STEPHEN KING

TURNUL ÎNTUNECAT

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, fiind al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doar doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să așternă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma-record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2006 venitul său anual a fost estimat la 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

ȚINUTURILE PUSTII

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

Traducerea versurilor din poemul
Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a, de Robert Browning
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei:© Whelan, Michael via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Ținuturile pustii / Stephen King; trad.: Mircea Pricăjan. -
București: Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-579-000-1

I. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
THE WASTE LANDS
© by Stephen King, 1991, 2003

© Nemira, 2010

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-000-1

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Acest al treilea volum al poveștii
îi este dedicat cu recunoștință fiului meu
OWEN PHILIP KING:
Khef, *Ka* și *Ka-tet*.

ARGUMENT

Ținuturile pustii este al treilea volum al unei povești mai lungi, inspirate și, într-o anumită măsură, îndatorate poemului epic al lui Robert Browning *Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a.*

Primul volum, *Pistolarul*, povestește cum Roland, ultimul pistolar dintr-o lume care „a mers mai departe", îl urmărește și în sfârșit îl ajunge din urmă pe omul în negru, un vrăjitor pe nume Walter care reclamase perfid prietenia tatălui lui Roland în zilele când unitatea Lumii de Mijloc încă rezista. A-l prinde pe acest aruncător de vrăji semiuman nu este scopul ultim al lui Roland, ci doar un pas de-a lungul drumului spre puternicul și misteriosul Turn Întunecat, care se înalță în nexul timpului.

Cine este, de fapt, Roland? Cum arăta lumea lui înainte să „meargă mai departe"? Ce este Turnul și de ce îl caută el? Avem doar răspunsuri fragmentare. Roland este în mod evident un soi de cavaler, unul dintre cei a căror sarcină este să mențină așa cum este (sau poate să răscumpere) o lume pe care Roland și-o amintește ca fiind „plină de iubire și lumină". Cât de aproape este de fapt amintirea lui Roland de felul în care arăta lumea rămâne însă o întrebare fără răspuns.

Știm că a fost forțat să treacă de timpuriu printr-o probă de bărbăție, după ce a descoperit că mama lui a devenit amanta lui Marten, un vrăjitor mult mai mare decât Walter; știm că Marten a pus la cale ca Roland să descopere aventura mamei sale, așteptându-se ca el să nu treacă proba bărbăției și să fie „trimis la Vest", în pustiu; știm că Roland a zădărnicit planurile lui Marten, trecând testul.

Mai știm că lumea pistolarului e înrudită cu a noastră într-un chip straniu, dar fundamental, și că e posibil să treci dintr-o lume în alta.

La o haltă pe un drum de diligențe de mult părăsit, care străbate deșertul, Roland întâlnește un băiat pe nume Jack, care a murit în lumea noastră, un băiat care a fost, de fapt, împins în calea unei mașini la un colț de stradă din centrul Manhattanului. Jake Chambers a murit sub ochii omului în negru – Walter – și s-a trezit în lumea lui Roland.

Înainte să-l ajungă pe omul în negru, Jake moare din nou... acum deoarece pistolarul, pus în fața celei mai cumplite alegeri din viața sa, a ales să-l sacrifice pe acest fiu simbolic. Având de ales între Turn și copil, Roland alege Turnul. Ultimele cuvinte ale lui Jake, adresate pistolarului înainte să cadă în abis, sunt: „Du-te, atunci – există alte lumi în afară de astea."

Confruntarea finală dintre Roland și Walter are loc pe o golgotă prăfuită alcătuită din oase sfărâmate. Omul în negru îi prezice lui Roland viitorul, folosind un pachet de cărți de tarot. Trei cărți *foarte* ciudate – Prizonierul, Stăpâna Umbrelor și Moartea („dar nu pentru tine, pistolarule") – sunt aduse în mod special în atenția lui Roland.

Al doilea volum, *Alegerea celor trei*, începe pe malul Mării Vestului, nu la mult timp după ce confruntarea lui Roland cu Walter a luat sfârșit. Pistolarul, istovit, se trezește în toiul nopții și descoperă că mareea a adus cu ea o mulțime de creaturi târâtoare, carnivore – „homaroșenii". Înainte să poată ieși din zona lor limitată de acțiune, Roland a fost grav rănit ele, pierzându-și primele două degete de la mâna dreaptă. Pe deasupra, este otrăvit de veninul homaroșeniilor și, în vreme ce-și reia drumul spre nord de-a lungul țărmului Mării Vestului, starea lui se agravează... este poate pe moarte.

Întâlnește trei uși care stau de la sine în picioare, pe plajă. Fiecare ușă se deschide – pentru Roland și doar pentru Roland – în lumea noastră; în orașul în care a trăit Jake, de fapt. Roland vizitează New Yorkul în trei momente de-a lungul continuumului nostru temporal, deopotrivă în încercarea de a-și salva viața și de a-i alege pe cei trei care trebuie să-l însoțească în drumul către Turn.

Eddie Dean este *Prizonierul*, un dependent de heroină din New York, de la sfârșitul anilor '80. Roland pășește prin ușa de pe plaja din lumea sa și pătrunde în mintea lui Eddie Dean când acesta, aflat în slujba unui om pe nume Enrico Balazar, drept samsar de droguri, aterizează la Aeroportul JFK. De-a lungul grelelor aventuri prin care trec împreună, Roland izbutește să obțină o cantitate mică de penicilină și să-l aducă pe Eddie Dean înapoi în lumea sa. Eddie, un narcoman care descoperă că

a fost dus împotriva voinței sale într-o lume în care nu există droguri (și nici pui prăjit Popeye's, la o adică), nu e deloc bucuros că se află acolo.

A doua ușă îl duce pe Roland la *Stăpâna Umbrelor* – de fapt, *două* femei într-un singur corp. De data aceasta, Roland se trezește în New York la începutul anilor '60, față în față cu o tânără activistă pentru drepturile civile țintuită într-un scaun cu rotile, pe nume Odetta Holmes. Femeia care se ascunde înăuntrul Odettei este apriga și veninoasa Detta Walker. Când această ființă cu personalitate dublă este adusă în lumea lui Roland, consecințele sunt nesigure pentru Eddie și pentru pistolarul tot mai bolnav. Odetta crede că trăiește fie un vis, fie o iluzie; Detta, animată de un intelect mai brut și mai direct, se dedică trup și suflet misiunii de a-i ucide pe Roland și Eddie, pe care îi vede ca pe doi diavoli albi, hotărâți să o tortureze.

Jack Mort, un ucigaș în serie care se ascunde în spatele celei de-a treia uși (New York la mijlocul anilor '70), este *Moartea*. Mort a provocat de două ori mari schimbări în viața Odettei Holmes/Dettei Walker, deși niciuna dintre ele n-o știe. Mort, al cărui mod de operare este fie să-și împingă victimele, fie să arunce în ele cu ceva de sus, a acționat în ambele feluri asupra Odettei de-a lungul dementei (și totuși atât de precautei) sale cariere. Când Odetta era un copil, Mort i-a aruncat o cărămidă în cap, făcând-o să intre în comă și, în același timp, provocând nașterea Dettei Walker, sora secretă a Odettei. Cu ani mai târziu, în 1959, Mort se întâlnește din nou cu Odetta și o împinge în fața unui metrou, în Greenwich Village. Odetta supraviețuiește și de data aceasta, plătind însă un preț: trenul i-a retezat ambele picioare de la nivelul genunchilor. Doar prezența unui doctor tânăr și eroic (și, poate, a hâdei, dar îndărătnicei firi a Dettei Walker) o salvează... sau așa s-ar părea. Lui Roland, aceste interrelaționări îi sugerează o putere mai mare decât simpla coincidență; el crede că forțele titanice care înconjoară Turnul Întunecat au reînceput să se strângă.

Roland află că Mort s-ar putea afla, totodată, în centrul unui alt mister, unul care ar putea fi în același timp un paradox năucitor. Căci victima pe care Mort o urmărește în momentul în care pistolarul intră în viața sa este nimeni altul decât Jake, băiatul pe care Roland l-a întâlnit la haltă și pe care l-a pierdut sub munți. Roland n-a avut nicio clipă motive să se îndoiască de povestea lui Jake despre felul în care a murit în lumea noastră sau de identitatea ucigașului său – Walter, desigur. Jake l-a văzut îmbrăcat în rasă preoțească în timp ce mulțimea se aduna în jurul locului unde el zăcea pe moarte, iar Roland nu s-a îndoit deloc de acea descriere.

Și nici acum nu se îndoiește; Walter a fost acolo, da, fără doar și poate. *Dar dacă Jack Mort, și nu Walter, a fost cel care l-a împins pe Jake în calea Cadillac-ului?* Este oare posibil așa ceva? Roland nu poate ști, nu sigur, dar dacă așa stau lucrurile, unde este Jake acum? Este el mort? În viață? Este prizonier undeva în timp? Și dacă Jake Chambers trăiește bine mersi în lumea lui, în Manhattan la mijlocul anilor '70, *cum e posibil ca Roland să-și amintească totuși de el?*

În pofida acestor evoluții confuze, cu potențial periculos, proba ușilor – și alegerea celor trei – se încheie cu succes pentru Roland. Eddie Dean își acceptă locul în lumea lui Roland, întrucât s-a îndrăgostit de Stăpâna Umbrelor. Detta Walker și Odetta Holmes, ceilalți doi membri ai trioului lui Roland, sunt forțate să formeze o singură personalitate, conținând elemente atât din Detta, când și din Odetta, când pistolarul izbutește într-un final să le facă pe cele două să se recunoască reciproc. Acest hibrid este capabil să accepte și să răspundă la dragostea lui Eddie. Odetta Susannah Holmes și Detta Susannah Walker devin astfel o femeie nouă, o *a treia* femeie: Susannah Dean.

Jack Mort moare sub roțile aceluiași metrou – acel legendar tren de Linie A – care a lăsat-o pe Odetta fără picioare în urmă cu cincisprezece sau șaisprezece ani. Pagubă-n ciuperci.

Și pentru întâia oară în ani fără număr, Roland de Gilead nu mai este singur în drumul său către Turnul Întunecat. Cuthbert și Alain, tovarășii săi pierduți de odinioară, au fost înlocuiți de Eddie și Susannah... Pistolarul are însă un mod al lui de a le fi un leac amar prietenilor. Un leac chiar foarte amar.

Ținuturile pustii duce mai departe povestea acestor trei pelerini pe fața Lumii de Mijloc, la câteva luni după confruntarea de lângă ultima ușă de pe plajă. Au avansat o bună bucată de drum în interiorul continentului. Perioada de odihnă se apropie de sfârșit și a început o perioadă a învățării. Susannah învață să tragă cu arma... Eddie învață să cioplească... și pistolarul învață cum e să-ți pierzi mințile, câte puțin o dată.

(O ultimă notă: Cititorii mei din New York vor ști că mi-am luat anumite libertăți de natură geografică. Pentru acestea, trag nădejde că voi fi iertat.)

> Doar un morman de imagini, frânte în lumina soarelui,
> Unde copacii morții nu-ți dăruie adăpost și nici greierii ușurare,
> Iar în pietrele sterpe nu se aude un susur de apă. Umbră
> Afli numai sub stânca aceasta roșcată,
> (Vino la umbra acestei stânci roșcate),

Și am să-ți arăt ceva deosebit față de oricare
Din umbrele tale matinale care-ți urmează cu pași mari
Ori față de umbra ta vesperală, ridicându-se să-ți vină în întâmpinare;
Am să-ți arăt frica într-un pumn de țărână.

T.S. ELIOT, *Țara pustie*[1]

Jalnică zdreanță descăpățânată
Era orice scaiete sumețit –
Spre-a nu mai fi de semeni pizmuit.
Cu orice frunză aspră și crăpată
Murea speranța de-a-nverzi vreodată –
De parc-o fiară viața-ar fi strivit.

ROBERT BROWNING, *Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a*

– Ce râu e acesta? întrebă Millicent într-o doară.
– E doar un pârâu. Bine, poate nițel mai mult de-atât. Se cheamă Pustiu.
– Chiar așa?
– Da, zise Winifred, chiar așa.

ROBERT AICKMAN, *Mâna în mănușă*

[1] T.S. Eliot, *Poeme*, trad. de Aurel Covaci, Ed. Albatros, 1970 (n. tr.).

REDEMPȚIUNE

CARTEA ÎNTÂI

JAKE

FRICA ÎNTR-UN PUMN DE ȚĂRÂNĂ

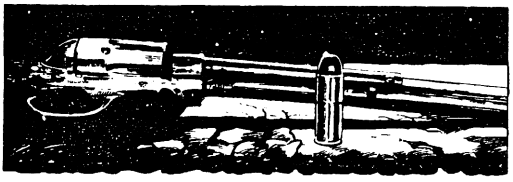

I

URSUL ȘI OSUL

1

Pentru ea, era a treia oară cu gloanțe adevărate... și prima dată când scotea pistolul din tocul cu care o încinsese Roland.

Aveau gloanțe bune din belșug; Roland adusese cu el mai bine de trei sute din lumea în care Eddie și Susannah Dean își duseseră viețile până la momentul alegerii lor. Faptul că aveau gloanțe destule nu însemna însă că acestea puteau fi risipite; dimpotrivă. Zeii nu-i aveau la suflet pe risipitori. Roland fusese învățat, întâi de tatăl său și apoi de Cort, cel mai mare învățător al lui, să creadă așa, și asta continua să-i fie credința. Poate că zeii aceia nu te pedepseau pe loc, dar mai curând sau mai târziu pedeapsa trebuia ispășită... și cu cât era așteptarea mai lungă, cu atât devenea povara mai grea.

La început nu fusese nevoie de gloanțe adevărate. Roland trăgea cu pistolul de mai mulți ani decât ar fi putut crede frumoasa femeie tuciurie în scaun cu rotile. O corectase la început doar urmărindu-i direcția când ea trăgea de probă în țintele pregătite de el. Femeia prindea repede. Atât ea, cât și Eddie prindeau repede.

Cum bănuise, amândoi erau pistolari înnăscuți.

Astăzi, Roland și Susannah veniseră într-o poiană aflată la mai puțin de un kilometru și jumătate de tabăra din pădure, care le era casă deja de aproape două luni. Zilele trecuseră într-o dulce monotonie. Corpul pistolarului se vindecase în vreme ce Eddie și Susannah învățau lucrurile pe care Roland trebuia să-i învețe: cum să tragă cu pistolul, cum să vâneze, să eviscereze și să curețe prada; cum prima dată să întindă, apoi să usuce și să tăbăcească pieile acelor prăzi; cum să folosească la maximum părțile animalului, astfel încât să nu se irosească nimic din el; cum să afle nordul orientându-se după Steaua Bătrână și sudul după Mama Bătrână; cum să asculte pădurea în care se găseau acum, la o sută de kilometri nord-est, sau mai bine, de Marea Vestului. Astăzi, Eddie rămăsese în urmă și pistolarul nu era deranjat de asta. Lecțiile pe care le ții minte cel mai bine, știa Roland, sunt întotdeauna acelea pe care le înveți singur.

Totuși, lecția care fusese mereu cea mai importantă era și acum cea mai importantă: cum să tragi cu pistolul și cum să nimerești ținta de fiecare dată. Cum să ucizi.

Marginile poienii erau trasate de brazi întunecați, cu miros dulce, dispuși în jurul lui într-un semicerc aproximativ. Către sud, terenul cobora brusc o sută de metri într-o serie de praguri din marnă sfărâmicioasă și stânci sparte, ca niște scări pentru uriași. Un pârâu cu apă limpede ieșea din pădure și străbătea poiana prin mijloc, bolborosind întâi printr-un canal adânc săpat în pământul buretos și piatra friabilă, apoi curgând pe suprafața de rocă crăpată care cobora lin spre locul unde terenul se povârnea.

Apa străbătea treptele într-o serie de cascade și nenumărate curcubeie frumoase, unduitoare. Dincolo de marginea povârnișului era o vale magnifică, adâncă, plină și ea de pini și câțiva ulmi bătrâni și mari, care refuzau a fi dați deoparte. Aceștia se înălțau verzi și luxurianți, arbori care probabil erau bătrâni când tărâmul de pe care venea Roland era încă tânăr; nu vedea niciun semn cum că valea ar fi ars vreodată, deși bănuia că trebuie să fi atras fulgere la un moment sau altul. Iar fulgerele nici n-ar fi fost singurul pericol. Într-un timp îndepărtat, în pădurea aceea locuiseră oameni; Roland dăduse peste urme lăsate de ei, în mai multe rânduri, de-a lungul ultimelor săptămâni. Erau artefacte primitive în cea mai mare parte, dar între ele se numărau cioburi de oale de lut care putuseră fi călite doar în foc. Și focul era o materie diabolică; simțea plăcere în a scăpa din mâinile care au creat-o.

Deasupra acestei scene bucolice se arcuia un cer albastru, fără pată, pe care câteva ciori zburau în cerc la distanță de câțiva kilometri, croncănind cu vocile lor bătrâne și aspre. Păreau agitate, ca și când ar fi urmat o furtună, însă Roland adulmecase aerul și nu simțise ploaie în el.

În stânga pârâului se afla o stâncă. Roland pusese pe ea șase așchii de piatră. Toate conțineau foițe de mică și sclipeau ca niște lentile în lumina caldă a după-amiezii.

– Ultima șansă, zise pistolarul. Dacă tocul e incomod – fie și numai puțin – spune-mi acum. N-am venit aici să irosim muniție.

Ea îi aruncă o privire piezișă, sardonică, și pentru un moment el o văzu pe Detta Walker acolo. Era ca o rază de lumină cețoasă reflectată într-o bară de oțel.

– Ce ai face dacă n-ar fi comod și eu nu ți-aș spune? Dacă aș rata toate bucățelele alea? M-ai plesni peste cap, cum făcea învățătorul ăla al tău?

Pistolarul zâmbi. În ultimele cinci săptămâni zâmbise mai mult decât în cei cinci ani care le precedaseră.

– Nu pot face asta, și tu știi. Eram copii, unu la mână – copii care nu trecuseră încă prin ritualul bărbăției. Pe un copil îl poți pălmui, ca să-l corectezi, dar...

– În lumea mea, a-ți pălmui plodul nu-i un lucru privit cu blândețe de oamenii buni, zise Susannah, pe un ton sec.

Roland ridică din umeri. Îi era greu să-și imagineze o astfel de lume – oare nu spunea Marea Carte: „Să nu-ți pară rău de vergea, ca să nu-ți cocoloșești copilul?“ – dar nu credea că Susannah mințea.

– Lumea ta nu a mers mai departe, zise el. Multe lucruri sunt diferite acolo. N-am văzut eu oare cu ochii mei că așa este?

– Ba cred că ai văzut.

– În orice caz, tu și Eddie nu sunteți copii. Ar fi o greșeală din partea mea să vă tratez ca și când ați fi. Iar dacă a fost nevoie de teste, amândoi le-ați trecut.

Deși n-o spuse cu voce tare, se gândea la felul în care se încheiaseră lucrurile pe plajă, când ea spulberase trei homaroșenii cât ai clipi, înainte să apuce să-i descărneze, pe el și pe Eddie, până la os. Remarcă zâmbetul ei, în chip de răspuns, și-și spuse că poate își amintea și ea același lucru.

– Ce-o să faci, deci, dac-o să trag de rahat?

– O să mă uit la tine. Cred că altceva nu va trebui să fac.

Ea cumpăni ideea, apoi încuviință din cap.

– Posibil.

Încercă din nou cureaua. Era încinsă cu ea peste piept ca un toc de umăr (o practică pe care Roland o numea în gând „legătura docherului") și părea relativ simplă, dar îi luase multe săptămâni de încercări eșuate – și multă meștereală – ca rezultatul să fie bun. Cureaua și revolverul al cărui mâner din lemn de santal ros se ițea din tocul vechi, uns cu ulei, fuseseră ale pistolarului; tocul îi atârnase la șoldul drept. Petrecuse mult timp în ultimele cinci săptămâni convingându-se că nu avea să mai atârne acolo niciodată. Grație homaroșeniilor, acum era un pistolar stângaci.

– Cum e, deci? întrebă el din nou.

De data aceasta, ea îi râse în față.

– Roland, cureaua asta veche-i atât de comodă cât va fi vreodată. Acum, vrei să trag cu pistolul sau doar să stăm aici și să ascultăm croncănitul ciorilor de colea?

Simți cum degetele mici și ascuțite ale tensiunii își fac loc sub pielea sa și bănui că la fel simțise și Cort uneori, dincolo de aspectul lui exterior aspru. Voia ca femeia să fie bine... avea *nevoie* ca ea să fie bine. A arăta însă cât de tare voia și avea nevoie... asta putea duce la dezastru.

– Spune-mi lecția încă o dată, Susannah.

Ea suspină, într-o exasperare jucată... dar în timp ce vorbea, zâmbetul i se șterse și chipul ei întunecat, frumos, deveni solemn. Și de pe buzele ei, el auzi din nou vechea litanie, înnoită acum de glasul ei. Nu se așteptase niciodată să audă acele cuvinte de la o femeie. Cât de natural sunau... și totuși cât de ciudat și de periculos, totodată.

– „Nu țintesc cu mâna mea; cea care ține cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Țintesc cu ochiul.

Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Trag cu mintea.

Nu ucid cu arma mea..."

Se întrerupse și arătă spre pietrele înspicate cu mică de pe bolovan.

– Eu oricum n-o să ucid nimic... nu-s decât niște *pietricele*.

Expresia ei – nițel trufașă, nițel obraznică – sugera că se aștepta ca Roland să fie exasperat, poate chiar nervos. Roland, totuși, trecuse prin ceea ce trecea ea acum; nu uitase că pistolarii ucenici sunt neastâmpărați și cu mințile aiurea,

neobrăzați și în stare să muște în cel mai nepotrivit moment... și descoperise o neașteptată capacitate în sine. Putea să-i învețe pe alții. Mai mult, îi plăcea să-i învețe și se trezea întrebându-se, din când în când, dacă așa stătuseră lucrurile și-n cazul lui Cort. Bănuiala lui era că da.

Acum, și mai multe ciori începură să croncănească aspru, în pădurea din spatele lor. O parte a minții lui Roland observă faptul că noile croncănituri erau agitate, nu doar certărețe; păsările acelea păreau să fi fost speriate și forțate să părăsească prada din care se înfruptau. Avea însă lucruri mai importante la care să se gândească, decât la motivul pentru care un stol de ciori se speriase, așa că puse informația la păstrare și se concentră din nou asupra lui Susannah. A nu face asta cu un ucenic însemna să ceri o a doua mușcătură, mai puțin glumeață. Și cine ar fi de vină pentru asta? Cine altcineva, dacă nu profesorul? Căci nu el oare o învățase să muște? Îi învățase pe *amândoi* să muște. Oare nu asta era un pistolar, când dădeai la o parte cele câteva reguli stricte de conduită și puținele note bătute în piatră ale catehismului? Nu era oare el (sau ea) doar un șoim cu chip uman, învățat să muște la comandă?

– Nu, zise el. Nu sunt pietre.

Ea ridică sprâncenele și începu să zâmbească din nou. Acum, văzând că el nu va răbufni, cum făcea uneori când ea era lentă și neastâmpărată (sau cel puțin nu încă), ochii ei căpătară iarăși sclipirea aceea perfidă, de lumină reflectată în oțel, pe care el o asocia cu Detta Walker.

– Nu-s?

Tonul șugubăț din vocea ei era încă afabil, dar el credea că avea să capete accente răutăcioase, dacă-i permitea. Femeia era încordată, pregătită, cu ghearele deja scoase pe jumătate din teci.

– Nu, *nu* sunt, zise el, tachinând-o la rândul său. Și lui începu să-i revină zâmbetul pe buze, dar era un zâmbet rigid și lipsit de umor. Susannah, ți-amintești de *fețele palide borâte?*

Surâsul ei dădu să se stingă.

– *Fețele palide borâte* din Oxford Town?

Surâsul îi dispăruse.

– Ți-aduci aminte ce au făcut *fețele palide borâte* cu tine și cu prietenii tăi?

– Aceea n-am fost *eu,* zise ea. Aceea a fost altă femeie.

Ochii ei căpătaseră o uitătură mată, posacă. Roland ura privirea aceea, dar îi și convenea de minune. Era privirea *corectă*, cea care spunea că vreascurile ard bine și-n scurt timp butucii cei mari vor începe să se aprindă.

– Da. Așa e. Că-ți place sau nu, era Odetta Susannah Holmes, fiica lui Sarah Walker Holmes. Nu tu așa cum ești, ci tu așa cum *ai fost*. Ți-amintești furtunurile de pompieri, Susannah? Ți-amintești dinții de aur, cum i-ai văzut când au folosit furtunurile împotriva ta și a prietenilor tăi, în Oxford? Cum i-ai văzut scânteind în timp ce ei râdeau?

Ea le spusese lucrurile acestea, și numeroase altele, în multe nopți lungi, pe când focul ardea molcom în vatră. Pistolarul nu înțelesese totul, dar ascultase cu atenție, chiar și așa. Și ținuse minte. Durerea era o unealtă, în definitiv. Uneori era cea mai bună unealtă.

– Ce-i cu tine, Roland? De ce vrei să-mi aduci în gând porcăriile astea?

Acum, ochii sumbri scânteiau la el periculos; îi aminteau de ochii lui Alain atunci când blândul Alain era stârnit.

– Pietrele alea de acolo-s oamenii aceia, rosti Roland încet. Oamenii care te-au închis într-o celulă și te-au lăsat să faci pe tine. Oamenii cu bâte și câini. Oamenii care ți-au spus pizdă neagră.

Arătă spre ele, mișcând degetul de la stânga la dreapta.

– Iată-l pe cel care te-a ciupit de sân și a râs. Iată-l pe cel care a spus c-ar fi mai bine să verifice dacă n-ai ceva îndesat în cur. Iată-l pe cel care ți-a spus cimpanzeu în rochie de cinci sute de dolari. Iată-l pe cel care a lovit cu bastonul în spițele scaunului tău cu rotile, până când ai crezut că sunetul te va scoate din minți. Iată-l pe cel care i-a spus prietenului tău Leon că-i un *homalău*. Și cel din capăt, Susannah, este Jack Mort.

Acolo. Pietrele alea. *Oamenii ăia*.

Femeia respira repede acum, pieptul umflându-se și coborând cu mișcări scurte și iuți sub cureaua pistolarului, cu încărcătura ei grea de gloanțe. Ochii ei îl părăsiseră; se uitau la bucățile de piatră pătate cu mică. Dincolo de ele, la oarecare distanță, un copac se crăpă și căzu la pământ. Alte ciori croncăniră în văzduh. Adânc în jocul care nu mai era un joc, niciunul dintre ei nu observă.

– O, da? răsuflă ea. Așa zici?

– Așa zic. Acum spune-ți lecția, Susannah Dean, și fii sinceră.

De data aceasta, cuvintele căzură de pe buzele ei ca mici bucăți de gheață. Mâna ei dreaptă tremură ușor pe brațul scaunului cu rotile, ca un motor la ralanti.

– „Nu țintesc cu mâna mea; cea care ține cu mâna ei a uitat chipul tatălui. Eu țintesc cu ochiul."

– Bun.

– „Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui. Eu trag cu mintea."

– Așa a fost dintotdeauna, Susannah Dean.

– „Nu ucid cu pistolul meu; cea care ucide cu pistolul ei a uitat chipul tatălui.

Eu ucid cu inima."

– *Atunci, UCIDE-I, pentru numele tatălui tău!* strigă Roland. *UCIDE-I PE TOȚI!*

Mâna ei dreaptă fu o ceață între brațul scaunului și mânerul revolverului lui Roland. Acesta ieși din toc într-o secundă și mâna ei stângă coborî, acționând cocoșul cu mișcări la fel de iuți și delicate ca zbaterile aripilor unui colibri. Șase pocnete scurte răsunară în vale și cinci dintre cele șase pietre așezate pe bolovan dispărură de pe fața pământului.

Un moment, niciunul nu scoase o vorbă – nici măcar nu respiră, parcă – în vreme ce ecoul se îndepărta, scăzând. Până și ciorile amuțiră, cel puțin pentru moment.

Pistolarul sparse tăcerea cu trei cuvinte atone și totuși straniu accentuate:

– E foarte bine.

Susannah se uită la pistolul din mâna ei ca și când nu l-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Un fuior de fum se ridica din țeavă, perfect drept în aerul nemișcat, tăcut. Apoi, încet, femeia îl puse înapoi în toc, sub piept.

– Bine, dar nu perfect, zise ea într-un sfârșit. Am ratat una.

– Da?

Roland se duse la stâncă și luă în mână pietricica rămasă. O privi, după care i-o aruncă ei.

Ea o prinse cu stânga; dreapta rămase aproape de pistol, văzu el mulțumit. Trăgea mai bine și mai natural decât Eddie, dar nu învățase lecția de acum la fel de repede ca Eddie. Dacă ar fi fost cu ei în timpul schimbului de focuri

din clubul de noapte al lui Balazar, poate ar fi învățat-o. Acum, înțelese Roland, în sfârșit învăța și ea. Femeia se uită la piatră și văzu ciobitura, adâncă de abia de câțiva milimetri, în colțul de sus.

– Doar ai atins-o, spuse el, întorcându-se la ea, dar într-un schimb de focuri, uneori nici nu ai nevoie de mai mult. Când zgârii un ins, îl faci să-și piardă ținta...

Tăcu.

– De ce te uiți așa la mine?

– Nu știi, nu-i așa? Chiar nu știi?

– Nu. Mintea ta e deseori ferecată pentru mine, Susannah.

Vocea lui nu era deloc defensivă, și Susannah clătină exasperată din cap. Învârtita rapidă a personalității ei uneori îl scotea din sărite; aparenta lui incapacitate de a spune altceva decât exact ce-i venea în gând avea fără greș același efect asupra ei. Era cel mai literal om pe care îl întâlnise vreodată.

– Bine, zise ea. Îți voi *spune* de ce mă uit la tine așa, Roland. Pentru că ce ai făcut a fost un truc ieftin. Ai spus că nu mă vei plesni, că nu mă *poți* plesni, chiar dacă aș fețeli-o... dar fie ai mințit, fie ești foarte prost, și eu *știu* că nu ești prost. Oamenii nu pălmuiesc întotdeauna cu mâinile, după cum orice bărbat și orice femeie din rasa mea poate depune mărturie. În locul din care vin eu avem o vorbă: „Pot fi rupt în bătaie..."

– „...dar tachinările nu mă ating", încheie Roland.

– Ei, nu e tocmai așa, dar cred că ești pe aproape. Oricum, indiferent cum o spui, rămâne o gogoriță. Doar nu de pomană se zice că ceea ce ai făcut tu e „bătaie cu gura". Cuvintele tale *mă dor*, Roland – chiar vrei să stai acolo și să spui că n-ai știut că va fi așa?

Ea ședea în scaunul cu rotile, uitându-se în sus la el cu o curiozitate sinceră, luminoasă, iar Roland gândi – nu pentru prima oară – că *fețele palide borâte* din lumea lui Susannah trebuie că fuseseră inși fie foarte curajoși, fie foarte proști ca să i se opună ei, infirmă în scaun cu rotile sau nu. Și, cum umblase printre ei, nu credea că răspunsul era bravura.

– Nu m-am gândit și nu-mi pasă de sentimentele tale, zise el, calm. Te-am văzut că-ți arăți dinții și am știut că vrei să muști, așa că ți-am băgat o zăbală-n gură. Și a funcționat... nu-i așa?

Expresia ei era acum una de uimire rănită.

– *Nemernicule!*

În loc să-i dea un răspuns, Roland luă pistolul din tocul ei, deschise butoiașul cu degetele rămase la mâna dreaptă și începu să-l reîncarce cu mâna stângă.

– N-am întâlnit niciodată unul mai arogant ca...

– Aveam *nevoie* să mușți, zise el pe același ton calm. Dacă n-o făceai, ai fi tras complet aiurea – cu mâna și pistolul în loc de ochi și minte și inimă. Dacă a fost un truc? Dacă a fost o aroganță? Nu cred. Cred, Susannah, că tu ai fost cea în al cărei suflet stătea cuibărită aroganța. Cred că *tu* ai fost cea căreia mintea-i stătea la trucuri. Asta nu mă deranjează. Dimpotrivă. Un pistolar fără dinți nu e pistolar.

– Fir-ar să fie, eu *nu* sunt un pistolar!

El o ignoră; își putea permite să o ignore. Dacă ea nu era pistolar, atunci el era un billy-bumbler.

– Dacă ar fi fost un joc, poate că m-aș fi comportat altfel. Dar ăsta nu-i un joc. E...

Duse mâna teafără la frunte și o ținu acolo un moment, cu degetele deasupra tâmplei drepte. Vârfurile degetelor, observă ea, tremurau nițel.

– Roland, ce te doare? întrebă pe un ton scăzut.

Mâna coborî încet. Pistolarul introduse butoiașul la locul lui și puse revolverul în tocul cu care era încinsă ea.

– Nimic.

– Ba e ceva. Am văzut eu. Și Eddie a văzut. A început imediat ce am părăsit plaja. Ceva nu e bine și se agravează mereu.

– Totul e bine, repetă el.

Ea întinse mâinile și le luă pe ale lui. Furia o părăsise, cel puțin pentru moment. Se uită îngrijorată în ochii lui.

– Eu și Eddie... asta nu este lumea noastră, Roland. Fără tine, am muri aici. Am avea armele tale, și știm să tragem cu ele, ne-ai învățat să facem asta destul de bine, însă tot am muri. Noi... noi depindem de tine. Așa că spune-mi care e problema. Dă-mi voie să te ajut. Dă-ne voie *amândurora* să te ajutăm.

Roland nu fusese niciodată un om care să se înțeleagă pe sine profund sau să-i pese de asta; conceptul de conștiință de sine (darămite acela de autoanaliză) era străin de el. Pe el îl caracteriza acțiunea – își consulta iute ființa lăuntrică, complet misterioasă, și acționa. Dintre toți, el fusese cel mai bine alcătuit, un

om al cărui miez profund romantic era închis într-o cutie de o simplitate brută, ce consta din instinct și pragmatism. Aruncă și acum o privire grăbită spre interior și ajunse la concluzia că trebuie să-i spună totul. Era ceva cu el. O, da. Într-adevăr. Era o problemă cu mintea, ceva la fel de simplu ca firea sa și la fel de ciudat ca strania lui viață de rătăcitor spre care îl împinsese acea fire.

Deschise gura pentru a rosti: *Îți zic eu care-i problema, Susannah, și-ți zic doar în trei cuvinte. Îmi pierd mințile.* Înainte însă de a putea începe, în pădure se mai prăbuși un copac – se prăbuși cu un uruit puternic, strivitor. De data aceasta, copacul căzu mai aproape, iar ei nu mai erau concentrați pe un test de voință deghizat în lecție. Îl auziră amândoi, amândoi auziră croncănitul agitat al ciorilor care-l urmă și amândoi înțeleseră faptul că arborele căzuse aproape de tabăra lor.

Susannah întorsese capul în direcția sunetului, dar acum ochii ei, mari și nedumeriți, reveniră la chipul pistolarului.

– Eddie! zise ea.

Un strigăt se ridică din marea verde-crud a pădurii din spatele lor – un strigăt de furie, necuprins. Căzu alt copac, și apoi altul. Sunetul produs semăna cu un tir de mortier. *Lemn uscat*, gândi pistolarul. *Copaci morți.*

– Eddie! De data aceasta, Susannah strigă numele. Orice ar fi, e aproape de Eddie!

Mâinile ei zburară la roțile scaunului și începură greaua misiune de a-l întoarce pe loc.

– Nu avem timp pentru asta.

Roland o prinse de subsuori și o ridică din scaun. O mai purtase în brațe înainte, atunci când drumul îngreuna mersul în scaun – amândoi bărbații o purtaseră –, însă ea tot fu uimită de rapiditatea lui stranie, nemiloasă. Într-un moment era în scaunul cu rotile, un obiect pe care îl cumpărase de la cel mai bun magazin cu articole medicale din New York City, în toamna lui 1962, și-n următorul stătea într-un echilibru precar pe umerii lui Roland, ca o majoretă, coapsele ei musculoase strângându-i gâtul de o parte și de alta, iar el cu palmele deasupra capului, apăsând-o pe șale. Începu să alerge cu ea, cizmele lui scâlciate lovind pământul presărat cu ace de brad, între făgașele lăsate de scaunul ei.

– Odetta! strigă el, revenind în acest moment de stres la numele pe care ea îl purtase când o cunoscuse. Nu pierde pistolul! Pentru numele tatălui tău!

Sprinta printre copaci acum. O broderie de umbre cu pete de soare trecea peste ei în mozaicuri mișcătoare, în vreme ce Roland mărea pasul. Mergeau la vale acum. Susannah ridică mâna stângă pentru a se feri de o ramură care voia să o doboare de pe umerii pistolarului. În aceeași clipă, coborî mâna dreaptă la mânerul anticului revolver, ținându-l.

Un kilometru și jumătate, gândi ea. *Cât îți ia să parcurgi distanța asta în alergare? Cât, când el galopează în ritmul ăsta? Nu mult, dacă nu va aluneca pe acele astea de pe jos... dar poate* prea *mult. Fă, Doamne, să fie bine... fă ca Eddie al meu să fie bine.*

Parcă în răspuns, Susannah auzi bestia fără chip scoțând din nou un strigăt. Vocea aceea necuprinsă era ca un tunet. O osândă.

2

Era cea mai mare creatură din pădurea care odinioară fusese cunoscută sub numele de Marea Pădure de la Apus, și cea mai vârstnică. Mulți dintre ulmii vechi și mari pe care Roland îi observase în vale fuseseră doar niște mlădițe înfipte în sol când ursul ieșise din străfundul neștiut al Lumii Dinafară, asemenea unui rege sălbatic, rătăcitor.

Cândva, Oamenii Vechi trăiseră în Pădurea de la Apus (urmele lor le găsise Roland din loc în loc, în ultimele săptămâni) și plecaseră de teama colosalului urs ce nu murea. Încercaseră să-l ucidă, când descoperiseră că nu erau singuri pe noul teritoriu pe care veniseră, însă chiar dacă săgețile lor îl înfuriau, nu-i produceau nicio stricăciune. Iar el nu era confuz în legătură cu *sursa* chinului său, cum erau celelalte bestii din pădure – chiar și servalii prădători care sălășluiau și-și făceau nevoile pe dealurile de nisip dinspre vest. Nu; el știa de unde veneau săgețile, ursul acesta. Știa. Și pentru fiecare săgeată care își găsea ținta în carnea de sub pielea lui lăsată, el lua trei, patru, poate chiar și o jumătate de duzină dintre Oamenii Vechi. Copii, dacă putea pune laba pe ei; femei, dacă nu putea. Pe războinici îi disprețuia, iar aceasta era culmea umilinței.

Într-un sfârșit, când adevărata sa natură le devenise clară, încercările lor de a-l ucide încetaseră. El era, desigur, încarnarea unui demon – ori umbra unui

zeu. I-au spus Mir, ceea ce pentru oamenii aceia însemna „lumea de dincolo de lume". Avea o înălțime de douăzeci și unu de metri și, după optsprezece sau mai multe secole de domnie necontestată în Pădurea de la Apus, era pe moarte. Poate motivul morții sale fusese la început un organism microscopic din ceva ce mâncase sau băuse; poate era vârsta înaintată; cel mai probabil era o combinație a celor două. Cauza nu avea importanță; rezultatul final însă – o colonie de paraziți care se înmulțeau rapid și îi scormoneau fabulosul creier – avea. După ani întregi de luciditate brutală, calculată, Mir o luase razna.

Ursul prinsese de veste că din nou erau oameni în pădure; pădurea era regatul său și, chit că era nemărginită, nimic important din ceea ce se petrecea acolo nu-i scăpa din vedere mult timp. Se retrăsese din calea nou-veniților, și nu fiindcă s-ar fi temut de ei, ci fiindcă nu avea nicio treabă cu ei și nici ei cu el. Apoi paraziții își începuseră lucrarea și pe măsură ce nebunia lui crescuse, el devenise tot mai sigur că era vorba din nou de Oamenii Vechi, că aceia care întindeau capcane și dădeau foc pădurii se întorseseră și că-n scurt timp își vor relua vechile obiceiuri proaste. Doar când zăcea în ultimul său bârlog, la aproximativ cincizeci de kilometri de nou-veniți, mai bolnav la fiecare răsărit de soare decât fusese la apus, cu o zi în urmă, ajunsese să creadă că Oamenii Vechi reușiseră în sfârșit să găsească o armă eficientă: otrava.

Venea de data aceasta nu ca să se răzbune pentru cine știe ce rană minoră, ci să-i stârpească până la ultimul, înainte ca otrava lor să-și facă efectul complet... și-n timp ce se apropia, orice gând îi pieri. Rămaseră doar furia roșie, bâzâitul ruginit al instalației de pe capul său – mecanismul rotitor dintre urechile lui, care își făcuse treaba într-o liniște dulce – și un simț olfactiv sporit în chip ciudat, care-l ducea fără greș spre tabăra celor trei pelerini.

Ursul, al cărui nume real nu era Mir, ci cu totul altul, își croia drum prin pădurea ca o clădire mișcătoare, un turn răpciugos cu ochi roș-maronii. Ochii aceia străluceau de febră și nebunie. Capul uriaș, împodobit acum cu o ghirlandă de ramuri rupte și ace de brad, se clătina neîncetat dintr-o parte în alta. Din când în când, strănuta, o explozie înfundată – Hap-CIU! – și nori de paraziți albi forfotitori țâșneau din nările lui ude. Labele ursului, cu gheare curbate, lungi de un metru, smulgeau copacii. Umbla în două picioare, lăsând urme adânci în solul negru, moale, de sub arbori. Puțea a balsam proaspăt și a excremente vechi, stătute.

Instalația de pe capul său bâzâia și scârțâia, scârțâia și bâzâia.

Traseul ursului era aproape neabătut: o linie dreaptă care avea să-l ducă la tabăra celor care cutezaseră să se întoarcă în pădurea sa și să-i umple capul cu această agonie verde-închis. Oameni Vechi sau Oameni Noi, moartea îi aștepta. Când întâlnea un copac mort, părăsea uneori drumul drept cât să-l doboare la pământ. Uruitul sec, exploziv, al căderii lui îl bucura; după ce arborele se prăbușea cât era de lung sau rămânea proptit de un alt copac, ursul își continua drumul printre sulițe piezișe de lumină în care pluteau particule de rumeguș.

3

Cu două zile în urmă, Eddie Dean reîncepuse să cioplească – prima dată când încerca asta de la vârsta de doisprezece ani. Ținea minte că-i făcea plăcere și credea că se și pricepuse la asta. Nu-și aducea aminte partea aceea, nu foarte bine, însă avea cel puțin un indiciu în acest sens: Henry, fratele lui mai mare, ura să-l vadă cioplind.

Oo, ui' la fetiță, spunea Henry. *Azi ce faci, fetiță? O casă pentru păpuși? Un țucal în care să faci pipi? Oo... ce FRUMOS!*

Henry niciodată nu-i spunea direct lui Eddie să nu facă ceva; nu venea niciodată la el să spună: *Nu vrei să termini cu aia, frate? Vezi tu, îți iese binișor, iar când faci ceva ce-ți iese binișor, eu devin nervos. Fiindcă, vezi tu, eu sunt cel care trebuie să se priceapă binișor la treburi pe aici. Eu. Henry Dean. Așa că, frate drag, cred c-o să te zgândăresc pentru te miri ce. N-o să vin să-ți zic direct: „Nu face asta, mă enervează", pentru că aș părea, știi tu, puțin dus cu pluta. Dar o să te zgândăresc, întrucât asta fac frații mai mari, nu? E o parte a imaginii. O să te zgândăresc și o să fac glume pe seama ta până când tu... mama mă-sii... O SĂ TERMINI! Bine?*

Păi, nu era bine, nu tocmai, dar în casa Dean lucrurile de regulă mergeau așa cum voia Henry să meargă. Și până foarte de curând, asta păruse în ordine – nu bine, dar *în ordine*. Exista o diferență mică, dar crucială, dacă era permis. Existau două motive pentru care asta părea în regulă. Unul era un motiv principal; celălalt era unul secundar.

Motivul principal era acela că Henry trebuise să Aibă Grijă de Eddie atunci când doamna Dean era la serviciu. Trebuise să Aibă Grijă tot timpul, fiindcă odată familia Dean avusese și o *fiică*, dacă era permis. Ar fi avut cu patru ani mai mult ca Eddie și cu patru mai puțin decât Henry, dacă ar fi trăit, dar tocmai asta era chestia, înțelegi, căci ea *nu* trăise. Ea fusese călcată pe un șofer beat când Eddie avea doi ani. Fetița urmărea un joc de șotron pe trotuar atunci când se întâmplase.

În copilărie, Eddie se gândise uneori la sora lui atunci când îl asculta pe Mel Alien comentând meciuri la Yankee Baseball Network. Cineva lovea o minge zdravăn și Mel urla: „*Sfinte mare, a nimerit-o din plin! PA ȘI PUSI!*" Ei bine, bețivul o nimerise din plin pe Gloria Dean, sfinte mare, pa și pusi. Gloria era acum pe puntea aia superioară din cer, și asta nu se întâmplase fiindcă ea ar fi avut ghinion sau fiindcă statul New York hotărâse să nu suspende permisul ticălosului după a treia amendă pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice, ori măcar fiindcă Dumnezeu se aplecase să ia o alună de pe jos; se întâmplase (așa cum doamna Dean le spunea deseori fiilor ei) fiindcă nu era nimeni în preajmă să Aibă Grijă de ea.

Datoria lui Henry era să se asigure că nimic de felul acesta nu i se întâmpla lui Eddie. Asta fusese datoria lui și și-o făcuse, dar nu fusese ușor. Henry și doamna Dean erau de acord măcar asupra acestui lucru. Amândoi îi aminteau deseori lui Eddie cât de mult se sacrificase Henry păzindu-l de șoferi beți și tâlhari și drogați și posibil chiar de extratereștri răuvoitori care zburau probabil în apropierea punții superioare, extratereștri care puteau hotărî oricând să coboare din OZN-urile lor pe jet-schiuri propulsate cu energie nucleară pentru a răpi copii mici, ca Eddie Dean. Așa că era greșit să-l enerveze pe Henry mai mult decât îl enervase deja această teribilă responsabilitate. Dacă Eddie făcea *totuși* ceva care îl enerva pe Henry, Eddie trebuia să înceteze imediat. Acesta era un mod de a-l răsplăti pe Henry pentru tot timpul petrecut Având Grijă de el. Când priveai lucrurile în felul acesta, înțelegeai că a face lucrurile mai bine decât Henry era foarte nedrept.

Apoi, era motivul secundar. Acel motiv (lumea de dincolo de lume, s-ar putea spune) era mai puternic, întrucât niciodată nu putea fi rostit cu voce tare: Eddie nu-și putea permite să fie mai bun decât Henry aproape la nimic, deoarece Henry, în cea mai mare parte, nu era bun la nimic... decât să Aibă Grijă de Eddie, desigur.

Henry îl învățase pe Eddie să joace baschet pe terenul din apropierea blocului cu apartamente în care locuiau – situat într-o suburbie în care domnea betonul, unde turnurile din Manhattan se profilau la orizont ca un vis și unde ajutorul social era rege. Eddie era cu opt ani mai mic decât Henry și mult mai scund; era însă și mult mai rapid. Avea un instinct natural pentru joc; îndată ce ajungea pe terenul cu beton crăpat, umflat, cu mingea în mâini, mișcările păreau să-i facă terminațiile nervoase să sfârâie. Era mai iute, dar asta nu era cine știe ce. Cel mai important era următorul lucru: era *mai bun* decât Henry. Dacă n-o știa după rezultatele jocurilor ad hoc în care se implicau uneori, trebuia să o știe după privirile mânioase și pumnii tari pe care Henry i-i aplica deseori în braț, în drum spre casă. Pumnii aceia erau, chipurile, glumițe ale lui Henry – „Ai tresărit, ia două!" striga Henry cu veselie, și apoi *paf-paf!* în bicepsul lui Eddie, cu un deget ridicat, îndoit de la a doua falangă – doar că nu păreau glumițe. Păreau avertismente. Păreau modul lui Henry de a spune: *Să nu care cumva să-mi iei fața și să mă faci să cad de fraier când sari la coș, frățioare; să nu care cumva să uiți că Eu am Grijă de Tine.*

La fel stăteau lucrurile cu cititul... baseballul... piua... matematica... chiar și la coardă, care era un joc pentru fete. Că era mai bun la acestea, sau putea fi mai bun, era un secret ce trebuia păstrat cu orice preț. Întrucât Eddie era fratele mai mic. Întrucât Henry Avea Grijă de el. Dar cea mai importantă parte a motivului secundar era și cea mai simplă: aceste lucruri trebuiau tăinuite fiindcă Henry era fratele mai mare al lui Eddie și Eddie îl adora.

4

În urmă cu două zile, pe când Susannah jupuia un iepure și Roland pregătea cina, Eddie fusese în pădure, la sud de tabăra lor. Văzuse un ciot noduros pe buturuga unui copac proaspăt rupt. Un sentiment ciudat – bănuia că era cel pe care oamenii îl numeau *déjà-vu* – îl năpădise și el se trezise că privește fix mlădița, care aducea cu o clanță deformată. Devenise vag conștient că i se uscase gura.

După mai multe secunde, înțelese că se uita la ciotul care creștea din buturugă, dar se gândea de fapt la terenul de joacă din spatele clădirii în care

locuiseră el și Henry – se gândea la cum era să simtă betonul cald sub fund și miasmele grele de gunoi ce veneau dinspre tomberonul de după colț, pe alee. În această amintire avea o bucată de lemn în mâna stângă și un cuțit de descojit, luat din sertarul de lângă chiuvetă, în cea dreaptă. Ciotul de pe buturugă trezise amintirea acelei scurte perioade, când se îndrăgostise lulea de cioplitul în lemn. Doar că amintirea era atât de adânc îngropată, încât la început nici nu-și dăduse seama ce era.

Ce-i plăcuse cel mai mult la cioplit era partea cu *văzutul*, care se petrecea chiar înainte să te pui pe treabă. Uneori vedeai o mașină sau un camion. Alteori un cățel sau o pisică. O dată, își amintea, fusese chipul unui idol – unul dintre monoliții aceia înfricoșători de pe Insula Paștelui, pe care îi văzuse într-un număr din *National Geographic*, la școală. Acela se dovedise a fi unul bun. Jocul era să afli cât de mult puteai scoate din lemn fără să-l rupi. Nu puteai niciodată să scoți totul, dar dacă aveai mare grijă, puteai uneori să obții destul de mult.

Era ceva în ciotul de pe marginea buturugii. Credea că ar putea fi capabil să o scoată destul de bine la iveală folosind cuțitul lui Roland – era cea mai ascuțită și mai ușor de mânuit unealtă pe care o folosise vreodată.

Ceva înlăuntrul lemnului, așteptând docil pe cineva – cineva ca el! – care să vină și să-i dea formă. Să-l elibereze.

Oo, ui' la fetiță! Azi ce faci, fetiță? O casă pentru păpuși? Un țucal în care să faci pipi? O praștie, ca să te poți preface că vânezi iepuri, fix ca băieții mari! Oo... ce FRUMOS!

Simți un val neașteptat de rușine, o senzație că greșește; acea senzație puternică a secretelor care trebuie păstrate cu orice preț, și atunci își aminti – din nou – că Henry Dean, care devenise în ultimii ani ai vieții marele narcoman docent și eminent, era mort. Înțelegerea acestui lucru încă nu-și pierduse puterea de a surprinde; continua să-l afecteze în moduri diferite, uneori cu durere, uneori cu vinovăție, alteori cu furie. În această zi, cu două zile înainte ca ursul cel mare să iasă din coridoarele verzi ale pădurii, îl afectase în cel mai surprinzător mod posibil. Simțise ușurare și o bucurie crescândă.

Era liber.

Eddie împrumutase cuțitul lui Roland. Îl folosise pentru a tăia cu precizie în jurul ciotului de lemn, apoi îl adusese cu el și se așezase sub un copac, întorcându-l pe toate părțile. Nu se uita *la* el; se uita *în* el.

Susannah terminase cu iepurele. Carnea fu pusă în oala de pe foc; pielea o întinse pe două bețe, legând-o cu șnururi de piele din desaga lui Roland. Mai târziu, după masa de seară, Eddie urma să o curețe. Folosindu-se de forța brațelor, ea se trase fără efort spre locul unde Eddie stătea cu spatele proptit de pinul bătrân și înalt. La foc, Roland presăra niște ierburi misterioase – și fără îndoială delicioase – în oală.

– Ce faci, Eddie?

Eddie descoperi că-și înfrânează o pornire absurdă de a ascunde la spate ciotul de lemn.

– Nimic, zise el. Mă gândeam, știi, să cioplesc ceva. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu sunt foarte priceput, însă.

Sună ca o încercare de a o asigura pe ea de acest fapt.

Susannah îl privi cu îndoială. Un moment, femeia păru pe cale să spună ceva, apoi ridică doar din umeri și-l lăsă în pace. Nu avea idee de ce părea rușinat că-și petrecea puțin timp cioplind – tatăl ei o făcea deseori –, dar dacă era un subiect despre care Eddie simțea nevoia să vorbească, Susannah credea că el va vorbi la momentul oportun.

Eddie știa că sentimentul de vinovăție era stupid și inutil, însă știa și că se simțea mai în largul său atunci când cioplea, și Roland și Susannah erau plecați din tabără. Aparent, vechile obiceiuri mureau greu. A scăpa de heroină era un joc de copil pe lângă a scăpa de propria-ți copilărie.

Atunci când ei *erau* plecați (la vânătoare sau la tragere sau la straniul mod de școlarizare al lui Roland), Eddie descoperea că este capabil să se ocupe de bucata lui de lemn cu o dibăcie surprinzătoare și o plăcere sporită. Forma era acolo, în definitiv; în privința aceasta avusese dreptate. Era o formă simplă, iar cuțitul lui Roland o scotea la iveală cu o ușurință stranie. Credea că o va putea scoate aproape în totalitate și asta însemna că praștia chiar se putea dovedi o armă practică. Sigur, nu se putea compara cu revolverele mari ale lui Roland, însă rămânea ceva făcut de mâna sa. Ceva *al său*. Și această idee îl mulțumea nespus.

Când primele ciori se ridicară în aer, croncănind speriate, el nu auzi. Se gândea deja – spera – că va găsi în scurt timp un copac înlăuntrul căruia să se ascundă un arc.

5

Auzi ursul apropiindu-se înaintea lui Roland și a lui Susannah, dar nu cu mult înainte – era rătăcit în pâcla aceea euforică a concentrării, care însoțește impulsul creator în momentul său cel mai dulce și mai puternic. Își reprimase aceste impulsuri mare parte a vieții, iar acum îl țineau complet în stăpânire. Eddie era prizonier de bunăvoie.

Fu scos din visare nu de sunetul copacilor care se prăbușeau, ci de răpăitul rapid al unui pistol de calibru 45, spre sud. Ridică privirea, surâzând, și își înlătură părul de pe frunte cu mâna plină de rumeguș. În acel moment, șezând cu spatele lipit de pinul înalt, în poiana care le devenise casă, cu fața brăzdată de raze de lumină verde-aurie, filtrată de pădure, arăta într-adevăr chipeș – un tânăr cu păr negru în dezordine, care încerca neîncetat să-i cadă peste fruntea înaltă, un tânăr cu gură puternică, mobilă, și ochi căprui.

Un moment, ochii lui se mutară la cealaltă armă a lui Roland, atârnând în cureaua ei de o ramură din apropiere, și se trezi întrebându-se când mai plecase Roland undeva fără să aibă la șold măcar unul dintre fabuloasele lui pistoale. Întrebarea aceasta duse la alte două.

Ce *vârstă* avea el, omul care-i smulsese pe el și pe Susannah din lumea și din *când*-ul lor? Și, mai important, ce era cu el?

Susannah promisese că va aborda acest subiect... asta, desigur, dacă avea să tragă bine și nu-l va enerva pe Roland. Eddie nu credea că Roland îi va spune – nu la început –, dar era timpul ca bătrânul, înalt și urât, să știe că *ei* știu că *ceva* era nelalocul lui.

– Va fi apă, dacă asta va fi vrerea Domnului, rosti Eddie.

Se întoarse la cioplit cu un zâmbet mic tremurându-i pe buze. Începuseră amândoi să preia vorbele de duh ale lui Roland... și el pe ale lor. Era aproape ca și când ar fi fost jumătăți ale aceluiași...

Atunci se prăbuși un copac aproape în pădure și Eddie sări în picioare într-o secundă, cu praștia cioplită pe jumătate într-o mână, cu cuțitul lui Roland în cealaltă. Se uită atent în cealaltă parte a poienii, în direcția sunetului, cu inima bubuindu-i, cu toate simțurile în sfârșit alerte. Ceva se apropia. Acum îl auzea cum își croia drum fără oprire prin ierburi și se minună trist de întârzierea cu care înțelegea. În străfundul minții sale, o voce mică îi

spunea că asta merita. Asta merita fiindcă făcea ceva mai bine decât Henry, fiindcă îl enerva pe Henry.

Alt copac se prăbuși cu un bufnet înfundat, spart. Uitându-se printr-un culoar inegal dintre brazii înalți, Eddie văzu un nor de rumeguș ridicându-se în aerul neclintit. Creatura răspunzătoare de acel nor urlă pe neașteptate – un sunet dement, care-ți îngheța sângele în vene.

Indiferent ce ar fi fost, era o bestie uriașă.

Aruncă bucata de lemn din mână, apoi azvârli cuțitul lui Roland spre un copac aflat la cincisprezece pași în stânga sa. Cuțitul se răsuci de două ori prin aer, după care lama lui se înfipse până la jumătate în lemn, vibrând. Eddie apucă revolverul lui Roland de unde atârna și-l armă.

Să stea sau să fugă?

Descoperi însă că nu-și mai putea permite luxul acestei întrebări. Arătarea era nu doar uriașă, ci și *iute*, și acum era prea târziu să fugă. O siluetă gigantică începu să se desprindă în acel culoar dintre arbori, la nord de poiană, o siluetă pe care doar cei mai semeți brazi o depășeau în înălțime. Se îndrepta sincopat direct spre el și, când ochii ei se ațintită asupra lui Eddie Dean, dădu glas altui urlet gutural.

– O, mamă, am *zbârcit-o*, șopti Eddie când un alt copac se îndoi, pârâi ca un mortier, apoi se prăbuși pe solul pădurii într-un nor de praf și ace moarte. Acum arătarea venea drept spre poiana în care stătea el, un urs de dimensiunea lui King Kong. Pașii lui făceau pământul să se cutremure.

Ce vei face, Eddie? întrebă dintr-odată Roland. *Gândește! Acesta e singurul atu pe care îl ai în fața bestiei ăleia. Ce vei face?*

Nu credea că l-ar putea ucide. Poate cu o bazooka, însă nu cu revolverul pistolarului. Putea fugi, totuși nutrea ideea că bestia care se apropia putea fi foarte rapidă, când voia. Bănuia că șansele de a ajunge chiseliță între degetele ursului puteau fi și de cincizeci-cincizeci.

Ce va alege, deci? Să stea acolo și să deschidă focul sau să o ia la fugă ca și când ar fi avut un ardei iute înfipt în fund?

Îi trecu prin gând că exista și o a treia variantă. Se putea cățăra.

Se întoarse cu fața la copacul de care stătuse sprijinit. Era un pin uriaș, aspru, de departe cel mai înalt copac din acea parte a pădurii. Prima cracă se întindea deasupra solului într-un evantai verde des, la aproximativ doi metri

și jumătate înălțime. Eddie puse la loc cocoșul revolverului, după care îndesă arma la betelia pantalonilor. Sări spre cracă, o apucă și execută cu sufletul la gură o tracțiune. În spatele lui, ursul dădu buzna în poiană, scoțând un alt urlet.

Ursul i-ar fi făcut felul și așa, ar fi lăsat măruntaiele lui Eddie Dean atârnând în colaci zemoși de ramurile de jos ale pinului, dacă în clipa aceea nu l-ar fi apucat un alt acces de strănut. Lovi cu piciorul rămășițele focului de tabără, iscând un nor negru, după care rămase aproape complet îndoit de mijloc, cu labele uriașe din față pe coapsele lui imense, semănând pentru un moment cu un bătrân într-o haină de blană, un bătrân răcit. Strănută iar și iar – *HAP-CIU! HAP-CIU! HAP-CIU!* – și nori de paraziți îi ieșiră din bot. Un șuvoi de urină fiartă curse între picioarele lui și sfârâi pe tăciunii răzleți din vatră.

Eddie nu irosi cele câteva cruciale momente câștigate. Se urcă în copac ca o maimuță pe un băț, oprindu-se doar o dată, ca să se asigure că revolverul pistolarului mai era la betelia pantalonilor. Era îngrozit, deja pe jumătate convins că urmează să moară (la ce altceva se putea aștepta acum, că Henry nu mai era în preajmă să Aibă Grijă de el?), însă chiar și așa în gând auzea un hohot de râs dement. *S-a refugiat în copac*, gândi el. *Ce ziceți de asta, voi, pasionați ai sportului? S-a refugiat în copac, din calea lui Urszilla.*

Creatura ridică iarăși capul, dispozitivul care se rotea între urechile ei prinzând și reflectând așchii de lumină solară, și atacă arborele lui Eddie. Ajunse sus cu o labă și lovi în față, cu gândul de a-l doborî ca pe un con de pin. Laba reteză craca pe care stătea tocmai când el sări în sus, spre următoarea. Laba îi reteză și un pantof, scoțându-i-l din picior și făcându-l să zboare în două bucăți neregulate.

Nu face nimic, gândi Eddie. *Îi poți lua pe amândoi, frate Ursule, dacă vrei. Oricum erau scâlciați ca dracu'.*

Ursul răcni și lovi copacul, săpând răni adânci în coaja lui străveche, răni din care se scurse sevă transparentă, rășinoasă. Eddie continuă să urce. Ramurile se subțiau de acum, și când el riscă să arunce o privire în jos, se uită direct în ochii tulburi ai ursului. Sub capul lui lăsat pe spate, poiana devenise o țintă al cărui centru era pata cenușie a vetrei de foc.

– M-ai ratat, jigodie păroasă ce..., începu Eddie, și atunci ursul, cu capul în continuare lăsat pe spate pentru a se uita la el, strănută. Eddie se văzu

imediat ud leoarcă, stropit de muci calzi, plini de mii și mii de viermi albi, mici. Aceștia începură să fojgăiască pe cămașa, antebrațele, gâtul și fața sa.

Eddie strigă, stăpânit de un amestec de surprindere și repulsie. Dădu să-și curețe ochii și gura, își pierdu echilibrul și abia izbuti să se agațe la timp cu brațul de creanga de lângă el. Se ținu așa și se frecă pe piele, ștergând cât de bine putu flegma viermănoasă. Ursul răcni și lovi iarăși copacul. Pinul se clătină ca un catarg în furtună..., însă urmele proaspete de gheare care apărură erau la cel puțin doi metri sub creanga pe care stătea Eddie.

Viermii mureau, înțelese el – probabil începuseră să moară imediat ce părăsiseră mlaștinile infecte dinlăuntrul corpului monstrului. Asta îl făcu să se simtă nițel mai bine, drept pentru care reîncepu să urce. Se opri după trei metri și jumătate, neîndrăznind mai mult. Trunchiul pinului, cu un diametru de cel puțin doi metri și jumătate la bază, nu avea acum o rază mai mare de patruzeci și cinci de centimetri. Își distribuise greutatea pe două crengi, însă le simțea cum se arcuiau sub el. Acum putea vedea bine pădurea și colinele dinspre vest, desfășurate sub el sub forma unui covor unduitor. În alte împrejurări, ar fi fost o priveliște de admirat pe îndelete.

În vârful lumii, mamă, gândi el. Coborî iarăși ochii la fața întoarsă în sus a ursului și preț de un moment orice gând coerent fu gonit din mintea sa de cea mai simplă uimire.

Din craniul ursului creștea ceva, iar lui Eddie i se părea că semăna cu o mică antenă parabolică.

Dispozitivul se rotea sincopat, reflectând razele soarelui, și Eddie îi auzea scârțâitul subțire. Deținuse câteva mașini vechi la viața lui – dintre cele care stăteau în parcul de mașini uzate și pe al căror parbriz era scris cu săpun OFERTĂ SPECIALĂ – RECONDIȚIONATĂ – și avea impresia că sunetul care venea dinspre dispozitiv era acela al angrenajelor care vor claca definitiv, dacă nu sunt schimbate în scurt timp.

Ursul scoase un mârâit prelung, gutural. O spumă gălbuie, înțesată de viermi, ieși printre labele lui în șuvoaie brânzite. Dacă nu văzuse niciodată chipul nebuniei extreme (deși el credea că-l văzuse, cum stătuse ochi în ochi cu jivina aceea de categorie întâi, Detta Walker, și nu o singură dată), îl vedea acum... dar acel chip era, din fericire, cu zece metri mai jos decât el, iar ghearele acelea ucigașe nu puteau ajunge, oricât de tare se întindeau, la mai

puțin de patru metri și jumătate de tălpile lui. Și spre deosebire de copacii pe care ursul își vărsase năduful apropiindu-se de poiană, acesta nu era mort.

– Răfuială mexicană, scumpete, gâfâi Eddie. Își șterse sudoarea de pe frunte cu o mână lipicioasă din cauza sevei și aruncă amestecul jos, în fața ursului bolnav.

Atunci, creatura pe care Oamenii Vechi o numiseră Mir îmbrățișă copacul cu labele uriașe din față și începu să-l scuture. Când pinul se clătină dintr-o parte în alta, ca un pendul, Eddie se prinse de trunchi și se ținu cu îndârjire, strângând tare din ochi.

6

Roland se opri la marginea poienii. Susannah, cocoțată pe umerii lui, se uită incredulă în cealaltă parte a câmpului deschis. Creatura stătea la baza copacului lângă care îl lăsaseră pe Eddie când plecaseră din poiană, cu patruzeci și cinci de minute în urmă. Vedea doar parțial corpul lui prin ecranul de crengi și ace verde-închis. Cealaltă curea de pistol a lui Roland zăcea lângă o labă a monstrului. Tocul, observă el, era gol.

– Dumnezeule, murmură Susannah.

Ursul strigă asemenea unei femei demente și începu să zdruncine copacul. Crengile se zbătură ca într-un vânt puternic. Ridicând ochii, văzu o formă întunecată aproape de vârf. Eddie strângea trunchiul în brațe în vreme ce arborele se clătina. Sub privirea ei, o mână a lui alunecă și încercă sălbatic să se agațe din nou.

– *Ce facem*? strigă ea în jos, la Roland. *O să scuture până ce Eddie o să cadă! Ce facem?*

Roland încercă să gândească, dar senzația aceea stranie revenise – îl însoțea acum pretutindeni și stresul părea să o agraveze. Trăia impresia că doi oameni existau înăuntrul unui singur craniu. Fiecare avea propriul set de amintiri și când începeau să se certe, fiecare insista că amintirile *lui* erau cele adevărate; pistolarul avea senzația că era sfâșiat în două. Făcu un efort disperat de reconciliere a celor două jumătăți și reuși... cel puțin pe moment.

– E unul dintre cei Doisprezece! strigă el. Unul dintre Gardieni! *Trebuie* să fie! Credeam însă că...

Ursul răcni din nou în sus, la Eddie. Acum se apucă să pocnească arborele ca un boxer. Ramuri plesniră și căzură claie peste grămadă la picioarele lui.

– *Ce?* strigă Susannah. *Care-i restul?*

Roland închise ochii. În capul său, o voce urlă: *Numele băiatului era Jake!* O altă voce ripostă: *N-a EXISTAT niciun băiat! N-a EXISTAT niciun băiat, și tu știi asta!*

Dispăreți amândoi! se răsti el, și strigă cu voce tare:

– Împușcă-l! Împușcă-l în cur, Susannah! O să se-ntoarcă și o să atace! Atunci, uită-te după ceva de pe capul lui! E...

Ursul chirăi din nou. Renunță la plesnitul copacului și reîncepu să-l scuture. Pocnete și trosnete rău-prevestitoare veneau acum din partea superioară a trunchiului.

Când putu auzi din nou, Roland strigă:

– Cred că seamănă cu o pălărie! O pălărioară de oțel! Împușc-o, Susannah! Și nu rata!

Ea simți pe dată că o umple teroarea – teroare și un alt sentiment, unul la care nu s-ar fi așteptat: o singurătate zdrobitoare.

– *Nu! O să ratez! Trage tu, Roland!*

Începu să scoată revolverul lui din cureaua pe care o purta, intenționând să i-l dea lui.

– Nu pot! strigă Roland. N-am unghi bun! *Tu* trebuie s-o faci, Susannah! Acesta-i adevăratul test, și ar fi bine să-l treci!

– *Roland...*

– *Vrea să rupă vârful copacului!* răcni el. *Nu vezi asta?*

Susannah se uită la revolverul din mâna sa. Se uită de cealaltă parte a luminișului, la ursul gigantic ascuns în norii de ace verzi. Se uită la Eddie, clătinându-se înainte și înapoi ca un metronom. Eddie probabil că avea cealaltă armă a lui Roland, dar Susannah nu vedea cum o putea folosi fără a cădea de la înălțime ca o prună răscoaptă. De asemenea, poate că n-ar fi nimerit ținta.

Ridică revolverul. Stomacul i se strânsese de spaimă.

– Ține-mă nemișcată, Roland, zise ea. Dacă nu...

– Nu-ți face griji pentru mine!

Trase de două ori, apăsând trăgaciul așa cum o învățase Roland. Detunăturile grele acoperiră urletul ursului, ca două pocnete de bici. Susannah văzu ambele gloanțe atingând ținta, fesa stângă a ursului, la mai puțin de cinci centimetri unul de celălalt.

Arătarea urlă de surprindere, durere și nervi. O labă mare din față ieși din stratul dens de ramuri și ace și acoperi locul rănit. Când o îndepărtă, de pe ea cădeau picături stacojii. O ridică înapoi, făcând-o să dispară. Susannah își imagina bestia stând acolo și examinându-și palma însângerată. Apoi se auziră un foșnet și un trosnet, când ursul se întoarse, aplecându-se în același timp, lăsându-se în patru labe pentru a prinde viteza maximă. Abia acum îi văzu ea chipul și inima îi stătu în loc. Ursul avea spume la gură; ochii lui mari luminau ca niște felinare. Capul mițos i se mișcă la stânga... înapoi la dreapta... și se opri asupra lui Roland, care stătea cu picioarele depărtate și cu Susannah Dean în echilibru pe umeri.

Cu un răcnet asurzitor, ursul atacă.

7

Spune-ți lecția, Susannah Dean, și fii sinceră.

Ursul veni spre ei în salturi greoaie; era ca și când ai fi urmărit un utilaj de fabrică scăpat de sub control, peste care cineva aruncase o pătură mare, mâncată de molii.

Seamănă cu o pălărie! O pălărioară de oțel!

Susannah o văzu... dar ei nu i se păru că semăna cu o pălărie. Semăna cu o antenă radar – o versiune mult mai mică decât cele pe care le văzuse în reportajele despre linia DEW care proteja o lume întreagă de un atac-surpriză din partea Rusiei. Era mai mare decât pietrele în care trăsese mai devreme, însă și distanța era mai mare. Lumina și umbrele creau jocuri înșelătoare pe ea.

Nu țintesc cu mâna mea; cea care ține cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Nu pot!

Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

O să ratez! Știu c-o să ratez!

Nu ucid cu pistolul meu; cea care ucide cu pistolul...

– Împușcă-l! răcni Roland. Susannah, *împușcă-l!*

Deși nu apăsă încă pe trăgaci, văzu glonțul nimerind la fix, ghidat de la țeavă la țintă de nimic mai mult sau mai puțin decât de apriga dorință a sufletului ei ca traiectoria lui să fie corectă. Orice urmă de frică o părăsi. Ce rămase fu o senzație de răceală profundă și ea avu timp să gândească: *Asta-i ceea ce simte* el. *Dumnezeule – cum rezistă?*

– Eu ucid cu inima, potaie, zise ea și revolverul pistolarului răsună în mâna ei.

8

Dispozitivul argintiu se rotea pe o tijă de oțel înfiptă în craniul ursului. Glonțul lui Susannah o nimeri drept în mijloc și antena radar explodă într-o sută de fragmente scânteietoare. Tija însăși fu imediat cuprinsă de flăcări albastre, pârâitoare, care se întinseră într-o rețea și părură să cuprindă pentru un moment laturile feței ursului.

Acesta se ridică pe labele din spate, cu un mormăit ascuțit de durere, labele din față boxând fără țintă în aer. Ursul se răsuci într-un cerc larg, inegal, și începu să fluture din labe, ca și când s-ar fi decis să-și ia zborul. Încercă să răcnească din nou, dar ce-i ieși din gură fu în schimb un straniu vaier ca de sirenă antiaeriană.

– Foarte bine. Roland părea epuizat. Bine tras, simplu și sincer.

– Să mai trag o dată? întrebă ea, nesigură.

Ursul continua să umble haotic în cerc, dar acum corpul lui începuse să se încline când înăuntru, când afară din cerc. Se lovi de un copac mic, ricoșă, aproape căzu la pământ, după care reluă mersul în cerc.

– Nu-i nevoie, zise Roland.

Ea simți mâinile lui apucând-o de mijloc și ridicând-o. Un moment mai târziu, ședea pe pământ, cu coapsele încrucișate sub ea. Eddie cobora încet și sincopat din pin, dar ea nu-l vedea. Ea nu-și putea dezlipi ochii de urs.

Văzuse balenele la Seaquarium aproape de Mystic, în statul Connecticut, și credea că ele fuseseră mai mari – mult mai mari, probabil – dar aceasta era

categoric cea mai mare creatură terestră pe care o văzuse vreodată. Și era în mod clar pe moarte. Răcnetele deveniseră sunete lichide, și cu toate că ochii îi erau deschiși, ursul părea orb. Se împletici dezorientat prin tabără, doborând câteva stative cu piei puse la uscat, culcând la pământ micul adăpost pe care ea îl împărțea cu Eddie, doborând copaci. Susannah vedea tija de oțel care-i ieșea din cap. Fuioare de fum se ridicau în jurul ei, ca și când glonțul i-ar fi dat foc creierului.

Eddie ajunse la creanga cea mai de jos a copacului care-i salvase viața și se așeză călare pe ea.

– Sfântă Maică Precistă, zise el. Mă uitam direct la el și încă nu-mi vine să...

Ursul o luă înapoi spre el. Eddie sări sprinten din copac și veni spre Susannah și Roland. Ursul nu băgă de seamă, ci mărșălui amețit spre pinul în care se refugiase Eddie, încercă să-l prindă, nu izbuti și căzu în genunchi. Acum, ei auzeau și alte sunete venind dinăuntrul lui, sunete care-l duseră pe Eddie cu gândul la un motor uriaș de camion din care cad piese.

Îl cuprinse un spasm, îl făcu să se îndoaie de spate. Labele din față se ridicară și își gherui singur fața. Se revărsă sânge infestat de viermi. Apoi ursul căzu, făcând pământul să se cutremure, și rămase nemișcat. După atâtea secole, ursul pe care Oamenii Vechi îl numiseră Mir – lumea de dincolo de lume – era mort.

9

Eddie o ridică pe Susannah, o ținu cu mâinile tremurânde împreunate la baza spatelui ei și o sărută cu foc. Duhnea a transpirație și sevă de pin. Ea îi atinse obrajii, gâtul; își plimbă mâinile prin părul lui ud. Simți o dorință nebună de a-l atinge peste tot, pentru a se convinge complet de existența lui.

– Era cât pe ce să pună laba pe mine, zise el. Parcă aș fi fost pe un carusel de carnaval. Ce țintă! Iisuse, Suze... ce țintă!

– Sper să nu fie nevoie să mai fac vreodată așa ceva, zise ea..., dar o voce mică în mijlocul minții ei o contrazise. Vocea aceea spune că ea *abia aștepta* să facă din nou așa ceva. Și era rece vocea aceea. Rece.

– Ce era...? începu el, întorcându-se spre Roland, dar Roland nu se mai afla acolo. Pistolarul se îndrepta încet spre ursul care zăcea la pământ, cu genunchii mițoși în sus. Din pieptul lui ieșeau o serie de icnete și gâlgâieli înfundate, în vreme ce măruntaiele sale ciudate continuau să funcționeze încet, tot mai încet.

Roland își văzu cuțitul înfipt adânc într-un copac de lângă bradul bătrân și zgâriat care-i salvase viața lui Eddie. Îl smulse și-l curăță pe cămașa de velur moale care înlocuise zdrențele pe care le purtase atunci când toți trei părăsiseră plaja. Se opri lângă urs, uitându-se în jos la el cu o expresie de milă și mirare.

Bună, străine, gândi el. *Bună, vechi prieten. N-am crezut niciodată în tine, nu cu adevărat. Cred că Alain credea și știu sigur că Cuthbert credea – Cuthbert credea în* orice *– însă eu eram în dubiu. Am crezut că nu ești decât o poveste pentru copii... un alt vânt care sufla prin capul gol al vechii mele doici înainte să-i iasă, până la urmă, pe gura-i ca o moară stricată. Tu însă ai fost aici tot timpul, un alt refugiat din vechile timpuri, ca pompa de la haltă și mașinăriile vechi de sub munți. Mutanții Leneși care venerau acele rămășițe frânte să fi fost oare ultimii descendenți ai oamenilor care au trăit odată în această pădure și au fugit în cele din urmă din calea mâniei tale? Nu știu, nu voi ști niciodată... dar așa mi se pare. Da. Și atunci am venit eu cu prietenii mei – noii mei prieteni periculoși, care devin tot mai mult ca vechii mei prieteni periculoși. Am venit, țesând un cerc magic în jurul nostru și-n jurul a tot ce atingem, bucată otrăvită cu bucată, iar acum tu zaci aici, la picioarele noastre. Lumea a mers mai departe din nou, iar acum, vechi prieten, tu ești cel lăsat în urmă.*

Trupul monstrului radia încă o căldură mare, bolnăvicioasă. Din gura și nările lui sfâșiate ieșeau hoarde de paraziți, care mureau însă aproape imediat. Mormane de un alb lucios se ridicau de o parte și de alta a capului ursului.

Eddie se apropie încet. O mutase pe Susannah pe un șold, ținând-o așa cum își ține o mamă copilașul.

– Ce era, Roland? Știi?

– L-a numit Gardian, cred, zise Susannah.

– Da. Uimit, Roland lungea cuvintele. Credeam că au dispărut toți, că *trebuie* să fi dispărut toți... *dacă* au existat măcar în afara poveștilor din bătrâni.

– Nu știu ce era, dar era o huidumă dată dracului, zise Eddie.

Roland surâse firav.

– Dacă ai trăi două sau trei mii de ani, și tu ai fi dat dracului.

– Două sau trei mii... Hristoase!

Susannah zise:

– E un urs? Serios? Și aia ce-i?

Arăta spre ceva ce semăna cu o etichetă metalică pătrată dispusă sus, pe un picior din spate al ursului. Era aproape complet acoperită de blană aspră, încâlcită, dar soarele de după-amiază căzuse pe suprafața ei de oțel inoxidabil, trimițând înapoi o singură rază puternică și trădându-i existența.

Eddie îngenunche și întinse ezitant mâna spre ea, conștient că încă se mai auzeau sunete ciudate, înfundate, din adâncul uriașului căzut. Se uită la Roland.

– Dă-i drumul, îl îndemnă pistolarul. E terminat.

Eddie dădu un mănunchi de blană deoparte și se aplecă în față. În metal fuseseră ștanțate cuvinte. Erau destul de roase, el însă descoperi că, dacă se străduia puțin, le putea citi.

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
Granite City
Coridorul de Nord-Est

Model 4 GARDIAN
Seria nr. AA 24123 CX 755431297 L 14
Tip/Specie URS
SHARDIK

NRINTERZIS A SE ÎNLOCUI
CELULELE SUBNUCLEARE**NR**

– Iisuse Hristoase, chestia asta-i un *robot*, zise Eddie cu voce stinsă.

– Imposibil, făcu Susannah. Când l-am împușcat, a *sângerat*.

– Poate, dar unui urs normal nu-i iese o antenă radar din cap. Și din câte știu, un urs normal nu ajunge să trăiască două sau trei mii... Se întrerupse brusc, uitându-se la Roland. Când vorbi din nou, vocea sa era revoltată. Ce faci, Roland?

Roland nu răspunse; nu era *nevoie* să răspundă. Ce făcea – scotea un ochi al ursului cu cuțitul – era evident. Extracția fu efectuată rapid, expert și precis.

Când o încheie, ținu un moment în echilibru pe lama cuțitului un glob maroniu, gelatinos, apoi îl azvârli în lături. Alți câțiva viermi își croiră drum prin gaura proaspăt căscată, încercară să se târască pe botul ursului în jos și muriră.

Pistolarul se aplecă spre găvana lui Shardik, uriașul urs Gardian, și se uită înăuntru.

– Haideți amândoi să vedeți, le zise. Să vă arăt o minune a zilelor recente.

– Pune-mă jos, Eddie, ceru Susannah.

Eddie îi dădu ascultare și ea se mișcă ager, folosindu-se de mâini și coapse, spre locul unde pistolarul stătea aplecat deasupra ursului. Eddie li se alătură, uitându-se printre umerii lor. Priviră toți trei, într-o tăcere prostrată, preț de aproape un minut întreg; singurul sunet venea dinspre ciorile certărețe care continuau să zboare în cerc pe cer.

Sângele se scurgea în râulețe groase din orbita goală. Totuși, nu era *doar* sânge, observă Eddie. Mai era și un lichid transparent care emana un iz identificabil – banane. Și, încastrat în țesătura delicată de tendoane care forma orbita, el văzu un amestec de ceva ce aducea a arcuri. Dincolo de ele, în fundul orbitei, era o scânteie roșie, care se stingea și se aprindea. Aceasta ilumina o plăcuță pătrată, presărată cu picături argintii de ceea ce nu putea fi decât fludor.

– Ăsta nu-i urs, ci un walkman Sony, futu-i, murmură el.

Susannah întoarse ochii spre el.

– Poftim?

– Nimic. Eddie aruncă o privire la Roland. Crezi că e periculos să bag degetele înăuntru?

Roland sălță din umeri.

– Nu cred. Dacă a existat un demon în creatura asta, și-a luat zborul.

Eddie introduse degetul mic, pregătit să-l retragă dacă simțea fie și cea mai mică înțepătură de electricitate. Atinse carnea aproape rece dinăuntrul găvanei, care avea aproape dimensiunea unei mingi de baseball, și apoi atinse un arc. Doar că nu era arc; era o jurubiță de oțel subțire ca firul de borangic. Își retrase degetul și văzu scânteia roșie clipind încă o dată înainte să se stingă de tot.

– Shardik, murmură Eddie. *Știu* numele ăsta, dar nu știu de unde să-l iau. Ție, Suze, nu-ți spune nimic?

Ea clătină din cap.

– Chestia e... Eddie râse fără voia sa. Îl asociez cu iepurii. Nu ți se pare aiurea?

Roland se ridică în picioare. Genunchii îi pocniră ca niște focuri de armă.

– Va trebui să ne mutăm tabăra, zise el. Aici pământul e pângărit. Cealaltă poiană, acolo unde mergem la trageri, va fi...

Făcu doi pași nesiguri, după care se prăbuși în genunchi, cu capul lăsat în pământ, apăsându-și tâmplele cu palmele.

10

Eddie și Susannah schimbară o privire speriată și apoi Eddie se repezi lângă Roland.

– Ce este? Roland, care e problema?

– A *existat* un băiat, rosti pistolarul cu o voce distantă, tulbure. Și apoi, cu următoarea răsuflare: *Nu* a existat un băiat.

– Roland? întrebă Susannah. Veni și ea lângă el, petrecând un braț pe după umerii lui, simțindu-l că tremură. Ce este, Roland?

– Băiatul, spuse Roland și se uită la ea cu ochi opaci, înlăcrimați. Băiatul este. *Mereu* băiatul.

– *Ce* băiat? țipă Eddie exasperat. *Ce* băiat?

– Du-te, atunci, spuse Roland, există alte lumi în afară de astea.

Și leșină.

11

În noaptea aceea șezură toți trei în jurul unui foc mare pe care Eddie și Susannah îl aprinseseră în poiana pe care Eddie o numea „galeria de tir". Pe timp de iarnă n-ar fi fost un loc bun de tabără, așa deschis spre vale, dar acum era bun. Eddie bănuia că acolo, în lumea lui Roland, vara încă nu se terminase.

Bolta întunecată a cerului se curba deasupra lor, spuzită aparent de galaxii întregi de stele. Aproape drept în față către sud, dincolo de râul de beznă

care era valea, Eddie vedea cum Mama Bătrână răsărea de după linia îndepărtată și nevăzură a orizontului. Aruncă o privire la Roland, care ședea ghemuit lângă foc, cu trei piei înfășurate în jurul umerilor în pofida căldurii nopții și a dogorii focului. Alături de el era o farfurie cu mâncare neatinsă și-n mâini strângea un os. Eddie întoarse ochii către cer și se gândi la o poveste pe care pistolarul le-o spusese lui și lui Susannah într-una dintre lungile zile pe care le petrecuseră îndepărtându-se de plajă, printre coline, și-n cele din urmă în această pădure deasă, unde-și găsiseră refugiu temporar.

Cu mult, mult timp în urmă, zicea Roland, Stea Bătrână și Mama Bătrână fuseseră doi tineri și înflăcărați proaspăt însurăței. Apoi, într-o zi, avusese loc o ceartă teribilă. Mama Bătrână (care în zilele acelea de demult era cunoscută sub numele ei real, adică Lydia) îl prinsese pe Stea Bătrână (al cărui nume real era Apon) pierzând vremea în compania unei femei tinere și frumoase pe nume Cassiopeia. Avuseseră o ceartă zdravănă cei doi, o ceartă care se lăsase cu păr smuls, ochi scoși, oale aruncate. Un ciob dintr-o asemenea oală aruncată devenise Pământul; un ciob mai mic, Luna; un cărbune din soba de la bucătărie devenise Soarele. Într-un final, zeii puseseră piciorul în prag pentru ca Apon și Lydia, în furia lor, să nu distrugă universul înainte ca acesta să se fi născut bine. Cassiopeia, juna nubilă care provocase necazul („Da, sigur – întotdeauna e vina femeilor“, spusese Susannah în acest punct), fusese izgonită pe veci pe un balansoar format din astre. Și totuși, nici măcar asta nu rezolvase problema. Lydia fusese dispusă să-i mai dea o șansă, dar Apon se arătase neînduplecat și plin de mândrie („Mda, dă mereu vina pe bărbați“, bodogănise Eddie în acest punct). Așa că se despărțiseră, iar acum se priveau reciproc cu un amestec de ură și dor peste ruinele presărate cu stele ale divorțului lor. Apon și Lydia au dispărut deja de trei miliarde de ani, le spusese pistolarul; au devenit de atunci Stea Bătrână și Mamă Bătrână, nordul și sudul, tânjind fiecare după celălalt, dar ambii prea mândri pentru a face un pas spre reconciliere... iar Cassiopeia stă deoparte în scaunul ei, legănându-se și râzând de amândoi.

Eddie tresări la o ușoară atingere pe braț. Era Susannah.

– Haide, spuse ea. Trebuie să-l facem să vorbească.

Eddie o duse lângă vatră și o puse cu grijă jos, în dreapta lui Roland. El se așeză la stânga lui. Roland se uită întâi la Susannah, apoi la Eddie.

– Ce aproape stați de mine, remarcă el. Ca doi iubiți... sau paznici într-o temniță.

– A sosit vremea să vorbești. Vocea lui Susannah era joasă, clară și muzicală. Dacă suntem tovarășii tăi, Roland – și mi se pare că suntem, fie că-ți place sau nu – a sosit vremea să încerci măcar *a ne trata* ca pe niște tovarăși. Spune-ne care e problema...

– ...și ce putem face în privința ei, încheie Eddie.

Roland suspină adânc.

– Nu știu cum să încep. A trecut atât timp de când n-am mai avut tovarăși... sau o poveste de spus...

– Începe cu ursul, îl îndemnă Eddie.

Susannah se aplecă în față și atinse falca pe care Roland o ținea în mâini. O speria, însă o atinse.

– Și încheie cu asta.

– Da. Roland ridică osul la nivelul ochilor și îl privi un moment înainte să-l lase înapoi în poală. Va trebui să vorbim despre asta, nu-i așa? E miezul chestiunii.

Dar ursul fu primul.

12

– Aceasta este povestea pe care am auzit-o când eram copil, începu Roland. Când totul era nou, Marii Străbuni – nu erau zei, ci oameni ce posedau aproape toate cunoștințele zeilor – au creat Doisprezece Gardieni care să stea de strajă la cele douăsprezece portaluri care duc înăuntru și afară din lume. Uneori am auzit că aceste portaluri sunt lucruri naturale, asemenea constelațiilor pe care le vedem pe cer, ori falia fără fund din pământ pe care o numim Mormântul Dragonului, datorită jetului mare de aburi pe care îl scotea o dată la treizeci sau patruzeci de zile. Dar alți oameni – pe unul mi-l amintesc în special, bucătarul-șef de la castelul tatei, un om pe nume Hax – spunea că *nu* sunt naturale, că au fost create de Marii Străbuni înșiși, în zilele de dinainte ca ei să-și pună, demni, știreangul de gât și să dispară de pe fața pământului. Hax spunea că făurirea celor

Doisprezece Gardieni a fost ultima faptă a Marilor Străbuni, încercarea lor de a-și răscumpăra imensele nedreptăți pe care și le făcuseră unul altuia, și pământului însuși.

– Portaluri, zise Eddie stins. *Uși*, adică. Ne întoarcem la ele. Ușile astea care duc înăuntru și afară din lume se deschid în lumea din care venim eu și Suze? Ca acelea pe care le-am găsit pe plajă?

– Nu știu, răspunse Roland. Pentru fiecare lucru pe care îl știu sunt o sută de altele pe care nu le știu. Voi amândoi va trebui să vă împăcați cu gândul ăsta. Lumea a mers mai departe, spunem noi. Când s-a întâmplat asta, s-a dus ca un uriaș val în retragere, lăsând doar ruine în urmă... ruine care uneori aduc cu o hartă.

– Ei, dă-ți cu *părerea!* exclamă Eddie și însuflețirea aprigă din vocea sa îi spuse pistolarului că tânărul nu renunțase nici acum la ideea de a se întoarce în lumea sa – și a lui Susannah. Nu în întregime.

– Lasă-l în pace, Eddie, îl temperă Susannah. Omul nu-și dă cu părerea.

– Nu-i așa – uneori omul *își dă*, zise Roland, luându-i pe amândoi prin surprindere. Când doar asta mai rămâne de făcut, uneori el își dă cu părerea. Răspunsul este nu. Nu cred – nu sunt de *părere* – că aceste portaluri sunt ca ușile de pe plajă. Nu sunt de *părere* că duc într-un *unde* sau într-un *când* pe care le-am recunoaște. Cred că ușile de pe plajă – cele care au dus în lumea din care ați venit voi – au fost asemenea pivotului din mijlocul unui leagăn pentru copii. Știți la ce mă refer?

– Un scrânciob? întrebă Susannah și făcu o mișcare demonstrativă cu capul, aplecându-l și lăsându-l pe spate.

– Da! aprobă Roland, părând mulțumit. Chiar așa. Un capăt al acestui scârbciob...

– Scrânciob, îl corectă Eddie, zâmbind puțin.

– Da. Într-un capăt, *ka*-ul meu. În capătul opus, cel al omului în negru – Walter. Ușile erau centrul, creații ale tensiunii dintre două destine contrare. Aceste portaluri despre care vorbim sunt lucruri mult mai mari decât Walter sau decât mine sau decât restrânsa frăție pe care am legat-o noi trei.

– Vrei să spui, întrebă Susannah cu fereală, că portalurile unde stau de strajă acești Gardieni sunt *în afara ka-ului?* Dincolo de *ka?*

– Spun că asta cred eu. Le adresă un zâmbet scurt, o semilună subțire în lumina focului. Că asta e *părerea* mea.

Tăcu o clipă, apoi luă un băț în mână. Dădu deoparte covorul de ace și folosi bățul pentru a desena în țărâna de dedesubt:

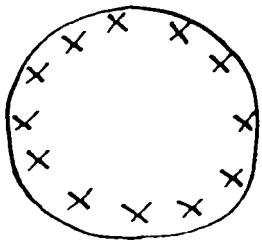

– Aceasta este lumea așa cum mi s-a spus mie în copilărie că există ea. X-urile sunt portalurile dispuse în cerc, la marginea ei eternă. Dacă am trasa șase linii, unind aceste portaluri în perechi... așa...

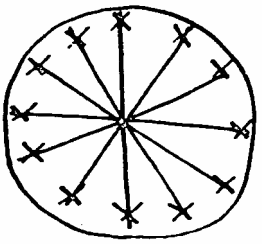

Ridică privirea.

– Vedeți că liniile se întâlnesc în mijloc?

Eddie simți că i se face pielea de găină pe spate și pe brațe. Gura i se uscă pe dată.

– Ăsta e, Roland? Ăsta e...?

Roland încuviință. Chipul lui lung și ridat era grav.

– În acest nex se află Marele Portal, așa-numita a Treisprezecea Poartă, care domină nu doar lumea aceasta, ci toate lumile.

Lovi cu bățul în centrul cercului.

– Aici se află Turnul Întunecat pe care-l caut de o viață întreagă.

13

Pistolarul reluă:

– La fiecare dintre cele douăsprezece portaluri secundare, Marii Străbuni au așezat câte un Gardian. În copilărie îi puteam numi pe toți în versurile învățate de la doica mea – și de la bucătarul Hax... dar a trecut mult timp de atunci. Era Ursul, desigur, și Peștele... Leul... Liliacul. Și Țestoasa – acesta era un Gardian important...

Pistolarul ridică privirea spre cerul înstelat, cu fruntea încruntată de gânduri adânci. Apoi un uimitor zâmbet solar îi lumină trăsăturile și recită:

– Vezi ȚESTOASA cât e de mare!
Poartă lumea toată în spinare.
Gândește-ncet și totuși blând;
În mintea ei noi stăm oricând.
Pe spinarea ei legăminte se fac toate,
Vede adevărul, dar nu vrea să ajute.
Iubește marea și uscatul, iubește pe oricine,
Iubește chiar și-un țânc ca mine.

Roland râse scurt, amuzat.

– Hax m-a învățat asta, o cânta în timp ce amesteca glazura pentru un tort și-mi dădea să gust de pe vârful lingurii. Uimitor ce ne aducem aminte, nu-i așa? În orice caz, când am crescut, am ajuns să cred că Gardienii nu există cu adevărat – că erau simboluri mai degrabă decât făpturi fizice. Se pare că m-am înșelat.

– Eu am spus robot, zise Eddie, dar nu asta e de fapt. Susannah are dreptate – când împușți un robot, din el nu iese sânge, ci doar ulei Quaker State 10-40. Cred că era ceea ce oamenii din lumea mea numeau cyborg, Roland – o creatură în parte mașină, în parte carne și sânge. Am văzut o dată un film... ți-am povestit despre filme, nu-i așa?

Cu un zâmbet mic, Roland aprobă din cap.

– Ei bine, filmul ăsta se numea *Robocop* și tipul din rolul principal nu era foarte diferit de ursul ucis de Susannah. De unde ai știut unde trebuie împușcat?

– Mi-am amintit din poveștile vechi, așa cum mi le-a spus Hax, răspunse el. Dacă ar fi fost după doica mea, Eddie, tu te-ai afla acum în burta ursului. Și în lumea voastră li se spune copiilor zăpăciți să-și pună pe cap tichia gânditoare?

– Da, spuse Susannah. Sigur că da.

– Și aici se spune așa, iar vorba vine de la povestea Gardienilor. Se zicea că fiecare poartă un creier suplimentar în exteriorul capului. Într-o tichie. Se uită la ei cu înfiorătorii săi ochi umbriți și surâse din nou. Nu prea semăna cu o tichie, nu-i așa?

– Nu, zise Eddie, dar povestea era suficient de aproape de adevăr ca să ne salveze pielea.

– Cred acum că am căutat un Gardian de când am pornit la drum, mărturisi Roland. Când vom găsi portalul pe care-l păzea acest Shardik – iar asta ar trebui să însemne doar a merge înapoi pe urmele lui – în sfârșit vom avea un traseu clar de urmat. Va trebui să întoarcem spatele portalului și să mergem pur și simplu drept înainte. În centrul cercului... Turnul.

Eddie deschise gura pentru a spune: *Prea bine, hai să vorbim despre Turnul ăsta. În sfârșit, o dată pentru totdeauna, hai să vorbim despre el – ce este, ce înseamnă și, cel mai important, ce se întâmplă cu noi odată ajunși acolo.* Dar niciun sunet nu ieși și, după un moment, închise gura la loc. Acum nu era momentul – nu acum, când Roland suferea, evident, atât de tare. Nu acum, când doar licărul focului ținea noaptea la distanță.

– Acum ajungem, deci, la cealaltă parte, rosti Roland apăsat. În sfârșit mi-am găsit direcția – după atâția ani lungi, mi-am găsit direcția – dar în același timp am impresia că-mi pierd sănătatea mintală. Simt cum se surpă pământul sub picioarele mele, ca un mal abrupt slăbit de ploaie. Aceasta este pedeapsa mea fiindcă am lăsat să moară un băiat care n-a existat niciodată. Și asta tot *ka* este.

– Cine e băiatul de care vorbești, Roland? întrebă Susannah.

Roland aruncă o privire spre Eddie.

– *Tu* știi?

Eddie clătină din cap.

– Dar am vorbit despre el, zise Roland. De fapt, am *delirat* despre el, când infecția era avansată și mai aveam puțin până să mor. Vocea pistolarului se ridică brusc cu o jumătate de octavă și imitația sa a vocii lui Eddie fu atât de

reușită, că Susannah simți un junghi de spaimă superstițioasă. „Dacă mai vorbești despre băiatul ăla nenorocit, Roland, te sufoc cu propria-ți cămașă! M-am săturat să aud de el!“ Ți-amintești că ai spus asta, Eddie?

Eddie se gândi bine. Roland vorbise despre o mie de lucruri când ei doi își croiau anevoie drum pe plajă în sus, de la ușa marcată PRIZONIERUL la cea pe care scria STĂPÂNA UMBRELOR, și menționase o mie de nume în monologurile lui febrile – Alain, Cort, Jamie de Curry, Cuthbert (acesta mai des decât toate celelalte), Hax, Martin (sau poate Marten, ca animalul, Walter, Susan, chiar și un tip cu improbabilul nume Zoltan. Eddie se săturase până peste cap să audă despre oamenii aceștia pe care el nu-i întâlnise niciodată (și nici nu avea chef să-i întâlnească), dar sigur că Eddie avea și el câteva probleme la vremea aceea, două dintre ele fiind sevrajul adus de lipsa heroinei și debusolarea cauzată de decalajul dintre lumi. Și, dacă era să fie onest, bănuia că Roland se săturase la fel de tare de propriile lui Basme Fracturate – cele în care el și Henry crescuseră împreună și deveniseră dependenți de droguri – cum se săturase el de ale lui Roland.

Nu-și amintea totuși să-i fi spus vreodată că-l va sufoca folosind propria lui cămașă dacă mai vorbea despre cine știe ce băiat.

– Nu-ți vine nimic în gând? întrebă Roland. Absolut nimic?

Era oare ceva acolo? Un fior vag, asemenea sentimentului de *déjà-vu* care îl încercase atunci când văzuse praștia ascunzându-se înăuntrul ciotului de lemn? Eddie încercă să găsească acel fior, dar dispăruse. Decise că nici nu existase vreodată; doar își *dorise* să existe, întrucât Roland suferea atât de tare.

– Nu, zise el. Scuze, bătrâne.

– Dar eu *ți-am spus*. Tonul lui Roland era calm, totuși urgența îl străbătea și pulsa în spatele lui asemenea unui fir roșu. Băiatul numit Jake. L-am sacrificat – l-am ucis – ca să-l pot prinde în sfârșit pe Walter din urmă și să-l fac să vorbească. L-am ucis sub munți.

Asupra acestui aspect, Eddie putea fi mai sigur.

– Ei, poate că asta s-a întâmplat, însă altceva ai *spus* tu că s-a întâmplat. Ai zis că ai intrat sub munți singur, pe un fel de drezină. Ai vorbit mult despre *asta*, Roland, când mergeam pe plajă. Despre cât de înfricoșător a fost să fii singur.

– Mi-aduc aminte. Totuși, îmi mai amintesc și că ți-am vorbit despre băiat și despre cum a căzut el de pe traverse în hău. Și tocmai distanța dintre aceste două amintiri e cea care-mi sfâșie mintea.

– Eu, una, nu pricep nimic, rosti Susannah cu îngrijorare.

– Cred, spuse Roland, că eu abia încep să pricep.

Mai aruncă niște lemne în foc, făcând panglici groase de scântei roșii să urce în spirală către cerul întunecat, după care se așeză înapoi, între ei.

– Să vă spun o poveste adevărată, grăi el, și apoi una care nu e... dar *ar trebui* să fie.

Am cumpărat un catâr în Pricetown și când în sfârșit am ajuns în Tull, ultimul oraș înainte de deșert, acesta era încă odihnit...

14

Astfel pistolarul începu cea mai recentă parte a lungii sale povești. Deși Eddie auzise părți disparate ale ei, ascultă cu maximă fascinație, la fel ca Susannah, pentru care istorisirea era nouă. Roland le spuse despre barul în care se desfășura la nesfârșit jocul „Fiți atenți la mine", într-un colț, de pianistul numit Sheb, de femeia pe nume Allie, cu cicatrice pe frunte... și de Nort, mâncătorul de iarbă care murise și apoi fusese adus înapoi la un soi sumbru de viață, de omul în negru. Le spuse de Sylvia Pittston, acel avatar al nebuniei religioase, și de masacrul final, apocaliptic, în care el, Pistolarul Roland, ucisese fiecare bărbat, femeie și copil din oraș.

– Sfinte moaște! zise Eddie cu o voce joasă, nesigură. Acum știu de ce erai în pană de gloanțe, Roland.

– Liniște! îl apostrofă Susannah. Lasă-l să termine!

Roland continuă, spunându-și povestea cu stoicismul cu care traversase deșertul după ce trecuse de cocioaba ultimului Locuitor, un tânăr al cărui păr zburlit, de culoarea zmeurei, îi ajungea aproape până la mijloc. Le spuse cum murise într-un final catârul său. Le spuse chiar și cum pasărea de companie a Locuitorului, Zoltan, mâncase ochii catârului.

Le spuse despre lungile zile din deșert și de scurtele nopți din deșert, care urmaseră, și cum mersese pe urmele reci ale focurilor lui Walter, și cum ajunsese într-un final, amețit și aproape mort de deshidratare, la haltă.

– Era goală. Cred că era goală încă din zilele când ursul de colo era nou-nouț. Am stat o noapte și am mers mai departe. Asta s-a întâmplat... dar acum am să vă spun o altă poveste.

– Cea care nu este adevărată, dar ar trebui să fie? întrebă Susannah.

Roland încuviință din cap.

– În această poveste scornită – această fabulă – un pistolar pe nume Roland a întâlnit la haltă un băiat pe nume Jake. Acest băiat era din lumea voastră, din orașul vostru New York, și dintr-un *când* aflat undeva între anul 1987 al lui Eddie și 1963 al Odettei Holmes.

Eddie stătea aplecat în față, atent.

– E vreo ușă în povestea asta, Roland? O ușă inscripționată BĂIATUL sau așa ceva?

Roland clătină din cap.

– Ușa băiatului era moartea. Era în drum spre școală când un om – un om care eu cred că era Walter – l-a împins în stradă, unde a fost călcat de o mașină. Băiatul l-a auzit pe omul acesta că spune ceva de genul: „Dă-te la o parte, lasă-mă să trec, sunt preot.“ Jake *l-a văzut* pe omul acesta – doar o clipă – și apoi s-a pomenit în lumea *mea*.

Pistolarul pregetă, uitându-se în foc.

– Acum vreau să las această poveste a băiatului care n-a fost niciodată acolo și să mă întorc pentru un minut la ce s-a întâmplat de fapt. Bine?

Eddie și Susannah schimbară, nedumeriți, o privire și apoi Eddie făcu un gest de „Poftim, după tine, dragul meu Alphonse“ cu mâna.

– Cum am spus, halta era pustie. Acolo, totuși, am dat peste o pompă încă funcțională. Se afla în spatele grajdului în care erau adăpostiți caii de trăsură. M-am luat după auz, dar aș fi găsit-o chiar și dacă n-ar fi scos niciun sunet. Simțeam *mirosul* apei, înțelegeți. După ce petreci un timp în deșert, când e cât pe ce să mori de sete, poți simți mirosul apei. Am băut și apoi am dormit. Când m-am trezit, am băut din nou. Voiam să-mi continui numaidecât drumul – nevoia de a face asta era ca o febră. Leacul pe care tu, Eddie, mi l-ai adus din lumea ta – *astina* – e minunat, totuși există febre pe

care niciun leac nu le poate astâmpăra, iar aceea era una dintre ele. Știam că trupul meu avea nevoie de odihnă și totuși a fost nevoie de toată voința pentru a mă convinge să mai rămân o noapte. Dimineață m-am simțit odihnit, așa că mi-am reumplut ploștile și mi-am văzut de drum. *N-am luat cu mine de acolo nimic altceva decât apă.* Aceasta e cea mai importantă parte din ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

Susannah vorbi pe cel mai rezonabil și mai plăcut ton al vocii ei de Odetta Holmes:

– Prea bine, asta s-a întâmplat cu adevărat. Ți-ai reumplut ploștile și ți-ai văzut de drum. Acum spune-ne restul din ceea ce *nu* s-a întâmplat, Roland.

Pistolarul lăsă osul fălcii în poală un moment, strânse pumnii și se frecă la ochi cu ei – un gest curios de copilăresc. Apoi luă iarăși falca în mână, ca pentru a-și aduna curajul, și continuă.

– L-am hipnotizat pe băiatul care nu era acolo, spuse el. Am folosit pentru asta un glonț al meu. E un truc pe care îl știu de mulți ani și l-am învățat de la cea mai neașteptată sursă – Marten, magicianul de curte al tatei. Băiatul a fost un subiect bun. Pe când se afla în transă, mi-a relatat circumstanțele morții lui, așa cum vi le-am spus eu vouă. Când am aflat destul din povestea lui cât simțeam că e posibil fără să-l destabilizez sau chiar să-i fac rău, i-am dat comanda să nu-și amintească nimic despre moartea sa, când se va trezi.

– Cine ar vrea să-și amintească așa ceva? murmură Eddie.

Roland aprobă din cap.

– Cine, într-adevăr? Băiatul a trecut din transă direct într-un somn natural. Am dormit și eu. Când ne-am trezit, i-am spus că am de gând să-l prind pe omul în negru. Știa la cine mă referem; Walter se oprise și el la haltă. Jake se speriase și se ascunsese de el. Sunt sigur că Walter știuse de prezența lui, dar îi fusese mai bine să pretindă că nu știe. Lăsase băiatul în urmă ca o capcană deschisă.

L-am întrebat dacă este ceva de mâncare acolo. Mie mi se părea că trebuie să fie. Băiatul părea destul de zdravăn, iar clima deșertului e ideală pentru păstrarea alimentelor. Avea puțină carne uscată și a spus că este o pivniță. N-o explorase, fiindcă se temea. Aici, pistolarul le adresă o privire sumbră. Avea de ce să se teamă. Am găsit hrană... și am găsit, totodată, un Demon Vorbitor.

Eddie coborî privirea la osul fălcii, căscând ochii. Lumina portocalie a focului dansa pe curburile și pe dinții lui amenințători, străvechi.

– Demon Vorbitor? Te referi la treaba *aia?*

– Nu, răspunse el. Da. Amândouă. Ascultă și vei înțelege.

Le spuse de mormăielile inumane pe care le auzise venind din pământul care înconjura pivnița; cum văzuse nisip curgând printre două blocuri vechi de piatră ce tapetau pereții. Le spuse că se apropiase de crăpătura care se căsca acolo și că Jake striga la el să urce.

Îi comandase demonului să vorbească... și demonul vorbise, vorbise cu vocea lui Allie, femeia cu cicatrice pe frunte, femeia care ținea barul din Tull. *Du-te încet pe lângă Vane, pistolarule. În timp ce tu călătorești cu băiatul, omul în negru călătorește cu sufletul tău în buzunar.*

– Vane? întrebă Susannah, descumpănită.

– Da. Roland o privi îndeaproape. Asta îți spune ceva, nu-i așa?

– Da... și nu.

Femeia vorbi cu mare fereală. În parte, socoti Roland, asta era simpla reticență de a vorbi despre lucruri dureroase pentru ea. Considera însă că în mare parte era vorba și de dorința de a nu amesteca lucruri deja confuze, spunând mai mult decât știa sută la sută sigur. Admira asta. O admira *pe ea*.

– Povestește doar lucruri de care poți fi sigură, zise el. Nimic mai mult de atât.

– Bine. Vanele era un loc de care știa Detta Walker. Un loc la care Detta se *gândea*. E un termen argotic, unul pe care l-a reținut ascultându-i pe adulți atunci când aceștia stăteau pe verandă și beau bere și vorbeau despre zilele de demult. Înseamnă un loc pângărit, sau nefolositor, sau amândouă. Era ceva la Vane – la *ideea* de Vane – care o atrăgea pe Detta. Nu mă întreb ce; poate că am știut cândva, dar acum nu mai știu. Și nici nu vreau să știu.

Detta a furat farfuria de porțelan a Mătușii Albastre – cea pe care ai mei i-au făcut-o cadou de nuntă – și a dus-o la Vane – Vanele *ei* – pentru a o sparge. Locul acela era balastieră plină de gunoaie. O groapă de gunoi. Mai târziu, agăța uneori băieți la restaurante de pe marginea drumului.

Susannah lăsă capul în pământ un moment, strângând tare din buze. Apoi ridică privirea și continuă.

– Băieți *albi*. Și când ei o duceau la mașinile lor din parcare, îi aținea și dădea bir cu fugiții. Parcările alea... și alea erau Vane. Era un joc periculos,

dar ea era destul de tânără, destul de iute și destul de rea ca să-l joace până la limită și să-i facă plăcere. Mai târziu, în New York, mergea în expediții de furat din magazine... știi de asta. Amândoi știți. Mereu în magazine de lux – Macy's, Gimbel's, Bloomingdale's – și fura mizilicuri. Iar când se hotăra să pornească într-o astfel de aventură, își spunea: *Az' mă duc la Vane. O s' fur nește chestii de la fețele palide. O s' fur șeva spegeal ș-apoi o s' fac țândări treab-aia.*

Tăcu, buzele tremurându-i, uitându-se în foc. Când întoarse privirea, Roland și Eddie văzură lacrimi în ochii ei.

– Plâng, dar nu vă lăsați păcăliți. Mi-amintesc că făceam lucrurile astea și-mi amintesc că-mi *plăcea*. Cred că plâng fiindcă știu că aș face totul din nou, dacă împrejurările ar fi propice.

Roland părea să-și fi recăpătat ceva din vechea seninătate, din straniul lui echilibru.

– În țara mea avem un proverb, Susannah: „Hoțul deștept prosperă mereu."

– Nu văd nimic deștept la furtul unui pumn de bijuterii ieftine, zise ea tăios.

– Ai fost prinsă vreodată?

– Nu...

El depărtă mâinile ca pentru a zice: *Poftim, exact ce spuneam*.

– Deci pentru Detta Walker, Vanele erau locuri rele? întrebă Eddie. Bine zic? Fiindcă nu *mi se pare* tocmai bine.

– Bune și rele în același timp. Erau locuri *puternice*, locuri unde ea... ea se *reinventa*, presupun că ai putea spune... dar erau și locuri *pierdute*. Toate astea sunt pe lângă subiectul băiatului-fantomă despre care vorbește Roland, nu?

– Poate nu, zise Roland. Vezi tu, și noi, în lumea noastră, aveam Vane. Și pentru noi era un termen argotic, iar sensurile sunt foarte asemănătoare.

– Ce însemna pentru tine și prietenii tăi? întrebă Eddie.

– Asta varia ușor de la loc la loc și de la situație la situație. Putea însemna groapă de gunoi. Putea însemna lupanar sau un loc unde bărbații veneau să joace jocuri de noroc ori să mestece iarba-diavolului. Dar cel mai banal sens din câte știu este și cel mai simplu.

Se uită la amândoi.

– Vanele sunt locuri ale dezolării, spuse el. Vanele sunt ținuturile pustii.

15

Acum, cea care mai aruncă lemne pe foc fu Susannah. În sud, Mama Bătrână lumina mai departe puternic, fără a pâlpâi. Ea știa de la școală ce însemna asta: că era o planetă, nu o stea. *Venus?* se întrebă. *Sau oare sistemul solar din care face parte lumea asta e la fel de diferit ca restul?*

O cuprinse din nou sentimentul acela de irealitate – sentimentul că toate acestea nu puteau fi decât un vis.

– Continuă, îl îndemnă ea. Ce s-a întâmplat după ce vocea te-a prevenit în privința Vanelor și a băiețelului?

– Am vârât mâna în crăpătura prin care se scursese nisipul, cum am fost învățat să fac în eventualitatea în care mi s-ar fi întâmplat un astfel de lucru. Ce am smuls de acolo a fost o falcă... dar nu aceasta. Falca pe care am scos-o din peretele haltei era mult mai mare; de la unul dintre Marii Străbuni, n-am aproape nicio îndoială.

– Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Susannah încet.

– Într-o noapte i-am dat-o băiatului, spuse Roland. Focul îi vopsea obrajii în dungi portocaliu-aprins și umbre mișcătoare. Ca protecție – un soi de talisman. Mai târziu, când am simțit că și-a îndeplinit scopul, am aruncat-o.

– Și atunci, a cui e falca pe care o ai acolo? întrebă Eddie.

Roland o ridică în aer, se uită la ea lung și gânditor, după care o lăsă jos.

– Mai târziu, după ce Jake... după ce a murit... l-am prins din urmă pe omul pe care îl urmăream.

– Pe Walter, zise Susannah.

– Da. Am stat la palavre, el și cu mine... *lungi* palavre. La un moment dat am adormit și, când m-am trezit, Walter era mort. Mort de cel puțin o sută de ani, probabil mai mult. Nu mai rămăseseră decât oase din el, lucru cât se poate de potrivit, dat fiind că ne aflam într-un loc al oaselor.

– Mda, astea zic și eu palavre lungi, rosti Eddie pe un ton sec.

Susannah se încruntă puțin la asta, dar Roland se limită să aplece din cap.

– Lungi, foarte lungi, rosti el, uitându-se în foc.

– Ți-ai venit în simțiri dimineața și ai ajuns la Marea Vestului în seara aceleiași zile, spuse Eddie. În noaptea aceea au venit homaroșeniile, corect?

Roland aplecă iarăși din cap.

– Da. Înainte însă de a pleca din locul în care eu și Walter vorbiserăm... sau visaserăm... sau ce făcuserăm noi acolo... am luat asta de la craniul scheletului său.

Ridică osul și lumina portocalie se reflectă din nou pe dinți.

Falca lui Walter, gândi Eddie și se simți străbătut de un fior rece. *Falca omului în negru. Ține minte asta, Eddie băiete, data viitoare când îți mai trece prin cap că Roland e un om ca oricare altul. O poartă cu el de când l-ai întâlnit, ca și când ar fi un soi de... de trofeu al unui canibal. Iisuse!*

– Mi-amintesc ce am gândit când am luat-o, spuse Roland. Mi-amintesc foarte bine; e singura amintire pe care o păstrez de atunci și care nu s-a întors împotriva mea. Mi-am spus: „A adus ghinion să arunc ce am găsit când l-am întâlnit pe băiat. Asta o va înlocui." Doar că atunci am auzit râsul lui Walter – râsul lui răuvoitor, hlizit. Și am auzit vocea.

– Ce spunea? întrebă Susannah.

– „Prea târziu, pistolarule", rosti Roland. Asta a spus. „Prea târziu – de acum în vecii vecilor vei avea doar ghinion – ăsta este *ka*-ul tău."

16

– Prea bine, spuse Eddie într-un târziu. Înțeleg paradoxul principal. Memoria ta este divizată...

– *Nu* divizată. *Dublată*.

– Bine; oricum, e cam același lucru, nu?

Eddie apucă o surcea și desenă ceva în nisip:

Atinse linia din stânga.

– Aceasta e memoria ta, înainte să ajungi la haltă... o singură linie.

– Da.

Atinse linia din dreapta.

– Și după ce ai ieșit de cealaltă parte a munților, în locul oaselor... locul unde te aștepta Walter... *Tot* o singură linie.

– Da.

Acum Eddie indică zona din mijloc și apoi trasă un cerc aproximativ în jurul ei.

– Iată ce trebuie să faci, Roland – să îngrădești linia asta dublă. Să ridici un zid în jurul ei, în mintea ta, și apoi s-o dai uitării. Fiindcă nu *înseamnă* nimic, nu *schimbă* nimic, s-a *dus*, s-a *terminat*...

– Dar nu e așa. Roland ridică osul. Dacă amintirile mele legate de băiatul Jake sunt false – și știu că sunt – *cum e posibil să am asta?* Am luat-o ca să o înlocuiască pe cea pe care am aruncat-o... dar pe cea pe care am aruncat-o o aveam din pivnița haltei, iar conform întâmplărilor care știu că sunt adevărate, *n-am coborât nicio clipă în pivniță!* N-am vorbit nicio clipă cu demonul! Am mers mai departe, ducând cu mine apă proaspătă *și nimic altceva!*

– Roland, ascultă la mine, zise Eddie serios. Dacă falca aia pe care o ții în mână ar fi cea de la haltă, ar fi o chestie. Dar nu e oare posibil ca, dacă ți-ai imaginat totul într-o halucinație – halta, puștiul, Demonul Vorbitor – să fi luat falca lui Walter fiindcă...

– N-a fost o halucinație, întrerupse Roland. Se uită la amândoi cu ochii lui albastru-șters, de bombardier, și apoi făcu ceva la care niciunul nu s-ar fi așteptat... ceva ce Eddie ar fi jurat că Roland nu știa că voia să facă.

Pistolarul aruncă falca în foc.

17

Preț de o clipă, osul rămase acolo, o relicvă albă, strâmbată într-un semirânjet. Apoi se făcu brusc de un roșu înflăcărat, îmbăind poiana într-o

lumină stacojie orbitoare. Eddie și Susannah strigară și ridicară mâinile pentru a-și apăra ochii de conturul ei arzător.

Osul începu să se transforme. Nu să se topească, ci să se *transforme*. Dinții care ieșeau strâmbi din ea, asemenea unor lespezi funerare, începură să se strângă laolaltă, grupuri. Curbura blândă a arcului superior se îndreptă, apoi extremitățile lui coborâră.

Mâinile lui Eddie căzură în poală și el se uită fix, cu gura deschisă, prostrat, la osul care nu mai era un os. Avea acum culoarea oțelului încins. Dinții deveniseră trei V-uri inversate, cel din mijloc mai mare decât cele de pe margine. Și imediat Eddie văzu în ce urma să se transforme, exact cum văzuse praștia în lemnul ciotului.

Avea impresia că era o cheie.

Trebuie să-ți aduci aminte forma, gândi el înfrigurat. *Trebuie, trebuie.*

Ochii lui o urmăriră cu disperare – trei V-uri, cel din mijloc mai mare și mai adânc decât cele de pe margini. Trei crestături... iar cea apropiată de capăt era o scobitură, forma superficială a unui *s* minuscul...

Apoi forma din flăcări se transformă din nou. Osul care devenise ceva asemănător cu o cheie se trase în sine, concentrându-se în petale și pliuri luminoase, suprapuse, la fel de închise la culoare și de catifelate ca miezul unei nopți de vară fără lună. Un moment, Eddie văzu un trandafir – un trandafir triumfal care e posibil să fi înflorit în zorii primei zile a acestei lumi, un lucru de o frumusețe veșnică, nemărginită. Ochii lui vedeau și sufletul lui era deschis. Era ca și când toată iubirea și viața s-ar fi ridicat dintr-odată din artefactul mort al lui Roland; era acolo în foc, arzând triumfal și cu o minunată, incipientă semeție, semn că disperarea era un miraj, și moartea – un vis.

Trandafirul! gândi el incoerent. *Întâi cheia, apoi trandafirul! Iată! Iată deschiderea drumului spre Turn!*

Se auzi un sunet gros dinspre foc. Un evantai de scântei se desfășură spre exterior. Susannah strigă și se rostogoli în lături, lovind licuricii portocalii de pe rochia sa în timp ce flăcările țâșneau spre cerul înstelat. Eddie nu se mișcă. Rămase încremenit în viziunea sa, prizonier în brațele unei mirări deopotrivă splendide și teribile, nepăsându-i de scânteile ce dansau pe pielea sa. Apoi flăcările se prăbușiră înapoi.

Osul dispăruse.

Cheia dispăruse.

Trandafirul dispăruse.

Ține minte, gândi el. *Ține minte trandafirul... și ține minte forma cheii.*

Susannah suspina, șocată și îngrozită, dar el o ignoră pentru moment și găsi surceaua cu care el și Roland desenaseră. Și în țărână, cu o mână tremurândă, zgârie această formă:

18

– De ce ai făcut-o? întrebă Susannah până la urmă. De ce, pentru Dumnezeu – și ce era?

Se scurseseră cincisprezece minute. Focul fusese lăsat să ardă molcom; tăciunii risipiți fuseseră fie stinși cu piciorul, fie se stinseseră singuri. Eddie ședea cu brațele în jurul soției sale; Susannah îi ședea înainte, cu spatele lipit de pieptul lui. Roland era într-o parte, cu genunchii strânși la piept, uitându-se îngândurat în cărbunii roș-portocalii. Din câte își dădea seama Eddie, niciunul dintre ei nu observase transformarea osului. Amândoi îl văzuseră înroșindu-se puternic și Roland îl văzuse explodând (sau oare făcuse implozie? lui Eddie asta i se părea mai aproape de ce văzuse), dar atâta tot. Sau așa credea el; Roland, totuși, uneori cumpănea în sinea sa și când se hotăra să-și joace cărțile pe ascuns, așa le juca, Eddie știa asta din tristă experiență. Se gândi să le spună ce văzuse – sau *crezuse* că vede – și decise să-și joace și el cărțile pe ascuns, cel puțin pentru moment.

De falcă în sine nu era niciun semn – nici măcar o aschie.

– Am făcut-o pentru că o voce mi-a vorbit în minte și mi-a spus că trebuie să o fac, zise Roland. Era vocea tatălui meu; a *tuturor* taților mei. Când auzi o astfel de voce, a nu-i da ascultare – și încă imediat – este de neconceput. Așa am fost învățat. Cât despre ce era, nu-mi dau seama... nu acum, cel puțin. Știu doar că osul și-a spus ultimul cuvânt. L-am purtat atâta drum cu mine doar ca să-l aud.

Sau să-l vezi, gândi Eddie, și din nou: *Ține minte. Ține minte trandafirul. Și ține minte forma cheii.*

– A fost cât pe ce să ne pârjolească!

Susannah părea deopotrivă ostenită și exasperată. Roland clătină din cap.

– Cred că a fost mai degrabă ca genul de artificii pe care baronii obișnuiau să le tragă uneori spre cer la petrecerile de sfârșit de an. Luminoase și impresionante, dar nu periculoase.

Eddie nu avea idee.

– Sentimentul de dublu din mintea ta, Roland... a dispărut? A plecat când a explodat osul, sau ce s-o fi întâmplat?

Era aproape convins că așa se întâmplase; în filmele pe care le văzuse, aceste proceduri dure de terapie prin șoc dădeau roade aproape de fiecare dată. Dar Roland clătină din cap.

Susannah se foi în brațele lui Eddie.

– Ai spus că începi să înțelegi.

Roland încuviință.

– Așa cred, da. Dacă am dreptate, mă tem pentru Jake. Oriunde s-ar afla, *oricând* s-ar afla, mă tem pentru el.

– Cum adică? întrebă Eddie.

Roland se ridică în picioare, se duse la sulul său de piei și începu să le întindă.

– Gata cu poveștile și emoțiile pentru noaptea asta. E timpul să ne culcăm. Dimineață vom merge pe urmele ursului și vom vedea dacă putem găsi portalul pe care a fost pus să-l păzească. Vă voi spune pe drum ce știu și ce cred că s-a întâmplat – ce cred că încă se întâmplă.

Cu aceasta, se înfășură într-o pătură veche și o piele nouă de căprioară, se întoarse cu spatele la foc și altceva nu mai spuse.

Eddie și Susannah se întinseră împreună. Când fură siguri că pistolarul adormise, făcură dragoste. Încă treaz, Roland le auzi neastâmpărul și-i auzi cum discutară încet, după. Discuția era în mare parte despre el. Păstră tăcerea, ochii lui deschiși uitându-se în întuneric mult timp după ce discuția lor încetase și respirația li se uniformizase într-o singură notă lejeră.

Era, gândi el, bine să fii tânăr și îndrăgostit. Până și în cimitirul care devenise lumea aceea, era bine.

Bucurați-vă cât mai puteți, gândi, *pentru că ne așteaptă moarte multă. Am ajuns la un pârâu de sânge. Că el ne va duce la un râu tot de sânge nu mă îndoiesc deloc. Și mai departe, la un ocean. În lumea aceasta, mormintele stau căscate și niciun mort nu se odihnește în pace.*

Când zorii prinseră a miji la răsărit, el închise ochii. Dormi puțin. Și visă cu Jake.

19

Și Eddie visă – visă că era înapoi în New York și se plimba pe Second Avenue cu o carte în mână.

În visul acesta era primăvară. Aerul era călduț, orașul înflorea și dorul de casă fremăta în el ca o râmă cu un cârlig de pescuit adânc înfipt în ea. *Bucură-te de visul ăsta și trage de el cât de mult poți*, gândi. *Savurează-l... fiindcă acesta e singurul mod în care vei mai călca vreodată în New York. Nu te poți duce acasă, Eddie. S-a zis cu partea asta.*

Coborî privirea spre carte și fu extrem de surprins să vadă că era *Nu te mai poți întoarce acasă*, de Thomas Wolfe. Pe coperta roșu-închis erau imprimate trei contururi; cheia, trandafirul și ușa. Se opri un moment, deschise cartea și citi primul rând. *Omul în negru fugea în deșert*, scrisese Wolfe, *și pistolarul se ținea după el.*

Eddie o închise și merse mai departe. Era aproximativ nouă dimineața, socotea el, poate nouă treizeci, și traficul pe Second Avenue era lejer. Taxiurile claxonau și șerpuiau de pe o bandă pe alta, soarele de primăvară reflectându-se în parbrizele și caroseria lor vopsită în galben. Un vagabond la colțul lui 2nd cu 52nd îi ceru pomană și Eddie îi aruncă în poală cartea cu copertă roșie. Observă (tot fără surprindere) că vagabondul era Enrico Balazar. Ședea cu picioarele încrucișate în fața unui magazin cu articole de prestidigitație. CASA DE CĂRȚI, scria pe afișul din ușă și vitrina întruchipa un turn construit din cărți de tarot. În vârful lui stătea o figurină King Kong. Din capul maimuțoiului se ițea o mică antenă-radar.

Eddie își văzu mai departe de drum, îndreptându-se leneș spre centru, indicatoarele stradale plutind pe lângă el. Știu încotro se ducea de îndată ce-l văzu: un magazinaș la colțul lui 2nd cu 46th.

Mda, gândi el și îl cuprinse un sentiment de incomensurabilă ușurare. *Acesta-i locul. Exact acesta.* Vitrina era plină cu cărnuri și brânzeturi. TOM ȘI GERRY – DELICATESE ARTISTICE, spunea firma. SPECIALITĂȚI PENTRU RECEPȚII!

Pe când stătea cu privirea înăuntru, cineva cunoscut apăru de după colț. Era Jack Andolini, îmbrăcat într-un costum la trei piese de culoarea înghețatei de vanilie și purtând un baston negru în mâna stângă. Jumătate din fața lui lipsea, sfârtecată de cleștii homaroșeniilor.

Intră, Eddie, îl îmboldi Jack, în trecere. *În definitiv, există alte lumi în afară de astea și trenul ăla idiot trece prin toate.*

Nu pot, replică Eddie. *E încuiată ușa*. Nu știa de unde știa asta, dar știa; o știa fără nicio umbră de îndoială.

Dad-a-chum, dud-a-chee, nicio grijă, ai tu cheia, rosti Jack, neuitându-se îndărăt. Eddie coborî privirea și văzu că *într-adevăr* avea o cheie; un obiect primitiv cu trei crestături, ca niște V-uri inversate.

S-ul acela mic din capătul ultimei crestături este secretul, gândi el. Păși sub marchiza de la Tom și Gerry și introduse cheia în încuietoare. Se roti fără probleme. Deschise ușa și trecu pragul într-un uriaș câmp deschis. Se uită înapoi peste umăr și văzu traficul grăbit de pe Second Avenue, după care ușa se trânti și se prăbuși. Nu era nimic în spatele ei. Absolut nimic. Eddie se întoarse pentru a trece în revistă locul în care se afla și ceea ce văzu îl umplu de teroare la început. Câmpul era de un stacojiu intens, ca și când acolo s-ar fi dus o luptă titanică și pământul ar fi fost îmbibat cu atâta sânge, încât nu-l putuse absorbi pe tot.

Apoi își dădu seama că nu era sânge ceea ce vedea, ci trandafiri.

Sentimentul acela de bucurie și triumf îl străbătu din nou, umflându-i inima până ce simți că-i va plesni în piept. Ridică pumnii încleștați deasupra capului într-un gest de victorie... și încremeni așa.

Câmpia se întindea pe kilometri întregi, urcând o pantă blândă, iar la orizont se înălța Turnul Întunecat. Era un pilastru de stâncă brută, care se ridica atât de mult spre cer, încât abia îi putea discerne vârful. Baza lui, înconjurată de

trandafiri roșii, orbitori, era formidabilă, cu o greutate și cu dimensiuni titanice, totuși Turnul căpăta o grație stranie pe măsură ce urca și se subția. Piatra din care fusese făcut nu era neagră, cum își imaginase că va fi, ci de culoarea funinginii. Geamuri înguste, ca niște crestături, îl străbăteau într-o spirală ascendentă; sub geamuri se desfășura o scară aproape nesfârșită de piatră, urcând și ea în spirală. Turnul era un semn al exclamării gri-închis, înfipt în pământ și ridicându-se deasupra câmpului de trandafiri sângerii. Cerul care se curba deasupra lui era albastru, însă plin de nori albi, pufoși, ca niște corăbii cu pânze. Pluteau într-un lanț fără capăt peste și în jurul Turnului Întunecat.

Cât e de splendid! se minună Eddie. *Cât de splendid și straniu!* Dar sentimentul de bucurie și triumf dispăruse; rămăsese cu o senzație de profundă indispoziție și de osândă iminentă. Se uită în preajma sa și pricepu dintr-odată, îngrozit, că stătea în umbra Turnului. Nu, nu doar *stătea* în ea; era îngropat de viu în ea.

Strigă, iar strigătul său se pierdu în urletul de aur al unui corn colosal. Venea din vârful Turnului și părea să umple lumea. În vreme ce acea notă de avertizare se prelungea și se întindea peste câmpul pe care stătea el, din geamurile care împodobeau Turnul se revărsa întuneric. Ieșea pe ele și se răspândea pe cer în șuvoaie unduitoare care se întâlneau și formau o pată tot mai mare de întuneric. Nu semăna cu un nor; semăna cu o tumoare ce atârna deasupra pământului. Cerul era acoperit. Și, văzu el, nu era un nor sau o tumoare, ci o *formă*, o tenebroasă și ciclopiană *formă* avântându-se spre locul unde stătea el. N-ar fi ajutat la nimic să fugă de bestia aceea care se închega pe cer, deasupra câmpului de trandafiri; avea să-l ajungă, să-l prindă și să-l ia cu ea. În Turnul Întunecat urma să-l ducă, iar lumina lumii nu avea să-l mai vadă nicicând.

În întuneric apărură crăpături și teribili ochi inumani, fiecare la fel de mare ca ursul Shardik care zăcea mort în pădure, se căscară asupra sa. Erau roșii – roșii ca trandafirii, roșii ca sângele.

Vocea moartă a lui Jack Andolini îi bubui în urechi: *O mie de lumi, Eddie – zece mii! – și trenul ăla trece prin fiecare. Dacă reușiți să-l porniți. Și dacă* reușiți, *necazurile voastre sunt abia la început, fiindcă huiduma aia e al naibii de greu de oprit.*

Vocea lui Jack devenise mecanică, melodică. *Al naibii de greu de oprit, Eddie băiete, fă bine și ascultă la mine, huiduma asta e...*

– *OPRIRE! OPRIREA VA FI ÎNCHEIATĂ ÎNTR-O ORĂ ȘI ȘASE MINUTE!*

În visul său, Eddie ridică mâinile pentru a-și apăra ochii...

20

...Și se trezi, șezând țeapăn lângă vatra stinsă. Se uita printre degetele depărtate de la mână. Și vocea aceea continua să bubuie, vocea unui necruțător comandant de Brigadă Specială urlând prin megafon.

– *NU EXISTĂ PERICOL! REPET, NU EXISTĂ PERICOL! CINCI CELULE SUBNUCLEARE SUNT LATENTE, DOUĂ CELULE SUBNUCLEARE SUNT ACUM ÎN FAZĂ DE OPRIRE, O CELULĂ SUBNUCLEARĂ OPEREAZĂ LA DOUĂ PROCENTE DIN CAPACITATE. ACESTE CELULE NU AU VALOARE! REPET, ACESTE CELULE NU AU VALOARE! RAPORTEAZĂ SITUAREA LA NORTH CENTRAL POSITRONICS, LIMITED! SUNĂ LA 1-900-44! CUVÂNTUL DE COD PENTRU ACEST DISPOZITIV ESTE „SHARDIK". SE OFERĂ RECOMPENSĂ! REPET, SE OFERĂ RECOMPENSĂ!*

Vocea tăcu. Eddie îl văzu pe Roland cum stătea la marginea poienii, ținând-o pe Susannah în îndoitura brațului. Se uitau țintă la sursa vocii și când anunțul o luă de la capăt, Eddie izbuti în sfârșit să se lepede de fiorii reci ai coșmarului. Se ridică în picioare și li se alătură lui Roland și Susannah, întrebându-se câte secole trecuseră de când anunțul acela, programat să emită doar în eventualitatea unei defecțiuni totale a sistemului, fusese înregistrat.

– *ACEST DISPOZITIV SE OPREȘTE! OPRIREA VA FI COMPLETĂ ÎNTR-O ORĂ ȘI CINCI MINUTE! NU EXISTĂ PERICOL! REPET...*

Eddie atinse brațul lui Susannah și ea întoarse capul.

– De când se aude asta?

– De vreo cincisprezece minute. Tu dormeai lemn... Se întrerupse. Eddie, arăți oribil! Ți-e rău?

– Nu. Doar că am avut un vis urât.

Roland îl studia într-un fel care-l făcea să se simtă stânjenit.

– Uneori visele spun adevărul, Eddie. Ce ai visat?

Tânărul se gândi un moment, apoi clătină din cap.

– Nu-mi amintesc.

– Mă îndoiesc de asta, să știi.

Eddie ridică din umeri și îi adresă lui Roland un zâmbet subțire.

– N-ai decât să te îndoiești, atunci... n-ai decât. Dar *tu* cum te simți în dimineața asta, Roland?

– La fel, spuse pistolarul. Ochii lui albastru-pal continuau să scruteze fața lui Eddie.

– Terminați, făcu Susannah. Vocea ei era aspră, dar Eddie detectă un ton de nervozitate în ea. Terminați amândoi. Am lucruri mai bune de făcut decât să vă văd cum vă dați târcoale și vă trageți unul altuia la picioare, ca doi copilandri care joacă „Ai tresărit, ia două". Mai ales în dimineața asta, când ursul ăla mort încearcă să dărâme lumea-ntreagă cu țipetele lui.

Pistolarul încuviință mut, dar nu-și luă ochii de la Eddie.

– Prea bine... dar ești sigur că nu vrei să-mi spui ceva, Eddie?

Tânărul se gândi la asta – chiar se gândi să-i spună. Ce văzuse în foc, ce văzuse în vis. Se hotărî să nu o facă. Poate era doar amintirea trandafirului din foc și a trandafirilor care acopereau acel câmp din vis, atât de deși. Știa că nu putea reproduce aceste lucruri așa cum le văzuseră ochii săi și așa cum le simțise inima sa; nu putea decât să le banalizeze. Și cel puțin pentru moment, voia să cumpănească singur asupra lor.

Dar ține minte, își spuse din nou... doar că vocea din mintea sa nu prea mai semăna cu vocea lui. Părea mai profundă, mai bătrână – vocea unui străin. *Ține minte trandafirul... și forma cheii.*

– O să, murmură el.

– O să ce? întrebă Roland.

– Spun, se eschivă Eddie. Dacă intervine ceva ce pare, știi, foarte important, o să-ți spun. O să vă spun amândurora. Acum, însă, nu am ce. Așa că, dacă vrem să mergem undeva, Shane, bătrâne prieten, sus în șa.

– Shane? Cine-i Shane ăsta?

– O să-ți spun și asta altă dată. Până atunci, la drum cu noi.

Strânseră lucrurile pe care le aduseseră cu ei de la vechea tabără și o luară înapoi, Susannah mergând din nou în scaunul cu rotile. Eddie bănuia că nu avea să mai meargă mult timp în el.

21

Cândva, înainte ca Eddie să devină prea interesat de heroină ca să-l mai intereseze orice altceva, el și doi prieteni merseseră cu mașina în New Jersey ca să vadă două formații de speed-metal – Anthrax și Megadeth – care concertau la Meadowlands. Considera că Anthrax fuseseră doar puțin mai zgomotoși ca anunțul repetat ce venea dinspre ursul căzut la pământ, dar nu era sută la sută sigur de asta. Roland le ceru să se oprească pe când mai aveau un kilometru până la poiana din pădure și rupse șase fâșii mici de pânză din vechea sa cămașă. Și le îndesară în urechi și merseră mai departe. Nici așa însă, vocea răsunătoare și egală nu slăbi cu mult.

– *ACEST DISPOZITIV SE OPREȘTE!* răcni ursul când ei păsiră înapoi în poiană. Zăcea ca înainte, la rădăcina copacului în care se cățărase Eddie, un colos căzut, cu picioarele depărtate și genunchii în aer, ca o femelă de gigant păros care murise pe când încerca să nască. *OPRIREA VA FI COMPLETĂ ÎN PATRUZECI ȘI ȘAPTE DE MINUTE! NU EXISTĂ PERICOL...*

Ba există, gândi Eddie, culegând pieile risipite ce fuseseră sfâșiate fie în timpul atacului ursului, fie în zbaterile lui agonice, dinainte să moară. Există pericol *din belșug*. Pentru *urechile* mele, futu-i. Culese cureaua lui Roland și, fără o vorbă, i-o înmână. Bucata de lemn la care lucrase era în apropiere; o luă în mână și o îndesă în buzunarul din spatele scaunului lui Susannah, în timp ce pistolarul își legă încet cureaua lată de piele la șolduri și înnodă nojițele pe coapsă.

– *... ÎN FAZĂ DE OPRIRE, O CELULĂ SUBNUCLEARĂ OPEREAZĂ LA UN PROCENT DIN CAPACITATE. ACESTE CELULE...*

Susannah îl urmă pe Eddie, ținând în poală o tașcă pe care o cususe ea însăși. Pe măsură ce el îi dădea pieile, ea le îndesa în tașcă. După ce toate fură strânse, Roland îl atinse pe brat și-i dădu o raniță. Aceasta conținea în principal carne de căprioară, puternic sărată la o sărărie naturală pe care Roland o găsise la cinci kilometri în susul pârâului. Pistolarul își pusese deja pe umăr o raniță asemănătoare. Desaga sa – plină din nou și umflată cu tot soiul de lucruri – îi atârna pe celălalt umăr.

De o ramură din apropiere era agățat un straniu harnașament artizanal, cu șezut din piele de căprioară. Roland îl luă, îl studie o clipă, apoi îl puse pe

spate și legă chingile sub stern. Susannah se strâmbă și Roland observă. Nu încercă să vorbească – așa aproape de urs, nu s-ar fi putut face auzit nici dacă striga din toți rărunchii – dar ridică înțelegător din umeri și depărtă brațele: *Știi c-o să avem nevoie de el.*

Ridică și ea din umeri. *Știu... dar asta nu înseamnă că-mi și place.*

Pistolarul arătă spre cealaltă parte a luminișului. Doi molizi înclinați și zgâriați marcau locul unde Shardik, care fusese odinioară cunoscut drept Mir în părțile acelea, intrase în poiană.

Eddie se aplecă spre Susannah, formă un cerc cu arătătorul și degetul mare, apoi ridică întrebător din sprâncene. *Okay?*

Ea aprobă din cap, apoi își apăsă podul palmelor pe urechi. *Okay – dar hai să plecăm de aici până ce nu asurzesc.*

Porniră toți trei prin poiană, Eddie împingând-o pe Susannah, care ținea geanta cu piei în poală. Buzunarul din spatele scaunului gemea de alte lucruri; bucata de lemn în care praștia încă stătea în bună parte ascunsă era doar unul dintre ele.

Din spatele lor, ursul continua să-și mormăie ultimul mesaj către lume, spunându-le că oprirea va fi completă în patruzeci de minute. Eddie abia aștepta. Molizii rupți stăteau aplecați unul spre celălalt, formând un fel de poartă, și Eddie gândi: *Aici începe cu adevărat drumul spre Turnul Întunecat al lui Roland, cel puțin pentru noi.*

Se gândi din nou la visul său – geamurile urcând în spirală, din care ieșeau vălătuci de întuneric, vălătuci care se întindeau deasupra câmpului de trandafiri ca o molimă – și când trecură pe sub copacii înclinați, un tremur puternic puse stăpânire pe el.

22

Reușiră să folosească scaunul cu rotile mai mult timp decât se așteptase Roland. Brazii din acea pădure erau foarte bătrâni și ramurile lor întinse creaseră un covor gros de ace care stopa creșterea majorității ierburilor. Brațele lui Susannah erau puternice – mai puternice decât ale lui Eddie, deși

Roland nu credea că situația va mai sta așa mult timp – și se putea propulsa singură, fără probleme, pe solul drept și umbros al pădurii. Când ajungeau la câte un copac dărâmat de urs, Roland o ridica din scaun și Eddie trecea scaunul peste obstacol.

Din urma lor, doar puțin redus de distanță, ursul le spunea, cât îl ținea vocea lui artificială, că ultima celulă subnucleară operantă avea acum o capacitate neglijabilă.

– Sper să ții harnașamentul ăla nenorocit gol pe umeri toată ziua! strigă Susannah la pistolar.

Roland era de acord, dar peste mai puțin de cincisprezece minute terenul începu să se încline în jos și porțiunea aceea veche a pădurii fu invadată de copaci mai mici, mai tineri: mesteceni, anini și câțiva arțari pitici care-și întinseseră rădăcinile voinicește, pentru a rămâne în picioare. Covorul de ace se subție și roțile scaunului începură să se agațe în tufișurile joase și tari care creșteau în spațiile dintre copaci. Ramurile lor subțiri pocneau și zăngăneau în spițele din oțel inoxidabil. Eddie își lăsă greutatea pe mânere și reușiră să mai meargă așa încă o jumătate de kilometru. Apoi povârnișul deveni mai abrupt și pământul se înmuie.

– E timpul să te duc în cârcă, domniță, zise Roland.

– Să mai încercăm puțin cu scaunul, nu vrei? S-ar putea să fie mai ușor mai încolo...

Roland clătină din cap.

– Dacă-ncerci să cobori panta asta, o să te dai... cum spui tu, Eddie?... o să te dai de-a bustugolu?

Eddie scutură din cap, rânjind.

– Se zice de-a rostogolul, Roland. Un termen din zilele mele de glorie deșartă.

– Oricum i-ai zice, înseamnă să cazi în cap. Haide, Susannah. Sus în cârcă.

– Urăsc că sunt oloagă, spuse Susannah bosumflată, dar se lăsă scoasă de Eddie din scaun și îl ajută să o așeze bine în harnașamentul din spinarea lui Roland. Odată așezată, atinse mânerul pistolului. Vrei tu mândrețea asta? îl întrebă pe Eddie.

Tânărul scutură din cap.

– Tu ești mai iute. Știi asta.

Ea icni și își potrivi cureaua, așa încât să-i fie ușor accesibilă la mâna dreaptă.

– Vă țin în urmă, băieți, și *asta* știu... dar de vom ajunge cumva la o șosea asfaltată cu două benzi, vă iau fața cât ai zice pește.

– Nu mă îndoiesc, spuse Roland... și înclină capul. În pădure se lăsase liniștea.

– Fratele Urs în sfârșit a aruncat prosopul, zise Susannah. Slăvit fie Domnul.

– Credeam că mai are șapte minute, rosti Eddie.

Roland ajustă chingile harnașamentului.

– Poate că i-a rămas ceasul în urmă, în ultimii cinci sau șase sute de ani.

– Chiar crezi că era atât de bătrân, Roland?

Roland încuviință.

– Cel puțin. Iar acum s-a stins... ultimul dintre cei Doisprezece Gardieni, din câte știm.

– Mda, vezi să nu-mi pese, replică Eddie și Susannah râse.

– Stai comod? o întrebă Roland.

– Nu. Deja mă doare fundul. Dar dă-i bătaie. Numai să nu mă scapi.

Roland aprobă din cap și porni pe pantă în jos. Eddie îl urmă, împingând scaunul gol și încercând să nu-l lovească prea tare de bolovanii care începuseră să iasă din pământ aidoma unor cioate mari și albe. Acum, că ursul în sfârșit tăcuse, i se părea că e prea multă liniște în pădure – aproape că se simțea ca un personaj dintr-un film din acela vechi de aventuri, cu canibali și maimuțe uriașe.

23

Urmele ursului fură ușor de găsit, dar greu de urmat. La șapte sau opt kilometri de poiană, îi conduseră printr-o zonă joasă, mlăștinoasă, deși nu era tocmai o mlaștină. Când terenul reîncepu să urce și să se întărească puțin, jeanșii spălăciți ai lui Roland erau leoarcă până la genunchi și el respira în reprize lungi și egale. Totuși, era într-o stare mai bună decât Eddie, care descoperise că lupta cu scaunul lui Susannah, ce trebuia împins prin mocirlă și apă stagnantă, nu era ușoară.

– E timpul să ne odihnim și să îmbucăm ceva, zise Roland.

– O, mamă, vreau potol, făcu Eddie, istovit. O ajută pe Susannah să coboare din harnașament și o așează pe trunchiul unui copac căzut, cu urme de gheare săpate adânc în scoarța sa. Apoi se așează și el pe jumătate, iar pe jumătate se prăbuși, lângă ea.

– Mi-ai cam umplut scaunul de noroi, albule, zise Susannah. O să trec asta-n raport.

El ridică o sprânceană spre ea.

– Când dăm peste prima spălătorie de mașini, te împing înăuntru cu mâna mea. O să dau și cu ceară pe blestemăția aia. Okay?

Ea zâmbi.

– Batem palma, frumosule.

Eddie avea o ploscă a lui Roland legată la brâu. O atinse cu mâna.

– E-n ordine?

– Da, răspunse Roland. Dar nu multă acum; o să mai bem toți înainte s-o luăm din nou la pas. În felul ăsta n-o să suferim de crampe la stomac.

– Roland, Vajnicul Cercetaș al lui Oz, proclamă Eddie și râse în barbă, desprinzând plosca.

– Ce-i cu Oz ăsta?

– Un loc inventat, dintr-un film, explică Susannah.

– Oz era mai mult decât atât. Fratele meu Henry îmi citea poveștile alea din când în când. O să-ți spun una într-o seară, Roland.

– Mi-ar face plăcere, replică pistolarul, serios. Vreau oricând să știu mai mult despre lumea voastră.

– Oz nu este lumea noastră. Cum a spus Susannah, e un loc inventat...

Roland le dădu bucăți de carne ce fuseseră înfășurate în frunze late.

– Cel mai rapid mod de a afla despre un loc nou este să știi la ce visează. Vreau să aud despre acest Oz.

– Okay, batem palma și pe asta. Suze îți poate spune povestea lui Dorothy și Toto și a Omului de Tinichea, iar eu ți le voi spune pe celelalte.

Mușcă din bucata lui de carne și dădu ochii peste cap, aprobator. Luase aroma frunzelor în care fusese rulată și era delicioasă. Eddie își înfulecă porția, tot timpul stomacul lui ghiorăind. Acum, că începea să-și recapete suflul, se simțea bine – minunat, de fapt. Un strat solid de mușchi începea să-i acopere corpul și simțea că toate părțile lui trăiesc într-o armonie deplină.

Nu-ți face griji, își spuse. *Până diseară se vor certa din nou. Cred că Roland o să tragă de noi până când o să fiu gata să cad din picioare.*

Susannah mâncă mai delicat, sorbind câte o gură de apă o dată la două sau trei mușcături, întorcând carnea în mâini, consumând-o din exterior spre interior.

– Termină ce ai început aseară, îl invită ea pe Roland. Spuneai că ai impresia că înțelegi aceste amintiri conflictuale ale tale.

Roland încuviință.

– Da. Cred că ambele seturi de amintiri sunt adevărate. Unele sunt mai adevărate decât celelalte, dar asta nu *neagă* adevărul celorlalte.

– Pentru mine n-are sens, grăi Eddie. Băiatul ăsta, Jake, fie s-a aflat la haltă, fie nu.

– E un paradox – ceva ce este și nu este în același timp. Până când îl voi rezolva, voi continua să fiu divizat. Ca și când asta n-ar fi de ajuns, falia se lărgește. Simt cum se întâmplă. Este... indescriptibil.

– Care crezi că a fost cauza? întrebă Susannah.

– V-am spus că băiatul a fost împins în fața unei mașini. *Împins*. Acum, pe cine cunoaștem noi căruia îi plăcea să împingă oamenii în fața vehiculelor?

Peste chipul ei se lăsă umbra înțelegerii.

– Pe Jack Mort. Vrei să spui că *el* a fost cel care l-a împins pe băiatul ăsta în stradă?

– Da.

– Dar ai spus că omul în negru a făcut-o, obiectă Eddie. Amicul tău, Walter. Ai spus că băiatul l-a *văzut* – un om care aducea cu un preot. Nu l-a auzit chiar puștiul *spunând* că asta este? „Lăsați-mă să trec, sunt preot", ceva de felul ăsta?

– O, Walter a fost acolo. *Amândoi* au fost acolo și amândoi l-au împins pe Jake.

– Cineva să aducă tubul de Thorazine și cămașa de forță, strigă Eddie. Roland tocmai a luat-o pe arătură.

Roland nu-i dădu atenție; începea să înțeleagă că glumele și clovneriile lui Eddie erau modul lui de a face față stresului. Cuthbert nu fusese diferit... așa cum Susannah nu era, în felul ei, diferită de Alain.

– Ce mă exasperează la toate astea, spuse el, este că trebuia să *știu*. Am fost *în* Jack Mort, la urma urmei, și am avut acces la gândurile lui, așa cum am

avut la ale tale, Eddie, și ale tale, Susannah. L-am *văzut* pe Jake când eram în Mort. L-am văzut prin ochii lui Mort *și am știut că Mort plănuiește să-l împingă.* Nu doar asta; l-am *împiedicat* să o facă. N-a trebuit decât să intru în corpul lui. El n-a știut că despre asta a fost vorba; el se concentra atât de tare pe ceea ce voia să facă, încât a crezut de fapt că sunt o muscă așezată pe gâtul lui.

Eddie începea să înțeleagă.

– Dacă Jake n-a fost împins în stradă, n-a murit. Și dacă n-a murit, n-a venit niciodată în lumea asta. Și dacă n-a venit niciodată în lumea asta, tu nu l-ai întâlnit la haltă. Corect?

– Corect. Mi-a trecut prin minte și gândul că, dacă Jack Mort voia să-l ucidă pe băiat, eu ar trebui să stau deoparte și să-i îngădui să o facă. Pentru a evita tocmai acest paradox care mă sfâșie. Dar n-am putut face asta. N-am... n-am...

– N-ai putut să-l ucizi pe puștiul ăsta de două ori, nu-i așa? întrebă Eddie cu blândețe. De fiecare dată când ajung la concluzia că ești la fel de mecanic ca ursul acela, mă surprinzi cu ceva ce chiar pare uman. Fir-ar să fie.

– Termină, Eddie, îl apostrofă Susannah.

Eddie aruncă o privire la chipul ușor lăsat în jos al pistolarului și făcu o grimasă.

– Scuze, Roland. Mama obișnuia să spună că mă ia gura pe dinainte.

– Nu face nimic. Am avut un prieten care păția la fel.

– Cuthbert?

Roland încuviință. Se uită un moment lung la mâna sa dreaptă, împuținată, apoi strânse degetele rămase în pumn, suspină și ridică iarăși privirea spre ei. Undeva în adâncul pădurii o ciocârlie cântă dulce.

– Uite ce cred eu. Dacă n-aș fi intrat în Jack Mort atunci, el *tot* nu l-ar fi împins pe Jake în ziua aceea. Nu atunci. De ce nu? *Ka-tet*. Simplu. Pentru prima dată de când a murit și ultimul dintre prietenii alături de care am pornit pe drumul acesta, mă regăsesc în mijlocul lui *ka-tet.*

– Cvartet? întrebă Eddie cu îndoială.

Pistolarul clătină din cap.

– *Ka* – cuvântul căruia tu îi spui „destin“, Eddie, deși sensul adevărat este mult mai complex și mai greu de definit, cum se întâmplă aproape de fiecare dată cu cuvintele din Limba Nobilă. Și *tet*, care înseamnă grup de oameni

animați de aceleași interese și țeluri. Noi trei suntem un *tet*, de pildă. *Ka-tet* este locul unde multe vieți sunt unite de soartă.

– Ca în *The Bridge of San Luis Rey*, murmură Susannah.

– Asta ce-i? întrebă Roland.

– O poveste despre niște oameni care au murit împreună când podul pe care îl traversau s-a prăbușit. E celebră în lumea noastră.

Roland făcu semn din cap că înțelege.

– În acest caz, *ka-tet* ne lega pe Jake, Walter, Jack Mort și pe mine. Nu era nicio capcană, cum am bănuit la început când am înțeles cine voia Jack Mort să-i fie următoarea victimă, întrucât *ka-tet* nu poate fi schimbat sau modificat după voința unei singure persoane. Dar *ka-tet* poate fi *văzut, cunoscut* și *înțeles*. Walter a văzut și Walter a știut. Pistolarul se lovi peste coapsă cu pumnul și exclamă întristat: Ce mai râdea probabil în sinea lui când în sfârșit l-am dat în vileag!

– Hai să ne întoarcem la ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi dat peste cap planurile lui Jack Mort în ziua în care îl urmărea pe Jake, zise Eddie. Spui că, dacă *tu* nu l-ai fi oprit pe Mort, altcineva sau altceva ar fi făcut-o. Zic bine?

– Da – pentru că nu era ziua *potrivită* pentru ca Jake să moară. Era *aproape* de ziua potrivită, dar nu era ziua *aceea*. Am simțit și asta. Poate chiar înainte să treacă la fapte, Mort ar fi văzut pe cineva stând cu ochii pe el. Sau ar fi intervenit un străin. Sau...

– Sau un sticlete, zise Susannah. Poate ar fi văzut un sticlete în locul și momentul nepotrivite.

– Da. Motivul exact – agentul lui *ka-tet* – nu are importanță. Știu din experiență personală că Mort era șiret ca o vulpe bătrână. Dacă ar fi simțit că cel mai mic detaliu era nelalocul lui, ar fi renunțat și ar fi așteptat altă zi.

Mai știu însă ceva. Ieșea la vânat deghizat. În ziua în care a aruncat cărămida în capul Dettei Holmes, purta o căciulă croșetată și un sveter vechi, mai mare cu câteva măsuri. Voia să semene cu un bețivan, pentru că a aruncat cărămida dintr-o clădire unde își făceau veacul mulți vagabonzi. Înțelegeți?

Ei aprobară.

– Într-o zi, după mulți ani, când te-a împins în fața metroului, Susannah, era îmbrăcat în salopetă de constructor. Purta o cască de protecție și avea mustață falsă. În ziua când *avea* să-l împingă de fapt pe Jake în trafic, provocându-i moartea, *trebuia să fie îmbrăcat în preot.*

– Iisuse, aproape șopti Susannah. Omul care l-a împins în New York era Jack Mort și cel pe care l-a văzut la haltă era individul pe care îl urmăreai tu – Walter.

– Da.

– Și băiatul a crezut că era unul și același om, pentru că amândoi purtau aceeași rasă neagră?

Roland aprobă cu o mișcare a capului.

– Între Walter și Jack Mort era și o asemănare fizică. Nu ca și când ar fi fost frați, nu la asta mă refer, dar amândoi erau înalți, cu păr negru și ten foarte palid. Și ținând cont că Jake era pe moarte când l-a văzut bine pe Mort, prima și singura dată, și că se afla într-un loc straniu și era speriat rău când l-a văzut bine pe Walter, prima și singura dată, cred că greșeala lui este de înțeles și, totodată, de iertat. Dacă în tot tabloul acesta se găsește un tâmpit, acela sunt eu, că nu am văzut adevărul mai repede.

– Mort avea cum să știe că este folosit? întrebă Eddie.

Gândindu-se la propria sa experiență și la gândurile demente pe care le avusese atunci când Roland îi invadase mintea, nu vedea cum era posibil ca Mort să *nu* fi știut... dar Roland clătina din cap.

– Walter trebuie să fi fost extrem de subtil. Mort trebuie să fi crezut că ideea straielor preoțești îi aparținea lui... sau eu așa zic. N-ar fi recunoscut vocea unui intrus – a lui Walter – șoptindu-i în adâncul minții, spunându-i ce să facă.

– Jack Mort, se minună Eddie. A fost Jack Mort tot timpul.

– Da... cu ajutor din partea lui Walter. Așa că eu totuși am sfârșit salvând viața lui Jake. Când l-am făcut pe Mort să sară de pe peronul de metrou în fața trenului, am schimbat totul.

Susannah întrebă:

– Dacă Walter ăsta putea intra în lumea noastră – utilizând la rândul lui o ușă, poate – când voia, nu este posibil să fi folosit pe altcineva pentru a-l împinge pe băiețelul tău? Dacă-i putea sugera lui Mort să se îmbrace în preot, atunci putea convinge și pe altcineva să o facă... Ce-i, Eddie? De ce scuturi din cap?

– Pentru că nu cred că Walter ar fi vrut asta. Ce voia Walter să se întâmple este ceea ce *se întâmplă*... ca Roland să-și piardă mințile, puțin câte puțin. Nu am dreptate?

Pistolarul aprobă mut.

– Walter n-ar fi putut proceda așa nici dacă *ar fi vrut*, adăugă Eddie, fiindcă era mort cu mult înainte ca Roland să găsească ușile de pe plajă. Când Roland a trecut pragul ultimei, intrând în capul lui Jack Mort, zilele de năzdrăvănii ale lui moș Walt se terminaseră.

Susannah se gândi la asta, apoi aprobă și ea.

– Înțeleg... *cred*. Treaba asta cu călătoritul în timp e al dracului de buimăcitoare, nu-i așa?

Roland începu să-și strângă lucrurile și să le pună la locul lor.

– E timpul să mergem mai departe.

Eddie se ridică și luă ranița în spate.

– Poți fi liniștit măcar pentru un lucru, îi spuse el lui Roland. Tu – sau *ka-tet*-ul ăsta – ai reușit totuși să salvezi puștiul.

Roland înnoda chingile harnașamentului pe piept. Acum ridică privirea și claritatea radiantă a acelor ochi îl făcu pe Eddie să pășească în spate.

– Așa spui? întrebă el aspru. Chiar l-am salvat? Mă apropii de nebunie centimetru cu centimetru, încercând să trăiesc cu două versiuni ale aceleiași realități. Sperasem la început că una sau cealaltă va începe să se șteargă, dar nu se întâmplă așa. De fapt, se întâmplă exact opusul: acele două realități sunt din ce în ce mai vii în capul meu, se răstesc una la cealaltă ca două facțiuni opuse care-n scurt timp vor ajunge să se războiască. Așa că, spune-mi un lucru, Eddie: Tu cum crezi că se simte Jake? Ce crezi că simți când știi că ești mort într-o lume și viu în alta?

Ciocârlia cântă din nou, dar niciunul dintre ei nu băgă de seamă. Eddie se uită fix în ochii albastru-deschis ce scăpărau pe chipul palid al lui Roland și nu avea deloc habar ce să spună.

24

În noaptea aceea ridicară tabăra la aproximativ douăzeci de kilometri est de poiana în care zăcea cadavrul ursului, dormiră somnul celor istoviți total (chiar și Roland dormi toată noaptea, deși visele lui fură adevărate curse de

carnaval coșmaresti) și a doua zi se treziră odată cu răsăritul soarelui. Eddie aţâţă un foc mic fără să scoată o vorbă și aruncă o privire la Susannah, când un foc de pistol răsună aproape în pădure.

– Micul dejun, anunță ea.

Roland se întoarse trei minute mai târziu cu o piele aruncată peste un umăr. Pe ea era întins corpul proaspăt eviscerat al unui iepure. Susannah îl găti. Mâncară și plecară mai departe.

Eddie continua să încerce să-și imagineze cum ar fi să deții amintirea propriei tale morți. La acest gând se bloca mereu.

25

La scurt timp după prânz, intrară într-o zonă unde majoritatea copacilor fuseseră doborâți și tufișurile culcate la pământ – arăta ca și când un ciclon s-ar fi abătut pe acolo cu mulți ani în urmă, creând un culoar larg și înfricoșător al distrugerii.

– Suntem aproape de locul pe care îl căutăm, anunță Roland. A doborât totul pentru a elibera câmpul vizual. Prietenul nostru, ursul, nu-și dorea nicio surpriză. O fi fost el mare, dar nu era prost.

– *Nouă* ne-o fi lăsat oare vreo surpriză? întrebă Eddie.

– Este posibil să ne fi lăsat. Roland surâse și atinse umărul lui Eddie. Dar avem un atu – ar fi vorba de niște surprize *vechi*.

Înaintarea prin zona aceea distrusă era lentă. Majoritatea copacilor căzuți erau foarte bătrâni – mulți se reîntorseseră deja în pământul din care răsăriseră – însă formau o rețea suficient de încâlcită ca să creeze un formidabil traseu cu obstacole. Ar fi fost destul de dificil și dacă toți trei erau întregi la corp, dar cu Susannah cocoțată în spinarea pistolarului, în harnașament, totul devenea un exercițiu de rezistență și îndârjire.

Arbuștii și tufișurile culcate la pământ ascundeau urmele lăsate de urs, iar acest lucru contribuia și el la reducerea vitezei. Până la mijlocul zilei urmaseră zgârieturile de gheare, precise ca niște semne cu vopsea, pe copaci. Aici însă, aproape de punctul lui de pornire, furia ursului nu ajunsese la

apogeu și acele utile semne ale trecerii lui dispăreau. Roland se mișca încet, uitându-se după excremente în tufișuri și smocuri de blană pe trunchiurile copacilor pe care se cățărase ursul. Le luă toată după-amiaza să traverseze cei cinci kilometri ai acelui haos.

Eddie tocmai trăsese concluzia că vor pierde lumina zilei și vor trebui să ridice tabăra în locul acela înfiorător, când ajunseră la un pâlc mic de anini. Dincolo de el, auzea clipocitul unui pârâu care curgea peste pietre. În spatele lor, soarele la apus împrăștia sulițe de lumină roșie, posacă, peste terenul accidentat pe care tocmai îl traversaseră, transformând copacii căzuți în forme negre, încrucișate, aidoma unor ideograme chinezești.

Roland ceru oprirea și o coborî încet pe Susannah din spate. Își întinse spinarea, răsucindu-se dintr-o parte în alta, cu mâinile în șolduri.

– Gata pentru azi? întrebă Eddie.

Roland clătină din cap.

– Dă-i lui Eddie pistolul tău, Susannah.

Femeia făcu întocmai, uitându-se la el întrebător.

– Haide, Eddie. Locul pe care îl căutăm e de cealaltă parte a copacilor ălora. O să aruncăm o ocheadă. Poate o să avem și de lucru.

– Ce te face să crezi...

– Cască urechile.

Eddie ascultă și își dădu seama că auzea mașinării. Își mai dădu seama și că le auzea deja de o bucată de vreme.

– Nu vreau să o las singură pe Susannah.

– Nu mergem departe și ea are voce bună, puternică. Pe deasupra, dacă există vreun pericol, în față e – noi ne vom afla între el și ea.

Eddie se uită în jos, la Susannah.

– Duceți-vă – aveți grijă doar să nu întârziați. Privi înapoi, de unde veniseră, cu ochi îngânduraţi. Nu știu dacă sunt sau nu fantome pe aici, dar am *senzația* că sunt.

– Ne întoarcem înainte de lăsarea întunericului, promise Roland.

O luă spre șirul de anini și, după un moment, Eddie îl urmă.

26

După ce făcură cincisprezece metri printre copaci, Eddie înțelese că urmau o potecă, una pe care probabil o făcuse chiar ursul de-a lungul anilor. Aninii se aplecau deasupra lor, formând un tunel. Sunetele erau mai puternice acum și el începu să le separe. Unul era un zumzet jos, profund. Îl simțea în picioare – o vibrație slabă, ca și când o mașinărie mare ar fi fost pornită sub pământ. Deasupra lui, mai aproape și mai urgent, erau sunete încrucișate, ca niște zgrepțănări ascuțite – chelălăieli, cheunături, ciripituri.

Roland apropie gura de urechea lui Eddie și zise:

– Cred că pericolul e mic dacă păstrăm liniștea.

Mai merseră cinci metri și Roland se opri din nou. Scoase pistolul și folosi țeava ca să dea deoparte o ramură ce atârna împovărată de frunzele luminate de apus. Eddie se uită prin acea mică deschizătură în poienița în care ursul trăise atât de mult – baza de operațiuni din care pornise în multele lui expediții de prăduire și semănare a terorii.

Nu erau deloc ierburi acolo; pământul fusese bătucit și chelit de mult. Un pârâu izvora de la baza unui perete de stâncă înalt cam de cincisprezece metri și curgea prin poiana în formă de săgeată. Pe malul lor, cu spatele lipit de perete, era o cutie metalică înaltă cam de trei metri. Acoperișul ei era boltit și-i amintea lui Eddie de intrarea într-o gară de metrou. Partea din față era vopsită cu dungi diagonale galbene și negre. Pământul din luminiș nu era negru, ca în pădure, ci un ciudat cenușiu prăfos. Era presărat cu oase și, după un moment, Eddie înțelese că ceea ce luase drept pământ cenușiu era de fapt o pătură de oase, oase atât de vechi încât se preschimbau în praf.

În colb se mișca totuși ceva – lucrurile care scoteau acele chelălăieli. Patru... ba nu, cinci la număr. Mici dispozitive metalice, cel mai mare de dimensiunea unui pui de collie. Erau roboți, își dădu seama Eddie, sau ceva *ca* niște roboți. Semănau între ei și semănau cu ursul pe care fără îndoială îl slujiseră într-un fel sau altul; pe fiecare, o antenă-radar micuță se rotea cu viteză.

Alte tichii gânditoare, își spuse Eddie. *Dumnezeule, ce lume e asta, totuși?*

Cel mai mare dintre dispozitive semăna cu tractorul Tonka pe care Eddie îl primise cadou de aniversare la șase ani; șenilele lui ridicau norișori cenușii de praf de oase în timp ce rulau. Altul aducea cu un șobolan din inox. Un al

treilea părea a fi un șarpe construit din segmente de oțel îmbinate – se zvârcolea și înainta sincopat. Formau un cerc aproximativ de cealaltă parte a pârâului, parcurgând iar și iar un traseu pe care îl săpaseră adânc în pământ. Uitându-se la ei, pe Eddie îl duse gândul la benzile desenate pe care le văzuse în teancurile cu vechile reviste *Saturday Evening Post* pe care mama lui, cine știe de ce, le păstrase și le depozitase în holul din față al apartamentului lor. În acele desene, bărbați îngrijorați săpau făgașe în covor, tot plimbându-se și fumând, așteptând ca soțiile lor să nască.

Pe măsură ce ochii lui se obișnuiră cu geografia simplă a poienii, Eddie văzu că acolo nu erau doar acei cinci roboței ciudați, ci mult mai mulți. Erau cel puțin alți doisprezece, din câte vedea, și probabil mai erau unii ascunși după osemintele vechilor prăzi ale ursului. Diferența era că ceilalți nu se clinteau. Membrii alaiului mecanic al ursului muriseră, unul câte unul, de-a lungul anilor, până când nu mai rămăsese decât grupulețul acela de cinci... și nici ei nu păreau foarte sănătoși, după cum chelăiau și chirăiau și scârțâiau. Șarpele în special avea un aer ezitant, schilod, în timp ce mergea după șobolanul mecanic, în cerc. Din când în când, dispozitivul care venea după șarpe – un bloc de oțel care umbla pe picioare mecanice boante – îl prindea din urmă și îi dădea un ghiont, ca și când i-ar fi spus să se grăbească dracului odată.

Eddie se întrebă care fusese rostul lor. Cu siguranță nu să apere; ursul fusese construit să se apere singur, și Eddie bănuia că dacă bătrânul Shardik i-ar fi atacat când era în floarea vârstei, i-ar fi mestecat și i-ar fi scuipat cât ai zice pește. Poate că roboțeii aceia fuseseră echipa de întreținere, sau iscoade, sau mesageri. Bănuia că puteau fi periculoși, dar numai dacă ar fi trebuit să se apere... sau să-și apere stăpânul. Nu păreau foarte belicoși.

Aveau, de fapt, un aer deplorabil. Bună parte din echipă era acum defectă, stăpânul era mort și Eddie credea că roboțeii știau asta cumva. Nu amenințare era ceea ce inspirau, ci o stranie, inumană, tristețe. Bătrâni și aproape epuizați, mărșăluiau și rulau și șerpuiau fără odihnă pe făgașul pe care îl săpaseră în poiana aceea uitată de Dumnezeu, iar lui Eddie i se părea că le putea citi șirul confuz al gândurilor: *O, mamă, o, mamă, acum ce facem? Care e scopul nostru acum, că El e mort? Și cine se va îngriji de noi acum, că El e mort? O, mamă, o, mamă, o, mamă...*

Eddie simți o atingere în spatele piciorului și fu cât pe ce să strige de teamă și surprindere. Se răsuci, armă pistolul lui Roland și o văzu pe Susannah uitându-se în sus cu ochii ei mari. Eddie expiră prelung și lăsă cocoșul armei, cu grijă, în poziția inițială. Îngenunche, puse mâinile pe umerii lui Susannah, o sărută pe obraz, apoi îi șopti la ureche:

– Puțin a lipsit să-ți trag un glonț în căpșorul ăsta prostuț al tău... Ce cauți aici?

– Am vrut să văd, șopti la rândul ei, nepărând câtuși de puțin jenată. Ochii i se mutară la Roland, când și acesta se lăsă pe vine lângă ea. Pe deasupra, continuă, m-au luat fiorii să stau acolo singură.

Se alesese cu câteva zgârieturi mici, când se târâse după ei prin ierburi, dar Roland trebuia să admită în sinea sa că femeia putea fi tăcută ca o nălucă, atunci când voia; nu auzise nici pâs. Luă o cârpă (ultima bucată rămasă din vechea sa cămașă) din buzunarul de la spate și șterse firicelele de sânge de pe brațele ei. Își examină lucrarea un moment, apoi îi tamponă și crestătura mică de pe frunte.

– Uită-te, atunci, spuse el. Vocea lui abia depășea mișcarea buzelor. Cred că ți-ai câștigat dreptul ăsta.

Deschise cu o mână un culoar de vedere, la nivelul ei, prin tufișurile înverzite, apoi așteptă cât timp ea se uită în poiană. În cele din urmă, femeia se trase înapoi și Roland lăsă tufișurile să se închidă la loc.

– Îmi pare rău pentru ei, șopti ea. O prostie, nu-i așa?

– Deloc, șopti Roland. Sunt creaturi extrem de triste, cred, în felul lor ciudat. Eddie le va cruța suferința.

Eddie începu imediat să clatine din cap.

– Ba da, o vei face... doar dacă nu vrei să stai aici ghemuit în ceea ce tu numești „huci“ toată noaptea. Țintește tichiile. Chestiile alea mici, rotitoare.

– Și dacă *ratez?* șopti Eddie cu furie.

Roland dădu din umeri.

Eddie se ridică în picioare și, reticent, armă din nou revolverul pistolarului. Se uită prin tufișuri la servomecanismele care mergeau în cerc, învârtindu-se iar și iar, singure, inutil. *Ar fi ca și cum aș trage în niște pui de cățel*, gândi el amărât. Atunci văzu unul dintre roboței – cel care semăna cu o cutie umblătoare – scoțând un dispozitiv urât, ca o pensetă, din mijlocul său și ciupindu-l

scurt pe șarpe. Speriat, șarpele scoase un bâzâit și sări în față. Cutia umblătoare își trase penseta înapoi.

Ei... poate nu exact *ca și cum aș trage în niște pui de cățel*, decise Eddie. Se uită iar spre Roland. Acesta îl privi inexpresiv, cu brațele încrucișate.

Al naibii de ciudat moment ți-ai ales, amice, să ții o lecție.

Eddie se gândi la Susannah, împușcându-l pe urs întâi în fund, apoi făcându-i țăndări dispozitivul senzorial în timp ce namila se apropia de ea și de Roland, și i se făcu puțin rușine. Și mai era ceva: o parte din el voia să treacă la acțiune, la fel cum o parte din el *voise* să se ia la trântă cu Balazar și cu echipa lui de mardeiași în Turnul Înclinat. Impulsul era probabil nelalocul lui, însă asta nu schimba atracția principală: *Să vedem care pe care... hai să vedem.*

Da, asta era nelalocul ei, sigur că da.

Prefă-te că e doar o galerie de tir și că vrei să-i câștigi iubitei un cățeluș de pluș, gândi. *Sau un ursuleț de pluș.* Luă cutia umblătoare în cătare și apoi întoarse capul, deranjat, când Roland îl atinse pe umăr.

– Spune-ți lecția, Eddie. Și fii sincer.

Eddie șuieră printre dinți, enervat de deranj, dar ochii lui Roland nu tresăriră, așa că inspiră adânc și încercă să elimine totul din minte: cheunatul și scârțâitul de aparat ce funcționa de prea mult timp, durerile corpului său, conștiința faptului că Susannah era acolo, sprijinită în podul palmelor, privind, cunoștința *altui* fapt, anume că ea era mai aproape de sol și că, dacă el rata roboței de acolo, ea avea să fie cea mai ușoară țintă în eventualitatea în care aceștia se hotărau să riposteze.

– „Nu trag cu mâna mea; cel care trage cu mâna sa a uitat chipul tatălui."

Asta era o glumă, gândi el; n-ar fi recunoscut chipul tatălui său nici dacă omul ar fi trecut pe lângă el pe stradă. Simțea însă efectul cuvintelor, îi limpezeau mintea și-i calmau nervii. Nu știa dacă era clădit să fie pistolar – ideea i se părea fabulos de improbabilă, chiar dacă era conștient că reușise să se achite de datorie binișor în schimbul de focuri de la clubul lui Balazar – dar *știa* că unei părți din el îi plăcea răceala care se lăsa asupra lui atunci când rostea cuvintele străvechiului catehism pe care îl învățaseră de la pistolar; răceala și felul în care lucrurile păreau să iasă în evidență cu o claritate aparte, ce-ți tăia răsuflarea. Mai era o parte din el care înțelegea că acesta era doar un alt drog mortal, nu foarte diferit de heroina care îl ucisese pe Henry, și puțin

lipsise să-l ucidă și pe el; totuși asta nu reducea cu nimic plăcerea concentrată a momentului. Aceasta vibra în el asemenea unor cabluri întinse care zbârnâie în bătaia vântului puternic.

– „Nu țintesc cu mâna mea; cel care ține cu mâna sa a uitat chipul tatălui.

Eu țintesc cu ochiul.

Nu ucid cu arma mea; cel care ucide cu arma sa a uitat chipul tatălui."

Atunci, fără a ști că asta voia să facă, ieși dintre copaci și li se adresă roboților care se învârteau de cealaltă parte a poienii:

– *„Eu ucid cu inima."*

Roboții se opriră din mișcarea lor perpetuă. Unul dintre ei scoase un bâzâit ascuțit, ce putea fi un semnal de alarmă sau de avertizare. Antenele-radar, toate neavând dimensiuni mai mari decât ale unui baton de ciocolată Hershey, se întoarseră spre sunetul vocii lui.

Eddie deschise focul.

Senzorii explodară ca niște porumbei de lut, unul după altul. Mila dispăru din sufletul lui Eddie; rămaseră doar acea răceală și știința faptului că nu se va opri, nu se va *putea* opri, decât după ce va fi dus treaba la bun sfârșit.

Detunătura umplu poiana îmbăiată în lumina amurgului și reverberă în peretele de rocă din capătul ei mai larg. Șarpele de oțel execută două tumbe prin aer și ateriză în praf, zvâcnind. Cel mai mare dintre roboți – cel care îi amintise lui Eddie de tractorul Tonka, din copilărie – încercă să scape cu fuga. Eddie îi făcu țăndări antena-radar, tocmai când acesta alerga smucit pe marginea făgașului. Robotul căzu în nasul său pătrățos, cu flăcări albastre subțiri țâșnind din găvanele de oțel în care erau încastrați ochii de sticlă.

Singurul senzor pe care îl rată fu cel al șobolanului de inox; glonțul ricoșă pe spinarea lui metalică, scoțând un țiuit ca de țânțar. Roboțelul sări din făgaș, ocoli pe jumătate obiectul în formă de cutie care mersese în urma șarpelui și o luă la goană prin poiană cu o viteză uimitoare. Scotea un chițăit furios și, pe măsură ce reducea din distanță, Eddie văzu că avea gura plină de ace lungi și ascuțite. Nu aduceau cu niște dinți; semănau cu acele de mașină de cusut, care clănțăneau cu mare viteză. Nu, chiar nu mai credea că lucrușoarele acelea semănau cu niște cățeluși.

– *Doboară-l, Roland!* strigă el cu disperare, dar când aruncă iute privirea în spate, văzu că pistolarul stătea în continuare cu brațele încrucișate pe piept,

cu o expresie senină și distantă. Putea la fel de bine să se gândească la rezolvarea unor probleme de șah sau la vechi scrisori de amor.

Antena de pe spinarea șobolanului rămase dintr-odată nemișcată. Își schimbă ușor direcția și o luă drept spre Susannah Dean.

A mai rămas un glonț, gândi Eddie. *Dacă ratez, pocitania aia o să-i sfâșie fața.*

În loc să tragă, făcu un pas în față și-l lovi pe șobolan cu piciorul cât de tare putu. Își schimbase pantofii cu o pereche de mocasini din piele de căprioară, și simți junghiul până în genunchi. Șobolanul scoase un țipăt ruginit, sincopat, se dădu de-a berbeleacul prin țărână și rămase locului, pe spate. Eddie văzu ceva ce părea a fi o duzină de picioruțe mecanice pistonând necontenit. Fiecare avea în vârf o gheară ascuțită de oțel. Ghearele acelea se răsuceau iar și iar pe giroscoape mari cât radiera de creion.

O tijă de oțel se iți din pântecul robotului și cu ajutorul ei șobolanul se redresă. Eddie coborî revolverul lui Roland, ignorând impulsul de moment de a-l echilibra cu mâna liberă. Poate că așa erau învățați să tragă polițiștii din lumea lui, dar acolo nu se proceda așa. *Când uiți că pistolul există, când simți că tragi de fapt cu degetul*, îi învățase Roland, *atunci te vei fi apropiat de adevăr.*

Eddie apăsă pe trăgaci. Mica antenă-radar, care reîncepuse să se învârtă, încercând să depisteze inamicii, dispăru într-un fulger albastru. Șobolanul scoase un sunet gâtuit – *Gâl!* – și căzu, mort, pe o rână.

Eddie se întoarse, cu inima bubuindu-i în piept. Nu-și amintea să mai fi fost atât de furios de când înțelesese că Roland intenționa să-l țină prizonier în lumea sa până ce afurisitul lui de Turn era cucerit sau pierdut... probabil până ce ajungeau cu toții hrană pentru viermi, cu alte cuvinte.

Îndreptă pistolul gol spre inima lui Roland și vorbi cu o voce groasă, pe care cu greu și-o recunoscu el însuși.

– Dacă ar mai fi rămas un glonț pe țeavă, ai fi putut scăpa de grija Turnului tău idiot chiar în clipa de față.

– Termină, Eddie! îl apostrofă tăios Susannah.

Tânărul se uită la ea.

– *Ție* voia să-ți vină de hac, Susannah, și voia să te facă chiseliță.

– Dar n-a reușit. I-ai venit *tu* de hac, Eddie. I-ai venit tu *lui*.

– Nu grație lui Roland.

Eddie dădu să introducă pistolul înapoi în toc și atunci se dumiri, cu și mai mare dezgust, că nu avea în ce toc să-l introducă. Susannah purta tocul.

– El și lecțiile lui. El și nenorocitele lui de *lecții*. Se întoarse spre pistolar. Îți spun, fără preget...

Expresia vag interesată a lui Roland suferi o modificare bruscă. Ochii lui se mutară spre un punct deasupra umărului stâng al lui Eddie.

– *CULCAT!* strigă el.

Eddie nu puse întrebări. Furia și confuzia i se șterseră complet din minte. Se lăsă la pământ și, făcând asta, văzu mâna stângă a pistolarului coborând iute la șold. *Dumnezeule*, gândi el, încă în cădere, *NU SE POATE să fie atât de rapid,* nimeni *nu poate fi atât de rapid, nu-s vreun nepriceput, dar Susannah mă face să par încet, iar el o face pe Susannah să pară o țestoasă care se căznește să urce o pantă de sticlă...*

Ceva trecu la mică distanță pe deasupra capului său, ceva care șuieră la el cu o furie mecanică și-i smulse un smoc de păr. Atunci pistolarul deschise focul de la nivelul șoldului, trei gloanțe grăbite ca trei pocnete de tunet, și șuieratul încetă. O creatură care lui Eddie i se părea că seamănă cu un uriaș liliac mecanic pică greoaie la pământ între locul unde Eddie stătea acum lungit și cel în care Susannah îngenunchea alături de Roland. Una dintre aripile lui modulare și presărate cu rugină lovi pământul o dată, slab, parcă nervos că dăduse greș, după care încremeni locului.

Roland veni la Eddie, călcând lejer în cizmele lui vechi, scâlciate. Întinse o mână. Eddie o acceptă și-i îngădui lui Roland să-l ajute să se ridice în picioare. Rămăsese fără suflare și descoperi că nu putea vorbi. *Poate-i mai bine așa... am impresia că de fiecare dată când deschid gura nu fac decât să debitez prostii.*

– Eddie! Ești bine?

Susannah traversa poiana spre locul unde stătea el cu bărbia în piept și mâinile înfipte în șolduri, încercând să respire.

– Da. Cuvântul ieși ca un croncănit. Se îndreptă de spate cu mare efort. M-am ales doar cu o ușoară ajustare a tunsorii.

– Era într-un copac, zise Roland cu calm. Nici eu nu l-am văzut, la început. Lumina e înșelătoare în acest moment al zilei. Făcu o pauză și apoi urmă pe același ton molcom: Ea n-a fost nicio clipă în pericol, Eddie.

Eddie încuviință. Roland, înțelese el acum, aproape că ar fi avut timp să mănânce un hamburger și să bea un milkshake înainte să scoată pistolul. Atât era de rapid.

– Prea bine. Să spunem doar că dezaprob metoda ta de învățare, bine? Nu-mi voi cere iertare însă, așa că dacă asta aștepți, las-o baltă.

Roland se aplecă, o ridică pe Susannah și începu să o scuture de praf. Făcu asta cu un soi de afecțiune imparțială, ca o mamă care-și scutură copilașul după ce acesta a căzut, cum se întâmplă adesea, în praful din curtea din spate.

– Nu aștept să-ți ceri iertare și nici nu mi se pare necesar să o faci, zise el. Eu și Susannah am purtat o discuție asemănătoare cu aceasta acum două zile. Nu-i așa, Susannah?

Ea aprobă cu o mișcare a capului.

– Roland consideră că pistolarii începători care nu mușcă mâna care îi hrănește din când în când au nevoie de un șut bun în partea moale a corpului.

Eddie se uită în jur, la prăpăd, și începu încet să-și scuture praful de oase de pe pantaloni și cămașă.

– Și dacă ți-aș spune că nu vreau *să fiu* pistolar, Roland, bătrâne?

– Aș spune că nu prea contează ce vrei tu.

Roland se uita la ghereta de metal lipită de peretele de stâncă și părea să-și fi pierdut interesul pentru conversație. Eddie o pățise și el, la rândul lui. Când discuția ajungea la chestiuni ipotetice, Roland aproape mereu își pierdea interesul.

– *Ka?* întrebă Eddie, cu o urmă din vechea sa amărăciune.

– Așa e. *Ka*. Roland se duse la gheretă și trecu mâna peste dungile galbene și negre vopsite pe partea din față. Am găsit unul dintre cele douăsprezece portaluri care înconjoară marginea lumii... una dintre cele șase cărări către Turnul Întunecat. Și asta este de asemenea *ka*.

27

Eddie se duse înapoi, după scaunul lui Susannah. Nu trebuia să i-o ceară cineva; voia să fie un timp singur, să-și recapete controlul. Acum, că se

terminase cu focurile de armă, fiecare mușchi din corpul său părea că preluase o mică vibrație proprie. Nu voia ca vreunul dintre ei să-l vadă în felul acesta – nu fiindcă ar fi putut crede, greșit, că-i este teamă, ci pentru că ar fi putut ști bine despre ce era de fapt vorba: exces de surescitare. Îi făcuse plăcere. Cu tot cu liliacul care lipsise puțin să-l scalpeze, lui îi făcuse plăcere.

Asta-i o bazaconie, amice. Și știi bine.

Problema era că *nu* știa. Făcuse cunoștință cu ceva ce Susannah aflase singură după ce împușcase ursul: putea *vorbi* despre faptul că nu voia să fie pistolar, că nu voia să hoinărească prin lumea aceea aiuritoare în care ei trei păreau a fi singurele forme de viață umană, că ceea ce voia de fapt mai mult ca orice altceva era să stea la colțul lui Broadway cu 42nd Street, pocnind din degete, mâncând un chili-dog și ascultând Creedence Clearwater Revival răsunând în căștile walkmanului în timp ce admira fetele care treceau prin fața lui, fetele acelea uimitor de sexy din New York, cu gurile lor disprețuitoare și picioarele lungi, în fuste scurte. Putea vorbi despre lucrurile acestea până când se făcea albastru la față, dar inima lui știa altceva. Știa că-i *plăcuse* să facă țăndări menajeria aceea electronică, cel puțin cât timp controlase jocul și pistolul lui Roland fusese o furtună cu tunete proprie și personală, în mâna lui. Îi *plăcuse* să-i tragă un șut șobolanului-robot, deși îl duruse piciorul și fusese speriat de moarte. Într-un fel straniu, partea aceea – partea cu speriatul – parcă îi sporise într-un fel plăcerea.

Toate acestea erau suficient de rele, totuși inima lui știa ceva și mai rău: că dacă o ușă care ducea înapoi în New York ar fi apărut înaintea lui chiar în clipa aceea, era posibil ca el să nu-i treacă pragul. Cel puțin nu până când nu va fi văzut Turnul Întunecat cu ochii lui. Începea să creadă că boala lui Roland era transmisibilă.

În vreme ce se muncea cu scaunul lui Susannah prin încâlceala de anini sălbatici, înjurând crengile care îi biciuiau fața și încercau să-i scoată ochii, Eddie descoperi că putea accepta măcar unele dintre aceste lucruri, iar acceptarea îi temperă puțin furia. *Vreau să văd dacă arată așa cum l-am văzut în vis*, gândi el. *Să vezi așa ceva... asta ar fi cu adevărat fantastic.*

Se făcu auzită încă o voce. *Pun pariu că ceilalți prieteni ai lui – cei cu nume care sună ca și când ar fi aduse direct de la Masa Rotundă de la curtea regelui Arthur – pun pariu că și ei voiau asta, Eddie. Și toți sunt morți. Până la ultimul.*

Recunoscu vocea aceea, fie că-i plăcea, fie că nu. Îi aparținea lui Henry și asta făcea să fie o voce greu de ignorat.

28

Roland, cu Susannah în echilibru pe șoldul drept, stătea în fața cutiei metalice care semăna cu o gură de metrou închisă peste noapte. Eddie lăsă scaunul cu rotile la marginea poienii și se apropie de ei. În acest timp, zumzetul egal și vibrația de sub picioarele sale crescură. Mașinăria care producea acel sunet, pricepu el, se afla fie înăuntrul cutiei, fie sub ea. Avea impresia că-l auzea nu cu urechile, ci undeva adânc înăuntrul capului – și în măruntaie.

– Deci ăsta este unul dintre cele douăsprezece portaluri. Unde duce, Roland? La Disney World?

Roland clătină din cap.

– Nu știu unde duce. Poate nicăieri... poate pretutindeni. Sunt multe lucruri pe care nu le știu despre lumea mea – sigur v-ați dat seama amândoi de asta. Și sunt lucruri pe care le știam și care s-au schimbat.

– Pentru că lumea a mers mai departe?

– Da. Roland îi adresă o privire. Aici, asta nu e o figură de stil. Lumea *într-adevăr* merge mai departe, și merge tot mai repede. În același timp, lucrurile se erodează... se destramă...

Lovi cu piciorul cadavrul mecanic al cutiei umblătoare, pentru a-și ilustra ideea.

Eddie se gândi la sumara schemă a portalurilor pe care Roland o desenase în țărână.

– Aceasta *este* marginea lumii? întrebă el, aproape timid. Adică, nu arată foarte diferit de orice alt loc. Râse puțin. Dacă o fi vreun hău pe aici, eu nu-l văd.

Roland clătină din cap.

– Nu e genul acesta de margine. Este locul unde începe una dintre Grinzi. Sau asta am fost învățat să cred.

– Grinzi? întrebă Susannah. Ce Grinzi?

– Marii Străbuni nu au făurit lumea, ci au *re*făurit-o. Unii povestitori spun că Grinzile au salvat-o; alții spun că ele sunt semințele distrugerii lumii. Marii Străbuni au creat Grinzile. Sunt un fel de linii... linii care *leagă*... și *susțin*...

– Vorbești cumva despre magnetism? întrebă Susannah cu fereală.

Întregul lui chip se lumină, transformând suprafețele și făgașele lui aspre în ceva nou și uimitor și, preț de un moment, Eddie știu cum ar arăta Roland dacă *chiar* ar ajunge la Turnul său.

– Da! Nu *doar* despre magnetism, dar asta este o parte a chestiunii... și gravitația... și aliniamentul corect al spațiului, mărimii și dimensiunii. Grinzile sunt forțele care leagă aceste lucruri laolaltă.

– Bun venit la lecția de fizică în casa de nebuni, rosti Eddie cu o voce joasă.

Susannah îl ignoră.

– Și Turnul Întunecat? E el vreun fel de generator? O sursă centrală de energie pentru Grinzile astea?

– Nu știu.

– Dar *știi* că acesta este punctul A, zise Eddie. Dacă am merge destul de mult în linie dreaptă, am ajunge la alt portal – să-i spunem punctul C – în cealaltă parte a lumii. Dar înainte de asta, am ajunge la punctul B. Punctul central. Turnul Întunecat.

Pistolarul încuviință.

– Cât de lung ar fi drumul? Ai idee?

– Nu. Dar știu că e destul de lung și că distanța crește cu fiecare zi care trece.

Eddie se aplecase pentru a examina cutia umblătoare. Acum, se îndreptă de spate și se uită semeț la Roland.

– Asta e imposibil. Părea un om care încearcă să-i explice unui copilaș că nu e niciun baubau în dulap, că e *imposibil* să fie, fiindcă baubaul nu există. Lumile nu *cresc*, Roland.

– Nu? Când eram mic, Eddie, existau hărți. Mi-amintesc una în mod deosebit. Se numea Mărețele Regate ale Pământului de Vest. Înfățișa ținutul meu, căruia i se spunea Gilead. Înfățișa Baroniile Colinare, care au fost cuprinse de revolte și război civil la un an după ce eu mi-am câștigat pistoalele, și dealurile, și deșertul, și munții, și Marea Vestului. Era mare distanța între Gilead și Marea Vestului – o mie cinci sute de kilometri sau mai mult – *dar mie mi-a luat peste douăzeci de ani să străbat acea distanță.*

– Imposibil, făcu Susannah cu iuțeală, înfrigurată. Nici dacă mergeai *la pas* tot drumul nu putea să-ți ia douăzeci de ani.

– Ei, mai trebuie să te și oprești, să trimiți vederi și să bei o bere, zise Eddie, dar amândoi îl ignorară.

– N-am mers la pas, ci am făcut cea mai mare parte din drum călare, zise Roland. Am fost... încetinit, să spunem... din când în când, dar cel mai mult am fost în mișcare. Mă îndepărtam de John Farson, conducătorul revoltei care a răsturnat lumea în care am crescut și care-mi voia capul pe un stâlp în curtea lui – avea motive bune să dorească asta, presupun, dat fiind că eu și compatrioții mei eram răspunzători de moartea multor supuși ai săi... și fiindcă am furat ceva foarte drag lui.

– Ce? întrebă Eddie plin de curiozitate.

Roland clătină din cap.

– Asta-i o poveste pentru altă zi... sau poate pentru niciodată. Acum nu vă gândiți la asta, ci la următorul lucru: Am străbătut *multe* mii de kilometri. Pentru că lumea crește continuu.

– Un astfel de lucru pur și simplu nu se poate întâmpla, reiteră Eddie, însă era puternic zguduit. S-ar produce cutremure... inundații... tsunami... știu eu ce altceva...?

– *Uite!* zise Roland furios. Doar uită-te în jurul tău! Ce vezi? O lume a cărei rotire scade ca a titirezului unui copil, doar pentru a prinde viteză și a se mișca într-un alt fel pe care niciunul dintre noi nu-l înțelege. Uită-te la victimele tale, Eddie! Uită-te la ele, pentru numele tatălui tău!

Făcu doi pași mari spre pârâu, ridică șarpele de oțel, îl examină scurt și i-l aruncă lui Eddie, care îl prinse cu mâna stângă. Atunci, șarpele se rupse în două.

– Vezi? E epuizat. *Toate* creaturile pe care le-am găsit aici au fost epuizate. Dacă n-am fi venit noi, oricum ar fi murit în scurt timp. Așa cum ar fi murit și ursul.

– Ursul suferea de o boală, zise Susannah.

Pistolarul aprobă din cap.

– Paraziți care i-au atacat părțile naturale ale corpului. Dar de ce nu i le-au atacat până acum?

Susannah nu răspunse.

Eddie examina șarpele. Spre deosebire de urs, părea a fi în totalitate artificial, un mecanism din metal, circuite și metri (sau poate *kilometri*) de liță. Și totuși, se vedea praf de rugină, nu doar la suprafața jumătății care-i rămăsese în mână, ci și pe măruntaiele lui. Și era o pată de umezeală acolo unde fie se scursese ulei, fie se infiltrase apă. Umezeala aceea distrusese o parte din fire și o materie verzuie care semăna cu mușchiul de copac crescuse peste mai multe plăci cu circuite integrate mari cât unghia.

Eddie întoarse șarpele pe cealaltă parte. O placă de oțel proclama că era produs de North Central Positronics, Ltd. Apărea un număr de serie, dar niciun nume. *Probabil prea puțin important pentru a fi amintit*, gândi el. *Doar o sofisticată vidanjă mecanică, al cărei scop era să-i facă bătrânului Frate Urs câte o clismă din când în când, să-l țină curățel, sau ceva la fel de dezgustător.*

Aruncă șarpele și își șterse mâinile pe pantaloni.

Roland luase de jos dispozitivul-tractor. Trase de una dintre șenile. Aceasta se desprinse cu ușurință, presărând un nor de rugină între cizmele sale. Îl aruncă în lături.

– Totul în lumea asta fie stă locului, fie se destramă, spuse el fără nicio inflexiune. În același timp, forțele care se întrepătrund și dau lumii coerență – în timp și mărime, ca și în spațiu – slăbesc. Știam asta chiar și în copilărie, dar nu aveam idee cum va fi timpul de la sfârșit. Cum am fi putut? Și totuși, acum trăiesc acele timpuri, și nu cred că ele afectează doar lumea mea. O afectează și pe a voastră, Eddie și Susannah; e posibil să afecteze un miliard de altele. Grinzile se rup. Nu știu dacă asta este o cauză sau doar un alt simptom, dar știu că e adevărat. Veniți! Apropiați-vă! Ascultați!

Când Eddie se apropie de cutia metalică brăzdată în diagonal de dungi galbene și negre alternative, o amintire puternică și neplăcută puse stăpânire pe el – pentru prima oară în ani de zile se trezi că se gândește la o ruină victoriană din Dutch Hill, cam la un kilometru și jumătate de cartierul în care el și Henry crescuseră. Ruina aceea, cunoscută drept Conacul printre copiii din cartier, ocupa un teren buruienos, neîngrijit, pe Rhinehold Street. Eddie credea că toți copiii din zonă, fără excepție, auziseră povești înfricoșătoare despre Conac. Casa stătea gârbovită sub acoperișul ei abrupt, părând să arunce priviri aprige spre trecători din umbrele adânci aruncate de streșinile sale. Ferestrele lipseau, desigur – copiii pot arunca pietre în geamuri fără să se

apropie prea mult de o casă – însă nu fusese acoperită cu inscripții cu spray-ul și nu devenise un loc favorit pentru giugiuleli sau trasul la țintă. Cel mai straniu era simplul fapt al continuității existenței sale: nimeni nu-i pusese foc pentru a încasa asigurarea sau doar ca să o vadă arzând. Copiii spuneau că este bântuită, sigur, și într-o zi, când Eddie stătea pe trotuar cu Henry, uitându-se la ea (veniseră special pentru a vedea acel fabulos subiect al zvonurilor, deși Henry îi spusese mamei lor că se duc doar să mănânce niște înghețată la Dahlberg's cu câțiva prieteni), *chiar* i se păruse că era bântuită. Nu simțise oare el o uriașă și neprietenoasă forță ieșind pe geamurile acelea victoriene vechi și umbroase, geamuri care păreau că se uită la el cu privirea fixă a unui lunatic periculos? Nu simțise oare o adiere vagă de vânt mișcându-i firele de păr de pe brațe și de la ceafă? Nu avusese oare precisul sentiment că, dacă ar fi pășit înăuntrul acelei construcții, ușa s-ar fi trântit și încuiat după el și pereții ar fi început să se apropie, măcinând oasele șoarecilor morți, transformându-le în făină, dorind să sfarme și oasele *lui* în același fel?

Bântuită. Bântuită.

Îl încerca același sentiment vechi de mister și pericol acum, pe când se apropia de cutia metalică. Pe picioare și brațe începea să i se facă piele de găină; părul de la ceafă se ridică și deveni un darac aspru, cu dinți suprapuși. Simți aceeași slabă adiere pe lângă el, deși frunzele din copacii care împrejmuiau poiana stăteau perfect nemișcate.

Și totuși se îndreptă către ușă (căci asta era, sigur că da, o altă ușă, deși era încuiată și așa avea să rămână mereu în fața celor ca el), neoprindu-se decât după ce își lipi urechea de ea.

Fu ca și când ar fi luat o doză zdravănă de acid cu o jumătate de oră în urmă și tocmai începea să-i simtă efectul. Culori ciudate zburară prin întunericul din spatele globilor săi oculari. I se păru că aude voci care murmurau din capătul unor holuri lungi ca niște gâtlejuri de piatră, holuri luminate cu făclii electrice chioare. Cândva, acele facle ale epocii moderne aruncaseră o lumină puternică pretutindeni, dar acum erau doar niște nuclee palide de lumină albastră. Simți goliciune... părăsire... dezolare... moarte.

Mașinăria huruia neîncetat, dar nu se auzea oare un ton aspru dincolo de huruitul acela? Un fel de bufnet disperat, ca aritmia unei inimi bolnave? Un sentiment că mașinăria ce producea sunetul acela, deși mult mai sofisticată

chiar și decât mecanismul dinăuntrul ursului, începea cumva să intre în dezacord cu sine însăși?

– E tăcere deplină pe culoarele morților, se auzi Eddie șoptind cu o voce slabă, vlăguită. Toate sunt uitate pe culoarele de piatră ale morților. Păzea la scările scufundate în întuneric; păzea la încăperile ruinate. Acestea sunt culoarele morților, unde roiesc păianjenii și marile circuite amuțesc, unul după altul.

Roland îl trase fără menajamente înapoi și Eddie se uită la el cu ochi încețoșați.

– Ajunge, zise Roland.

– Orice ar fi pus ei acolo înăuntru... nu-i merge prea bine, nu-i așa? se auzi Eddie întrebând. Vocea lui tremurată părea să vină de departe. Încă mai simțea forța care emana din cutia aceea. Îl chema.

– Nu. Nimic din lumea mea nu mai merge prea bine în zilele astea.

– Dacă voi, băieți, aveți de gând să rămâneți aici peste noapte, va trebui să o faceți fără plăcerea companiei mele, anunță Susannah. Chipul ei era o pată albă în lumina cenușie a apusului. Eu mă duc mai încolo. Nu-mi place cum mă face treaba aia să mă simt.

– Cu *toții* vom dormi mai încolo, spuse Roland. Să mergem.

– Ce idee bună, făcu Eddie.

Pe măsură ce se îndepărtară de cutie, sunetul de mașinărie începu să scadă. Eddie simți cum scădea vraja în care îl ținea prins, deși continua să audă chemarea, invitația de a explora culoarele semiluminate, scările verticale, încăperile ruinate unde păianjenii roiau și panourile de control se stingeau, unul după altul.

29

În visul din noaptea aceea, Eddie merse din nou la plimbare pe Second Avenue către Tom și Gerry – Delicatese artistice, la colțul lui Second cu 46th. Trecu pe lângă un magazin de discuri și muzica Rolling Stones bubui din difuzoare:

I see a red door and I want to paint it black,
No colours anymore, I want them to turn black,
I see the girls walk by dressed in their summer clothes,
I have to turn my head until my darkness goes...[1]

Merse mai departe, trecând pe lângă un magazin numit *Te reflectă*, între 49th și 48th. Se văzu într-una dintre oglinzile agățate în vitrină. Își spuse că arăta mai bine decât arătase de ani întregi – cu părul nițel prea lung, dar bronzat și în formă. Hainele, totuși... nț-nț, prietene. Costumație scorțoasă de la un capăt la altul. Blazer albastru, cămașă albă, cravată roșu-închis, pantaloni de stofă gri... niciodată în viața lui nu avusese o asemenea garderobă de funcționar descreierat.

Cineva îl scutura.

Eddie încercă să se înfigă mai adânc în vis. Nu voia să se trezească acum. Nu înainte să ajungă la restaurant și să folosească cheia pentru a trece pragul ușii, în câmpul de trandafiri. Voia să vadă totul din nou – acea necuprinsă pătură roșie, cerul albastru boltit unde norii aceia albi și mari, ca niște vapoare, navigau, și Turnul Întunecat. Se temea de întunericul ce sălășluia înăuntrul acelei coloane tainice, așteptând să înghită pe orice se apropia prea tare, dar voia chiar și așa să-l vadă din nou. Avea *nevoie* să-l vadă.

Mâna, însă, refuza să se oprească din scuturat. Visul începu să se întunece și izul de eșapament de pe Second Avenue deveni miros de fum – fiindcă focul aproape se stinsese.

Era Susannah. Părea speriată. Eddie se ridică în șezut și o cuprinse cu brațul. Campaseră de cealaltă parte a crângului de anini, de unde puteau auzi clipocitul pârâului în poiana presărată cu oase. Dincolo de tăciunii aprinși din fosta lor vatră, Roland dormea. Somnul lui nu era liniștit. Își aruncase deoparte pătura și stătea cu genunchii trași aproape până la piept. Fără cizme, picioarele lui arătau albe și înguste și fără apărare. Degetul mare de la piciorul drept lipsea, victimă a arătării-homar care-l văduvise și de o parte a mâinii drepte.

---

[1] „Văd o ușă roșie și vreau să o vopsesc în negru, / Gata cu culorile, vreau să se facă negre, / Văd fetele cum se plimbă îmbrăcate în haine de vară, / Trebuie să întorc capul până ce întunericul se ridică...“ (n. tr.).

Mormăia o frază nedesluşită, iar şi iar. După câteva repetări, Eddie înţelese că era fraza pe care o rostise înainte să capoteze în poiana în care Susannah împuşcase ursul: *Du-te, atunci – există alte lumi în afară de astea*. Cădea în tăcere un moment, apoi striga din nou numele băiatului: „Jake! Unde eşti? *Jake!*"

Dezolarea şi disperarea din vocea sa îl umpleau pe Eddie de oroare. Braţele lui se furişară pe după Susannah şi o traseră strâns lângă el. O simţea că tremură, deşi era o noapte călduţă.

Pistolarul se rostogoli pe spate. Lumina stelelor i se reflectă în ochii deschişi.

– *Jake, unde eşti?* strigă el în noapte. *Întoarce-te!*

– O, Iisuse – iar a luat-o razna. Ce ne facem, Suze?

– Nu ştiu. Ştiu doar că singură nu l-aş mai putea asculta. Pare rupt de lume. Rupt de orice.

– Du-te, atunci, murmură pistolarul, rostogolindu-se înapoi pe o parte şi trăgându-şi din nou genunchii la piept, există alte lumi în afară de astea.

Rămase tăcut un moment. Apoi pieptul i se umflă şi rosti numele băiatului într-un strigăt prelung, care-ţi îngheţa sângele în vene. În pădurea din spatele lor, o pasăre mare îşi luă zborul, în fâlfâit sec de aripi, către o parte de lume mai puţin agitată.

– Ai vreo idee? întrebă Susannah. Ochii ei erau mari şi umezi de lacrimi. Poate ar trebui să-l trezim?

– Nu ştiu. Eddie văzu revolverul pistolarului, cel pe care îl purta la şoldul stâng. Fusese aşezat, în tocul lui, pe o piele împăturită frumos, aproape de locul în care zăcea Roland. Nu cred că îndrăznesc, adăugă el într-un târziu.

– Îl scoate din minţi.

Eddie încuviinţă.

– Ce să facem în privinţa asta? Eddie, *ce să facem?*

Eddie nu ştia. Un antibiotic oprise infecţia provocată de muşcătura arătării-homar; acum, Roland ardea din nou din cauza infecţiei, dar Eddie nu credea că exista vreun antibiotic pe lume care să-l poată vindeca de ceea ce-l chinuia de data aceasta.

– Nu ştiu. Întinde-te cu mine, Suze.

Eddie aruncă o piele peste amândoi şi, după un timp, tremuratul ei se potoli.

– Dacă înnebuneşte, s-ar putea să ne facă rău, zise ea.

– O ştiu prea bine.

Această neplăcută idee îi veni în termenii ursului – ochii lui roșii, plini de furie (dar nu existase oare și năuceală, îngropată adânc în profunzimile acelea roșii?) și ghearele lui amenințătoare, mortale. Ochii lui Eddie se îndreptară spre revolver, așezat atât de aproape de mâna stângă a pistolarului, și își aminti din nou cât de rapid fusese Roland când văzuse liliacul mecanic coborând spre ei. Atât de rapid, încât mâna lui păruse că dispare. Dacă pistolarul înnebunea, și dacă el și Susannah deveneau ținta nebuniei lui, nu aveau nicio șansă. Absolut nicio șansă.

Își lipi fața de scobitura călduță a gâtului ei și închise ochii.

Nu după mult timp, Roland termină cu bolboroselile. Eddie ridică fruntea și se uită spre el. Aparent, pistolarul dormea din nou normal. Eddie se uită la Susannah și văzu că și pe ea o furase somnul. Se lăsă jos lângă ea, sărutând tandru umflătura sânului ei, și închise ochii.

Nu tu, amice; tu o să stai treaz mult, mult *timp.*

Mergeau însă de două zile și Eddie era sleit de puteri. Se lăsă învăluit de torpoare... tras în jos.

Înapoi în vis, gândi el în timp ce plana. *Vreau să mă întorc pe Second Avenue... înapoi la Tom și Gerry. Asta vreau eu.*

Visul nu se întoarse, totuși, în noaptea aceea.

30

Mâncară un mic dejun frugal la răsăritul soarelui, își strânseră lucrurile și le redistribuiră, după care se întoarseră în poiana în formă de ic. În lumina clară a dimineții nu mai avea un aspect atât de înfiorător, însă toți trei se străduiau din răsputeri să nu se apropie de cutia metalică vopsită în dungi negru cu galben, rău-prevestitoare. Dacă Roland își amintea cât de cât visele urâte care îl bântuiseră în cursul nopții, nu trăda niciun semn. Executase operațiunile de dimineață așa cum le executa mereu, într-o liniște grea, indiferentă.

– Cum ai de gând să o ținem în linie dreaptă de aici? îl întrebă Susannah pe pistolar.

– Dacă legendele sunt adevărate, asta n-ar trebui să fie o problemă. Ți-amintești când ai întrebat de magnetism?

Ea aprobă.

El scotoci adânc în desaga sa și în cele din urmă scoase un pătrat mic de piele veche, maleabilă. În ea era înfipt un ac lung, argintiu.

– O busolă! făcu Eddie. Tu *chiar* că ești un cercetaș!

Roland clătină din cap.

– Nu-i busolă. Știu ce înseamnă, desigur, dar în zilele astea mă ghidez după soare și stele, și chiar și acum îmi sunt de mare ajutor.

– *Chiar și acum?* îngână Susannah, puțin nedumerită.

El făcu semn din cap că da.

– Și direcțiile lumii sunt în derivă.

– *Hristoase*, zise Eddie.

Încercă să-și imagineze o lume în care nordul aluneca încet către est sau vest și renunță aproape imediat. Îl făcea să se simtă nițel amețit, așa cum se simțea întotdeauna când se uita în jos din vârful unei clădiri înalte.

– Ăsta e doar un ac, dar *este* de oțel și ar trebui să ne ajute la fel de bine ca o busolă. Grinda este traseul nostru acum, iar acul ni-l va indica.

Scotoci iarăși în desagă și scoase o cupă de lut ageamiu făcută. Pe o parte a ei se vedea o crăpătură. Roland lipise cu mâna lui acel artefact, pe care îl găsise la vechiul loc de tabără, cu rășină de pin. Acum se duse la pârâu, scufundă cupa în apă și se întoarse cu ea acolo unde Susannah ședea în scaunul cu rotile. Puse cupa cu grijă pe mânerul scaunului și, când suprafața apei se liniști, aruncă acul înăuntru. Acesta căzu până pe fund și rămase acolo.

– Extra! făcu Eddie. Minunat! Ți-aș cădea la picioare, Roland, dar nu vreau să-mi stric dunga de la pantaloni.

– Nu am terminat. Ține cupa nemișcată, Susannah.

Ea o ținu și Roland o împinse încet prin luminiș. Când mai erau aproximativ doisprezece pași până la ușă, întoarse încet scaunul cu spatele la ea.

– Eddie! strigă Susannah. Uită-te la asta!

El se aplecă deasupra cupei de lut, vag conștient că apa se scurgea deja prin lipitura încropită de Roland. Acul se ridica încet la suprafață. Ajunse sus și tresăltă vesel, ca un dop de plută. Direcția indicată era o linie dreaptă care pornea de la portalul din spatele lor și mergea spre pădurea bătrână și deasă din față.

– Dumnezeule mare – un ac plutitor. Acum *chiar* le-am văzut pe toate.

– Ține cupa, Susannah.

Ea o ținu nemișcată în timp ce Roland împinse scaunul mai departe în poiană, în unghi drept cu cutia. Acul își pierdu direcția, țopăi la întâmplare un moment, apoi se scufundă înapoi. Când Roland trase iarăși scaunul la locul de pornire, acul se ridică din nou și indică direcția.

– Dacă am avea pilitură de fier și o foaie de hârtie, zise pistolarul, am putea presăra pilitura pe suprafața hârtiei și am vedea-o cum se strânge într-o linie care ar indica aceeași direcție.

– Asta se va întâmpla când vom lăsa portalul în urmă? întrebă Eddie.

Roland încuviință mut.

– Și asta nu e tot. Putem chiar să *vedem* Grinda.

Susannah se uită peste umăr. Atunci, cotul ei atinse ușor cupa. Acul se roti fără țintă în vreme ce apa clipoci... și apoi se stabiliză înapoi, în poziția inițială.

– Nu într-acolo, spuse Roland. Uită-te în jos, amândoi uitați-vă – Eddie la picioarele tale, Susannah în poală.

Ei se executară.

– Când vă spun să ridicați ochii, uitați-vă drept în față, în direcția indicată de ac. Nu vă uitați la nimic altceva; lăsați-vă ochii să vadă ce doresc. Acum... ridicați capul!

Asta făcură. Un moment, Eddie nu văzu decât pădurea. Încercă să-și convingă ochii să se relaxeze... și deodată era acolo, așa cum fusese acolo forma praștiei, înăuntrul ciotului de lemn, și știu de ce Roland le spusese să nu se uite la nimic în special. Efectul Grinzii era pretutindeni de-a lungul traseului ei, însă era subtil. Acele pinilor și molizilor indicau direcția aceea. Tufișurile creșteau ușor înclinat și înclinația era pe direcția Grinzii. Nu toți copacii pe care ursul îi culcase la pământ pentru a-și elibera câmpul vizual căzuseră de-a lungul acelei cărări camuflate – care mergea spre sud-est, dacă Eddie estima bine direcțiile – dar majoritatea o făcuseră, ca și când forța ce emana din cutie îi *împinsese* într-acolo, pe când stăteau să cadă. Cea mai clară dovadă era felul în care umbrele se întindeau peste pământ. Cum soarele răsărea la est, toate indicau vestul, desigur, dar când Eddie se uită la sud-est, văzu un desen aproximativ în zigzag, care exista doar de-a lungul liniei pe care o indicase acul din cupă.

– Poate văd *ceva*, spuse Susannah cu îndoială, dar...

– Uită-te la umbre! *Umbrele*, Suze!

Eddie o văzu cum face ochii mari, înțelegând totul.

– Dumnezeule! E acolo! *Chiar acolo!* E ca și când cineva ar avea un cârlionț natural în păr!

Acum, că Eddie o văzuse, nu se mai putea preface că n-o vede; un culoar vag care brăzda încâlceala haotică ce înconjura luminișul, o linie dreaptă care era traseul Grinzii. Era dintr-odată conștient cât de mare trebuia să fie forța ce plutea în jurul său (și probabil trecea drept prin el, ca razele X) și se văzu nevoit să-și controleze pornirea de a păși în lături, fie în stânga, fie în dreapta.

– Spune, Roland, asta n-o să mă facă steril, nu-i așa?

Roland ridică din umeri, surâzând ușor.

– E ca matca unui râu, se minună Susannah. O albie năpădită de buruieni atât de tare, încât abia o mai vezi... dar ea tot acolo e. Modelul umbrelor nu se va schimba niciodată atât timp cât rămânem pe traseul Grinzii, nu-i așa?

– Nu, răspunse Roland. Își vor schimba direcția după cum se mișcă soarele pe cer, sigur, dar vom putea întotdeauna să vedem traseul Grinzii. Trebuie să țineți minte că fluxul de forță a urmat același drum mii – poate *zeci* de mii – de ani. Ridicați ochii, amândoi, spre cer!

Îi ridicară și văzură că norișorii subțiri adoptaseră și ei acel desen zigzagat de-a lungul traseului Grinzii... și că norii dinăuntrul culoarului de putere înaintau mai repede decât cei de pe margine. Erau împinși spre sud-est. Erau împinși pe direcția Turnului Întunecat.

– Vedeți? Până și norii trebuie să se supună.

Un stol mic de păsări se apropie de ei. Când ajunseră la traseul Grinzii, fură toate deturnate spre sud-est pentru un moment. Deși Eddie văzu clar asta, abia îi veni să-și creadă ochilor. După ce păsările străbătură coridorul îngust al influenței Grinzii, își reluară direcția anterioară.

– Ei, făcu Eddie, cred că ar trebui să o luăm din loc. Un drum de o mie cinci sute de kilometri începe cu un singur pas, cum se zice – și toate celelalte bazaconii.

– Așteaptă un minut. Susannah se uită la Roland. Dar *nu* sunt doar o mie cinci sute de kilometri, nu-i așa? Nu mai sunt. Despre ce distanță este vorba, Roland? Cinci mii de kilometri? Zece mii?

– Nu pot spune. Va fi foarte departe.

– Și cum naiba o să ajungem acolo, cu voi doi împingându-mă în scaunul ăsta blestemat? Vom fi norocoși să facem cinci kilometri pe zi prin Vanele ‘celea, și tu știi asta.

– Calea a fost deschisă, spuse Roland înțelept, și asta ajunge pentru moment. S-ar putea să vină un timp, Susannah Dean, când vom călători mai repede decât ți-ar plăcea.

– O, da? Se uită la el încruntată și amândoi bărbații o văzură pe Detta Walker cântând din nou periculos la drâmbă în ochii ei. Te așteaptă cumva un bolid de curse? Dacă da, ar fi al naibii de fain s-avem ș-un drum pe care să merem cu el!

– Terenul și felul de a merge pe el se vor schimba. Așa e întotdeauna.

Susannah flutură o mână spre pistolar; *i-auzi la el*, spunea.

– Vorbești ca maică-mea bătrână, când zicea că Domnul va purta de grijă.

– Și n-a purtat? întrebă Roland cu gravitate.

Ea îl privi preț de un moment, cufundată într-o tăcere surprinsă, apoi lăsă capul pe spate și râse către cer.

– Ei, presupun că depinde de felul în care privești problema. Tot ce spun e că, dacă asta-nseamnă să porți de grijă, Roland, n-aș vrea să văd ce s-ar întâmpla dacă El s-ar decide să ne lase să facem foamea.

– Hai să trecem la fapte, spuse Eddie. Vreau să plec din locul ăsta. Nu-mi place.

Și asta era adevărat, dar nu era totul. Simțea totodată o profundă dorință de a pune piciorul pe cărarea ascunsă, pe acea șosea tainică. Fiecare pas era un pas mai aproape de câmpul de trandafiri și de Turnul care îl domina. Pricepu – nu fără un dram de mirare – că intenționa să vadă Turnul acela... sau să moară încercând.

Felicitări, Roland, gândi el. *Ai reușit. Sunt unul dintre convertiți. Să spună cineva aleluia.*

– Mai e un lucru, înainte să pornim.

Roland se aplecă și desfăcu nojița de la coapsa sa stângă. Apoi începu să-și desfacă încet cureaua.

– Care-i șpilul aici? întrebă Eddie.

Roland trase de curea și i-o întinse.

– Știi de ce fac asta, rosti el calm.

– Pune-o la loc, bătrâne! Eddie simți că înăuntrul său fierbea un amestec teribil de sentimente contradictorii; simțea că-i tremură degetele, deși ținea pumnii strânși. Ce crezi că *faci?*

– Îmi pierd mintea puțin câte puțin. Până ce rana din mine nu se închide – dacă se va închide vreodată – nu pot purta asta. Și tu știi.

– Ia-o, Eddie, îl îndemnă Susannah încet.

– Dacă seara trecută n-ai fi purtat blestemăția asta, când m-a atacat liliacul, dimineața de azi m-ar fi găsit fără nimic de la nas în sus!

Pistolarul răspunse continuând să țină pistolul îndreptat spre Eddie. Postura corpului său spunea că era pregătit să rămână așa toată ziua, dacă era nevoie.

– Prea bine! strigă Eddie. Fir-ar să fie, *bine!*

Luă cu o mișcare iute cureaua din mâna lui Roland și și-o prinse la mijloc, cu o serie de gesturi smucite. Ar fi trebuit să se simtă ușurat, bănuia – nu se uitase oare la arma aceasta, zăcând aproape de mâna lui Roland în mijlocul nopții, și nu se gândise la ce s-ar întâmpla dacă Roland *într-adevăr* și-ar lua câmpii? Nu se gândiseră amândoi la asta, el și Susannah? Nu simțea însă nicio ușurare. Ci doar teamă și vinovăție și o stranie, dureroasă, tristețe, mult prea intensă pentru a lăsa loc lacrimilor.

Bărbatul arăta atât de ciudat fără pistoalele lui.

Atât de *nelalocul lui*.

– E bine? Acum, că ucenicii de două parale au armele și maestrul e dezarmat, putem pleca, te rog? Dacă ne atacă ceva mare din tufișuri, Roland, poți oricum să arunci cuțitul în el.

– O, asta, murmură el. Era să uit.

Luă cuțitul din desagă și i-l întinse, cu plăselele înainte, lui Eddie.

– Asta-i *ridicol!* strigă Eddie.

– *Viața* e ridicolă.

– Mda, scrie asta pe o vedere și trimite-o dracului la *Reader's Digest*. Eddie îndesă cuțitul la curea, după care se uită sfidător la Roland. *Acum* putem pleca?

– Mai *este* un ultim lucru, zise Roland.

– *Iisuse* Hristoase!

Zâmbetul atinse din nou buzele pistolarului.

– Glumeam doar, făcu el.

Eddie rămase gură-cască. Lângă el, Susannah reîncepu să râdă. Sunetul se înălță, melodic ca niște clopoței, în nemișcarea dimineții.

31

Le luă aproape toată dimineața ca să părăsească zona distrusă care îl protejase pe ursul cel mare, dar drumul era puțin mai ușor de-a lungul traseului Grinzii și, odată ce lăsară în urmă copacii căzuți și tufișurile încâlcite, desișul pădurii se înstăpâni din nou și ei putură să se miște cu o viteză mai mare. Pârâiașul care ieșea din peretele de rocă din poiană curgea sprinten în dreapta lor. I se alăturaseră mai multe firișoare de apă și acum sunetul lui era mai puternic. Erau mai multe animale acolo – le auzeau mișcându-se printre copaci, văzându-și de treburile lor zilnice – și de două ori văzură grupuri mici de căprioare. Unul dintre animale, un cerb cu coarne nobile pe capul ridicat întrebător, părea să aibă cel puțin o sută patruzeci de kilograme. Pârâul se îndepărtă de drumul lor, când ei reîncepură să urce. Și, când după-amiaza prinse să se-ndrepte spre seară, Eddie văzu ceva.

– Ne putem opri aici? Să ne odihnim un minut?

– Ce este? întrebă Susannah.

– Da, răspunse Roland. Ne putem opri.

Deodată, Eddie simți din nou prezența lui Henry, ca o greutate așezându-i-se pe umeri. *Oo, ui' la fetiță. Vede fetița ceva-n copac? Vrea fetița să cioplească ceva? Vrea? Oo... ce FRUMOS!*

– Nu e *musai* să ne oprim. Adică, nu-i cine știe ce. Doar că...

– ...ai văzut ceva, încheie Roland în locul lui. Orice ar fi, termină cu trăncănitul și treci la fapte.

– Nu-i, de fapt, nimic.

Eddie simți că-i urcă sângele cald în față. Încercă să-și ia privirea de la frasinul care-i reținuse atenția.

– Ba este. E ceva ce îți trebuie, iar asta nu-i nimic. Dacă *tu* ai nevoie de ceva, Eddie, atunci avem și *noi* nevoie de acel ceva. Ce nu ne trebuie este un om care nu se poate descotorosi de inutila povară a amintirilor lui.

Sângele cald deveni fierbinte. Eddie rămase cu fața înflăcărată îndreptată spre mocasinii săi un moment prelung, trăind impresia că Roland se uitase direct în sufletul său confuz, cu ochii lui albastru-pal, de bombardier.

– Eddie? întrebă Susannah curioasă. Ce este, scumpule?

Vocea ei îi dădu curajul de care avea nevoie. Se duse la frasinul subțire și drept, scoțând cuțitul lui Roland de la curea.

– Poate nimic, murmură și se forță să adauge: Poate mult. Dacă n-o dau în bară, poate chiar mult.

– Frasinul e un copac nobil, plin de putere, remarcă Roland din spatele lui, dar Eddie abia îl auzi. Vocea disprețuitoare, superioară, a lui Henry dispăruse; rușinea lui dispăruse odată cu ea. Se gândea doar la creanga care îi reținuse privirea. Se îngroșa și se umfla puțin acolo unde se îmbina cu trunchiul. Exact acea bucată groasă, cu formă stranie, era cea pe care o voia Eddie.

Credea că forma cheii era îngropată în ea – cheia pe care o văzuse pentru scurt timp în foc, înainte ca rămășițele cuprinse de flăcări ale fălcii să se schimbe din nou și să apară trandafirul. Trei V-uri inversate, cel din mijloc mai adânc și mai lat decât celelalte două. Și *s*-ul acela mic din capăt. Acela era secretul.

O adiere a visului său îl revizită: *Dad-a-chum, dud-a-chee, nicio grijă, ai tu cheia.*

Poate, gândi el. *Dar acum va trebui să o scot cu totul. Cred că nouăzeci la sută pur și simplu e inacceptabil.*

Lucrând cu mare grijă, tăie creanga din copac și apoi reteză capătul îngust. Îi rămase o bucată groasă de frasin lungă cam de douăzeci de centimetri. O simțea grea și vitală în mână, plină de viață și dispusă să-și dezvăluie forma secretă... unui om suficient de priceput să o ademenească la suprafață, desigur.

Era el omul acela? Și avea oare importanță?

Eddie Dean credea că răspunsul la ambele întrebări era afirmativ.

Mâna stângă, cea bună, a pistolarului strânse mâna dreaptă a lui Eddie.

– Cred că tu cunoști un secret.

– Poate că da.

– Poți vorbi?

El clătină din cap.

– Mai bine să nu, cred. Nu încă.

Roland cumpăni ideea, apoi încuviință.

– Bine. Vreau să-ți pun o singură întrebare, apoi vom abandona subiectul. Ai găsit cumva un mod de a ajunge la miezul... problemei mele?

Eddie își spuse: *Mai mult de atât nu-și va exprima niciodată disperarea care îl roade de viu.*

– Nu știu. Acum nu pot fi sigur. Dar sper că da, bătrâne. Sper sincer.

Roland aprobă iarăși și-i dădu drumul mâinii.

– Mulțumesc. Mai avem încă două ore de lumină bună – ce-ar fi să ne bucurăm de ele?

– N-am nimic împotrivă.

Merseră mai departe. Roland o împinse pe Susannah și Eddie merse înaintea lor, ținând în mână bucata de lemn în care era îngropată cheia. Părea că pulsează încărcată de propria-i căldură, secretă și puternică.

32

În seara aceea, după ce mâncase de cină, Eddie luă cuțitul pistolarului de la curea și începu să cioplească. Cuțitul era incredibil de ascuțit și părea că nu se tocea niciodată. Eddie lucră încet și cu grijă la lumina focului, întorcând bucata de frasin pe toate părțile în mâini, privind panglicile subțiri de lemne fin desprinzându-se în calea mișcărilor lui lungi și sigure.

Susannah se întinse pe pământ, își împleti mâinile sub cap și se uită în sus la stelele care se mișcau încet pe cerul negru.

La marginea taberei, Roland stătea dincolo de strălucirea focului și asculta cum vocile nebuniei se iscau din nou în mintea sa confuză, îndurerată.

A fost un băiat.

N-a fost niciun băiat.

A fost.

N-a fost.

A fost...

Închise ochii, își prinse fruntea îndurerată într-o palmă rece și se întrebă cât va mai trece până ce va ceda pur și simplu asemenea unei corzi de arc întinse prea tare.

O, Jake, gândi el. *Unde ești? Unde ești?*

Și deasupra lor, Stea Bătrână și Mamă Bătrână se înălțară la locurile lor și se sfidară reciproc peste ruinele înstelate ale străvechii lor căsnicii eșuate.

II

CHEIA ȘI TRANDAFIRUL

1

Vreme de trei săptămâni, John „Jake“ Chambers se luptă curajos cu nebunia care creștea în el. În acest răstimp se simți ca ultimul om rămas la bordul unui transatlantic ce se scufunda, acționând pompele ca un apucat, încercând să țină vasul pe linia de plutire până când furtuna se va fi oprit, cerul se va fi curățat și putea sosi ajutor... ajutor de undeva. Ajutor de *oriunde*. La 31 mai 1977, cu patru zile înaintea vacanței de vară, recunoscu în sfârșit faptul că nu va veni niciun ajutor. Era timpul să se dea bătut; era timpul să se lase purtat de furtună.

Picătura care a umplut paharul a fost eseul final la Compunere.

John Chambers, căruia cei trei sau patru băieți care-i erau aproape prieteni îi spuneau Jake (dacă tatăl lui ar fi cunoscut acest mic detaliu, fără-ndoială ar fi sărit până în tavan), încheia primul lui an la Piper School. Deși avea unsprezece ani și era într-a șasea, era mic pentru vârsta lui și cei care îl întâlneau pentru prima dată deseori credeau că era mult mai tânăr. De fapt, fusese uneori confundat cu o fată, până acum un an sau așa ceva, când făcuse atâta tărăboi cum că vrea să se tundă scurt, încât mama lui până la urmă se lăsase

înduplecată și acceptase. Cu tatăl lui, desigur, nu fusese nicio problemă legată de tunsoare. Tatăl lui doar rânjise în felul acela crispat și de fațadă al său și spusese: *Puștiul vrea să arate ca un pușcaș marin, Laurie. Bravo lui.*

Pentru tatăl lui, el nu era niciodată Jake și rareori John. Pentru tatăl lui, el era de regulă doar „puștiul".

Piper School, îi explicase tata cu o vară în urmă (Vara Bicentenară fusese aceea – peste tot numai fanioane și panglici și portul New York plin de corăbii cu pânze), era, cât se poate de simplu, Cea Mai Bună Școală Din Țară Pentru Un Băiat De Vârsta Ta. Faptul că Jake fusese acceptat acolo nu avea nimic a face cu banii, explicase Elmer Chambers... aproape *insistase.* Fusese al naibii de mândru de acest fapt, deși, chit că avea zece ani, Jake bănuia că probabil nu era un fapt *adevărat*, că probabil era un hârdău de baliverne pe care tatăl lui îl *transformase* într-un fapt, astfel încât să-l poată aduce firesc în discuție la prânz sau la câteva cocteiluri: *Puștiul meu? O, a intrat la Piper. Cea Mai Bună Școală Din Țară Pentru Un Băiat De Vârsta Lui. Să știți că-n școala aia nu se intră pe bani; la Piper intri doar dacă ai minte.*

Jake era perfect conștient că în furnalul creierului lui Elmer Chambers carbonul brut al dorinței și opiniei deseori se preschimba în diamante dure pe care el le numea fapte... sau, în împrejurări mai informale, „factoide". Expresia lui favorită, rostită deseori și cu reverență, era *Faptul este* și o folosea ori de câte ori avea ocazia.

Faptul este că pe bani nimeni *nu intră la Piper School*, îi spusese tatăl lui în acea Vară Bicentenară, vara cerurilor albastre și a fanioanelor și a corăbiilor cu vele, o vară ce părea poleită cu aur în memoria lui Jake, întrucât pe atunci nu începuse încă să-și piardă mințile și nu avea altă grijă decât dacă se va descurca sau nu la Piper School, un loc care părea a fi un cuib pentru genii proaspăt ieșite din găoace. *Singurul lucru care te ajută să intri la Piper este ceea ce aici aici, sus*. Elmer Chambers se întinsese peste masa lui și atinsese mijlocul frunții fiului său cu un deget tare, pătat de nicotină. *Pricepi, puștiule?*

Jake încuviințase tăcut. Nu era necesar să i se adreseze prin viu grai tatălui său, întrucât tatăl îi trata pe toți – inclusiv pe soția lui – așa cum își trata subalternii la rețeaua TV unde răspundea de programe și era un recunoscut maestru al Răfuielii. Nu trebuia decât să asculți, să încuviințezi din cap când se impunea și, după un timp, te lăsa în pace.

Bun, zisese tatăl lui, aprinzându-și una dintre cele optzeci de țigări Camel pe care le fuma zi de zi, fără excepție. *Suntem înțeleși, deci. Va trebui să pui sănătos burta pe carte, dar ești capabil de așa ceva. Nu ne-ar fi trimis asta, dacă nu erai*. Ridicase scrisoarea de acceptare la Piper School și o scuturase. Era un triumf sălbatic în gestul acela, ca și când scrisoarea ar fi fost un animal pe care-l ucisese el în junglă, un animal pe care acum urma să-l jupoaie și să-l mănânce. *Așa că învață pe brânci. Ia note bune. Fă-ne mândri, pe mine și pe mama ta. Dacă termini anul cu media 10, te așteaptă o excursie la Disney World. Merită să ții pentru asta, corect, puștiulică?*

Jake luase note bune – 10 pe linie (până în ultimele trei săptămâni, desigur). Își făcuse, probabil, părinții mândri de el, deși ei erau atât de puțin prezenți, încât îi venea greu să-și dea seama. De regulă, nu era *nimeni* prezent când ajungea el acasă de la școală, decât Freta Shaw – menajera – așa că-i arăta ei lucrările lui de nota 10. După aceea, ajungeau într-un colț întunecat al camerei lui. Uneori, Jake se uita prin ele și se întreba dacă însemnau ceva. *Voia* să însemne ceva, dar avea serioase îndoieli.

Jake nu credea că avea să meargă la Disney World vara aceea, cu sau fără medie de 10.

Credea că ospiciul era o posibilitate mai mare.

Când intră pe ușile duble de la Piper School la ora 8.45 în acea dimineață de 31 mai, avu o viziune teribilă. Își văzu tatăl în biroul lui de la Rockefeller Plaza nr. 70, aplecat peste masă cu un Camel în colțul gurii, vorbind cu un subaltern în vreme ce fumul albastru îi înfășura capul. Întregul New York se întindea dincolo de tatăl lui, vuietul și agitația lui fiind reduse la tăcere de două straturi de sticlă termopan.

Faptul e că pe bani nu intră nimeni *la Sunnyvale Sanitarium*, îi spunea tatăl lui subalternului pe un ton de sumbră satisfacție. Întinse mâna și atinse fruntea subalternului. *Singurul lucru care-ți asigură intrarea într-un asemenea loc e că se petrece ceva grav aici, la mansardă. Asta s-a întâmplat cu puștiul. Dar el stă cu burta pe carte. E cel mai sârguincios de acolo, mi-au spus. Și când îl vor pune pe liber – dacă-l vor pune vreodată – pe el îl așteaptă o excursie. O excursie la...*

– ...haltă, murmură Jake, apoi își atinse fruntea cu o mână ce voia să tremure. Vocile se întorceau. Voci țipătoare, răstite, care îl scoteau din minți.

Ești mort, Jake. Ai fost călcat de o mașină și ești mort.

Nu fi prost! Uite – vezi posterul ăla? ȚINE MINTE PICNICUL CU CLASA, scrie pe el. Crezi că în viața de apoi se organizează Picnicuri cu Clasa?

Nu știu. Dar știu că ai fost călcat de o mașină.

Nu!

Ba da. S-a întâmplat pe 9 mai la 8.25 dimineața. Ai murit după mai puțin de un minut.

Nu! Nu! Nu!

– John?

Se uită înapoi, speriat. Domnul Bissette, profesorul de franceză, stătea acolo, cu un aer puțin îngrijorat. În spatele lui, restul corpului studențesc intra ordonat în sala de festivități pentru adunarea de dimineață. Se auzeau foarte puține vociferări și niciun strigăt. Probabil că și acestor elevi, ca lui Jake însuși, le spuseseră părinții cât erau de norocoși să fie acceptați la Piper, unde nu banii contau (deși taxa de școlarizare era de douăzeci și două de mii de dolari pe an), ci doar mintea. Probabil că multora dintre ei li se promiseseră excursii în vara aceea dacă notele lor vor fi suficient de bune. Probabil că părinții norocoșilor câștigători de excursii aveau chiar să-i însoțească, în unele cazuri. Probabil...

– John, te simți bine? întrebă domnul Bissette.

– Sigur, răspunse Jake. Bine. Am dormit ceva mai mult azi-dimineață. Încă nu m-am trezit complet, cred.

Chipul domnului Bissette se relaxă și omul surâse.

– Se întâmplă și la case mai mari.

Nu și tatălui meu. Stăpânul Răfuielii nu doarme niciodată mai mult decât trebuie.

– Ești pregătit pentru examenul final la franceză? întrebă domnul Bissette. *Voulez-vous faire l'examen cet après-midi?*

– Așa cred, spuse Jake.

De fapt, nu știa dacă era pregătit sau nu pentru examen. Nu-și amintea nici măcar dacă *studiase* sau nu pentru examenul final la franceză. În ultimele zile nimic nu părea să mai conteze, cu excepția vocilor din capul său.

– Vreau să-ți spun din nou ce mult m-am bucurat să te am elev anul acesta, John. Am vrut să le-o spun și alor tăi, dar n-au venit la Seara Părinților...

– Sunt foarte ocupați, îi scuză Jake.

Domnul Bissette încuviință.

– Ei, m-am bucurat să te am elev. Voiam doar să spun asta... și că abia aștept să te am din nou elev la franceză II, anul viitor.

– Mulțumesc, spuse Jake și se întrebă ce ar spune domnul Bissette dacă ar adăuga: *Dar nu cred că voi urma cursul de franceză II anul viitor, decât poate dacă reușesc să fac un curs prin corespondență de la bătrânul stabiliment Sunnyvale.*

Joanne Franks, secretara școlii, apăru în ușa sălii de festivități cu clopoțelul ei argintiu în mână. La Piper School, *toți* clopoțeii erau manuali. Jake bănuia că, dacă erai părinte, acesta era unul dintre farmecele școlii. Amintiri legate de propria viață de școlar și tot restul. El, unul, ura asta. Sunetul clopoțelului ăluia i se părea că i se înfige drept în cap...

Nu mai rezist mult, gândi el cu disperare. *Regret, dar mă pierd cu firea. Mă pierd de-adevăratelea cu firea.*

Domnul Bissette o zărise pe doamna Franks. Se întoarse cu spatele, apoi se răsuci la loc.

– *Chiar* te simți bine, John? Ai părut foarte preocupat în ultimele săptămâni. Supărat. Te macină ceva?

Jake aproape cedă auzind bunătatea din vocea domnului Bissette, dar apoi își imagină ce figură ar face profesorul dacă i-ar spune: *Da. Mă macină ceva. Un factoid mic și enervant. Am murit, vedeți, și am ajuns într-o altă lume. Și acolo am murit din nou. O să spuneți că așa ceva nu se poate întâmpla și sigur că aveți dreptate, o parte din mintea mea* știe *că aveți dreptate, dar cea mai mare parte a minții mele știe că vă înșelați. S-a întâmplat* cu adevărat. *Am murit* cu adevărat.

Dacă ar fi spus așa ceva, domnul Bissette l-ar fi sunat numaidecât pe Elmer Chambers, iar Jake credea că Sunnyvale Sanitarium probabil ar fi semănat cu o cură de odihnă după toate lucrurile pe care tatăl lui le-ar fi avut de spus pe subiectul puștilor cărora le intrau tot felul de idei ciudate în cap înaintea săptămânii examenelor finale. Al puștilor care făceau lucruri ce nu puteau fi discutate la cină sau la cocteiluri. Al Puștilor Care Călcau Pe Bec.

Jake se forță să-i zâmbească domnului Bissette.

– Sunt puțin îngrijorat pentru examene, atâta tot.

Domnul Bissette clipi zâmbind.

– O să te descurci bine.

Doamna Franks începu să sune Clopoțelul Adunării. Fiecare clinchet se înfipse în urechile lui Jake și apoi păru să-i fulgere creierul ca o mică rachetă.

– Haide, spuse domnul Bissette. Să nu întârziem. Nu putem întârzia în prima zi din săptămâna examenelor finale, nu-i așa?

Trecură pe lângă doamna Franks și clopoțelul ei nesuferit. Domnul Bissette se îndreptă spre șirul de scaune numit Corul Profesorilor. Erau multe astfel de nume simpatice la Piper School; auditoriul era Sala de Festivități, pauza de prânz era Ieșirea, elevii din clasele a șaptea și a opta erau Băieții și Fetele Mari și, desigur, scaunele pliante de lângă pian (la care doamna Franks urma în scurt timp să cânte la fel de nemilos cum suna clopoțelul argintiu) erau Corul Profesorilor. Totul făcea parte din tradiție, bănuia Jake. Dacă erai un părinte care știa că plodul lui Iese la prânz în Sala de Festivități în loc să înfulece un sandvici cu ton în cantină, stăteai liniștit, convins că totul este de nota 10 în sectorul educațional.

Se strecură pe un scaun în fundul sării și lăsă anunțurile de dimineață să treacă pe lângă el. Teroarea curgea neîncetat în mintea sa, făcându-l să se simtă ca un șoarece prizonier într-o roată de exerciții. Și când încercă să se gândească în perspectivă la un moment mai bun, mai luminos, nu vedea decât întuneric.

Nava era luciditatea sa – și se scufunda.

Domnul Harley, directorul, se apropie de podium și ținu un scurt discurs despre importanța săptămânii examenelor finale și despre faptul că notele pe care le vor primi vor constitui un alt pas făcut pe Marele Drum al Vieții. Le spuse că școala se baza pe ei, că *el* se baza pe ei și că părinții lor se bazau pe ei. Nu le spuse că întreaga lume liberă se baza pe ei, dar sugeră apăsat că așa ar putea fi. Încheie spunându-le că se va renunța la clopoțel în cursul săptămânii examenelor finale (prima și singura veste bună pe care Jake o primise în dimineața aceea).

Doamna Franks, care-și luase în primire locul la pian, dădu tonul. Corpul studențesc, șaptezeci de băieți și cincizeci de fete, se întoarse într-un fel ordonat și sobru, care trăda gustul și stabilitatea financiară a familiilor; toți se ridicară într-un suflet și începură să cânte imnul școlii. Jake îngână cuvintele și se gândi la locul unde se trezise după ce murise. La început crezuse că se află în iad... și când venise omul în strai negru cu glugă, fusese sigur de asta.

Apoi, desigur, venise celălalt om. Un om pe care Jake ajunsese aproape să-l iubească.

Dar m-a lăsat să cad. M-a ucis.

Simțea că-i apăreau boabe mici de transpirație rece la ceafă și între omoplați.

Așadar, iubim sălile din Piper,
Ținem stindardul lui sus;
Te iubim, a noastră alma mater,
Piper, în suflet noi te-am pus!

Doamne, ce imn căcăcios, își spuse Jake și atunci îi trecu prin gând că tatălui lui i-ar fi plăcut.

2

Primul curs era cel de Compunere, singurul care nu presupunea un examen final. Tema lor de casă fusese să scrie un eseu final. Acesta trebuia să fie un document scris la mașină, cu lungimea cuprinsă între o mie cinci sute și patru mii de cuvinte. Subiectul propus de doamna Avery era *Cum înțeleg eu adevărul*. Eseul final avea să însemne douăzeci și cinci la sută din nota finală pe semestru.

Jake intră și își ocupă locul, în al treilea rând. Erau doar unsprezece elevi cu totul. Jake își amintea Ziua Orientării, în septembrie trecut, când domnul Harley le spusese că Piper are Cel Mai Mic Număr De Elevi Per Clasă Dintre Toate Gimnaziile Private Bune Din Est. Lovise cu pumnul în mod repetat în pupitru, în fața sălii de festivități, pentru a sublinia acest fapt. Jake nu fusese extraordinar de impresionat, dar îi transmisese informația tatălui său. Credea că tatăl lui *va fi* impresionat – și nu se înșelase.

Trase fermoarul ghiozdanului și scoase încet din el dosarul albastru care conținea eseul lui final. Îl puse pe masă, intenționând să arunce o ultimă privire peste el, când atenția îi fu atrasă spre ușa din partea stângă a sălii. Știa că ducea la garderobă și că azi era închisă, fiindcă erau douăzeci și unu de grade în New York și nimeni nu avea haine de pus la garderobă. Nu era nimic acolo înăuntru, decât o mulțime de cârlige de alamă dispuse în linie pe perete și un covor lung de cauciuc pe podea, pentru cizme. Câteva cutii cu rechizite școlare – cretă, manuale și altele asemenea – erau depozitate într-un colț din spate.

Nicio scofală.

Chiar și așa, Jake se ridică de la locul său, lăsând dosarul deschis pe masă, și se îndreptă spre ușă. Își auzea colegii cum murmurau încet între ei și foșnetul paginilor în timp ce își verificau eseurile finale, ca nu cumva să le fi scăpat vreun adverb scris greșit sau vreo expresie folosită aiurea, însă aceste sunete păreau îndepărtate.

Ușa era cea care îi reținea atenția.

În ultimele aproximativ zece zile, pe măsură ce vocile din mintea sa erau tot mai puternice, Jake devenise tot mai fascinat de uși – tot soiul de uși. Probabil că o deschisese pe cea dintre camera lui și holul de la etaj de cinci sute de ori doar în ultima săptămână, iar pe cea dintre camera lui și baie de o mie. De fiecare dată, simțea în piept o minge de speranță și anticipare, ca și când răspunsul la toate problemele lui s-ar fi aflat undeva dincolo de una dintre cele două uși și el cu siguranță avea să îl afle... până la urmă. Dar de fiecare dată vedea doar holul sau baia sau trotuarul din față sau cine știe ce altceva.

Joia trecută se întorsese de la școală, se aruncase în pat și adormise – somnul, se părea, era singurul refugiu care-i mai rămânea. Doar că atunci când se trezise, patruzeci și cinci de minute mai târziu, stătea în cadrul ușii de la baie și se uita ametit înăuntru la nimic mai frapant decât vasul de toaletă și chiuveta. Din fericire, nu-l văzuse nimeni.

Acum, apropiindu-se de ușa garderobei, simțea aceeași năucitoare acumulare de speranță, o siguranță că ușa nu se va deschide spre debaraua umbroasă în care se aflau doar mirosurile persistente ale iernii – flanelă, cauciuc și lână udă –, ci spre o altă lume, unde el va fi *întreg* din nou. O lumină încinsă, orbitoare, va cădea peste podeaua sălii de clasă într-un triunghi tot mai mare și el va vedea păsări zburând în cerc pe un cer albastru-estompat, de culoarea

(*ochilor lui*)

unei perechi de jeanși vechi. Un vânt deșertic îi va sufla părul pe spate și-i va usca transpirația de pe frunte.

Va păși prin ușa aceea și se va vindeca.

Jake răsuci clanța și deschise ușa. Înăuntru erau doar întuneric și un rând de cârlige de alamă sclipitoare. O mănușă cu un deget, de mult uitată, zăcea în apropierea teancurilor de manuale din colț.

Îi stătu inima în loc și, deodată, Jake simți dorința de a se furișa în încăperea aceea întunecată, cu mirosurile ei triste de iarnă și praf de cretă. Putea muta

mănușa și să se așeze în colț, sub cârligele de haine. Se putea așeza pe covorașul de cauciuc pe care trebuia să-ți pui ghetele pe timpul iernii. Putea sta acolo cu degetul mare în gură, cu genunchii strânși la piept, cu ochii închiși și...

Și să se dea bătut, pur și simplu.

Această idee – *ușurarea* adusă de această idee – era incredibil de atractivă. Ar fi însemnat sfârșitul terorii și confuziei și dislocării. Aceasta din urmă era, cumva, cea mai rea; sentimentul acela persistent că întreaga sa viață se preschimbase într-un labirint de oglinzi, ca la bâlci.

Și totuși, Jake Chambers avea o voință de fier, așa cum aveau Eddie și Susannah. Și acum își arunca lumina ei albastru-mohorât, ca un far în întuneric. A se da bătut ieșea din discuție. Poate că orice ar fi fost nelalocul lui în el urma să-i destrame conștiința, totuși el nu avea nicio intenție să-i ușureze munca. Blestemat să fie dacă o va face.

Niciodată! gândi el aprig. *Niciodată! Nicio...*

– Când termini inventarul rechizitelor școlare în garderobă, John, poate ni te alături, zise doamna Avery din spatele lui, cu o voce serioasă, cultivată.

Când Jake se întoarse cu spatele la garderobă, se auzi un val mic de chicoteli. Doamna Avery stătea la catedră cu buricele degetelor ei lungi așezate pe tăblia mesei, uitându-se la el cu o expresie calmă și inteligentă. Astăzi purta taiorul albastru și își strânsese părul la spate, în coc. Nathaniel Hawthorne se uita peste umărul ei, încruntându-se la Jake de la locul lui de pe perete.

– Scuze, bâigui Jake și închise ușa. Fu imediat stăpânit de un puternic impuls de a o deschide din nou, să verifice iarăși, să vadă dacă de data *asta* lumea cealaltă, cu soarele ei dogoritor și peisaje deșertice, nu era cumva acolo.

În schimb, se duse înapoi la locul lui. Petra Jesserling se uită la el cu ochi veseli, dănțuitori.

– Data viitoare ia-mă pe *mine* cu tine acolo înăuntru, șopti ea. Atunci o să ai la ce te uita.

Jake surâse într-un fel distrat și se strecură în scaun.

– Mulțumesc, John, spuse doamna Avery cu vocea ei de un calm netulburat. Acum, înainte să predați eseurile finale – despre care presupun că vor fi toate foarte bune, foarte ordonate, foarte *clare* – aș vrea să vă comunic lista scurtă de lecturi pentru vacanța de vară, propusă de catedra noastră de engleză. Voi avea un cuvânt de spus despre mai multe dintre aceste excelente cărți...

În timp ce vorbea, îi dădu un teanc de foi șapirografiate lui David Surrey. David începu să le distribuie și Jake își deschise dosarul pentru a arunca o ultimă privire peste ce scrisese despre *Cum înțeleg eu adevărul*. Era sincer interesat de asta, întrucât nu-și amintea când scrisese eseul final, mai mult decât își amintea cât studiase pentru examenul final la franceză.

Se uită la pagina de titlu cu buimăcire și tot mai tulburat. *CUM ÎNȚELEG EU ADEVĂRUL, de John Chambers*, scria frumos, centrat, pe acea foaie, și asta era în regulă, dar, cine știe de ce, sub aceasta lipise două fotografii. Una înfățișa o ușă – credea că era cea de pe Downing Street nr. 10, din Londra – și cealaltă, un tren Amtrak. Erau poze color, fără-ndoială decupate dintr-o revistă.

De ce am făcut asta? Și când *am făcut-o?*

Dădu pagina și se uită la prima filă a eseului său de final de semestru, nevenindu-i să creadă și neînțelegând ce vedea. Apoi, când înțelegerea începu să se infiltreze prin starea lui de șoc, încercă un sentiment puternic de groază. În sfârșit, se întâmplase; în sfârșit, își pierduse destul de mult mințile, încât ceilalți să-și poată *da seama*.

3

CUM ÎNȚELEG EU ADEVĂRUL
de John Chambers

Am să-ți arăt frica într-un pumn de țărână.
– T.S. „BUTCH“ ELIOT

Întâi gândit-am c-amăgiri sunt toate.
– ROBERT „SUNDANCE“ BROWNING

Pistolarul este adevărul.
Roland este adevărul.
Prizonierul este adevărul.
Stăpâna Umbrelor este adevărul.

Prizonierul și Stăpâna sunt căsătoriți. Ăsta e adevărul.
Halta este adevărul.
Demonul Vorbitor este adevărul.
Am intrat sub munți și ăsta e adevărul.
Erau monștri sub munți. Ăsta e adevărul.
Unul dintre ei avea o pompă de bezină Amoco între picioare și pretindea că este penisul lui. Ăsta e adevărul.
Roland m-a lăsat să mor. Ăsta e adevărul.
Eu încă îl iubesc.
Ăsta este adevărul.

– Și este *foarte* important ca *toți* să citiți *Împăratul muștelor*, spunea doamna Avery cu vocea ei clară, dar cumva palidă. Și trebuie să vă puneți anumite întrebări. Un roman bun seamănă adesea cu o serie de ghicitori în ghicitori, iar acesta este un roman *foarte* bun – unul dintre cele mai bune scrise în a doua jumătate a secolului douăzeci. Așa că întrebați-vă întâi care ar putea fi semnificația simbolică a scoicii. Apoi...

Departe, foarte, foarte departe. Jake întoarse a doua pagină a eseului său final, cu mâna tremurândă, lăsând o pată întunecată de sudoare pe prima pagină.

Când o ușă nu este o ușă? Când este ușa-raiului, iar ăsta e adevărul.
Blaine este adevărul.
Blaine este adevărul.
Ce zboară pe sus și nu-l vezi? Vântul, iar ăsta e adevărul.
Blaine este adevărul.
Trebuie să fii mereu atent la Blaine, Blaine este hain, iar ăsta e adevărul.
Sunt aproape sigur că Blaine este periculos, iar ăsta e adevărul.
Ce este negru și alb și roșu din cap până-n picioare? O zebră îmbujorată, iar ăsta e adevărul.
Blaine este adevărul.
Vreau să merg înapoi și ăsta este adevărul.
Trebuie să merg înapoi și ăsta este adevărul.
Voi înnebuni dacă nu merg înapoi și ăsta este adevărul.

Nu mă pot întoarce acasă dacă nu găsesc o piatră un trandafir o ușă
și ăsta este adevărul.
Uu-uu, și ăsta este adevărul.
Uu-uu. Uu-uu.
Uu-uu. Uu-uu. Uu-uu.
Uu-uu. Uu-uu. Uu-uu. Uu-uu.
Mi-e teamă. Ăsta este adevărul.
Uu-uu.

Jake ridică încet privirea. Inima îi bătea atât de tare, încât văzu o lumină puternică, precum imaginea fantomatică a unui bec, dansând în fața ochilor săi, o lumină care pulsa în ritmul bubuiturilor titanice ale inimii lui.

O văzu pe doamna Avery înmânând eseul final mamei și tatălui lui. Domnul Bissette stătea lângă doamna Avery, cu un aer grav. O auzi pe doamna Avery spunând cu vocea ei clară, palidă: *Fiul dumneavoastră e grav bolnav. Dacă aveți nevoie de o dovadă, uitați-vă la acest eseu final.*

John nu e în apele lui de vreo trei săptămâni, adăugă domnul Bissette. *Pare speriat o parte din timp și năuc tot timpul... absent, dacă înțelegeți ce vreau să spun.* Je pense que John este fou... comprenez-vous?

Doamna Avery din nou: *Păstrați, poate, antidepresive în casă, la care John ar putea avea acces?*

Jake nu știa de antidepresive, dar știa că tatăl lui ținea mai multe grame de cocaină pe fundul sertarului mesei lui de birou. Tatăl lui cu certitudine ar crede că s-a servit din ea.

– Acum să vă spun o vorbă despre *Catch-22*, continuă doamna Avery din fața clasei. Aceasta este o carte foarte *provocatoare* pentru elevii de clasa a șasea și a șaptea. Totuși, o veți găsi fermecătoare, *dacă* vă deschideți mintea spre *farmecul ei special*. Puteți considera acest roman, dacă vreți, ca o comedie a irealității.

Eu n-am nevoie să citesc *așa ceva*, gândi Jake. *Eu* trăiesc *așa ceva, și nu e deloc o comedie.*

Întoarse la ultima pagină a eseului său final. Nu era niciun cuvânt acolo. În schimb, lipise o altă fotografie pe foaie. Era o poză a Turnului Înclinat din Pisa. Îl umpluse cu mâzgăleli de cariocă neagră. Liniile lucios-negre se curbau și urcau într-o spirală nebunească.

Nu-și amintea să fi făcut asta.

Absolut *nimic* din toate astea.

Acum, își auzi tatăl spunându-i domnului Bissette: Fou. *Da, e categoric* fou. *Un puști care și-a ratat șansa la o școală precum Piper e MUSAI să fie* fou, *nu sunteți de acord? Ei bine... rezolv eu problema. Cu asta mă ocup, de fapt. Răspunsul este Sunnyvale. E nevoie să petreacă un timp la Sunnyvale, unde să împletească din nuiele coșuri și să-și bage mințile în cap. Nu vă faceți griji pentru pușt iul nostru, oameni buni; poate el să fugă... dar n-are unde să se ascundă.*

Oare *ar fi fost* în stare să-l trimită la nebuni, dacă liftul său începea să dea semne că nu mai ajungea până la ultimul etaj? Jake credea că răspunsul la această chestiune era un categoric da. Nici în ruptul capului tatăl său n-ar fi înghițit să aibă un nebun în casă. Poate că numele sanatoriului în care l-ar fi trimis nu avea să fie Sunnyvale, însă geamurile tot aveau să fie zăbrelite și pe coridoare tot ar fi patrulat bărbați tineri în halate albe și pantofi de crep. Bărbații tineri ar fi avut mușchi mari și ochi vigilenți și acces la seringi hipodermice pline cu somn artificial.

Le vor spune tuturor că sunt plecat de acasă, gândi Jake. Vocile răstite din mintea lui fură pe moment reduse la tăcere de un val de panică. *Vor spune că am plecat să stau un an la mătușa și unchiul din Modesto... sau în Suedia, ca elev au-pair... sau să repar sateliți în spațiul extraterestru. Mamei nu-i va plăcea... va plânge... dar va fi de acord. Ea are iubiții ei și, pe deasupra,* întotdeauna *e de acord cu ce decide el. Ea... ei... eu...*

Simți că-i vine să strige și strânse tare din buze pentru a se stăpâni. Lăsă iar ochii în jos, la mâzgălelile negre făcute pe fotografia Turnului Înclinat și gândi: *Trebuie să ies de aici. Trebuie să ies imediat.*

Ridică mâna.

– Da, John, ce este?

Doamna Avery se uita la el cu o expresie de ușoară exasperare, pe care o rezerva pentru elevii care o întrerupeau.

– Aș vrea să ies un moment, dacă se poate, spuse Jake.

Acesta era un alt exemplu al modului de adresare la Piper. Elevii de la Piper nu trebuiau niciodată să „se ușureze", să-și „golească vezica" sau, feri, Doamne, să „facă treaba mare". Toți presupuneau, fără însă a și spune, că elevii de la Piper erau prea rafinați pentru a produce excreții în cursul

grațioasei lor treceri prin viață. Din când în când, cineva cerea permisiunea de a „ieși un moment", și asta era tot.

Doamna Avery suspină.

– E neapărat, John?

– Da, doamnă.

– Bine. Întoarce-te cât poți de repede.

– Da, doamnă Avery.

Ridicându-se, închise dosarul, îl luă în mână, apoi – fără tragere de inimă – îl lăsă la loc. Nu era bine. Doamna Avery s-ar întreba de ce ia cu el la toaletă eseul final. Ar fi trebuit să scoată paginile alea nenorocite din dosar și să și le fi îndesat în buzunar înainte să ceară permisiunea de a ieși. Acum era prea târziu.

Jake avansă pe interval spre ușă, lăsând dosarul pe masă și ghiozdanul sub ea.

– Sper să-ți iasă totul bine, Chambers, șopti David Surrey și chicoti în palmă.

– Nu vorbi fără tine, David, îl admonestă doamna Avery, evident exasperată acum, și toată clasa râse.

Jake ajunse la ușa care ducea în hol și, apucând clanța, sentimentul acela de speranță și siguranță crescu iar în el: *Asta e – acum e acum. Voi deschide ușa și soarele deșertului va străluci de după ea. Voi simți vântul acela uscat pe față. Voi trece pragul și nu voi mai vedea niciodată sala asta de clasă.*

Deschise ușa și de partea cealaltă nu era decât holul. Totuși, avusese dreptate în privința unui lucru: nu mai văzu niciodată sala de clasă a doamnei Avery.

4

Păși încet de-a lungul coridorului lambrisat și slab luminat, transpirând ușor. Trecu pe lângă uși pe care ar fi simțit dorința să le deschidă, dacă n-ar fi fost panourile de sticlă instalate în fiecare. Se uită în clasa de franceză II a domnului Bissette și în clasa de introducere în geometrie a domnului Knopf. În ambele săli, elevii ședeau cu creioanele în mână și cu capetele aplecate peste manualele deschise. Se uită în clasa de arte oratorice a domnului Harvey și-l văzu pe Stan Dorfman – un băiat pe care îl cunoștea, dar cu care nu era

tocmai prieten – cum își începea discursul final. Stan părea speriat de moarte, însă Jake i-ar fi putut spune că habar nu avea ce însemna de fapt teama – teama *adevărată*.

Eu am murit.

Ba nu. N-am murit.

Ba da.

Ba nu.

Da.

Nu.

Ajunse la o ușă pe care scria FETE. O împinse, așteptându-se să vadă cerul luminos al deșertului și pâcla albastră a munților la orizont. În schimb, o văzu pe Belinda Stevens la o chiuvetă, uitându-se în oglindă și storcându-și un coș de pe frunte.

– Iisuse Hristoase, ce cauți aici? întrebă ea.

– Scuze. Am greșit ușa. Am crezut că e deșertul.

– *Ce?*

Dar el dăduse deja drumul ușii, care se închise, trasă de brațul ei pneumatic. Trecu pe lângă țâșnitoare și deschise ușa pe care scria BĂIEȚI. *Asta* era, știa, era sigur, asta era ușa care avea să-l ducă înapoi...

Trei pisoare sclipeau imaculate în lumina tuburilor cu neon. Un robinet picura solemn într-o chiuvetă. Asta era tot.

Jake lăsă ușa să se închidă. Merse mai departe pe hol, călcâiele lui scoțând țăcănituri ferme pe gresie. Aruncă o privire în birou înainte să treacă prin fața lui și o văzu doar pe doamna Franks. Vorbea la telefon, răsucindu-se în scaunul rotativ și jucându-se cu o șuviță de păr. Clopoțelul placat cu argint stătea pe masă, lângă ea. Jake așteptă să ajungă cu spatele la ușă și trecu grăbit mai departe. Peste treizeci de secunde ieși în lumina puternică a dimineții de mai târziu.

Am dezertat, gândi el. Nici tulburarea nu-l putea împiedica să fie uimit de această neașteptată evoluție a lucrurilor. *Când nu mă voi întoarce de la toaletă, în cinci minute sau așa ceva, doamna Avery va trimite pe cineva să vadă ce-i cu mine... și atunci vor ști. Vor ști toți că am plecat de la școală, că am dezertat.*

Se gândi la dosarul rămas deschis pe masa lui.

Îl vor citi și vor crede că sunt nebun. Fou. *Sigur că da. Sigur. Fiindcă asta sunt.*

O altă voce se făcu auzită. Era, credea el, vocea bărbatului cu ochi de bombardier, omul care purta două revolvere mari agățate la șolduri. Vocea era rece... dar nu lipsită de confort.

Nu, Jake, zise Roland. *Nu ești nebun. Ești pierdut și speriat, dar nu ești nebun și nu trebuie să te temi de propria-ți umbră nici dimineața, când te urmărește grăbită, și nici seara, când se întinde spre a-ți veni în întâmpinare. Trebuie să-ți găsești drumul către casă, atâta tot.*

– Dar unde să merg? șopti Jake. Rămase pe trotuarul străzii 56th, între Park și Madison, privind goana traficului. Un autobuz bârâi pe lângă el, lăsând în urmă o dâră subțire de gaz de eșapament albastru, înțepător, de motorină. Unde să merg? Unde mă-sa-i *ușa?*

Vocea pistolarului, însă, tăcuse.

Jake se întoarse la stânga, spre East River, și începu să meargă orbește înainte. Nu avea idee încotro se ducea – nicio idee. Spera doar că picioarele îl vor purta la locul potrivit... așa cum îl purtaseră la cel greșit nu cu mult timp în urmă.

5

Se întâmplase cu trei săptămâni în urmă.

Nu se putea spune că *Totul începuse cu trei săptămâni înainte*, fiindcă lăsa impresia că existase un soi de progresie, iar asta nu era așa. Exista o progresie a *vocilor*, a violenței cu care fiecare insista asupra propriei sale versiuni a realității, dar restul se petrecuse dintr-odată.

Plecă de acasă la ora opt. Voia să meargă pe jos până la școală – întotdeauna făcea asta când era vreme bună, iar vremea în acest mai fusese absolut minunată. Tatăl lui plecase la Rețea, mama era încă în pat și domnișoara Greta Shaw era în bucătărie, unde bea cafea și citea *New York Post.*

– Pa, Greta, spuse el. Plec la școală.

Ea ridică o mână spre el, fără a-și lua ochii din ziar.

– Să ai o zi bună, Johnny.

Totul conform rutinei. Doar o altă zi de viață.

Și așa fusese în următoarele o mie cinci sute de secunde. Apoi totul se schimbase pentru totdeauna.

Merse alene cu ghiozdanul într-o mână, cu sufertașul în cealaltă, uitându-se în vitrine. Înainte cu șapte sute douăzeci de secunde de sfârșitul vieții lui așa cum o știuse întotdeauna, se opri pentru a se uita în vitrină la Brendio's, unde manechine îmbrăcate în haine de blană și costume edwardiene stăteau în poziții rigide, care mimau o discuție. Jake se gândea doar la o partidă de popice după-amiază, după școală. Punctajul lui mediu era de 158, un punctaj mare pentru un puști de doar unsprezece ani. Ambiția lui era ca, într-o bună zi, să ajungă popicar în turneul profesionist (și dacă tatăl lui ar fi știut *acest* mic factoid, *ar fi* făcut ca toate alea).

Se apropia acum – se apropia de momentul când sănătatea minții sale va intra deodată în eclipsă.

Traversă 39th Street și-i mai rămaseră patru sute de secunde. Trebui să aștepte verdele la semaforul de la 41st și-i mai rămaseră două sute șaptezeci. Se opri pentru a se uita în magazinul de suvenire de la colțul lui 5th cu 42nd și-i mai rămaseră o sută nouăzeci. Iar acum, când îi rămâneau puțin peste trei minute din viața sa normală, Jake Chambers intră sub nevăzuta umbrelă a acelei forțe pe care Roland o numea *ka-tet*.

Un sentiment straniu de neliniște începu să pună stăpânire pe el. La început, crezu că era sentimentul de a fi privit, apoi înțelese că nu era deloc asta... sau nu *tocmai* asta. Simțea că mai fusese acolo, că retrăia un vis pe care îl uitase aproape complet. Așteptă să treacă sentimentul, dar nu trecu. Deveni mai puternic, iar acum începu să se amestece cu o senzație pe care cu reticență o recunoscu ca fiind teroare.

Înainte, la apropiatul colț al 5th cu 43rd, un om negru cu pălărie Panama își instala ghereta cu covrigi și sucuri.

El e cel care țipă „O, Doamne, a murit!" gândi Jake.

De colțul celălalt se apropia o doamnă masivă, cu o pungă Bloomingdale's în mână.

Ea va scăpa punga. O va scăpa și va duce mâinile la gură și va striga. Punga se va sparge. În pungă e o păpușă. E înfășurată într-un prosop roșu. Eu voi vedea asta din stradă. De unde voi zăcea, în stradă, cu sângele îmbibându-mi pantalonii și întinzându-se în jurul meu, făcând baltă.

În spatele femeii masive era un bărbat înalt, într-un costum gri din stofă aspră. Avea o servietă.

El e cel care-și va vomita pe pantofi. El e cel care-și va scăpa servieta și-și va vomita pe pantofi. Ce mi se întâmplă?

Și totuși, picioarele îl purtau amorțite către intersecție, unde oamenii traversau într-un torent sprinten, compact. Undeva în urma sa, apropiindu-se, era un preot ucigaș. *Știa* asta la fel cum știa că mâinile preotului se vor întinde peste un moment pentru a împinge... însă nu se putea uita înapoi. Era ca și când ar fi fost prizonierul unui coșmar în care lucrurile pur și simplu trebuia să-și urmeze cursul.

Mai rămâneau cincizeci și trei de secunde acum. Înaintea lui, vânzătorul de covrigi deschidea o ușiță în lateralul gheretei.

Va scoate o sticlă de Yoo-Hoo, gândi Jake. *Nu o cutie, ci o sticlă. O va scutura și o va bea dintr-o suflare.*

Vânzătorul de covrigi scoase o sticlă de Yoo-Hoo, o scutură viguros și-i deșurubă capacul.

Patruzeci de secunde rămase.

Acum se va schimba culoarea semaforului.

Se aprinse verdele. Roșul începu să pâlpâie rapid. Și undeva, la mai puțin de o jumătate de cvartal distanță, un Cadillac mare și albastru rula spre intersecția 5th cu 43rd. Jake *știa* asta, la fel cum știa că șoferul era un bărbat gras care purta o pălărie de un albastru aproape identic cu cel al mașinii sale.

Voi muri!

Voia să strige asta în gura mare celor care mergeau neabătuți în jurul lui, dar maxilarele îi erau înțepenite. Picioarele îl duceau senine către intersecție. Culoarea roșie a semaforului se opri din pâlpâit și rămase aprinsă, imperativ. Vânzătorul de covrigi aruncă sticla goală de Yoo-Hoo în coșul de gunoi de la colț. Doamna masivă se opri la colțul străzii, vizavi de Jake, ținându-și punga de cumpărături de mânere. Bărbatul în costum gri era direct în spatele ei. Acum mai rămâneau optsprezece secunde.

E timpul să apară camionul cu jucării, gândi Jake.

În fața lui, o furgonetă cu imaginea unui hopa-mitică fericit și cuvintele TOOKER'S – JUCĂRII PENTRU TOȚI pictate pe ea străbătu iute intersecția, hurducându-se prin gropi. În spatele lui, știa Jake, omul în mantie neagră începea să se miște mai repede, reducând distanța, întinzând acum

mâinile lui lungi. Și totuși, el nu se putea uita înapoi, cum nu te poți uita înapoi în vise, când ceva oribil se apropie de tine.

Fugi! Dacă nu poți să fugi, pune-te jos și ține-te bine de un indicator cu Parcarea Interzisă! Numai nu lăsa să se întâmple!

Nu avea însă nicio putere să *se opună*. Înainte, la marginea curbei, era o tânără într-un sveter alb și fustă neagră. În stânga ei era un tânăr cu o combină stereo. O piesă disco a Donnei Summer tocmai se încheia. Următorul cântec, Jake știa, avea să fie „Dr. Love" de Kiss.

Se vor despărți...

Chiar în timp ce avu acest gând, femeia făcu un pas în dreapta. Tânărul făcu un pas la stânga, creând un spațiu între ei. Pe Jake îl trădară picioarele, făcându-l să intre în acel spațiu. Nouăzeci de secunde acum.

Pe stradă, soarele puternic de mai scânteie pe sigla de pe capota unui Cadillac. Era, știa Jake, un Sedan de Ville model 1976. Șase secunde. Cadillacul accelera. Culoarea semaforului se pregătea să se schimbe și bărbatul de la volanul mașinii, cel gras cu pălărie albastră cu pană înfiptă șăgalnic la bor, intenționa să treacă prin intersecție înainte de asta. Trei secunde. În spatele lui Jake, omul în negru se avânta înainte. La combina stereo a tânărului, „Love to Love You, Baby" se termină și „Dr. Love" începu.

Două.

Cadillacul trecu pe banda de pe marginea străzii unde stătea Jake și porni în trombă prin intersecție, grilajul lui ucigaș rânjind.

Una.

Lui Jake i se tăie răsuflarea.

Niciuna.

– Ah! strigă Jake când mâinile îl loviră tare în spate, împingându-l, împingându-l în stradă, împingându-l afară din viața sa...

Doar că nu era *nicio* mână.

Cu toate acestea, se dezechilibră, fluturând mâinile în aer, descriind cu buzele un O negru de uimire. Tânărul cu combină stereo se întinse, îl apucă de braț și-l trase înapoi.

– Ai grijă, micule erou, spuse acesta. Mașinile alea or să te facă chiseliță.

Cadillacul pluti mai departe. Jake îl observă pe bărbatul gras cu pălărie albastră uitându-se cu ochii mijiți prin parbriz, după care dispăru.

Și acela fu momentul când se întâmplă; acela fu momentul când el suferi o dedublare și deveni doi băieți. Unul zăcea pe moarte în stradă. Celălalt stătea acolo, pe trotuar, uitându-se cu o năuceală tâmpă cum culoarea semaforului se schimbă iarăși din roșu în verde și cum oamenii începeau să treacă pe lângă el ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat... cum, la drept vorbind, nici nu se întâmplase.

Sunt în viață! jubilă jumătate din mintea lui, strigând ușurată.

Mort! ripostă cealaltă jumătate. *Mort în stradă! Se strâng toți în jurul meu, iar omul în negru care m-a împins spune „Sunt preot. Lăsați-mă să trec."*

Îl străbătură valuri de leșin care îi transformară gândurile în parașute de mătase umflate de vânt. O văzu pe doamna masivă apropiindu-se și, când îl depăși, Jake se uită în plasă. Văzu ochii albaștri ai unei păpuși iscodind de după marginea unui prosop roșu, exact cum știa că se va întâmpla. Apoi femeia dispăru. Vânzătorul de covrigi nu striga *O, Doamne, a murit,* ci continua să-și instaleze ghereta în vreme ce fluiera piesa Donnei Summer, care se auzise la radioul tânărului.

Jake se întoarse, căutându-l agitat cu privirea pe preotul care nu era deloc preot. Nu era acolo.

Jake icni.

Termină odată! Ce problemă ai?

Nu știa. Știa doar că acum ar fi trebuit să se afle întins pe asfalt, pregătindu-se să moară în vreme ce o femeie masivă striga și tipul în costum vomita și omul în negru își croia drum prin mulțimea de curioși.

Și într-o parte a minții sale, asta chiar părea că se întâmplă.

Senzația de leșin dădu să se întoarcă. Jake își aruncă deodată sufertașul pe jos și se pălmui peste față cât putu de tare. O femeie aflată în drum spre serviciu îi aruncă o privire contrariată. Jake o ignoră. Își lăsă merindele pe trotuar și plonjă în intersecție, ignorând lumina roșie a semaforului, care reîncepuse să pâlpâie. Nu mai conta acum. Moartea se apropiase... și apoi trecuse mai departe fără a se uita măcar o clipă înapoi. Nu așa fusese scris să se întâmple și, la cel mai adânc nivel al existenței lui el știa asta, totuși nu se întâmplase.

Poate că acum avea să trăiască veșnic.

Gândul acesta îl făcu din nou să strige.

6

Când ajunse la școală, mintea îi era puțin mai limpede și începuse munca de convingere că nimic nu era nelalocul lui, de fapt, absolut nimic. Poate că *avusese* loc ceva nițel ciudat, vreun fel de flash psihic, o ocheadă scurtă într-un viitor posibil, dar ce dacă? Nu era o mare scofală, nu? Ideea era de fapt interesantă, într-un fel – genul de lucru care apărea mereu în ziarele cu ciudățenii, care se vindeau la supermarket și pe care obișnuia Greta Shaw să le citească atunci când era sigură că mama lui Jake nu era în preajmă – ziare precum *National Enquirer* și *Inside View*. Doar că, desigur, în ziarele acelea flash-ul psihic era întotdeauna un soi de lovitură nucleară tactică – o femeie care visa prăbușirea unui avion și își schimba rezervarea de zbor sau un tip care visa că fratele lui e ținut prizonier într-o fabrică de fursecuri chinezești cu răvașe și lucrul acesta se dovedea a fi adevărat. Când flash-ul psihic consta în a ști ce cântec al formației Kiss urma să fie difuzat la radio, că o doamnă masivă avea o păpușă înfășurată într-un prosop roșu în plasa ei Bloomingdale's și că un vânzător de covrigi va bea o sticlă și nu o cutie de Yoo-Hoo, ce mare importanță putea avea?

Las-o baltă, se sfătui el. *S-a terminat*.

Minunată idee, numai că în a treia oră de curs el știa deja că *nu* se terminase; că abia începea. Stătu la cursul de pre-algebră, urmărindu-l pe domnul Knopf cum rezolva ecuații simple pe tablă, și își dădu seama cu groază că un întreg nou set de amintiri îi ieșea la suprafața minții. Era ca și când ai urmări cum se ridică obiecte ciudate din adâncul apelor unui lac nămolos.

Sunt într-un loc pe care nu-l cunosc, gândi el. *Adică, îl* voi *cunoaște – sau* l-aș fi *cunoscut, dacă m-ar fi lovit Cadillacul. E halta – dar partea din mine care e acolo nu știe asta încă. Acea parte știe doar că e în deșert undeva și că nu e nici țipenie de om. Am plâns, fiindcă sunt speriat. Sunt speriat că acesta ar putea fi iadul.*

La ora trei, când ajunse la pista de popice Orașul de Mijloc, știu că găsise pompa în grajduri și că apucase să bea o gură de apă. Apa era foarte rece și avea gust puternic de minerale. În curând se va duce înăuntru și va găsi o rezervă mică de carne uscată într-o încăpere care odinioară servise drept bucătărie. Știu asta la fel de clar și sigur cum știuse că vânzătorul de covrigi va alege o sticlă de Yoo-Hoo și că păpușa care îl ochea din punga Bloomingdale's avea ochi albaștri.

Era ca și când ar fi fost în stare să-și amintească lucruri din viitor.

Jucă doar două mingi – prima înscrise 96, a doua, 87. Timmy se uită la foaia lui, atunci când Jake o predă la casă, și clătină din cap.

– Azi ai o zi proastă, campionule, spuse el.

– Nici nu știi cât de proastă, recunoscu Jake.

Timmy îl privi mai atent.

– Te simți bine? Eși foarte palid.

– Cred că mă paște un virus.

Iar asta nu i se părea că e o minciună. În mod categoric îl păștea *ceva*.

– Du-te acasă și bagă-te în pat, îl sfătui Timmy. Bea multe lichide transparente – gin, vodcă, ceva de genul ăsta.

Jake surâse îndatoritor.

– Poate că așa am să fac.

Plecă acasă cu pas ușor. Întregul New York se desfășura în jurul lui, New Yorkul în ce avea el mai seducător: o serenadă stradală de după-amiază târzie, cu câte un muzicant la fiecare colț, toți copacii în floare și toată lumea părând binedispusă. Jake văzu toate acestea, dar văzu totodată și *dincolo* de ele: se văzu pe sine ghemuit în umbrele bucătăriei, în vreme ce omul în negru bea ca un câine rânjitor de la pompa din grajd, se văzu pe sine suspinând de ușurare când omul – arătarea – plecă fără să-l descopere, se văzu pe sine căzând într-un somn adânc când soarele cobora la asfințit și stelele începeau să apară ca niște bucăți de gheață pe cerul aspru, purpuriu, al deșertului.

Intră în apartamentul duplex folosind cheia lui și se duse în bucătărie să-și ia ceva de mâncare. Nu-i era foame, însă așa obișnuia. Se îndrepta spre frigider, când ochii îi căzură pe ușa cămării și se opri. Înțelese pe dată că halta – și tot restul acelei alte lumi stranii în care-i era acum locul – se afla în spatele ei. Nu trebuia decât să o împingă și să se realăture lui Jake, cel care exista deja acolo. Strania dedublare a minții sale se va sfârși; vocile care se contraziceau neîncetat dacă era sau nu mort aveau să tacă.

Jake împinse ușa cămării cu ambele mâini, buzele lui începând deja să descrie un zâmbet solar de ușurare... și atunci încremeni, când doamna Shaw, care stătea cocoțată pe un taburet în fundul cămării, strigă. Scăpă din mână cutia cu pastă de tomate. Femeia se clătină pe scaun și Jake se grăbi să o țină, ca nu cumva să se alăture pastei de tomate de pe jos.

– Doamne fereastră și o bucat' de ușă albastră! icni ea, scuturându-și rapid cu mâna partea din față a rochiei ei de casă. M-ai speriat de era să-mi sară sufletul, Johnny!

– Îmi pare rău, zise el.

Chiar îi părea, însă era și foarte dezamăgit. Nu era decât cămara, până la urmă. Și fusese atât de *sigur*...

– Ce cauți aici, totuși, așa pe furiș? Azi e ziua de popice! Nu mă așteptam să apari decât peste cel puțin o oră! Nici nu ți-am pregătit gustărica încă, așa că nu te aștepta la ea.

– Nu face nimic. Oricum, nu mi-e foarte foame.

Se aplecă și luă cutia pe care o scăpase femeia.

– N-aș fi zis, după cum ai dat buzna aici, mormăi ea.

– Mi s-a părut că aud un șoarece sau ceva. Se pare că erai doar tu.

– Așa se pare. Coborî de pe taburet și luă cutia. Arăți ca și când te-ar paște gripa sau ceva, Johnny. Lipi mâna pe fruntea lui. Nu arde, dar asta nu înseamnă întotdeauna mare lucru.

– Cred că sunt doar obosit, spuse Jake și gândi: *Măcar de ar fi asta totul*. Poate c-o să beau un suc și o să mă uit puțin la TV.

Ea mormăi:

– Ai vreo hârtie pe care vrei să mi-o arăți? Dacă da, grăbește-te. Am întârziat cu pregătirea cinei.

– Astăzi n-am, spuse el.

Ieși din cămară, luă un suc, apoi se duse în living. Deschise televizorul la *Hollywood Squares* și se uită în gol, în timp ce vocile se contraziceau și noile amintiri ale celeilalte lumi deșertice continuau să urce la suprafață.

7

Părinții lui nu observară nimic ciudat la el – tatăl nici măcar nu ajunse acasă înainte de nouă și jumătate – și asta îi conveni lui Jake. Se duse la culcare la zece și zăcu treaz în întuneric, ascultând zgomotele orașului, care intrau pe geam: frâne, claxoane, sirene tânguitoare.

Ai murit.

Ba nu. Sunt aici, la loc sigur, în propriu-mi pat.

Asta nu contează. Ai murit și știi bine.

Mai rău era că știa ambele lucruri.

Nu știu care voce e adevărată, dar știu că așa nu se mai poate. Așa că, terminați amândouă. Nu vă mai contraziceți și lăsați-mă în pace. Bine? Vă rog!

Ele însă nu voiau. Sau nu *puteau* să-l lase în pace, din câte se părea. Și lui Jake i se năzări că ar trebui să se ridice – *chiar acum* – și să deschidă ușa de la baie. Cealaltă lume avea să fie acolo. Halta avea să fie acolo și tot acolo avea să fie și restul din *el*, ghemuit sub o pătură veche în grajd, încercând să doarmă și întrebându-se ce naiba se întâmplase.

Eu îi pot spune, gândi Jake surescitat. Aruncă deoparte cuvertura, știind brusc că ușa de lângă bibliotecă nu mai ducea în baie, ci într-o lume care mirosea a căldură și salvie purpurie și frică și un pumn de țărână, o lume care se afla acum la umbra aripii nopții. *Eu îi pot spune, dar nu va trebui să o fac... fiindcă eu voi fi ÎN el... eu voi FI el!*

Străbătu grăbit încăperea întunecată, aproape râzând de ușurare, și deschise ușa dintr-o mișcare. Și...

Și era baia lui. Doar baia lui, cu posterul Marvin Gaye înrămat pe perete și forma storurilor venețiene lungită pe gresia de pe jos, în dungi de lumină și umbră.

Rămase acolo mult timp, încercând să-și reprime dezamăgirea. Nu reuși. Și asta îl duru.

Îl duru tare.

8

Cele trei săptămâni scurse între acel moment și prezent se întindeau ca un pustiu sumbru în memoria lui Jake – un ținut coșmaresc în care nu avusese pace, nici odihnă, nici răgaz de la durere. Privise, cum privește un prizonier neputincios avuțiile unui oraș pe care cândva l-a dominat, cum mintea lui ceda sub presiunea mereu mai mare a vocilor și amintirilor-fantomă. Sperase că

amintirile vor înceta atunci când va atinge acel moment când omul pe nume Roland îl lăsase să cadă în hăul de sub munți, dar nu fusese așa. În schimb, doar se reciclaseră și reîncepuseră să se deruleze, ca o casetă pusă pe repetare continuă, până când fie se rupe, fie vine cineva și o oprește.

Pe măsură ce această teribilă falie se adâncea, percepția sa asupra vieții mai mult sau mai puțin reale de băiat care locuia în New York City deveni tot mai fragmentară. Își amintea că mergea la școală și, în weekend, la filme, în oraș, duminica, să ia masa cu părinții în urmă cu o săptămână (sau să fi fost două?), dar își amintea aceste lucruri așa cum un om care a suferit de malarie își amintește cea mai profundă și mai tenebroasă fază a bolii sale: oamenii deveneau umbre, vocile păreau să aibă ecou și să se suprapună și până și un lucru simplu cum ar fi mâncatul unui sandvici sau cumpăratul unei cola de la automatul din sala de sport devenea o luptă. Jake trăise acele zile într-o nebunie de voci răstite și amintiri duble. Obsesia lui pentru uși – tot felul de uși – se accentuă; speranța că lumea pistolarului se află în spatele uneia dintre ele nu muri nicio clipă. Iar asta nu era deloc ciudat, căci era singura speranță pe care o avea.

Începând de astăzi, însă, jocul se terminase. Oricum, nicio clipă nu avusese șanse să câștige. Nu avusese șanse *reale*. Renunțase. Dezertase. Jake se plimbă orbește către est de-a lungul rețelei de străzi, cu capul în pământ, fără idee încotro se îndrepta ori ce va face odată ajuns acolo.

9

După ce se plimbă o vreme, începu să iasă din acea visare tristă și să observe cât de cât împrejurimile. Stătea la colțul lui Lexington Avenue cu 54th Street, neavând nici cea mai mică amintire a modului în care ajunsese acolo. Observă pentru întâia dată că era o dimineață splendidă. 9 mai, ziua în care începuse această nebunie, fusese frumoasă, dar ziua de azi era de trei ori mai bună – acea zi, poate, când primăvara se uită în jur și vede vara stând în apropiere, vânjoasă și frumoasă și cu un surâs cuceritor pe chipu-i bronzat. Soarele se reflecta puternic în pereții de sticlă ai clădirilor din centru; umbra fiecărui

pieton era neagră și precisă. Văzduhul era de un albastru clar și sincer, punctat ici și colo de nori durdulii, de vreme bună.

În lungul străzii, doi oameni de afaceri în costume scumpe, bine croite, stăteau lângă un zid de scânduri care fusese ridicat în jurul unui șantier. Râdeau și-și treceau ceva între ei. Curios, Jake porni în direcția lor și, apropiindu-se, văzu că cei doi afaceriști jucau X și 0 pe perete, folosind un marker scump pentru a trasa careul și a însemna X-urile și 0-urile. Lui Jake, asta i se păru culmea culmilor. Când se apropie, unul dintre ei făcu un 0 în colțul din dreapta sus al careului și apoi trase pe diagonală o linie, care trecu prin mijloc.

– Iar m-am fript! zise prietenul lui.

Apoi omul acela, care aducea cu un director de rang înalt sau un avocat sau un broker de bursă cu renume, luă markerul și desenă un alt careu.

Primul afacerist, câștigătorul, aruncă o privire la stânga și-l văzu pe Jake. Zâmbi.

– Ce zi frumoasă, nu-i așa, puștiule?

– Chiar așa, făcu Jake, încântat să descopere că vorbea din suflet.

– Prea frumoasă pentru a sta la școală, nu?

De data aceasta, Jake chiar râse. Piper School, unde pauza de prânz se numea Ieșire și unde uneori te cereai afară, dar niciodată nu te duceai să faci treaba mare, păru dintr-odată foarte departe și nicidecum importantă.

– Adevărat.

– Vrei să joci? Billy aici de față nu mă putea bate când eram în clasa a cincea și nu mă poate bate nici acum.

– Lasă puștiul în pace, rosti al doilea afacerist, întinzând markerul. Acum te pun cu botul pe labe.

Îi făcu cu ochiul lui Jake și Jake se uimi făcându-i și el. Merse mai departe, lăsându-i pe cei doi să joace singuri. Sentimentul că ceva minunat urmează să se întâmple – că probabil deja *începuse* să se întâmple – continuă să se dezvolte și nu i se mai părea că picioarele-i ating solul.

Culoarea verde a semaforului de la intersecție se aprinse și el începu să traverseze Lexington Avenue. Se opri în mijlocul străzii atât de brusc, încât un curier pe o bicicletă cu zece viteze fu cât pe ce să dea peste el. Era o minunată zi de primăvară – de acord cu asta. Însă el nu de aceea se simțea atât

de bine, atât de brusc conștient de ceea ce se întâmpla în jurul lui, atât de sigur că un lucru măreț era pe cale să se producă.

Vocile tăcuseră.

Nu dispăruseră de tot – știa asta, cumva – dar pentru moment *tăcuseră*. De ce?

Jake se gândi imediat la doi oameni care se ceartă într-o cameră. Aceștia stau față în față, cu o masă între ei, încontrându-se tot mai tare. După un timp încep să se aplece unul spre celălalt, împingându-și fețele belicos în față, îmbăindu-se reciproc cu o ploaie fină de salivă încinsă. În curând vor ajunge la pumni. Dar înainte să se întâmple asta, aud un bufnet monoton – sunetul unei tobe – și apoi o înfloritură veselă de alămuri. Cei doi se opresc din ceartă și se uită unul la altul, nedumeriți.

Ce-i asta? întrebă unul.

Nu știu, răspunse celălalt. *Sună a paradă.*

Se duc degrabă la fereastră și *într-adevăr* este o paradă – o fanfară în uniformă mărșăluiește în cadență, cu soarele reflectându-se în instrumente, majorete frumoase răsucind bastoane și ridicând picioarele lor lungi și bronzate, cu mașini decapotabile pline de flori și cu celebrități care fac semne din mână.

Cei doi se uită prostrați pe geam. Au uitat cearta. Se vor întoarce fără-ndoială la ea, dar pentru moment stau umăr la umăr, ca buni prieteni, uitându-se la trecerea paradei...

10

Un claxon urlă, speriindu-l pe Jake, scoțându-l din această poveste la fel de vie ca un vis puternic. Observă că stătea și acum în mijlocul lui Lexington și că semaforul își schimbase culoarea. Se uită bezmetic în jur, așteptându-se să vadă Cadillacul albastru năpustindu-se spre el, dar tipul care acționase claxonul stătea la volanul unui Mustang galben decapotabil și rânjea la el. Era ca și când toată lumea în New York ar fi primit în ziua aceea o doză de gaz ilariant.

Jake flutură din mână spre șofer și sprintă spre cealaltă parte a străzii. Tipul din Mustang răsuci un deget în jurul urechii pentru a arăta că Jake e nebun, apoi flutură și el din mână și demară.

Un moment, Jake rămase pe celălalt trotuar, cu fața ridicată spre soarele de mai, surâzând, bucurându-se de zi. Bănuia că prizonierii condamnați la moarte în scaunul electric se simțeau la fel atunci când aflau că li s-a acordat un scurt răgaz.

Vocile amuțiseră.

Întrebarea era ce însemna acea paradă care le răpise temporar atenția? Să fie doar neobișnuita frumusețe a acelei dimineți de primăvară?

Jake nu credea deloc asta. Nu credea, fiindcă senzația aceea de *cunoaștere* îl cuprindea și-l străbătea din nou, cea care îl stăpânise cu trei săptămâni în urmă, când se apropia de colțul lui 5th cu 46th. Dar în 9 mai, fusese un sentiment de pericol iminent. Astăzi era un sentiment de strălucire, o senzație de bine și de anticipare. Era ca și când... ca și când...

Alb. Acesta era cuvântul care-i veni în gând, și-i răsună în minte cu claritate și incontestabil adevăr.

– E vorba de Alb! exclamă el cu voce tare. Venirea Albului!

Păși pe 44th Street în jos și, când ajunse la colțul lui 2nd cu 44th, trecu încă o dată pe sub umbrela lui *ka-tet.*

11

Coti la dreapta, se opri, se întoarse și merse înapoi până la colț. Simțea nevoia să meargă pe Second Avenue acum, da, indiscutabil, însă aceasta era din nou partea greșită. Când se schimbă culoarea semaforului, se grăbi să traverseze strada și o luă iarăși la dreapta. Sentimentul acela, senzația aceea de

(*Alb*)

adevăr creștea neîncetat, tot mai puternică. Se simțea înnebunit de bucurie și de ușurare. Va fi bine. De data aceasta nu putea greși. Se simțea sigur că în curând va începe să vadă oameni cunoscuți, așa cum îi recunoscuse pe doamna

masivă și pe vânzătorul de covrigi, și că aceștia vor face lucruri pe care el și le va aminti dinainte.

În schimb, ajunse la o librărie.

12

Restaurant Spiritual al Manhattanului, scria pe firma din vitrină. Jake se duse la ușă. Acolo era atârnată o tăbliță care semăna cu cele pe care le vedeai pe pereții restaurantelor și cantinelor:

SPECIALITĂȚILE ZILEI

Din Florida! John D. MacDonald fiert în coajă
Ediții cartonate 3 la 2,50 $
Ediții de buzunar 9 la 5,00 $

Din Mississippi! William Faulkner prăjit la tigaie
Ediții cartonate la prețul pieței
Ediții de buzunar vechi 75 cenți bucata

Din California! Raymond Chandler fiert tare
Ediții cartonate la prețul pieței
Ediții de buzunar 7 la 5,00 $

ASTÂMPĂRAȚI-VĂ POFTA DE LECTURĂ

Jake intră, conștient că, pentru prima oară în trei săptămâni, deschisese o ușă fără a spera cu toată ființa că va găsi o altă lume de cealaltă parte. Un clopoțel răsună deasupra capului său. Mirosul cald și aromat de cărți vechi îl lovi, și mirosul era într-un fel ca o întoarcere acasă.

Și înăuntru, librăria era amenajată ca un restaurant. Deși pereții erau tapetați cu rafturi cu cărți, în mijlocul încăperii trona o tejghea. De partea lui

Jake erau câteva mescioare cu scaune de cofetărie. Pe fiecare masă erau aranjate specialitățile zilei: romane cu Travis McGee de John D. MacDonald, romane cu Philip Marlowe de Raymond Chandler, trilogia *Snopes* de William Faulkner. Un bilețel de pe masa cu Faulkner anunța: *Avem câteva ediții princeps rare – vă rugăm întrebați.* Un alt bilețel, acesta pus pe tejghea, spunea doar: FRUNZĂRIȚI! Doi clienți exact asta făceau. Ședeau la tejghea, bând cafea și citind. Jake credea că aceasta era, fără umbră de îndoială, cea mai bună librărie în care intrase vreodată.

Întrebarea era de ce se afla el acolo. Din întâmplare sau era parte a acelui blând și insistent sentiment că urmărea un traseu – un soi de rază a puterii care fusese lăsată tocmai cu scopul de a fi găsită de el?

Aruncă o privire la cărțile dispuse pe o mescioară în stânga sa și știu răspunsul.

13

Erau cărți pentru copii. Nu era mult loc pe masă, astfel încât cărțile nu erau decât vreo duzină – *Alice în Țara Minunilor, Hobbitul, Tom Sawyer*, lucruri de genul acesta. Jake fusese atras de o carte cu povești care avea ca țintă, evident, copiii foarte mici. Pe coperta de un verde aprins apărea o locomotivă antropomorfă care pufăia, urcând un deal. Botul ei (de un roz-tare) purta un rânjet ferice, iar farul era un ochi vesel care părea să-l invite pe Jake Chambers să deschidă cartea și să-i citească povestea. *Charlie, trenulețul Uu-uu*, anunța titlul. Poveste și desene de Beryl Evans. Lui Jake îi zbură mintea înapoi la eseul său final, cu desenul trenului Amtrak de pe prima pagină și cuvintele *uu-uu* scrise iar și iar înăuntru.

Luă cartea și o strânse tare, ca și când ar fi putut să-i zboare din mână dacă slăbea prinsoarea. Și, când se uită în jos la copertă, Jake descoperi că nu credea în zâmbetul de pe fața lui Charlie, trenulețul Uu-uu. *Pari fericit, dar eu cred că asta-i doar o mască*, își spuse el. *Nu cred nici cât negru sub unghie că ești fericit. Și nu cred nici că Charlie e adevăratul tău nume.*

Acestea erau gânduri nebunești, fără-ndoială nebunești, și totuși nu *simțea* că erau nebunești. Simțea că erau normale. Simțea că erau *adevărate.*

Alături de locul unde fusese *Charlie, trenulețul Uu-uu* se afla o carte neîngrijită, cu coperte de hârtie. Coperta fusese ruptă și lipită cu bandă adezivă, acum îngălbenită de vreme. Imaginea înfățișa un băiat și o fată pe al căror chip se citea nedumerirea și deasupra cărora era un mănunchi de semne de întrebare. Titlul cărții era *Ghici ghicitoare ce-i!* Autor nemenționat.

Jake puse la subsuoară *Charlie, trenulețul Uu-uu* și luă cartea cu ghicitori. O deschise la întâmplare și văzu aceasta:

Când o ușă nu este o ușă?

– Când e ușa raiului, murmură Jake.

Simțea că-i iese transpirația pe frunte... și pe brațe... și pe tot corpul.

– Când e *ușa raiului!*

– Ai găsit ceva, fiule? întrebă o voce blândă.

Jake se întoarse și văzu un individ gras într-o cămașă albă, descheiată la gât, stând la celălalt capăt al tejghelei. Avea mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor vechi de gabardină. O pereche de ochelari în semilună erau ridicați pe domul lucios al capului său chel.

– Da, răspunse pripit Jake. Astea două. Sunt de vânzare?

– Tot ce vezi este de vânzare, îi spuse tipul gras. Și clădirea ar fi de vânzare, dacă ar fi a mea. Dar, vai, o am doar în chirie.

Întinse mâna după cărți și, un moment, Jake ezită. Apoi, cu fereală, i le dădu. O parte din el se aștepta ca tipul gras să fugă cu ele și, dacă o făcea – dacă trăda cel mai mic semn că ar încerca – Jake avea de gând să-l placheze, să-i smulgă cărțile din mâini și să se facă nevăzut. Avea *nevoie* de cărțile acelea.

– Bun, hai să vedem ce te interesează, zise individul gras. Apropo, eu sunt Tower. Calvin Tower.

Întinse mâna.

Jake căscă ochii și făcu involuntar un pas înapoi.

– *Poftim?*

Insul gras se uită la el cu un strop de interes.

– Calvin Tower. Care dintre aceste două cuvinte e necuviincios în limba ta, o, Vagabond Hiperboreean?

– Hă?

– Doar că arăți, puștiule, ca și când cineva te-ar fi înjurat.

– O! Scuze.

Strânse mâna mare și moale a domnului Tower, sperând că omul nu va duce discuția mai departe. Numele îl făcuse *într-adevăr* să tresară, însă nu știa de ce.

– Eu sunt Jake Chambers.

Calvin Tower îi strânse entuziast mâna.

– Sună bine, partenere. Pare numele unui erou de roman western – tipul care intră valvârtej în Black Fork, Arizona, face curățenie în oraș și merge mai departe. Ceva scris de Wayne D. Overholser, poate. Doar că tu nu aduci a erou, Jake. Tu arăți ca un elev care s-a hotărât că-i o zi puțin prea frumoasă ca să și-o piardă la școală.

– O... nu. Am primit vacanță vinerea trecută.

Tower zâmbi larg.

– Îhî. Fac pariu. Și e musai să ai cărțile astea două, nu? Ciudat ce țin oamenii să aibă. Acum, tu... aș fi spus fără să clipesc că ești genul de puști căruia îi place Robert Howard și caută să obțină un preț bun pentru una dintre edițiile alea vechi și arătoase scoase de Donald M. Grant – alea cu ilustrații de Roy Krenkel. Săbii însângerate, mușchi umflați și Conan Barbarul spintecând în stânga și în dreapta, croindu-și drum prin hoardele stygiene.

– Sincer să fiu, sună foarte bine. Acestea sunt pentru... ăă, fratele meu mai mic. Săptămâna viitoare e ziua lui.

Calvin Tower își trase cu degetul mare ochelarii pe nas și-i aruncă lui Jake o privire scrutătoare.

– Serios? Mie-mi pari un copil singur la părinți. Un copil singur la părinți, da, unul care a chiulit de la școală ca să profite de mantia verde a domniței Mai înainte de sosirea domnului Iunie și a cortegiului său.

– Poftim?

– Nu contează. Primăvara îmi dă întotdeauna o dispoziție poetică. Oamenii sunt ciudați, dar interesanți, Tex... am dreptate?

– Așa cred, zise Jake precaut.

Nu se putea decide dacă-i plăcea sau nu de omul acela straniu.

Unul dintre cititorii de la tejghea se răsuci pe scaun. Ținea o cană de cafea într-o mână și un exemplar șifonat din *Ciuma* în cealaltă.

– Nu-l mai lua pe puști peste picior și vinde-i cărțile alea, Cal, zise bărbatul. Dacă te grăbești, încă mai avem timp să terminăm partida asta de șah înainte să vină sfârșitul lumii.

– Graba e exact opusul firii mele, spuse Cal, dar deschise *Charlie, trenulețul Uu-uu* și miji ochii la prețul scris cu creionul pe pagina de gardă. Nu e deloc o raritate, dar exemplarul acesta e într-o stare neobișnuit de bună. Copiii de regulă fac ferfeniță cărțile care le plac. Aș putea cere doisprezece dolari pe ea...

– Hoț nerușinat, făcu bărbatul care citea *Ciuma*, și celălalt cititor râse.

Calvin Tower nu le dădu atenție.

– ...dar nu mă îndur să te scutur de atâția bani într-o zi ca aceasta. Șapte dolari și e a ta. Plus TVA, desigur. Cartea cu ghicitori o poți lua gratis. Consider-o un cadou din partea mea pentru un copil destul de isteț încât să urce-n șa și s-o ia la galop spre teritorii în ultima zi adevărată de primăvară.

Jake își pescui portofelul și îl deschise crispat, temându-se că plecase de acasă cu doar trei sau patru dolari la el. Avea noroc, însă. Găsi o bancnotă de cinci și trei de unu. Îi întinse banii lui Tower, care vârî bancnotele frumos împăturite într-un buzunar și din celălalt scoase restul.

– Nu te grăbi să pleci, Jake. Acum, că ești aici, vino la tejghea și bea o cană de cafea. O să faci ochii cât cepele de uimire când voi face harcea-parcea leșinata apărare Kiev a lui Aaron Deepneau.

– Ai vrea tu, zise omul care citea *Ciuma* – Aaron Deepneau, probabil.

– Aș vrea, dar nu pot. Ăă... trebuie să ajung undeva.

– Bine. Atât timp cât nu te duci înapoi la școală.

Jake surâse larg.

– Nu... nu la școală. Acolo domnește nebunia.

Tower râse zgomotos și își ridică iarăși ochelarii pe cap.

– Nu-i rău! Nu-i deloc rău! Poate că totuși tânăra generație nu se va duce dracului, Aaron – ce crezi?

– O, ba dracului se va duce, răspunse Aaron. Băiatul acesta e doar o excepție de la regulă. Poate.

– Nu-l lua în seamă pe bășinosul ăsta bătrân și cinic, îl sfătui Calvin Tower. La drum, o, Vagabond Hiperboreean. Ce mi-aș dori să am iar zece sau unsprezece ani și-naintea mea să se întindă o zi frumoasă ca asta.

– Mulțumesc pentru cărți, zise Jake.

– N-ai pentru ce. De aceea suntem aici. Mai treci pe la noi.

– Cu mare plăcere.

– Ei, știi unde să ne găsești.

Da, gândi Jake. *Acum de-aș ști măcar unde mă găsesc eu.*

14

Se opri în fața librăriei și deschise din nou cartea cu ghicitori, de data aceasta la prima pagină, unde figura o scurtă introducere nesemnată.

„Ghicitorile sunt, poate, cele mai vechi jocuri pe care oamenii încă le mai joacă", începu el. „Zeii și zeițele din mitologia greacă se tachinau reciproc cu ghicitori, iar în Roma antică acestea erau folosite ca mijloace de învățare. Biblia conține și ea multe ghicitori. Una dintre cele mai celebre a fost spusă de Samson în ziua când s-a căsătorit cu Dalila:

Din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă,
Și din cel tare a ieșit dulceață!

Le-a spus această ghicitoare mai multor tineri care participau la nunta sa, convins că ei nu vor ghici răspunsul. Tinerii, însă, au tras-o pe Dalila deoparte și ea le-a șoptit răspunsul. Samson s-a înfuriat și tinerii au fost trimiși la moarte pentru trișare – în zilele de demult, înțelegeți, ghicitorile erau luate mai în serios decât astăzi!

Apropo, răspunsul la ghicitoarea lui Samson – și la toate celelalte ghicitori din cartea de față – poate fi găsit în secțiunea de la sfârșit. Vă cerem doar să faceți o încercare de a răspunde singuri la ele înainte să trageți cu ochiul la soluții!"

Jake dădu paginile până la sfârșitul cărții, știind cumva ce va găsi încă înainte să ajungă acolo. Dincolo de pagina pe care scria SOLUȚII nu erau decât cotorul gol și coperta a patra. Răspunsurile fuseseră rupte.

Rămase acolo un moment, pe gânduri. Apoi, supunându-se unui impuls care nu lăsa de fapt deloc impresia unui impuls, Jake intră înapoi în *Restaurantul Spiritual al Manhattanului.*

Calvin Tower ridică privirea de la tabla de șah.

– Te-ai răzgândit în privința cănii de cafea, o, Vagabond Hiperboreean?

– Nu. Vreau să vă întreb dacă știți răspunsul la o ghicitoare.

– Te ascult, îl invită Tower și mută un pion.

– A spus-o Samson. Tipul forțos din Biblie. Zice așa...

– „Din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă", zise Aaron Deepneau, întorcându-se din nou cu fața la Jake, „Și din cel tare a ieșit dulceață." Asta?

– Da, asta, aprobă Jake. De unde știați...?

– O, nu-s pe fața pământul de ieri, de alaltăieri. Ascultă aici. Lăsă capul pe spate și cântă melodios cât îl ținea vocea:

Într-o zi, Samson s-a luat la trântă c-un leu,
I-a sărit în spinare și s-a ținut ca un zmeu.
Labele unui leu sunt arme criminale,
Dar Samson a prins bestia de maxilare!
A călărit-o până când aceast-a murit,
Și albinele-au făcut miere în țeasta sa,
Unde s-au cuibărit.

Aaron trase cu ochiul și apoi râse, văzând expresia surprinsă a lui Jake.

– Ți-am răspuns la întrebare, prietene?

Jake făcu ochii mari.

– O! Bun cântec! Unde l-ați auzit?

– O, Aaron știe toate cântecele, interveni Tower. Își făcea veacul pe Bleecker Street înainte ca Bob Dylan să-nvețe cum să scoată un acord la Hohner-ul lui. Cel puțin, așa spune *el*.

– E un gospel vechi, îi spuse Aaron lui Jake, apoi i se adresă lui Tower: Apropo, ți-am dat șah, burdihan.

– Nu pentru mult timp, zise Tower.

Își mută nebunul. Aaron îl captură imediat. Tower mormăi ceva în barbă. Jake avu puternica impresie că era cuvântul *jigodie.*

– Deci răspunsul este un leu, spuse Jake.

Aaron clătină din cap.

– Doar *jumătate* de răspuns. Ghicitoarea lui Samson e *dublă*, prietene. Cealaltă jumătate de răspuns este mierea. Ai înțeles?

– Da, cred că da.

– Bine, acum ascult-o pe asta.

Aaron închise ochii un moment și apoi recită:

Cine umblă, dar n-are picioare,
Cine are gură, dar nu vorbește,
Cine are pat, dar nu doarme,
Cine are brațe, dar n-are mâini?

– Deșteptule, mârâi Tower la Aaron.

Jake o întoarse în gând, apoi clătină din cap. Ar fi putut să se mai gândească – treaba asta cu ghicitorile i se părea fascinantă și, totodată, fermecătoare – dar ceva îi spunea că trebuia să plece mai departe, că avea alte treburi de făcut pe Second Avenue în dimineața aceea.

– Mă dau bătut.

– Ba nu te dai, zise Aaron. Asta faci cu ghicitorile *moderne*. Dar ghicitorile *adevărate* nu sunt doar glume, țâcă – sunt enigme. Reflectează la ea. Dacă tot nu găsești soluția, fă din asta o scuză să te întorci aici în altă zi. Dacă îți trebuie altă scuză, burdihan aici de față *chiar* face o cafea a naibii de bună.

– Bine, zise Jake. Mulțumesc. O să vin.

Dar când ieși din librărie avu o certitudine: că nu va mai intra niciodată în *Restaurantul Spiritual al Manhattanului*.

15

Jake păși încet pe Second Avenue, ținându-și noile achiziții în mâna stângă. La început, încercă să se gândească la ghicitoare – ce *avea* pat, dar nu dormea niciodată? – dar, încet-încet, întrebarea îi fu înlăturată din gând de un sentiment tot mai apăsat al anticipării. Simțurile lui păreau mai acute ca oricând; vedea miliarde de licăriri în pavaj, mirosea o mie de arome amestecate cu fiecare gură de aer pe care o lua și avea impresia că aude alte sunete, sunete secrete, în fiecare zgomot pe care îl auzea. Se întrebă dacă asta simțeau câțeii înaintea furtunilor sau a cutremurelor de pământ, și fu aproape sigur că

răspunsul era afirmativ. Totuși, senzația că întâmplarea iminentă nu era rea, ci bună, că va echilibra lucrul teribil care i se întâmplase cu trei săptămâni în urmă, continua să se accentueze.

Iar acum, când se apropia de locul unde avea să i se decidă soarta, acel sentiment de cunoaștere-în-avans îl cotropi din nou.

Un vagabond îmi va cere niște mărunțiș și eu îi voi da banii primiți ca rest de la domnul Tower. Acolo va fi un magazin de discuri. Ușa e deschisă pentru a lăsa să intre aerul proaspăt și eu, trecând pe acolo, voi auzi un cântec de Rolling Stones. Și îmi voi vedea reflexia într-o mulțime de oglinzi.

Traficul pe Second Avenue era în continuare lejer. Taxiurile claxonau și avansau șerpuit printre mașinile și camionetele care înaintau lent. Soarele de primăvară scânteia în parbrize și-n caroseriile galben-aprins. În timp ce aștepta să se schimbe culoarea unui semafor, Jake îl văzu pe vagabond de cealaltă parte a străzii, la colțul lui 2nd cu 52nd. Ședea cu spatele lipit de zidul de cărămită al unui mic restaurant și, când se apropie de el, Jake văzu că numele restaurantului era *Mama Chow-Chow*.

Uu-uu, gândi Jake. *Și ăsta e adevărul*.

– N-ai ceva bișțari? întrebă vagabondul cu moleșeală și Jake lăsă restul primit la librărie să cadă în poala lui, fără a întoarce măcar privirea. Acum urma să-i audă pe Rolling Stone, fix la timp:

> *I see a red door and I want to paint it black,*
> *No colours anymore, I want them to turn black...*

Trecând pe acolo, văzu – la fel de nesurprins – că numele magazinului era *Tower of Power*.[1]

Aparent, turnurile erau pretutindeni în ziua aceea.

Jake merse mai departe, indicatoarele stradale plutind pe lângă el ca într-un vis. Între 49th și 48th, trecu prin fața unui magazin numit *Te reflectă*. Întoarse capul și surprinse o duzină de Jake în oglinzi, cum știa că se va întâmpla – o duzină de băieți pirpirii pentru vârsta lor, o duzină de băieți îmbrăcați în haine curate de școală: blazere albastre, cămăși albe, cravate roșu-închis,

[1] Turnul Puterii (n. tr.).

pantaloni de stofă gri. Piper School nu avea o uniformă oficială, dar aceasta era cea mai puțin oficială ținută acceptată.

Piper i se părea acum îndepărtată în timp și spațiu.

Deodată, Jake înțelese încotro se ducea. Acest lucru îi umplu mintea ca o apă dulce și răcoroasă, care iese dintr-un izvor subteran. *E un bufet cu delicatese*, gândi el. *Cel puțin, asta pare a fi. De fapt, e cu totul altceva – o ușă spre o altă lume. Lumea* aceea. *Lumea* lui. *Lumea* cea bună.

Începu să alerge, uitându-se cu speranță înainte. Semaforul de traversare a bulevardului 47th era pe roșu, dar el îl ignoră, sărind de pe trotuar și gonind sprinten între liniile albe și late ale zebrei, aruncând doar o privire scurtă la stânga. Furgoneta unui serviciu de apă și canal frână brusc în scrâșnet de roți, iar Jake o zbughi drept prin fața ei.

– Hei! Ți-ai pierdut cumva capul? țipă șoferul, dar Jake îl ignoră.

Încă un cvartal.

Începu acum să sprinteze cu toate forțele. Cravata îi flutura în spate, pe umărul drept, părul îi era suflat de pe frunte; pantofii lui de școală bocăneau pe trotuar. Ignoră privirile – unele amuzate, altele doar curioase – ale trecătorilor, așa cum ignorase strigătul disperat al șoferului.

Acolo – acolo, la colț. Lângă papetărie.

Un comisionar UPS în salopetă maro-închis apăru împingând un cărucior plin cu pachete. Jake depărtă brațele și sări peste el ca un alergător la cursa cu obstacole. Poalele cămășii albe îi ieșiră din pantaloni și fluturară pe sub blazer ca tivul unui jupon. Aterizâ și fu cât pe ce să se lovească de căruțul cu copil în el pe care îl împingea o portoricană tânără. Îl driblă ca un mijlocaș care a văzut o spărtură în linia de apărare și simte miros de glorie.

– Unde arde, frumosule? întrebă femeia tânără, dar Jake o ignoră și pe ea.

Trecu valvârtej prin fața papetăriei cu vitrina ei plină de pixuri, carnețele și calculatoare de birou.

Ușa! gândi el extatic. *Urmează să o văd! Și să mă opresc în fața ei? Nici nu mă gândesc! O să trec drept prin ea, iar dacă e încuiată, o s-o culc la pământ în fața...*

Atunci văzu ce se afla la colțul lui Second cu 46th și se opri – se opri prin alunecare, de fapt, frânând cu tocurile pantofilor. Rămase acolo în mijlocul trotuarului, cu pumnii încleștați, respirând greu, cu părul căzându-i pe frunte în șuvițe transpirate.

– Nu, șopti. *Nu!*

Această negare aproape frenetică nu schimba însă ceea ce vedea, adică absolut nimic. Nu era nimic de văzut, decât un scurt gard de scânduri și un teren plin de buruieni și resturi dincolo de el.

Clădirea care se aflase acolo fusese demolată.

16

Jake rămase în fața gardului fără să se miște preț de aproape două minute, scrutând terenul cu ochi triști. Din când în când, un colț al gurii îi tremura. Simțea că-l părăsește speranța, *convingerea absolută*. Sentimentul care o înlocuia era cea mai adâncă și mai amară disperare pe care o cunoscuse el vreodată.

Doar o altă alarmă falsă, își spuse, după ce șocul scăzu destul cât să poată gândi. *Altă alarmă falsă, altă fundătură, alt puț uscat. Acum, vocile o vor lua de la capăt, iar atunci, cred că o să-ncep să strig. Și asta e în regulă. Fiindcă m-am săturat să opun rezistență. M-am săturat să-mi pierd mințile. Dacă asta înseamnă să-ți pierzi mințile, atunci vreau doar să ne grăbim și să ajungem la capătul drumului, și cineva să mă ducă la spital și să mi se dea ceva care să mă scoată din joc. Mă predau. Aici e capătul liniei – mi-a ajuns.*

Dar vocile nu se întoarseră – cel puțin, nu încă. Și când începu să se gândească la ceea ce vedea, observă că terenul nu era, totuși, complet gol. În mijlocul gunoaielor și al bălăriilor era o pancartă.

FIRMA DE CONSTRUCȚII MILLS ȘI AGENȚIA IMOBILIARĂ SOMBRA
CONTINUĂ RECONSTRUCȚIA MANHATTANULUI!
ÎN CURÂND, AICI SE VA CONSTRUI:
COMPLEXUL REZIDENȚIAL DE LUX TURTLE BAY!
SUNAȚI LA 555-6712 PENTRU INFORMAȚII!
NU VEȚI REGRETA!

În curând? Poate... Totuși, Jake se îndoia. Literele de pe pancartă erau șterse și placajul cam umflat. Cel puțin un artist în arta graffiti, BRANGO

SKANK pe numele lui, își lăsase urma pe schița viitorului Complex Rezidențial de Lux Turtle Bay, cu vopsea albastru-fosforescent. Jake se întrebă dacă proiectul nu fusese cumva amânat sau dacă nu sucombase cu totul. Își amintea de tatăl lui vorbind la telefon cu consilierul său pe probleme de afaceri în urmă cu nici două săptămâni, țipând la omul acela să nici nu se mai gândească la alte investiții în complexuri rezidențiale. „Mă doare în *cot* cât de profitabil e pe partea fiscală!" aproape că strigase (acela era, din câte își dădea seama Jake, tonul normal pe care tatăl lui discuta chestiuni de afaceri – cocaina din sertarul mesei de scris probabil că jucase și ea un rol în asta). „Când ți se oferă un televizor nenorocit doar ca să vii să te uiți la o *schiță*, ceva e putred!"

Gardul de scânduri care împrejmuia terenul îi ajungea lui Jake până la bărbie. Fusese tapetat cu afișe – Olivia Newton-John la Radio City, o formație numită G. Gordon Liddy and the Grots la un club din East Village, un film intitulat *Războiul zombilor* care se lansase și dispăruse fără urmă în primăvara aceea. Anunțuri cu TRECEREA INTERZISĂ fuseseră, de asemenea, bătute în cuie la intervale regulate de-a lungul gardului, dar peste majoritatea fuseseră lipite diverse postere exclamative. Ceva mai încolo, fusese aplicat un alt graffiti – în ceea ce fără-ndoială că fusese cândva un roșu-aprins, dar care se șterse acum și devenise un roz fad ca al trandafirilor la sfârșitul verii. Jake rosti cuvintele în șoaptă, cu ochii măriți de fascinație:

– Vezi ȚESTOASA cât e de mare!
Poartă lumea toată în spinare.
Să te joci voios de vrei,
Urmează GRINDA azi, ce stai?

Jake bănuia că sursa acestei poezioare ciudate (dacă nu și sensul ei) era îndeajuns de clară. Partea aceea din East Side, din Manhattan, era cunoscută, în definitiv, ca Turtle Bay. Dar asta nu explica fiorii pe care îi simțea acum pe șira spinării sau senzația precisă că dăduse peste un alt indicator aflat de-a lungul unui fabulos drum ascuns.

Își descheie cămașa și îndesă înăuntru cele două cărți recent cumpărate. Apoi se uită în jur, nu văzu pe nimeni care să-i dea atenție și se prinse cu mâinile de gard. Se săltă, trase un picior pe deasupra și sări pe partea cealaltă. Piciorul

stâng aterizã într-un morman de cărămizi care alunecară imediat sub el. Glezna cedă sub greutatea sa și o flacără de durere îl săgetă pe picior în sus. Căzu cu un bufnet și strigă într-un amestec de durere și sperietură, în vreme ce alte cărămizi i se înfipseră între coaste aidoma unor pumni noduroși, bădărani.

Rămase pur și simplu acolo un moment, așteptând să-și recapete suflul. Nu credea că se rănise tare, dar își răsucise glezna și probabil că urma să i se umfle. Când va ajunge acasă, va șchiopăta. Nu avea însă de ales decât să strângă din dinți și să îndure; bani de taxi clar nu avea.

Doar n-ai de gând să te duci acasă, nu? Or să te mănânce de viu.

Ei, poate că da și poate că nu. După cum vedea el lucrurile, nu prea avea de ales în această privință. Iar grija asta era pentru mai târziu. În momentul de față voia să exploreze terenul acela care îl atrăsese la fel de tare cum un magnet atrage pilitura de fier. Sentimentul acela de putere continua să-l înconjoare, își dădu el seama, și era mai intens ca oricând. Nu credea că era vorba de un simplu teren viran. Ceva se întâmpla acolo, ceva important. Simțea vibrațiile în aer, ca de curent electric scăpat din cea mai mare electrocentrală din lume.

Când se ridică, văzu că avusese de fapt noroc când căzuse. În apropiere era un morman urât de cioburi de sticlă. Dacă ar fi căzut peste ele, s-ar fi tăiat foarte rău.

Aceea era vitrina, își spuse. *Când bufetul mai era aici, puteai să stai pe trotuar și să te uiți înăuntru la toate cărnurile și brânzeturile. Le agățau pe sfori.* Habar n-avea de unde știa asta, dar o știa – o știa fără cea mai mică umbră de îndoială.

Se uită atent în jur și apoi se aventură mai departe. Aproape de mijlocul terenului, căzută și pe jumătate îngropată sub o pătură deasă de buruieni primăvăratice, era o altă pancartă. Jake îngenunche lângă ea, o ridică și îndepărtă pământul de pe ea. Literele erau șterse, dar încă se mai puteau desluși:

TOM ȘI GERRY – DELICATESE ARTISTICE
SPECIALITĂȚI PENTRU RECEPȚII!

Și mai jos, scrisă cu spray-ul în aceeași culoare de roșu transformat în roz, apărea strania propoziție: **NE ARE PE TOȚI ÎN A SA MINTE.**

Ăsta e locul, gândi Jake. *O, da.*

Lăsă pancarta să cadă, se ridică și merse mai departe, mișcându-se încet, uitându-se peste tot. În timp ce se mișca, senzația aceea de putere creștea. Tot ce vedea – buruienile, sticla spartă, mormanele de cărămizi – părea să iasă în evidență cu o forță teribilă. Până și pungile de pufuleți păreau frumoase, iar soarele transformase o sticlă de bere goală într-un cilindru de foc maroniu.

Jake era conștient de propria-i respirație și de soarele care cădea peste toate cele din jur ca o greutate din aur. Înțelese pe dată că stătea la marginea unui mare mister și se simți străbătut de un tremur – jumătate de teroare și jumătate de mirare.

Totul e aici. Totul. Totul e încă aici.

Buruienile i se frecau de pantaloni; brusturii i se lipeau de șosete. Briza suflă un ambalaj de Ring-Dong în fața lui; soarele se reflectă în el și, un moment, ambalajul se umplu de o minunată și teribilă strălucire lăuntrică.

– Totul e încă aici, repetă el pentru sine, neștiind că și chipul lui se umplea de o strălucire lăuntrică. *Totul.*

Auzea un sunet – îl auzea de când intrase acolo. Era un murmur ascuțit, ademenitor, inexplicabil de clar și inexplicabil de minunat. Ar fi putut fi sunetul unui vânt puternic pe o câmpie pustie, doar că era *viu*. Era, credea el, sunetul a o mie de voci cântând o arie măreață. Coborî privirea și își dădu seama că erau *chipuri* în încâlceala de buruieni și tufișuri pitice și maldăre de cărămizi. *Chipuri.*

– Ce sunteți voi? șopti Jake. *Cine* sunteți voi?

Nu primi răspuns, dar i se păru că aude, dincolo de corul vocilor, sunet de copite pe pământul prăfos, și foc de armă, și îngeri ridicând osanale din umbre. Chipurile din dărâmături parcă se întoarseră după el. Parcă îi urmăreau înaintarea, fără însă a ascunde intențiile necurate. Jake vedea 46th Street și marginea clădirii ONU dincolo de First Avenue, dar clădirile nu aveau importanță – *New York* nu avea importanță. Devenise la fel de palid ca o vitrină.

Murmurul se înteți. Acum nu erau o mie de voci, ci un milion, o pâlnie deschisă de voci ridicându-se din cel mai adânc hău al universului. Desluși nume în acea voce colectivă, dar n-ar fi putut spune care erau. Unul putea fi Marten. Unul putea fi Cuthbert. Altul putea fi Roland – Roland de Gilead.

Erau nume; era un vuiet de discuții care putea însemna zece mii de povești întrepătrunse; dar mai presus de orice era acel murmur splendid, crescător, o vibrație care voia să-i umple capul cu lumină albă, puternică. Era, înțelese

Jake cu o bucurie atât de mare, încât amenința să-l spulbere, vocea lui *Da;* vocea lui *Alb;* vocea lui *Mereu*. Era un măreț cor al afirmației, și răsuna pe acel teren viran. Cânta pentru el.

Apoi, într-un mănunchi de brusturi prăfoși, Jake văzu cheia... și mai încolo de ea, trandafirul.

17

Îl trădară picioarele și căzu în genunchi. Era vag conștient că lăcrima și era și mai vag conștient că își udase puțin pantalonii. Se târî înainte în genunchi și întinse mâna spre cheia din tufa de brusturi. Forma ei simplă părea a fi cea pe care o văzuse în vise:

Gândi: *S-ul mic din capăt – acela e secretul.*

Când strânse mâna în jurul cheii, vocile urcară într-un strigăt armonic de triumf. Strigătul lui Jake se pierdu în vocea acelui cor. Văzu cum cheia scăpăra albă între degetele lui și simți cum un colosal fior electric îi fulgeră brațul. Era ca și când ar fi apucat un cablu de înaltă tensiune, fără a simți însă nicio durere.

Deschise *Charlie, trenulețul Uu-uu* și puse cheia înăuntru. Apoi ochii i se îndreptară din nou spre trandafir și înțelese că el era *adevărata* cheie – cheia tuturor lucrurilor. Se târî spre el, cu fața un nimb scăpărător de lumină, cu ochii izvoare orbitoare de foc albastru.

Trandafirul creștea într-un mănunchi de iarbă purpurie, nemaivăzută.

Pe când Jake se apropia de acel mănunchi de iarbă stranie, trandafirul începu să se deschidă înaintea ochilor lui. Dezvălui un focar stacojiu-închis, petală după tainică petală, fiecare arzând cu propria-i tainică ardoare. Nu mai văzuse niciodată în viață un lucru atât de intens și de neînchipuit de viu.

Iar acum, când întinse o mână murdară către acea minune, vocile începură să cânte numele lui... și o teamă mortală dădu să-și croiască drum, pe furiș, spre mijlocul inimii lui. Era rece ca gheața și grea ca o stâncă.

Ceva nu era bine. Simțea zvâcnirea unui defect, ca o zgârietură adâncă și urâtă pe o neprețuită operă de artă sau ca o febră letală mocnind sub pielea rece a frunții unui invalid.

Era ceva ca un vierme. Un vierme invadator. Și o siluetă. Una care pândește imediat după prima cotitură.

Atunci, căldura trandafirului se deschise pentru el, expunând o văpaie de lumină galbenă, și toate gândurile îi fură măturate de un val de uimire. Jake crezu un moment că ceea ce vedea era doar polen dăruit cu strălucirea supranaturală aflată în miezul fiecărui obiect din acel loc pustiu – crezu asta chiar dacă nu auzise niciodată ca un trandafir să aibă polen. Se aplecă mai aproape și văzu că cercul strâmt de galben scăpărător nu era polen. *Era un soare:* un focar uriaș arzând în mijocul acelui trandafir care creștea în iarba purpurie.

Teama se întoarse, doar că acum se preschimbase în teroare curată. *E bine*, gândi el, *totul aici e bine, dar poate s-o ia razna – a început deja s-o ia razna, cred. Mi se îngăduie să simt asta doar atât cât pot îndura... dar ce să fie? Și ce pot face eu?*

Era ceva ca un vierme.

Îl simțea bătând ca o inimă bolnavă și obscenă, în conflict cu frumusețea senină a trandafirului, urlând blasfemii dure la adresa corului de voci care îl alinase și îl înălțase atât de mult.

Se aplecă mai tare spre trandafir și văzu că în miezul lui nu era un singur soare, ci mai mulți... poate toți sorii care puteau să încapă în acel receptacul fragil, și totuși sălbatic.

Dar e greșit. Totul e în pericol.

Știind că aproape sigur ar muri dacă ar atinge acel microcosmos strălucitor, dar neputându-se opri, Jake întinse mâna. În spatele gestului său nu se afla nici curiozitatea, nici teroarea, ci doar o mare și inefabilă nevoie de a proteja trandafirul.

18

La început, când își recăpătă simțirea, fu conștient doar că trecuse mult timp și că îl durea foarte tare capul.

Ce s-a întâmplat? M-a atacat cineva?

Se rostogoli și se ridică în șezut. Un nou junghi de durere îi străbătu capul. Duse o mână la tâmpla stângă și, când o luă, degetele îi erau mânjite cu sânge. Se uită în jos și văzu o cărămidă ițindu-se dintre buruieni. Colțul ei rotunjit era și el roșu.

Dacă ar fi fost ascuțit, probabil că acum eram mort sau în comă.

Se uită la încheietura mâinii și fu surprins să vadă că nu-i lipsea ceasul. Era un Seiko, nu foarte scump, dar în orașul acela nu puteai moțăi într-un loc pustiu fără să-ți pierzi bunurile personale. Scumpe sau nu, cineva ar fi fost mai mult decât fericit să te ușureze de ele. Aparent, de data aceasta avusese noroc.

Era patru și un sfert după-amiaza. Zăcea acolo, neștiut de nimeni, de cel puțin cinci ore. Tatăl lui probabil că deja pusese poliția să-l caute, însă asta nu părea să conteze cine știe cât. Jake avea impresia că ieșise de la Piper School în urmă cu o mie de ani.

Străbătu jumătate din distanța către gardul dintre terenul gol și trotuarul de pe Second Avenue, apoi se opri.

Ce, *mai exact*, se întâmplase cu el?

Puțin câte puțin, amintirea îi reveni. Sărise gardul. Alunecase și își răsucise glezna. Duse mâna jos, atinse și se crispă. Da – asta, măcar, se întâmplase, sigur. Apoi ce?

Ceva magic.

Căută acel ceva ca un bătrân care pipăie pereții unei camere întunecate. Totul fusese plin de o lumină proprie. *Totul* – până și ambalajele și sticlele de bere goale. Fuseseră voci – voci care cântau și spuneau mii de povești suprapuse.

– Și *chipuri*, murmură el.

Această amintire îl făcu să se uite temător în jur. Nu văzu niciun chip. Mormanele de cărămizi erau doar mormane de cărămizi, iar desișurile de buruieni erau doar desișuri de buruieni. Nu era niciun chip, dar...

...dar au fost aici. Nu ți-a jucat feste imaginația.

Credea asta. Nu reușea să captureze esența amintirii, frumusețea și calitatea ei transcendentală, însă părea perfect reală. Doar că amintirea acelor momente dinainte să-și piardă cunoștința semăna cu niște fotografii făcute în cea mai bună zi din viața lui. Îți poți aminti cum a fost ziua aceea – într-o anumită măsură, oricum – însă imaginile sunt plate și aproape lipsite de forță.

Jake se uită de jur împrejur prin locul acela pustiu care acum se umplea de umbrele violete ale după-amiezii târzii și gândi: *Vreau să revii. Doamne, cât de mult vreau să redevii cum ai fost.*

Atunci văzu trandafirul. Creștea în tufa de iarbă purpurie, foarte aproape de locul în care se prăbușise el. Inima îi sări în gât. Se împletici înapoi spre el, nepăsându-i de zvâcnetele de durere pe care fiecare pas i le trezea în gleznă. Se lăsă să cadă în genunchi în fața lui, ca un adorator în fața altarului. Se aplecă înainte, cu ochii mari.

E doar un trandafir. Doar un tradafir, până la urmă. Și iarba...

Iarba nu era nici ea purpurie, observă. Erau *pete* purpurii pe frunze, da, dar culoarea de dedesubt era un verde perfect normal. Se uită puțin mai încolo și văzu pete albastre pe o altă tufă de buruieni. În dreapta, un tufiș de brusture prezenta urme deopotrivă de roșu și galben. Și în spatele brusturilor era un morman mic de cutii de vopsele goale. Pe etichete scria *Glidden Spread Satin*.

Doar asta a fost. Doar pete de vopsea. Doar că, așa cu mintea încinsă cum erai, ai crezut că vezi...

Aiurea.

Știa ce văzuse atunci și ce vedea acum.

– Camuflaj, șopti el. Totul a fost aici. *Totul*. Și... încă este.

Acum, că începeau să i se limpezească gândurile, simțea din nou puterea armonică și constantă pe care o deținea locul acela. Corul era tot acolo, vocea lui era la fel de muzicală, deși acum mai stinsă și mai îndepărtată. Se uită la o grămadă de cărămizi și bucăți vechi de tencuială și văzu un chip abia întrezărit ascuns în ea. Era chipul unei femei cu o cicatrice pe frunte.

– Allie? murmură Jake. Nu te cheamă cumva Allie?

Nu primi răspuns. Chipul dispăruse. Se uita din nou doar la o grămadă banală de cărămizi și tencuială.

Întoarse ochii înapoi spre trandafir. Era, observă el, nu de culoarea roșu-întunecat pe care o vezi în miezul unui furnal aprins, ci de un roz prăfuit,

fanat. Era foarte frumos, dar nu perfect. Unele petale se zbârciseră; marginile lor exterioare erau maro și veștejite. Nu era genul de floare cultivată pe care o văzuse la florării; bănuia că era un trandafir sălbatic.

– Ești foarte frumos, spuse el și, din nou, întinse mâna să-l atingă.

Deși nu sufla vântul, trandafirul se înclină spre el. Preț de un singur moment, buricele degetelor lui îi atinseră suprafața, netetă și catifelată și minunat de vie, și de jur împrejurul său vocea corului păru să crească.

– Ești bolnav, trandafirule?

Nu primi răspuns, desigur. Când luă degetele de pe cupa roz-pal a florii, aceasta reveni în poziția inițială, dreaptă, ieșind din mănunchiul de buruieni stropite cu vopsea, în splendoarea ei liniștită, uitată.

Trandafirii înfloresc oare tot anul? se întrebă Jake. *Cei sălbatici? De ce ar crește, totuși, un trandafir sălbatic într-un loc pustiu? Și dacă este unul, cum de nu sunt mai mulți?*

Mai rămase puțin așa, în mâini și genunchi, apoi își dădu seama că ar putea sta acolo să se uite la trandafir tot restul după-amiezii (sau poate tot restul vieții lui) și tot să nu se apropie de rezolvarea misterului. Îl văzuse clar pentru un moment, așa cum văzuse totul în acel colț uitat, plin de mizerii, al orașului; îl văzuse fără mască și lipsit de orice camuflaj. Voia să vadă asta din nou, dar dorința nu era suficientă.

Venise timpul să meargă acasă.

Văzu cele două cărți pe care le cumpărase de la *Restaurantul Spiritual al Manhattanului,* căzute în apropiere. Luându-le de jos, un obiect argintiu alunecă dintre paginile lui *Charlie, trenulețul Uu-uu* și căzu pe o porțiune cu ierburi uscate. Jake se aplecă, având grijă să nu-și forțeze glezna scrântită, și îl culese. Când făcu asta, corul păru să suspine mai tare, după care se întoarse la zumzetul lui aproape inaudibil.

– Deci și partea aceea a fost aievea, murmură el.

Plimbă buricul degetului mare peste vârfurile boante ale cheii și în adânciturile primitive în formă de V. Îl lăsă să alunece peste curbura blândă a *s*-ului din capătul celei de-a treia scobituri. Apoi o vârî adânc în buzunarul drept din față al pantalonilor și porni șontâcăind înapoi spre gard.

Ajunsese la el și se pregătea să-l sară, când un gând teribil îi puse deodată stăpânire pe minte.

Trandafirul! Dacă vine cineva aici și-l culege?

Un geamăt mic de groază îi scăpă printre buze. Se întoarse și, după un moment, îl reperă cu privirea, deși trandafirul era acum departe, în umbra unei clădiri din apropiere – o formă mică, rozalie, în penumbră, vulnerabilă, frumoasă și singură.

Nu-l pot lăsa aici – trebuie să-l apăr!

Dar o voce se făcu auzită în mintea lui, o voce care aparținea sigur omului pe care îl întâlnise la haltă în acea ciudată cealaltă viață. *Nu-l va culege nimeni. Și nici nu-l va strivi sub călcâi vreun vandal, deoarece ochii săi nu pot îndura vederea frumuseții lui. Nu acesta este pericolul. Se poate apăra singur de astfel de lucruri.*

Jake încercă o senzație de profundă ușurare.

Pot să mai vin aici și să mă uit la el? întrebă băiatul vocea-fantomă. *Când mă simt deprimat sau dacă se întorc vocile și încep din nou să se certe? Pot să vin înapoi aici și să mă liniștesc?*

Vocea nu răspunse și, după ce stătu câteva momente cu urechile ciulite, Jake ajunse la concluzia că dispăruse. Îndesă *Charlie, trenulețul Uu-uu* și *Ghici ghicitoare ce-i!* la betelia pantalonilor – care, văzu el, erau murdari de pământ și plini cu frunzulițe de brusture –, după care se prinse cu mâinile de gard. Se săltă, trecu peste el și ateriză înapoi pe Second Avenue, având grijă să sară pe piciorul teafăr.

Pe bulevard, traficul – cel pietonal și, deopotrivă, cel auto – era mult mai intens acum, când oamenii se întorceau acasă de la serviciu. Câțiva trecători se uitară la băiatul murdar cu blazer rupt și cămașă scoasă din pantaloni când acesta sări stângaci peste gard, dar nu mulți. Newyorkezii sunt obișnuiți să vadă oameni care fac lucruri stranii.

Rămase acolo un moment, încercat de un sentiment al pierderii, dar înțelegând totodată un lucru: vocile certărețe erau în continuare mute. Asta, măcar, era ceva.

Aruncă o privire la gardul de scânduri – și versurile scrise cu spray-ul părură să sară la el, poate fiindcă vopseaua avea aceeași culoare cu trandafirul.

– Vezi ȚESTOASA cât e de mare, murmură Jake. Poartă lumea toată în spinare. Se cutremură. Ce mai zi! Mamă-mamă!

Se întoarse și, șchiopătând, o luă încet spre casă.

19

Portarul probabil că anunțase prin telefon îndată ce Jake intrase în hol, fiindcă tatăl lui stătea în fața liftului atunci când ușa acestuia se deschise la etajul al patrulea. Elmer Chambers purta jeanși prespălați și cizme de cowboy care-l săltau de la unu cincizeci și cinci la amețitoarea înălțime de unu optzeci. Părul lui negru, tuns scurt, îi stătea ridicat măciucă; de când se știa Jake, tatăl lui arătase ca un om care tocmai a suferit un șoc teribil, electrizant. Imediat ce păși afară din lift, Chambers îl apucă de braț.

– Uită-te la tine!

Ochii tatălui lui se mișcară iute de sus în jos, observând fața și mâinile murdare ale fiului său, sângele care i se usca pe obraz și la tâmplă, pantalonii prăfuiți, blazerul rupt și frunza de brusture care-i stătea lipită de cravată ca un ciudat ac.

– Treci înăuntru! Unde naiba ai fost? Maică-ta era să-și iasă din minți!

Fără a-i oferi șansa de a răspunde, îl târî dincolo de ușa apartamentului. Jake o văzu pe Greta Shaw stând sub arcada dintre sufragerie și bucătărie. Femeia îi aruncă o privire de compasiune reținută, apoi dispăru înainte ca ochii „stăpânului“ să cadă asupra ei.

Mama lui Jake ședea în balansoarul ei. Când își văzu băiatul, se ridică în picioare, dar nu *sări* în picioare; și nici nu dădu fuga prin hol ca să-l acopere cu sărutări și dojeni. În vreme ce se apropia de el, Jake îi studie ochii și estimă că înghițise cel puțin trei pastile de Valium de la prânz încoace. Poate patru. Părinții săi credeau cu tărie că pastilele îți asigurau o viață mai bună.

– *Sângerezi!* Unde ai fost?

Rosti această întrebare pe tonul ei cultivat, de fostă studentă la Vassar, lungind inutil cuvântul „fost“. La fel de bine se putea adresa unei cunoștințe implicate într-un minor accident de circulație.

– Afară, răspunse el.

Tatăl lui îl zgâlțâi fără milă. Jake nu se aștepta la asta. Se împiedică și își lăsă greutatea pe glezna scrântită. Durerea se aprinse din nou. Dintr-odată, se simți cuprins de furie. Jake nu credea că tatăl era nervos fiindcă fiul lui dispăruse de la școală, lăsând în urmă doar compunerea dementă; tatăl era nervos fiindcă fiul său avusese îndrăzneala să-i dea peste cap prețiosul lui program.

Până în acel moment al vieții sale, Jake cunoscuse doar trei sentimente față de tatăl lui: nedumerire, teamă și un soi de dragoste bleagă, confuză. Cu aceste sentimente neplăcute se amesteca senzația aceea de dor de casă. Aceasta era cea care ocupa acum cea mai mare parte a ființei sale, învăluind tot restul ca un fum. Se uită la obrajii înroșiți ai tatălui și la tunsoarea lui severă și își dori să se afle înapoi pe terenul acela părăsit, uitându-se la trandafir și ascultând vocea corului. *Nu aici mi-e locul*, gândi. *Nu mai e aici. Am treabă de făcut. De aș ști măcar care este aceea.*

– Dă-mi drumul, spuse el.

– *Ce* ai spus?

Ochii albaștri ai tatălui se căscară. Erau puternic injectați în seara aceea. Jake bănuia că babacul se înfipsese din greu în rezerva lui de pudră magică și că asta, probabil, făcea ca momentul să nu fie tocmai propice pentru a-l contrazice, însă descoperi că tot avea de gând să-l contrazică. Refuza să se lase smucit ca un șoarece în fălcile unui motan sadic. Nu în seara aceasta. Poate niciodată de aici încolo. Descoperi dintr-odată că o bună parte a furiei sale izvora dintr-un singur fapt simplu: nu putea *discuta* cu ei despre ceea ce se întâmplase – ceea ce *încă* se întâmpla. Părinții lui închiseseră toate ușile.

Dar eu am o cheie, își spuse și atinse forma ei prin pânza pantalonilor. Și-i veni în gând restul acelor stranii versuri: *Să te joci voios de vrei / Urmează GRINDA azi, ce stai?*

– Am spus să-mi dai drumul, repetă el. Am glezna scrântită și faci să mă doară.

– O să fac se te doară mai mult decât glezna, dacă nu...

Deodată, Jake se simți animat de o forță teribilă. Apucă mâna care-l strângea de braț mai jos de umăr și o împinse violent în lături. Tatăl lui rămase cu gura căscată.

– Nu sunt vreun *angajat* al tău, zise Jake. Sunt *fiul* tău, ți-amintești? Dacă ai uitat, du-te și uită-te la poza de pe masa ta de lucru.

Buza de sus a tatălui se subțire, dezgolindu-i dinții perfect tratați stomatologic într-un rânjet care exprima două părți surprindere și o parte furie.

– Nu-mi vorbi așa, domnule. Unde dracu' ți-e respectul?

– Nu știu. Poate l-am pierdut pe drumul spre casă.

– Toată ziua ești absent nemotivat și, când apari, îți dai drumul la gură ca ultimul om...

– Terminați! Terminați amândoi! strigă mama lui Jake.

Femeia părea în pragul lacrimilor, în ciuda tranchilizantelor.

Tatăl lui Jake se întinse iar să-l apuce de braț, dar apoi se răzgândi. Poate că asta se datora surprinzătoarei forțe cu care fiul lui îi înlăturase mâna cu un moment în urmă. Sau poate că se datora privirii din ochii lui Jake.

– Vreau să știu unde ai fost.

– Afară. Ți-am spus. Și asta-i *tot* ce-ți voi spune.

– La dracu' cu asta! Directorul școlii a dat telefon, profesorul tău de franceză chiar *a venit aici* și amândoi aveau *beaucoup* de întrebări pentru tine! La fel și eu, și vreau niște *răspunsuri!*

– Ai hainele murdare, observă mama lui, după care adăugă timid: Ai fost atacat, Johnny? Ai chiulit cumva și ai fost atacat?

– Sigur că n-a fost atacat, mârâi Elmer Chambers. Doar are ceasul la mână, nu?

– Dar are sânge pe față.

– Sunt bine, mamă. M-am lovit, atâta tot.

– Dar...

– Mă duc la culcare. Sunt foarte, foarte obosit. Dacă vreți să vorbim despre asta dimineață, bine. Poate că atunci ne vom putea înțelege. Dar acum, n-am nimic de zis.

Tatăl lui făcu un pas după el, întinzând mâna.

– *Nu, Elmer!* aproape că strigă soția lui.

Chambers o ignoră. Îl prinse pe Jake de spatele blazerului.

– Nu-mi întoarce spatele..., începu el, dar Jake se răsuci, smulgându-i blazerul din mână. Cusătura de la subsuoara brațului drept, deja întinsă, se rupse cu un pârâit puternic.

Tatăl îi văzu văpaia din ochi și făcu un pas îndărăt. Furia de pe chipul lui se topi în ceva ce aducea a teroare. Văpaia nu era metaforică; ochii lui Jake păreau într-adevăr cuprinși de flăcări. Mama lui dădu glas unui strigăt vlăguit, își acoperi gura cu palma, făcu doi pași mari, împleticiți, înapoi și căzu în șezlongul ei cu un bufnet mic.

– *Lasă-mă... în... pace*, zise Jake.

– Ce *s-a întâmplat* cu tine? îl chestionă tatăl, și acum tonul său era aproape rugător. Ce *naiba* s-a întâmplat cu tine? Fugi de la școală fără să sufli o vorbă

cuiva, în prima zi de examene, te întorci acasă murdar din cap până-n picioare... și te comporți ca și când ți-ai fi pierdut mințile.

Ei, iată concluzia rostită cu glas tare – *te comporți ca și când ți-ai fi pierdut mințile.* De asta se temea el de când vocile începuseră să se facă auzite, cu trei săptămâni în urmă. Temuta Acuzație. Doar că acum, odată articulată, Jake descoperi că nu-l mai speria atât de tare, poate pentru că în sfârșit se împăcase cu gândul. Da, ceva se întâmplase cu el. Încă se mai întâmpla cu el. Dar nu – *nu* își pierduse mințile. Cel puțin, nu încă.

– O să discutăm dimineață despre asta, repetă el.

Străbătu sufrageria și, de data aceasta, tatăl lui nu mai încercă să-l oprească. Aproape ajunse în hol, când vocea mamei lui, îngrijorată, îl făcu să stea locului:

– Johnny... *chiar* ești bine?

Ce putea să răspundă? Da? Nu? Ambele? Niciuna? Totuși, vocile încetaseră, iar asta era ceva. Asta era, de fapt, destul de mult.

– Sunt mai bine, rosti el într-un târziu.

Se duse în camera lui și închise ușa ferm în urma sa. Sunetul pe care-l scoase aceasta când se trânti între el și restul lumii îl umplu de o nețărmurită ușurare.

20

Rămase puțin lângă ușă, ascultând. Vocea mamei lui era doar un murmur, însă cea a tatălui se auzea mai tare.

Mama lui spuse ceva despre sânge. Și un doctor.

Tatăl spuse că puștiul e bine; singurul lucru nelalocul lui era mizeria care-i ieșea pe gură, dar de asta se va ocupa el.

Mama spuse că ar trebui să se calmeze.

Tatăl spuse că *este* calm.

Mama spuse...

El spuse, ea spuse, bla, bla, bla. Jake încă îi mai iubea – era aproape sigur că-i iubea, în orice caz – dar acum se întâmplaseră unele lucruri, iar aceste lucruri făcuseră să fie imperios necesar ca și alte lucruri să se întâmple.

De ce? Pentru că ceva nu era în regulă cu trandafirul. Și poate fiindcă el voia să se joace voios... și să vadă din nou ochii *lui* – albaștri cum era cerul deasupra haltei.

Jake se duse încet la masa lui de lucru, dezbrăcându-se de blazer din mers. Era harcea-parcea: o mânecă era ruptă aproape complet, căptușeala atârna ca o velă pleoștită. Îl agăță pe spătarul scaunului, apoi se așeză și puse cărțile pe masă. În ultima săptămână și jumătate dormise foarte prost, dar în noaptea aceea credea că va dormi bine. Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de obosit. Când se va trezi, dimineață, poate că va ști ce să facă.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și Jake se întoarse, stors de puteri.

– Sunt doamna Shaw, John. Pot intra un minut?

Jake zâmbi. Doamna Shaw... sigur că ea era. Părinții o desemnaseră ca intermediar. Sau poate că translator era un termen mai potrivit.

Du-te tu la el, trebuie să fi spus mama lui. *Ție îți va spune care e problema. Eu sunt mama lui și omul ăsta cu ochii injectați căruia-i curge nasul este tatăl lui, iar tu ești menajera noastră, dar ție îți va spune ceea ce nouă nu vrea să ne spună. Pentru că tu te vezi cu el mai des decât ne vedem noi și poate că vorbești pe limba lui.*

Va avea o tavă în mână, gândi Jake și, când deschise ușa, zâmbi.

Doamna Shaw într-adevăr avea o tavă în mână. Pe ea erau două sandviciuri, o felie de plăcintă cu mere și un pahar de lapte cu ciocolată. Se uita la el ușor neliniștită, ca și când s-ar fi așteptat ca băiatul să sară la ea, încercând să o muște. Jake privi peste umărul ei, dar părinții lui nu se vedeau nicăieri. Și-i imagină stând în living, trăgând încordați cu urechea.

– M-am gândit că ai vrea să mănânci ceva, zise doamna Shaw.

– Da, mersi.

De fapt, îi era o foame de lup; nu mâncase nimic de la micul dejun. Se dădu într-o parte și doamna Shaw intră (aruncându-i în trecere o altă privire precaută) și puse tava pe masă.

– O, uite la asta, zise ea, luând în mână *Charlie, trenulețul Uu-uu*. Am avut-o și eu când eram mică. Azi ai cumpărat-o, Johnny?

– Da. Ți-au cerut părinții mei să afli ce am făcut?

Ea încuviință. Fără nicio prefăcătorie. Era doar o sarcină, cum era dusul gunoiului afară. *Poți să-mi spui, dacă vrei*, zicea expresia de pe chipul ei, *sau*

poți să nu. Îmi placi, Johnny, dar pentru mine e totuna, oricum ar fi. Eu doar lucrez aici și am depășit deja programul cu o oră.

Jake nu se simțea jignit de mesajul pe care îl transmitea expresia femeii; dimpotrivă, îl calma. Doamna Shaw era o altă cunoștință care nu intra tocmai la categoria prieteni... dar credea că-i era un prieten mai apropiat decât oricare dintre colegii de școală, și mult mai apropiată decât mama sau tatăl lui. Doamna Shaw era cel puțin sinceră. Nu era fățarnică. Ce era în gușă era și-n căpușă și *întotdeauna* tăia coaja sandviciurilor.

Jake luă un sandvici și mușcă zdravăn din el. Salam și brânză, combinația lui preferată. Alt punct în favoarea doamnei Shaw – ea îi cunoștea toate preferințele. Mama lui încă mai avea impresia că lui îi plăcea porumbul pe știulete și că ura varza de Bruxelles.

– Te rog, spune-le că sunt bine, o îndemnă el, și spune-i tatei că-mi pare rău că am fost obraznic cu el.

Nu-i părea rău, însă tatăl doar atât aștepta, să-și ceară el scuze. Odată ce doamna Shaw i le va fi transmis, el avea să se relaxeze și să-și spună vechea minciună: că și-a făcut datoria de părinte și totul e bine, totul e tine, că totul e bine de la un capăt la altul.

– Am învățat din greu pentru examene, zise el, vorbind cu gura plină, și cred că dimineață m-a prins oboseala din urmă. Am rămas blocat. Am avut impresia că dacă nu ies, o să mă sufoc. Atinse crusta de sânge uscat de pe frunte. Cât despre asta, te rog să-i spui mamei că nu e nimic. N-am fost atacat sau altceva; a fost doar un accident stupid. Mi-a ieșit în cale un comisionar UPS cu un cărucior și am intrat direct în el. Tăietura nu e serioasă. Nu văd dublu sau altceva. Și mi-a trecut și durerea de cap acum.

Femeia încuviință.

– Înțeleg cum trebuie să fi fost... mergi la o școală cu standarde înalte și toate alea. Doar te-ai speriat nițel. Nu ai de ce să-ți fie rușine, Johnny. Dar sincer îți spun că *n-ai* fost în apele tale în ultimele două săptămâni.

– Cred că acum va fi bine. Cred că va trebui să-mi refac eseul final la engleză, dar...

– O! făcu doamna Shaw. Chipul îi fu străbătut de o expresie uimită. Lăsă *Charlie, trenulețul Uu-uu* înapoi pe masa lui Jake. Era să uit! Profesorul de franceză a lăsat ceva pentru tine. Mă duc să o aduc.

Femeia ieși din cameră. Jake speră că nu-l făcuse pe domnul Bissette să se îngrijoreze, era un om de treabă, dar bănuia că oricum se îngrijorase, dat fiind că venise personal la el acasă. Jake bănuia că vizitele la domiciliu erau lucruri destul de rare pentru profesorii de la Piper School. Se întrebă ce-i putuse lăsa domnul Bissette. Presupunea că o invitație la o discuție cu domnul Hotchkiss, psihiatrul școlii. Asta l-ar fi speriat dimineață; nu însă și acum.

Acum doar trandafirul părea să conteze.

Se avântă asupra celui de-al doilea sandvici. Doamna Shaw lăsase ușa deschisă și Jake o auzi discutând cu părinții lui. Amândoi păreau acum ceva mai liniștiți. Jake își bău laptele, apoi luă farfuria pe care era plăcinta cu mere. Câteva momente mai târziu, doamna Shaw se întoarse. Avea cu ea un dosar albastru, foarte cunoscut.

Jake descoperi că nu-l părăsiseră toate spaimele. Probabil că toți știau acum, sigur că da, elevi și profesori deopotrivă, și era prea târziu să mai facă ceva în privința asta, însă nu-i plăcea gândul că toți știau că își luase câmpii. Că toți discutau despre el.

Un plic mic fusese prins cu o agrafă de coperta dosarului. Jake îl desprinse și ridică privirea spre doamna Shaw, deschizându-l.

– Ce fac ai mei acum? întrebă el.

Ea își permise un zâmbet scurt.

– Tatăl tău a vrut să te întreb de ce nu i-ai spus pur și simplu că ai avut emoții înaintea examenului. A spus că a simțit și el asta o dată sau de două ori, când era copil.

Pe Jake îl luă prin surprindere vestea; tatăl lui nu fusese niciodată genul de om care să aducă în discuție amintiri care începeau cu: *Știi tu, când eu eram copil...* Încercă să și-l imagineze copil, suferind de emoții la examene, și descoperi că-i era imposibil – nu reuși decât să trezească neplăcuta imagine a unui pitic arțăgos într-un tricou Piper, un pitic în cizme de cowboy făcute la comandă, un pitic cu păr negru tuns scurt și ridicat măciucă pe frunte.

Biletul era din partea domnului Bissette.

Dragă John,

Bonnie Avery mi-a spus că ai plecat mai devreme. E foarte îngrijorată pentru tine. Și eu sunt, deși amândoi am mai trecut prin situații similare, mai

ales în săptămâna examenelor. Te rog, vino să discutăm mâine la prima oră, bine? Putem rezolva orice problemă ai avea. Dacă te simți surmenat – și vreau să repet că lucrul acesta se întâmplă mereu – putem aranja amânarea examenelor. Întâia noastră grijă este starea ta de bine. Sună-mă în seara aceasta, dacă vrei; poți da de mine la 555-7661. Voi fi treaz până târziu.

Ține minte că ne ești drag tuturor și că toți suntem de partea ta.

À votre santé

Len Bissette

Jake simți că-i dau lacrimile. Compasiunea era clar exprimată în acele cuvinte, și asta era minunat, dar mai erau unele lucruri, lucruri neexprimate direct, care erau și mai plăcute – căldură, preocupare și o încercare (chiar dacă greșită) de a înțelege și consola.

Domnul Bissette făcuse o săgetuță în partea de jos a biletului. Jake întoarse foaia și citi:

Apropo, Bonnie m-a rugat să-ți aduc asta – felicitări!!

Felicitări? Ce naiba însemna *asta?*

Deschise dosarul. O foaie de hârtie fusese prinsă de prima pagină a eseului său final. Purta antetul Bonitei Avery și Jake citi rândurile drepte, scrise cu stiloul, cu o uimire crescândă.

John,

Leonard fără doar și poate că îți va transmite grija noastră, a tuturor – e extrem de priceput la asta – așa că mie dă-mi voie să mă limitez la eseul tău final, pe care l-am citit și notat în prima mea oră liberă. Este incredibil de original și depășește orice eseu pe care l-am citit în ultimii ani. Felul în care utilizezi repetiția incrementală („...și ăsta e adevărul") este inspirat, dar sigur că repetiția incrementală nu e de fapt decât un truc. Adevărata valoare a compunerii rezidă în calitatea ei simbolică, *exprimată prima dată în imaginea trenului și a ușii de pe pagina de titlu și continuată splendid în cuprinsul textului. Aceasta ajunge la concluzia ei logică odată cu imaginea „turnului întunecat", pe care o interpretez ca pe afirmația ta că ambițiile convenționale nu sunt doar false, ci și periculoase.*

Nu pretind că înțeleg tot simbolismul (ex. „Stăpâna Umbrelor", „pistolarul"), dar mi se pare clar că tu însuți *ești „Prizonierul" (școlii, societății etc.) și că sistemul educațional este „Demonul Vorbitor". Este posibil ca „Roland" și „pistolarul" să fie una și aceeași figură autoritară – tatăl tău, poate? Atât de tare m-a intrigat această posibilitate, încât i-am căutat numele în dosarul tău. Observ că îl cheamă Elmer, dar mai observ și că inițiala mijlocie este R.*

Găsesc acest lucru extrem de provocator. Ori este acest nume un dublu *simbol, inspirat deopotrivă de tatăl tău și de poemul lui* Robert *Browning,* Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a? *Nu e o întrebare pe care aș adresa-o majorității studenților, dar sigur că știu cât de mult citești tu!*

În orice caz, sunt extrem de impresionată. Elevii mai tineri sunt deseori tentați să scrie lucruri sub imperiul așa-numitului „flux al conștiinței", însă rareori sunt capabili să-l controleze. Tu te-ai descurcat de minune să îmbini fluxul conștiinței cu limbajul simbolic.

Bravo!

Treci pe la mine imediat ce „revii în șa" – vreau să discutăm posibilitatea publicării acestui text în primul număr de anul viitor al revistei literare a elevilor.

B. Avery

P.S. Dacă azi ai plecat de la școală pentru că te-ai îndoit de puterea mea de a înțelege un eseu final de o bogăție atât de neașteptată, sper că ți-am înlăturat temerile.

Jake scoase foaia din agrafă, expunând pagina de titlu a eseului său uimitor de original și de bogat în simboluri. Nota 10+ era scrisă și încercuită cu cerneala roșie a stiloului de notat al doamnei Avery. Sub ea, profesoara scrisese *EXCELENT!!!*

Jake izbucni în râs.

Întreaga zi – ziua aceea lungă, înfricoșătoare, confuză, exuberantă, terifiantă, misterioasă – era concentrată în hohotele lui dezlănțuite de râs. Se trânti în scaun, cu capul pe spate, ținându-se cu mâinile de burtă, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Râse până ce răgușì. Fu cât pe ce să se oprească de câteva ori, apoi ochii îi căzeau pe o exprimare din binevoitorul comentariu critic

al doamnei Avery și începea să râdă și mai abitir. Nu-l văzu pe tatăl lui când veni la ușă, se uită la el nedumerit, cu ochi temători, după care plecă înapoi, clătinând din cap.

În cele din urmă, *deveni* conștient că doamna Shaw încă ședea pe patul lui, uitându-se la el cu o expresie de detașare prietenească asezonată cu o vagă curiozitate. Jake încercă să vorbească, dar îl luă din nou râsul înainte să apuce.

Trebuie să mă opresc, își spuse. *Trebuie să mă opresc sau o să mor. O să fac o comoție cerebrală sau un atac de cord, sau altceva.*

Apoi își spuse: *Mă-ntreb cum o fi interpretat „uu-uu, uu-uu"?* și reîncepu să râdă cu toată ființa sa.

Până la urmă, spasmele începură să-i tempereze hohotele. Se șterse cu brațul la ochii înlăcrimați și spuse:

– Îmi pare rău, doamnă Shaw – doar că... ei bine... am primit un 10 plus pe eseul final. A fost o lucrare foarte... foarte bogată... și foarte sim... sim...

Dar nu putu încheia. Se îndoi de râs, ținându-se de burta care îl durea.

Doamna Shaw se ridică, surâzând.

– Foarte frumos, John. Mă bucur că totul a ieșit bine și sunt sigură că și părinții tăi se vor bucura. Am întârziat mult... cred că-i voi cere portarului să-mi cheme un taxi. Noapte bună și somn ușor.

– Noapte bună, doamnă Shaw, zise Jake, controlându-se cu greu. Și mulțumesc.

Îndată ce femeia plecă, băiatul începu din nou să râdă.

21

În următoarea jumătate de oră primi vizite separate din partea părinților. Într-adevăr, se calmaseră, iar nota de 10+ pusă pe eseul lui final păru să-i calmeze și mai tare. Jake îi primi cu textul la franceză deschis pe masă înaintea sa, însă nici nu se uitase la el, și nici nu avea vreo intenție să se uite. Aștepta să rămână singur ca să poată studia cele două cărți pe care le cumpărase dimineață. Avea o bănuială că *adevăratele* examene finale încă așteptau dincolo de orizont și simțea o dorință disperată de a le trece.

Tatăl lui își vârî capul în cameră pe la zece și un sfert, cam la douăzeci de minute după ce mama își încheiase scurta și neclara vizită. Elmer Chambers ținea o țigară într-o mână și un pahar de scotch în cealaltă. Părea nu doar mai calm, dar și puțin cherchelit. Jake se întrebă scurt și cu indiferență dacă nu dăduse iama cumva în rezerva de Valium a mamei lui.

– Ești bine, puștiule?

– Da.

Jake era din nou băiețelul cuminte, care se stăpânea mereu. Ochii pe care îi întoarse spre tatăl lui nu erau arzători, ci opaci.

– Vreau să-ți spun că-mi pare rău pentru adineaori.

Tatăl lui nu era omul care să-și ceară multe scuze, și o făcea ca un ageamiu. Jake descoperi că-i era puțin milă de el.

– Nu face nimic.

– O zi grea, zise tatăl lui. Gesticulă cu paharul gol. Ce-ar fi să uităm amândoi ce s-a întâmplat?

Vorbi ca și când tocmai îi venise această măreață și logică idee.

– Eu am uitat deja.

– Bun. Tatăl lui părea ușurat. E timpul să te culci, nu-i așa? Mâine vei avea de dat niște explicații și câteva teste.

– Așa se pare, zise Jake. Mama e bine?

– Foarte. Foarte. Eu mă duc în birou. Am multe hârtii de completat în seara asta.

– Tată?

Bărbatul întoarse îngrijorat ochii spre el.

– Care-i numele tău mijlociu?

Ceva pe chipul tatălui îi spuse lui Jake că se uitase la nota de pe eseul lui final, dar nu se sinchisise să citească lucrarea în sine ori comentariul critic al doamnei Avery.

– N-am așa ceva, zise el. E doar o inițială, ca Harry S. Truman. Doar că a mea e R. Ce te-a făcut să întrebi asta?

– Simpla curiozitate, răspunse Jake.

Reuși să-și păstreze mina serioasă până ce plecă tatăl lui... dar imediat ce ușa se închise, dădu fuga la pat și își îndesă fața în pernă, ca să amortizeze un alt acces de râs sălbatic.

22

Când fu sigur că-i trecuse și acest acces (deși pufnete de râs încă-i mai urcau în gât, ca replicile unui cutremur) și că tatăl lui va fi încuiat în siguranță în biroul lui, cu țigările, scotch-ul, hârtiile și sticluța lui cu pudră albă, Jake se întoarse la masa de scris, aprinse lampa și deschise *Charlie, trenulețul Uu-uu*. Aruncă o privire rapidă la pagina tehnică și văzu că volumul fusese publicat prima dată în 1942; exemplarul lui era din a patra ediție. Se uită pe coperta a patra, dar nu apărea nicio informație despre Beryl Evans, autorul cărții.

Jake reveni la prima pagină, se uită la imaginea unui bărbat cu păr blond, care rânjea în cabina unei locomotive cu abur, studie rânjetul de mândrie de pe chipul omului, după care începu să citească.

> Bob Brooks era mecanic de locomotivă pentru compania de căi ferate Lumea de Mijloc, pe segmentul St Louis–Topeka. Mecanicul Bob era cel mai bun angajat pe care compania de căi ferate Lumea de Mijloc îl avusese vreodată, iar Charlie era cel mai bun tren!
>
> Charlie era o locomotivă cu abur 402 Big Boy și mecanicul Bob era singurul căruia i se permisese să șadă în cabina ei și să tragă de șnurul sirenei. Toată lumea cunoștea OUUU-UUU-ul sirenei lui Charlie și de câte ori îl auzeau răsunând peste câmpiile din Kansas, oamenii spuneau: „Ăștia-s Charlie și mecanicul Bob, cea mai rapidă echipă dintre St Louis și Topeka!“
>
> Băieți și fete dădeau fuga în curte să-i vadă pe Charlie și mecanicul Bob trecând. Mecanicul Bob le zâmbea și flutura din mână. Copiii zâmbeau și fluturau înapoi.
>
> Mecanicul Bob avea un secret special. El era singurul care îl știa. Charlie, trenulețul Uu-uu, era de fapt viu. Într-o zi, pe când străbăteau distanța dintre Topeka și St Louis, mecanicul Bob a auzit o voce care cânta foarte încet și blând.
>
> – Cine-i în cabină cu mine? a zis sever mecanicul Bob.

– Tre' să te duci la psihiatru, mecanicule Bob, murmură Jake și întoarse pagina.

Iată o imagine cu Bob aplecându-se pentru a se uita sub focarul automat al lui Charlie, trenulețul Uu-uu. Jake se întrebă cine conducea trenul și se uita

după vaci (ca să nu mai zicem de băieți și fete) în timp ce Bob căuta pasageri clandestini, și bănuia că Beryl Evans nu se prea pricepuse la trenuri.

– Nu-ți face griji, zise o voce joasă, groasă. Sunt doar eu.

– Cine eu? întrebă mecanicul Bob.

Vorbi pe cel mai sigur și răsunător ton al său, deoarece încă mai credea că cineva îi juca o festă.

– Charlie, răspunse vocea joasă, groasă.

– Fugi d-aci! făcu mecanicul Bob. Trenurile nu vorbesc! N-oi fi știind eu multe, dar asta știu! Dacă ești Charlie, presupun că poți să-ți tragi singur sirena!

– Sigur că da, zise vocea joasă, groasă, și tocmai atunci sirena își trimise sunetul prelung, rostogolitor, peste câmpiile din Missouri: OUUU-UUU!

– Sfinte Dumnezeule! zise mecanicul Bob. *Chiar* ești tu!

– Ți-am spus, rosti Charlie, trenulețul Uu-uu.

– Cum de n-am știut până acum că ești viu? întrebă mecanicul Bob. De ce nu mi-ai vorbit niciodată până acum?

Și atunci Charlie îi cântă mecanicului Bob următorul cântec, cu vocea lui joasă, groasă.

Nu-mi pune întrebări copilărești,
N-am să joc jocuri prostești.
Sunt un simplu trenuleț uu-uu
Și asta am să fiu continuu.

Vreau doar să călătoresc
Sub cerul clar, sărbătoresc,
Și să fiu un trenuleț uu-uu ferice,
Până în ziua când m-oi duce.

– O să mai vorbești cu mine când vom mai fi pe drum? întrebă mecanicul Bob. Mi-ar face mare plăcere.

– Sigur că da, zise Charlie. Te iubesc, mecanicule Bob.

– Și eu te iubesc, Charlie, răspunse mecanicul Bob, după care trase sirena el însuși, doar ca să arate cât era de fericit.

OUU-UUU! Era cel mai puternic și mai robust sunet de sirenă pe care Charlie îl scosese *vreodată*, și toți cei care l-au auzit au venit să-l vadă.

Imaginea care ilustra această ultimă scenă era cea de pe coperta cărții. În imaginile anterioare (erau niște desene sumare care-i aminteau lui Jake de pozele din cartea lui preferată din grădiniță, *Mike Mulligan și lopata lui cu abur),* locomotiva era o simplă locomotivă – animată, indiscutabil interesantă pentru băieții din anii '40 care formaseră publicul-țintă al acelei cărți, însă era doar o mașinărie. În această imagine însă, avea clare trăsături umane, iar asta îi trezi lui Jake un fior puternic, în ciuda zâmbetului lui Charlie și a duioșiei cam prea trase de păr a poveștii.

Nu avea încredere în zâmbetul acela.

Se întoarse la eseul său final și scrută textul. *Sunt aproape sigur că Blaine este periculos,* citi el, *iar ăsta e adevărul.*

Închise dosarul, lovi gânditor cu degetele în el câteva momente, apoi se întoarse la *Charlie, trenulețul Uu-uu*.

Mecanicul Bob și Charlie petrecură multe zile fericite împreună și discutară despre multe lucruri. Mecanicul Bob trăia singur, iar Charlie era primul prieten adevărat pe care îl avea de când îi murise soția, cu mult timp în urmă, în New York.

Apoi, într-o bună zi, când Charlie și mecanicul Bob se întoarseră la depoul din St Louis, găsiră o nouă locomotivă diesel în locul de staționare al lui Charlie. Și încă ce locomotivă diesel! Cinci mii de cai-putere! Tampoane din oțel nichelat! Motoare de tracțiune fabricate la Fabrica de Locomotive din Utica, New York! Și pe acoperișul ei, în spatele generatorului, erau trei ventilatoare de răcire galben-aprins.

– Ce-i asta? întrebă mecanicul Bob îngrijorat, dar Charlie nu făcu decât să-și cânte cântecul cu vocea lui joasă, groasă:

Nu-mi pune întrebări copilărești,
N-am să joc jocuri prostești.
Sunt un simplu trenuleț uu-uu
Și asta am să fiu continuu.

Vreau doar să călătoresc
Sub cerul clar, sărbătoresc,
Și să fiu un trenuleț uu-uu ferice,
Până în ziua când m-oi duce.

Domnul Briggs, directorul depoului, se apropie.

– Aceasta e o frumoasă locomotivă diesel, zise mecanicul Bob, dar va trebui să o mutați din locul de staționare al lui Charlie, domnule Briggs. Charlie trebuie uns chiar în această după-amiază.

– Charlie nu va mai trebui uns niciodată, mecanicule Bob, spuse cu tristețe în glas domnul Briggs. Va fi înlocuit cu ea – o locomotivă diesel Burlington Zephyr nou-nouță. Odată, Charlie a fost cea mai bună locomotivă din lume, dar acum este bătrân și boilerele lui scapă apă. Mă tem că a venit timpul ca Charlie să iasă la pensie.

– Aiurea! Mecanicul Bob era furios! Charlie e încă plin de vlagă! Voi telegrafia la sediul central al companiei de căi ferate Lumea de Mijloc! Îi voi telegrafia președintelui, domnul Raymond Martin, eu însumi! Îl cunosc, pentru că o dată mi-a acordat un Premiul de Merit, și după aceea eu și Charlie i-am plimbat fiica cea mică. Am lăsat-o să tragă de șnur și Charlie a șuierat cât a putut de tare pentru ea!

– Îmi pare rău, Bob, spuse domnul Briggs, dar domnul Martin însuși a cerut noua locomotivă diesel.

Era adevărat. Așa încât Charlie, trenulețul Uu-uu, a fost tras pe o linie moartă în cel mai îndepărtat colț al depoului Lumii de Mijloc din St Louis, să ruginească între buruieni. Și astfel, pe traseul dintre St Louis și Topeka se auzi TIIIT! TIIIT-ul lui Burlington Zephyr, iar Charlie tăcu pentru totdeauna. O familie de șoareci își găsi culcuș în scaunul pe care mecanicul Bob șezuse cândva atât de mândru, privind peisajul pe lângă care gonea cu viteză; o familie de rândunici își făcuse cuib în coșul lui de fum. Charlie rămase singur și foarte trist. Ducea dorul șinelor de oțel și al cerurilor albastre și al spațiilor largi, deschise. Uneori, noaptea târziu, se gândea la aceste lucruri și plângea cu lacrimi negre de ulei. Asta făcea ca frumosul lui far Stratham să ruginească, dar lui nu-i păsa, întrucât acum farul Stratham era vechi și nu se mai aprindea niciodată.

Domnul Martin, președintele companiei de căi ferate Lumea de Mijloc, îi scrise mecanicului Bob și-i făcu oferta de a conduce noul Burlington Zephyr. „E o locomotivă bună, mecanicule Bob", spunea domnul Martin, „plină de vlagă, și tu ar trebui să fii cel care s-o conducă! Dintre toți mecanicii care lucrează pentru Lumea de Mijloc, tu ești cel mai bun. Iar fiica mea, Susannah, n-a uitat nicio clipă că ai lăsat-o să tragă vechea sirenă a lui Charlie."

Dar mecanicul Bob spuse că, dacă nu-l mai poate conduce pe Charlie, zilele lui de mecanic s-au încheiat. „N-aș putea înțelege o locomotivă diesel atât de nouă și de performantă", răspunse mecanicul Bob, „și ea nu m-ar înțelege pe mine."

Îi fu încredințată sarcina de a întreține locomotivele de la depoul din St Louis, și mecanicul Bob deveni îngrijitorul Bob. Uneori, ceilalți mecanici care conduceau noile locomotive diesel performante râdeau de el.

– Uite-l pe neghiobul ăla bătrân! ziceau eu. Nu poate înțelege că lumea a mers mai departe!

Alteori, noaptea târziu, mecanicul Bob se ducea în fundul curții depoului, acolo unde Charlie, trenulețul Uu-uu, stătea pe șinele ruginite ale liniei moarte care-i devenise casă. Printre roțile lui crescuseră buruieni; farul era ruginit și orb. Mecanicul Bob îi vorbea mereu lui Charlie, însă Charlie îi răspundea din ce în ce mai rar. În multe nopți nu scotea nicio vorbă.

Într-o noapte, mecanicului Bob îi veni o idee teribilă.

– Charlie, ești pe moarte? întrebă el și, cu vocea lui joasă, groasă, Charlie răspunse:

Nu-mi pune întrebări copilărești,
N-am să joc jocuri prostești.
Sunt un simplu trenuleț uu-uu
Și asta am să fiu continuu.

Vreau doar să călătoresc
Sub cerul clar, sărbătoresc,
Și să fiu un trenuleț uu-uu ferice,
Până în ziua când m-oi duce.

Jake privi îndelung imaginea care însoțea acest episod nu tocmai neașteptat. Poate că era un desen sumar, însă era executat cu măiestrie. Charlie arăta bătrân, obosit și uitat de toată lumea. Mecanicul Bob părea că și-a pierdut ultimul prieten... ceea ce, potrivit poveștii, chiar așa era. Jake își imagină copiii de pe tot cuprinsul Americii plângând din toți rărunchii la acest episod, și înțelese că erau *multe* povești pentru copii care conțineau asemenea lucruri, ce-ți terfeleau emoțiile. Hansel și Gretel abandonați în pădure, mama lui Bambi doborâtă de un vânător, moartea lui Old Yeller. Era ușor să-i rănești pe copilași, ușor să-i faci să plângă, iar asta arăta o pornire ciudat de sadică la majoritatea povestitorilor... inclusiv, aparent, la Beryl Evans.

Dar, descoperi Jake, *el* nu era întristat de izgonirea lui Charlie în ținuturile pustii și buruienoase de la maginea depoului Lumea de Mijloc din St Louis. Ba dimpotrivă. *Bravo*, gândi el. *Acolo îi e locul. Acolo, pentru că e periculos. N-are decât să putrezească acolo, și nu te lăsa înșelat de lacrima din ochiul lui – se spune că și crocodilii plâng.*

Citi repede restul poveștii. Avea un final fericit, desigur, deși acel moment de disperare la marginea depoului era indiscutabil cel pe care copiii și-l aminteau mult timp după ce finalul fericit cădea în uitare.

Domnul Martin, președintele companiei de căi ferate Lumea de Mijloc, veni în St Louis să vadă cum merge treaba. Planul lui era să meargă cu Burlington Zephyr până la Topeka, unde fiica lui ținea primul ei recital de pian, chiar în acea după-amiază. Doar că Zephyr nu voia să pornească. Motorina din rezervor conținea apă, din câte se părea.

(*Oare tu, mecanicule Bob, să fi pus apă în ea?* se întrebă Jake. *Fac pariu că da, vulpe vicleană ce ești!*)

Toate celelalte trenuri erau plecate pe traseu! Ce să facă?

Cineva îl trase de braț pe domnul Martin. Era îngrijitorul Bob, doar că nu mai arăta ca un îngrijitor de locomotive. Își scosese pantalonii pătați cu ulei și îmbrăcase o salopetă curată. Pe cap avea vechea lui șapcă dungată, de mecanic.

– Charlie e mai încolo, pe linia moartă, zise el. Charlie poate face drumul până la Topeka, domnule Martin. Charlie vă poate duce acolo la timp pentru recitalul de pian al fiicei dumneavoastră.

– Locomotiva aia cu abur, veche? pufni domnul Briggs. Soarele va apune și Charlie încă nu va fi nici la optzeci de kilometri de Topeka!

– Charlie poate să o facă, insistă mecanicul Bob. Fără garnituri în spate, știu că poate! Vedeți dumneavoastră, în timpul meu liber i-am curățat motorul și boilerul.

– Să facem o încercare, acceptă domnul Martin. Mi-ar părea rău să pierd primul recital al lui Susannah!

Charlie era pregătit de drum; mecanicul Bob îi făcuse plinul cu cărbuni și focarul era atât de cald, încât pereții lui se înroșiseră. Îl ajută pe domnul Martin să urce în cabină și-l scoase pe Charlie de pe linia moartă, ruginită și uitată, punându-l pe linia principală pentru prima dată în ani de zile. Apoi, când cuplă în prima viteză, trase de șnur și Charlie scoase vechiul lui strigăt curajos: *OUU-UUU!*

Pretutindeni în St Louis copiii auziră acel strigăt și alergară din curțile lor ca să vadă vechea locomotivă cu abur trecând.

– Uite! strigau ei. E Charlie! Charlie, trenulețul Uu-uu s-a întors! Ura!

Fluturau toți din mână și, când Charlie ieșea pufăind din oraș, prinzând viteză, trase singur sirena, exact cum făcea în zilele de demult: *OUU-UUU!*

Clic-clac, clic-clac făceau roțile lui Charlie!

Puf-puf, puf-puf făcea fumul pe coșul lui Charlie!

Boc-boc, boc-boc făcea banda care alimenta cu cărbuni focarul!

Ce viteză! Ce mai vlagă! Charlie nu mai mersese niciodată atât de repede! Peisajul gonea alături neclar! Depășea mașinile de pe Route 41 ca și când acestea ar fi stat pe loc!

– Măiculiță, maica mea! exclamă domnul Martin, fluturându-și pălăria în aer. Asta zic și eu locomotivă, Bob! Nu știu de ce am scos-o din funcțiune! Cum faci să ții banda transportoare plină la viteza asta?

Mecanicul Bob zâmbi, întrucât el știa că Charlie *se alimenta singur*. Și, peste *clic-clac* și *puf-puf* și *boc-boc*, îl auzea cântându-și vechiul cântec cu vocea lui joasă, groasă:

Nu-mi pune întrebări copilărești,
N-am să joc jocuri prostești.
Sunt un simplu trenuleț uu-uu
Și asta am să fiu continuu.

Vreau doar să călătoresc
Sub cerul clar, sărbătoresc,
Și să fiu un trenuleț uu-uu ferice,
Până în ziua când m-oi duce.

Charlie l-a dus pe domnul Martin la timp la recitalul de pian al fiicei sale (cum altfel?) și Susannah s-a bucurat peste poate să-l revadă pe vechiul ei prieten, Charlie (cum altfel?), și toți s-au dus înapoi la St Louis împreună, Susannah trăgând cu toată forța de șnurul sirenei cât a fost drumul de lung. Domnul Martin le-a găsit lui Charlie și mecanicului Bob de lucru la nou-înființatul parc de distracții Lumea de Mijloc din California, să plimbe copiii, și

> acolo îi veți găsi și astăzi, plimbând de colo-colo copii veseli în acea lume plină de lumini și muzică și distracție pe cinste. Părul mecanicului Bob este alb, iar Charlie nu mai vorbește la fel de mult ca înainte, dar amândoi au încă destulă vlagă și, din când în când, copiii îl aud pe Charlie cântându-și vechiul cântec cu vocea lui joasă, groasă.

SFÂRȘIT

– Nu-mi pune întrebări copilărești, n-am să joc jocuri prostești, murmură Jake, uitându-se la ultima ilustrație.

Îl înfățișa pe Charlie, trenulețul Uu-uu, trăgând două vagoane de pasageri descoperite, pline de copii veseli, de la *montagnes-russes* la roata Ferris. Mecanicul Bob stătea în cabină, trăgea șnurul sirenei și părea fericit ca porcul în mocirlă. Jake bănuia că zâmbetul mecanicului Bob trebuia să exprime fericirea supremă, dar lui i se părea că era zâmbetul unui descreierat. Charlie și mecanicul Bob arătau *amândoi* ca niște descreierați... și cu cât Jake se uita mai mult la copii, cu atât avea mai mult impresia că expresiile de pe chipurile lor aduceau cu niște grimase de teroare. *Lăsați-ne să coborâm*, păreau să spună chipurile lor. *Vă rugăm, lăsați-ne să coborâm teferi și nevătămați.*

Și să fiu un trenuleț uu-uu ferice până în ziua când m-oi duce.

Jake închise cartea și o privi căzut pe gânduri. Apoi o redeschise și începu să o frunzărească, încercuind anumite cuvinte și propoziții care, i se părea lui, aveau o anumită importanță.

Compania de căi ferate Lumea de Mijloc... mecanicul Bob... o voce joasă, groasă... OUU-UUU... primul prieten adevărat pe care îl avea de când îi murise soția, cu mult timp în urmă, în New York... domnul Martin... lumea a mers mai departe... Susannah...

Lăsă pixul jos. *De ce* i se păreau importante aceste cuvinte și propoziții? Cea despre New York părea evidentă, dar celelalte? Și, la urma urmei, de ce *cartea* aceasta? Faptul că îi fusese scris să o cumpere era incontestabil. Dacă n-ar fi avut bani în buzunar, era convins că ar fi luat-o pur și simplu și ar fi fugit cu ea din librărie. Dar *de ce?* Se simțea ca acul unei busole. Acul nu știe nimic despre nordul magnetic; știe doar că trebuie să indice într-o anumită direcție, fie că-i place, fie că nu.

Singurul lucru pe care Jake îl știa sigur era că se simțea foarte, foarte obosit și că, dacă nu se așeza în pat curând, va adormi la masă. Își dădu jos cămașa, apoi aruncă încă o privire la coperta lui *Charlie, trenulețul Uu-uu.*

Zâmbetul acela. Pur și simplu nu avea încredere în zâmbetul acela.

Nici cât negru sub unghie.

23

Somnul nu veni atât de repede pe când se așteptase Jake. Vocile reîncepură să se contrazică dacă el era viu sau mort, și îl ținură treaz. În cele din urmă, se ridică în capul oaselor cu ochii închiși și apăsându-și tâmplele cu pumnii încleștați.

Terminați! strigă la ele. *Terminați odată! Ați tăcut toată ziua, tăceți din nou!*

Eu aș tăcea dacă ar recunoaște că sunt mort, zise îmbufnată una dintre voci.

Aș tăcea și eu dacă ar arunca naibii o privire în jur și ar recunoaște că sunt în mod evident viu, ricană cealaltă.

Îi venea să strige cât îl țineau plămânii. Nu credea că se va mai putea controla; simțea că-i urca strigătul în gât ca voma. Deschise ochii, își văzu

pantalonii așezați pe spătarul scaunului de la birou și-l fulgeră o idee. Coborî din pat, se duse la scaun și pipăi în buzunarul drept din față al pantalonilor.

Cheia argintie era tot acolo și imediat ce degetele i se strânseră în jurul ei, vocile încetară.

Spune-i, gândi el, neavând idee cui îi era adresat gândul. *Spune-i să strângă cheia în mână. Cheia face vocile să dispară.*

Se întoarse în pat și adormi cu cheia strânsă în mână, la trei minute după ce puse capul pe pernă.

III

UȘA ȘI DEMONUL

1

Tocmai când era să-l fure somnul, Eddie auzi clar în ureche o voce: *Spune-i să strângă cheia în mână. Cheia face vocile să dispară.*

Se ridică țeapăn în șezut, uitându-se speriat în jur. Susannah dormea buștean lângă el; vocea aceea nu putea să fi fost a ei.

Și nici a altcuiva, aparent. Mergeau prin pădure, de-a lungul cărării Grinzii, deja de opt zile, și-n seara aceasta ridicaseră tabără pe fundul unei văi adânci. Aproape, în stânga, vuia un pârâu mare, curgând în aceeași direcție în care se îndreptau ei: sud-est. În dreapta, pe o costișă abruptă creșteau brazi. Nu era niciun intrus acolo; doar Susannah care dormea și Roland care stătea de veghe. Pistolarul era ghemuit sub pătura sa pe malul pârâului și se uita în întuneric.

Spune-i să strângă cheia în mână. Cheia face vocile să dispară.

Eddie ezită preț de un singur moment. Sănătatea mentală a lui Roland era în balanță acum, iar balanța se înclina în direcția greșită. Și partea cea mai rea era că nimeni nu știa asta mai bine decât el însuși. În acest punct, Eddie era dispus să se agațe de orice pai.

Folosea în chip de pernă o bucată împăturită de piele de căprioară. Băgă mâna sub ea și scoase de acolo un pachet înfășurat în piele. Se duse la Roland și fu surprins că pistolarul nu-l observă decât în momentul în care era la mai puțin de patru pași de spatele lui neprotejat. Fusese un timp – și încă nu de mult – când Roland ar fi știut că Eddie era treaz încă dinainte ca el să se ridice în șezut. Ar fi sesizat schimbarea în respirația lui.

Era mai vigilent atunci când eram pe plajă, când era pe jumătate mort din pricina mușcăturii homaroșeniei, gândi Eddie cu tristețe.

Într-un târziu, Roland întoarse capul și se uită la el. Ochii lui ardeau de durere și istovire, dar Eddie recunoscu aceste lucruri ca fiind doar un licăr de suprafață. Dincolo de el intuia o confuzie scăpărătoare care avea aproape sigur să se transforme în nebunie, dacă ar fi continuat să evolueze de capul ei. Își simți inima grea de milă.

– Nu poți dormi? întrebă Roland.

Vocea lui era moale, aproape amorțită.

– Aproape că adormisem, și apoi m-am trezit, începu Eddie. Ascultă...

– Cred că mă pregătesc să mor.

Roland îl țintui cu privirea. Strălucirea îi părăsi ochii și acum, privindu-i, era ca și când s-ar fi uitat în două hăuri adânci și întunecate, aparent fără sfârșit. Eddie se cutremură, mai mult din cauza acelei priviri goale decât din cauza celor rostite de Roland.

– Și știi, Eddie, ce sper că se află în poiana unde se sfârșește drumul?

– Roland...

– Liniște, continuă celălalt. Doar liniște. Asta ar fi de ajuns. Un sfârșit pentru... asta.

Își apăsă tâmplele cu pumnii și Eddie gândi: *Am mai văzut pe cineva făcând asta, și nu de mult. Dar pe cine? Unde?*

Era ridicol, desigur; nu văzuse pe nimeni decât pe Roland și Susannah de aproape două luni. Dar *simțea* că era adevărat.

– Roland, lucrez de un timp la ceva, zise el.

Pistolarul încuviință. Năluca unui zâmbet îi atinse buzele.

– Știu. Ce este? Ești pregătit în sfârșit să-mi spui?

– Cred că poate fi o parte din treaba asta cu *ka-tet*-ul.

Uitătura goală părăsi ochii lui Roland. Îi aruncă lui Eddie o privire atentă, dar nu spuse nimic.

– Uite.

Eddie începu să despăturească bucata de piele.

Asta n-o să ajute la nimic! zise deodată vocea lui Henry pe un ton superior. Era atât de puternică, încât Eddie chiar tresări. *Nu e decât o cioplitură fără noimă! O să râdă imediat ce o va vedea! O să râdă* de tine! *„Oo, ui' la asta!" va spune. „A cioplit fetița ceva?"*

– Taci din gură, murmură Eddie.

Pistolarul ridică din sprâncene.

– Nu tu.

Roland aprobă din cap, fără surprindere.

– Fratele tău te vizitează des, nu-i așa, Eddie?

Un moment, Eddie nu făcu decât să se uite fix la el, cu obiectul lui cioplit încă ascuns în pătratul de piele. Apoi zâmbi. Nu era un zâmbet agreabil.

– Nu la fel de des ca înainte. Slavă Cerului pentru micile minuni.

– Da, zise Roland. Prea multe voci apasă tare pe sufletul unui om... Ce este, Eddie? Arată-mi, te rog.

Eddie ridică bucata de frasin. Cheia, aproape completă, ieșea din ea asemenea capului unei femei la prora unei corăbii... sau a mânerului unei săbii înfipte într-o stâncă. Eddie nu știa cât de bine reușise să reproducă forma cheii pe care o văzuse în foc (și niciodată nu va ști, bănuia, decât dacă va găsi încuietoarea potrivită în care să o încerce), dar credea că o nimerise bine. De un singur lucru era cât se poate de sigur: era cea mai bună sculptură pe care o făcuse vreodată. De departe.

– Pe toți zeii, Eddie, e frumoasă! făcu Roland. Apatia îi dispăruse din glas; vorbi pe un ton de reverență surprinsă, pe care Eddie nu-l mai auzise până atunci. E gata? Nu e, nu-i așa?

– Nu... nu tocmai. Își plimbă degetul mare în a treia scobitură, apoi peste *s*-ul de la capătul ultimei scobituri. Mai am puțin de lucrat aici, iar curbura de la capăt încă nu a ieșit bine. Nu știu de unde știu asta, dar așa e.

– Ăsta este secretul tău.

Nu era o întrebare.

– Da. Acum, de aș ști măcar ce înseamnă!

Roland se uită în jur. Eddie îi urmări privirea și o văzu pe Susannah. Se simți puțin ușurat știind că Roland o auzise primul.

– Ce faceți, băieți, atât de târziu? Trăncăniți verzi și uscate? Văzu cheia de lemn din mâna lui Eddie și încuviință. Chiar mă întrebam când te vei hotărî să ne arăți și nouă aia. A ieșit bine. Nu știu la ce folosește, dar a ieșit al naibii de bine.

– N-ai idee ce ușă ar putea deschide? îl întrebă Roland pe Eddie. Asta n-a făcut parte din *khef*-ul tău?

– Nu... dar s-ar putea să ajute la ceva, chit că nu e terminată. Întinse cheia spre Roland. Vreau să o ții tu.

Pistolarul nu făcu niciun gest de a o lua. Îl privi îndeaproape pe Eddie.

– De ce?

– Pentru că... ei bine... pentru că cineva cred că mi-a spus că așa ar trebui.

– Cine?

Băiatul tău, gândi Eddie imediat și, imediat ce avu gândul, știu că era adevărat. *Afurisitul tău de băiat*. Nu voia, totuși, să o spună cu voce tare. Nu voia să amintească deloc numele băiatului. Asta nu putea decât să-i facă din nou rău lui Roland.

– Nu știu. Dar cred că ar trebui să încerci.

Roland întinse încet mâna după cheie. Când degetele lui o atinseră, un licăr puternic păru să o lumineze, dar dispăru atât de repede, încât Eddie nu fu sigur dacă-l văzuse. Putea să fi fost doar lumina stelelor.

Mâna lui Roland strânse cheia cioplită în bucata de lemn. Un moment, pe chipul lui nu se văzu nimic. Apoi fruntea i se încreți și capul se lăsă puțin pe o parte, ca și când ar fi ascultat ceva.

– Ce este? întrebă Susannah. Auzi...

– *Șșș!*

Nedumerirea de pe chipul lui Roland era înlocuită încet de mirare. Se uită de la Eddie la Susannah și înapoi la Eddie. Ochii i se umpleau de o emoție puternică, așa cum o carafă se umple cu apă când e coborâtă într-un izvor.

– Roland? întrebă Eddie îngrijorat. Te simți bine?

Roland șopti ceva. Eddie nu auzi ce. Susannah părea speriată. Aruncă o privire acuzatoare spre Eddie, ca pentru a-l întreba: *Ce i-ai făcut?* Eddie îi luă mâna în ambele sale mâini.

– Cred că e bine.

Roland strângea atât de tare în mână bucata de lemn, încât Eddie se temu pe moment că o va rupe în două, dar lemnul era puternic și Eddie îl cioplise gros. Gâtul pistolarului se umflă; mărul lui Adam urcă și coborî, în timp ce bărbatul se străduia să vorbească. Și, dintr-odată, strigă spre cer cu o voce puternică și clară:

– *AU DISPĂRUT! VOCILE AU DISPĂRUT!*

Întoarse privirea spre ei și Eddie văzu ceva ce nu s-ar fi așteptat niciodată să vadă – nici dacă ar fi trăit o mie de ani.

Roland de Gilead plângea.

2

În noaptea aceea, pistolarul dormi neîntors și avu un somn fără vise pentru prima dată de luni de zile, și dormi strângând tare în mână cheia încă neterminată.

3

Într-o altă lume, dar sub umbra aceluiași *ka-tet*, Jake Chambers avea cel mai viu vis din viața sa.

Umbla printr-o pădure bătrână, distrusă – o zonă moartă de copaci căzuți și tufișuri sălbatice care-l prindeau de glezne și încercau să-i fure tenișii. Ajunse la o centură subțire de copaci mai tineri (anini, credea el, sau poate fagi – el era băiat de la oraș și singurul lucru pe care îl știa sigur despre copaci era că unii aveau frunze și alții aveau ace) și descoperi o cărare printre ei. Își croi drum de-a lungul ei, mișcându-se puțin mai repede. Înainte se vedea un fel de poiană.

Se opri o dată înainte să ajungă la ea, când zări un soi de indicator din piatră la dreapta. Părăsi cărarea pentru a-l studia. Erau litere cioplite în el, însă erau atât de erodate, încât nu reușea să le deslușească. În cele din urmă, închise ochii (nu mai făcuse asta niciodată într-un vis) și își lăsă degetele să urmărească

fiecare literă, ca un orb care citește Braille. Fiecare prinse formă în întunericul din spatele pleoapelor sale, până ce alcătuiră o propoziție care apăru într-un nimb de lumină albastră:

CĂLĂTORULE, AICI ÎNCEPE LUMEA DE MIJLOC

Dormind în patul lui, Jake își trase genunchii la piept. Mâna în care ținea cheia era sub pernă și acum degetele o strânseră mai tare.

Lumea de mijloc, gândi el, *sigur că da. St Louis și Topeka și Oz și Parcul de Distracții și Charlie, trenulețul Uu-uu*.

Deschise ochii în vis și merse mai departe. Poiana din spatele copacilor era pavată cu asfalt vechi, crăpat. Un cerc galben-șters fusese vopsit în mijloc. Jake își dădu seama că era un teren de baschet înainte să-l vadă pe băiatul din celălalt capăt, stând la linia de aruncare liberă și dând la coș cu o minge Wilson veche. Le nimerea unul după altul, mingea intrând perfect prin cercul fără plasă al coșului. Coșul însuși era fixat în ceva ce aducea cu un chioșc de metrou închis peste noapte. Ușa lui era vopsită în dungi galbene și negre intercalate, pe diagonală. Din spatele ei – sau poate de sub ea – Jake auzea un murmur egal de mașinării puternice. Sunetul era cumva deranjant. Terifiant.

Nu călca pe roboți, zise băiatul care arunca la coș, fără a se întoarce. *Cred că sunt toți morți, dar n-aș risca, în locul tău.*

Jake se uită în jur și văzu împrăștiate pe jos mai multe dispozitive mecanice spulberate. Unul aducea cu un șoarece sau șobolan, altul cu un liliac. Un șarpe mecanic zăea rupt în două bucăți ruginite, aproape de picioarele sale.

Tu EȘTI eu? întrebă Jake, făcând un pas spre băiatul de la coș, dar chiar înainte ca acesta să se întoarcă, Jake știu că răspunsul era negativ. Băiatul era mai înalt decât el și avea cel puțin treisprezece ani. Avea părul mai închis la culoare și, când se uită la el, Jake văzu că ochii străinului erau căprui. Ai săi erau albaștri.

Tu ce crezi? întrebă băiatul străin și-i pasă mingea.

Nu, sigur că nu, spuse Jake, parcă scuzându-se. *Doar că de vreo trei săptămâni sunt rupt în două*. Bătu mingea și o aruncă de la mijlocul terenului. Aceasta făcu o boltă înaltă și căzu fără zgomot direct prin cerc. Jake fu bucuros... dar descoperi că, în același timp, se temea de ce avea să-i spună băiatul acela străin.

Știu, zise băiatul. *Ți-a făcut viața un calvar, nu-i așa?* Purta pantaloni scurți ecosez și un tricou galben pe care scria NU TE PLICTISEȘTI NICIODATĂ ÎN LUMEA DE MIJLOC. Își legase o bandană verde la frunte, ca să nu-i intre părul în ochi. *Și-nainte să se-mbuneze lucrurile, se vor înrăutăți și mai tare.*

Ce-i locul acesta? întrebă Jake. *Și tu cine ești?*

E Portalul Ursului... dar este totodată Brooklyn.

Asta nu suna logic și totuși, într-un fel, suna. Jake își spuse că lucrurile de genul acesta întotdeauna păreau așa în vis, doar că ăsta nu lăsa *impresia* unui vis.

Cât despre mine, eu nu contez cine știe cât, spuse băiatul. Aruncă mingea peste umăr. Aceasta urcă, apoi coborî încet prin cercul coșului. *Eu trebuie să te conduc, atâta tot. Te voi duce unde trebuie să mergi și-ți voi arăta ce trebuie să vezi, dar tu trebuie să fii cu băgare de seamă pentru că eu nu te cunosc. Și străinii îl enervează pe Henry. Și Henry poate fi rău când e nervos, iar el e mai mare decât tine.*

Cine-i Henry? întrebă Jake.

Nu contează. Numai nu te lăsa văzut de el. Nu trebuie decât să rămâi pe aici... și să vii după noi. Apoi, când vom pleca...

Băiatul se uită la Jake. Ochii aceia exprimau deopotrivă milă și teamă. Jake înțelese pe dată că băiatul începea să se *estompeze* – putea să vadă dungile galbene și negre de pe cutie direct prin tricoul galben al băiatului.

Cum te voi găsi? Jake era deodată îngrozit că băiatul se va evapora cu totul înainte să-i poată transmite ce avea nevoie să audă.

Fără probleme, răspunse băiatul. Vocea lui căpătase un ecou ciudat, metalic. *Ia doar metroul până la Co-Op City. O să mă găsești.*

Ba n-o să te găsesc! protestă Jake. *Co-Op City e* uriaș! *Acolo probabil că locuiesc o sută de mii de oameni!*

Acum, băiatul nu mai era decât un contur lăptos. Ochii lui căprui continuau totuși să fie acolo, asemenea rânjetului pisicii de Cheshire din *Alice*. Îl priveau cu compasiune și anxietate. *Nu-ți face probleme,* zise el. *Doar ai găsit cheia și trandafirul, nu-i așa? La fel mă vei găsi și pe mine. În după-amiaza asta, Jake. Pe la ora trei ar trebui să fie bine. Va trebui să ai grijă și va trebui să te miști repede.* Făcu o pauză, un băiat-fantomă cu o minge veche de baschet așezată lângă un picior transparent. *Acum trebuie să plec... dar mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Pari un puști de treabă și nu mă surprinde că el te iubește. Ține minte, totuși, că există pericole. Ai grijă... și grăbește-te.*

Stai! strigă Jake și străbătu în alergare terenul de baschet spre băiatul care dispărea. Lovi cu un picior într-un robot stricat care semăna cu un tractor de jucărie. Se împiedică și căzu în genunchi, rupându-și pantalonii. Ignoră arsura de durere. *Stai! Trebuie să-mi spui despre ce-i vorba aici! Trebuie să-mi spui de ce mi se întâmplă lucrurile astea!*

Din cauza Grinzii, răspunse băiatul care nu mai era acum decât o pereche de ochi agățați în aer, *și din cauza Turnului. În cele din urmă, toate lucrurile, până și Grinzile, slujesc Turnul Întunecat. Credeai că tu vei fi diferit?*

Jake lovi din mâini și se opinti în picioare. *Îl voi găsi? Îl voi găsi pe pistolar?*

Nu știu, răspunse băiatul. Vocea lui părea acum să vină de la un milion de kilometri depărtare. *Știu doar că trebuie să încerci. În privința asta nu ai de ales.*

Băiatul dispăru. Terenul de baschet din pădure era gol. Singurul sunet rămăsese murmurul acela vag de mașinării și lui Jake nu-i plăcea. Ceva nu era în regulă cu sunetul acela și el credea că ceea ce nu era în regulă cu mașinăria afecta trandafirul – sau invers. Totul se lega, cumva.

Luă de jos mingea de baschet veche și roasă și o aruncă. Intră perfect în coș... și dispăru.

Râul, suspină vocea băiatului străin. Fusese ca o adiere de vânt. Venise de nicăieri și de pretutindeni. *Răspunsul este râul*.

4

Jake se trezi în prima lumină lăptoasă a zorilor, cu ochii în tavanul camerei lui. Se gândea la tipul de la Restaurantul Spiritual al Manhattanului – Aaron Deepneau, cel care își făcea veacul pe Bleecker Street când Bob Dylan nici nu știa să scoată un acord pe Hohner-ul lui. Aaron Deepneau îi dăduse o ghicitoare.

Cine umblă, dar n-are picioare,
Cine are gură, dar nu vorbește,
Cine are pat, dar nu doarme,
Cine are brațe, dar n-are mâini?

Acum știa răspunsul. Râul umbla; râul avea gură; râul avea pat; râul avea brațe. Băiatul îi spusese răspunsul. Băiatul din vis.

Și dintr-odată se gândi la altceva ce spusese Deepneau: *Asta e doar jumătate de răspuns. Ghicitoarea lui Samson e dublă, prietene.*

Jake aruncă o privire la ceasul de pe noptieră și văzu că era șase și douăzeci. Venise timpul să se miște, dacă voia să iasă din casă înainte să se trezească părinții. Astăzi nu avea să meargă la școală; Jake credea că, în ceea ce-l privea, școala se anulase pentru totdeauna.

Aruncă în lături cuvertura, coborî picioarele pe podea și văzu că avea zgârieturi pe ambii genunchi. Zgârieturi proaspete. Partea stângă și-o învinețise ieri, când alunecase pe cărămizi și căzuse, și la cap se lovise când leșinase lângă trandafir, însă nu pățise nimic la genunchi.

– Asta s-a întâmplat în vis, șopti el și descoperi că nu era deloc surprins. Începu să se îmbrace cu mișcări grăbite.

5

În fundul șifonierului, sub un amalgam de tenișI vechi fără șireturi și un maldăr de benzi desenate cu *Omul Păianjen*, găsi ghiozdanul cu care mergea la școală în clasele primare. Nimeni, nici picat cu ceară, n-ar fi venit cu ghiozdan la Piper – e prea, prea comun, scumpul meu – și când Jake îl luă în mână, simți un val de nostalgie pentru acele zile când viața păruse atât de simplă.

Îndesă în el o cămașă curată, o pereche de jeanși curați, niște chiloți și șosete, apoi adăugă *Ghici ghicitoare ce-i!* și *Charlie, trenulețul Uu-uu*. Pusese cheia pe masă înainte să scotocească în șifonier după vechiul lui ghiozdan, și vocile se întoarseră numaidecât, însă erau îndepărtate și surde. Pe deasupra, era sigur că le putea face să dispară luând din nou cheia în mână, iar asta îl liniștea.

Bine, gândi el, uitându-se în ghiozdan. Rămăsese loc destul chiar și după ce pusese cărțile. *Ce altceva?*

Un moment, își spuse că nu mai era nimic altceva... și apoi știu.

6

Biroul tatălui mirosea a țigări și ambiție.

Era dominat de o masă uriașă din lemn de tec. Vizavi de intrare, încastrate într-un perete altfel plin de cărți, erau trei televizoare Mitsubishi. Fiecare era setat pe una dintre rețelele rivale și noaptea, când tatăl lui stătea acolo, toate-și rulau imaginile de ultimă oră cu sonorul redus la minimum.

Draperiile erau închise și Jake aprinse veioza de birou ca să vadă ceva. Se simțea agitat doar fiindcă era acolo, chiar și așa, cu tenișii în picioare. Dacă tatăl lui se trezea și venea (lucru posibil; oricât de târziu se ducea la culcare sau cât de mult bea, Elmer Chambers dormea ușor și se trezea devreme), avea să se enerveze. În cel mai bun caz, asta i-ar fi îngreunat evadarea altfel ușoară. Cu cât pleca mai repede de acolo, cu atât mai bine avea să se simtă.

Sertarele mesei erau încuiate, dar tatăl lui nu făcuse niciodată un secret din locul în care ținea cheia. Jake strecură degetele sub sugativă și o extrase. Deschise al treilea sertar, întinse mâna pe lângă dosare și atinse metal rece.

O scândură scârțâi în hol și el împietri. Trecură mai multe secunde. Când scârțâitul nu se repetă, Jake scoase arma pe care tatăl lui o ținea pentru „protecția domiciliului“ – un Ruger automat calibru 44. Tata îi arătase arma cu mare mândrie chiar în ziua când o cumpărase – cu doi ani în urmă. Fusese surd la cerințele arzătoare ale soției de a o lăsa din mână înainte să fie rănit cineva.

Jake găsi butonul de pe lateral care elibera încărcătorul. Acesta îi căzu în mână cu un *pac!* metalic ce păru foarte puternic în apartamentul tăcut. Aruncă din nou o privire temătoare spre ușă, apoi își întoarse atenția spre încărcător. Era plin. Dădu să-l introducă înapoi în pistol și apoi îl scoase iar. Să ții un pistol încuiat într-un sertar de birou era un lucru; să porți unul cu tine prin New York City era cu totul altceva.

Vârî arma pe fundul ghiozdanului, apoi pipăi din nou în spatele dosarelor. De data aceasta scoase o cutie cu cartușe, cam pe jumătate plină. Își amintea că tatăl lui exersase de câteva ori trasul la țintă la poligonul poliției de pe First Avenue înainte să-și piardă interesul.

Scândura scârțâi iar. Jake voia să plece.

Scoase una dintre cămășile pe care le luase cu el, o așeză pe masa tatălui și înfășură în ea încărcătorul și cutia cu gloanțe. Apoi o puse înapoi în

ghiozdan și închise bine clapeta cu cataramele. Era pe cale să plece, când ochii îi căzură pe teancul mic de hârtii de lângă tăvile pentru corespondență. Ochelarii de soare Ray-Ban oglindiți pe care tatălui îi plăcea să-i poarte erau împăturiți peste ele. Jake luă o foaie de hârtie și, după ce se gândi un moment, luă și ochelarii de soare. Pe aceștia îi introduse în buzunarul de la piept. Apoi luă stiloul subțire, auriu, din stativul lui și scrise *Dragă tată și dragă mamă* sub antet.

Se opri, încruntându-se la această formulă de salut. Ce urma după ea? Ce avea el, mai exact, de spus? Că-i iubea? Da, însă nu destul – acest adevăr central era străpuns de tot soiul de alte adevăruri neplăcute, ca niște ace de oțel înfipte într-un ghem de ață. Că îi va fi dor de ei? Nu știa dacă asta era adevărat sau nu, lucru într-un fel oribil. Că spera că *lor* le va fi dor de *el?*

Înțelese deodată care era problema. Dacă ar fi avut de gând să lipsească doar pentru o zi, ar fi putut scrie ceva. Simțea însă o certitudine aproape absolută că *nu* era vorba doar de o zi, de o săptămână, de o lună, sau de vara aceea. Avea o idee că atunci când va ieși din apartament, o va face pentru totdeauna.

Aproape mototoli foaia de hârtie, apoi se răzgândi. Scrise: *Vă rog să aveți grijă de voi. Vă iubesc, J.* Cam sec, dar măcar era ceva.

Bine. Acum vrei să nu-ți mai forțezi norocul și să ieși din casă?

Voia.

În apartament era o tăcere aproape mormântală. Traversă livingul pe vârfuri, auzind doar respirația părinților lui: sforăiturile slabe ale mamei, respirația mai grea a tatălui care, la fiecare umplere de plămâni, scotea un fluierat subțire. Frigiderul se cuplă tocmai când el ajunse la intrare și Jake încremeni pentru moment, inima bubuindu-i în piept. Apoi ajunse la ușă. O descuie cât de încet putu, după care păși afară și o trase ușor după el.

Când limba încuietorii intră la locul ei simți că i se ridică o piatră de pe inimă și-l cuprinse un sentiment puternic de anticipare. Nu știa ce-l aștepta și avea motive să creadă că va fi periculos, însă avea unsprezece ani – era prea tânăr ca să-și refuze plăcerea care-l umplu pe dată. Îl aștepta un drum – un drum ascuns care ducea adânc într-un teritoriu necunoscut. Erau secrete care puteau să i se dezvăluie, dacă el era deștept... și dacă era norocos. Își părăsise casa în lumina lungă a zorilor și ceea ce îl aștepta era o mare aventură.

Dacă rezist, dacă pot fi drept, voi vedea trandafirul, gândi el apăsând butonul de chemare a liftului. *Știu asta... și-l voi vedea și* pe el.

Acest gând îl umplu de o nerăbdare atât de mare, încât era aproape un extaz.

Trei minute mai târziu ieși de sub marchiza care ținea umbră intrării în clădirea în care el își trăise toată viața. Se opri un moment, apoi se întoarse la stânga. Decizia aceasta nu părea luată la întâmplare. Și nici nu era. Se îndrepta spre sud-est, de-a lungul cărării Grinzii, reluându-și propria călătorie întreruptă către Turnul Întunecat.

7

La două zile după ce Eddie îi dăduse lui Roland cheia neterminată, cei trei călători – transpirați, obosiți și răvășiți – răzbiră printr-o porțiune de tufișuri și copaci pitici deosebit de deși și descoperiră ceea ce la prima vederea păreau a fi două cărări, mergând în tandem pe sub crengile împletite ale copacilor bătrâni care se îngrămădeau de o parte și de alta. După câteva clipe de studiu, Eddie decise că nu erau simple cărări, ci urmele unui drum de mult abandonat. Tufișuri și copaci pitici creșteau asemenea unor pene rebele de-a lungul a ceea ce fusese mijlocul lui. Adânciturile pline de iarbă erau făgașele săpate de roți și ambele erau suficient de largi încât să poată încăpea scaunul cu rotile al lui Susannah.

– Aleluia! strigă el. Să bem pentru asta!

Roland încuviință fără cuvinte și luă de la brâu plosca din piele. I-o întinse întâi lui Susannah, care ședea în ham, în spinarea sa. Cheia lui Eddie, legată acum la gâtul lui Roland pe o nojiță, i se mișca sub cămașă la fiecare mișcare. Susannah luă o înghițitură și-i dădu plosca lui Eddie. El bău, după care începu să desfacă scaunul. Ajunsese să urască drăcovenia aia; era ca o ancoră de fier, îi ținea mereu în urmă. Cu excepția unei spițe rupte, încă era într-o stare bună. Uneori, Eddie credea că drăcovenia aceea le va supraviețui tuturor. Acum, însă, putea fi de folos... pentru o vreme, cel puțin.

Eddie o ajută pe Susannah să iasă din ham și o așeză în scaun. Ea duse mâinile la șale, se întinse și surâse de plăcere. Eddie și Roland auziră amândoi pârâitul ușor pe care îl scoase coloana ei, întinzându-se.

În față, o creatură mare care semăna cu un bursuc corcit cu un raton ieși alene din pădure. Se uită la ei cu ochi mari, aurii pe margine, zvâcni din botul ascuțit și mustăcios ca pentru a spune *Ha! Mare scofală!*, apoi traversă nepăsător restul drumului și dispăru din nou. Înainte de asta, Eddie îi observă coada – lungă și încovrigată, semăna cu un arc îmblănit.

– Ce-a fost aia, Roland?

– Un billy-bumbler.

– E comestibil?

Roland clătină din cap.

– A tare. Acru. Mai degrabă aș mânca un câine.

– Ai mâncat? întrebă Sussanah. Câine, vreau să zic.

Roland încuviință, dar nu spuse mai mult. Eddie se trezi că se gândește la o replică dintr-un vechi film cu Paul Newman: *Așa-i, doamnă – am mâncat căței și am dus o viață de cățel.*

Păsările cântau vesele în copaci. O briză ușoară sufla pe drum. Eddie și Susannah întoarseră recunoscători fețele spre ea, apoi se uitară unul la celălalt și zâmbiră. Eddie fu din nou copleșit de recunoștință față de ea – era înfricoșător să ai pe cineva pe care să-l iubești, însă era și foarte plăcut.

– Cine a făcut drumul ăsta? întrebă Eddie.

– Oameni care au dispărut de mult, răspunse Roland.

– Aceiași care au făcut cupele și farfuriile pe care le-am găsit? întrebă Susannah.

– Nu... nu ei. Ăsta era un drum de trăsuri, îmi închipui, și dacă e încă aici, după atâția ani de uitare, trebuie să fi fost unul foarte mare... poate *Marele* Drum. Dacă am săpa, îmi imaginez că am găsi pietriș și poate și sistemul de scurgere. Dacă tot suntem aici, hai să îmbucăm ceva.

– Mâncare! strigă Eddie. Adu-o aici! Pui florentin! Creveți polinezieni! Soté de vițel cu ciuperci și...

Susannah îl înghionti cu cotul.

– Termină, albule.

– Ce să fac dacă am o imaginație bogată? zise Eddie vesel.

Roland își dădu jos desaga de pe umăr, se lăsă pe vine și începu să încropească un prânz mic, constând din carne uscată învelită în frunze măslinii. Eddie și Susannah descoperiseră că acele frunze semănau puțin la gust cu spanacul, doar că aroma lor era mult mai pregnantă.

Eddie o împinse pe Susannah până la el și Roland îi dădu trei „burritos à la pistolar", cum le spunea Eddie. Ea începu să mănânce.

Când Eddie se întoarse, Roland îi întinse și lui trei bucăți de carne înfășurate în frunze – și încă ceva. Era bucata de frasin din care creștea cheia. Roland o luase de pe nojița care, acum, îi încercuia gâtul, goală.

– Hei, ai nevoie de asta, nu? întrebă Eddie.

– Când o dau jos, vocile revin, dar sunt foarte îndepărtate, spuse Roland. Pot să le suport. De fapt, le aud chiar și când o port – ca vocile unor oameni care vorbesc încet de cealaltă parte a dealului. Asta, cred, pentru că încă nu e gata cheia. N-ai mai lucrat la ea de când mi-ai dat-o.

– Păi... o purtai, și n-am vrut să...

Roland nu spuse nimic, dar ochii lui albaștri îl priveau pe Eddie în felul acela răbdător, ca un profesor.

– Bine, zise Eddie, mă tem să n-o dau în bară. Mulțumit?

– După fratele tău, ai dat-o în bară cu totul... nu-i așa? întrebă Susannah.

– Susannah Dean, psiholoaga începătoare. Ți-ai ratat vocația, dulceață.

Susannah nu se simți afectată de această dovadă de sarcasm. Ridică plosca pe cot, ca un țăran care dă sticla peste cap, și bău cu nesaț.

– Dar e adevărat, nu?

Eddie, care își aminti că nu terminase nici praștia – nu încă, cel puțin – ridică din umeri.

– Trebuie să o termini, zise Roland pe un ton blând. Cred că se apropie timpul când va fi nevoie să o folosești.

Eddie dădu să vorbească, apoi închise gura. Suna ușor când o spuneai așa, pe șleau, dar niciunul dintre ei nu înțelegea cu adevărat problema. Iar problema era aceasta: șaptezeci la sută sau optzeci sau chiar nouăzeci și opt și jumătate pur și simplu nu era de ajuns. Nu de data asta. Și dacă *chiar* avea să o dea în bară, nu putea să arunce lemnul peste umăr și să-și vadă de drum. Pentru început, de când tăiase bucata aceea de lemn nu mai văzuse niciun frasin. Cel mai mult îl dădea însă peste cap faptul că acum era totul sau nimic. Dacă greșea fie și numai puțin, cheia nu avea să se rotească atunci când ei vor avea nevoie să se rotească. Și avea tot mai multe emoții din cauza *s*-ului aceluia mic de la capăt. Părea simplu, dar dacă formele nu erau exacte...

Așa cum e acum, însă, nu va funcționa; atâta lucru sigur știi.

Suspină, uitându-se la cheie. Da, atâta lucru știa. Va trebui să încerce să o termine. Teama de eșec îi va îngreuna lucrul mai mult decât era necesar, însă va trebui să-și reprime teama și să încerce. Poate că avea într-adevăr să reușească. Dumnezeu știe că reușise multe în săptămânile de când Roland intrase în mintea lui într-un avion Delta care se îndrepta spre aeroportul JFK. Faptul că era încă viu și cu mintea întreagă era în sine o realizare.

Eddie îi dădu cheia înapoi lui Roland.

– Poart-o deocamdată, spuse. O să mă reapuc de cioplit când ne oprim peste noapte.

– Promiți?

– Da.

Roland aprobă, luă cheia și începu să reînnoade nojița. Lucră încet, dar Eddie observă cu câtă dexteritate se mișcau degetele rămase la mâna sa dreaptă. Omul era culmea adaptabilității.

– Ceva *se va* întâmpla, nu-i așa? întrebă Susannah dintr-odată.

Eddie ridică privirea către ea.

– Ce te face să spui asta?

– Dorm cu tine, Eddie, și știu că acum visezi în fiecare noapte. Uneori și vorbești. Nu par a fi coșmaruri, nu tocmai, dar e cât se poate de clar că *ceva* se petrece în mintea ta.

– Da. Ceva se petrece. Doar că nu știu ce anume.

– Visele sunt puternice, remarcă Roland. Nu ți le amintești deloc?

Eddie pregetă.

– Puțin, dar sunt în ceață. Sunt din nou copil, asta știu. E după școală. Eu și Henry frecăm menta pe vechiul teren de joacă de pe Markey Avenue, acolo unde acum este clădirea tribunalului pentru minori. Vreau ca Henry să mă ducă să văd ceva în Dutch Hill. O casă veche. Copiii obișnuiau să-i spună Conacul și toți ziceau că era bântuită. Poate chiar așa era. Știu însă că-ți îngheța sângele în vene. Ți-l îngheța *de tot*.

Eddie clătină din cap, amintindu-și.

– M-am gândit la Conac pentru prima dată după atâția ani când eram în poiana ursului și am apropiat capul de cutia aia ciudată. Nu știu... poate din cauza asta am visul.

– Dar tu nu crezi că e așa, zise Susannah.

– Nu. Cred că ceea ce s-a întâmplat e mult mai complicat decât o simplă amintire venită din senin.

– Tu și fratele tău ați fost până la urmă acolo? întrebă Roland.

– Da... l-am convins eu.

– Și s-a întâmplat ceva?

– Nu. Dar a fost înfricoșător. Am stat acolo și ne-am uitat la ea puțin, și Henry m-a tachinat... spunând că mă va constrânge să intru și să iau un suvenir, lucruri de felul ăsta... dar eu știam că nu vorbea serios. Era la fel de speriat ca mine de casa aceea.

– Și asta e tot? întrebă Susannah. Doar visezi că te duci acolo? La Conac?

– E puțin mai mult decât atât. Vine cineva... și doar stă acolo. Într-un vis l-am observat, dar numai puțin... cam cu colțul ochiului, știi? Dar știam că trebuia să ne prefacem că nu ne cunoaștem.

– Chiar a fost persoana acolo în ziua aceea? întrebă Roland. Îl privea pe Roland cu interes. Sau e doar un personaj în visul tău?

– Ziua aceea a trecut de mult. Nu puteam avea mai mult de treisprezece ani. Cum aș putea să-mi amintesc cu precizie așa ceva?

Roland nu spuse nimic.

– Bine, făcu Eddie într-un final. Da. Cred că *a fost* acolo în ziua aia. Un puști care purta fie o geantă sport, fie un ghiozdan, nu-mi amintesc ce anume. Și ochelari de soare prea mari pentru fața lui. Din aceia cu lentile gen oglindă.

– Cine era persoana asta? întrebă Roland.

Eddie rămase tăcut mult timp. Ținea ultimul burritos à la Roland într-o mână, însă își pierduse pofta de mâncare.

– Cred că e puștiul pe care l-ai întâlnit tu la haltă, zise el până la urmă. Cred că vechiul tău prieten Jake stătea acolo, uitându-se la mine și la Henry în după-amiaza în care ne-am dus la Dutch Hill. Cred că ne-a urmărit. Fiindcă el aude vocile, exact ca tine, Roland. Și fiindcă împarte visele cu mine. Cred că ceea ce-mi amintesc este ceea ce se întâmplă acum, în când-ul lui Jake. Puștiul încearcă să se întoarcă aici. Și dacă cheia nu e gata atunci când el face mișcarea – sau dacă e cioplită greșit – probabil că va muri.

Roland spuse:

– Poate are și el o cheie. E posibil asta?

– Da, cred că este, răspunse Eddie, dar nu e de ajuns. Suspină și îndesă ultimul burrito în buzunar pentru mai târziu. *Și cred că el nu știe asta.*

8

Merseră mai departe, Roland și Eddie împingând cu schimbul scaunul lui Susannah. Aleseseră făgașul din stânga. Scaunul sălta și cobora și, din când în când, Eddie și Roland îl ridicau peste pietrele care ieșeau din țărână ici și colo, ca niște dinți bătrâni. Și totuși înaintau mai bine decât în ultima săptămână. Terenul urca și, când Eddie se uită peste umăr, văzu pădurea desfășurându-se în zare ca într-o serie de trepte blânde. Departe spre nord-vest, vedea o panglică de apă revărsându-se peste un perete de stâncă crăpat. Acela era, înțelese el cu uimire, locul pe care îl botezaseră „galeria de tir". Acum era aproape pierdut în urma lor, în pâcla acelei după-amiezi de vară.

– Și acum ce, băiete! strigă Susannah pe un ton tăios.

Eddie se întoarse la timp ca să nu intre cu căruciorul în Roland. Pistolarul se oprise și se uita atent în tufișurile dese din stânga drumului.

– Dacă mai faci din astea, îți suspend permisul de șofer, îl admonestă Susannah.

Eddie o ignoră. Urmărea privirea lui Roland.

– Ce este?

– Nu putem afla decât într-un fel. Se întoarse, o luă pe Susannah din scaun și o așeză pe șoldul său. Hai să aruncăm toți o privire.

– Pune-mă jos, uriașule... pot merge singură. Și încă mai ușor decât voi, băieți, dacă vreți să știți.

În timp ce Roland o lăsa încet jos în făgașul cu iarbă, Eddie mijii ochii spre pădure. Lumina târzie arunca acum cruci suprapuse de umbră, însă lui i se părea că vede ce-i reținuse atenția lui Roland. Era o stâncă înaltă și gri, aproape complet ascunsă după o perdea de cârcei și plante târâtoare.

Susannah se furișă în pădurea de pe marginea drumului cu mișcări sinuoase, de țipar. Roland și Eddie merseră după ea.

– E un indicator, nu-i așa?

Susannah stătea sprijinită în mâini și studia stânca dreptunghiulară. Cândva fusese perfect verticală, dar acum era înclinată în dreapta, ca o veche lespede funerară.

– Da. Dă-mi cuțitul tău, Eddie.

Eddie i-l dădu, apoi se aplecă lângă Susannah în timp ce pistolarul tăia cârceii. Când acești căzură la pământ, el văzu litere erodate săpate în piatră și știu ce spuneau înainte ca Roland să dezvelească măcar jumătate din inscripție:

CĂLĂTORULE, AICI ÎNCEPE LUMEA DE MIJLOC

9

– Ce înseamnă? întrebă Susannah.

Vocea îi era moale și impresionată; ochii ei nu conteneau să măsoare bucata de stâncă gri.

– Înseamnă că ne apropiem de sfârșitul acestei prime etape. Chipul lui Roland era solemn și gânditor. Îi dădu lui Eddie cuțitul înapoi. Cred că vom rămâne acum pe drumul ăsta vechi de trăsuri... sau, mai degrabă, el va rămâne cu noi. Merge pe calea Grinzii. Pădurea se va termina în curând. Mă aștept la o mare schimbare.

– Ce este Lumea de Mijloc? întrebă Eddie.

– Unul dintre marile regate care au dominat pământul în timpurile dinaintea acestora. Un regat al speranței și cunoașterii și luminii – genul de lucruri pe care noi, în țara mea, încercam să le păstrăm înainte ca întunericul să ne cotropească. Într-o zi, dacă vom avea timp, vă voi spune toate poveștile vechi... cele pe care le știu, cel puțin. Alcătuiesc un tablou mare, unul frumos, dar foarte trist.

Vechile povești spun că un mare oraș s-a aflat odată la marginea Lumii de Mijloc – poate la fel de mare ca orașul vostru New York. Acum sigur e în ruină, dacă încă mai există. Dar s-ar putea să fie oameni... sau monștri... sau amândouă. Va trebui să fim în gardă.

Întinse mâna dreaptă cu trei degete și atinse inscripția.

– Lumea de Mijloc, rosti el cu o voce joasă, meditativă. Cine ar fi crezut...

Lăsă vorba neterminată.

– Ei, nu putem face nimic, nu-i așa? întrebă Eddie.

Pistolarul clătină din cap.

– Nu, nu putem.

– *Ka*, zise Susannah deodată și amândoi se uitară la ea.

10

Mai erau două ore de lumină, așa că merseră mai departe. Drumul continua spre sud-est, de-a lungul căii Grinzii, și alte două drumuri acoperite de ierburi – mai mici – se întâlniră cu cel pe care îl urmau ei. Pe o parte a celui de-al doilea erau rămășițele prăbușite și pline de mușchi a ceea ce trebuie să fi fost cândva un imens zid de piatră. În apropiere, o duzină de billy-bumbleri grași stăteau cocoțați pe ruine și priveau pelerinii cu ochii lor ciudați, încercuiți cu auriu. Lui Eddie i se părea că semănau cu un juriu care stabilise deja pedeapsa prin spânzurătoare.

Drumul continuă să se lărgească și să capete trăsături mai clare. De două ori trecură pe lângă pereții unor clădiri de mult părăsite. A doua, zisese Roland, probabil că fusese o moară de vânt. Susannah spuse că părea bântuită.

– Nu m-ar surprinde să fie așa, răspunse pistolarul.

Tonul lui dezinvolt îi înfrigură pe amândoi.

Când întunericul îi forță să se oprească, arborii erau tot mai rari și boarea care îi însoțise toată ziua deveni un vânticel cald. Înainte, terenul continua să urce.

– Într-o zi sau două vom ajunge pe culme, zise Roland. Atunci o să vedem.

– Ce o să vedem? întrebă Susannah, dar Roland ridică doar din umeri.

În noaptea aceea, Eddie reîncepu să cioplească, însă fără un sentiment real de inspirație. Încrederea și bucuria pe care le simțise atunci când cheia începuse să-și arate forma îl părăsiseră. Își simțea degetele nepricepute. Pentru prima dată în luni de zile se gândi cu dor ce bine ar fi dacă ar avea niște heroină. Nu multă; era sigur că o punguță și o bancnotă rulată de un dolar l-ar face să termine sculptura asta cât ai zice pește.

– De ce zâmbești, Eddie? întrebă Roland.

Ședea de cealaltă parte a focului din vatră; flăcările joase, mânate de vânt, dansau sprintene între ei.

– Zâmbeam?

– Da.

– Mă gândeam la cât de proști pot fi unii oameni... îi pui într-o cameră cu șase uși și ei tot dau cu capul în pereți. Și apoi ar avea tupeul să se plângă de asta.

– Dacă te temi de ce s-ar găsi de cealaltă parte a ușilor, poate ți se pare mai sigur să te dai cu capul de pereți, zise Susannah.

Eddie încuviință.

– Poate că da.

Lucră încet, încercând să vadă formele în bucata de lemn – *s*-ul acela mic, în mod special. Descoperi că devenise foarte neclar.

Te rog, Doamne, ajută-mă să n-o dau în bară, gândi el, dar se temea foarte tare că deja începuse să facă asta. În cele din urmă renunță, îi dădu cheia (care abia suferise câteva mici schimbări) înapoi pistolarului și se ghemui sub una dintre piei. Cinci minute mai târziu, visul cu băiatul și vechiul teren de joacă de pe Markey Avenue începu din nou să se depene.

11

Jake ieși din clădirea sa cu apartamente la aproximativ șapte fără un sfert, ceea ce însemna că avea opt ore de pierdut. Se gândi să ia trenul imediat și să iasă din Brooklyn, apoi decise că era o idee rea. Un copil care se plimbă brambura, deși ar trebui să fie la școală, ar fi atras mai mult atenția la periferie decât în inima unui oraș mare, iar dacă trebuia să *caute* locul și băiatul cu care urma să se întâlnească acolo, deja o încurcase.

Nu-ți face probleme, zisese băiatul cu tricou galben și bandană verde. *Doar ai găsit cheia și trandafirul, nu-i așa? La fel mă vei găsi și pe mine.*

Doar că Jake nu-și mai aducea aminte *cum* găsise cheia și trandafirul. Își amintea doar bucuria și siguranța care-i umpluseră sufletul și mintea. Nu avea

încotro decât să spere că asta se va întâmpla din nou. Între timp, va merge fără oprire. Acesta era cel mai bun mod de a nu fi observat în New York.

Făcu aproape tot drumul până la First Avenue, apoi o luă înapoi pe unde venise, deviind doar câte puțin spre centru, profitând de culoarea verde a semafoarelor (și știind poate, la un nivel profund, că și ele slujeau Grinda). În jurul orei zece, se afla în fața Muzeului Metropolitan de Artă de pe Fifth Avenue. Era încins, obosit și deprimat. Voia un suc, dar știa că trebuia să țină cât mai bine de puținii bani pe care îi avea. Luase până la ultima lețcaie din cutia pe care o avea sub pat, însă tot nu strânsese decât opt dolari, plus sau minus câțiva cenți.

Un grup de școlari se încolonau pentru a începe o vizită cu ghid. Școală publică, Jake era aproape sigur – erau îmbrăcați la fel de lejer ca el. Fără blazere de la Paul Stuart, fără cravate, fără fustițe simple care costă o sută douăzeci și cinci de dolari la Miss So Pretty sau Tweenity. Toți membrii acelui grup erau îmbrăcați de la K-Mart. Dând ascultare unui impuls, Jake se așeză la coadă și-i urmă înăuntrul muzeului.

Turul luă o oră și un sfert. Lui Jake îi plăcu. În muzeu era liniște. Și mai bine, era aer condiționat. Și tablourile erau frumoase. A fost de-a dreptul fascinat de un mic grup de picturi ale lui Frederick Remington, intitulat *Vechiul Vest,* și de un tablou mare de Thomas Hart Benton, în care apărea o locomotivă cu abur care traversa marile câmpii spre Chicago în vreme ce fermieri cărnoși cu salopete și pălării de pai stăteau pe ogoare și priveau. N-a fost observat de niciunul dintre profesorii care însoțeau grupul – până la sfârșit. Atunci, o femeie de culoare frumușică, într-un taior albastru sobru, îl atinse pe umăr și-l întrebă cine este.

Jake n-o văzuse când se apropiase și, preț de un moment, mintea i se blocă. Fără să se gândească la ce făcea, duse mâna în buzunar și strânse degetele pe cheia argintie. Mintea i se limpezi imediat și se simți din nou calm.

– Grupul meu este la etaj, zise el, zâmbind vinovat. Ar fi trebui să mergem la secția de artă modernă, dar mie-mi plac mai mult tablourile de aici, pentru că ele reprezintă ceva. Așa că am... în fine, știți...

– Te-ai sustras? sugeră profesoara și se forță să nu surâdă.

– Păi, aș prefera să consider că mi-am luat o permisie.

Pronunță cuvintele fără să știe ce voia să zică.

Elevii care se holbau acum la Jake păreau nedumeriți, însă de data aceasta profesoara chiar râse.

– Fie nu știi, fie ai uitat, spuse ea, dar în Legiunea Străină dezertorii erau împușcați. Îți sugerez să te întorci imediat la clasa ta, tinere.

– Da, doamnă. Mulțumesc. Oricum, probabil că deja sunt aproape de capăt.

– De la ce școală sunteți?

– De la Markey Academy, răspunse Jake.

Și aceasta îi veni pe negândite.

Urcă la etaj, ascultând ecoul acorporal al pașilor și vocilor joase în spațiul amplu al rotondei și întrebându-se de ce răspunsese așa. Nu auzise niciodată în viața lui de un loc numit Markey Academy.

12

Așteptă o vreme în holul de la etaj, apoi observă un paznic care se uita la el cu o curiozitate crescândă și decise că n-ar fi înțelept să mai stea acolo – nu putea decât să spere că grupul în care se infiltrase pentru scurt timp plecase.

Se uită la ceasul de la mână, afișă o expresie care voia să spună *Doamne! Uite ce târziu s-a făcut!* și tropoti pe scări înapoi la parter. Clasa – și frumușica profesoară de culoare care râsese la ideea de permisie – plecase și Jake hotărî că ar fi o idee bună să plece și el. Se va mai plimba o vreme – încet, sfidând căldura – și va lua un metrou.

Se opri la un stand cu hotdogi la colțul lui Broadway cu 42nd și renunță la o parte din micul său buget în schimbul unui cârnăcior dulce și un suc Nehi. Se așeză să-și ia prânzul pe scările clădirii unei bănci și asta se dovedi a fi o mare greșeală.

De el se apropie un polițist. Își rotea bastonul cu gesturi de jongler. Nu părea să fie atent la altceva decât la asta, dar când ajunse în dreptul lui Jake își vârî brusc bastonul în bridă și se întoarse spre el.

– Sal'tare, bărbate. N-ai școală azi?

Jake tocmai își înfuleca hotdogul și ultima mușcătură îi rămase pe dată în gât. Ce mai ghinion... dacă de ghinion putea fi vorba. Se aflau în Times Square,

capitala americană a depravării; peste tot erau numai dealeri, drogați, târfe și gălbejiți... și sticletele ăla îi ignora *pe ei* în favoarea *lui*.

Înghiți cu greu și spuse:

– E săptămâna examenelor finale la școală la mine. Azi n-am avut decât un test. Apoi am avut voie să plec. Făcu o pauză, neplăcându-i privirea scrutătoare, atentă, din ochii polițistului. Am primit permisiune pentru asta, conchise el stânjenit.

– Îhî. Pot să văd un act de identitate?

Lui Jake îi stătu inima în loc. Să fi sunat deja la poliție părinții săi? Bănuia că, după aventura de ieri, era destul de probabil. În împrejurări normale, departamentul de poliție din New York nu și-ar fi bătut prea tare capul cu un alt copil dispărut, mai ales cu unul care lipsea de numai jumătate de zi, dar tatăl lui era mare mahăr la Rețea și se fudulea cu câte sfori poate să tragă. Jake se îndoia că polițistul acela avea poza lui... însă putea foarte bine să-i știe numele.

– Păi, zise Jake cu fereală, am cardul de reducere pentru elevi de la pista de popice Lumea de Mijloc, dar asta e tot.

– Pista de popice Lumea de Mijloc? N-am auzit niciodată de ea. Unde e? În Queens?

– *Orașul* de Mijloc, vreau să zic, se grăbi Jake să se corecteze. (Doamne, sar din lac în puț... și-ncă-mi iau avânt.) Știți? Pe 33rd.

– Îhî. Mi-ajunge asta.

Polițistul întinse mâna.

Un negru cu codițe împletite, revărsate peste costumul galben-canar, aruncă o privire spre ei.

– Umvlă-l, dom' ovizer! zise veselă arătarea. Umvlă-l p-albu' ista mic! Fă-ț' datoria!

– Taci și plimbă ursul, Eli, spuse polițistul fără să întoarcă privirea.

Eli râse, expunând mai mulți dinți de aur, și merse mai departe.

– *Lui* de ce nu-i ceri actele de identitate? întrebă Jake.

– Pentru că acum sunt ocupat cu tine. Mișcă-te, fiule.

Polițistul fie îi știa numele, fie simțise ceva în neregulă cu el – lucru deloc surprinzător, poate, dat fiind că el era singurul alb din zonă care nu făcea trotuarul. În orice caz, concluzia era aceeași: fusese o idee stupidă să se așeze acolo ca să mănânce. Dar îl dureau picioarele și-i era foame, fir-ar să fie – *foame*.

N-o să mă oprești tu, gândi Jake. *Nu te pot* lăsa *să mă oprești. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva în după-amiaza asta în Brooklyn... și nu voi rata întâlnirea.*

În loc să ducă mâna după portofel, o duse în buzunarul din față și scoase cheia. I-o întinse polițistului; soarele de dimineață târzie reflectă pete mici de lumină pe obrajii și fruntea bărbatului. Ochii i se lărgiră.

– Hei! zise el dintr-un suflu. Ce ai acolo, băiete?

Întinse mâna și Jake trase cheia înapoi puțin. Petele de lumină reflectată dansară hipnotic pe chipul polițistului.

– Nu e nevoie să-l luați, zise Jake. Îmi puteți citi numele fără a pune mâna pe el, nu-i așa?

– Da, sigur.

Curiozitatea se scursese de pe chipul polițistului. Se uita doar la cheie. Privirea lui era fixă, dar nu tocmai goală. Jake citi deopotrivă uimire și o neașteptată fericire în privirea lui. *Ăsta sunt eu*, gândi Jake, *împart bucurie și bună înțelegere pe oriunde mă duc. Întrebarea e ce mă fac acum.*

O femeie tânără (probabil nu era bibliotecară, judecând după pantalonașii mulați de mătase verde, bluza transparentă și pantofii violeți cu tocuri cui) se apropie pe trotuar, unduind lasciv din șolduri. Aruncă întâi o privire la polițist, apoi la Jake, pentru a vedea la ce se uita copoiul. Când văzu bine, se opri locului. Ridică încet o mână și o lipi de gât. Un bărbat se lovi de ea și îi spuse să se uite pe unde naiba merge. Tânăra care probabil că nu era bibliotecară nici nu-l băgă în seamă. Acum, Jake văzu că se mai opriseră patru sau cinci oameni. Toți se uitau țintă la cheie. Se strângeau cum fac de regulă oamenii în jurul unui prestidigitator ambulant foarte priceput la trucuri cu cărți.

Te descurci de minune să treci neobservat, își spuse. *O, da.* Se uită peste umărul polițistului și ochii îi căzură pe o firmă aflată de cealaltă parte a străzii. Pe ea scria Denby's Discount Drug.

– Numele meu este Tom Denby, îi spuse el polițistului. Chiar asta scrie aici, pe cardul meu de reducere la pista de popice... nu?

– Da, da, zise polițistul fără suflu.

Își pierduse tot interesul față de Jake; îl interesa doar cheia. Petele de lumină reflectată țopăiau și se învârteau pe fața lui.

– Și nu căutați pe nimeni pe nume Tom Denby, așa-i?

– Așa-i, răspunse polițistul. N-am auzit niciodată de el.

Acum erau cel puțin șase oameni strânși în jurul copoiului, toți uitându-se într-o tăcere înmărmurită la cheia argintie din mâna lui Jake.

– Deci pot să plec, nu?

– Hă? O! O, sigur... du-te, pentru numele tatălui tău!

– Mersi, spuse Jake, dar un moment nu fu sigur *cum* să plece.

Era înconjurat de o mulțime tăcută de zombie care creștea cu fiecare clipă. Veneau doar ca să vadă care era problema, înțelese el, dar cei care zăreau cheia rămâneau locului, cu privirea împietrită.

Se ridică în picioare și păși încet cu spatele pe scările băncii în sus, ținând cheia în fața lui, ca un îmblânzitor de lei cu un scaun în mână. Când ajunse în spațiul mai larg de sus, o vârî înapoi în buzunarul pantalonilor, se întoarse și o luă la fugă.

Se opri doar o dată de cealaltă parte a spațiului din capul scărilor și se uită înapoi. Micul grup de oameni din jurul locului în care stătuse el revenea încet la viață. Se uitau în jur unul la altul cu expresii năuce, apoi se împrăștiau. Polițistul privi cu ochi goi în stânga, în dreapta, apoi drept în sus spre cer, ca și când ar fi încercat să-și aducă aminte cum ajunsese acolo și ce intenționase să facă. Jake văzuse destul. Era timpul să găsească o stație de metrou și să plece spre Brooklyn înainte să se mai întâmple ceva ciudat.

13

La două și un sfert în după-amiaza aceea, urcă încet scările stației de metrou și rămase la colțul lui Castle cu Brooklyn Avenue, uitându-se la turnurile de gresie ale Co-Op City. Aștepta să se simtă copleșit de sentimentul acela de certitudine și direcție – sentimentul acela care semăna cu abilitatea de a-și aminti din viitor. Nu veni. *Nimic* nu veni. Era doar un copil care stătea în căldură la un colț de stradă din Brooklyn, cu umbra sa scurtă ghemuită la picioare, asemenea unui cățeluș obosit.

Ei, aici sunt... acum ce fac?

Jake descoperi că nu avea nici cea mai vagă idee.

14

Mica ceată de călători a lui Roland ajunse în vârful pantei lungi și line a dealului pe care îl urcau și rămase în loc, cu privirea spre sud-est. Mult timp, niciunul dintre ei nu vorbi. Susannah deschise gura de două ori, apoi o închise la loc. Pentru prima dată în viața ei de femeie, era complet fără cuvinte.

Înaintea lor, o câmpie aproape nesfârșită somnola în lumina aurie și prelungă a după-amiezii de vară. Iarba era luxuriană, de un verde-smarald, și foarte înaltă. Ici și colo se aflau pâlcuri de copaci cu trunchiuri lungi și suple și cu coroane ample. Susannah văzuse odată copaci asemănători, credea ea, într-un film de călătorie prin Australia.

Drumul pe care îl urmaseră șerpuia în jos pe celălalt versant al dealului și pornea în linie dreaptă spre sud-est, o alee de un alb intens, care brăzda iarba. Înspre vest, la distanță de câțiva kilometri, vedea o turmă de animale mari care pășteau în liniște. Semănau cu niște bivoli. Spre est, liziera pădurii forma o peninsulă curbată, care pătrundea în ținutul ierbii. Forma aceea întunecată și alambicată semăna cu un antebraț terminat cu un pumn.

Aceea era direcția, își dădu ea seama, în care curseseră toate pâraiele și râurile pe care le întâlniseră. Acelea erau afluenți ai marelui fluviu care ieșea din brațul de pădure și curgea, placid și visător sub soarele verii, către marginea estică a lumii. Era larg fluviul acela – avea poate trei kilometri de la un mal la celălalt.

Și se vedea orașul.

Se afla drept în față, o adunătură neclară de turnuri care se ridicau deasupra orizontului. Acele metereze diafane puteau fi la o sută de kilometri distanță, sau la două sute, sau la patru sute. Aerul acelei lumi părea deosebit de pur și tocmai de aceea era inutil să estimezi distanțele. Tot ce știa sigur era că vederea acelor turnuri vagi o umplea de o mirare tăcută... și un profund și dureros dor de New York. Gândi: *Cred că aș face aproape orice doar să mai văd o dată Manhattanul de pe Triborough Bridge.*

Apoi trebui să zâmbească, fiindcă acesta nu era adevărul. Adevărul era că n-ar fi dat lumea lui Roland pe nimic. Misterul ei tăcut și spațiile goale erau amețitoare. Și iubirea ei era aici. În New York – New Yorkul timpului ei, cel puțin – ar fi fost ținta batjocurii, subiectul glumelor tuturor ghiolbanilor:

o negresă de douăzeci și șase de ani și iubitul ei alb cu trei ani mai tânăr și cu tendința de a vorbi gura fără el când era surescitat. Iubitul ei alb care cu doar opt luni în urmă ducea în cârcă o maimuță grea. Aici, nu era nimeni care să-i ia peste picior sau să râdă de ei. Aici, nimeni nu arăta cu degetul. Aici erau doar Roland, Eddie și ea, ultimii trei pistolari de pe fața pământului.

Luă mâna lui Eddie și o simți strângându-se într-a ei, caldă și liniștitoare.

– Acela trebuie să fie Send River, spuse Roland cu voce joasă, arătând cu mâna. N-am crezut că-l voi vedea vreodată în viață... nu eram sigur nici măcar că există, așa cum nu eram sigur nici de Gardieni.

– E atât de frumos, murmură Susannah.

Nu-și putea desprinde ochii de la vastul peisaj care visa nestingherit în leagănul verii. Se pomeni urmărind umbrele copacilor întinse peste câmpie cale de kilometri întregi, aparent, în vreme ce soarele cobora spre linia orizontului.

– Așa trebuie că au arătat Marile noastre Câmpii înainte să fie populate – chiar înainte de venirea indienilor.

Ridică mâna liberă și arătă spre locul unde Drumul Mare se îngusta.

– Acela e orașul despre care vorbeai, zise ea. Nu-i așa?

– Da.

– Arată în bună regulă, spuse Eddie. E posibil asta, Roland? Se poate să fi rămas în mare parte intact? Atât de buni constructori să fi fost strămoșii?

– Orice e posibil în timpurile astea, spuse Roland, dar părea neîncrezător. N-ar trebui totuși să-ți faci multe speranțe, Eddie.

– Hă? Nu.

Dar speranțele lui erau *deja* erau multe. Profilul acela slab schițat al unui oraș trezise dorul de casă în inima lui Susannah, dar în a lui Eddie aținase o neașteptată flacără a supoziției. Dacă orașul era încă acolo – și era clar lucrul acesta – poate că era încă populat, și poate nu doar de ființele subumane cu care Roland se întâlnise sub munți. Orășenii puteau fi

(*americani*, șopti subconștientul lui)

inteligenți și săritori; puteau, de fapt, să însemne diferența dintre reușită și eșec pentru călătoria pelerinilor... ori chiar dintre viață și moarte. În mintea lui Eddie, o viziune (parțial influențată de filme precum *The Last Starfighter* și *The Dark Crystal*) scânteie luminos: un consiliu al Bătrânilor Orașului, acri, dar demni, care le vor oferi o masă copioasă extrasă din rezervele orașului

(sau poate din grădini speciale, adăpostite în bule de mediu) și care, în timp ce el și Roland și Susannah se ghiftuiau, le vor explica pe îndelete ce îi așteaptă și ce înseamnă fiecare lucru. Darul lor la plecare va fi o hartă turistică Michelin pe care cea mai bună rută spre Turnul Întunecat era marcată cu roșu.

Eddie nu cunoștea expresia *deus ex machina*, dar știa – îl învățase viața – că asemenea oameni înțelepți și buni existau cu precădere doar în cărți și filme de categorie B. Ideea era totuși ademenitoare: o insulă de civilizație în lumea aceea periculoasă și aproape pustie; oameni-elfi bătrâni și înțelepți care le vor spune ce mama naibii aveau ei de făcut. Și formele fabuloase ale orașului așa cum le arătau conturul lui cețos făceau ca ideea să pară cel puțin posibilă. Chiar dacă orașul era complet gol, locuitorii exterminați de mult de ciumă sau de izbucnirea unui război chimic, tot le putea servi ca un soi de uriașă trusă cu unelte – un gigantic magazin cu articole din surplusul armatei unde se puteau echipa pentru drumul greu despre care Eddie era sigur că-i aștepta. Pe deasupra, el era un orășean sadea, născut și crescut într-o metropolă, și vederea tuturor acelor turnuri înalte îi atinse în mod natural o coardă sensibilă.

– Foarte *bine!* spuse el, aproape râzând cu gura până la urechi de bucurie. Haida, hai! Să mergem odată în vizită la elfii ăia înțelepți!

Susannah se uită la el nedumerită, dar zâmbind.

– Ce tot îndrugi acolo, albule?

– Nimic. Nu contează. Vreau doar să ne mișcăm. Ce spui, Roland? Vrei să...

Dar ceva pe chipul pistolarului – sau privirea pierdută, visătoare, din ochii lui – îl făcu să tacă și să o cuprindă pe Susannah cu brațul pe după umeri, ca pentru a o proteja.

15

După o privire scurtă și neinteresată la profilul orașului în zare, ochii lui Roland rămaseră ațintiți spre ceva mult mai aproape de poziția lor actuală, ceva ce îl umplu de neliniște și de un presentiment rău. Mai văzuse astfel de lucruri, și ultima dată când întâlnise unul, Jake era cu el. Își amintea cum ieșiseră în

sfârșit din deșert, urmele lăsate de omul în negru conducându-i printre dealuri, către munți. Fusese un drum greu, dar măcar aveau din nou apă. Și iarbă.

Într-o noapte, se trezise și descoperise că Jake lipsea. Auzise strigăte gâtuite și disperate venind dinspre un crâng de sălcii aflat lângă un pârâu mic. Până când să străbată el poiana, strigătele băiatului încetaseră. Roland îl găsise stând într-un loc exact ca acela care se afla acum în fața lor, ceva mai jos. Un loc de stânci; un loc al sacrificiului; un loc unde trăia un Oracol... și unde vorbea, când era forțat s-o facă... și unde ucidea ori de câte ori putea.

– Roland? întrebă Eddie. Ce este? Care e problema?

– Vezi aia? arătă Roland. E un cerc al vorbelor. Formele pe care le vezi sunt stânci înalte, puse în picioare.

Se trezi că se uită fix la Eddie, pe care îl întâlnise întâia dată în teribila, dar minunata caleașcă zburătoare, în acea ciudată altă lume unde pistolarii purtau uniforme albastre și existau rezerve nesfârșite de zahăr, hârtie și medicamente extraordinare precum *astina*. O expresie stranie – o premoniție – adumbrea chipul lui Eddie. Lumina speranței care-i aprinsese ochii când admira orașul se stinse, redându-i un aer deopotrivă cenușiu și sumbru. Era expresia unui om care studiază spânzurătoarea în care va atârna nu peste mult timp.

Întâi Jake, acum Eddie, gândi pistolarul. *Roata care ne face viețile să se învârtă nu are remușcări; se întoarce mereu în același loc.*

– O, la naiba, făcu Eddie. Vocea lui era seacă și speriată. Cred că acela-i locul unde puștiul va încerca să treacă pragul.

Pistolarul încuviință.

– Foarte probabil. Sunt locuri subțiri și sunt locuri *atractive*. L-am mai urmat o dată într-un asemenea loc. Oracolul care sălășluia acolo a fost cât pe ce să-l ucidă.

– De unde *știi* asta? îl întrebă Susannah pe Eddie. Ai visat-o?

El clătină doar din cap.

– Nu știu. Dar în clipa în care Roland mi-a indicat locul acela... Se întrerupse și se uită la pistolar. Trebuie să mergem acolo cât de repede putem.

Eddie părea deopotrivă înspăimântat și nerăbdător.

– Se va întâmpla astăzi? întrebă Roland. În seara asta?

Eddie clătină iar din cap și își umezi buzele.

– Nici asta nu știu. Nu sigur. Astă-seară? Nu cred. Timpul... nu e la fel aici, cum este acolo unde se află băiatul. Curge mai încet în unde-le și când-ul lui. Poate mâine.

Se opunea panicii, dar acum aceasta birui. Se întoarse și-l prinse pe Roland de cămașă cu degete reci și transpirate.

– Dar eu trebuia să termin cheia și nu am terminat-o, și mai trebuia să fac ceva, dar habar n-am ce. Și dacă băiatul moare, va fi doar *vina mea!*

Pistolarul strânse mâinile lui Eddie într-ale sale și le smulse de pe cămașă.

– Stăpânește-te.

– Roland, nu înțelegi...

– Înțeleg că, dacă te smiorcăi, nu rezolvi problema. Înțeleg că ai uitat chipul tatălui tău.

– Termină cu bazaconiile astea! Mă doare în *cot* de tatăl meu! strigă Eddie isteric și Roland îl plesni peste față.

Mâna lui scoase un sunet ca de creangă ruptă.

Capul lui Eddie se clătină pe spate; ochii i se căscară, șocați. Îl privi fix pe pistolar, apoi ridică încet palma să atingă amprenta roșie de pe obraz.

– *Nenorocitule!* șopti el.

Duse mâna la revolverul pe care încă-l mai purta la șoldul stâng. Susannah încercă să pună prima mâinile peste el; Eddie i le împinse în lături.

Și acum trebuie să-i dau încă o lecție, gândi Roland, *doar că acum o fac atât pentru viața mea, cred, cât și pentru a lui.*

Undeva în depărtare o cioară sparse liniștea cu cârâitul ei aspru și Roland se gândi pe moment la șoimul lui, David. Acum *Eddie* era șoimul lui... și ca David, nu s-ar fi ferit să-i scoată ochiul dacă nu era atent fie și numai o fracțiune de secundă.

Să-i scoată ochiul sau să-i taie gâtul.

– Vrei să mă împușți? Așa vrei să se termine totul, Eddie?

– Mamă, așa m-am săturat de trăncănelile tale! zise Eddie.

Ochii-i erau încețoșați de lacrimi și furie.

– N-ai terminat cheia, dar nu fiindcă te temi să o termini. Te temi să nu afli că *nu poți* să o termini. Te temi să cobori la locul stâncilor, dar nu fiindcă te-ai teme de ce s-ar putea întâmpla odată intrat în cerul lor. Te temi de ce *nu* s-ar putea întâmpla. Nu te temi de lumea largă, Eddie, ci de lumea mică

dinăuntrul tău. Nu ai uitat chipul tatălui tău. Așa că, fă-o. Împușcă-mă, dacă îndrăznești. M-am săturat să te văd cum te smiorcăi.

– Termină! strigă Susannah la el. Nu vezi că o va face? Nu vezi că-l *forțezi* să o facă?

Roland își mută iute ochii spre ea.

– Îl forțez să se *hotărască*. Se întoarse la Eddie, și fața lui cu riduri adânci era serioasă. Ai ieșit de sub umbra heroinei și de sub umbra fratelui tău, prietene. Ieși și de sub propria ta umbră, dacă ai curaj. Ieși acum. Ieși sau împușcă-mă *și pune punct odată.*

Preț de un moment, crezu că Eddie chiar asta va face, și că totul se va sfârși acolo, pe creasta dealului, sub cerul fără nori al verii și cu turlele orașului scânteind la orizont aidoma unor năluci albastre. Apoi obrazul lui Eddie începu să zvâcnească. Linia fermă a buzelor lui se înmuie și începu să tremure. Mâna lui căzu de pe mânerul din lemn de santal al pistolului lui Roland. Pieptul îi tresăltă o dată... de două ori... de trei ori. Deschise gura și toată disperarea și teroarea lui ieșiră într-un singur strigăt gros, în timp ce el se împletici spre pistolar.

– *Mi-e* teamă, *jigodie împuțită! Nu înțelegi asta? Roland,* mi-e teamă!

Picioarele i se împiedicară unul în altul. Căzu în față. Roland îl prinse și-l ținu aproape, simțind mirosul transpirației și murdăriei de pe pielea lui, simțind mirosul lacrimilor și terorii lui.

Pistolarul îl îmbrățișă un moment, apoi îl întoarse spre Susannah. Eddie căzu în genunchi lângă scaunul ei, cu capul plecat trist în pământ. Ea puse o mână pe ceafa lui, lipindu-i capul de coapsa ei, și-i spuse cu amar lui Roland:

– Uneori te urăsc, albule.

Roland își lipi podul palmelor de frunte și apăsă tare.

– Uneori și eu mă urăsc.

– Dar asta nu te face niciodată să te oprești, nu-i așa?

Roland nu răspunse. Se uită la Eddie, care stătea cu obrazul lipit de coapsa lui Susannah și cu ochii strâns închiși. Chipul lui era un studiu al suferinței. Roland se descotorosi de oboseala acumulată, din cauza căreia îi venea să lase acea fermecătoare discuție pe altă zi. Dacă Eddie avea dreptate, altă zi nu avea să *existe*. Jake era aproape gata să facă mișcarea. Eddie fusese ales să joace rolul de moașă și să-l aducă pe băiat în lumea aceasta. Dacă nu era pregătit să facă asta, Jake avea să moară la punctul de intrare, la fel de sigur ca un prunc

care se strangulează dacă are cordonul ombilical înfășurat în jurul gâtului atunci când încep contracțiile.

– Ridică-te, Eddie.

Un moment crezu că Eddie va continua să stea acolo ghemuit, ascunzându-și fața după piciorul femeii. Dacă așa se întâmpla, totul era pierdut... dar și asta era *ka*. Apoi, încet, Eddie se ridică în picioare. Rămase așa cu toate – mâini, umeri, cap, păr – atârnând; nu era bine, dar era în picioare, iar ăsta era un început.

– Uită-te la mine.

Susannah se mișcă agitată, însă de data aceasta nu mai spuse nimic.

Încet, Eddie ridică fruntea și își dădu părul deoparte din ochi cu o mână tremurândă.

– Asta e pentru tine. Am greșit luând-o, oricât de mare mi-ar fi durerea.

Roland apucă nojița de la gât și trase, rupând-o. Îi oferi cheia lui Eddie. Acesta întinse mâna după ea ca un om într-un vis, dar Roland nu-i dădu imediat drumul.

– Vei încerca să faci ceea ce este nevoie?

– Da.

Vocea lui era aproape inaudibilă.

– Ai ceva să-mi spui?

– Îmi pare rău că mi-e teamă.

Era ceva teribil în glasul lui Eddie, ceva care îi rănea sufletul lui Roland, și el bănuia că știa ce era: asistau la ultimele zbateri ale copilăriei lui Eddie înainte să-și dea obștescul sfârșit între ei trei. Lucrul acesta nu se vedea, însă Roland îi auzea strigătele tot mai slabe. Încercă să nu plece urechea la ele.

Încă o crimă comisă în numele Turnului. Scorul crește continuu și ziua când se va face totalul, ca factura unui bețiv notoriu într-o bodegă, se apropie tot mai mult. Cum voi putea plăti oare?

– Nu vreau scuzele tale, cu atât mai puțin fiindcă ți-e teamă, spuse el. Fără teamă, ce am fi? Câini nebuni cu spumă la gură și rahat uscat pe labele din spate.

– Ce *vrei*, atunci? strigă Eddie. Ai luat tot restul... tot ce aveam de dat! Nu, nici măcar asta, pentru că până la urmă, ți-am dat totul! Așa că, *ce altceva vrei de la mine?*

Roland ridică în lumină cheia care reprezenta jumătate din salvarea lui Jake Chambers și nu spuse nimic. Ochii lui îi susținură pe ai lui Eddie, și soarele

străluci pe întinderea verde a câmpiei și pe panglica albastru-gri a Send River, și undeva în depărtare cioara croncăni din nou peste distanțele aurii ale acelei după-amiezi târzii de vară.

După o vreme, în ochii lui Eddie Dean începu să răsară lumina înțelegerii.

Roland încuviință.

– Am uitat chipul...

Eddie se opri. Lăsă capul în pământ. Înghiți. Ridică din nou ochii spre pistolar. Lucrul aflat pe moarte între ei se ridicase și plecase mai departe – Roland știa asta. Lucrul acela plecase. Așa, pur și simplu. Acolo, pe creasta însorită și suflată de vânt a unui deal aflat la marginea lui pretutindeni, plecase definitiv.

– Am uitat chipul tatălui meu, pistolarule... și-ți spun iartă-mă, rogu-te.

Roland deschise mâna și dădu înapoi mica povară a cheii celui despre care *ka* hotărâse că trebuie să o poarte.

– Nu vorbi așa, pistolarule, zise el în Limba Nobilă. Tatăl tău te vede prea bine... te iubește prea bine... la fel și eu.

Eddie strânse cheia în mână și se întoarse cu spatele, cu lacrimile uscându-i-se pe față.

– Să mergem, zise el, și porniră toți pe deal în jos, către câmpia care se întindea la poalele lui.

16

Jake păși încet pe Castle Avenue, prin fața pizzeriilor, a barurilor și bodegilor unde femei bătrâne cu fețe acre împungeau cartofii și storceau roșiile. Bretelele ghiozdanului îi iritaseră pielea la subsuori și îl dureau picioarele. Trecu pe sub un termometru digital care anunța că erau treizeci de grade. Lui i se părea că erau mai degrabă patruzeci.

În față, o mașină de poliție intră pe bulevard. Jake deveni pe dată extrem de interesat de o vitrină în care erau expuse obiecte de grădinărit. Urmări trecerea patrulei în oglinda vitrinei și nu se mișcă până ce aceasta nu dispăru.

Hei, Jake, bătrâne... unde te duci, mai exact?

Nu avea nici cea mai vagă idee. Era convins că băiatul pe care îl căuta – cel cu bandană verde și tricou galben pe care scria ***NU TE PLICTISEȘTI NICIODATĂ ÎN LUMEA DE MIJLOC*** – era undeva aproape, dar ce dacă? Pentru Jake continua să nu fie decât un ac ascuns în carul cu fân reprezentat de Brooklyn.

Trecu pe lângă o alee împânzită de graffiti. În cea mai mare parte erau nume – **EL TIANTE 91, SPEEDY GONZALES, MOTORVAN MIKE** – dar ici și colo fuseseră introduse câteva vorbe de duh, și ochii lui Jake căzură pe două dintre acestea.

UN TRANDAFIR E UN TRANDAFIR E UN TRANDAFIR

fusese scris pe cărămizi cu un spray de o culoare care, datorită intemperiilor, ajunsese de același roz pal al trandafirului de pe terenul pustiu unde cândva se aflase restaurantul *Tom și Gerry – Delicatese artistice*. Sub el, cu un albastru atât de întunecat, că era aproape negru, cineva scrisese această ciudățenie:

IARTĂ-MĂ, ROGU-TE

Asta *ce mai înseamnă?* se întrebă Jake. Nu știa – ceva din Biblie, poate – însă te vrăjea așa cum se spune că un șarpe poate vrăji o pasăre. Într-un târziu, merse mai departe, încet și căzut pe gânduri. Era aproape două treizeci și umbra lui începea să crească.

Ceva mai în față, văzu un bătrân care mergea pe stradă, ținându-se la umbră cât mai mult posibil și sprijinindu-se într-un baston noduros. În spatele ochelarilor groși pe care îi purta, ochii lui cafenii pluteau ca două ouă gigantice.

– Iertați-mă, rogu-vă, domnule, zise Jake fără să se gândească sau fără a se auzi măcar pe sine.

Bătrânul se întoarse către el, clipind a surprindere și teamă.

– Las'mă-n pace, băiete, zise el.

Ridică bastonul și-l agită neîndemânatic în direcția lui Jake.

– Nu știți cumva, domnule, dacă e pe aici o Markey Academy?

Era o încercare izvorâtă din disperare, însă altceva nu-i veni în gând să întrebe.

Bătrânul lăsă bastonul jos. Folosirea apelativului „domnule" îl calmase. Se uită la Jake cu interesul nițel nebun al celor bătrâni și aproape senili.

– Cum de nu ești la școală, băiete?

Jake zâmbi sictirit. Treaba asta cu școala începea să-l sece.

– E săptămâna examenelor finale. Am venit aici să caut un vechi prieten care frecventează Markey Academy, asta e tot. Iertați-mă că v-am deranjat.

Trecu pe lângă bătrân (sperând că acesta nu va decide să-i ardă una peste fund cu bastonul, așa, ca să-i poarte noroc) și aproape ajunse la colțul străzii, când bătrânul strigă:

– Băiete! Băiet*eeee!*

Jake se întoarse pe loc.

– Nu e nicio Markey Akidimy p-acilea, zise bătrânul. Locuiesc aci de douăjdoi de ani, așa că știu. Markey *Avenue*, da, dar nu Markey Akidimy.

Stomacul lui Jake se strânse de emoție. Făcu un pas înapoi spre moșneag, care ridică imediat bastonul într-o poziție de apărare. Jake se opri îndată, lăsând o zonă de siguranță de douăzeci de pași între ei.

– Și unde e Markey Avenue, domnule? Îmi puteți spune?

– Da' *zigur*, făcu bătrânul. Nu ț-am zis adineaori c-aci locuiesc de douăjdoi de ani? La două străzi mai încolo. Fă-o la stânga la cinemau' Majestic. Da'-ți zic sigur că nu există nicio Markey Akidimy.

– Vă mulțumesc, domnule! Vă mulțumesc!

Jake se întoarse și se uită pe Castle Avenue. Da... vedea inconfundabilă formă a unei marchize de cinema întinsă pe trotuar la două străzi mai încolo. O luă la fugă într-acolo, apoi decise că asta ar putea atrage atenția și încetini pasul într-un marș forțat.

Bătrânul îl însoți cu privirea.

– *Domnule!* zise el către sine pe un ton de vag amuzament. *Domnule*, ce mai!

Chicoti spart și merse mai departe.

17

Ceata lui Roland se opri la apus. Pistolarul săpă o vatră superficială și aprinse focul. Nu le trebuia pentru a găti, însă aveau nevoie de ea. Lui *Eddie* îi trebuia. Dacă voia să termine de cioplit, avea nevoie de lumină.

Pistolarul se uită în jur și o văzu pe Susannah, o siluetă întunecată pe fundalul cerului albastru-matin, dar nu-l văzu pe Eddie.

– Unde-i? întrebă el.

– A rămas puțin în urmă. Să-l lași în pace, Roland... Ai făcut destul.

Roland încuviință, se aplecă deasupra vetrei și lovi o bucată de cremene cu un drug de fier tocit. În curând, vreascurile pe care le strânsese luară foc. Adăugă bețișoare, unul câte unul, și așteptă ca Eddie să se întoarcă.

18

Cam la un kilometru înapoi pe unde veniseră, Eddie ședea turcește în mijlocul Marelui Drum, cu cheia neterminată într-o mână, uitându-se la cer. Întoarse ochii de-a lungul drumului, văzu licăr de foc și știu exact ce făcea Roland... și de ce. Apoi reveni cu privirea către cer. Niciodată nu se mai simțise atât de singur sau atât de speriat.

Cerul era *uriaș* – nu-și amintea să mai fi văzut vreodată atâta spațiu neîntrerupt, atâta gol pur. Îl făcea să se simtă foarte mic, și bănuia că nu era nimic greșit în asta. În marea schemă a lucrurilor, el *chiar* era foarte mic.

Băiatul era aproape acum. Credea că știe unde se afla Jake și ce era pe cale să facă, și asta îl umplea de o mirare tăcută. Susannah venise din 1963. El însuși venise din 1987. Între ei... Jake. Încercând să treacă pragul. Încercând să se nască.

L-am întâlnit, gândi Eddie. Trebuie *să-l fi întâlnit, și cred că-mi amintesc... cumva. Era chiar înainte ca Henry să intre în armată, nu-i așa? Urma cursuri la Institutul Vocațional Brooklyn și-i plăcea foarte tare negrul – jeanși negri, ghete negre de motociclist cu bombeuri de oțel, tricouri negre cu mânecile rulate. Ținuta lui de James Dean. Rebelul fără cauză. Asta credeam despre el, dar n-am spus-o niciodată cu voce tare, pentru că nu voiam să se supere pe mine.*

Își dădu seama că ceea ce aștepta se întâmplase în timp ce el gândea: Stea Bătrână răsărise. În cincisprezece minute, poate mai puțin, avea să i se alăture o întreagă galaxie de giuvaiere stelare, dar pentru moment strălucea singură în întunericul necuprins.

Eddie ridică încet cheia până când Stea Bătrână străluci în adâncitura ei centrală. Și atunci recită vechea poezioară din lumea sa, cea pe care o învățase de la mama lui pe când ea stătea îngenuncheată alături de el la geamul dormitorului, amândoi uitându-se spre luceafărul care domina întunericul ce urma să vină deasupra acoperișurilor din Brooklyn:

– Licăr de stea, foc de peruzea, prim astru ce apari noaptea; Ascultă bine dorința mea și împlinește-o, de s-o putea.

Stea Bătrână strălucea în scobitura cheii, un diamant încastrat în lemn de frasin.

– Ajută-mă să-mi adun curajul, zise Eddie. Asta e dorința mea. Ajută-mă să-mi adun curajul de a încerca să termin blestemăția asta.

Rămase acolo încă un moment, apoi se ridică și se duse încet în tabără. Se așeză cât mai aproape de foc, luă cuțitul pistolarului fără a adresa vreun cuvânt către Roland sau Susannah, și începu să lucreze. Din *s*-ul de la capătul cheii începură să se încovrige fâșiuțe de lemn. Lucră repede, întorcând cheia când pe o parte, când pe alta, închizând uneori ochii și lăsând degetul mare să pipăie curburile blânde. Încercă să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă forma ar fi să iasă greșit – asta l-ar fi blocat cu siguranță.

Roland și Susannah șezură lângă el, privind în tăcere. În cele din urmă, Eddie puse cuțitul deoparte. Fața îi șiroia de transpirație.

– Puștiul ăsta de care tot vorbești, zise el. Jake ăsta. Tre' să fie un băiat dat naibii.

– A fost curajos sub munți, spuse Roland. Se temea, dar n-a dat înapoi nici măcar un pas.

– Mi-aș dori să pot fi și eu așa.

Roland ridică din umeri.

– La Balazar, ai luptat bine, deși ți se luaseră hainele. E foarte greu pentru oricine să lupte gol, dar tu ai făcut-o.

Eddie încercă să-și amintească schimbul de focuri de la clubul de noapte, însă nu era decât o ceață în mintea sa – fum, zgomot și lumină răzbătând printr-un perete în raze încrucișate, năucitoare. Credea că peretele acela fusese ciuruit de foc de armă automată, dar nu-și aducea aminte bine.

Ridică cheia astfel încât relieful ei să iasă bine în evidență pe fundalul flăcărilor. O ținu așa mult timp, uitându-se la *s*-ul din final. Arăta exact cum și-o amintea din vis și din scurta imagine pe care o văzuse în foc... și totuși nu o *simțea* perfectă. Aproape, dar nu complet.

E doar vina lui Henry, din nou. Și toți acești ani când tu n-ai fost destul de bun... Acum ai reușit, amice – doar că Henry din tine nu vrea s-o recunoască.

Lăsă cheia să cadă pe pătratul de piele și împături cu grijă marginile peste ea.

– Am terminat. Nu știu dacă e bine sau nu, dar presupun că mai bine de atât nu sunt în stare.

Se simțea ciudat de gol acum, că nu mai avea de lucru la cheie – lipsit de țel și de direcție.

– Vrei ceva de mâncare, Eddie? întrebă Susannah pe un ton scăzut.

Iată țelul tău, gândi el. *Iată direcția. Șade chiar acolo, cu mâinile împreunate în poală. Tot țelul și toată direcția de care vei avea nevoie vreo...*

Dar îi mai veni ceva în gând – veni dintr-odată. Nu un vis... nu o viziune...

Nu, nu așa ceva. E o amintire. Se întâmplă din nou – îți amintești din viitor.

– Trebuie să fac altceva înainte, spuse el și se ridică în picioare.

De cealaltă parte a focului, Roland clădise grămăjoare de lemne uscate. Eddie scormoni prin ele și găsi un băț lung cam de șaizeci de centimetri și gros cam de zece la mijloc. Îl luă, se întoarse la locul său de lângă foc și apucă iar cuțitul lui Roland. De data aceasta lucră mai repede, întrucât nu făcea decât să ascută bățul, transformându-l în ceva care aducea cu un mic țăruș pentru cort.

– Putem să pornim la drum înaintea zorilor? îl întrebă el pe pistolar. Cred că trebuie să ajungem la cercul acela cât mai repede posibil.

– Da. Chiar mai repede, dacă e musai. Nu vreau să plec la drum pe întuneric – un cerc al vorbelor e un loc nesigur pe timp de noapte – dar dacă nu avem încotro, cu plăcere.

– După expresia de pe fața ta, bătrâne, mă îndoiesc că *pe timp de zi* cercurile alea de pietre sunt foarte sigure, spuse Susannah.

Eddie puse cuțitul jos. Pământul pe care Roland îl scosese pentru a scobi locul de vatră era pus grămadă lângă piciorul drept al lui Eddie. Acum, el folosi vârful ascuțit al țepușei pentru a desena un semn de întrebare în el. Linia era perfect clară.

– Bine, zise el, ștergându-l. Am terminat.

– Atunci, mănâncă ceva, spuse Susannah.

Eddie încercă, dar nu-i era foame. Când în sfârșit adormi, ghemuit lângă trupul cald al lui Susannah, somnul lui fu lipsit de vise, însă superficial.

Până când pistolarul îl scutură, trezindu-l la patru dimineața, auzi neîncetat vântul suflând cu putere peste câmpia de jos și i se păru că se duce și el pe aripile lui, că zboară sus în noapte, departe de grijile prezente, în vreme ce Stea Bătrână și Mamă Bătrână pluteau senine deasupra sa, împodobindu-i obrajii cu gheață.

19

– E timpul, spuse Roland.

Eddie se ridică în șezut. Susannah se ridică și ea, frecându-și fața cu palmele. Când i se limpeziră cât de cât gândurile, Eddie deveni conștient că timpul îi presa.

– Da. Să mergem, fără întârziere.

– Băiatul se apropie, nu-i așa?

– Foarte tare.

Eddie se ridică în picioare, o prinse pe Susannah de mijloc și o săltă în scaun. Ea îl privea cu un aer anxios.

– Avem destul timp să ajungem acolo?

Eddie aprobă din cap.

– La limită.

Trei minute mai târziu, mergeau din nou pe Drumul Mare, care tremura înaintea lor ca o fantomă. Și peste o oră, pe când primele raze ale zorilor începeau să atingă cerul la răsărit, un sunet ritmic începu departe, în fața lor.

Sunet de tobe, își spuse Roland.

Mașinării, își spuse Eddie. Niște mașinării enorme.

E o inimă, gândi Susannah. *O inimă enormă, bolnavă, care bate... și e în oraș, acolo unde trebuie să mergem noi.*

Două ore mai târziu, sunetul încetă la fel de brusc cum începuse. Nori albi și fără formă începuseră să umple cerul deasupra lor, întâi umbrind soarele de dimineață, apoi ascunzându-l cu totul. Cercul de stânci verticale se afla acum la mai puțin de șapte sau opt kilometri distanță, lucind în lumina difuză, asemenea dinților unui monstru răpus.

20

SĂPTĂMÂNA WESTERNULUI SPAGHETTI LA MAJESTIC!

proclama marchiza ponosită și tristă care se întindea peste colțul lui Brooklyn cu Markey Avenue.

2 FILME CLASICE DE SERGIO LEONE *PENTRU UN PUMN DE DOLARI* ȘI *BUNUL, RĂUL ȘI URÂTUL!* AMBELE LA 99¢

O fetișcană frumoasă, cu părul blond pus pe bigudiuri, stătea la ghișeu și molfăia gumă de mestecat, ascultând Led Zeppelin la un radio cu tranzistori și citind unul dintre tabloidele după care se dădea în vânt doamna Shaw. În stânga ei, în cealaltă vitrină de prezentare a cinematografului, era un poster cu Clint Eastwood.

Jake știa că ar trebui să meargă mai departe – nu mai era mult până la ora trei – dar se opri un moment pentru a se uita la posterul din spatele sticlei murdare și crăpate. Eastwood purta un poncho mexican. Între dinți strângea un trabuc. Ridicase poalele poncho-ului peste umăr, pentru a-și elibera pistolul. Ochii lui erau de un albastru palid, șters. Ochi de bombardier.

Nu e el, gândi Jake, *dar e* aproape *el. Din pricina ochilor, în principal... ochii sunt aproape aceiași.*

– M-ai lăsat să cad, îi spuse omului din vechiul poster, omul care nu era Roland. M-ai lăsat să cad. De data asta ce o să se întâmple?

– Hei, băiete, strigă vânzătoarea blondă, făcându-l să tresară. Ai de gând să intri sau doar să stai acolo și să vorbești singur?

– Nu, mulțumesc, refuză Jake. Am văzu deja filmele astea două.

Se puse din nou în mișcare, cotind-o la stânga, pe Markey Avenue.

Așteptă din nou să-l încerce sentimentul de *amintire din viitor*, dar nu se întâmplă nimic. Aceasta nu era decât o stradă însorită, toropită de căldură, mărginită de clădiri cu apartamente, care lui Jake i se părea că semănau cu

blocurile de celule ale unei închisori. Câteva femei tinere împingeau cărucioare cu copii, două câte două, și discutau când și când, însă în rest strada era pustie. Era neobișnuit de cald pentru luna mai... prea cald pentru a face plimbări.

Ce caut eu aici? Ce?

Din spatele lui se auzi un râs aspru de bărbat. Fu urmat de un strigăt subțire, feminin:

– Dă-mi-l *înapoi!*

Jake tresări, crezând că lui i se adresa vocea.

– Dă-mi-l *înapoi*, Henry! Nu glumesc!

Jake se întoarse și văzu doi băieți, unul de cel puțin optsprezece ani și celălalt mult mai tânăr... de doisprezece sau treisprezece. Când îi căzură ochii pe al doilea, inima îi execută parcă un triplu salt mortal în piept. Puștiul purta pantaloni scurți verzi, nu ecosez, dar tricoul galben era același, și avea la subsuoară o minge de baschet veche și zgâriată. Deși era cu spatele la el, Jake știu că-l găsise pe băiatul care-i apăruse noaptea trecută în vis.

21

Fata care strigase era frumușica de la ghișeul cinematografului. Băiatul cel mare – care, după cum arăta, aproape că putea fi numit bărbat – ținea ziarul ei în mâini. Ea dădu să-l apuce. Hoțul de ziare – purta jeanși și un tricou negru cu mânecile rulate – îl ridică deasupra capului și rânji.

– Sari și prinde-l, Maryanne! Sari, fată, sari!

Tânăra îl fixă cu ochi mânioși, cu obrajii îmbujorați.

– Dă-mi-l! spuse ea. Nu te mai prosti și dă-mi-l înapoi! *Nerodule!*

– Ooo, i-auzi *ata*, Eddie! făcu băiatul mai mare. Șe limbaj ulât! Lău, lău!

Flutură, rânjind, ziarul prin fața blondei vânzătoare de bilete și Jake înțelese pe dată. Cei doi se întorceau de la școală împreună – deși probabil că nu frecventau aceleași cursuri, dacă estimase bine diferența de vârstă – și băiatul mai mare se dusese la ghișeu, prefăcându-se că are ceva interesant să-i spună blondinei. Apoi băgase mâna prin deschizătura ghișeului și-i luase ziarul.

Chipul băiatului mai mare îi era cunoscut lui Jake; era chipul unui copil căruia i se pare culmea hazului să îmbibe coada unei pisici cu lichid de aprindere sau să-i dea unui cățel înfometat să mănânce un bulgăre de pâine în care a înfipt un cârlig de pescuit. Genul de copil care stătea în spatele clasei și le trăgea pe fete de bretelele sutienului și apoi spunea „Cine, eu?“ cu o privire tâmpă, când cineva se plângea până la urmă. Nu erau mulți copii ca el la Piper, însă nici nu lipseau cu desăvârșire. Jake bănuia că existau câțiva în fiecare școală. Se îmbrăcau mai bine la Piper, sigur, dar chipul lor era același. Bănuia că, în trecut, oamenii ar fi spus că acela era chipul unui băiat care s-a născut spre a fi spânzurat.

Maryanne sări după ziarul ei, pe care băiatul cel mare în pantaloni negri îl făcuse sul. Vlăjganul îl trase înapoi chiar când fata fu cât pe ce să-l prindă, apoi o plesni peste cap cu el, așa cum ai plesni un cățel pentru că a făcut pipi pe covor. Fata începu să plângă acum – în mare parte de umilință, credea Jake. Fața ei devenise atât de roșie, încât aproape strălucea.

– Ține-l, atunci! țipă ea la el. Știu că nu știi să citești, dar poți măcar să te uiți la poze!

Dădu să se întoarcă.

– De ce nu i-l dai înapoi? spuse fără vlagă băiatul mai mic – baschetbalistul lui Jake.

Băiatul mai mare întinse ziarul făcut sul. Fata îl înșfăcă și, chiar și de la treizeci de pași distanță, Jake îl auzi rupându-se.

– Ești un căcat, Henry Dean! strigă ea. Un căcat *cu ochi!*

– Hei, ce-i așa mare lucru? Henry părea sincer rănit. A fost doar o glumă. Pe deasupra, s-a rupt doar într-un loc... încă-l mai poți citi, pentru Dumnezeu. Ce te enervezi așa?

Și chiar așa era, credea Jake. Cei de teapa lui Henry întotdeauna duceau gluma prea departe... apoi se arătau răniți și neînțeleși, când cineva urla la ei. Și-ntotdeauna spuneau *Care-i problema?* și *Nu știi de glumă?* și *Ce te enervezi așa?*

Ce cauți cu el, puștiule? se întrebă Jake. *Dacă ești de partea mea, ce cauți cu un ticălos ca ăsta?*

Dar când băiatul cel mic se întoarse și își reluară amândoi drumul, Jake știu. Trăsăturile băiatului cel mare erau mai pronunțate, iar tenul lui era grav atacat de acnee, dar altminteri asemănarea era izbitoare. Cei doi băieți erau frați.

22

Jake se întoarse și începu să pășească alene pe trotuar, înaintea celor doi băieți. Duse o mână nesigură în buzunarul de la piept, scoase ochelarii de soare ai tatălui său și reuși să și-i așeze pe nas.

Vocile creșteau în urma lui, ca și când cineva ar fi dat treptat volumul unui radio mai tare.

– Nu trebuia să te legi de ea așa, Henry. A fost urât din partea ta.

– I-a plăcut, Eddie. Vocea lui Henry era plină de sine și indulgentă. O să înțelegi când o să mai crești puțin.

– Dar *plângea*.

– Probabil că era la ciclu, spuse Henry pe un ton filosofic.

Erau foarte aproape acum. Jake se apropie de peretele clădirii. Ținea capul în pământ și mâinile adânc înfundate în buzunarele jeanșilor. Nu știa de ce i se părea de o importanță crucială să nu fie observat, dar așa era. Henry nu conta, într-un fel sau altul, însă...

Cel mai mic nu are voie să-și amintească de mine, gândi el. *Nu știu exact de ce, dar nu are voie.*

Trecură de el fără a-i arunca măcar o privire, cel pe care Henry îl numise Eddie mergând pe exterior, driblând mingea de baschet de lângă rigolă.

– Tre' să recunoști că arăta comic, spunea Henry. Sprințara Maryanne, sărind după ziar. Hau! Hau!

Eddie ridică privirea spre fratele său cu o expresie care se dorea a fi dojenitoare... dar apoi lăsă garda jos și izbucni în râs. Jake văzu dragostea necondiționată pe chipul acela și bănui că Eddie avea să-i ierte multe fratelui său înainte să-și dea seama că era o tactică greșită.

– Atunci, mergem? întrebă Eddie. Ai spus că da. După școală.

– Am spus *poate*. Nu știu dacă am chef să fac atâta drum până acolo. Mama deja tre' să fi ajuns acasă. Poate c-ar trebui s-o lăsăm baltă. Să mergem la etaj și să ne uităm la televizor.

Erau acum cu zece pași în fața lui Jake și distanța creștea.

– O, haide! Ai *promis!*

Dincolo de clădirea prin fața căreia treceau acum băieții era un gard de plasă cu o ușă deschisă. În spatele ei, văzu Jake, era terenul de joacă pe care îl visase

noaptea trecută... deși puțin diferit. Nu era înconjurat de copaci și nu se vedea niciun chioșc ciudat de metrou cu peretele frontal brăzdat de dungi galbene și negre, însă cimentul crăpat era același. La fel și liniile galbene, șterse, ale careului.

– Ei... poate. Nu știu. Jake își dădu seama că Henry îl tachina. Eddie însă nu; el era prea nerăbdător să ajungă acolo unde voia să meargă. Hai să dăm puțin la coș cât mă mai gândesc.

Fură mingea de la fratele lui mai mic, intră pe teren driblând cu neîndemânare și efectuă un salt cu aruncare. Mingea se lovi de placă și ricoșă fără a atinge măcar marginea coșului. Henry se pricepea să fure ziare de la adolescente, gândi Jake, dar pe terenul de baschet era cel mai mare papă-lapte.

Eddie intră pe poartă, descheindu-și pantalonii de catifea și dându-i jos. Sub ei avea pantalonii scurți ecosez pe care îi purtase în visul lui Jake.

– O, ui' la el că poartă pantalonași! făcu Henry. Ț*e flumooos!*

Așteptă ca fratele lui să-și găsească echilibrul într-un picior pentru a-și da jos pantalonii lungi, apoi aruncă mingea spre el. Eddie reuși să se ferească, probabil scăpând astfel cu nasul nespart, dar își pierdu echilibrul și căzu grămadă la pământ. Nu se tăie, dar ar fi putut să se taie, observă Jake; o mulțime de cioburi de sticlă scânteiau în soare de-a lungul gardului.

– Haide, Henry, termină odată, zise el, dar fără un real reproș în glas. Jake bănuia că Henry îi făcea rahaturi din astea de atât de multă vreme, încât Eddie nu le mai băga de seamă decât atunci când Henry le făcea altcuiva – cum ar fi blondina vânzătoare de bilete.

– Haide, Henry, termină.

Eddie se ridică în picioare și intră cu pași siguri pe teren. Mingea lovise gardul de plasă și se întorsese la Henry. Acesta încercă acum să-l dribleze pe fratele său mai mic. Mâna lui Eddie se întinse, iute ca fulgerul, dar straniu de delicat, și recuperă mingea. Se furișă cu ușurință pe sub brațul întins al lui Henry și se îndreptă către coș. Henry o luă după el, încruntându-se furios, dar la fel de bine s-ar fi putut culca pe o ureche. Eddie își luă avânt, îndoi genunchii, sări și introduse mingea în coș. Henry o luă și driblă cu ea până la marginea careului.

Nu trebuia să faci asta, Eddie, gândi Jake. Stătea imediat după locul unde se termina gardul, uitându-se la cei doi băieți. Asta i se părea sigur, cel puțin

pentru moment. Purta ochelarii de soare ai tatei și cei doi băieți erau atât de prinși de ceea ce făceau, încât nu ar fi observat nici dacă președintele Carter s-ar fi oprit să-i privească. Jake se îndoia, oricum, că Henry știa măcar cine era președintele Carter.

Se așteptase ca Henry să-și faulteze fratele, poate chiar grav, ca răzbunare pentru că l-a deposedat de minge, dar subestimase agerimea lui Eddie. Henry făcu o fentă care n-ar fi păcălit-o nici pe mama lui Jake, dar Eddie se lăsă păcălit, aparent. Henry o zbughi pe lângă el, îndreptându-se către coș, ducând fără griji mingea în mână aproape tot drumul. Jake era cât se poate de sigur că Eddie l-ar fi putut prinde fără probleme și l-ar fi putut deposeda din nou de minge, dar în loc să facă asta, puștiul rămase în urmă. Henry aruncă la coș – stângaci – și mingea ricoșă în margine din nou. Eddie o recuperă... și o lăsă să-i scape printre degete. Henry puse mâna pe ea, se întoarse și o introduse în coșul fără plasă.

– Unu la zero, gâfâi Henry. Jucăm până la doișpe?

– Sigur.

Jake văzuse destul. Va fi un scor strâns, dar până la urmă va câștiga Henry. Va avea grijă Eddie de asta. L-ar fi ajutat nu doar să scape de bătăi; l-ar fi ajutat înveselindu-l pe Henry, făcându-l mai dispus să plece urechea la ceea ce Eddie voia să facă.

Hei, viteazule – cred că frățiorul tău te joacă pe degete deja de mult timp și tu n-ai nici cea mai vagă idee, nu-i așa?

Se trase înapoi până când clădirea de apartamente din partea de nord a terenului îi tăie câmpul vizual spre frații Dean și, în același timp, câmpul lor vizual spre el. Se sprijini de perete și ascultă bubuitul mingii pe ciment. În scurt timp, Henry începu să pufăie precum Charlie, trenulețul Uu-uu, urcând costișa unui deal abrupt. Era fumător, desigur; cei ca Henry erau întotdeauna fumători.

Meciul dură aproape zece minute și, când Henry își savura victoria, strada se umplea deja de copii aflați în drum spre casă. Câțiva îi aruncară lui Jake priviri curioase.

– Bun meci, Henry, spuse Eddie.

– N-a fost rău, gâfâi Henry. Încă mai pui botul la fente.

Sigur că da, gândi Jake. *Cred că va mai pune botul până când va mai lua vreo patruzeci de kilograme în greutate. Atunci s-ar putea să ai o surpriză.*

– Se pare că da. Hei, Henry, nu putem, *te rog*, să mergem acolo și să aruncăm o privire?

– Da, de ce nu? Să mergem.

– *Super!* strigă Eddie. Se auzi plesnet de carne pe carne; probabil că Eddie bătu palma cu fratele lui. Tu ești șeful!

– Urcă până-n apartament. Spune-i mamei că ne-ntoarcem până la patru treizeci, cinci fără un sfert. Dar nu spune nimic despre Conac. Ar sări până-n tavan. Și ea crede că-i bântuit.

– Vrei să-i zic că mergem la Dewey's?

Tăcere din partea lui Henry, cât timp se gândi.

– Nu. Ar putea-o suna pe doamna Bunkowski. Spune-i... spune-i că mergem la Dahlie's să mâncăm niște înghețată Hoodsie Rocket. Asta o să creadă. Cere-i și niște gologani.

– N-o să-mi dea nimic. Nu cu două zile înainte de salariu.

– Aiurea. Îi poți tu stoarce de la ea. Du-te, acum.

– Bine. Dar Jake nu auzi că Eddie s-ar fi mișcat. Henry?

– *Ce-i?*

Enervat.

– Chiar *e* Conacul bântuit, tu ce crezi?

Jake se apropie puțin de terenul de joc. Nu voia să fie văzut, dar simțea cu toată ființa sa că trebuia să audă asta.

– Nu. Nu există case bântuite *de-adevăratelea*... doar în filme.

– O!

În vocea lui Eddie se simțea, inconfundabil, ușurarea.

– Dar dacă *a existat* vreodată una, reluă Henry (poate nu voia ca frățiorul lui să se simtă *prea* ușurat, gândi Jake), aceea ar fi Conacul. Am auzit că acum vreo doi ani, doi copii de pe Norwood Street au intrat acolo ca să fumeze un joint și copoii i-au găsit cu gâturile tăiate și cadavrele complet golite de sânge. Însă nu era pic de sânge pe ei sau în jurul lor. Pricepi? Sângele *dispăruse tot*.

– Îți bați joc de mine? icni Eddie.

– Nu. Dar asta n-a fost nimic.

– Și ce a fost?

– Aveau părul complet alb, zise Henry.

Vocea care ajunse la Jake era solemnă. Avea o bănuială că Henry nu mai glumea, că acum credea fiecare cuvânt pe care îl rostea. (Se îndoia de asemenea că Henry avea destulă minte cât să scornească o asemenea poveste.)

– Amândoi, urmă Henry. Și ochii lor erau larg deschiși și ficși, ca și când ar fi văzut cel mai îngrozitor lucru din lume.

– Ei, fugi de aici, făcu Eddie, dar vocea lui era moale, incredulă.

– Mai vrei să mergem?

– Sigur. Atât timp cât nu trebuie să... știi tu, să ne apropiem prea tare.

– Atunci, du-te la mama. Și încearcă s-o scuturi de vreo doi dolari. Îmi trebuie țigări. Du sus și mingea asta nenorocită.

Jake bătu în retragere și păși în intrândul celei mai apropiate clădiri cu apartamente, tocmai când Eddie ieși pe poarta terenului de joacă.

Cu oroare văzu că băiatul în tricoul galben se întoarse în direcția lui. *Fir-ar să fie!* gândi el, disperat. *Dacă asta-i clădirea lui?*

Era. Jake avu timp doar cât să se întoarcă pe loc și să-nceapă să scaneze numele de lângă șirul de sonerii înainte ca Eddie Dean să treacă pe lângă el atât de aproape, încât îi simți transpirația adusă la suprafața pielii de efortul depus pe terenul de baschet. Pe jumătate simți și pe jumătate văzu privirea curioasă pe care băiatul o aruncă în direcția sa. Apoi Eddie ajunse în hol și o luă spre lifturi, cu pantalonii de școală sub un braț și cu mingea de baschet sub celălalt.

Lui Jake îi bubuia inima în piept. În realitate, să urmărești pe cineva era mult mai greu decât în romanele cu detectivi pe care le citea el uneori. Traversă strada și se opri între două blocuri, la jumătate de cvartal distanță. De acolo putea să vadă deopotrivă intrarea în clădirea fraților Dean și terenul de joacă. Acesta începea acum să se umple, în majoritate cu copii mici. Henry stătea sprijinit de plasa gardului, fumând o țigară și încercând să pară plin de furie adolescentină. Din când în când, întindea piciorul când câte un copil o zbughea la fugă spre el și, înainte să se întoarcă Eddie, reuși să împiedice trei. Ultimul plonjă pe burtă, lovindu-se cu fața de ciment, și o luă la picior pe stradă în sus, cu fruntea plină de sânge. Henry azvârli chiștocul după el și râse vesel.

Iată un tip care se distrează, gândi Jake.

După aceea, copiii mici se învățară minte și începură să-l ocolească pe departe. Henry ieși țanțoș de pe terenul de joacă și păși de-a lungul străzii, spre clădirea în care Eddie intrase cu cinci minute înainte. Când ajunse acolo,

ușa se deschise și pe ea ieși Eddie. Se schimbase într-o pereche de jeanși și un tricou nou; își legase, de asemenea, o bandană verde, cea pe care o purtase în visul lui Jake, la frunte. Flutura triumfal două bancnote de un dolar. Henry i le luă, apoi îl întrebă ceva. Eddie încuviință și amândoi băieții plecară la drum.

Rămânând la o distanță de jumătate de cvartal, Jake merse după ei.

23

Stătea în iarba înaltă de pe marginea Drumului Mare, uitându-se la cercul vorbelor.

Stonehenge, gândi Susannah și se cutremură. *Așa arată. Ca Stonehenge.*

Deși iarba deasă care acoperea câmpul creștea în jurul monoliților înalți și cenușii, cercul pe care îl descriau era din pământ gol, presărat ici și colo cu lucruri albe.

– Ce-s alea? întrebă ea cu o voce pierită. Bucăți de stâncă?

– Mai uită-te o dată, o invită Roland.

Ea se uită și văzu că erau oase. Oase de animale mici, poate. Așa spera ea.

Eddie mută bățul ascuțit în mâna stângă, șterse palma dreaptă de cămașă și mută bățul înapoi. Deschise gura, dar niciun sunet nu ieși din gâtul lui uscat. Își drese glasul și încercă din nou.

– Cred că trebuie să intru acolo și să desenez ceva în țărână.

Roland aprobă.

– Acum?

– Curând. Se uită la chipul lui Roland. E ceva aici, nu-i așa? Ceva ce nu putem vedea.

– Nu e aici acum, zise Roland. Cel puțin, nu *cred* că este. Dar va veni. *Khef* – forța noastră vitală – o va atrage. Și, desigur, își va apăra crâncen teritoriul. Dă-mi pistolul înapoi, Eddie.

Eddie desfăcu catarama curelei și i-l dădu. Apoi se întoarse la cercul de stânci înalte de șase metri. Ceva trăia acolo, fără-ndoială. Îi simțea mirosul, o putoare care îl duse cu gândul la tencuială umedă și sofale mucegăite și saltele vechi putrezind sub straturi de mucegai. Era un miros familiar.

Conacul... simt mirosul lui acolo. Ziua în care l-am convins pe Henry să mă ducă să văd Conacul de pe Rhinehold Street, în Dutch Hill.

Roland își prinse cureaua la brâu, apoi se aplecă să lege nojița pe picior. Făcând asta, ridică privirea spre Susannah.

– S-ar putea să avem nevoie de Detta Walker, spuse el. E prin preajmă?

– Jigodia aia-i întotdeauna prin preajmă.

– Bun. Unul dintre noi va trebui să-l protejeze pe Eddie cât timp el va face ceea ce are de făcut. Celălalt nu va ajuta la absolut nimic. Locul acesta aparține unui demon. Demonii nu sunt umani, dar sunt de gen masculin și feminin. Sexul este deopotrivă arma și slăbiciunea lor. Indiferent de ce gen ar fi demonul, îl va ataca pe Eddie. Pentru a-și proteja locul. Pentru a împiedica folosirea lui de către un străin. Înțelegi?

Susannah aprobă. Eddie părea să nu asculte. Își îndesase în cămașă pătratul de piele în care era învelită cheia și acum se uita ca hipnotizat la cercul vorbelor.

– Nu avem timp s-o spun într-un fel blând sau ales, îi zise Roland. Unul dintre noi va...

– Unul dintre noi va trebui să se ia în gură cu el pentru a-l apăra pe Eddie, îl întrerupse Susannah. O creatură de felul ăsta nu poate refuza *niciodată* un futai gratuit. La asta bați, nu-i așa?

Roland încuviință mut.

Ochii ei străluceau. Erau ochii Dettei Walker acum, deopotrivă înțelepți și cruzi, amuzați și cinici, și vocea ei adoptă încet pretinsul accent de plantație sudistă, specific Dettei.

– De-i demon femeie, a ta-i. Da' de-i demon bărbat, e al meu. Cam asta-i treaba, nu?

Roland încuviință din nou.

– Da' dacă-i cu dublu filet? Ce zici de *asta*, moșule?

Buzele lui Roland se strânseră într-un zâmbet abia schițat.

– Atunci ne vom ocupa de el împreună. Ține doar minte...

Lângă ei, cu o voce slabă, distantă, Eddie murmură:

– Nu e tăcere deplină pe culoarele morții. Păzea, cel ce doarme se trezește. Își întoarse ochii terifiați, bântuiți, spre Roland. Există un monstru.

– Demonul...

– Nu. Un *monstru*. Ceva între uși... între *lumi*. Ceva ce așteaptă. *Și deschide ochii.*

Susannah aruncă o privire speriată spre Roland.

– Rezistă, Eddie, zise Roland. Fii drept.

Eddie inspiră adânc.

– Voi rezista până ce mă va răpune, spuse el. Trebuie să merg acum. Începe să se întâmple.

– Mergem cu toții, zise Susannah. Își arcui spatele și coborî din scaun. Orice demon vrea s' ș-o tragă cu mine o să afle că ș-o trage c-o maestră absolută. O să-i trag io un futai de n-o să-l uite-n *vecii vecilor*.

Când păși printre doi monoliți și pătrunseră în cercul vorbelor, începu să plouă.

24

Îndată ce Jake văzu casa, înțelese două lucruri: primul, că o mai văzuse înainte, în vise atât de teribile, încât partea rațională a minții sale îi interzicea să și le amintească; al doilea, că era un loc al morții și crimei și nebuniei. Stătea la colțul îndepărtat al Rhinehold Street cu Brooklyn Avenue, cu șaptezeci de metri în urma lui Henry și Eddie Dean, dar chiar și de acolo putea simți Conacul ignorându-i și întinzând spre el hrăpărețele sale mâini. Credea că la capătul acelor mâini avea gheare. Gheare ascuțite.

Mă vrea și eu nu pot să fug. Dacă intru, mă așteaptă moartea... dar dacă nu intru, mă așteaptă nebunia. Pentru că undeva înăuntrul acelei construcții există o ușă încuiată. Eu am cheia care o va deschide și singura salvare la care pot spera se află de cealaltă parte.

Cu sufletul greu, se uită fix la Conac, o casă care emana anormalitate. Stătea în mijlocul curții buruienoase, ca o tumoare.

Frații Dean străbătuseră nouă cvartale prin Brooklyn, mergând încet sub soarele dogoritor al după-amiezii, și în cele din urmă intraseră într-o porțiune a orașului care trebuia să fie Dutch Hill, date fiind numele prăvăliilor. Acum stăteau la jumătatea cvartalului, în fața Conacului. Acesta arăta ca și când ar

fi fost părăsit de ani întregi. Și totuși, fusese victima unui număr remarcabil de mic de acte de vandalism. Și odată, credea Jake, fusese *într-adevăr* un conac – căminul, poate, al unui negustător bogat și al marii lui familii. În zilele acelea de demult trebuie să fi fost alb, dar acum era de un cenușiu mizer, o non-culoare. Ferestrele fuseseră scoase și gardul din lemn scorojit fusese acoperit cu graffiti, însă casa în sine era intactă.

Stătea povârnită în lumina toropitoare, o relicvă coșcovită cu acoperiș din țigle, care creștea într-o curte plină de gunoaie, ducându-l cumva cu gândul pe Jake la un câine periculos, care se prefăcea că doarme. Acoperișul ei abrupt cobora peste veranda din față ca o sprânceană proeminentă. Scândurile verandei erau sparte și răsucite. Obloanele care odinioară poate fuseseră verzi atârnau strâmb lângă geamurile fără sticlă; draperii antice încă se mai vedeau la unele dintre ele, legănându-se ca niște fâșii de piele moartă. În stânga, un spalier bătrân se desprinsese de clădire, ținut acum nu de cuie, ci doar de încâlceala mizeră a vieții care se împletise cu el. Pe peluză era o pancartă și mai era una pe ușă. De unde stătea, Jake n-o putea citit pe niciuna.

Casa era *vie*. Știa asta, îi simțea conștiința ieșind din spatele scândurilor și acoperișului coșcovit, o simțea cum se revărsa în râuri din găvanele negre ale ferestrelor. Ideea de a se apropia de locul acela teribil îl umplea de spaimă; ideea de a *intra* acolo îl copleșea cu o groază de nedescris. Și totuși, nu avea încotro. Auzea un zumzet în urechi – sunetul unui stup într-o zi caniculară de vară – și, pentru un moment, se temu că va leșina. Închise ochii... și vocea *lui* îi umplu capul.

Trebuie *să vii, Jake. Aceasta este calea Grinzii, drumul Turnului, și acesta este timpul Alegerii tale. Fii drept; rezistă; vino la mine.*

Teama nu trecuse, dar acel teribil sentiment de panică iminentă, da. Deschise iarăși ochii și văzu că nu era singurul care simțise puterea și conștiința trezită la viață a locului. Eddie încerca să se îndepărteze de gard. Se întoarse către Jake, care îi văzu ochii: largi și neliniștiți sub bandana verde. Fratele lui mai mare îl prinse de mână și îl împinse către poarta ruginită, dar gestul fu prea moale ca să constituie o constrângere; oricât de încăpățânat ar fi fost, lui Henry nu-i plăcea Conacul mai mult decât lui Eddie.

Se traseră nițel într-o parte și rămaseră un timp cu privirea ațintită către casă. Jake nu putea distinge ce-și spuneau, dar tonul vocilor era mirat și tulburat. Jake și-l aminti imediat pe Eddie spunând în visul său: *Ține minte, totuși, că există pericole. Ai grijă... și grăbește-te.*

Dintr-odată, Eddie cel real, cel de cealaltă parte a străzii, ridică vocea destul cât Jake să audă cuvintele:

– Putem merge acasă acum, Henry? Te rog! Nu-mi place.

Vorbea pe un ton rugător.

– Fetiță smiorcăită ce ești, făcu Henry, dar lui Jake i se păru că aude nu doar indulgență, ci și ușurare în vocea lui. Haide.

Întoarseră spatele casei ruinate care stătea ghemuită în spatele gardului prăbușit și se apropiară de stradă. Jake se dădu în spate, apoi se întoarse și se uită în vitrina unei prăvălioare triste, Consignația Dutch Hill. Îi privi pe Henry și pe Eddie, reflexii vagi și fantomatice suprapuse pe un aspirator Hoover străvechi, cum traversară Rheinhold Street.

– Ești *sigur* că nu e cu adevărat bântuit? întrebă Eddie când păși pe trotuarul de pe partea lui Jake.

– Ei, să-ți spun ceva, zise Henry. Acum, că am venit aici, nu mai sunt chiar așa de sigur.

Trecură direct prin spatele lui Jake, fără să se uite la el.

– Ai intra? întrebă Eddie.

– Nici pentru un milion de dolari, răspunse prompt Henry.

Dădură colțul. Jake se desprinse de lângă vitrină și îi însoți cu privirea. Mergeau înapoi pe unde veniseră, aproape unul de celălalt pe trotuar, Henry tropăind în bocancii lui cu bombeu de fier, cu umerii deja aplecați ca aceia ai unui om mult mai în vârstă, Eddie pășind pe lângă el cu o grație ordonată, inconștientă. Umbrele lor, lungi și proiectate peste drum, se suprapuneau.

Se duc acasă, gândi Jake și simți un val de singurătate atât de puternică, încât avu impresia că-l strivește. *Se duc să mănânce de seară și să-și facă temele și să se certe cine la ce seriale se uită și apoi să se culce. O fi Henry un bătăuș nerușinat, dar au o viață cei doi, una care are sens... și acum se întorc la ea. Mă întreb dacă au vreo idee cât sunt de norocoși. Eddie poate că da.*

Jake se întoarse, își potrivi bretelele ghiozdanului și traversă Rhinehold Street.

25

Susannah simți mișcare pe terenul sterp dinăuntrul cercului de monoliți: un suspin, un freamăt, o șoaptă.

– Vine ceva, zise ea încordată. Vine repede.

– Ai grijă, o sfătui Eddie, dar nu-l lăsa să se apropie de mine. Înțelegi? Nu-l lăsa să se apropie de mine.

– Te-am auzit, Eddie. Tu doar fă ce ai de făcut.

Eddie încuviință. Îngenunche în mijlocul cercului, ținând bățul ascuțit în fața sa, ca pentru a-i aprecia vârful. Apoi îl lăsă jos și trasă o linie dreaptă în țărână.

– Roland, ai grijă de ea...

– O să am dacă pot, Eddie.

– ...dar nu-l lăsa să se apropie de mine. Vine Jake. Nebunul ăla chiar vine.

Susannah vedea acum ierburile de la nord de cercul vorbelor despărțindu-se într-o linie lungă, întunecată, creând un făgaș care ducea direct la cercul de piloni.

– Pregătește-te, spuse Roland. O să sară la Eddie. Unul dintre noi va trebui să-l prindă în ambuscadă.

Susannah se ridică pe cioturile picioarelor ca un șarpe care iese din coșul unui fachir hindus. Mâinile ei, cu degetele strânse în pumni cafenii, erau ridicate de o parte și de cealaltă a feței. Ochii îi scăpărau.

– Sunt pregătită, spuse ea și apoi strigă: *Haide, uriașule! Haide odată! Am un cadou pentru tine!*

Ploaia începu să cadă mai tare când demonul care locuia acolo reintră în cerc cu o viteză răsunătoare. Susannah avu timp doar să simtă masculinitatea lui vârtoasă și nemiloasă – ajunse la ea sub forma unui miros de gin și ienupăr care-ți făcea ochii să lăcrimeze – și apoi acesta țâșni spre mijlocul cercului. Ea închise ochii și se întinse după el, dar nu cu brațele sau cu mintea, ci cu toată forța feminină care sălășluia în mijlocul ființei sale: *Hei, uriașule! Un' te duci? Păs'rica-i acilea!*

Demonul se răsuci. Ea îi simți surprinderea... și apoi foamea sălbatică, la fel de atavică și de urgentă ca pulsația unei artere. Sări asupra ei ca un violator țâșnind din gura unei alei.

Susannah urlă și se lăsă pe spate, cu mușchii încordați reliefându-i-se pe gât. Rochia pe care o purta i se lipi întâi de sâni și stomac, după care începu să se rupă fâșii. Auzea un gâfâit care venea de peste tot, ca și când aerul însuși ar fi decis să se împerecheze cu ea.

– Suze! strigă Eddie și dădu să se ridice în picioare.

– *Nu!* strigă ea înapoi. *Fă-o! Îl am pe ticălosul ăsta fix unde... fix unde vreau eu! Dă-i drumul, Eddie! Adu copilul! Adu...*

Ceva rece o lovi în carnea fragedă dintre picioare. Ea icni, căzu pe spate... apoi se susținu într-o singură mână și se împinse îndârjită înainte și-n sus.

– *Adu-l de partea noastră!*

Eddie se uită nesigur la Roland, care aprobă din cap. Se uită apoi din nou la Susannah, cu ochii plini de o durere neagră și o teamă și mai neagră, după care le întoarse hotărât spatele amândurora și recăzu în genunchi. Întinse bățul ascuțit, care se preschimbase într-un condei *ad hoc*, ignorând ploaia rece care-i cădea peste brațe și ceafă. Bățul începu să se miște, desenând linii și unghiuri, creând o formă pe care Roland o recunoscu imediat.

Era o ușă.

26

Jake se întinse, puse mâinile pe poarta ponosită și împinse. Aceasta se deschise încet, în scârțâit de balamale ruginite. Înaintea lui era o cărare de cărămizi inegală. În capătul ei era veranda. Dincolo de verandă era ușa. Și ușa fusese bătută în scânduri.

Păși încet către casă, auzindu-și inima cum telegrafia puncte și liniuțe în gâtul său. Printre cărămizile afundate crescuseră buruieni. Le auzea cum fosneau, frecându-se de jeanșii săi. Toate simțurile lui păreau să se fi acutizat. *Doar n-ai de gând să intri acolo, nu?* întrebă o voce gâtuită de panică în mintea sa.

Și răspunsul care-i veni păru deopotrivă culmea nebuniei și a rațiunii: *Toate lucrurile slujesc Grinda.*

Pancarta de pe peluză spunea:

INTRAREA STRICT INTERZISĂ
PEDEAPSĂ CU ÎNCHISOAREA!

Bucata de hârtie îngălbenită și pătată de rugină care fusese bătută în cuie pe una dintre scândurile care brăzdau ușa de la intrare era mai clară:

PROPRIETATE CONDAMNATĂ
PRIN ORDINUL AUTORITĂȚII MUNICIPALE ÎN CONSTRUCȚII

Jake se opri la baza scărilor, uitându-se în sus la ușă. Auzise voci pe terenul gol și acum le auzea din nou... dar acesta era un cor al damnaților, o vociferare de amenințări nebunești și de promisiuni la fel de nebunești. Și totuși, el credea că toate erau o singură voce. Vocea casei; vocea unui gardian monstruos, trezit din lungul și chinuitul lui somn.

Se gândi scurt la Ruger-ul tatălui său, se gândi chiar să-l scoată din ghiozdan, dar la ce l-ar fi ajutat? În spatele lui, traficul curgea în ambele direcții pe Rhinehold Street și o femeie țipa la fiica ei să nu se mai țină de mână cu băiatul ăla și să aducă înăuntru rufele, dar acolo era o altă lume, una dominată de o făptură diabolică, asupra căreia armele n-ar fi avut nicio putere.

Fii drept, Jake – rezistă.

– Bine, zise el cu voce joasă, tremurată. Bine, o să încerc. Dar ai face bine să nu mă scapi din nou.

Încet, începu să urce scările verandei.

27

Scândurile cu care era acoperită ușa erau vechi și putrezite, iar cuiele, ruginite. Jake le apucă pe cele două de sus acolo unde se suprapuneau și trase. Acestea se desprinseră cu un scârțâit asemănător cu al porții. Le aruncă peste balustrada verandei, în anticul rond de flori unde acum creșteau doar iarba-elefantului și timoftică. Se aplecă, apucă scândurile încrucișate de jos... și se opri un moment.

Prin ușă se auzi un sunet cavernos; sunetul unui animal lipăind înfometat dinăuntrul unei troace adânci de ciment. Jake simți că pe obraji și pe frunte îi iese o peliculă uleioasă de transpirație. Era atât de speriat, încât nu se mai simți real; i se păru că devenise un personaj în coșmarul altcuiva.

Corul malefic, prezența malefică era îndărătul acelei uși. Sunetul ei se prelingea afară, gros ca siropul.

Smuci scândurile de jos. Acestea se desprinseră cu ușurință.

Sigur că da. Vrea *să intru. Îi e foame și eu s-ar presupune că sunt felul principal.*

Atunci, din senin, își aminti o strofă dintr-un poem pe care li-l citise doamna Avery. Vorbea despre suferința omului modern, care era izolat de toate rădăcinile și tradițiile sale, dar lui Jake i se păru dintr-odată că autorul lui trebuie să fi văzut casa aceea: *Și am să-ți arăt ceva deosebit față de oricare / Din umbrele tale matinale care-ți urmează cu pași mari / Ori față de umbra ta vesperală, ridicându-se să-ți vină în întâmpinare; / Am să-ți arăt...*

– Am să-ți arăt frica într-un pumn de țărână, murmură Jake și puse mâna pe clanță.

În clipa aceea, sentimentul clar de ușurare și siguranță îl năpădi din nou, sentimentul că acum era acum, că de data aceasta ușa se va deschide spre acea altă lume, că va vedea un cer neatins de smog și fum industrial și, la orizont, nu munții-i va vedea, ci turnurile albastru-cețoase ale unui splendid oraș nemaiîntâlnit.

Strânse degetele pe cheia argintie din buzunar, sperând că ușa va fi încuiată, ca să o poată folosi. Nu era. Țâțânile scârțâiră și, când ușa se deschise, fire de rugină se scurseră de pe cilindrii lor. Mirosul degradării îl lovi ca un pumn: lemn ud, tencuială umflată, stinghii putrede, capitonaj străvechi. În spatele acestor mirosuri era altul – izul bârlogului unei bestii. În față era un hol întunecos și umed. În stânga, o scară urca periculos spre umbrele primului etaj. Balustrada ei prăbușită zăcea țăndări pe podeaua holului, dar Jake nu era atât de nesăbuit încât să creadă că ceea ce vedea erau *doar* țăndări. Erau și oase în grămada aceea – oase de animale mici. Unele nu arătau tocmai a oase de animal, iar la acelea Jake refuză să întârzie cu privirea; știa că altfel nu-și va putea strânge niciodată curajul necesar să meargă mai departe. Se opri în prag, îndemnându-se să facă primul pas. Auzi un sunet slab și înfundat, rapid ca un foc de armă, și își dădu seama că era clănțănitul propriilor lui dinți.

De ce nu mă oprește cineva? își spuse panicat. *De ce nu strigă cineva care trece pe trotuar „Hei, tu! N-ai ce căuta acolo... Nu știi să citești?“*

Dar știa de ce. Pietonii rămâneau cel mai des de cealaltă parte a străzii, iar cei care treceau prin fața casei nu zăboveau.

Chiar dacă cineva ar fi să se uite, nu m-ar vedea, întrucât eu nu sunt cu adevărat aici. De bine, de rău, am lăsat deja lumea mea în urmă. Am început să trec dincolo. Lumea lui *este undeva înainte. Ăsta...*

Ăsta era iadul intermediar.

Jake păși pe coridor și, deși strigă când ușa se închise în urma lui cu sunetul unei uși de mausoleu care se trântește, nu fu surprins.

În adâncul său, nu fu câtuși de puțin surprins.

28

Odată ca niciodată fusese o femeie tânără pe nume Detta Walker, căreia îi plăcea să frecventeze tavernele și barurile de pe Ridgeline Road la ieșirea din Nutley și cele de pe Route 88, lângă liniile de înaltă tensiune, la ieșirea din Amhigh. Avea picioare în zilele acelea și, cum spune cântecul, știa să le folosească. Purta rochii strâmte și ieftine, care păreau a fi făcute din mătase, dar nu erau, și dansa cu băieți albi în vreme ce formația cânta piese de petrecere precum „Double Shot of My Baby's Love“ și „The Hippy-Hippy Shake“. În cele din urmă, alegea un chefliu din ceată și-i permitea să o ducă la mașina lui din parcare. Acolo, se giugiulea cu el (nimeni nu știa să mozolească mai bine ca Detta Walker, și se pricepea de asemenea să-și folosească mâinile fără a zgâria cu unghiile) până când îl aducea în pragul nebuniei... după care îi tăia macaroana. Ce se întâmpla apoi? Ei, asta era întrebarea, nu-i așa? Ăsta era jocul. Unii dintre ei plângeau și implorau – nu rău, dar nici perfect. Alții se enervau și făceau ca nebunii, ceea ce era mai bine.

Și chiar dacă fusese pălmuită peste cap, lovită cu pumnul în ochi, scuipată și, o dată, lovită cu piciorul în fund atât de tare, că se lungise pe pietrișul parcării de la The Red Windmill, niciodată nu fusese violată. Toți se duseseră acasă cu boașele albastre, toți, până la ultima față palidă nenorocită. Ceea ce însemna, după

Detta Walker, că ea era campioană supremă, regina neînfrântă. A cui? A *lor*. A tuturor acelor scursori cu părul tuns periuță, cu cămașa descheiată și frustrați.

Până acum.

Era imposibil să se opună demonului care locuia în cercul vorbelor. Nu avea o clanță pe care să o prindă în mână, nici mașină din care să iasă, nici clădire în care să se înapoieze, nici obraz pe care să-l pălmuiască, nici față pe care să o gheruiască, nici boașe în care să șuteze dacă scursura aia de față palidă nu pricepea mesajul.

Demonul era deasupra ei... și, cât ai clipi, era în ea.

Simțea cum o apăsa în spate, chiar dacă nu-l vedea. Nu-i putea vedea mâinile, dar vedea acțiunile lor când fusta ei se rupse violent în mai multe locuri. Apoi, dintr-odată, durere. Avu impresia că este sfâșiată acolo jos și, în agonia și surprinderea ei, strigă. Eddie întoarse privirea, cu ochii îngustați.

– Sunt bine! țipă ea. Dă-i drumul, Eddie, lasă-mă pe mine! Sunt bine!

Nu era, însă. Pentru prima dată de când Detta intrase pe câmpul de luptă sexuală la vârsta de treisprezece ani, pierdea. O răceală oribilă și învârtoșată se avântă în ea; era ca și când ar fi fost penetrată de un sloi de gheață.

Vag, îl văzu pe Eddie întorcându-se și reîncepând să deseneze în țărână, expresia de caldă îngrijorare de pe chipul său redevenind acea răceală teribilă a concentrării pe care o simțea uneori la el. Ei, asta era în regulă, nu-i așa? Doar ea îi spusese să meargă mai departe, să o lase pe ea, să facă ce trebuia făcut pentru a aduce băiatul de partea lor. Acesta era rolul ei în aducerea lui Jake și nu avea niciun drept să-i urască pe cei doi bărbați, care nu o constrânseseră să facă asta, dar când răceala o îngheță și Eddie se întoarse cu spatele la ea, îi urî pe amândoi; ar fi fost în stare, de fapt, să le rupă naibii boașele de albi borâți.

Atunci Roland veni lângă ea, mâinile lui puternice erau pe umerii ei și, cu toate că nu spuse nimic, ea îl auzi: *Nu te lupta. Nu poți câștiga dacă te lupți – poți doar să mori. Sexul este arma lui, Susannah, dar este și slăbiciunea lui.*

Da. *Întotdeauna* era slăbiciunea lor. Singura diferență era că de data aceasta va trebui să cedeze ceva mai mult – dar poate că asta era în regulă. Poate că, în cele din urmă, va reuși să-l facă pe demonul ăsta invizibil să *plătească* ceva mai mult.

Se forță să-și relaxeze coapsele. Imediat, ele se depărtară, desenând evantaie lungi și curbate în țărână. Lăsă capul pe spate, cu fața spre ploaia care cădea

acum aprig și simți fața demonului plutind deasupra ei, ochii lui înfruptându-se din fiecare grimasă care îi apărea ei pe chip.

Duse o mână sus ca pentru a pălmui... și, în schimb, o strecură pe după ceafa demonului violator. Fu ca și când ar fi prins o palmă de fum solid. Și-l simți oare zvâcnind înapoi, surprins de mângâierea ei? Săltă puțin din pelvis, folosind ca punct de sprijin priza pe acel gât invizibil. În același timp, depărtă picioarele și mai tare, rupând ce mai rămăsese din rochia ei pe cusăturile laterale. Doamne, ce mare era!

– Haide, gâfâi ea. N-o să mă violezi tu. Nici *poveste*. Vrei s' mă fuți? Te fut *io* pe *tine*. Ț-arăt un futai cum n-ai mai văzut *niciodat'!* Te *omor* în futai!

Simți când învârtoșarea din ea tremură; simți când demonul încercă, cel puțin pe moment, să se tragă înapoi și să-și recapete curajul.

– Nț-nț, scumpule, croncăni ea. Strânse din coapse, țintuindu-l. Distracți-abia a-*nceput*.

Porni să miște ritmic, sus-jos, din fese, violând prezența invizibilă. Ridică mâna liberă, își împleti degetele cu degetele de la cealaltă mână și se lăsă să cadă pe spate cu șoldurile ridicate, cu brațele încordate, părând să nu se țină de absolut nimic. Își aruncă părul ud de transpirație din ochi; buzele i se depărtară într-un rânjet de rechin.

Dă-mi drumul! strigă o voce în mintea ei. Dar în același timp simți proprietarul vocii răspunzând fără voia sa.

– Nici gând, iubire. Asta ai vrut... acuma asta o să primești. Zvâcni în sus, susținându-se, concentrându-se puternic asupra răcelii de gheață dinăuntrul ei. O să-ț' topesc sloiu' ăla, dulceață, și ce-o s' te faci cân' nu l-oi mai avea?

Bazinul ei se ridica și cobora, se ridica și cobora. Strânse coapsele fără milă, închise ochii, își înfipse unghiile și mai adânc în gâtul nevăzut și se rugă ca Eddie să se grăbească.

Nu știa cât timp putea să facă asta.

29

Problema, gândi Jake, era simplă: undeva în locul acela jilav și teribil exista o ușă încuiată. Ușa *bună*. Tot ce trebuia să facă era să o găsească. Numai

că era greu, întrucât simțea prezența din casă materializându-se. Sunetul acelor voci disonante începea să se unească într-un singur sunet – o șoaptă joasă, stridentă.

Și se apropia.

În dreapta era o ușă deschisă. Lângă ea, prins cu pioneze pe perete, era un dagherotip estompat, care înfățișa un spânzurat atârnând ca un rod putred într-un copac mort. Dincolo de ușă era o încăpere care cândva servise ca bucătărie. Soba dispăruse, dar un congelator străvechi – din acela cu tambur frigorific deasupra – stătea în partea opusă, pe linoleumul umflat și șters. Ușa lui se căsca deschisă. O materie neagră și urât mirositoare se coagulase înăuntru și se scursese pe podea, unde formase o baltă de mult solidificată. Dulăpioarele erau deschise și ele. Într-unul văzu ceva ce probabil că era cea mai veche cutie de Snow's Clam Fry-Ettes din lume. Din altul se ițea capul unui șobolan mort. Ochii lui erau albi și parcă mișcători, dar după un moment Jake își dădu seama că orbitele acelea goale erau de fapt pline de viermi sprinteni.

Ceva îi căzu în păr cu un pocnet înfundat. Luat prin surprindere, Jake strigă, duse mâna și prinse ceva ce semăna cu o minge de cauciuc moale, păroasă. Îndepărtă mâna și văzu că era un păianjen, cu corpul umflat de culoarea unei vânătăi proaspete. Ochii lui îl priveau cu o răutate tâmpă. Jake îl aruncă în perete. Insecta se sparse și rămase împroșcată acolo, cu picioarele zvâcnind slab.

Altul îi căzu pe gât. Simți imediat o mușcătură dureroasă puțin mai jos de linia părului. Dădu fuga înapoi în hol, se împiedică în balustrada prăbușită, căzu greoi și simți păianjenul pocnind. Măruntaiele lui – umede, scârboase și alunecoase – i se scurseră între omoplați ca gălbenușul cald al unui ou. Acum vedea și alți păianjeni în ușa bucătăriei. Unii atârnau pe fire aproape invizibile, asemenea unor oribile globuri de Crăciun; alții căzură pur și simplu pe podea într-o serie de pocnete mocirloase și mișunară degrabă în întâmpinarea lui.

Jake se ridică împleticit, încă strigând. Simți ceva în minte, ceva ca o frânghie deșirată, începând să cedeze. Bănuia că era luciditatea sa și, înțelegând asta, considerabilul lui curaj în sfârșit se destrămă. Nu mai suporta, oricare ar fi fost miza. Țâșni din loc, intenționând să fugă dacă mai putea, și își dădu seama prea târziu că se întorsese în direcția greșită și că, în loc să alerge spre verandă, alerga în adâncul Conacului.

Dădu buzna într-un spațiu prea mare pentru a fi un salon sau living; semăna cu o sală de bal. De pe tapet se hlizeau elfi cu ciudate zâmbete viclene pe chip, ochindu-l pe Jake de sub pălării verzi, țuguiate. O canapea mucegăită era împinsă lângă un perete. În mijlocul podelei de lemn contorsionat zăcea un candelabru distrus, cu lanțul ruginit încolăcit printre mărgelele de sticlă spiralate și pandantivele prăfuite, sub formă de lacrimă. Jake ocoli grămada, aruncând o privire îngrozită înapoi, peste umăr. Nu văzu niciun păianjen; de n-ar fi fost materia vâscoasă care încă i se prelingea pe spate, ar fi putut crede că-și imaginase totul.

Întoarse capul în față și se opri brusc, patinând. În față, două uși franțuzești stăteau pe jumătate deschise. Un alt hol se întindea dincolo de ele. În capătul celui de-al doilea coridor era o ușă închisă, cu mâner aurit. Pe tăblia ei – poate cioplit în ea – era cuvântul:

BĂIATUL

Mai jos de clanță erau o placă argintie cu filigran și o gaură de cheie.

Am găsit-o! gândi el. *În sfârșit am găsit-o! Asta e! Asta e ușa!*

În spatele lui se auzi un vaier scăzut, ca și când casa ar fi început să se destrame. Jake se întoarse și se uită prin sala de bal. Peretele din partea opusă începuse să se umfle, împingând canapeaua străveche. Tapetul vechi trepida; elfii începură să vălurească și să danseze. În unele locuri, hârtia pur și simplu se rupse, rulându-se în sus în fâșii lungi, ca niște jaluzele eliberate prea repede. Tencuiala se bombă ca un pântece de gravidă. De sub el, Jake auzea pocnete uscate când stinghiile se rupeau, rearanjându-se într-o formă nouă, încă ascunsă. Iar sunetul creștea în intensitate. Doar că nu mai era un vaier; acum, suna ca un mârâit.

El se uită hipnotizat, neputându-și desprinde ochii.

Tencuiala nu se crăpă și nu se precipită la podea în bucăți; părea să fi devenit plastică și, în timp ce peretele continua să se umfle, formând o bășică albă neregulată de pe care încă mai atârnau bucăți zdrențuite, suprafața începu să ia forma unor delușoare și curbe și vâlcele. Dintr-odată, Jake își dădu seama că se uita la o uriașă față de tencuială, care se forța să iasă din perete. Era ca și când ai fi privit pe cineva care a intrat cu capul într-un cearșaf ud.

Se auzi un trosnet puternic când o bucată de stinghie ruptă se desprinse din peretele deformat. Deveni pupila longilină a unui ochi. Sub ea, peretele

se schimonosi într-o gură rânjită, plină de dinți ascuțiți. Jake văzu fragmente de tapet atârnând de buzele și gingiile ei.

O mână de tencuială se rupse din perete, trăgând după sine o brățară deșirată, de fire electrice corodate. Apucă sofaua și o aruncă în lături, lăsând urme albe de degete pe suprafața ei închisă la culoare. Când degetele de tencuială se îndoiră, alte stinghii plesniră la suprafață. Formară gheare ascuțite, așchiate. Acum, chipul ieșise cu totul din perete și se uita la Jake cu singurul lui ochi de lemn. Deasupra acestuia, în mijlocul frunții, un elf încă mai dansa odată cu tapetul. Semăna cu un tatuaj ciudat. Se auzi un scrâșnet puternic când arătarea începu să alunece înainte. Ușa dinspre hol se desprinse și deveni un umăr gârbovit. Singura mână liberă a arătării zgâria podeaua, împrăștiind lacrimile de sticlă ale candelabrului prăbușit.

Starea de paralizie a lui Jake luă sfârșit. Se întoarse, țâșni pe ușile franțuzești și goni de-a lungul celui de-al doilea hol cu ghiozdanul săltând și mâna dreaptă bâjbâind după cheie în buzunar. Inima lui bătea ca o fabrică plină de mașinării dereglate. În urma sa, arătarea care se târa din lemnăria Conacului urlă la el și, chiar dacă nu articulă niciun cuvânt, Jake știu ce spunea; îi comanda să stea locului, îi zicea că nu are rost să fugă, îi zicea că nu are cale de scăpare. Întreaga casă părea acum vie; aerul răsuna de trosnet de lemn și scârțâit de grinzi. Vocea dementă a Gardianului era pretutindeni.

Mâna lui reuși să strângă cheia. Când dădu să o scoată din buzunar, un zimț al ei se agăță de pantaloni. Degetele lui, ude de transpirație, alunecară. Cheia căzu la podea, se roti, pică printr-o crăpătură dintre două scânduri deformate și dispăru.

30

– E în pericol! auzi Susannah strigătul lui Eddie, dar sunetul vocii lui era îndepărtat. Și ea era în pericol... numai că ea, totuși, credea că se va descurca.

O să-ț' topesc sloiu' ăla, dulceață, îi spusese demonului. *O să-ț' topesc sloiu', și ce-o s' te faci cân' nu l-oi mai avea?*

Nu i-l topise, dar i-l *modificase*. Membrul dinăuntrul ei categoric nu-i provoca nicio plăcere, însă cel puțin teribila durere scăzuse și nu mai era rece. Era blocat, incapabil să se extragă. Și ea nici nu-l ținea înăuntru prin forță fizică. Nu tocmai. Roland spusese că sexul era slăbiciunea și, totodată, arma demonului, și avusese dreptate, ca de obicei. O supusese, dar *și ea* îl supusese *pe el*, iar acum era ca și când fiecare ar fi avut un deget îndesat într-un tub din acela chinezesc care, atunci când încerci să te eliberezi, nu face decât să te strângă și mai tare.

Se agăță cu toată ființa de o singură idee; nu avea *încotro*, fiindcă orice altă activitate a conștientului pierise. Trebuia să țină făptura aceea detestabilă și speriată în chingile propriei sale insațiabile pofte carnale. Fremăta și lovea și se zbătea înăuntrul ei, strigând să fie lăsată să iasă în același timp în care îi folosea corpul cu o intensitate frenetică, dar ea refuza să-i dea drumul.

Și ce-o să se întâmple când o să-i dau drumul? se întrebă ea cu disperare. *Cum o să se răzbune pe mine pentru ce i-am făcut?*

Nu știa.

31

Ploaia cădea în averse, amenințând să transforme spațiul dintre megaliți într-o mare de noroi.

– *Ține ceva deasupra ușii!* strigă Eddie. *Nu lăsa ploaia să o șteargă!*

Roland aruncă o privire spre Susannah și văzu că ea încă se lupta cu demonul. Ochii săi erau pe jumătate închiși și gura deformată într-un rictus. El, unul, nu vedea și nici nu auzea demonul, dar îi simțea zbaterile furioase și frenetice.

Eddie întoarse către el chipul șiroind de apă.

– *M-ai auzit?* strigă el. *Adu ceva deasupra ușii ăsteia blestemate și adu IMEDIAT!*

Roland luă o piele din desagă și prinse cu mâinile de câte un colț. Apoi întinse brațele și se aplecă peste Eddie, creând un soi de cort. Vârful bățului lui Eddie se umpluse de noroi. Îl șterse pe braț, lăsând o dâră de culoarea ciocolatei, apoi strânse din nou mâna pe el și se aplecă deasupra desenului. Nu era exact de

dimensiunea ușii din partea lui Jake – scara era probabl de 75 la 1 – dar era destul de mare ca Jake să poată trece... *dacă* cheile se potriveau.

Dacă el are *o cheie, nu asta vrei de fapt să spui?* se întrebă el. *Dacă a scăpat-o... sau casa aceea* l-a făcut *să o scape?*

Desenă un chenar sub centrul care reprezenta clanța, pregetă, apoi schiță forma familiară a unei găuri de cheie în interiorul ei:

Ezită. Mai era un lucru, dar care? Îi era greu să gândească, întrucât avea impresia că-n capul său se iscase o tornadă, una care învârtea gânduri disparate în loc de hambare și toalete și cotețe.

– Haide, scumpule! strigă Susannah din spatele lui. Nu mai ții ritmu'! Care-i baiu'? Te credeam un băiat cu sânge-n instalație!

Băiat. Asta era.

Încetișor, pe panoul superior al ușii scrise BĂIAT cu vârful bățului. Imediat ce termină de zgâriat litera T, desenul se transformă. Cercul de pământ întunecat de ploaie pe care îl desenase se întunecă și mai tare... și ieși în relief, devenind o clanță neagră, sclipitoare. Și în loc de pământul brun și ud din forma găurii de cheie, văzu un licăr slab de lumină.

În spatele lui, Susannah strigă din nou la demon, îndemnându-l să continue, dar acum vocea îi trăda oboseala. Treaba asta trebuia să se termine, și încă repede.

Eddie se aplecă în față ca un musulman care i se roagă lui Allah și apropie ochiul de gaura de cheie pe care o desenase. Se uită prin ea în propria sa lume, în acea casă la care el și Henry se duseseră în luna mai a anului 1977, neștiind (doar că el, Eddie, știuse totuși; da, știuse cât de cât, chiar și atunci) că un băiat din altă parte a orașului îi urmărea.

Văzu un hol. Jake era în mâini și genunchi, trăgând disperat de o scândură. Ceva venea după el. Eddie vedea arătarea și, în același timp, nu o vedea – era ca și când o parte din creierul său *refuza* să o vadă, ca și când a o vedea ar fi dus la conștientizare și conștientizarea la nebunie.

– *Grăbește-te, Jake!* strigă el în gaura cheii. *Pentru Hristos, grăbește-te!*

Deasupra cercului vorbelor, tunetul sfâșie cerul ca o lovitură de tun și ploaia se transformă în grindină.

32

Pentru un moment după ce căzu cheia, Jake rămase locului, uitându-se prostrat la crăpătura îngustă dintre scânduri.

Incredibil, i se făcuse somn.

Asta nu trebuia să se întâmple, gândi el. *E deja prea mult. Nu mai pot îndura – niciun minut, nici măcar o secundă. O să mă ghemuiesc lângă ușa aia. O să mă culc imediat, într-o clipită, și când mă va apuca și mă va târî spre gura lui, nici n-o să mă trezesc.*

Atunci, arătarea care se desprindea din perete mormăi și, când Jake ridică privirea, dorința lui de a se da bătut dispăru într-o singură clipă de teroare. Acum ieșise cu totul din perete, un cap uriaș de tencuială cu un singur ochi de lemn plesnit și o mână întinsă. Tigva era împodobită cu bucăți de stinghii, așa cum un copil ar desena părul. Îl văzu pe Jake și deschise gura, expunând dinți de lemn inegali. Mormăi din nou. Praf de tencuială ieși din gura căscată, aidoma fumului de trabuc.

Jake căzu în genunchi și miji ochii în crăpătură. Cheia era un licăr slab de lumină argintie în întunericul de jos, dar crăpătura era mult prea îngustă pentru a putea băga degetele în ea. Apucă în schimb o scândură și smuci cu toată forța. Cuiele care o țineau scrâșniră... dar rezistară.

Se auzi o larmă de nedescris. Se uită de-a lungul holului și văzu mâna, care era mai mare decât tot corpul său, apucând candelabrul prăbușit și azvârlindu-l în lături. Lanțul ruginit care odinioară îl ținea suspendat se ridică aidoma unui bici și apoi căzu cu un puternic răpăit metalic. O lampă stinsă, susținută de un lanț ruginit, zăngăni deasupra lui Jake, sticla ei murdară lovindu-se cristalin de brațele antice de bronz.

Capul Gardianului, atașat de acel singur umăr gârbovit și de brațul întins, plană mai departe deasupra podelei. În urma lui, rămășițele peretelui se

prăbușiră într-un nor de praf. Un moment mai târziu, fragmentele se ridicară și deveniră spatele contorsionat și osos al creaturii.

Gardianul îl văzu pe Jake că se uita și păru să rânjească. Făcând asta, așchii de lemn îi străpunseră obrajii zbârciți. Se târî mai departe prin sala de bal plină de praf, deschizând și închizând gura. Mâna lui uriașă scormoni prin ruine, pipăind după ceva de care să se prindă, și smulse de pe șine una dintre ușile franțuzești din capătul holului.

Jake strigă fără vlagă și începu să smucească din nou de scândură. Nu voia să cedeze, dar vocea pistolarului îi spuse:

„Cealaltă, Jake! Încearc-o pe cealaltă!"

Lăsă scândura de care trăgea și o apucă pe cealaltă. Când făcu asta, o altă voce se auzi. Pe aceasta o auzi nu cu gândul, ci cu urechile, și înțelese că venea din cealaltă parte a ușii – ușa pe care o căuta încă din ziua când nu fusese călcat de mașină.

– *Grăbește-te, Jake! Pentru Hristos, grăbește-te!*

Când smuci cealaltă scândură, aceasta se desprinse atât de ușor, că el aproape se prăvăli pe spate.

33

Două femei stăteau în ușa consignației aflate vizavi de Conac. Cea în vârstă era proprietara; tânăra fusese singura ei clientă atunci când începuse larma de pereți doborâți și grinzi rupte. Acum, fără să știe ce fac, se prinseră reciproc cu brațele de mijloc și rămaseră așa, tremurând ca două copile care aud un zgomot noaptea.

Ceva mai încolo, trei băieți aflați în drum spre terenul de sport al Ligii de Juniori Dutch Hill stăteau și se uitau gură-cască la casă, căruciorul lor Red Ball Flyer plin cu mingi și bâte de baseball fiind uitat în spate. Un șofer opri furgoneta de livrări lângă trotuar și coborî să se uite. Clienții prăvăliei lui Henry și cei din Dutch Hill Pub veniră împleticit pe stradă în sus, uitându-se în jur, speriați.

Acum, pământul începu să se cutremure și un evantai de crăpături fine se întinse pe Rhinehold Street.

– E cutremur? strigă șoferul la femeile care stăteau în fața consignației, dar în loc să aștepte răspunsul lor, sări înapoi la volan și demară în trombă, virând pe contrasens pentru a ocoli casa ruinată care era epicentrul acelui seism.

Întreaga casă părea să se plieze în sine. Șindrila plesni, sări de pe fațadă și căzu în curte. Cascade gri-închis de țigle se revărsară de la streșini. Se auzi un bubuit asurzitor și o crăpătură lungă, zigzagată, brăzdă mijlocul Conacului. Ușa dispăru în ea și apoi toată casa începu să se autodevoreze din interior spre exterior.

Femeia tânără se desprinse brusc din brațele celei în vârstă.

– Eu am plecat de aici, zise ea și o rupse la fugă pe stradă, fără a se uita înapoi.

34

Un vânt straniu începu să bată de-a lungul coridorului, suflându-i lui Jake părul pe spate tocmai când degetele lui se strânseră pe cheia argintie. Înțelese acum la un nivel instinctual ce era locul acela și ce se petrecea. Gardianul nu era doar *în* casă, el *era* casa: fiecare scândură, fiecare țiglă, fiecare pervaz, fiecare streașină. Și acum forța ieșirea, devenind o aiuritoare reprezentare haotică a adevăratei sale forme. Intenționa să-l prindă înainte ca el să poată folosi cheia. În spatele giganticului cap alb și al umărului noduros, Jake vedea scânduri și șipci și fire și bucăți de sticlă – chiar și ușa de la intrare și balustrada ruptă – zburând pe holul principal către sala de bal, alăturându-se formei care creștea acolo, completând tot mai mult hidoasa arătare de tencuială care bâjbâia chiar în clipa aceea după el cu degetele sale inumane.

Jake smuci mâna din gaura din podea și văzu că era acoperită de gândaci uriași. Lovi cu ea de perete pentru a-i face să cadă și strigă când zidul întâi se deschise și apoi încercă să se închidă în jurul încheieturii lui. Retrase mâna în ultima clipă, se răsuci și înfipse cheia argintie în gaura din plăcuța ușii.

Arătarea de tencuială răcni din nou, dar vocea ei fu pe moment acoperită de un strigăt armonic pe care Jake îl recunoscu: îl auzise pe terenul gol, însă atunci era slab, poate oniric. Acum era un inconfundabil strigăt de triumf. Senzația aceea de certitudine – copleșitoare, incontestabilă – îl umplu din

nou și de data aceasta fu sigur că nu va fi dezamăgit. Auzea toată asigurarea de care avea nevoie în vocea aceea. Era vocea trandafirului.

Lumina slabă din hol fu alungată când mâna de tencuială smulse și cealaltă ușă franțuzească și se îndesă în coridor. Chipul se înfipse în deschizătură deasupra mâinii, holbându-se la Jake. Degetele de tencuială se târâră către el aidoma picioarelor unui păianjen ciclopic.

Jake răsuci cheia și simți că brațul îi e străbătut de un neașteptat curent electric. Auzi o bufnitură surdă, grea, când limba încuietorii se retrase în mecanism. Prinse de clanță, o întoarse și trase de ușă. Ușa se deschise larg. Văzând ce se afla dincolo de ea, Jake scoase un strigăt de oroare.

Ușa era blocată de pământ, de sus până jos și de la stânga la dreapta. Rădăcinile ieșeau din el ca niște mănunchiuri de cabluri. Râme, aparent la fel de confuze ca Jake însuși, se târau de colo-colo pe pământul tasat de forma ușii. Unele se grăbiră să intre înapoi în el; altele continuară doar să se târască, întrebându-se parcă unde a dispărut pământul care cu un moment în urmă era sub ele. Una căzu pe tenisul lui Jake.

Forma găurii de cheie se păstră un moment, aruncând un spot de lumină albă difuză pe cămașa lui. De cealaltă parte a ei – atât de aproape și totuși atât de departe – auzea sunet de ploaie și bubuit înfundat de tunet pe un cer necuprins. Apoi forma găurii fu și ea acoperită și degete de tencuială gigantice se strânseră în jurul gleznei lui.

35

Eddie nu simți înțepătura grindinei când Roland lăsă pielea din mâini, se ridică în picioare și alergă spre locul unde se afla Susannah.

Pistolarul o apucă de subsuori și o târî – cât de blând fu în stare – până acolo unde Eddie stătea ghemuit.

– Dă-i drumul când îți spun eu, Susannah! strigă Roland. Înțelegi? *Când îți spun eu!*

Eddie nu văzu și nu auzi nimic. El îl auzea doar pe Jake, care striga slab de cealaltă parte a ușii.

Venise timpul să folosească cheia.

O scoase din cămașă și o introduse în yala pe care o desenase. Încercă să o răsucească. Cheia nu voia să se clintească. Nici măcar un milimetru. Eddie ridică fața spre grindina biciuitoare, nepăsându-i de gheața care îl lovea peste frunte și obraji și buze, lăsând umflături și puncte roșii.

– *NU!* urlă el. *O, DOAMNE, TE ROG! NU!*

Dar Dumnezeu nu-i dădu niciun răspuns; primi doar un alt tunet și dâra unui fulger pe cerul acoperit de nori grăbiți.

36

Jake sări, prinse lanțul lămpii care atârna deasupra lui și se eliberă din degetele hrăpărețe ale Gardianului. Își luă avânt, folosindu-se de pământul tare din cadrul ușii pentru a se împinge, și se avântă în față ca Tarzan pe o liană. Ridică picioarele și, când se apropie, lovi degetele lacome. Tencuiala explodă în bucăți, dezvelind un schelet de șipci slab îmbinate. Făptura de tencuială răcni, cu un sunet de foame și furie amestecate. Dincolo de strigăt, Jake auzi întreaga casă prăbușindu-se, asemenea casei din povestea lui Edgar Allan Poe.

Pendulă înapoi pe lanț, lovi peretele de pământ compactat care bloca ușa, apoi se avântă din nou în față. Mâna se întinse după el și Jake o lovi nervos, forfecând din picioare. Simți un junghi de durere în piciorul drept când degetele acelea de lemn se strânseră. Când avântul îl purtă înapoi, avea un tenis mai puțin.

Încercă să prindă lanțul mai de sus, reuși și începu să se cațere spre tavan. Deasupra lui se auzi un pocnet surd, sincopat. Praf de tencuială începu să-i cadă peste fața transpirată, întoarsă în sus. Tavanul începuse să facă burtă; lanțul lămpii ieșea din el câte o za o dată. Din capătul holului se auzi un scrâșnet gros, când arătarea de tencuială izbuti în sfârșit să-și vâre fața înfometată prin deschizătură.

Strigând, Jake își luă având înapoi spre fața aceea.

37

Teroarea și panica lui Eddie se spulberară brusc. Mantia răcelii căzu peste el – o mantie pe care Roland de Gilead o purtase de multe ori. Era singura armură din dotarea unui adevărat pistolar... și tot ce-i trebuia, de fapt. În același moment, o voce se făcu auzită în mintea sa. În ultimele trei săptămâni, astfel de voci îl tot bântuiseră; vocea mamei lui, a lui Roland și, desigur, a lui Henry. Aceasta însă, își dădu seama cu ușurare, era chiar vocea sa, și era cel puțin calmă și rațională și curajoasă.

Ai văzut forma cheii în foc, ai văzut-o din nou în lemn și de ambele dăți ai văzut-o perfect. Mai târziu, ți-ai legat la ochi basmaua fricii. Dă-o jos. Dă-o jos și uită-te din nou. S-ar putea să nu fie prea târziu – nici chiar acum.

Era vag conștient că pistolarul îl săgeta cu o privire aprigă; vag conștient că Susannah țipa la demon cu o voce mai slabă, dar încă îndârjită; vag conștient că, de cealaltă parte a ușii, Jake scotea strigăte de teroare – sau erau acum de agonie?

Eddie le ignoră pe toate. Scoase cheia de lemn din yala pe care o desenase, o scoase din ușa care acum era reală, și se uită fix la ea, încercând să recapteze bucuria inocentă pe care uneori o cunoscuse în copilărie – bucuria de a vedea o formă coerentă ascunsă într-un nonsens. Și iată-l acolo, locul unde greșise, atât de vizibil, că nu putea înțelege cum de-l ratase până atunci. *Într-adevăr*, trebuie *să fi fost legat la ochi*, își spuse. Era vorba de *s*-ul din capăt, desigur. A doua curbură era puțin prea amplă. Doar puțin.

– Cuțitul, ceru el și întinse mâna ca un chirurg în sala de operație. Roland i-l trânti în palmă fără un cuvânt.

Eddie apucă vârful lamei între degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă. Se aplecă deasupra cheii, nepăsându-i de grindina care-i răpăia pe gâtul descoperit, și forma din lemn ieși în evidență mai bine – ieși în evidență cu propria-i incontestabilă și încântătoare realitate.

Tăie.

O dată.

Cu delicatețe.

O singură așchie de frasin, atât de subțire că era aproape transparentă, se buclă din pântecele *s*-ului din capăt.

De cealaltă parte a ușii, Jake Chambers strigă din nou.

38

Lanțul cedă cu un zăngănit apocaliptic și Jake căzu greoi, aterizând în genunchi. Gardianul răcni triumfal. Mâna de tencuială îl prinse pe Jake deasupra șoldurilor și începu să-l târască de-a lungul holului. Băiatul întinse picioarele în față și înfipse călcâiele în podea, dar asta nu-l ajută cu nimic. Simți așchii și cuie tocite de rugină pătrunzându-i în piele în timp ce mâna strânse mai tare și continuă să-l târască.

Chipul părea blocat puțin după intrarea în hol, ca un dop într-o sticlă. Presiunea exercitată ca să ajungă până acolo forțase trăsăturile rudimentare să ia o formă nouă, aceea a unui trol monstruos, malformat. Gura se căscă spre a-l primi. Jake bâjbâi înnebunit după cheie, vrând să o folosească drept talisman al ultimei speranțe, dar sigur că o lăsase în ușă.

– *Târâtură infectă ce ești!* strigă el și se aruncă îndărăt cu toată forța, cabrându-și spatele ca un înotător olimpic, nepăsându-i de scândurile rupte care îl strângeau ca o centură de cuie. Simți că-i alunecau jeanșii pe șolduri în jos și mâna scăpă un moment priza.

Jake se opinti din nou. Mâna strânse fără milă, dar jeanșii lui alunecară până la genunchi și el se trânti cu spatele de podea, ghiozdanul amortizând căzătura. Strânsoarea mâinii slăbi, dorindu-și poate să-și apuce mai bine prada. Jake reuși să-și tragă puțin genunchii sus și, când mâna strânse din nou, el lovi cu picioarele în față. Mâna se smuci înapoi în același timp și ceea ce Jake sperase se întâmplă: jeanșii lui (și tenisul rămas) îi fură smulși, eliberându-l din nou, cel puțin pe moment. Văzu mâna rotindu-se pe încheietura ei de scânduri și tencuială sfărâmicioasă și îndesându-i nădragii în gură. Atunci, el începu să se târască spre ușa blocată pe mâini și genunchi, nepăsându-i de cioburile lămpii căzute, dorindu-și doar să ajungă înapoi la cheie.

Aproape ajunsese la ușă, când mâna îl prinse de picioarele goale și începu să-l tragă iarăși înapoi.

39

Acum, forma era acolo, în sfârșit era toată acolo.

Eddie vârî cheia înapoi în yală și aplică presiune. Un moment, întâmpină rezistență... apoi i se răsuci în mână. Auzi mecanismul mișcându-se, auzi

limba retrăgându-se, simți cheia crăpându-se în două imediat ce-și împlini scopul. Prinse de clanța lucioasă cu ambele mâini și trase. Simți ca o mare greutate care se mișca pe un pivot nevăzut. Avu senzația că brațul lui fusese dăruit cu o forță fără margini. Și știința clară că două lumi au intrat brusc în contact și că o cale de comunicare s-a deschis între ele.

Încercă un moment de amețeală și dezorientare și, când se uită la ușă, înțelese de ce: deși privea în jos – pe verticală – vedea pe *orizontală*. Era ca o stranie iluzie optică creată de prisme și oglinzi. Apoi îl văzu pe Jake tras înapoi pe coridorul plin de sticlă și tencuială, cu coatele înfipte în pardoseală, cu gleznele strânse laolaltă de o mână gigantică. Și văzu gura monstruoasă care îl aștepta și din care ieșea ceva ce putea să fie fum sau praf.

– *Roland!* strigă Eddie. *Roland, l-a prins...*

Atunci fu împins în lături.

40

Susannah fu conștientă că era săltată și răsucită în aer. Lumea era un carusel neclar: pilaștri verticali, cer cenușiu, pământ presărat cu grindină... și o gaură dreptunghiulară care aducea cu o trapă în pământ. Din ea ieșeau strigăte. Înăuntrul ei, demonul se zbătea disperat, dorindu-și doar să scape, dar neputând s-o facă până ce nu-i dădea ea drumul.

– *Acum!* strigă Roland. *Dă-i drumul acum, Susannah! Pentru numele tatălui tău, dă-i drumul ACUM!*

Și asta făcu.

Construise (cu ajutorul Dettei) o capcană pentru demon în mintea sa, ceva ca o plasă împletită din papură, și acum o tăie. Simți demonul țâșnind imediat din ea și urmă un moment de vid teribil. Această senzație fu pe dată copleșită de ușurare și de un sentiment apăsător de pângărire.

Când greutatea invizibilă dispăru, ea îl zări: o formă inumană, ca un diavol cu aripi uriașe și ceva ce aducea cu un nemilos cârlig pe pântece. Ea simți/văzu arătarea zburând pe deasupra găurii din pământ. Văzu cum Eddie întoarse ochii mari în sus. Îl văzu pe Roland depărtând tare brațele pentru a prinde demonul.

Pistolarul se împletici în spate, aproape doborât din picioare de nevăzuta greutate a demonului. Apoi își recăpătă echilibrul, cu brațele pline de nimic vizibil.

Strângându-l bine, sări pe ușă și dispăru.

41

Holul Conacului fu inundat cât ai clipi de o lumină albă; bucăți de grindină loviră pereții și ricoșară în scândurile rupte ale dușumelei. Jake auzi strigăte confuze, apoi îl văzu pe pistolar trecând pragul. I se păru că *sări* pragul, ca și când ar fi venit de sus. Ținea brațele depărtate mult înaintea lui, cu vârfurile degetelor împletite.

Jake simți că-i intrau picioarele în gura Gardianului.

– *Roland!* țipă el. *Roland, ajută-mă!*

Mâinile pistolarului se desprinseră una de cealaltă și brațele îi fură imediat aruncate în lături. Se împletici înapoi. Jake simți dinți zimțați pe piele, gata să-i sfâșie carnea și să-i zgârie osul, apoi ceva mare trecu în goană pe deasupra capului său, ca o rafală de vânt. Un moment mai târziu, dinții dispărură. Mâna care îi strângea picioarele laolaltă se relaxă. Auzi un urlet nepământean de durere începând să iasă din gâtlejul prăfos al Gardianului, un urlet care fu apoi reprimat, refulat.

Roland îl prinse pe Jake și-l săltă în picioare.

– Ai venit! strigă el. Chiar ai venit!

– Am venit, da. Grație zeilor și curajului prietenilor mei, am venit.

Când Gardianul răcni din nou, Jake izbucni în lacrimi de ușurare și teroare. Acum, casa scotea sunete ca un vapor care se scufundă pe o mare zbuciumată. În jurul lor cădeau bucăți de lemn și tencuială. Roland își luă pe Jake în brațe și fugi spre ușă. Mâna de tencuială, zvâcnind convulsiv, îl lovi peste un picior și-l făcu să se izbească de perete, care încercă din nou să muște. Roland se forță să meargă mai departe, se întoarse și scoase pistolul. Trase două gloanțe în mâna care se zvârcolea anapoda, spulberând unul dintre degetele ei de tencuială. În spatele lor, chipul Gardianului se făcuse de un negru-vinețiu, ca

și când s-ar fi înecat cu ceva – ceva ce zburase atât de repede, că intrase în gura monstrului și rămăsese blocat în gâtlejul lui înainte să-și dea seama ce făcea.

Roland se întoarse înapoi și trecu pragul ușii din alergare. Deși acum nu mai exista vreo barieră vizibilă, rămase nemișcat un moment, ca și când o plasă nevăzută ar fi fost aruncată peste pământ.

Apoi simți mâinile lui Eddie în părul său și fu tras nu înainte, ci în sus.

42

Ieșiră în aerul ud și grindina mai potolită ca doi nou-născuți. Eddie era moașa, așa cum pistolarul îi spusese că va fi. Era trântit pe burtă, cu brațele dincolo de cadrul ușii, cu mâinile înfipte în părul lui Roland.

– Suze! Ajută-mă!

Ea se târî în față, se întinse și puse o mână sub bărbia lui Roland. Pistolarul se ridică spre ea cu capul lăsat pe spate și cu buzele depărtate într-un rictus de durere și efort.

Eddie simți că ceva se smulge și o mână a lui ieși din pământ ținând un mănunchi gros de păr cărunt.

– Alunecă!

– Ticălosul ăsta... nu se duce... *nicăieri!* icni Susannah și trase cu toată forța, ca și când ar fi vrut să-i frângă gâtul lui Roland.

Două mâini mici țâșniră prin deschizătura ușii în mijlocul cercului și se prinseră de o margine. Eliberat de greutatea lui Jake, Roland scoase un cot și, un moment mai târziu, se opinti la suprafață. Când făcu asta, Eddie îl prinse pe Jake de încheieturi și-l săltă afară.

Jake se rostogoli pe spate și rămase acolo, gâfâind.

Eddie se întoarse spre Susannah, o luă în brațe și începu să o acopere cu sărutări pe frunte, obraji și gât. Râdea și plângea în același timp. Ea se agăță de el, respirând greu... dar pe buzele ei înflorise un zâmbet firav de satisfacție și o mână aluneca pe părul ud al lui Eddie, mângâindu-l încet, recunoscător.

Din adâncul pământului răzbătu o adevărată cacofonie de sunete: țipete, răcnete, bufnituri, bubuituri.

Roland se târî departe de groapă, cu capul plecat. Părul îi stătea ridicat într-o chică rebelă. Fire de sânge îi șiroiau pe obraji.

– Închide-o! icni el spre Eddie. Închide-o, pentru numele tatălui tău!

Eddie puse ușa în mișcare și balamalele acelea mari, nevăzute, făcură restul. Ușa se trânti cu un bubuit zdravăn, întrerupând toate sunetele care veneau de jos. Sub privirea lui, liniile care delimitau marginile ei redeveniră simple zgârieturi în pământ. Clanța își pierdu a treia dimensiune și fu din nou doar un cerc desenat cu un băț. Acolo unde fusese gaura cheii era acum doar o formă în care era implântată o bucată de lemn, asemenea mânerului unei săbii înfipte într-o stâncă.

Susannah se duse la Jake și-l ridică încet în șezut.

– Ești bine, scumpule?

Băiatul o privi cu ochi năuci.

– Da, așa, cred. Unde-i el? Pistolarul. Trebuie să-l întreb ceva.

– Aici sunt, Jake, spuse Roland.

Se ridică în picioare, se apropie nesigur de Jake și se lăsă pe vine lângă el. Atinse obrazul neted al băiatului, aproape nevenindu-i să creadă.

– De data asta n-o să mă mai lași să cad, nu-i așa?

– Nu, zise Roland. Nici de data asta și nici altă dată.

Dar în adâncul întunecat al inimii lui, se gândi la Turn și se întrebă dacă într-adevăr așa era.

43

Grindina se transformă într-o ploaie aprigă, în rafale, dar Eddie vedea deja porțiuni luminoase de cer albastru apărând de după nori, spre nord. Furtuna avea să se termine curând; între timp însă, ei se udau până la piele.

Descoperi că nu-i păsa. Nu-și amintea când se mai simțise atât de calm, atât de împăcat cu sine, atât de sleit de puteri –, dar astăzi repurtaseră o mare victorie.

– Suze? Îi îndepărtă părul de pe față și se uită în ochii ei negri. Ești bine? Ți-a făcut rău?

– Puțin, dar sunt bine. Cred că ticăloasa aia de Detta Walker încă e campioana de necontestat a birturilor, cu sau fără demon.

– Ce înseamnă asta?

Ea surâse malițios.

– Nu mare lucru, acum... slavă Domnului. Dar tu, Eddie? Ești bine?

Eddie ciuli urechile după vocea lui Henry și nu o auzi. Avea o bănuială că vocea lui tăcuse pentru totdeauna.

– Mai mult decât bine, spuse el și, râzând, o cuprinse cu brațele din nou.

Peste umărul ei, văzu ce mai rămăsese din ușă: doar câteva linii și unghiuri neclare. În curând, ploaia avea să le șteargă și pe acelea.

44

– Cum te cheamă? o întrebă Jake pe femeia ale cărei picioare se terminau sub genunchi.

Dintr-odată, își dădu seama că-și pierduse pantalonii în timp ce se lupta să scape de Gardian și trase de poalele cămășii în jos peste chiloți. La o adică, nici din rochia ei nu mai rămăsese cine știe ce.

– Susannah Dean, răspunse ea. Eu îți știu deja numele.

– Susannah, rosti Jake gânditor. Tatăl tău e cumva proprietarul unei companii de căi ferate?

Ea afișă un moment o expresie surprinsă, apoi lăsă capul pe spate și râse.

– O, nu, scumpule! A fost dentist. A inventat niște lucruri și s-a îmbogățit. De ce întrebi asta?

Jake nu răspunse. Își întorsese atenția spre Eddie. Teroarea i se scursese deja de pe chip și ochii lui își recăpătaseră privirea aceea sigură și calculată pe care Roland și-o amintea bine de la haltă.

– Salut, Jake, zise Eddie. Mă bucur să te văd, bătrâne.

– Salut, făcu Jake. Ne-am întâlnit azi, ceva mai devreme, dar erai mult mai tânăr atunci.

– Eram mult mai tânăr și acum zece minute. Te simți bine?

– Da, spuse Jake. Am doar câteva zgârieturi, nimic altceva. Se uită în jur. Încă n-ați găsit trenul.

Nu era o întrebare.

Eddie și Susannah schimbară priviri nedumerite, dar Roland clătină doar din cap.

– Nu l-am găsit.

– Te-au părăsit vocile?

Roland încuviință mut.

– Toate. Pe tine?

– S-au dus. Sunt din nou întreg. Ca tine.

Se uitară în același moment, sub imperiul aceluiași impuls. Când Roland îl luă pe Jake în brațe, nenaturala stăpânire de sine a băiatului se destrămă și el începu să plângă – lacrimile de epuizare și ușurare ale unui copil care a fost mult timp pierdut, care a suferit mult și acum este, în sfârșit, din nou în siguranță. Roland îl strânse de mijloc și Jake își strecură brațele pe după gâtul lui, strângând la rândul său cu toată forța.

– N-am să te mai las niciodată, spuse Roland și acum îl podidiră și pe el lacrimile. Ți-o zic pe numele tuturor strămoșilor mei: *N-am să te mai las niciodată.*

Și totuși, sufletul său, acel tăcut și vigilent prizonier pe viață al *ka*, primi cuvintele acestei promisiuni nu doar cu mirare, ci și cu îndoială.

CARTEA A DOUA

LUD

UN MORMAN DE IMAGINI FRÂNTE

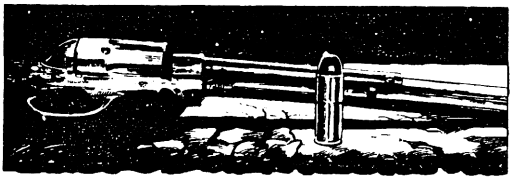

IV

ORAȘUL ȘI *KA-TET*-UL

1

La patru zile după ce Eddie îl scosese pe ușa dintre lumi, fără pantaloni și teniși, dar încă în posesia ghiozdanului și a vieții sale, Jake se trezi simțind ceva călduț și umed pipăindu-i fața.

Dacă ar fi încercat o astfel de senzație în oricare dintre diminețile anterioare, fără-ndoială că și-ar fi trezit tovarășii cu strigătele sale, întrucât fusese cuprins de febră și somnul îi fusese bântuit de coșmaruri cu ființa de tencuială. În acele vise, pantalonii nu alunecau de pe el, Gardianul nu-l scăpa din mână și îl îndesa în scârboasa lui gură, unde dinții de închideau ca drugii temniței unui castel. Jake se trezise din visele acelea tremurând din toate mădularele și gemând neputincios.

Febra i-o provocase mușcătura de păianjen de la ceafă. Când Roland o examinase a doua zi și văzuse că arăta mai rău ca înainte, se sfătuise scurt cu Eddie și-i dăduse o pilulă roz.

– Va trebui să iei patru zilnic vreme de cel puțin o săptămână, zisese.

Jake o privise cu îndoială.

– Ce este?

– *Cheflet*, răspunsese Roland, apoi se uitase dezgustat la Eddie. Spune-i tu. Mie *tot* nu-mi iese.

– Keflex. O poți lua liniștit, Jake; le am dintr-o farmacie cu autorizație de funcționare din bătrânul New York. Roland a înghițit și el un pumn din ele și e sănătos ca un cal. După cum vezi, chiar seamănă puțin cu unul.

Jake se arătase uimit.

– Cum ai făcut să iei medicamente din New York?

– Poveste lungă, zisese pistolarul. Cu timpul o vei afla toată, dar deocamdată ia doar pilula.

Jake o luase. Reacția fusese deopotrivă rapidă și mulțumitoare. Umflătura roșie din jurul mușcăturii începuse să scadă în primele douăzeci și patru de ore, iar acum scăpase și de febră.

Lucrul acela călduț îl mângâie din nou și Jake se ridică în șezut dintr-o mișcare, deschizând brusc ochii.

Creatura care îl lingea pe obraz făcu doi pași grăbiți în spate. Era un billy-bumbler, dar Jake nu știa asta; el nu văzuse niciodată unul până atunci. Era mai costeliv decât cel pe care ceata lui Roland îl văzuse mai devreme, iar blana lui cu dungi negre și cenușii era încâlcită și mată. Pe o parte avea un cheag de sânge vechi. Ochii lui negri, încercuiți cu auriu, îl priveau ager; fundul i se mișca plin de speranță de la stânga la dreapta. Jake se relaxă. Bănuia că existau excepții de la regulă, însă ceva îi spunea că o ființă care dădea din coadă – sau încerca să dea – probabil că nu era prea periculoasă.

Lumina apăruse de puțin timp, probabil că era în jur de cinci treizeci dimineața. Jake nu putea estima mai bine, întrucât ceasul lui digital Seiko nu mai funcționa... sau, mai degrabă, funcționa într-un mod extrem de haotic. Când se uitase prima dată la el după ce-și venise în simțiri, ceasul susținea că era 98:71:65, o oră care, din câte știa Jake, nu exista. După ce se uită mai bine, observă că acele mergeau înapoi. Dacă făcea asta în mod constant, bănuia că totuși i-ar fi fost de ajutor, dar nu era așa. O vreme, cifrele se derulau invers aparent cu viteza normală (Jake verifică aceasta rostind cuvântul „Mississippi“ între fiecare cifră), după care afișajul fie încremenea preț de zece sau douăzeci de secunde – făcându-l să-și spună că ceasul își dăduse obștescul sfârșit – fie apărea o serie lungă de cifre, fulgerător, toate deodată.

Îi spusese de acest fapt ciudat lui Roland și îi arătase ceasul, crezând că pistolarul va rămâne uimit, însă el îl examinase îndeaproape doar un moment sau două, apoi dăduse din cap într-un fel indiferent și-i spusese că era un ceas interesant, dar, ca regulă, niciun orologiu nu mai funcționa bine în zilele acelea. Așa că Seiko al lui era inutil, însă lui Jake tot îi venea greu să-l arunce... pentru că, bănuia, era o bucată din vechea lui viață, din care nu mai rămăseseră decât foarte puține.

În clipa aceasta, Seiko susținea că erau șaizeci și două de minute trecute de patruzeci într-o marți, miercuri și sâmbătă din decembrie și martie, deopotrivă.

Dimineața era extrem de încețoșată; dincolo de un cerc cu raza de cincisprezece sau douăzeci de metri, lumea pur și simplu nu exista. Dacă ziua aceasta se asemăna cu cele trei anterioare, soarele avea să apară ca un cerc alb vag, peste aproximativ două ore, iar pe la nouă treizeci, ziua avea să fie senină și toropitoare. Jake se uită în jur și văzu că tovarășii lui de drum (nu îndrăznea să-i numească prieteni, cel puțin pentru moment) dormeau sub păturile lor de piele – Roland în apropiere, Eddie și Susannah strânși laolaltă de cealaltă parte a vetrei stinse.

Își îndreptă din nou atenția spre animalul care îl trezise. Semăna cu o combinație dintre un raton și o marmotă, cu o genă sau două de teckel așa, de sămânță.

– Ce faci, băiete? întrebă el încet.

– *Ete!* răspunse billy-bumblerul imediat, continuând să-l privească ager. Vocea lui era joasă și profundă, aproape un lătrat; vocea unui fotbalist englez suferind de angină.

Surprins, Jake se trase îndărăt. Billy-bumblerul, speriat de mișcarea lui pripită, făcu mai mulți pași în spate, păru pe cale să fugă, dar apoi rămase locului. Coada lui flutură mai aprig ca înainte și ochii negri-aurii continuară să-l privească aprig. Mustățile de la bot vibrau.

– Acesta e obișnuit cu oamenii, remarcă o voce peste umărul lui Jake.

Băiatul se uită în spate și-l văzu pe Roland stând pe vine la mică distanță, cu antebrațele pe coapse și cu palmele lui lungi atârnate între genunchi. Se uita la animal cu un interes mult mai mare decât manifestase pentru ceasul lui Jake.

– Ce este? întrebă Jake încet. Nu voia să-l sperie din nou; era fermecat. Are ochi frumoși!

– Un billy-bumbler, zise Roland.

– *Umber!* scuipă creatura și se mai retrase un pas.

– Vorbește!

– Nu chiar. Bumblerii repetă doar ce aud – sau așa făceau. N-am mai auzit de mulți ani unul care s-o facă. Mititelul ăsta pare aproape mort de foame. Probabil a venit să scormonească după hrană.

– Mă lingea pe față. Îi pot da de mâncare?

– N-o să mai scăpăm niciodată de el, dacă-i dai, îl avertiză Roland, apoi zâmbi vag și pocni din degete. Hei! Billy!

Creatura imită cumva pocnetul degetelor; suna ca și când ar fi cloncănit cu limba pe cerul gurii.

– Ei! rosti el cu vocea lui aspră. Ei, Illy!

Acum, coada lui încâlcită *flutura* de-a dreptul.

– Hai, dă-i o îmbucătură. Am cunoscut cândva un rândaș bătrân care spunea că un bumbler bun aduce noroc. Acesta mi se pare că e unul bun.

– Da, aprobă Jake. Pare.

– Cândva erau blânzi și fiecare baronie avea o jumătate de duzină prin castel sau conac. Nu erau buni la altceva decât să-i amuze pe copii și să împiedice înmulțirea șobolanilor. Pot fi foarte credincioși – sau așa erau atunci – deși n-am auzit niciodată ca vreunul să rămână la fel de loial ca un câine bun. Cei sălbatici sunt necrofagi. Nu-s periculoși, dar sunt deranjanți.

– Anți! strigă bumblerul.

Ochii lui ageri continuau să se miște iute de la Jake la pistolar.

Jake duse mâna în ghiozdan încet, nedorind să sperie animăluțul, și scoase ce-i mai rămăsese dintr-un burrito à la pistolar. I-l aruncă billy-bumblerului. Acesta sări înapoi și se întoarse cu un strigăt firav, ca de copil, arătându-și coada blănoasă, în tirbușon. Jake fu sigur că va fugi, dar animalul se opri și se uită nesigur peste umăr.

– Haide, zise Jake. Mănâncă, băiete.

– Ete, murmură bumblerul, dar nu se clinti.

– Nu-l grăbi, spuse Roland. O să vină el, cred.

Bumblerul se întinse în față, expunând un gât lung și surprinzător de grațios. Nasul lui negru și subțire zvâcni ca și când ar fi adulmecat hrana. În cele din urmă, se apropie și Jake observă că șchiopăta ușor. Bumblerul mirosi mâncarea, apoi se folosi de o labă pentru a separa bucata de carne de căprioară de frunză. Execută această operațiune cu o delicatețe și o solemnitate ieșite

din comun. Odată carnea îndepărtată de frunză, bumblerul o înfulecă dintr-o singură mușcătură, după care ridică ochii către Jake.

– Ete! zise el și când băiatul râse, se retrase puțin în spate.

– Ce uscat e! făcu Eddie somnoros din spatele lor. La auzul vocii sale, bumblerul se întoarse imediat și se făcu nevăzut în ceață.

– L-ai speriat! îl acuză Jake.

– Îmi pare rău, zise Eddie. Își trecu o mână prin părul ciufulit de somn. Dacă știam că-i unul dintre prietenii tăi apropiați, Jake, aș fi scos la bătaie un croasant, futu-i.

Roland îl lovi scurt pe Jake peste umăr.

– O să se întoarcă.

– Ești sigur?

– Dacă nu-l omoară cineva, da. Doar i-am dat de mâncare, nu?

Înainte ca Jake să apuce să răspundă, ropotul de tobe se auzi din nou. Era a treia dimineață când îl auzeau și de două ori sunetul ajunsese la ei când după-amiaza aluneca spre seară: un ropot slab, venind din direcția orașului. Deși la fel de ininteligibil, sunetul era mai clar în dimineața aceasta. Jake îl ura. Era ca și când undeva în cortina groasă și amorfă a ceții de dimineață ar fi bătut inima unui animal mare.

– Tot n-ai nicio idee despre ce poate fi asta, Roland? întrebă Susannah.

Își luase hainele pe ea, își legase părul la spate și acum aduna păturile sub care dormiseră ea și Eddie.

– Nu. Dar sunt sigur că vom afla.

– Foarte liniștitor, zise Eddie pe un ton acru.

Roland se ridică în picioare.

– Haideți. Să nu pierdem ziua.

2

Ceața începu să se risipească după ce ei erau pe drum deja de o oră sau mai bine. Împingeau cu schimbul scaunul lui Susannah, care sălta anevoie pe drumul presărat acum cu pietre mari și dure. Până la mijlocul dimineții, ziua

deveni clară, călduroasă și senină; relieful orașului se vedea limpede la orizont, spre sud-est. Lui Jake nu i se părea foarte diferit de relieful New Yorkului, deși bănuia că aceste clădiri nu erau la fel de înalte. Dacă se năruiseră cumva, așa cum aparent se întâmplase cu aproape toată lumea lui Roland, categoric nu-ți puteai da seama de acolo. Asemenea lui Eddie, Jake începuse să întrețină nerostita speranță că vor găsi ajutor în oraș... sau măcar o masă caldă cum scrie la carte.

În stânga lor, la distanță de cincizeci sau șaizeci de kilometri, vedeau panglica lată a râului Send. Stoluri mari de păsări zburau în cerc deasupra lui. Din când în când, una strângea aripile și cădea ca o piatră, probabil pentru a prinde un pește. Drumul și râul se apropiau încet unul de celălalt, deși punctul de întâlnire încă nu se putea vedea.

Înainte se vedeau în schimb clădiri. Majoritatea semănau cu niște ferme și toate păreau părăsite. Unele se năruiseră, însă aceasta era, aparent, acțiunea timpului mai mult decât a violenței, șubrezind speranțele lui Eddie și Jake că vor găsi ceva în oraș – speranțe pe care ambii le ținuseră strict pentru ei, ca nu cumva ceilalți să le dea peste nas. Turme mici de animale jigărite pășteau pe câmpii. Se țineau la mare distanță de drum, mai puțin atunci când trebuiau să-l traverseze, iar asta o făceau repede, în galop, ca niște grupuri de copilași care se tem de trafic. Jake avea impresia că semănau cu niște bizoni... doar că văzu mai mulți cu două capete. Menționă lucrul acesta și Roland încuviință.

– Mutanți.

– Ca sub munți?

Jake auzi frica în propria-i voce și știu că și pistolarul trebuie s-o fi auzit, dar nu reuși să și-o reprime. Își amintea foarte bine acel nesfârșit drum de coșmar cu drezina.

– Cred că aici gena mutantă începe să dispară. Ce am văzut noi sub munți erau în plină regresie.

– Dar acolo? Jake arătă spre oraș. Vom găsi mutanți și acolo sau...

Descoperi că mai mult de atât nu putea da glas speranței sale. Roland ridică din umeri.

– Nu știu, Jake. Ți-aș spune dacă aș ști.

Tocmai treceau prin fața unei clădiri goale – aproape sigur o casă de fermă – care fusese parțial arsă. *Dar asta s-ar putea să fi fost din cauza unui fulger*, gândi Jake și se întrebă ce încerca să facă – să-și dea o explicație sau să se păcălească singur?

Roland, citindu-i poate gândurile, puse un braț pe după umerii lui.

– N-are rost să-ncerci să ghicești, Jake. Orice s-ar fi întâmplat aici, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Arătă cu degetul. Ăla de acolo a fost, probabil, un țarc. Acum sunt doar câteva prăjini înfipte în iarbă.

– Lumea a mers mai departe, nu-i așa?

Roland aprobă.

– Dar oamenii? Crezi că s-au dus în oraș?

– Unii s-ar putea să se fi dus, răspunse Roland. Alții sunt încă pe aici.

– Poftim?

Susannah se răsuci brusc pentru a se uita, speriată, la el. Roland încuviință.

– În ultimele două zile, am fost urmăriți. Nu sălășluiesc mulți în clădirile astea vechi, dar sunt câțiva. Numărul lor va crește pe măsură ce ne apropiem de civilizație. Făcu o pauză. Sau ceea ce *era* civilizație.

– De unde știi că sunt aici? întrebă Jake.

– Le simt mirosul. Am văzut câteva grădini în spatele unor bancuri de buruieni intenționat lăsate să crească pentru a ascunde recoltele. Și am mai văzut cel puțin o moară de vânt funcțională departe, într-un crâng. În cea mai mare parte, însă, e doar o senzație... ca atunci când peste chipul tău cade umbra, nu soarele. Îmi imaginez că o veți avea și voi trei cu timpul.

– Crezi că sunt periculoși? întrebă Susannah.

Se apropiau de o clădire mare și părăginită care odinioară putea să fi fost un hambar sau un obor abandonat, și ea îl privi tulburată, ducând mâna la tocul pistolului pe care îl purta pe piept.

– Mușcă oare un câine străin? ricană pistolarul.

– Ce înseamnă asta? întrebă Eddie. Nu-mi place deloc când începi cu rahaturile tale de budist zen, Roland.

– Înseamnă că nu știu, răspunse pistolarul. Și ce e ăla budist zen? E un om la fel de înțelept ca mine?

Eddie se uită la el un moment foarte lung, apoi trase concluzia că pistolarul glumea, așa cum făcea uneori.

– A, fugi de aici, zise el.

Înainte să se întoarcă, văzu un colț al gurii lui Roland zvâcnind. Când Eddie reîncepu să împingă scaunul lui Susanah, privirea îi fi reținută de altceva.

– Hei, Jake! strigă el. Cred că ți-ai făcut un prieten!

Jake se uită înapoi și un zâmbet larg îi lumină fața. La patruzeci de metri în urma lor, billy-bumblerul răpănos șontâcăia anevoie după ei, adulmecând ierburile care creșteau între pietrele sparte ale Drumului Mare.

3

Peste câteva ore, Roland ordonă oprirea și le spuse să fie pregătiți.

– Pentru ce? întrebă Eddie.

Roland îi aruncă o privire.

– Pentru orice.

Era probabil ora trei după-amiază. Stăteau într-un punct unde Drumul Mare trecea peste o morenă lunguiață care brăzda câmpul pe diagonală, asemenea unui fald pe cea mai mare cuvertură din lume. Jos, drumul trecea prin primul oraș adevărat pe care îl văzuseră până atunci. Părea pustiu, dar Eddie nu uitase discuția din acea dimineață. Întrebarea lui Roland – *Mușcă oare un câine străin?* – nu i se mai părea atât de zen.

– Jake?

– Ce-i?

Eddie înclină din cap spre mânerul Rugerului, care se vedea la betelia jeanșilor lui Jake – perechea de schimb pe care o vârâse în ghiozdan înainte să plece de acasă.

– Vrei să-l duc eu?

Jake se uită la Roland. Pistolarul ridică doar din umeri, ca pentru a spune *Tu alegi*.

– Bine.

I-l dădu. Dădu jos ghiozdanul, scormoni în el și scoase încărcătorul plin. Își amintea când băgase mâna după el pe după dosarele din sertarul biroului tatălui său, dar asta i se părea că se întâmplase cu mult, mult timp în urmă. În zilele acestea, când se gândea la viața lui în New York și la statutul de elev la Piper, trăia impresia că se uită invers printr-un binoclu.

Eddie luă încărcătorul, îl examină, îl introduse în pistol, verifică siguranța, apoi îndesă Rugerul la cureaua sa.

– Deschideți bine urechile, spuse Roland. Dacă *sunt* oameni pe aici, cel mai probabil sunt bătrâni și mai speriați decât noi de ei. Tinerii vor fi plecat de mult. Este puțin probabil ca aceia rămași să aibă arme de foc – de fapt, ale noastre s-ar putea să fie primele arme pe care mulți dintre ei le-ar vedea, cu excepția câtorva poze din cărți vechi. Nu faceți niciun gest amenințător. Și se aplică regula din copilărie: nu vorbiți neîntrebați.

– Dar arcuri și săgeți? întrebă Susannah.

– Da, din astea s-ar putea să aibă. La fel și sulițe și bâte.

– Nu uita de pietre, zise Eddie pe un ton sumbru, uitându-se în jos la grupul de clădiri din lemn. Semăna cu un oraș-fantomă, dar cine putea ști sigur? Și dacă sunt în pană de pietre brute, au oricând pietrele din pavajul drumului.

– Da, întotdeauna se găsește ceva, fu Roland de acord. *Dar noi înșine nu vom provoca probleme* – e clar?

Aprobară din cap.

– Poate ar fi mai ușor să ocolim locul, propuse Susannah.

Roland încuviință mut, nedesprinzându-și ochii de la geometria simplă din fața lor. Un alt drum se intersecta cu Drumul Mare în mijlocul orașului, făcând clădirile dărăpănate să semene cu un centru de țintă în vizorul telescopic al unei puști cu lunetă.

– Ar fi, dar nu o vom face. E ușor să te obișnuiești cu ocolișurile. E întotdeauna mai bine să mergi drept înainte, decât dacă nu există un motiv temeinic să nu o faci. Eu nu văd aici vreun motiv să nu o facem. Și dacă *sunt* oameni, ei bine, asta s-ar putea dovedi a fi un lucru bun. Ne-ar prinde bine niște palavre.

Susannah reflectă că Roland părea diferit acum, și nu credea că asta se datora doar faptului că vocile din mintea lui tăcuseră. *Așa era el când încă avea războaie de purtat și oameni de condus și vechi prieteni împrejur*, gândi ea. *Așa era înainte ca lumea să meargă mai departe și el odată cu ea, pe urmele lui Walter ăla. Așa era înainte ca Marele Vid să-l întoarcă în sine și să-l transforme într-un străin.*

– Poate că ei știu ce sunt tobele alea, sugeră Jake.

Roland încuviință din nou.

– *Orice* ar ști ei – mai ales despre oraș – ne va prinde bine, dar nu are rost să ne gândim prea mult la oameni care s-ar putea să nici nu fie acolo.

– Îți spun sincer, interveni Susannah, că *eu* nu m-aș arăta la față dacă ne-aș vedea pe noi. Patru oameni, dintre care trei înarmați? Probabil că arătăm ca o ceată de proscriși din poveștile tale, Roland... cum le spune?

– Bandiți. Mâna lui stângă căzu pe mânerul din lemn de santal al revolverului rămas și îl scoase puțin din toc. Însă niciun bandit n-a purtat vreodată așa ceva, și dacă sunt niscai bătrâni în satul de acolo, vor ști asta. Să mergem.

Jake aruncă o privire în spate și-l văzu pe bumbler întins pe drum, cu botul între labele scurte din față, privindu-i atent.

– Ete! strigă Jake.

– Ete! repetă bumblerul și se ridică imediat în picioare.

O luară pe colină în jos spre oraș, Ete șontâcăind în urma lor.

4

Două clădiri de la periferie fuseseră arse; restul orașului, deși acoperit de praf, părea intact. Trecură prin fața unui grajd de han pe stânga, o clădire care putea să fi fost piață pe dreapta, și apoi ajunseră în centrul orașului – atât cât era el. De o parte și cealaltă a drumului se ridicau poate douăsprezece clădiri șubrede. Printre unele dintre ele treceau alei. Celălalt drum, de pământ năpădit în bună parte de ierburile câmpiei, venea dinspre nord-est și mergea spre sud-vest.

Susannah se uită la brațul lui de nord-est și gândi: *Odinioară erau barje pe râu și undeva pe drumul ăsta era un debarcader, și probabil un alt orășel, alcătuit aproape doar din cârciumi și hoteluri, construit în jurul lui. Acela era ultimul punct de negoț înainte ca barjele să pornească spre orașul cel mare. Căruțele treceau pe aici spre locul acela și tot pe aici se întorceau. Cât timp să se fi scurs de atunci?*

Nu știa – dar, după cum arăta locul, trebuia să fi fost mult.

Undeva, o balama ruginită scârțâi monoton. Altundeva, un oblon bocănea trist, suflat de vântul câmpiei.

În fața clădirilor erau bare pentru legat caii, majoritatea rupte. Cândva fuseseră trotuare de scânduri, dar acum majoritatea lemnelor lipseau și iarba creștea prin locul rămas gol. Firmele de pe clădiri erau șterse, însă unele erau încă lizibile, scrise în versiunea barbară de engleză pe care, bănuia ea, Roland

o numea limba de rând. ALIMENTE ȘI CEREALE, spunea una, și ea bănuia că asta trebuia să însemne de fapt *furaje* și cereale. Pe fațada falsă de alături, sub un desen stângaci întruchipând un bivol de câmpie culcat în iarbă, erau cuvintele ODIHNĂ MÂNCARE BĂUTURĂ. Sub firmă, două uși batante atârnau strâmb, mișcându-se în vânt.

– Ăla-i un *saloon*?

Nu știa prea bine de ce șoptea, doar că n-ar fi putut vorbi pe un ton normal. Ar fi fost ca și când ar fi cântat „Clinch Mountain Breakdown" la banjo la o înmormântare.

– A fost, confirmă Roland.

El nu șopti, însă vocea lui era joasă și meditativă. Jake mergea aproape lângă el, uitându-se în jur agitat. În urma lor, Ete redusese distanța cu zece metri. Pășea cu iuțeală, legănând capul dintr-o parte în cealaltă ca un pendul, examinând clădirile.

Acum, începea să o încerce și pe Susannah senzația că erau urmăriți. Era exact cum spusese Roland că va fi, ca atunci când lumina soarelui dispare și-n locul ei se lasă umbra.

– *Chiar* sunt oameni, nu-i așa? șopti ea.

Roland încuviință.

La colțul dinspre nord-est al răscrucii se ridica o clădire purtând o firmă pe care ea o recunoscu: HAN, spunea, și PATURI. Cu excepția unei biserici cu o clopotniță înclinată în față, era cea mai înaltă clădire din oraș – două etaje. Susannah ridică privirea la timp ca să vadă ceva alb și indistinct, în mod sigur un chip, retrăgându-se repede de la una dintre ferestrele fără sticlă. Dintr-odată, simți că vrea să plece de acolo. Roland impunea însă, intenționat, un ritm lent de mers, și ea bănuia de ce. Dacă se grăbeau, le puteau lăsa impresia celor care îi priveau că erau speriați... și că puteau fi captuați. Cu toate acestea...

La răscruce, străzile se lărgeau, creând o piață centrală pe care, acum, iarba și buruienile puseseră stăpânire. În centru era o bornă erodată. Deasupra ei, o cutie metalică atârna pe o bucată de cablu ruginit.

Roland, cu Jake alături, se apropie de bornă. Eddie împinse scaunul lui Susannah după ei. Iarba șoptea în spițele lui și vântul mișca o buclă din părul ei, gâdilându-i obrazul. Ceva mai încolo pe stradă, oblonul pocnea și balamaua scârțâia. Ea se cutremură și îndepărtă bucla de păr.

– Mi-aș dori să se grăbească, zise Eddie cu voce joasă. Locul ăsta îmi dă fiori.

Susannah aprobă din cap. Se uită de jur împrejur prin piațetă și din nou văzu cum trebuia să fi fost într-o zi de târg – trotuarele pline de oameni, localnice cu coșuri pe brațe, căruțași și barcagii sumar îmbrăcați (nu știa de ce era atât de sigură de barje și barcagii, dar era); căruțele treceau prin centrul orașului, cele de pe drumul nepavat ridicând nori de praf galben înecăcios în vreme ce căruțașii biciuiau caii

(*boii erau boi*)

să meargă mai departe. Putea să *vadă* căruțele acelea, coviltire prăfuite legate peste suluri de pânze la unele și piramide de butoaie sigilate cu catran la altele; vedea boii, legați în jug câte doi și trăgând răbdători, zbătând din urechi ca să alunge mușteleare le roiau în jurul capetelor; auzea voci și râsete și pianul din *saloon* cântând cu voioșie o piesă sprintenă precum „Buffalo Gals“ sau „Darlin' Katy“.

E ca și când aș fi trăit aici într-o altă viață, gândi ea.

Pistolarul se aplecă spre inscripția de pe bornă.

– Drumul Mare, citi el. Lud, o sută șaizeci de roți.

– Roți? întrebă Jake.

– Un vechi sistem de măsură.

– Ai auzit de Lud? întrebă Eddie.

– Poate, răspunse pistolarul. Când eram foarte mic.

– Rimează cu zălud, zise Eddie. Poate nu-i un semn prea bun.

Jake examina latura dinspre răsărit a pietrei.

– River Road. E scris ciudat, dar asta spune.

Eddie se uită în partea apuseană a bornei.

– Aici spune Jimtown, patruzeci de roți. Nu ăsta-i locul de baștină al lui Wayne Newton, Roland?

Pistolarul îi aruncă o privire aprigă.

– Gata, îmi țin gura, făcu Eddie și-și dădu ochii peste cap.

În colțul sud-vestic al pieței se găsea singura clădire de piatră din oraș – un cub mic, prăfuit, cu drugi ruginiți la ferestre. Combinație de închisoare districtuală și tribunal, își spuse Susannah. Văzuse unele asemănătoare în Sud; dacă adăugai câteva locuri de parcare în fața ei, nu mai puteai face diferența. Ceva fusese scris pe fațada clădirii cu vopsea galbenă ștearsă. Putea

citi cuvintele și, cu toate că nu le înțelegea, îi sporiră și mai mult dorința de a părăsi orașul. MOARTE PUBERILOR, spunea.

– Roland! Când îi atrase atenția, arătă spre graffiti. Ce înseamnă asta?

El îl citi, apoi clătină din cap.

– Nu știu.

Susannah se uită din nou în jur. Piața arăta acum mai mică, iar clădirile păreau să stea aplecate către ei.

– Putem pleca de aici?

– Imediat.

Se aplecă și desprinse o piatră din pavajul drumului. O făcu să salte evaluator în mâna stângă, uitându-se în sus la cutia metalică ce atârna deasupra bornei. Trase brațul în spate și Susannah își dădu seama, un moment prea târziu, ce voia să facă.

– Nu, Roland! strigă ea, apoi se crispă la auzul propriei sale voci îngrozite.

El nu o băgă în seamă, ci aruncă piatra în sus. Ținta lui era la fel de precisă ca oricând și piatra nimeri cutia drept în mijloc cu un bubuit metalic, cavernos. Dinăuntru se auzi activitatea unui mecanism și un steguleț verde ruginit se desprinse dintr-o fantă laterală. Când se opri, un clopoțel sună cristalin. Pe steguleț scria cu litere mari și negre TRECEȚI.

– Fir-aș să fiu, făcu Eddie. E un semafor de modă veche. Dacă-l lovești din nou, crezi că va spune STAȚI?

– Nu suntem singuri, zise Roland încet și arătă spre clădirea despre care Susannah credea că era tribunalul districtual.

Un bărbat și o femeie ieșiseră din ea și coborau treptele de piatră. *Ai câștigat la puncte, Roland*, gândi Susannah. *Amândoi sunt mai bătrâni ca Dumnezeu.*

Bărbatul purta salopetă și un sombrero uriaș de pai. Femeia mergea cu o mână pe umărul lui gol, ars de soare. Purta haine simple și o bonetă țuguiată și, când se apropiară de piață, Susannah văzu că era oarbă și că accidentul care îi răpise vederea trebuie să fi fost cumplit. În locul ochilor avea doar două scobituri cicatrizate. Părea deopotrivă speriată și confuză.

– Crezi că-s bandiți, Si? zise ea cu o voce spartă, tremurată. Or să ne omoare din cauza ta, îți spun!

– Taci din gură, Mercy, răspunse el. Ca și femeia, vorbea cu un accent pronunțat, pe care Susannah abia îl putea înțelege. Nu-s bandiți, nu știa. E un Puber cu ei, asta ți-am spus... niciun bandit n-ar călători c-un Puber după el.

Oarbă sau nu, ea încercă să se desprindă de el. Bărbatul înjură și o prinse de braț.

– Termină, Mercy! Termină, îți zic! O să cazi și-o să te rănești, fi-ar să fie!

– Nu vă vrem răul, anunță pistolarul.

Folosi Limba Nobilă și la auzul ei ochii bărbatului se luminară de incredulitate. Femeia se întoarse cu chipul ei orb în direcția lor.

– Un pistolar! făcu bărbatul. Vocea lui era hodorogită și nesigură de emoție. Pentru Dumnezeu! Știam eu! Știam!

O luă la fugă prin piață către ei, trăgând-o pe femeie după el. Ea se împletici neputincioasă și Susannah așteptă inevitabilul moment când avea să cadă. Dar bărbatul căzu primul, lăsându-se greoi în genunchi, și ea se lungi alături de el pe pietrele Drumului Mare.

5

Jake simți ceva blănos pe gleznă și coborî ochii. Ete stătea ghemuit lângă el, cu un aer mai nerăbdător ca oricând. Jake întinse mâna și-l mângâie blând pe cap, dorindu-și să dea confort la fel de mult cât își dorea să primească. Blana lui era mătăsoasă, incredibil de moale. Preț de un moment, crezu că bumblerul va fugi, însă el nu făcu decât să ridice privirea spre el, să-l lingă pe mână și apoi să întoarcă ochii spre cei doi nou-veniți. Bărbatul încerca să o ajute pe femeie să se ridice în picioare și nu reușea prea bine. Mercy lungea gâtul, mișcând capul dintr-o parte în alta, într-o stare de mare confuzie.

Bărbatul pe nume Si se tăiase în palme pe pavaj, dar nu-l deranja. Renunță s-o mai ajute pe femeie, își scoase sombreroul și-l ținu la piept. Lui Jake i se păru la fel de mare cât o baniță.

– Îți urăm bine ai venit, pistolarule! strigă el. Bine ai venit, într-adevăr! Credeam că toți de teapa ta au dispărut de pe fața pământului, chiar așa am crezut!

– Îți mulțumesc pentru primire, rosti Roland în Limba Nobilă.

Puse cu blândețe mâinile pe brațele femeii oarbe. Aceasta se crispă un moment, apoi se relaxă și se lăsă ajutată de el.

– Pune-ți pălăria, moșule. Soarele e puternic.

Și-o puse, apoi rămase acolo, uitându-se la Roland cu o sclipire în ochi. După un moment sau două, Jake își dădu seama ce era acea sclipire. Si plângea.

– Un pistolar! Ți-am spus eu, Mercy! Am văzut revolverul și *ți-am spus* eu!

– Nu-s bandiți? întrebă ea, parcă nevenindu-i să creadă. Ești sigur, Si, că nu-s bandiți?

Roland se întoarse către Eddie.

– Vezi să fie siguranța pusă și apoi dă-i ei arma lui Jake.

Eddie scoase Rugerul de la curea, verifică siguranța și apoi așeză pistolul cu blândețe în mâinile femeii oarbe. Bătrâna icni, aproape îl scăpă, apoi plimbă curioasă mâinile peste el. Întoarse orbitele goale în sus, spre bărbatul ei.

– Un pistol! șopti. Pe a mea sfântă pălărie!

– Aha, un fel de, răspunse bătrânul nepăsător, luându-l de la ea și dându-i-l înapoi lui Eddie, dar pistolarul are unul *adevărat*, iar femeia are și ea unul. Are și pielea maronie, cum zicea tata că au oamenii din Garlan.

Ete scoase un lătrat subțire, fluierat. Jake se întoarse și văzu alți oameni venind pe stradă – cinci sau șase. Ca Si și Mercy, toți erau bătrâni, iar unul dintre ei, o femeie care înainta sprijinită în baston ca o vrăjitoare într-un basm, arăta de-a dreptul matusalemică. Pe măsură ce se apropiau, Jake își dădu seama că doi dintre bărbați erau gemeni identici. Părul lung și alb se revărsa peste umerii cămășilor peticite, țesute în casă. Pielea lor era albă ca spuma laptelui, iar ochii – roz. *Albinoși*, gândi el.

Baba părea să fie conducătorul lor. Bocăni spre ceata lui Roland cu bastonul ei, privindu-i cu ochi sfredelitori și verzi ca smaraldele. Gura ei știrbă era scofâlcită. Tivul năframei vechi pe care o purta flutura în vântul de prerie. Ochii i se opriră la Roland.

– Salutare, pistolarule! Bine te-am găsit!

Vorbea Limba Nobilă și, precum Eddie și Susannah, Jake înțelese cuvintele perfect, deși bănuia că ar fi fost o păsărească pentru el în lumea din care venea.

– Bun venit în River Crossing!

Pistolarul își scosese și el pălăria și făcu o plecăciune în fața ei, atingându-și gâtul de trei ori, repede, cu mâna dreaptă împuținată.

– Mulțam-sai, Mamă Bătrână.

La aceasta, ea chicoti fără fereală și Eddie înțelese imediat că Roland făcuse în același timp o glumă și un compliment. Gândul pe care Susannah îl avusese deja îl vizită acum pe el: *Așa era el înainte... și așa se comporta. În parte, măcar.*

– Oi fi tu pistolar, da' sub hainele alea nu ești decât un alt nebun, zise ea, revenind la limba de rând.

Roland se aplecă din nou.

– Frumusețea mi-a răpit întotdeauna mințile, Mamă.

De data aceasta, femeia râse de-a dreptul *în hohote*. Ete se strânse lângă piciorul lui Jake. Unul dintre gemenii albinoși se grăbi s-o prindă pe bătrână când aceasta se lăsă pe spate pe încălțările ei scâlciate și pline de praf. Reuși totuși să-și recapete singură echilibrul și făcu un gest imperios cu mâna. Albinosul se retrase.

– Pornit-ai oare-ntr-o căutare, pistolarule?

Ochii ei verzi sclipeau vicleni la el; buzele ei pungite intrau și ieșeau din gură.

– Aha, făcu Roland. Suntem în căutarea Turnului Întunecat.

Ceilalți afișară expresii nedumerite, însă bătrâna se trase în spate și făcu semnul deochiului – nu spre ei, observă Jake, ci spre sud-est, de-a lungul căii Grinzii.

– Îmi pare rău să aud asta! zise ea. Căci nimeni care a plecat în căutarea acelui câine negru nu s-a mai întors vreodată! Așa spus-a bunicul meu și-nainte de asta bunicul lui! Nici măcar unul!

– *Ka*, rosti pistolarul cu răbdare, ca și când asta ar fi explicat totul... iar Jake începea să înțeleagă că pentru Roland chiar explica.

– Aha, fu ea de acord, câinele ăla negru de *ka!* Ei, asta-i; o să faci ce ți-e scris să faci, și o să-ți urmezi calea și o să mori când ea va ajunge în poiană. Vrei să rupi pâine cu noi înainte să te duci mai departe, pistolarule? Tu și ceata ta de cavaleri?

Roland se aplecă.

– Mult timp a trecut de când n-am mai rupt pâine în compania altora, Mamă Bătrână. Nu putem rămâne mult, dar da... vom mânca din hrana voastră cu mulțumiri și plăcere.

Bătrâna se întoarse spre ceilalți. Vorbi cu o voce hârâită și răsunătoare – și totuși cuvintele pe care le rosti, și nu tonul, fură cele care trimiseră fiori pe spinarea lui Jake:

– Fiți atenți la întoarcerea Albului! După zile grele și rele, Albul se întoarce! Fiți cu suflet bun și țineți frunțile sus, căci ați trăit să vedeți cum roata *ka* se repune în mișcare!

6

Bătrâna, pe care o chema Tușa Talitha, îi conduse prin piața orașului spre biserica a cărei turlă era înclinată – Biserica Sângelui Veșnic, potrivit plăcii roase de pe peluza sălbăticită. Peste aceste cuvinte, cu vopsea verde estompată, fusese mâzgălit alt mesaj: MOARTE CĂRUNȚILOR.

Îi conduse prin biserica ruinată, șontâcăind repede pe culoarul central, pe lângă stranele răsturnate și rupte, pe câteva scări în jos și într-o bucătărie atât de diferită de ruina de sus, încât Susannah clipi surprinsă. Acolo, totul era la locul lui. Podeaua de lemn era foarte veche, dar fusese unsă cu strășnicie și strălucea cu propria-i lumină lăuntrică. Soba neagră ocupa un colț întreg. Era imaculată și lemnele stivuite în alcovul din spate, alături de ea, păreau bine alese și bine uscate.

Lor li se alăturaseră alți trei cetățeni seniori, două femei și un bărbat care șchiopăta în cârjă, cu un picior de lemn. Două dintre femei se duseră la dulapuri și începură să-și facă de lucru; o a treia deschise gura sobei și atinse un chibrit lung cu sulf de lemnele deja așezate frumos înăuntru; o a patra deschise o altă ușă și coborî niște scări înguste spre ceea ce părea a fi o cămară. Tușa Talitha, între timp, îi conduse printr-o intrare spațioasă din spatele bisericii. Flutură bastonul spre două mese așezate pe capre și puse la păstrare sub o prelată curată, dar răpciugoasă, și cei doi albinoși vârstnici se duseră imediat la ele și se opintiră la prima.

– Haide, Jake, zise Eddie. Să le dăm o mână de ajutor.

– Nu! făcu Tușa Talitha numaidecât. Om fi noi bătrâni, da' n-avem nevoie de ajutorul oaspeților! Nu încă, tinere!

– Lasă-i cu ale lor, zise Roland.

– Neghiobii ăia bătrâni or să-și rupă șalele, murmură Eddie, dar îi urmă pe ceilalți, lăsându-i pe bătrâni să rezolve treaba cu masa.

Susannah icni când Eddie o ridică din scaun și o purtă pe ușa din spate. Aceea nu era o peluză, ci o grădină botanică veritabilă, cu ronduri de flori care scăpărau

ca niște torțe în iarba verde, moale. Văzu unele pe care le recunoscu – gălbenele, cârciumărese, brumărele – dar multe altele-i erau străine. Sub privirea ei, o muscă ateriză pe o petală albastră... care se răsuci imediat și se rulă strâns.

– Uh! făcu Eddie, uitându-se în sus. Busch Gardens!

Si spuse:

– Acesta e singurul loc pe care îl păstrăm așa cum era în zilele de demult, înainte ca lumea să meargă mai departe. Și îl ținem ascuns de cei care se află în trecere – Puberi, Cărunți, bandiți. Aceștia l-ar arde, dacă ar ști... și ne-ar omorî pentru că îngrijim un asemenea loc. Ei urăsc tot ce este frumos – toți, până la ultimul. E un lucru pe care toți nemernicii ăia îl au în comun.

Femeia oarbă îl trase de braț ca să-l reducă la tăcere.

– Nu mai sunt călători în zilele astea, spuse bătrânul cu picior de lemn. Nu mai sunt de mult timp. Rămân aproape de oraș. Presupun că acolo găsesc tot ce le trebuie pentru a-și duce traiul.

Gemenii albinoși ieșiră anevoie cu masa. Una dintre femeile bătrâne îi urma, dându-le ghes să se grăbească și să se ferească naibii din calea ei. Avea în fiecare mână câte o carafă de piatră.

– Stai jos, pistolarule! îl pofti Tușa Talitha, făcând un gest amplu cu mâna către iarbă. Stați jos cu toții!

Susannah putea simți mirosul a o mie de parfumuri diferite. O făcură să se simtă ametită și ireală, ca și când ar fi fost într-un vis. Cu greu îi venea să creadă în existența acelui colț straniu de rai, bine ascuns în spatele fațadelor dărăpănate ale orașului mort.

O altă femeie veni cu o tavă cu pahare. Nu erau din același set, însă arătau imaculate, scânteiau în soare aidoma celui mai pur cristal. Întinse tava întâi către Roland, apoi spre Tușa Talitha, Eddie, Susannah și, la urmă, spre Jake. Când fiecare își luă paharul, prima femeie turnă un lichid auriu-închis în ele.

Roland se aplecă spre Jake, care ședea cu picioarele încrucișate într-un rond oval de flori verde-aprins, cu Ete alături. Murmură:

– Bea doar cât să fii politicos, Jake, altfel o să te ducem pe sus afară din oraș. Ăsta-i *graf,* o bere de mere tare.

Jake aprobă din cap. Talitha ridică paharul și, când Roland îi urmă exemplul, Eddie, Susannah și Jake făcură la fel.

– Dar ceilalți? îi șopti Eddie lui Roland.

– Vor fi serviți după introducere. Taci, acum.

– Vrei să ne adresezi un cuvânt, pistolarule? întrebă Tușa Talitha.

Pistolarul se ridică în picioare, cu paharul în mână. Lăsă capul în jos, parcă gândind. Cei câțiva locuitori rămași îl priviră cu respect și, crezu Jake, cu puțină teamă. Într-un târziu, ridică din nou capul.

– Vreți să bem pentru pământ și pentru zilele care au trecut peste noi? întrebă el. Vocea lui era aspră, tremura de emoție. Vreți să bem pentru plinătatea a ceea ce a fost și pentru prietenii care ne-au părăsit? Vreți să bem pentru buna tovărășie, pentru buna întâlnire? Ne insuflă curaj lucrurile acestea, Mamă Bătrână?

Femeia plângea, văzu Jake, dar pe chipul ei apăru imediat un zâmbet de fericire radiantă... și preț de o clipă, fu aproape tânără. Jake se uită la ea cu mirare și o bruscă, crescândă bucurie. Pentru întâia dată de când Eddie îl trăsese pe ușă, simți că umbra Gardianului i se ridica într-adevăr de pe suflet.

– Da, pistolarule! zise ea. Bine ai vorbit! Ne vor insufla mult curaj, chiar așa!

Înclină paharul și bău până la ultima picătură. Când termină, Roland goli și el paharul. Eddie și Susannah băură și ei, deși nu până la fund.

Jake își gustă băutura și fu surprins să descopere că-i plăcea – nu era amară, cum se așteptase, ci deopotrivă dulce și înțepătoare, ca un cidru. Simți însă efectele aproape imediat și puse cu grijă paharul deoparte. Ete îl mirosi, apoi se trase îndărăt și lăsă botul pe glezna lui Jake.

În jurul lor, micul grup de bătrâni – ultimii locuitori din River Crossing – aplaudau. Majoritatea, precum Tușa Talitha, lăcrimau fără a se ascunde. Și acum fură distribuite alte pahare – nu la fel de arătoase, dar la fel de bune. Începu petrecerea, și ce petrecere strașnică fu în acea după-amiază de vară lungă, sub cerul larg de prerie!

7

Eddie era de părere că mâncarea din ziua aceea fusese cea mai bună pe care o mâncase de la legendarele ospețe de aniversare din copilărie, când mama lui își făcea o datorie de onoare din a-l servi cu tot ce-i poftea sufletul – friptură

și cartofi copți și porumb pe știulete și prăjitură diplomat cu înghețată de vanilie alături.

Simpla diversitate a preparatelor – mai ales după lunile pe care le petrecuseră mâncând doar carne de homar, de căprioară și câteva verdețuri amare pe care Roland le declara sigure – fără-ndoială avu o influență asupra plăcerii pe care o încercă mâncând, dar Eddie nu credea că acela era singurul răspuns; observă că băiatul îndesa în el cu farfuria (și, o dată la câteva minute, mai dădea câte o bucată și bumblerului ghemuit la picioarele lui), iar Jake nu era în lumea aceea decât de o săptămână.

Erau ceaune cu tocănițe (bucăți de carne de bivol pluteau într-un sos maroniu gros, plin de legume), platouri cu biscuți proaspeți, oale cu unt alb dulce și boluri cu frunze care păreau a fi de spanac, dar nu erau... chiar. Eddie nu se dăduse niciodată în vânt după verdețuri, însă când gustă prima oară din acestea, o parte înfometată din el se trezi și le ceru ritos. Mâncă bine din toate, totuși pofta pentru verdeața aceea se apropie de lăcomie, și văzu că și Susannah se servea mereu din ea. Luați laolaltă, toți cei patru călători goliră trei boluri cu frunze.

Bătrânele și gemenii albinoși luară farfuriile și se întoarseră cu bucăți mari de prăjitură puse în grămezi pe două platouri albe și cu un bol cu frișcă. Prăjitura împrăștia o aromă dulce, care-l făcu pe Eddie să creadă că a murit și a ajuns în rai.

– N-avem decât frișcă de bivol, zise Tușa Talitha cu regret. Nu mai sunt vaci – ultima a-ntins copita acum treizeci de ani. Frișca de bivol nu-i o delicatesă, da-i mai bună decât nimic, pe Daisy!

Prăjitura se dovedi a fi plină de afine. Eddie considera că întrecea de departe orice altă prăjitură pe care o mâncase el vreodată. Dădu gata trei bucăți, se lăsă pe spate și râgâi melodic înainte să apuce să-și acopere gura cu mâna. Se uită în jur vinovat.

Mercy, femeia oarbă, râse în barbă.

– Te-am auzit! Cineva îi face complimente bucătarului, Tușică!

– Aha, zise Tușa Talitha, râzând și ea. Chiar așa.

Cele două femei care serviseră se întorceau încă o dată. Una aducea un urcior aburind; cealaltă ținea în echilibru precar pe tavă un set de cupe din ceramică groasă.

Tușa Talitha ședea în capul mesei, cu Roland la dreapta sa. Acum, el se aplecă și-i murmură ceva în ureche. Ea ascultă, zâmbetul ofilindu-i-se puțin, și aprobă din cap.

– Si, Bill și Till, spuse ea. Voi trei rămâneți. O să stăm nițel la palavre cu pistolarul și prietenii lui, căci vor să meargă mai departe-n după-amiaza aceasta. Voi, ceilalți, luați-vă cafeaua în bucătărie și terminați cu trăncăneala. Nu uitați însă de maniere înainte să plecați!

Bill și Till, gemenii albinoși, rămaseră așezați la capătul mesei. Ceilalți formară un rând și trecură încet pe lângă călători. Dădură toți mâna cu Eddie și Susannah, apoi îl sărutară pe Jake pe obraz. Băiatul acceptă gestul cu eleganță, dar Eddie observă că era surprins și, în același timp, stânjenit.

Când ajunseră la Roland, oamenii îngenunchează și atinseră mânerul din lemn de santal al revolverului ieșind din tocul pe care îl purta la șoldul stâng. El puse mâinile pe umerii lor și le sărută frunțile bătrâne. Mercy fu ultima; ea îl cuprinse pe Roland cu mâinile de mijloc și-i aplică pe obraz un sărut umed, zgomotos.

– Domnul să te binecuvânteze și să te apere, pistolarule! De te-aș putea vedea, măcar!

– Poartă-te frumos, Mercy! o admonestă tăios Tușa Talitha, însă Roland o ignoră și se aplecă spre femeia oarbă.

Îl luă mâinile cu tandrețe, dar ferm, în mâinile sale și le duse la față.

– Poți să mă vezi cu acestea, frumoaso, zise el și închise ochii în timp ce degetele femeii, ridate și chircite de artrită, îi pipăiră încet fruntea, obrajii, buzele și bărbia.

– Da, pistolarule! răsuflă ea, ridicând orbitele goale spre ochii lui albaștri. Te văd prea bine! Ai o față frumoasă, dar plină de tristețe și îngrijorare. Mă tem pentru tine și ai tăi.

– Și totuși, suntem bucuroși că ne-am întâlnit, nu-i așa? întrebă el și aplică un sărut ușor pe pielea netedă și bătrână a frunții ei.

– Da... suntem. Suntem. Mulțumescu-ți pentru sărutare, pistolarule. Din adâncul sufletului îți mulțumesc.

– Du-te, Mercy, spuse Tușa Talitha, cu o voce mai blândă. Du-te și bea-ți cafeaua.

Mercy se ridică în picioare. Bătrânul cu cârjă și picior de lemn îi ghidă mâna spre betelia pantalonilor săi. Ea o apucă și, cu un ultim salut adresat lui Roland și cetei sale, îngădui să fie dusă de acolo.

Eddie se șterse la ochi. I se umeziseră.

– Cine a orbit-o? întrebă el gâtuit.

– Banditii, răspunse Tușa Talitha. Au făcut-o cu un fier înroșit în foc, chiar așa. Au zis c-o fac fiindcă s-a uitat la ei cu sfidare. Douăzeci și cinci de ani au trecut de atunci, chiar atât. Beți-vă, acum, cafeaua! Caldă, e rea, dar rece e și mai rea, ca mâlul.

Eddie duse ceașca la gură și sorbi cu reținere. N-ar fi mers atât de departe încât să-i spună mâl, însă nu era nici ambrozie.

Susannah gustă și ea și păru uimită.

– Ei, păi asta e cicoare?

Talitha întoarse ochii către ea.

– Asta nu știu. Știu doar că-i poșircă și știu că doar asta avem de când am primit blestemul femeii... iar blestemul acela a fost ridicat acum mult, mult timp.

– Dar cât *sunteți* de bătrână, doamnă? întrebă Jake deodată.

Tușa Talitha se uită surprinsă la el, apoi chicoti.

– Sinceră să fiu, flăcăule, nu-mi amintesc. Țin minte că stăteam chiar în locul ăsta și aveam o petrecere de aniversare, făceam optzeci de ani, dar erau peste cincizeci de oameni pe peluza asta, și Mercy încă nu-și pierduse vederea.

Coborî ochii spre bumblerul de la picioarele lui Jake. Ete nu-și dezlipi botul de glezna băiatului, însă ridică ochii săi încercuiți cu auriu spre a se uita la ea.

– Un billy-bumbler, pe Daisy! A trecut mult timp de când n-am mai văzut un bumbler în tovărășia oamenilor... se pare că au pierdut amintirea zilelor când erau nedespărțiți de noi.

Unul dintre gemenii albinoși se aplecă să-l mângâie pe Ete, care se feri de el.

– Odinioară erau folosiți la strânsul oilor, îi spuse Bill (sau poate era Till) lui Jake. Știai asta, tinere?

Jake clătină din cap.

– Vorbește? întrebă albinosul. Unii vorbeau.

– Da, vorbește. Se uită în jos la bumblerul care-și lipise iar capul de glezna lui Jake imediat ce mâna străină dispăruse din apropierea sa. Spune-ți numele, Ete.

Ete nu făcu decât să se uite în sus la el.

– Ete! îl îndemnă Jake, dar bumblerul rămase tăcut. Jake se uită la Tușa Talitha și la gemeni, puțin mâhnit. Vorbește... dar cred că numai atunci când vrea.

– Băiatul nu pare să fie de pe aici, observă Tușa Talitha, adresându-i-se lui Roland. Are straie ciudate... și are *ochi* ciudați.

– Nu e aici de mult timp. Roland îi zâmbi lui Jake și Jake îi răspunse nesigur, zâmbind și el. Peste o lună sau două, nimeni nu va mai vedea ceva ciudat la el.

– Da? Mă-ndoiesc, sincer zic. Și de unde vine?

– De departe, răspunse pistolarul. De foarte departe.

Femeia încuviință.

– Și când se va duce înapoi?

– Niciodată, interveni Jake. Acum, asta e casa mea.

– Zeii aibă milă de tine, atunci, spuse ea, căci soarele apune peste lumea asta. Și apune pentru totdeauna.

Susannah se foi neliniștită; duse o mână la pântece, ca și când ar fi avut stomacul deranjat.

– Suze? făcu Eddie. Te simți bine?

Ea încercă să zâmbească, dar nu avu sorți de izbândă; obișnuita ei încredere și stăpânirea de sine păreau să o fi părăsit pentru moment.

– Da, sigur că da. A trecut o gâscă peste mormântul meu, atâta tot.

Tușa Talitha îi adresă o privire lungă, ce păru să o stânjenească pe Susannah... și apoi zâmbi.

– „O gâscă pe mormântul meu" – ha! Pe asta n-am mai auzit-o de un car de ani.

– Tata obișnuia să o spună mereu. Susannah îi zâmbi lui Eddie – un zâmbet mai sigur de data aceasta. Și oricum, orice ar fi fost, acum a trecut. Sunt bine.

– Ce știi despre oraș și despre pământurile dintre aici și acolo? întrebă Roland, după care ridică ceașca de cafea și sorbi din ea. Sunt bandiți? Și cine-s ceilalți? Cărunții și Puberii ăia?

Tușa Talitha suspină din adâncul ființei sale.

8

– Nu știm multe lucruri, pistolarule, iar tu ai multe întrebări. Un lucru pe care îl știu sigur e următorul: orașul e un loc al răului, mai ales pentru tinerelul acesta. Pentru *orice* tinerel. Nu e posibil să găsiți o cale de a-l ocoli?

Roland ridică privirea și observă forma acum familiară a norilor care pluteau de-a lungul căii Grinzii. Pe cerul vast de câmpie, forma aceea, ca un râu care curgea în văzduh, era imposibil de ratat.

– Poate, zise el într-un târziu, dar vocea lui era reținută, într-un chip straniu. Presupun că am putea ocoli Ludul spre sud-vest și să reluăm drumul Grinzii pe partea cealaltă.

– Urmăriți Grinda, deci, zise ea. Aha, mă gândeam eu.

Eddie, când venea vorba de oraș, nutrea măreața speranță că, atunci când aveau să ajungă acolo – dacă aveau să ajungă – vor găsi ajutor – bunuri abandonate care îi puteau ajuta în drumul lor sau poate chiar o mână de oameni care să le spună mai multe despre Turnul Întunecat și ce era de așteptat din partea lor să facă odată ajunși la el. Cei numiți Cărunți, de pildă... după nume, păreau a fi genul de elfi bătrâni și înțelepți la care îl tot purta imaginația.

Tobele îi dădeau fiori, sigur că da, îi aminteau de o sută de filme cu buget redus a căror acțiune se petrecea în junglă (majoritatea urmărite la TV alături de Henry, cu un bol cu popcorn între ei), unde fabuloasele orașe pierdute pe care le căutau exploratorii erau în ruină și băștinașii degeneraseră în triburi de canibali însetați de sânge, însă lui Eddie îi venea greu să creadă că așa ceva s-ar fi putut întâmpla într-un oraș care semăna atât de mult, cel puțin de la distanță, cu New Yorkul. Dacă elfi bătrâni și înțelepți sau bunuri abandonate nu erau, aveau să fie cu siguranță cel puțin *cărți;* îl ascultase pe Roland când vorbise despre cât de rară era hârtia acolo, dar toate orașele în care fusese Eddie vreodată se înecau de-a dreptul în cărți. Era posibil să găsească până și un mijloc de transport funcțional; echivalentul unui Land Rover ar fi prins bine. Acesta era, probabil, doar un vis prostesc, însă când aveai de străbătut mii de kilometri de teritoriu necunoscut, câteva vise proteși erau indiscutabil normale, fie și numai pentru a-ți ține moralul ridicat. Și, fir-ar să fie, nu erau oare aceste lucruri măcar *posibile?*

Deschise gura să vorbească, dar Jake i-o luă înainte.

– Nu cred că putem ocoli, spuse el, apoi roși puțin când se întoarseră toți spre el. Ete își schimbă poziția la picioarele lui.

– Nu? zise Tușa Talitha. Și de ce crezi asta, spune-mi, rogu-te?

– Știți ce sunt trenurile? întrebă Jake.

Urmă o tăcere lungă. Bill și Till schimbară o privire neliniștită. Tușa Talitha îndreptă spre el o privire sigură. Jake nu-și feri ochii.

– Am auzit de unul, spuse ea. S-ar putea chiar să-l fi văzut. Uite acolo. Arătă în direcția râului Send. Acum mult timp, când nu eram decât o copilă și lumea nu mersese mai departe... sau cel puțin nu atât de departe cât a mers acum. De Blaine vorbești, băiete?

Ochii lui Jake scăpărară a surpriză și recunoaștere.

– Da! Blaine!

Roland îl studia îndeaproape.

– Și de unde știi tu de Monoul Blaine? întrebă Tușa Talitha.

– Mono?

Jake avea o privire indecisă.

– Aha, așa i se spunea. De unde știi tu de hardughia aia veche?

Jake se uită neputincios la Roland și înapoi la Tușa Talitha.

– Nu știu *de unde* știu.

Și ăsta e adevărul, gândi Eddie deodată, *dar ăsta nu e* tot *adevărul. Știe mai multe decât vrea să ne spună aici... și cred că e speriat.*

– Asta e treaba noastră, cred, interveni Roland cu o voce rigidă. Trebuie să ne lași să o descâlcim singuri, Mamă Bătrână.

– Aha, făcu ea iute. Vă sfătuiți voi între voi. Mai bine ca alde noi să nu știe nimic.

– Și orașul? reveni Roland. Ce știi despre Lud?

– Puține lucruri, în prezent, dar ceea ce știm vă vom spune.

Și își mai turnă o ceașcă de cafea.

9

Gemenii Bill și Till fură cei care vorbiră, de fapt, mai mult, fiecare continuând firesc povestea atunci când celălalt se întrerupea. Din când în

când, Tușa Talitha adăuga câte ceva sau aducea corecții, și gemenii așteptau respectuoși până ce erau siguri că bătrâna terminase de vorbit. Si nu deschise deloc gura – șezu doar cu cafeaua neatinsă în față, trăgând de paiele care ieșeau din borul larg al sombreroului său.

Știau puține, într-adevăr, își dădu Roland seama degrabă, chiar și despre istoria propriului lor oraș (asta însă nu-l surprinse; în zilele acelea, amintirile se ștergeau repede și toate, mai puțin cele recente, păreau să nici nu fi existat), însă ceea ce știau erau lucruri tulburătoare. Pe Roland nici asta nu-l surprinse.

Pe vremea stră-stră-străbunicilor lor, River Crossing fusese orașul pe care Susannah și-l imaginase: un loc de negoț pe traseul Drumului Mare, prosper într-un mod modest, un loc unde bunurile se vindeau uneori, dar cel mai des se dădeau la schimb. Făcuse parte măcar cu numele din Baronia Râului, deși chiar de pe atunci baroniile și moșiile căzuseră deja în desuetudine.

Existau în vremurile acelea vânători de bivoli, deși negoțul cu ei era în scădere; cirezile erau mici și suferiseră grave mutații genetice. Carnea acelor bestii mutante nu era otrăvită, însă era tare și amară. Și totuși, River Crossing, amplasat între un loc pe care îl numeau simplu Debarcaderul și satul Jimtown, se bucurase de o anumită notorietate. Era situat pe Drumul Mare și la distanță de doar șase zile de mers pe jos și trei cu barja față de orașul cel mare.

– Mai puțin atunci când râul era scăzut, spuse unul dintre gemeni. Atunci lua mai mult, și bunicu' spunea că uneori erau barje eșuate în amonte până la Tom's Neck.

Bătrânii nu știau nimic despre primii locuitori ai orașului, desigur, sau despre tehnologiile folosite de ei la clădirea turnurilor; aceia erau Marii Străbuni și istoria lor se pierduse în cea mai deasă negură a vremii încă de când stră-străbunicul Tușei Talitha era copil.

– Clădirile stau încă în picioare, observă Eddie. Mă întreb dacă mașinăriile folosite de Marii Străbuni la ridicarea lor încă mai funcționează.

– S-ar putea, spuse unul dintre gemeni. Dacă e așa, tinere, nu mai există nimeni pe acolo care să știe cum să le opereze... sau așa cred eu, cel puțin.

– Nu, făcu fratele lui, argumentativ, mă îndoiesc că vechile științe s-au pierdut pentru Cărunți și Puberi. Se uită la Eddie. Tata spunea că odată existau lumânări electrice în oraș. Unii susțin că acestea ar putea încă să ardă.

– Ca să vezi, răspunse Eddie a mirare și Susannah îl ciupi tare de picior, pe sub masă.

– Da, făcu celălalt frate. Vorbi pe un ton serios, neatins de sarcasmul lui Eddie. Apăsai un buton și se aprindeau – lumânări puternice, care nu degajă căldură, fără fitil sau rezervor pentru ulei. Și am auzit spunându-se că odată, în zilele vechi, Quick, prințul surghiunit, chiar s-a ridicat spre cer într-o pasăre mecanică. Dar una dintre aripile ei s-a rupt și prințul a murit, prăbușindu-se ca Icar.

Susannah rămase cu gura căscată.

– Cunoști povestea lui Icar?

– Da, doamnă, făcu el, evident surprins că femeia găsea acest lucru ciudat. Cel cu aripi de ceară.

– Povești pentru copii, amândouă, spuse Tușa Talitha, pufnind. Știu că povestea luminilor nesfârșite este adevărată, căci le-am văzut cu ochii mei când eram fetișcană și da, s-ar putea să strălucească și acum din când în când; oameni în care am încredere spun că le-au văzut în nopțile senine, deși au trecut mulți ani de când eu însămi nu le-am mai zărit. Însă nimeni n-a zburat niciodată, nici măcar Marii Străbuni.

Cu toate acestea, *erau* mașinării ciudate în oraș, fabricate pentru a face lucruri stranii și uneori periculoase. Multe dintre ele poate că încă funcționau, însă gemenii vârstnici își făceau socoteala că niciunul dintre cei aflați acum în oraș nu știa cum să le pornească, căci ele nu mai fuseseră auzite de ani întregi.

Poate că asta se va schimba, totuși, gândi Eddie, cu ochii scăpărând. *Desigur, dacă va apărea un tânăr întreprinzător, pus pe călătorii, priceput întru câtva la mașinării ciudate și la lumini veșnice. Ar putea fi doar o chestiune de găsire a comutatorului. Serios, s-ar putea să nu fie altceva mai complicat. Sau poate că doar au sărit câteva siguranțe – gândiți-vă la asta, prieteni și vecini! Înlocuim vreo șase siguranțe de patru sute de amperi și totul începe să lumineze ca Reno într-o noapte de sâmbătă!*

Susannah îi trase un cot și întrebă, cu voce joasă, ce era așa de comic. Eddie clătină din cap și duse un deget la buze, ceea ce-i aduse o privire iritată din partea marii sale iubiri. Albinoșii, între timp, își continuau povestea, predându-și ștafeta cu ușurința inconștientă pe care probabil că doar apropierea lor strânsă de o viață o putea oferi.

În urmă cu patru sau cinci generații, spuneau ei, orașul era încă bine populat și civilizat, deși locuitorii conduceau căruțe și șarete pe largile bulevarde pe care Marii Străbuni le construiseră pentru fabuloasele lor vehicule fără cai. Orășenii erau artizani și ceea ce gemenii numeau „manufacturi" și negoțul – atât pe râu, cât și deasupra lui – erau înfloritoare.

– Deasupra lui? întrebă Roland.

– Podul peste Send încă stă în picioare, spuse Tușa Talitha, sau stătea acum douăzeci de ani.

– Da, bătrânul Bill Muffin și băiatul lui l-au văzut acum zece ani, confirmă Si, aducându-și prima contribuție la conversație.

– Ce fel de pod? întrebă pistolarul.

– O măreție din cabluri de oțel, spuse unul dintre gemeni. Se ridică spre cer ca pânza unui păianjen uriaș. Adăugă timid: Mi-ar plăcea să-l văd din nou înainte să mor.

– Probabil s-a prăbușit deja, zise Tușa Talitha cu un gest nepăsător, și mai bine e așa. Lucrarea diavolului. Se întoarse către gemeni. Spuneți-le ce s-a întâmplat de atunci și de ce e atât de periculos orașul acum – în afară de fantomele care bântuie pe acolo, desigur, și v-avertizez că sunt destule. Oamenii aceștia vor să-și vadă de drum, iar soarele se duce la culcare.

10

Restul poveștii nu se dovedi altceva decât o altă versiune a celei pe care Roland de Gilead o auzise de multe ori și pe care, într-o anumită măsură, o trăise personal. Era fragmentară și incompletă, fără-ndoială altoită cu mituri și dezinformări, desfășurarea ei liniară fiind distorsionată de straniile schimbări – atât ale timpului, cât și ale direcției – care se produceau acum în lume, și putea fi rezumată printr-o singură frază: *Odată a fost o lume pe care o cunoșteam, dar lumea aceea a mers mai departe.*

Bătrânii din River Crossing nu știau despre Gilead mai multe decât știa Roland despre Baronia Râului, iar numele lui John Farson, omul care adusese ruină și anarhie în regiunea lui Roland, nu le spunea nimic, însă toate poveștile

despre dispariția vechii lumi erau asemănătoare... prea asemănătoare, gândea Roland, pentru a fi coincidențe.

Un mare război civil – poate în Garlan, poate într-o regiune mai îndepărtată numită Porla – izbucnise cu trei sau chiar patru sute de ani în urmă. Undele lui se propagaseră încet spre exterior, împingând înaintea lor anarhia și disensiunile. Puține regate, dacă nu cumva niciunul, reușiseră să reziste în calea acelor valuri lente și anarhia ajunsese în partea aceea de lume cu caracterul inexorabil cu care noaptea vine după apus. La un moment dat, întregi armii se aflaseră pe drumuri, uneori înaintând, alteori în retragere, mereu confuze și fără scopuri pe termen lung. Pe măsură ce trecuse timpul, se spărseseră în grupuri mici, iar acestea degeneraseră în cete hoinare de bandiți. Comerțul scăzuse, apoi dispăruse complet. A călători devenise din ceva dificil ceva periculos. În cele din urmă, ajunsese aproape imposibil să mai călătorești. Comunicarea cu orașul se redusese constant și se întrerupsese definitiv în urmă cu o sută douăzeci de ani.

Ca o sută de alte orașe prin care Roland trecuse – întâi alături de Cuthbert și ceilalți pistolari izgoniți din Gilead, apoi singur, pe urmele omului în negru – River Crossing fusese izolat și lăsat să se descurce singur.

În acest punct, Si se ridică în picioare și vocea lui reținu imediat atenția călătorilor. Vorbi pe tonul aspru și cadențat al unui povestitor de vocație – unul dintre acei neghiobi divini născuți să îmbine amintirea și scorneala în visuri de o splendoare la fel de aleasă precum pânzele de păianjen împodobite cu picături de rouă.

– Ultima dată am trimis tribut la castelul Baroniei pe timpul străbunicului meu, spuse el. Douăzeci și șase de oameni s-au dus cu o căruță de piei – pe atunci nu mai exista monedă bătută, sigur, iar asta era tot ce puteau oferi. A fost o călătorie lungă și periculoasă, de aproape optzeci de roți, și șase au murit pe drum. Jumătate au căzut pradă bandiților porniți să se alăture războiului din oraș; cealaltă jumătate au murit fie de boli, fie de iarba-diavolului.

Când în sfârșit au ajuns, au găsit castelul pustiu, cu excepția corbilor și a mierlelor. Zidurile fuseseră sparte; buruienile năpădiseră Curtea Statului. Pe câmpiile dinspre vest avusese loc un mare măcel; era alb de oase și roșu de rugina armurilor, așa spus-a străbunicul meu, și vocile demonilor urlau ca vântul de est prin maxilarele celor căzuți acolo. Satul din spatele castelului

fusese ars din temelii și o mie sau mai bine de tigve erau puse de-a lungul zidurilor fortăreței. Oamenii noștri și-au lăsat birul de piei în fața porții spulberate – căci niciunul nu voia să se aventureze în locul acela al fantomelor și vocilor tânguitoare – și au pornit înapoi spre casă. Alți zece au căzut pe drumul de întoarcere, astfel că dintre cei șaizeci și doi plecați doar zece s-au întors, printre ei și străbunicul meu... dar a făcut un impetigo la gât și piept, care nu s-a vindecat nici până în ziua morții lui. Era boala radiațiilor, sau așa se spunea. După aceea, pistolarule, nimeni n-a mai ieșit din oraș. Am fost pe cont propriu.

Se obișnuiseră cu prădăciunile bandiților, continuă Si cu vocea lui spartă, dar melodioasă. Fuseseră postate santinele; când hoarde de prădători erau văzute că se apropie – aproape întotdeauna mergând spre sud-est de-a lungul Marelui Drum și al căii Grinzii, mergând la războiul care se purta la nesfârșit în Lud – orășenii se ascundeau într-un adăpost mare, pe care îl săpaseră sub biserică. Stricăciunile cauzate orașului nu erau remediate, ca să nu trezească curiozitatea bandiților. Și pe cei mai mulți curiozitatea îi ocolea; goneau în galop, cu arcurile și securile de război agățate de umeri, îndreptându-se spre zonele de conflict.

– Despre ce război vorbești? întrebă Roland.

– Da, făcu Eddie, și ce-i cu ropotul ăla de tobe?

Gemenii schimbară din nou o privire scurtă, aproape superstițioasă.

– Nu știm nimic de tobele zeilor, le spuse Si. Nici cel mai mic lucru. Cât despre războiul din oraș...

La început, războiul se purtase între bandiți și proscriși și o confederație dezbinată de artizani și „manufacturieri", locuitori ai orașului. Aceștia hotărâseră să lupte în loc să se lase prădați de bandiți, în loc să permită să le fie arse prăvăliile și apoi supraviețuitorii trimiși în Marele Vid, unde aproape sigur aveau să moară. Și pentru câțiva ani apăraseră cu succes orașul Lud de aprigele, dar prost organizatele grupuri de prădători care încercau să atace traversând podul sau venind cu barca ori barja.

– Orășenii au folosit vechile arme, spuse unul dintre gemeni, și cu toate că numărul lor era mic, bandiții nu au putut rezista acelei artilerii cu arcurile și macetele și topoarele lor de război.

– Vrei să spui că orășenii au folosit arme de foc? întrebă Eddie.

Unul dintre albinoși încuviință.

– Da, arme de foc, dar nu *doar* din acestea. Erau unele care aruncau proiectile la un kilometru sau mai bine. Făceau explozii ca de dinamită, doar că mult mai puternice. Proscrișii – care acum sunt Cărunții, cum probabil știți – nu puteau face altceva decât să instituie asediu dincolo de râu, și exact asta au făcut.

Lud devenise, la drept vorbind, ultimul refugiu fortificat pentru lumea din urmă. Cei mai deștepți și mai puternici veneau acolo din zonele înconjurătoare, singuri sau câte doi. Ca test de inteligență, ultimul examen al noilor veniți era să se furișeze prin taberele haotice și primele linii ale asediatorilor. Majoritatea traversau neînarmați ținutul nimănui reprezentat de pod, iar cei care izbuteau să ajungă până acolo erau lăsați să treacă. Unii erau găsiți inapți și trimiși înapoi, desigur, însă celor care aveau o meserie sau un talent (sau minte să învețe ceva) li se permitea să rămână. Știința cultivării pământului era deosebit de apreciată; potrivit poveștilor, toate marile parcuri din Lud fuseseră transformate în grădini de legume. Cum orașul era izolat de zonele agricole, dacă nu-și cultivau singuri pământul, pe orășeni îi aștepta moartea pe aleile dintre turnurile de sticlă și metal. Marii Străbuni nu mai erau, mașinăriile lor reprezentau un mister, iar miracolele tăcute rămase erau necomestibile.

Încetul cu încetul, natura războiului se schimbase. Balanța de putere înclinase în favoarea Cărunților asediatori – numiți așa pentru că ei erau, în medie, mult mai bătrâni decât orășenii. Și aceștia îmbătrâneau, desigur, dar tot Puberi li se spunea, deși în majoritatea cazurilor depășiseră de mult vârsta pubertății. Și până la urmă au uitat cum funcționau vechile arme sau le-au epuizat.

– Probabil amândouă, mormăi Roland.

Cu aproximativ nouăzeci de ani în urmă – după ce veniseră pe lume Si și Tușa Talitha – apăruse o ultimă ceată de proscriși, una atât de mare, încât avangarda traversase River Crossing la răsărit și ariergarda nu trecuse decât aproape când soarele era la apus. Era ultima armie văzută prin părțile acelea și era condusă de un prinț războinic pe nume David Quick – același individ despre care se spunea că mai târziu își aflase moartea căzând din cer. El organizase ceea ce mai rămăsese din cetele disparate de proscriși care încă își mai făceau veacul la porțile orașului, ucigând pe orice se opunea planurilor

sale. Armata de Cărunți a lui Quick nu a folosit nici bărci și nici podul pentru a forța intrarea în oraș, ci a construit un pod de pontoane lung de cincisprezece kilometri și a atacat pe flanc.

– De atunci, războiul mocnește ca un foc în vatră, încheie Tușa Talitha. Din când în când primim vești de la cei care reușesc să plece, da, așa e. Acestea vin mai des acum, căci podul, se spune, e neapărat și cred că focul aproape s-a stins. În oraș, Puberii și Cărunții se hărțuiesc reciproc pentru ce a mai rămas de jefuit, doar că eu cred că descendenții bandiților care l-au urmat pe Quick peste podul de pontoare sunt adevărații Puberi acum, deși încă li se spune Cărunți. Descendenții primilor orășeni trebuie să fie acum la fel de bătrâni ca noi, deși încă mai sunt câțiva tineri printre ei, atrași de vechile povești și de ispita cunoașterii care s-ar mai putea afla acolo.

Aceste două tabere continuă să ducă mai departe vechea vrajbă, pistolarule, și ambele l-ar vrea pe tânărul acesta căruia tu-i spui Eddie. Dacă femeia cu piele neagră e fertilă, n-ar ucide-o chiar dacă picioarele ei sunt scurtate; ar ține-o să poarte rod, căci copiii sunt puțini acum și, chiar dacă vechile boli dispar, unii încă se nasc cu anomalii.

La aceasta, Susannah se foi, păru pe cale să spună ceva, apoi se mulțumi să bea ce mai rămăsese din cafea și să-și reia poziția, atentă la ce se spunea.

– Dar dacă le-ar plăcea să pună mâna pe tânărul și pe femeia aceasta, pistolarule, pentru a-l înhăța pe băiat cred că ar face orice.

Jake se aplecă și începu să-l mângâie din nou pe Ete. Roland îi văzu fața și știu la ce se gândea: trăia din nou episodul trecerii pe sub munți, doar că acum era vorba de o altă versiune a Mutanților Leneși.

– Pe tine te-ar ucide numaidecât, spuse Tușa Talitha, căci tu ești un pistolar, un om ieșit din timpul și locul său, nici pește și nici orătanie, de niciun folos pentru nicio tabără. Dar un băiat poate fi luat, folosit, învățat să țină minte unele lucruri și să le uite pe toate celelalte. *Ei* oricum au uitat motivul pentru care au început să lupte; lumea a mers mai departe de atunci. Acum luptă doar pe sunetul acelui îngrozitor ropot de tobe, câțiva încă relativ tineri, majoritatea destul de bătrâni, ca noi, cei de aici, încât să picotească într-un șezlong, toți niște troglodiți proști care nu trăiesc decât ca să ucidă și ucid ca să trăiască. Făcu o pauză. Acum, că ne-ați ascultat până la capăt, nu credeți că ar fi mai bine să ocoliți Ludul și să-i lăsați în plata lor?

Înainte ca Roland să poată răspunde, Jake spuse cu o voce clară și fermă:

– Spuneți-ne ce știți despre Monoul Blaine. Vorbiți despre Blaine și mecanicul Bob.

11

– Mecanicul *cine?* întrebă Eddie, dar Jake nu-și abătu privirea de la bătrâni.

– Șina e acolo, răspunse Si într-un târziu. Arătă spre râu. O singură șină, montată sus pe un soclu de piatră făcut de om, cum obișnuiau Bătrânii să-și facă străzile și zidurile.

– Un monorai! exclamă Susannah. Monoraiul Blaine!

– Blaine este hain, murmură Jake.

Roland întoarse ochii spre el, dar nu spuse nimic.

– Trenul ăsta mai circulă? îl întrebă Eddie pe Si.

Acesta clătină încet din cap. Pe chip avea o expresie neliniștită.

– Nu, tinere domn – dar de când sunt eu pe lume, și de când e Tușica, a circulat. Când eram juni și războiul din oraș încă făcea ravagii. Îl auzeam înainte să-l vedem – un murmur jos, un sunet cum auzi uneori când se apropie o furtună aprigă de vară – una care aduce cu ea fulgere grămadă.

– Mda, făcu Tușa Talitha.

Chipul ei era rătăcit și visător.

– Și atunci venea – Monoul Blaine, scânteind în soare, cu un bot ca un glonț din revolverul tău, pistolarule. Lung de, poate, două roți. Știu că pare imposibil și poate chiar era (eram și noi tineri, țineți minte, și asta contează), dar eu încă cred că ăsta e adevărul, întrucât atunci când venea, părea să se întindă cât era orizontul de lung. Rapid, scund, se făcea nevăzut înainte s-apuci să-l admiri bine!

Uneori, în zilele când vremea era rea și aerul îmbâcsit, țipa ca o harpie apărând dinspre vest. Alteori venea noaptea cu un fascicul lung de lumină albă împrăștiat înaintea lui și țipătul acela ne trezea pe toți. Era ca trompeta care se spune că-i va ridica pe morți din morminte la sfârșitul lumii, da, așa era.

– Spune-le de bubuit, Si! rosti Bill sau Till cu o voce care tremura de venerație. Spune-le de bubuitul infernal care venea întotdeauna după!

– Da, ajung și la asta, răspunse Si, nițel deranjat. După ce trecea, câteva secunde... uneori poate chiar și un minut... era liniște, după care se auzea o explozie care zguduia dulapurile și dobora cănile de pe rafturi și, uneori, chiar spărgea sticla din geamuri. Nimeni însă n-a văzut vreodată un fulger. Era ca o explozie din lumea spiritelor.

Eddie o atinse pe Susannah pe umăr și, când ea se întoarse spre el, rosti inaudibil două cuvinte: *Bum sonic*. Era o nebunie – nu se auzise niciodată de un tren care să depășească viteza sunetului – însă era, în același timp, singurul lucru conform cu logica.

Ea încuviință și se întoarse iar spre Si.

– E singura mașinărie construită de Marii Străbuni pe care am văzut-o cu ochii mei funcționând, rosti el cu o voce moale, și dacă aceea nu era opera diavolului, atunci înseamnă că diavolul nu există. Ultima oată l-am văzut în primăvara când m-am luat cu Mercy, iar asta tre' să fi fost acum șaizeci de ani.

– Șaptezeci, îl corectă Tușa Talitha cu autoritate.

– Și trenul acesta *intra* în oraș, spuse Roland. Venind din direcția de unde venim noi... dinspre vest... din pădure.

– Da, făcu pe neașteptate o voce nouă, dar mai era unul... unul care *ieșea* din oraș... și s-ar putea ca acela încă să funcționeze.

12

Se întoarseră cu toții. Mercy stătea lângă un rond de flori, între biserică și masa la care se aflau ei. Venea încet spre sunetul vocilor lor, cu brațele întinse înainte.

Si se ridică în picioare, se duse la ea cât putu de repede și o luă de mână. Ea își petrecu brațul pe după mijlocul lui și rămaseră amândoi așa, părând cel mai bătrân cuplu din lume.

– Tușica ți-a spus să-ți bei cafeaua înăuntru! o dojeni el.

– Mi-am terminat de mult cafeaua, spuse Mercy. E o băutură amară, pe care o urăsc. Pe deasupra, voiam să aud palavrele. Ridică un deget nesigur și-l îndreptă în direcția lui Roland. Voiam să aud vocea *lui.* E blândă și ușoară, chiar așa.

– Iart-o, rogu-te, Tușică, spuse Si, uitându-se la bătrână puțin temător. N-a fost niciodată întreagă la minte, iar anii n-au ajutat-o cu nimic.

Tușa Talitha se uită la Roland. Acesta încuviință aproape imperceptibil.

– Las-o să vină alături de noi, îi spuse ea.

Si o conduse la masă, mustrând-o continuu. Mercy se uita peste umărul lui cu ochii ei lipsiți de vedere, cu gura strânsă într-o linie neuniformă.

După ce Si o așeză, Tușa Talitha se aplecă în față și întrebă:

– Acum, ai ceva de spus, soră-sai, sau numai îți aeriseai gura?

– Știu ce aud. Auzul mi-e la fel de ascuțit ca oricând, Talitha... ba și mai ascuțit!

Mâna lui Roland coborî pentru un moment la curea. Când o puse înapoi pe masă, ținea un cartuș între degete. I-l aruncă lui Susannah, care îl prinse.

– Așa să fie, sai? întrebă el.

– Aud destul de bine, spuse ea, întorcându-se spre el, ca să știu că tocmai ai aruncat ceva. Femeii tale, cred – cea cu piele tuciurie. Ceva mic. Ce-a fost, pistolarule? Un biscuit?

– Pe aproape, zise el, zâmbind. Auzi atât de bine cum te lauzi. Acum, spune-ne ce ai de spus.

– Mai există un mono, zise ea, dacă nu cumva e același, mergând în direcția opusă. Oricum, în direcția cealaltă mergea un mono... până acum șapte sau opt ani, cel puțin. Îl auzeam când ieșea din oraș și intra în ținuturile pustii care încep de acolo.

– Rahat pe băț! îi scăpă unuia dintre gemenii albinoși. *Nimeni* nu merge în ținuturile pustii! Nimic nu poate trăi acolo!

Femea întoarse fața către el.

– Un tren are viață, Till Tudbury? întrebă ea. Se poate îmbolnăvi o mașină, să facă bășici și să aibă accese de vomă?

Păi, vru Eddie să spună, *am întâlnit noi un urs...* Se gândi însă mai bine și decise că ar fi preferabil să tacă.

– L-am fi auzit și noi, insistă celălalt geamăn. Un zgomot ca acela pe care îl descrie Si...

– Acesta nu scoatea niciun bubuit, recunoscu ea, dar auzeam celălalt sunet, zumzetul pe care îl auzi după ce fulgerul a lovit undeva aproape. Îl auzeam când vântul era puternic și sufla dinspre oraș. Scoase bărbia în față și adăugă: Am auzit *totuși* și bubuitul o dată. De foarte departe. În noptea când a venit

Marele Vânt Charlie și a fost cât pe ce să dărâme clopotnița bisericii. Tre' să fi fost la două sute de roți de aici. Poate două sute cincizeci.

– Rahat ambalat! strigă geamănul. Ai mestecat iarba-diavolului sau ce?

– O să te mestec eu *pe tine*, Bill Tudbury, dacă nu-ți ții fleanca. Și n-ai dreptul să-i vorbești așa unei doamne. De ce...

– Termină, Mercy! șuieră Si, dar Eddie nici nu mai asculta acest schimb de amabilități rurale.

Ceea ce spusese femeia oarbă avea logică pentru el. *Sigur* că nu exista bum sonic, nu din partea unui tren care *pornea* din Lud; nu-și amintea bine care era viteza sunetului, dar bănuia că era undeva aproape de o mie de kilometri la oră. Unui tren care abia pleca de pe loc îi lua ceva timp să capete viteză, iar pe când o atingea, se afla deja în afara razei auditive... decât dacă nu se întâmpla să fie condiții meteo favorabile, cum susținea Mercy că fuseseră în noaptea când venise Marele Vânt Charlie – orice ar fi fost asta.

Aici erau posibilități demne de analizat. Monoul Blaine nu era un Land Rover, dar poate... poate...

– Spui, sai, că n-ai mai auzit acest al doilea tren de șapte sau opt ani? întrebă Roland. Ești sigur că nu mai mult?

– Imposibil, spuse ea, căci ultima dată a fost în anul când bătrânul Bill Muffin a făcut septicemie. Sărmanul Bill!

– Asta a fost acum aproape zece ani, zise Tușa Talitha și vocea ei fu straniu de blândă.

– De ce n-ai spus niciodată ce ai auzit? întrebă Si, care se uită apoi spre pistolar. Nu poți crede tot ce zice ea, domnule... Mercy a mea-și dorește mereu să fie în centrul atenției.

– Asta-i bună, nerod bătrân! strigă ea și-l lovi peste braț. N-am spus nimic pentru că n-am vrut să-ți iau fața... erai atât de mândru de povestea ta... dar acum, că are importanță ce am auzit, nu pot să nu vorbesc!

– Te cred, sai, spuse Roland, dar ești sigură că de atunci n-ai mai auzit monoul?

– Da, de atunci n-am mai auzit nimic. Îmi închipui că a ajuns în sfârșit la capătul drumului lui.

– Oare...? făcu Roland. Tare curios sunt dacă e așa.

Coborî privirea la masă, gânditor, dintr-odată departe de toți ceilalți.

Uu-uu, gândi Jake și se cutremură.

13

O jumătate de oră mai târziu, erau din nou în piața orașului, Susannah în scaunul ei cu rotile, Jake potrivindu-și bretelele ghiozdanului, cu Ete care îl privea atent de jos. Se părea că doar bătrânii orașului participaseră la cina din micul Eden din spatele Bisericii Sângelui Veșnic, întrucât, atunci când se întoarseră în piață, acolo îi așteptau vreo zece de oameni. Aceștia se uitară la Susannah și apoi ceva mai mult la Jake (tinerețea lui fiind, aparent, mai interesantă pentru ei decât pielea neagră a femeii), însă era evident că pe Roland veniseră de fapt să-l vadă; ochii lor mirați erau plini de o veche venerație.

Pistolarul e un vestigiu în viață al unui trecut pe care ei îl cunosc doar din povești, gândi Susannah. *Îl privesc așa cum habotnicii s-ar uita la un sfânt – Petru sau Pavel sau Matei – dacă acesta s-ar decide să vină pe nepusă masă la cina de sâmbătă și să le spună povești despre cum a fost să hoinărească în jurul Mării Galileii împreună cu Iisus dulgherul.*

Ritualul care încheiase masa se repetă acum, doar că de data aceasta participă toată suflarea omenească rămasă în River Crossing. Se apropiară încet în șir indian, dând mâna cu Eddie și Susannah, sărutându-l pe Jake pe obraz ori frunte, apoi îngenunchind în fața lui Roland pentru a primi atingerea și binecuvântarea lui. Mercy îl cuprinse în brațe și își lipi chipul orb de stomacul său. Roland o îmbrățișă, la rândul lui, și-i mulțumi pentru veștile aduse.

– Nu vrei să rămâi peste noapte cu noi, pistolarule? Apusul se apropie repede și-s sigură c-a trecut mult de când tu și ai tăi n-ați mai petrecut o noapte sub un acoperiș.

– Într-adevăr, a trecut, dar e mai bine să ne vedem de drum. Mulțam, sai.

– Ne vom revedea, pistolarule?

– Da, spuse Roland, dar Eddie nu avea nevoie să se uite la chipul neobișnuitului său prieten ca să știe că șansele erau mici. Dacă vom putea.

– Da. Îl îmbrățișă o ultimă dată, apoi se îndepărtă cu mâna pe umărul ars de soare al lui Si. Rămas-bun!

Tușa Talitha veni ultima. Când dădu să îngenuncheze, Roland o prinse de umeri.

– Nu, sai. Nu face asta.

Și în fața ochilor uimiți ai lui Eddie, Roland îngenunche înaintea ei, în colbul din piața orașului.

– Mă binecuvântezi, Mamă Bătrână? Ne binecuvântezi pe toți, înainte să pornim la drum?

– Da, răspunse ea. Nu se simțea pic de surpriză în vocea ei, nu era urmă de lacrimă în ochii ei, însă glasu-i tremura de emoție. Văd că sufletul tău e curat, pistolarule, și că respecți vechile rânduieli ale stirpei tale; da, le respecți cu sfințenie. Te binecuvântez și-i binecuvântez pe oamenii tăi și am să mă rog ca niciun rău să nu se abată asupra voastră. Acum, ia asta, de poftești.

Vârî mâna în corsajul rochiei sale ponosite și scoase o cruce argintie agățată pe un lănțișor argintiu subțire.

Acum era rândul lui Roland să se arate surprins.

– Ești sigură? N-am venit să iau lucruri de la tine și-ai tăi, Mamă Bătrână.

– Mai sigură n-am cum să fiu. O port zi și noapte de peste o sută de ani, pistolarule. Acum o vei purta tu și o vei pune la baza Turnului Întunecat, și vei rosti numele Talithei Unwin la celălalt capăt al pământului.

Bătrâna îi strecură lănțișorul peste cap. Cruciulița căzu în gulerul descheiat al cămășii lui de velur, ca și când acolo i-ar fi fost locul.

– Duceți-vă, acum. Am rupt pâine împreună, am stat la palavre, am primit binecuvântarea voastră și voi pe a noastră. Duceți-vă în siguranță pe drumul vostru. Răzbiți și fiți drepți.

Vocea-i tremură și se frânse la ultimul cuvânt.

Roland se ridică în picioare, apoi se înclină și își atinse gâtul de trei ori.

– Mulțam, sai.

Ea se înclină, dar nu spuse nimic. Acum, obrajii ei erau îmbăiați în lacrimi.

– Sunteți gata? întrebă Roland.

Eddie aprobă din cap. Nu avea încredere să vorbească.

– Prea bine. Să mergem.

Porniră de-a lungul a ceea ce mai rămăsese din strada principală, Jake împingând scaunul lui Susannah. Când treceau prin fața ultimei clădiri (NEGOȚ ȘI BURSĂ, scria pe firma ștearsă), băiatul se uită înapoi. Bătrânii rămăseseră strânși în jurul bornei de piatră, o mână de oameni uitați de timp în mijlocul acelei câmpii vaste și goale. Jake ridică palma. Până atunci izbutise

să se țină sub control, dar când mai mulți bătrâni – printre ei Si, Bill și Till – ridicară mâinile ca răspuns, băiatul izbucni și el în lacrimi.

Eddie îl prinse cu brațul pe după umeri.

– Numai să nu te oprești, băiete, spuse el cu o voce tulburată. Doar așa poți reuși.

– Dar sunt atât de *bătrâni!* suspină Jake. Cum putem să-i lăsăm așa, pur și simplu? Nu e corect!

– E *ka*, rosti Eddie fără să gândească.

– Da? Ei bine, *ka* e de rahat!

– Mda, din belșug, fu Eddie de acord..., dar merse mai departe.

La fel făcu și Jake, și nu se mai uită înapoi. Se temea că bătrânii tot acolo vor fi, în mijlocul orașului lor uitat, însoțindu-i cu privirea până când Roland și prietenii lui aveau să dispară din vedere. Și ar fi avut dreptate.

14

Parcurseră mai puțin de doisprezece kilometri înainte să înceapă să se întunece și apusul să coloreze bolta într-un portocaliu aprins. În apropiere era o pădurice de eucalipți; Jake și Eddie se duseră să caute lemne.

– Nu înțeleg nicicum de ce n-am rămas, spuse Jake. Doamna oarbă ne-a invitat și, oricum, n-am ajuns foarte departe. Sunt atât de sătul, încât abia mă târăsc.

Eddie surâse.

– Și eu. Și-ți mai pot spune ceva: bunul tău prieten, Edward Cantor Dean, abia așteaptă să se ușureze pe îndelete în pădurica asta mâine dimineață la prima oră. Habar n-ai cât sunt de sătul să mănânc carne de căprioară și să mă răhățesc ca un iepure. Dacă mi-ai fi spus acum un an că cel mai bun moment al unei zile din viața mea va fi să mă răhățesc strașnic, ți-aș fi râs în nas.

– Numele tău mijlociu chiar este Cantor?

– Da, însă ți-aș rămâne recunoscător dacă n-ai bate toba cu asta.

– N-o voi face. De ce nu am rămas, Eddie?

Tânărul suspină.

– Pentru că am fi aflat că au nevoie de lemne de foc.

– Hă?

– Și după ce am fi adus lemnele de foc, am fi aflat că *le mai trebuie* carne proaspătă, pentru că ne-au servit pe noi cu ultima. Și am fi fost niște ticăloși dacă nu le-am fi făcut rost de alta în schimb, nu-i așa? Mai ales că noi suntem înarmați, iar ei n-au decât, în cel mai bun caz, arcuri cu săgeți vechi de cincizeci sau o sută de ani. Așa că ne-am fi dus la vânătoare în locul lor. Dar deja probabil că ar fi fost din nou noapte, iar când ne-am fi trezit a doua zi, Susannah ar fi spus că ar trebui cel puțin să facem niște reparații înainte să mergem mai departe – o, nu la *fațada* orașului, asta ar fi fost periculos, dar poate în hotel sau unde locuiesc ei. Doar câteva zile, și ce înseamnă câteva zile, corect?

Roland se materializă din beznă. Se mișca la fel de repede ca oricând, însă părea obosit și preocupat.

– Mă temeam că ați căzut într-o râpă sau ceva, spuse el.

– Nu. Tocmai îi spuneam lui Jake cum văd eu lucrurile.

– Și *ce*-ar fi fost rău în asta? întrebă Jake. Turnul Întunecat ăsta e ceea ce e de foarte mult timp, nu-i așa? Doar nu se duce nicăieri, nu?

– Câteva zile, apoi alte câteva, apoi alte câteva.

Eddie se uită la creanga pe care tocmai o culesese de pe jos și o aruncă în lături, dezgustat. *Încep să vorbesc exact ca el*, gândi. Și totuși știa că nu rostea decât adevărul.

– Poate am fi observat că izvorul lor se colmatează și n-ar fi fost politicos să plecăm până ce nu-l vom fi curățat. Dar de ce să ne oprim la asta, când am mai fi putut rămâne două săptămâni ca să construim o roată hidraulică, zic bine? Doar sunt bătrâni și nu mai au forță să lucreze. Se uită la Roland și vocea lui se strânse de reproș. Îți spun ceva... când mă gândesc la Bill și Till gonind o turmă de bivoli sălbatici, mă ia cu friguri.

– Fac asta de mult timp, spuse Roland, și-mi imaginez că ne-ar putea învăța un lucru sau două. Se vor descurca. Până una, alta, hai să strângem lemne... Va fi o noapte răcoroasă.

Jake însă nu epuizase subiectul. Se uita fix – aproape sever – la Eddie.

– Vrei să spui că n-am fi putut face niciodată destule pentru ei?

Eddie își răsfrânse buza de jos și-și suflă părul de pe frunte.

– Nu tocmai. Vreau să spun că niciodată nu ne-ar fi fost mai ușor să-i părăsim decât ne-a fost astăzi. Mai greu, poate, dar nu mai ușor.

– Mie *tot* nu mi se pare corect.

Ajunseră la locul care avea să devină, odată ce focul era aprins, o altă tabără pe drumul spre Turnul Întunecat. Susannah coborâse singură din scaun și stătea întinsă pe spate, cu mâinile sub cap, și admira stelele. Acum, se ridică în șezut și începu să aranjeze lemnele așa cum Roland îi arătase cu luni în urmă.

– Toată strădania noastră la corectitudine se reduce, spuse Roland. Dar dacă ești prea atent la micile corectitudini, Jake – cele aflate sub ochii noștri – e ușor să le pierzi din vedere pe cele mari, care se află mai departe. Lucrurile sunt dezarticulate – merg din rău în mai rău. Vedem asta peste tot în jurul nostru, dar încă mai avem de mers pentru a găsi răspunsurile. În vreme ce i-am fi ajutat pe cei douăzeci sau treizeci de oameni rămași în River Crossing, alți douăzeci sau treizeci de mii ar fi putut suferi sau agoniza în altă parte. Și dacă există vreun loc în univers unde lucrurile acestea pot fi îndreptate, atunci acela este Turnul Întunecat.

– De ce? Cum? întrebă Jake. Ce *este* acest Turn, totuși?

Roland se lăsă pe vine lângă lemnele de foc clădite de Susannah, scoase amnarul și începu să scapere scântei lângă vreascuri. În scurt timp, flăcări mici prinseră viață între rămurele și ghemele de iarbă uscată.

– Nu pot răspunde la întrebările astea, replică el. Mi-aș dori să pot.

Un răspuns extraordinar de inteligent, gândi Eddie. Roland spusese *Nu pot răspunde...* dar asta nu era la fel cu a zice *Nu știu*. Departe de așa ceva.

15

Cina constă din apă și verdețuri. Încă își reveneau cu toții de pe urma copioasei mese pe care o luaseră la River Crossing; după primele două sau trei firimituri oferite de Jake, până și Ete refuză să mai mănânce.

– Cum de n-ai vrut să vorbești în oraș? îl certă Jake pe bumbler. M-ai făcut să par un idiot!

– Id-it! repetă Ete și-și lipi botul de glezna băiatului.

– Vorbește din ce în ce mai bine, remarcă Roland. Începe chiar și la voce să semene cu tine, Jake.

– Ake, fu Ete de acord, fără a-și ridica botul.

Jake era fascinat de inelele aurii din jurul ochilor lui; în lumina pâlpâitoare a focului, acestea păreau să se învârtă încet.

– Dar n-a vrut să le spună o iotă bătrânilor.

– Bumblerii sunt mofturoși în privința genului ăsta de lucruri, zise Roland. Sunt creaturi ciudate. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că cel de aici a fost alungat de propria lui haită.

– De ce crezi asta?

Roland arătă spre laba lui Ete. Jake curățase sângele (lui Ete nu-i plăcuse, dar îndurase) și mușcătura se vindeca, deși bumblerul încă șchiopăta puțin.

– Pun rămășag pe un vultur că aia-i mușcătura unui alt bumbler.

– Dar de ce l-ar alunga propria...

– Poate s-au sictirit de flecăreala lui, propuse Eddie, care se întinsese alături de Susannah și o cuprinsese cu brațul pe după umeri.

– Da, poate că așa e, spuse Roland, mai ales dacă el era singurul dintre ei care încă mai încerca să vorbească. Ceilalți poate au tras concluzia că e prea deștept – sau prea cu nasul pe sus – pentru gustul lor. Animalele nu știu atâtea despre invidie ca oamenii, însă nici nu le este străină.

Subiectul discuției lor închise ochii și păru să adoarmă... dar Jake observă că urechile lui începură să tremure atunci când conversația se reluă.

– *Cât* sunt de deștepți? întrebă Jake.

Roland ridică din umeri.

– Bătrânul rândaș de care îți spuneam – cel care zicea că un bumbler bun aduce noroc – jura că a avut unul în copilărie care știa să facă adunări matematice. Spunea că-i dădea rezultatul fie zgâriind pe podeaua grajdului, fie împingând pietre laolaltă cu botul. Rânji. Asta îi lumină toată fața, izgonind umbrele adânci care apăruseră după plecarea lor din River Crossing. Sigur că rândașii și pescarii sunt niște mincinoși înnăscuți, adăugă el.

O liniște plăcută se lăsă între ei și Jake simți că-l cuprinde moleșeala somnului. Credea că-n scurt timp urma să adoarmă, și nu avea nimic împotrivă.

Atunci începură tobele: veneau dinspre sud-est în valuri ritmice. Se ridică iute în șezut. Ascultară fără a scoate o vorbă.

– E un tempo de rock'n'roll, spuse Eddie dintr-odată. Sunt sigur. Dacă înlături chitarele, asta rămâne. De fapt, seamănă mult cu Z.Z. Top.

– Z.Z. *cine?* întrebă Susannah.

Eddie rânji cu toți dinții.

– Nu existau în când-ul tău, spuse el. Adică, probabil existau, dar în '63 nu erau decât niște puști care mergeau la școală în Texas. Al naibii să fiu dacă asta nu sună ca tempo-ul unor piese ca „Sharp-Dressed Man" sau „Velctro Fly".

– „Velcro Fly"? spuse Jake. Ce nume idiot pentru un cântec!

– Dimpotrivă, e comic, zise Eddie. L-ai ratat cu vreo zece ani, băiete.

– Ar fi mai bine să punem geană pe geană, zise Roland. Dimineața vine devreme.

– Eu nu pot dormi în gălăgia asta, făcu Eddie. Ezită, apoi spuse ceva care-i stătuse în minte încă din dimineața în care îl scoseseră pe Jake, alb la față și țipând, prin ușa dintre cele două lumi. Nu crezi, Roland, că e timpul să facem schimb de povești? S-ar putea să descoperim că știm mai multe decât credem.

– Da, aproape a venit timpul pentru asta. Dar nu pe întuneric.

Roland se întoarse pe o parte, trase de pătură în sus și păru să adoarmă.

– Iisuse! exclamă Eddie. Așa, pur și simplu.

Fluieră scurt și dizgrațios printre dinți.

– Are dreptate, spuse Susannah. Haide, Eddie... culcă-te.

Tânărul surâse larg și-i sărută vârful nasului.

– Da, mami.

Cinci minute mai târziu, el și Susannah dormeau duși, cu sau fără zgomot de tobe. Jake descoperi că, oricum, îi trecuse somnul. Rămase treaz, uitându-se în sus la stelele stranii și ascultând ropotul acela ritmic, constant, care venea din întuneric. Poate erau Puberii, destrăbălându-se pe un cântec intitulat „Velcro Fly" în vreme ce intrau într-o dispoziție criminală.

Se gândi la Monoul Blaine, un tren atât de rapid, încât străbătea lumea aceea mare și bântuită lăsând în urmă un bum sonic, și asta îl duse în mod natural la gânduri legate de Charlie, trenulețul Uu-uu, care fusese tras pe o uitată linie moartă atunci când sosise noul Burlington Zephyr și el devenise de domeniul trecutului. Se gândi la expresia de pe fața lui Charlie, cea care se voia a fi veselă și agreabilă, dar din cine știe ce pricină nu era. Se gândi la Compania

de căi ferate Lumea de Mijloc și la terenurile goale dintre St Louis și Topeka. Se gândi la Charlie care fusese gata de drum atunci când domnul Martin avusese nevoie de el, și care trăsese sirena și se alimentase singur. Se întrebă din nou dacă mecanicul Bob nu sabotase cumva locomotiva Burlington Zephyr pentru a-i dat scumpului său Charlie o a doua șansă.

Într-un târziu – și la fel de brusc cum începuse – bubuitul ritmic de tobe încetă și pe Jake îl fură somnul.

16

Visă, dar nu cu omul de tencuială.

Visă că stătea pe o porțiune de șosea undeva în Marele Vid din Missouri. Ete era cu el. Drumul era flancat de indicatoare de semnalizare la nivel cu calea ferată – X-uri albe cu lumini roșii în mijloc. Luminile pâlpâiau și clopoțeii sunau.

Atunci, un uruit începu să crească treptat dinspre sud-est. Suna ca un fulger într-o sticlă.

Acum vine, îi spuse lui Ete.

Ine! fu Ete de acord.

Și deodată, o uriașă formă roz, lungă de două roți, săgetă câmpia către ei. Era scundă și de forma unui glonț, și când Jake o văzu, o teamă teribilă îi umplu inima. Cele două geamuri mari care scăpărau în soare pe fața trenului semănau cu niște ochi.

Nu-i pune întrebări copilărești, îl instrui Jake pe Ete. *N-are să joace jocuri prostești. E doar un simplu trenuleț uu-uu sinistru, și numele lui e Blaine cel Hain.*

Dintr-odată, Ete sări pe șine și se ghemui cu urechile culcate pe spate. Ochii lui aurii scăpărau. Dinții erau dezgoliți într-un rânjet disperat.

Nu! strigă Jake. *Nu, Ete!*

Ete însă nu-i dădu atenție. Glonțul roz se apropia amenințător de forma mititică și dârză a billy-bumblerului, iar uruitul acela părea să i se târască lui Jake pe tot corpul, făcându-i nasul să sângereze și spulberându-i plombele de la dinți.

Sări după Ete, Monoul Blaine (sau să fi fost Charlie, trenulețul Uu-uu?) se năpusti spre el – și Jake se trezi brusc, tremurând, lac de sudoare. Noaptea părea să-l apese ca o greutate fizică. Se rostogoli pe o parte și căută speriat după Ete. Preț de un moment teribil, crezu că bumblerul nu mai era acolo, dar apoi degetele lui găsiră blana mătăsoasă a acestuia. Ete scoase un chiuit și se uită la el cu o curiozitate somnoroasă.

– E-n regulă, șopti Jake cu voce uscată. Nu există trenul. A fost doar un vis. Culcă-te la loc, băiete.

– Ete, fu bumblerul de acord și închise ochii la loc.

Jake se rostogoli pe spate și rămase cu ochii ațintiți la stele. *Blaine e mai mult decât hain*, gândi el. *E periculos.* Foarte *periculos.*

Da, poate.

Nu încape niciun poate aici! insistă aprig mintea sa.

Bine, Blaine era hain – de acord. Doar că eseul său final avusese ceva de spus pe tema lui Blaine, nu?

Blaine este adevărul. Blaine este adevărul. Blaine este adevărul.

– O, Iisuse, ce încâlceală, șopti Jake.

Închise ochii și adormi în câteva secunde. De data aceasta nu visă nimic.

17

A doua zi, în jurul prânzului, ajunseră pe culmea altei coline și văzură podul pentru prima oară. Traversa râul Send la un punct unde acesta se îngusta, cotea spre sud și trecea prin fața orașului.

– Iisuse Hristoase, făcu Eddie încet. Nu ți se pare familiar, Suze?

– Ba da.

– Jake?

– Da... seamănă cu podul George Washington.

– Cum te văd și cum mă vezi, aprobă Eddie.

– Dar ce să caute podul George Washington în Missouri? întrebă Jake.

Eddie se uită la el.

– *Cum* zici, băiete?

Jake păru confuz.

– Lumea de Mijloc, adică. Știi tu.

Eddie îl privea mai atent ca oricând.

– De unde știi *tu* că asta e Lumea de Mijloc? Nu erai cu noi când am întâlnit indicatorul ăla.

Jake își îndesă mâinile în buzunare și coborî privirea spre mocasinii săi.

– Am visat, recunoscu el dintr-o suflare. Doar nu crezi că m-am înscris pentru excursia asta la agentul de voiaj al tatei, nu?

Roland atinse umărul lui Eddie.

– Lasă asta acum.

Eddie aruncă o privire scurtă spre Roland și încuviință.

Rămaseră încă puțin cu privirea ațintită spre pod. Cu relieful orașului avuseseră timp să se obișnuiască, dar acesta era ceva nou. Visa în zare, o formă vag schițată pe fundalul albastru al cerului de la mijlocul dimineții. Roland distingea patru seturi de turnuri metalice imposibil de înalte – câte unul la fiecare capăt al podului și două în mijloc. Între ele, cabluri gigantice descriau prin aer arce lungi. Între aceste arce și baza podului erau multe linii verticale – fie alte cabluri, fie grinzi metalice, nu-și dădea seama ce. Vedea însă și spații goale și înțelese după mult timp că podul nu mai era perfect echilibrat.

– Podul cela cred că-n scurt timp va sfârși în râu, spuse Roland.

– Ei, poate, admise reticent Eddie, dar mie nu mi se pare că arată atât de rău.

Roland suspină.

– Nu-ți pune prea multe speranțe în asta, Eddie.

– Ce vrei să spui?

Eddie auzi iritarea din propria-i voce, dar era prea târziu ca să mai facă ceva în privința ei.

– Adică vreau să-ți crezi ochilor, Eddie – atâta tot. Când eram mic umbla o vorbă: „Numai un nerod crede că visează înainte să se trezească.“ Înțelegi?

Eddie simți o replică sarcastică pe vârful limbii și o înghiți cu câteva mici eforturi. Doar că Roland avea un mod al său – neintenționat, era sigur, dar asta nu-l ajuta să i-l treacă cu vederea – de a-l face să se simtă ca un *țânc*.

– Cred că da, spuse el, într-un sfârșit. Înseamnă același lucru ca vorba preferată a mamei mele.

– Și care era aceea?

– Speră la ce e mai bine și așteaptă-te la ce e mai rău, recită Eddie cu tristețe.

Pe chipul lui Roland înflori un surâs.

– Cred că-mi place mai mult vorba mamei tale.

– Dar încă *este* în picioare! răbufni Eddie. De acord că nu e într-o formă fantastică – probabil nimeni n-a mai făcut o revizie ca lumea de o mie de ani sau mai bine – dar încă *este* acolo. Tot orașul este! Ar fi o greșeală să sperăm că vom găsi acolo unele lucruri de folos pentru noi? Sau niște oameni care să ne dea de mâncare și să discute cu noi, ca bătrânii din River Crossing, în loc să ne împuște? Ar fi o greșeală să sperăm că norocul va fi iarăși de partea noastră?

În liniștea care urmă, Eddie își dădu seama cu stânjeneală că ținuse un discurs.

– Nu.

Nu era pic de bunătate în vocea lui Roland – bunătatea aceea care îl surprindea întotdeauna pe Eddie atunci când se manifesta.

– Nu e niciodată greșit să speri.

Se uită la Eddie și la ceilalți ca un om care iese dintr-un vis adânc.

– Am terminat cu mersul pe ziua de azi. E timpul să stăm la palavre, cred, și asta o să ne ia o vreme.

Pistolarul părăsi drumul și păși în iarba înaltă fără a se uita în urmă. După un moment, ceilalți trei îl urmară.

18

Până să-i întâlnească pe bătrânii din River Crossing, Susannah îl văzuse pe Roland strict în termenii serialelor de televiziune pe care rareori le urmărea: *Cheyenne*, *The Rifleman* și, desigur, arhetipul absolut, *Gunsmoke*. Mai fusese unul pe care îl ascultase uneori la radio cu tatăl ei, înainte să se lanseze versiunea televizată (se gândi la cât de străină ar fi fost pentru Eddie și Jake ideea de serial radiofonic – lumea lui Roland nu era, totuși, singura care mersese mai departe). Încă-și mai amintea ce spunea naratorul la începutul fiecărui episod: „Te face vigilent... și puțin solitar."

Până la River Crossing, asta îl rezumase perfect pe Roland pentru ea. Nu era el lat în umeri, cum fusese Marshal Dillon, și nici pe departe la fel de

înalt, iar chipul lui i se părea că aduce mai mult cu acela al unui poet istovit decât cu al unui șerif din Vestul Sălbatic, însă tot îl văzuse ca pe o versiune existențială a acelui fictiv reprezentant al legii din Kansas, a cărui singură misiune în viață (în afară de a bea din când în când la The Longbranch cu prietenii lui, Doc și Kitty) era de a face ordine în Dodge.

Acum înțelegea că Roland fusese mult mai mult decât un copoi care bătea la picior un peisaj suprarealist à la Dalí către capătul lumii. Fusese un diplomat; un mediator; poate chiar un învățător. Mai mult ca orice, fusese un soldat a ceea ce oamenii aceștia numeau „albul", termen prin care bănuia că se refereau la forțele civilizatoare care-i împiedică pe oameni să se ucidă între ei pe perioade destul de lungi cât să se poată înregistra un progres. La vremea lui, fusese mai degrabă un cavaler rătăcitor decât un vânător de recompense. Și în multe feluri, aceasta încă *era* vremea lui; locuitorii din River Crossing categoric credeau asta. Altfel, de ce-ar fi îngenuncheat în praf pentru a primi binecuvântarea lui?

În lumina acestei noi percepții, Susannah vedea cu câtă istețime îi manipulase pistolarul din acea îngrozitoare dimineață a cercului vorbelor. De fiecare dată când adoptau un subiect de discuție care ar fi dus la compararea notițelor – și ce putea fi mai natural, dată fiind cataclismica și inexplicabila „alegere" prin care trecuseră toți? – Roland era prezent, intervenea repede și îndrepta conversația spre alte lucruri cu atâta ușurință, încât niciunul dintre ei (nici ea, care petrecuse aproape patru ani implicată până la gât în mișcarea de revendicare a drepturilor civile) nu observase ce făcea.

Susannah credea că înțelege de ce... O făcuse pentru a-i lăsa lui Jake timp să se vindece. Înțelegerea motivelor lui nu-i schimba totuși sentimentele – uluire, mâhnire – față de modul elegant în care îi manipulase. Își amintea de ceva ce Andrew, șoferul ei, spusese cu scurt timp înainte ca Roland să o aducă în lumea lui. Ceva despre președintele Kennedy, cum că el era ultimul pistolar al lumii vestice. Atunci pufnise superior, dar acum credea că înțelege. Roland se regăsea mai mult în JFK decât în Matt Dillon. Bănuia că poseda puțin din imaginația lui Kennedy, însă când venea vorba de romantism... dedicare... charismă...

Și viclenie, gândi ea. *Nu uita de viclenie.*

Se surprinse, izbucnind pe nepusă masă în râs.

Roland se așezase cu picioarele încrucișate. Acum, se întoarse către ea cu sprâncenele ridicate.

– Ceva comic?

– Foarte. Spune-mi ceva... Câte limbi știi să vorbești?

Pistolarul se gândi.

– Cinci, zise el apoi. Odinioară vorbeam dialectele selliane destul de bine, dar cred că am uitat totul, mai puțin înjurăturile.

Susannah râse din nou. Era un sunet zglobiu.

– Ești un vulpoi, Roland, zise ea. Chiar ești.

Jake păru interesat.

– Spune o înjurătură în strellerană, îl pofti el.

– *Selliană*, îl corectă Roland.

Se gândi un minut, după care rosti ceva foarte repede și alunecos – lui Eddie i se păru că suna nițel ca și când pistolarul ar fi făcut gargară cu un lichid foarte gros. Cafea veche de o săptămână, să spunem. În timp ce vorbi, Roland zâmbi. Jake zâmbi și el.

– Ce înseamnă?

Roland îl cuprinse un moment cu brațul pe după umeri.

– Că avem multe lucruri de vorbit.

19

– Noi suntem *ka-tet*, începu Roland, ceea ce înseamnă un grup de oameni pe care îi unește soarta. Filosofii din regiunea mea spuneau că un *ka-tet* nu poate fi destrămat decât de moarte sau de trădare. Învățătorul meu, Cort, spunea că din moment ce moartea și trădarea sunt și ele spițe la roata lui *ka*, o astfel de unitate nu poate fi niciodată destrămată. Pe măsură ce trec anii și eu văd mai multe lucruri, ajung să împărtășesc din ce în ce mai mult părerea lui Cort.

Fiecare membru al unui *ka-tet* e ca o piesă de puzzle. Luată singură, fiecare piesă este un mister, dar când sunt puse laolaltă, alcătuiesc o imagine... sau o *parte* a unei imagini. S-ar putea să fie nevoie de foarte multe *ka-tet*-uri pentru a definitiva o imagine. Nu trebuie să fiți surprinși dacă descoperiți că viețile

voastre s-au atins în moduri pe care până acum nu le-ați mai văzut. Pentru început, fiecare dintre voi trei este capabil să cunoască gândurile celorlalți...

– Poftim? făcu Eddie.

– Așa e. Împărțiți atât de natural gândurile, încât nici nu v-ați dat seama de asta, dar așa este. Fără îndoială, pentru mine e mai ușor să văd, întrucât eu nu sunt un membru plin al acestui *ka-tet* – poate findcă nu sunt din lumea voastră – și astfel nu dețin complet acest dar. *Pot* totuși să vă trimit gânduri. Susannah... ți-aduci aminte când eram în cerc?

– Da. Mi-ai spus să dau drumul demonului la comanda ta. Dar nu ai spus-o cu voce tare.

– Eddie... ți-amintești când eram în poiana ursului și te-a atacat liliacul mecanic?

– Da. Mi-ai spus să mă las jos.

– Nici n-a deschis gura, Eddie, replică Susannah.

– Ba da, a deschis-o! Ai *țipat!* Te-am *auzit*, bătrâne!

– Sigur că am țipat, dar am făcut-o cu *mintea*.

Pistolarul se întoarse către Jake.

– Tu-ți aduci aminte? În casă?

– Când scândura de care trăgeam nu voia să se desprindă, mi-ai spus să trag de cealaltă. Dar dacă tu nu-mi poți citi gândurile, Roland, de unde ai știut în ce bucluc sunt?

– Am *văzut*. N-am auzit nimic, dar am *văzut* – doar puțin, ca printr-un geam murdar. Ochii lui îi scrutară atent. Aceste apropieri și suprapuneri a minților se numesc *khef*, un cuvânt care înseamnă multe alte lucruri în limba originară a Vechii Lumi – apă, naștere și forță a vieții sunt doar trei dintre ele. Fiți conștienți de el. Deocamdată, asta-i tot ce vreau.

– Poți fi conștient de un lucru în care nu crezi? întrebă Eddie.

Roland zâmbi.

– Fiți doar cu mintea deschisă.

– Asta pot face.

– Roland? interveni Jake. Crezi că Ete ar putea să facă parte din *ka-tet*-ul nostru?

Susannah surâse. Roland, nu.

– Acum nu sunt pregătit nici să presupun, dar îți spun un lucru, Jake: mă gândesc de o bună bucată de vreme la prietenul tău blănos. *Ka* nu e în toți și

toate, iar coincidențele încă există... dar brusca apariție a unui billy-bumbler care încă-și amintește de oameni mie nu mi se pare tocmai întâmplătoare.

Aruncă fiecăruia câte o privire.

– Voi începe eu. Eddie va vorbi după mine, continuându-mi povestea. Apoi Susannah. Jake, tu vei vorbi la urmă. Bine?

Toți încuviințară mut.

– Bun, zise Roland. Noi suntem *ka-tet* – unul dintre multele. Să înceapă palavrele.

20

Discuția se prelungi până la apus, întrerupându-se doar cât ei să mănânce hrană rece și, când se încheie, Eddie se simțea ca și când ar fi rezistat douăsprezece runde grele împotriva lui Sugar Ray Leonard. Nu se mai îndoia că „împărțeau același *khef*", cum spunea Roland; el și Jake chiar păreau să fi trăit unul viața celuilalt în visele lor, ca și când ar fi fost două jumătăți ale aceluiași întreg.

Roland începu cu ce se întâmplase sub munți, unde se încheiase prima viață a lui Jake în lumea aceea. Povesti despre vorbele schimbate cu omul în negru și cuvintele ocolite ale lui Walter despre o Bestie și despre cineva pe care el îl numise Străinul Fără Vârstă. Vorbi despre straniul și derutantul vis pe care îl avusese, un vis în care întregul univers fusese înghițit de o rază de fantastică lumină albă. Și despre felul în care, la capătul acelui vis, fusese un singur fir de iarbă purpurie.

Eddie se uită la Jake și fu uimit să vadă știința – *recunoașterea* – din ochii băiatului.

21

Părți din această poveste Eddie le auzise bolborosite de Roland în perioada lui de delir, dar pentru Susannah era ceva nou, așa că ascultă cu ochii mari

cât cepele. Când Roland repetă lucrurile pe care i le spusese Walter, recunoscu frânturi din propria sa lume, asemenea unor reflexii într-o oglindă spartă: automobile, cancer, rachete către lună, inseminare artificială. Nu avea idee cine putea fi Bestia, dar recunoștea numele Străinului Fără Vârstă drept o variațiune a numelui Merlin, magicianul despre care se bănuia că dirijase din umbră acțiunile regelui Arthur. Din ce în ce mai curios.

Roland povesti cum se trezise și-l găsise pe Walter mort de mulți ani – timpul zburase cumva, poate o sută de ani, poate cinci sute. Jake ascultă, cufundat într-o tăcere născută din fascinație, când pistolarul povesti cum ajunsese la marginea Mării Vestului, cum pierduse două degete de la mâna dreaptă și cum îi alesese pe Eddie și Susannah înainte să-l întâlnească pe Jack Mort, al treilea membru.

Pistolarul făcu semn spre Eddie, care continuă povestea cu venirea ursului mare.

– Shardik?! exclamă Jake interogativ. Dar ăsta e numele unei *cărți!* O carte din lumea *noastră!* A fost scrisă de un om care a scris și cartea aia celebră despre iepuri...

– Richard Adams! strigă Eddie. Și cartea despre iepuri se chema *Watership Down! Știam* eu că știu numele de undeva! Dar cum e posibil asta, Roland? Cum se face că oameni din lumea ta știu despre lucruri din lumea noastră?

– Doar există uși, nu-i așa? răspunse Roland. N-am văzut noi oare deja patru dintre ele? Crezi că înainte n-au existat sau că nu vor mai exista de aici încolo?

– Dar...

– Toți am văzut urmele lăsate de lumea voastră în a mea, iar când am fost în orașul vostru New York, am văzut urme ale lumii mele în a voastră. Am văzut *pistolari*. Majoritatea erau molcomi și lenți, dar tot pistolari erau, evident membri ai propriului lor *ka-tet* străvechi.

– Roland, nu erau decât polițiști. Le dai prea mult credit.

– Nu și ultimul. Când eu și Jack Mort eram în stația de metrou, acela aproape m-a doborât. De n-aș fi avut un noroc chior – amnarul lui Mort – ar fi și făcut-o. Acela... i-am văzut ochii. Știa chipul tatălui lui. Cred că-l știa foarte bine. Și atunci... ți-amintești numele clubului lui Balazar?

– Sigur, spuse Eddie. Turnul Înclinat. Dar putea fi o coincidență; tu însuți ai spus-o: *ka* nu e în toți și-n toate.

Roland aprobă cu o mișcare a capului.

– Chiar că semeni cu Cuthbert... Mi-amintesc ceva ce a spus când eram copii. Plănuiam o expediție nocturnă în cimitir și Alain nu voia să vină. Spunea că se teme să nu ofenseze umbrele strămoșilor lui. Cuthbert a râs de el. A spus că refuză să creadă în fantome până când nu prinde una cu dinții.

– Bravo lui! exclamă Eddie. Bravo!

Roland zâmbi.

– Mă gândeam eu c-o să-ți placă. Oricum, să lăsăm fantoma asta deocamdată. Mergi mai departe cu povestea.

Eddie descrise viziunea pe care o avusese atunci când Roland aruncase falca în foc – cea cu cheia și trandafirul. Își povesti visul și cum intrase pe ușa restaurantului Tom și Gerry – Delicatese artistice și pătrunsese pe un câmp de trandafiri dominat de un Turn înalt de culoarea funinginei. Vorbi despre întunericul care ieșise pe geamurile lui, alcătuind o formă pe cer, adresându-i-se direct lui Jake acum, întrucât Jake asculta cu o concentrare avidă și o mirare crescândă. Încercă să transmită o parte din exaltarea și teroarea care caracterizaseră visul și văzu în ochii lor – în ai lui Jake, cel mai mult – fie că strădania sa avea un efect mai mare decât cel sperat... fie că și ei înșiși avuseseră visul acela.

Povesti cum merseseră înapoi pe urmele lăsate de Shardik spre Portalul Ursului și cum, atunci când lipise urechea de el, își amintise de ziua când își convinsese fratele să-l ducă la Dutch Hill ca să vadă Conacul. Vorbi despre cupă și despre ac, și despre faptul că indicațiile acului deveniseră inutile odată ce își dăduseră seama că puteau vedea efectul Grinzii asupra lucrurilor pe care ea le atingea, până și asupra păsărilor din înaltul cerului.

Din acest punct, povestea fu continuată de Susannah. Cât timp vorbi ea despre felul în care Eddie începuse să cioplească o versiune a cheii, Jake stătu întins pe spate, cu mâinile împletite sub cap, și privi curgerea lentă a norilor spre oraș, urmând un neabătut traseu pe direcția sud-est. Forma lor precisă demonstra prezența Grinzii la fel de clar cum fumul care iese dintr-un horn arată direcția vântului.

Încheie cu povestea modului în care, în sfârșit, îl aduseseră pe Jake în lumea lui Roland, închizând falia care brăzda amintirile băiatului și ale pistolarului la fel de brusc și de complet cum închisese Eddie ușa din cercul vorbelor. Singurul lucru pe care îl lăsă pe dinafară nu era de fapt unul

important – cel puțin, nu încă. În definitiv, nu suferise grețuri dimineață și o menstruație lipsă nu însemna, în sine, nimic. Cum ar fi spus Roland, aceea era o poveste care putea rămâne mai bine pentru altă zi.

Și totuși, când încheie, o surprinse dorința de a putea uita ce spusese Tușa Talitha atunci când Jake afirmase că acum aceasta era casa lui: *Zeii aibă milă de tine, atunci, căci soarele apune peste lumea asta. Și apune pentru totdeauna.*

– Și acum e rândul tău, Jake, spuse Roland.

Băiatul se ridică în capul oaselor și se uită spre Lud, unde ferestrele turnurilor vestice reflectau lumina de după-amiază târzie în falduri aurii.

– Totul e o nebunie, murmură el, însă aproape că are logică. Ca un vis atunci când te trezești.

– Cred că te putem ajuta să-i dai un sens, spuse Susannah.

– Poate că da. Cel puțin, mă puteți ajuta să mă gândesc la tren. Eu, unul, m-am săturat să-ncerc să-i dau de cap lui Blaine. Știți prin ce a trecut Roland când trăia două vieți în același timp, așa că peste partea asta pot sări. Oricum, nu cred că aș putea explica vreodată ce a însemnat, și nici nu vreau s-o fac. A fost oribil. Cred că ar fi mai bine să încep cu eseul meu final, pentru că atunci am început în sfârșit să-mi spun că poate toată treaba asta nu va dispărea pur și simplu.

Se uită solemn la ei, pe rând.

– Atunci m-am dat bătut.

22

Jake vorbi până dincolo de apusul soarelui.

Le spuse tot ce-și putea aminti, începând cu eseul *Cum înțeleg eu adevărul* și terminând cu monstruosul Gardian care ieșise literalmente din lemnăria casei pentru a-l ataca. Ceilalți trei ascultară fără a-l întrerupe măcar o dată.

Când încheie, Roland se întoarse spre Eddie, cu ochii luminați de un amestec de emoții pe care acesta îl luă la început drept mirare. Apoi își dădu seama că vedea o surescitare puternică... și o teamă profundă. I se uscă gura. Deoarece dacă *Roland* se temea...

– Te mai îndoiești, Eddie, că lumile noastre se suprapun?

El clătină din cap.

– Sigur că nu. Am umblat pe aceeași stradă *și am făcut-o în hainele lui!* Dar... Jake, pot să văd cartea aia? *Charlie, trenulețul Uu-uu?*

Jake se întinse după ghiozdan, dar Roland îi opri mâna.

– Nu încă, zise el. Întoarce-te la terenul gol, Jake. Mai spune o dată partea aia. Încearcă să-ți amintești totul.

– Poate că ar trebui să mă hipnotizezi, rosti Jake ezitant. Cum ai mai făcut-o o dată la haltă.

Roland clătină din cap.

– Nu e nevoie. Ce ți s-a întâmplat pe terenul acela a fost cel mai important lucru din viața ta, Jake. Din toate viețile noastre. Îți poți aminti singur totul.

Așa că Jake mai povesti o dată. Le era clar tuturor că experiența trăită de el pe terenul viran unde se aflase cândva restaurantul Tom și Gerry era inima secretă a *ka-tet*-ului pe care îl împărțeau cu toții. În visul lui Eddie, Delicatese artistice era încă în picioare; în realitatea lui Jake, fusese demolat, dar în ambele cazuri era un loc cu o putere enormă, talismanică. Roland nu se îndoia nici că terenul gol, cu cărămizile lui sparte și cioburile de sticlă, era o altă versiune a ceea ce Susannah cunoștea drept Vanele și a locului pe care îl văzuse el la finele viziunii pe care o avusese în locul oaselor.

În timp ce depăna pentru a doua oară această parte a poveștii sale, vorbind foarte încet acum, Jake descoperi că ceea ce spusese pistolarul era adevărat: își amintea *într-adevăr* totul. Memoria i se îmbunătăți până într-atât încât aproape i se păru că retrăiește experiența. Le spuse de pancarta pe care scria că un complex rezidențial de lux numit Turtle Bay era programat să se ridice pe locul unde înainte se aflase restaurantul Tom și Gerry. Își aminti chiar și poezioara scrisă cu spray-ul pe gard, și le-o recită:

Vezi ȚESTOASA cât e de mare!
Poartă lumea toată în spinare.
Să te joci voios de vrei
Urmează GRINDA azi, ce stai!

Susannah murmură:

– „Gândește-ncet și totuși blând; În mintea ei noi stăm oricând...“ Nu așa continua, Roland?

– Poftim? întrebă Jake. Ce să continue?

– O poezie pe care am învățat-o în copilărie, spuse Roland. E o altă conexiune, una care ne spune cu adevărat ceva, deși nu sunt sigur că e un lucru pe care avem nevoie să-l știm... Totuși, nu știi niciodată când îți prinde bine o informație în plus.

– Douăsprezece portaluri legate între ele de șase Grinzi, spuse Eddie. Noi am început de la Urs. Nu mergem decât până în mijloc – la Turn – dar dacă ne-am duce până la celălalt capăt, am ajunge la Portalul Țestoasei, nu-i așa?

Roland aprobă din cap.

– Sunt sigur de asta.

– Portalul Țestoasei, rosti Jake gânditor, rostogolind cuvintele în gură, părând să le guste.

Apoi încheie spunându-le din nou de minunata voce a corului, de înțelegerea faptului că erau chipuri și povești și istorii pretutindeni, și de credința sa tot mai fermă că dăduse peste ceva foarte aproape de sâmburele întregii existențe. La sfârșit, le spuse din nou cum găsise cheia și văzuse trandafirul. Când amintirea se completă, Jake începu să plângă, deși nu părea conștient de asta.

– Când s-a deschis, am observat că mijlocul era de cel mai luminos galben pe care l-am văzut în viața mea. La început am crezut că era polen și că părea luminos doar fiindcă *totul* pe terenul acela părea așa. Până și a te uita la ambalajele vechi de batoane de ciocolată și la sticlele goale de bere era ca și când te-ai uita la cele mai reușite tablouri pe care le-ai văzut vreodată. Doar atunci mi-am dat seama că era un soare. Știu că sună deplasat, dar asta era. Și nu era doar unul, ci mai mulți. Erau...

– Erau *toți* sorii, murmură Roland. Era tot ce este *real*.

– Da! Și era *corect* – dar era și *greșit*. Nu pot explica în ce *fel* era greșit, dar era. Erau ca două bătăi de inimă, una înăuntrul celeilalte, iar cea dinăuntru era bolnavă. Sau infectată. Și atunci am leșinat.

23

– Tu ai văzut același lucru în finalul visului tău, Roland, nu-i așa? întrebă Susannah cu o voce îndulcită de mirare. Firul de iarbă pe care l-ai văzut la sfârșitul lui... ai crezut că firul acela era purpuriu fiindcă era stropit cu vopsea.

– Nu înțelegi, spuse Jake. *Într-adevăr* era purpuriu. Când l-am văzut așa cum era de fapt, era *purpuriu*. Nu semăna cu niciun alt fir de iarbă. Vopseaua era doar un camuflaj. Așa cum Gardianul s-a camuflat ca să arate ca o casă veche și părăsită.

Soarele ajunsese la orizont. Roland îl întrebă pe Jake dacă le putea arăta acum cărticica *Charlie, trenulețul Uu-uu* și apoi să le-o citească. Jake le-o dădu. Atât Eddie, cât și Susannah priviră coperta îndelung.

– Am avut cartea asta când eram mic, spuse Eddie până la urmă. Vorbi pe tonul plat al siguranței depline. Apoi ne-am mutat din Queens în Brooklyn – nu aveam nici patru ani – și am pierdut-o. Dar mi-amintesc imaginea de pe copertă. Și simțeam ce simți și tu, Jake. Nu-mi plăcea. Nu aveam încredere în el.

Susannah ridică privirea spre Eddie.

– Și eu am avut-o – cum aș putea uita vreodată fetița cu numele meu... deși, desigur, pe atunci era numele meu mijlociu. Și trenul îmi trezea aceleași sentimente. Nu-mi plăcea și nu aveam încredere în el. Lovi coperta cărții cu degetul, apoi i-o dădu lui Roland. Mi se părea că zâmbetul acela era fals de la un capăt la celălalt.

Roland îi aruncă o privire pasageră, după care întoarse ochii spre Susannah.

– Și tu ai pierdut exemplarul tău?

– Da.

– Și pun pariu că știu când, zise Eddie.

Susannah încuviință.

– Pun pariu că știi. A fost după ce omul acela mi-a aruncat cărămida în cap. O aveam când am pornit spre nord, la nunta mătușii Albastre. O aveam în tren. Mi-amintesc, pentru că-l tot întrebam pe tata dacă ne trage Charlie. Nu *voiam* să fie Charlie, întrucât noi trebuia să ajungem la Elizabeth, New Jersey, și credeam că Charlie nu putea duce oriunde. N-a ajuns el cumva să plimbe copii în jurul unei fabrici de jucării sau ceva asemănător, Jake?

– La un parc de distracții.

– Da, sigur că da. E o ilustrație cu el plimbând copii prin parcul acela, la sfârșitul cărții, nu-i așa? Toți zâmbesc și râd, doar că mie întotdeauna mi s-a părut că de fapt strigau să fie lăsați să coboare.

– Da! făcu Jake. Da, chiar așa! *Exact* așa!

– Credeam că Charlie ne va duce acasă *la el* – oriunde ar fi fost asta – și nu la nunta mătușii mele, și că niciodată nu ne va permite să ne întoarcem acasă la noi.

– Nici nu te mai poți întoarce acasă, murmură Eddie și își trecu, agitat, mâinile prin păr.

– Cât am stat în trenul acela, n-am vrut să dau drumul cărții din mână. Mi-amintesc chiar ce gândeam: „Dacă încearcă să ne răpească, o să-i rup paginile până se dă bătut." Dar sigur că am ajuns acolo unde trebuia, și încă la timp. Tati m-a dus în față, ca să văd locomotiva. Era una diesel, nu cu abur, și îmi amintesc că asta m-a bucurat. Apoi, după nuntă, Mort acela mi-a aruncat cărămida în cap și am stat în comă mult timp. După aceea nu l-am mai văzut niciodată pe *Charlie, trenulețul Uu-uu*. Până acum. Ezită, apoi adăugă: Din câte știu, ăsta ar putea fi exemplarul meu... sau al lui Eddie.

– Da, și probabil că este, spuse Eddie. Era palid la față și solemn... și apoi rânji ca un copil. „Vezi ȚESTOASA, e șireată, da? Toate lucrurile slujesc Grinda."

Roland se uită spre vest.

– Soarele merge la culcare. Citește povestea, Jake, înainte să pierdem lumina.

Jake întoarse la prima pagină, le arătă desenul cu mecanicul Bob în cabina lui Charlie și începu:

– „Bob Brooks era mecanic de locomotivă pentru compania de căi ferate Lumea de Mijloc, pe segmentul St Louis–Topeka..."

24

– „...și, din când în când, copiii îl aud pe Charlie cântându-și vechiul cântec cu vocea lui joasă, groasă", încheie Jake.

Le arătă ultima ilustrație – copiii veseli care poate că, de fapt, strigau – și apoi închise cartea. Soarele se dusese la culcare; cerul era purpuriu.

– Ei, nu se potrivește *perfect*, spuse Eddie, ci e mai mult ca un vis în care apa curge uneori la deal; totuși, se potrivește destul de bine cât să mă sperie zdravăn. Aceasta este Lumea de Mijloc – teritoriul lui Charlie. Doar că aici numele lui nu e Charlie. Aici, numele lui este Monoul Blaine.

Roland se uita la Jake.

– Tu ce crezi? întrebă el. Ar trebui să ocolim orașul? Să nu ne apropiem de trenul ăsta?

Jake se gândi, cu capul plecat, cu mâinile mișcându-i-se prin blana deasă și mătăsoasă a lui Ete.

– Mi-ar plăcea, rosti el într-un final, dar dacă am înțeles eu bine cum stă treaba cu *ka*-ul, cred că n-ar trebui să facem asta.

Roland încuviință tăcut.

– Dacă așa este *ka*-ul, nici nu se mai pune problema dacă trebuie sau nu să facem asta; dacă am încerca să-l ocolim, am constata că suntem forțați să facem cale întoarsă. În cazul ăsta, e mai bine să îmbrățișăm direct inevitabilul, decât să-l amânăm. Tu ce crezi, Eddie?

Eddie medită la fel de mult ca Jake. Nu voia să aibă de-a face cu un tren vorbitor care mergea singur și, indiferent dacă-i spuneai Charlie, trenulețul Uu-uu, sau Monoul Blaine, tot ce le povestise și citise Jake sugera că era o treabă tare nasoală. Aveau însă de parcurs o distanță considerabilă și undeva, la capătul drumului, se afla lucrul pe care îl căutau ei. Și când avu gândul acesta, Eddie descoperi cu uimire că știa exact ce credea și ce voia. Ridică privirea și poate pentru întâia oară de când venise pe lumea aceea, își ațintи ochii căprui în cei albaștri ai lui Roland.

– Vreau să stau pe acel câmp de trandafiri și vreau să văd Turnul de acolo. Nu știu ce urmează după aia. Probabil ne așteaptă pe toți moartea, dar nu-mi pasă. Vreau să stau acolo. Presupun că nu-mi pasă dacă Blaine e diavolul și dacă trenul străbate iadul în drum spre Turn. Votez să mergem.

Roland încuviință și se întoarse spre Susannah.

– Păi, eu n-am avut vise cu Turnul Întunecat, spuse ea, ca să pot analiza problema la nivelul acesta – nivelul dorinței, cred că s-ar numi. Dar am ajuns să cred în *ka* și nu-s atât de insensibilă încât să nu-mi dau seama când cineva mă bate cu cioturile degetelor în cap și-mi spune: „Într-acolo, idioato.“ Dar tu, Roland? Tu ce crezi?

– Cred că am vorbit destul pe ziua de azi și că e timpul să luăm o pauză până mâine.

– Cum rămâne cu *Ghici ghicitoare ce-i!...?* întrebă Jake. Vrei să te uiți la ea?

– Vom avea timp pentru asta în altă zi, răspunse Roland. Hai să ne culcăm.

25

Dar pistolarul rămase treaz mult timp, și când ropotul ritmic de tobe reîncepu, el se ridică și se înapoie la drum. Rămase cu privirea îndreptată către pod și oraș. Într-adevăr, era diplomat, așa cum bănuia Susannah, și știuse că trenul era următorul pas pe drumul pe care îl aveau de făcut, aproape din momentul în care auzise de el... dar simțise că ar fi imprudent să o spună cu voce tare. Eddie, în special, ura să fie împins de la spate; când simțea că se întâmpla asta, lăsa pur și simplu bărbia în piept, înfigea picioarele în pământ, făcea glume prostești și se încăpățâna ca un catâr. De data aceasta voința lui era și a lui Roland, totuși asta nu însemna că nu-l putea contrazice oricând pe pistolar. Era mai sigur să lucreze cu mănuși și era și mai sigur să întrebe în loc să proclame.

Se întoarse pentru a merge înapoi... și mâna-i zbură la armă când văzu o siluetă întunecată stând la marginea drumului și uitându-se la el. Nu scosese pistolul, dar nici mult nu mai avusese pentru a o face.

– Mă gândeam eu că nu vei putea dormi după micul spectacol de adineaori, spuse Eddie.

– Nu te-am auzit. Începi să înveți... doar că de data asta puțin a lipsit să nu te alegi cu un glonț în burtă.

– Nu m-ai auzit fiindcă ești preocupat de prea multe lucruri.

Eddie i se alătură și Roland văzu, chiar și la lumina stelelor, că nu-l păcălise câtuși de puțin. Respectul lui față de Eddie continua să crească. De Cuthbert îi aducea el aminte, dar în multe feluri Eddie îl depășise deja.

Dacă-l subestimez, gândi Roland, *m-aș putea frige oricând. Iar dacă îl dezamăgesc ori dacă fac ceva care lui îi va mirosi a trădare, probabil că va încerca să mă ucidă.*

– *Tu* la ce te gândești, Eddie?

– La tine. La noi. Vreau să știi ceva. Cred că până-n seara aceasta am presupus că deja știi. Acum nu mai sunt sigur.

– Spune-mi, atunci.

Gândi din nou: *Ce bine seamănă cu Cuthbert!*

– Suntem cu tine pentru că așa trebuie să fie – ăsta e *ka*-ul tău afurisit. Dar suntem cu tine și pentru că *vrem* să fim. Știu că așa stau lucrurile în privința mea și a lui Susannah, și sunt aproape sigur că și-n privința lui Jake. Ai o minte strașnică, bătrânul meu amic întru *khef*, dar cred că o ții într-un adăpost antiaerian, fiindcă e al naibii de greu să ajungi la ea. Vreau să-l văd, Roland. Pricepi ce-ți spun? *Vreau să văd Turnul.*

Se uită atent la chipul lui Roland, aparent nu văzu ce sperase să găsească acolo și ridică mâinile a exasperare.

– Ce vreau să spun e că te rog să mă lași de urechi.

– Să te las de urechi?

– Da. Pentru că nu mai trebuie să mă tragi după tine. Vin și singur. *Venim* și singuri. Dacă ai muri în somn noaptea asta, te-am îngropa și am merge mai departe. Probabil că n-am rezista mult timp, dar măcar am muri pe drumul Grinzii. *Acum* înțelegi?

– Da. Acum înțeleg.

– Spui că mă înțelegi și eu cred că așa e... Dar mă și crezi?

Sigur că da, gândi el. *Unde altundeva ai tu de mers, Eddie, în lumea asta atât de străină pentru tine? Și ce altceva ai putea să faci? Ai fi un fermier de râsul curcilor.*

Asta era o răutate și o nedreptate, știa bine. Denigrarea liberului-arbitru confundându-l cu *ka* era mai rău decât o blasfemie; era o prostie inutilă.

– Da, spuse el. Te cred. Pe sufletul meu, te cred.

– Atunci, nu te mai comporta ca și când am fi o turmă de oi și tu ai fi ciobanul care merge în urma noastră, fluturând toiagul ca nu cumva proștii de noi să ieșim de pe drum și să intrăm într-o zonă cu nisip mișcător. Deschide-ți mintea către noi. Dacă va fi să murim în oraș sau în trenul acela, vreau să mor știind că am fost mai mult decât un pion pe tabla ta de joc.

Roland simți că i se aprind obrajii de furie, însă niciodată nu știuse să se mintă singur. Nu era furios fiindcă Eddie greșea, ci fiindcă îl citise bine. Roland fusese atent la evoluția lui, văzuse cum își lăsase închisoarea tot mai

în spate – la fel și Susannah, căci și ea fusese închisă – și totuși sufletul său nu acceptase nicio clipă pe deplin dovada simțurilor. Sufletul lui voia, aparent, să-i vadă mai departe ca pe niște creaturi diferite, inferioare.

Roland trase adânc aer în piept.

– Pistolarule, iartă-mă, rogu-te.

Eddie acceptă, dând afirmativ din cap.

– Ne paște un uragan de probleme... o simt și sunt speriat de moarte. Dar nu sunt problemele *tale*, ci ale *noastre*. Bine?

– Da.

– Cât de gravă crezi că poate ajunge situația în oraș?

– Nu știu. Știu doar că trebuie să facem tot posibilul să-l protejăm pe Jake, fiindcă tușica bătrână zicea că ambele tabere îl vor vrea. În parte, totul depinde de cât ne va lua ca să găsim trenul ăla. În și mai mare parte depinde de ce se întâmplă când îl găsim. Dacă am mai avea doi oameni, l-aș pune pe Jake într-o cutie și l-aș păzi cu arme în ambele părți. Cum nu avem, vom merge încolonați – eu primul, Jake împingând-o pe Susannah după mine și tu în coadă.

– Cât de mari pot fi problemele, Roland? Fă o presupunere.

– Nu pot.

– Ba eu cred că poți. Nu cunoști orașul, dar știi cum s-au comportat oamenii din lumea ta de când totul a-nceput să se ducă de râpă. Cât de mari pot fi problemele?

Roland se întoarse spre ropotul continuu al tobelor și căzu pe gânduri.

– Poate nu foarte mari. Presupun că luptătorii care au mai rămas sunt bătrâni și demoralizați. S-ar putea ca tu chiar s-o fi nimerit și unii să ne ofere ajutor pe drum, cum a făcut *ka-tet*-ul din River Crossing. S-ar putea să nici nu-i vedem – ne vor vedea *ei*, în schimb, vor vedea că suntem înarmați, așa că vor coborî capetele în pământ și ne vor lăsa să ne vedem de drum. De nu va fi așa, sper că se vor împrăștia ca șobolanii, dacă doborâm câțiva.

– Și dacă hotărăsc să riposteze?

Roland zâmbi sumbru.

– Atunci, Eddie, ne vom aminti *cu toții* chipurile taților noștri.

Ochii lui Eddie sclipeau în întuneric. Roland își aminti din nou de Cuthbert – Cuthbert care spusese că va crede în fantome doar atunci când

va prinde una în dinți, Cuthbert împreună cu care împrăștiase odată firimituri de pâine sub brațul spânzurătorii.

– Ți-am răspuns la toate întrebările?

– Nu... dar cred că acum ai fost sincer cu mine.

– Atunci, noapte bună, Eddie.

– Noapte bună.

Eddie se întoarse și plecă. Roland îl însoți cu privirea. Acum, că era atent, îl auzea... dar foarte slab. O luă și el înapoi, după care se întoarse spre întunericul unde se afla orașul Lud.

E ceea ce bătrâna a numit Puber. A spus că ambele tabere îl vor vrea.

De data asta n-o să mă mai lași să cad, nu-i așa?

Nu. Nici de data asta și nici altă dată.

El știa însă ceva ce niciunul dintre ei nu mai știa. Poate că, după discuția pe care tocmai o avusese cu Eddie, ar fi trebuit să le spună... și totuși, credea că va mai păstra secretul puțin timp.

În vechea limbă care odinioară fusese *lingua franca* a lumii sale, majoritatea cuvintelor, precum *khef* și *ka*, aveau multe semnificații. Cuvântul *char*, însă – *char* din Charlie, trenulețul Uu-uu, de pildă – avea doar una.

Char însemna moarte.

V

PODUL ȘI ORAȘUL

1

Întâlniră avionul prăbușit trei zile mai târziu.

Jake îl arătă cu degetul primul, la mijlocul dimineții – un licăr de lumină cam la șaisprezece kilometri depărtare, ca și când o oglindă s-ar fi aflat în iarbă. Pe măsură ce se apropiară, văzură un obiect mare și întunecat pe marginea Drumului Mare.

– Seamănă cu o pasăre moartă, spuse Roland. Una uriașă.

– Aia nu-i pasăre, zise Eddie. Ăla-i un avion. Sunt mai mult ca sigur că licărul e lumina care se reflectă în parbrizul carlingii.

O oră mai târziu, stăteau în liniște pe marginea drumului și se uitau la antica epavă. Trei ciori durdulii ședeau cocoțate pe suprafața cojită a fuzelajului, holbându-se insolent la nou-veniți. Jake desprinse o piatră de pe drum și o aruncă spre ele. Ciorile se ridicară greoaie în aer, cârâind cu indignare.

O aripă se rupsese în urma prăbușirii și zăcea la treizeci de metri distanță, o umbră ca o placă de surf în iarba înaltă. Restul avionului era aproape intact. Parbrizul se crăpase într-o explozie de firicele acolo unde îl lovise capul pilotului. În epicentru era o pată mare, de culoarea ruginii.

Ete merse săltat spre locul unde palele ruginite ale elicelor se ridicau din iarbă, le adulmecă, apoi se întoarse degrabă la Jake.

Omul din carlingă era o mumie acoperită de praf, îmbrăcată într-o vestă de piele căptușită și o cască ce avea o țintă în creștet. Buzele-i dispăruseră și dinții erau expuși într-o grimasă finală a disperării. Degete care odată fuseseră mari cât niște cârnați, dar care acum nu erau decât oase acoperite de piele, strângeau manșa. Țeasta era adâncită acolo unde se lovise de parbriz și Roland bănuia că solzii verzui-gri care-i acopereau partea stângă a feței erau tot ce mai rămăsese din creier. Capul mortului era lăsat pe spate, ca și când ar fi fost sigur, chiar și-n clipa morții, că ar putea recuceri cerul. Aripa rămasă se ițea din iarba biruitoare. Pe ea era o emblemă ștearsă, înfățișând un pumn care strângea un fulger.

– Se pare că Tușa Talitha a greșit, totuși, și că bătrânul albinos a avut dreptate, spuse Susannah cu o voce mirată. Acesta trebuie să fie David Quick, prințul proscris. Uită-te cât e de mare, Roland – trebuie să-l fi uns cu alifii ca să-l poată îndesa în carlingă!

Roland încuviință. Căldura și anii scurși transformaseră omul din pasărea mecanică într-un simplu schelet înfășurat în piele uscată, însă el încă vedea ce lat fusese în umeri și ce masiv era capul lui deformat.

– Astfel căzu Lord Perth, rosti el, și pământul s-a cutremurat sub tunet.

Jake se uită la el întrebător.

– E dintr-un poem vechi. Lord Perth a fost un uriaș care s-a dus la război cu o mie de oameni, dar se afla încă în țara lui când un băiețel a aruncat cu o piatră în el și l-a nimerit în genunchi. Uriașul s-a împleticit, greutatea armurii l-a biruit și și-a frânt grumazul în cădere.

Jake spuse:

– Ca-n povestea noastră cu David și Goliat.

– N-a fost niciun incendiu, observă Eddie. Fac pariu că a rămas pur și simplu fără combustibil și a încercat să efectueze o aterizare forțată pe drum. O fi fost el proscris sau barbar, însă avea curaj cu toptanul.

Roland aprobă și se uită la Jake.

– Te simți bine?

– Da. Dacă tipul ar fi încă, știi, viu, poate că n-aș fi.

Jake se uită de la omul mort la oraș. Lud era mult mai aproape și se vedea mult mai bine acum, și chiar dacă se zăreau multe geamuri sparte în turnuri, el, ca și Eddie, nu renunțase complet la speranța de a găsi ajutor acolo.

– Pun pariu că lucrurile pur și simplu au luat-o razna în oraș odată cu moartea lui.

– Cred că ai câștiga pariul, spuse Roland.

– Știi ceva? Jake studia din nou avionul. Oamenii care au construit orașul poate că au construit și avioane, dar sunt aproape sigur că acesta este unul de-al nostru. În clasa a cincea, am scris o compunere despre lupta aeriană și cred că-l recunosc. Roland, pot să mă uit mai de aproape?

Roland dădu afirmativ din cap.

– Vin cu tine.

Împreună, se apropiară de avion, iarba înaltă frecându-se de pantalonii lor și foșnind.

– Uite, zise Jake. Vezi mitraliera de sub aripă? E un model nemțesc cu răcire pe aer, iar ăsta e un Focke-Wulf dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial. Sunt sigur de asta. Și atunci, ce caută aici?

– Multe avioane dispar, interveni Eddie. Ia, de pildă, Triunghiul Bermudelor. Ăsta, Roland, e un loc deasupra unuia dintre oceanele noastre. Se spune că e o făcătură. Poate că e o ușă uriașă între lumile noastre – una aproape întotdeauna deschisă. Eddie își strânse umerii și efectuă o imitație proastă a lui Rod Serling: Legați-vă centurile de siguranță și pregătiți-vă pentru turbulențe: tocmai intrați în... Zona Roland!

Jake și pistolarul, care stăteau acum sub singura aripă a avionului, îl ignorară.

– Ridică-mă, Roland.

Pistolarul scutură din cap.

– Aripa asta pare solidă, dar nu e... chestia asta e aici de foarte mult timp, Jake. O să cazi.

– Ține-mi scara, atunci.

Eddie spuse:

– Îi țin eu, Roland.

Roland își studie preț de o clipă mâna dreaptă împuținată, ridică din umeri, apoi împleti degetele.

– Ajunge așa. E ușor.

Jake își dădu jos mocasinul și apoi călcă în scara făcută de Roland. Ete începu să latre ascuțit, însă Roland nu-și dădea seama dacă e de emoție sau de panică.

Pieptul lui Jake era lipit acum de un flaps ruginit al avionului și băiatul se uita direct la desenul cu pumnul și fulgerul. Pe o parte, se dezlipise puțin de pe aripă. Prinse de partea aceea și trase. Abțibildul se desprinse atât de ușor, încât Jake ar fi căzut dacă Eddie, care stătea direct în spatele lui, nu l-ar fi echilibrat cu o mână pe fund.

– *Știam* eu, zise Jake.

Mai era un simbol sub cel cu pumnul și fulgerul, iar acum era vizibil aproape complet. Era o svastică.

– Voiam doar s-o văd cu ochii mei. Acum mă poți lăsa jos.

Porniră din nou la drum, dar putură să vadă coada avionului de fiecare dată când se uitară înapoi în după-amiaza aceea, ridicându-se din iarba înaltă aidoma monumentului funerar al lui Lord Perth.

2

În seara aceea fu rândul lui Jake să facă focul. Când lemnele erau aranjate pe placul pistolarului, acesta îi dădu băiatului amnarul.

– Să vedem cum te descurci.

Eddie și Susannah ședeau într-o parte, cu brațele împletite afectuos pe după mijloc. Aproape de capătul zilei, Eddie găsise o floare galben-deschis alături de drum și o culesese pentru ea. Astă-seară, Susannah o purta în păr și de fiecare dată când se uita la Eddie, buzele i se curbau într-un zâmbet mic și ochii i se umpleau de lumină. Roland observase aceste lucruri, și-l bucurau. Iubirea lor se adâncea, se întărea. Asta era bine. Trebuia să fie foarte adâncă și tare ca să reziste lunilor și anilor care urmau.

Jake scoase o scânteie, care se stinse la câțiva centimetri buni de vreascuri.

– Ține piatra aproape, îl instrui Roland, și ține-o nemișcată. Și n-o *lovi* cu fierul, Jake, ci abia *atinge-o.*

Jake încercă din nou și de data aceasta scânteia sări direct în vreascuri. Ieși un firicel de fum, dar focul nu se aprinse.

– Nu cred că mă pricep prea bine.

– O să te pricepi. Între timp, gândește-te la asta. Ce se îmbracă la căderea nopții și se dezbracă la ivirea zorilor?

– Hă?

Roland mută mâinile lui Jake și mai aproape de mormanul mic de vreascuri.

– Cred că asta nu e-n cărțulia ta.

– O, e o ghicitoare!

Jake mai scăpără o scânteie. De daza aceasta, o flacără mică licări în vreascuri înainte să se stingă.

– Știi și din astea?

Roland aprobă din cap.

– Și nu puține. Când eram mic, cred că știam o mie. Făceau parte din educația mea.

– Serios? De ce să studiezi ghicitori?

– Vannay, profesorul meu, a spus că un băiat care știe să rezolve ghicitori e un băiat care știe să gândească prin ricoșeu. Ținea concursuri de ghicitori la fiecare amiază de vineri, și băiatul sau fata care câștiga putea pleca de la școală mai devreme.

– Tu, Roland, ai plecat deseori mai devreme? întrebă Susannah.

Pistolarul clătină din cap, surâzând în barbă.

– Îmi plăceau ghicitorile, dar n-am fost niciodată bun la rezolvarea lor. Vannay spunea că de vină e faptul că gândesc prea adânc. Tata spunea, dimpotrivă, că am prea puțină imaginație. Cred că amândoi aveau dreptate..., dar cred că tata avea ceva mai multă. Am putut întotdeauna să scot arma mai repede decât colegii mei, și să trag mai drept, dar nu m-am descurcat niciodată prea bine la gândirea prin ricoșeu.

Susannah, care fusese atentă la modul în care Roland relaționase cu bătrânii din River Crossing, credea că pistolarul se subestima, dar nu spuse nimic.

– Uneori, în nopțile de iarnă, se țineau concursuri de ghicitori în sala mare. Când erau doar tinerii, Alain câștiga mereu. Când jucau și adulții, câștigător ieșea Cort. El uitase mai multe ghicitori decât știuserăm noi vreodată și, după Ziua Sărbătorii Ghicitorilor, Cort ducea întotdeauna gâsca acasă. Ghicitorile au mare putere și toți știu una sau două.

– Până și eu, spuse Eddie. De pildă, de ce a trecut drumul copilul mort?

– Asta-i o prostie, Eddie, zise Susannah, dar surâdea.

– Pentru că era capsat de pui! țipă Eddie și rânji când Jake izbucni în râs, lovind și împrăștiind grămăjoara de vreascuri. Hi, hi, hi, am un milion de din astea, oameni buni!

Roland, totuși, nu râdea. El părea, de fapt, nițel ofensat.

– Iartă-mă c-o spun, Eddie, dar asta *chiar* că-i o prostie.

– Iisuse, Roland, îmi pare rău, făcu Eddie. Încă zâmbea, însă părea ușurel iritat. Uit mereu că ți-ai pierdut simțul umorului în Cruciada Copiilor sau ce-o fi fost aia.

– Doar că eu iau ghicitorile în serios. Am fost învățat că abilitatea de a le rezolva e semnul unei minți sănătoase și raționale.

– Ei, n-or să înlocuiască niciodată operele lui Shakespeare, zise Eddie. Adică, hai să nu exagerăm.

Jake se uita gânditor la Roland.

– În cartea mea scrie că ghicitorile sunt cel mai vechi joc pe care oamenii încă-l mai joacă. În lumea noastră, adică. Iar ghicitorile erau în trecut ceva foarte serios, nu doar simple glume. Oamenii se omorau din cauza lor.

Roland se uita în zare, în întunericul tot mai adânc.

– Da. Am văzut asta cu ochii mei.

Își amintea o Zi a Sărbătorii Ghicitorilor care se încheiase nu cu oferirea gâștei ca premiu, ci cu omul sașiu cu pălărie înzorzonată prăbușit în țărână, cu un pumnal înfipt în piept. Pumnalul lui Cort. Omul fusese un cântăreț și acrobat ambulant care încercase să-l înșele pe Cort furând carnețelul arbitrului în care erau ținute răspunsurile, pe fâșii mici de scoarță.

– Ei, iartă-mă *tare*, făcu Eddie.

Susannah se uita la Jake.

– Am uitat complet de cartea cu ghicitori pe care ai adus-o cu tine. Pot să mă uit la ea acum?

– Sigur. E-n ghiozdanul meu. Răspunsurile lipsesc, însă. Poate de aia mi-a dat-o domnul Tower...

O mână îl prinse deodată de umăr, cu forță.

– *Cum* îl chema? întrebă Roland.

– Domnul Tower, zise Jake. Calvin Tower. Nu ți-am spus?

– Nu. Roland relaxă încet strânsoarea de pe umărul băiatului. Dar acum, că-l aud, presupun că nu mă surprinde.

Eddie deschisese ghiozdanul lui Jake și găsise *Ghici ghicitoare ce-i!* I-o dădu lui Susannah.

– Știi, zise el, întotdeauna am crezut că gluma cu copilul mort e bunicică. De prost-gust, poate, dar bunicică.

– Mie nu-mi pasă de gust, spuse Roland. N-are sens și e imposibil de rezolvat, și asta o face să fie o prostie. O ghicitoare bună n-are caracteristicile astea două.

– Iisuse! Da' *chiar* că voi luați în serios treburile astea, nu-i așa?

– Da.

Jake, între timp, reașezase vreascurile și se gândise la ghicitoarea care stârnise discuția. Acum, zâmbi brusc.

– Focul. Ăsta-i răspunsul, nu-i așa? Îl îmbraci noaptea, îl dezbraci dimineața. Dacă pui în loc de „a îmbrăca", „a face", răspunsul e simplu.

– Așa-i.

Roland îi întoarse zâmbetul lui Jake, dar ochii îi rămaseră la Susannah, privind-o cum frunzărea cărțulia zdrențuită. Văzând-o cum se încrunta și observând felul cum își rearanjă floarea galbenă din păr atunci când aceasta dădu să cadă, crezu că doar ea ar simți, eventual, că ponosita cărțulie cu ghicitori ar putea fi la fel de importantă ca *Charlie, trenulețul Uu-uu*... poate chiar mai importantă. Se uită de la ea la Eddie și se simți din nou iritat de nerozia ghicitorii tânărului. Acesta se mai asemăna într-un fel cu Cuthbert, un fel cam nefericit: lui Roland îi venea uneori să-l scuture până când să facă să-i sângereze nasul și să-i cadă dinții din gură.

Ușurel, pistolarule... ușurel! Vocea lui Cort, aproape râzând, se făcu auzită în mintea sa și Roland își înlătură fără tragere de inimă sentimentele puternice. Era mai ușor să facă asta atunci când își amintea că Eddie nu se putea împotrivi ocazionalelor expediții pe tărâmul nonsensului; caracterul era și el, măcar în parte, format de *ka*, și Roland știa bine că pe Eddie nu îl caracteriza doar nonsensul. De fiecare dată când făcea greșeala de a crede că așa stăteau lucrurile, era bine să-și aducă aminte de conversația lor de pe marginea drumului, cu trei nopți în urmă, când Eddie îl acuzase că-i folosește ca pioni pe tabla lui de joc. Asta îl mâniase... dar se și apropiase de adevăr destul de mult, încât să-l rușineze.

Din fericire nebănuind aceste gânduri, Eddie întrebă:

– Ce e verde, cântărește o sută de tone și trăiește pe fundul oceanului?

– Știu eu, spuse Jake. Moby Muci, Marea Balenă Verde.

– O idioție, murmură Roland.

– Mda... și tocmai de aici efectul comic, zise Eddie. Și *glumele* urmăresc să te facă să gândești prin ricoșeu. Vezi tu... Se uită la chipul lui Roland, râse și ridică mâinile în aer. Nu contează. Mă dau bătut. N-ai înțelege. Nici într-un milion de ani. Hai să ne uităm la cartea aia afurisită. O să-ncerc chiar să o iau în serios... dacă putem mânca înainte ceva la cină.

– Fii atent la mine, zise pistolarul cu un zâmbet scurt.

– Hă?

– Asta înseamnă că ne-am înțeles.

Jake frecă fierul de cremene. O scânteie sări și de data aceasta vreascurile prinseră foc. Băiatul se așeză satisfăcut mai în spate și privi flăcările cum se întindeau, ținând un braț pe după gâtul lui Ete. Se simțea foarte mulțumit de sine. Ațâțase focul de seară... și ghicise răspunsul la ghicitoarea lui Roland.

3

– Am eu una, spuse Jake când mâncau burritos de la cină.

– E cumva una prostească? întrebă Roland.

– Nu. E una adevărată.

– Atunci, încearcă-mă cu ea.

– Bine. Cine umblă, dar n-are picioare; cine are gură, dar nu vorbește; cine are pat, dar nu doarme; cine are brațe, dar n-are mâini?

– E bună, spuse Roland bonom, dar e veche. Râul.

Jake rămase puțin descumpănit.

– Da' știu că ești greu de încuiat.

Roland aruncă ultima bucată de burrito lui Ete, care o acceptă vesel.

– Eu, nu. Eu sunt ceea ce Eddie numește mator. Trebuia să-l vezi pe Alain. El colecționa ghicitori așa cum o doamnă colecționează evantaie.

– Amator, Roland, bătrâne, zise Eddie.

– Mulțumesc. Încearcă asta: Cine stă culcată-n pat / Și în picioare? / Întâi albă, apoi roșie pielea o are / Cu cât se face mai rotofeie / Cu atât place mai mult la femeie?

Eddie izbucni în râs.

– Un penis! urlă el. Vulgar, Roland! Dar îmi place! Îmi *plaaaace!*

Roland clătină din cap.

– Răspuns greșit. O ghicitoare bună este uneori un puzzle în cuvinte, ca a lui Jake despre râu, dar alteori e mai mult ca un truc de magician, te face să te uiți într-o direcție și acțiunea e în altă parte.

– E una dublă, spuse Jake.

Explică ce spusese Aaron Deepneau despre Ghicitoarea lui Samson. Roland încuviință.

– E cumva căpșuna? întrebă Susannah, apoi își răspunse singură: Sigur că este. E ca ghicitoarea cu focul. Conține o metaforă ascunsă. Odată ce înțelegi metafora, poți rezolva ghicitoarea.

– Am metaforizat sexul, dar ea m-a plesnit peste față și mi-a întors spatele când am întrebat-o, le zise Eddie cu tristețe. Toți îl ignorară.

– Dacă înlocuiești „se face" cu „crește", continuă Susannah, e ușor. Întâi albă, apoi roșie pielea o are. Cu cât crește mai rotofeie, cu atât place mai mult la femeie.

Arăta mândră de sine. Roland aprobă cu o mișcare a capului.

– Răspunsul auzit de mine mereu era *grușună*, dar sunt sigur că amândouă răspunsurile înseamnă același lucru.

Eddie luă *Ghici ghicitoare ce-i!* și începu să o frunzărească.

– Ce zici de asta, Roland? Când o ușă nu e o ușă?

Roland se încruntă.

– Asta-i altă stupizenie de a ta? Pentru că răbdarea mea...

– Nu. Am promis să le iau în serios și asta fac... asta *încerc*, cel puțin. E-n cartea asta și întâmplarea face să știu răspunsul. Am auzit-o când eram mic.

Jake, care știa și el răspunsul, îi făcu cu ochiul lui Eddie. Eddie îi făcu și el cu ochiul și îl amuză să vadă că Ete încerca să-i imite. Bumblerul închidea însă ambii ochi și, până la urmă, se dădu bătut.

Roland și Susannah, între timp, se frământau cu problema.

– Trebuie să aibă ceva de-a face cu iubirea, spuse Roland. *A door, adore.*[1] Când adorarea nu e adorare... Hmm...

– Hmm... făcu și Ete.

Felul în care imită tonul gânditor al lui Roland era perfect. Eddie îi făcu iarăși cu ochiul lui Jake. Jake își acoperi gura pentru a ascunde un zâmbet.

– Răspunsul e iubirea falsă? întrebă Roland într-un târziu.

– Nu.

– Fereastra, spuse Susannah brusc și hotărât. Când o ușă nu e o ușă? Când e fereastră.

– Nu.

Eddie surâdea cu gura până la urechi acum. Pe Jake însă îl uimea cât de departe de adevăr nimeriseră amândoi. Acolo acționa magia, gândi el. O magie destul de banală, nici vorbă de covoare zburătoare sau elefanți care dispar, însă era vorba de magie. Dintr-odată, văzu ceea ce făceau ei – un simplu joc de ghicitori în jurul focului – într-o lumină cu totul nouă. Era ca și când ai juca baba oarba, doar că în jocul acesta ochii erau legați cu cuvinte.

– Mă dau bătută, zise Susannah.

– Și eu, făcu Roland. Spune-ne răspunsul, dacă-l știi.

– Răspunsul e ușa raiului. O ușă nu e o ușă când e ușa raiului. Pricepeți?

Eddie observă cum înțelegerea își lăsă amprenta pe trăsăturile lui Roland și întrebă, puțin temător:

– Ți se pare că e una rea? Încercam să fiu serios de data asta, Roland... sincer.

– Nu-i deloc rea. Dimpotrivă, e foarte bună. Cort ar fi rezolvat-o, sunt sigur... probabil și Alain. E foarte inteligentă. Am făcut ceea ce făceam întotdeauna la școală: am complicat-o mai mult decât era nevoie și am sărit peste răspuns.

– Chiar e ceva de capul ei, nu-i așa? făcu Eddie gânditor.

Roland încuviință, dar Eddie nu văzu; se uita în adâncul focului, unde zeci de trandafiri înfloreau și se ofileau în tăciuni.

Roland spuse:

– Încă una și ne culcăm. Doar că de acum încolo vom sta de strajă. Tu primul, Eddie, apoi Susannah. Eu iau ultimul cart.

– Și eu? întrebă Jake.

---

[1] „O ușă“, „a adora“. Joc de cuvinte intraductibil (n. tr.).

– Poate mai târziu îți vine și ție rândul. Acum, însă, e mai important să te odihnești.

– Chiar crezi că e necesar să stăm de pază? întrebă Susannah.

– Nu știu. Și ăsta-i cel mai bun motiv s-o facem. Jake, alege-ne o ghicitoare din cartea ta.

Eddie îi dădu băiatului *Ghici ghicitoare ce-i!* Acesta o frunzări și se opri aproape de final.

– Ha! Asta-i bestială.

– S-o auzim, spuse Eddie. Dacă n-o descâlcesc eu, o descâlcește Suze. Ne știu toți la toate sărbătorile de pretutindeni ca Eddie Dean și Regina Ghicitorilor.

– Ce spirituali suntem în seara asta, făcu Susannah. Mai vedem noi cât de spiritual o să fii după ce vei sta pe marginea drumului până la miezul nopții, scumpișor.

Jake citi:

– „Este și totuși nu există, dar are un nume. E uneori lungă, alteori scurtă, stă cu voi și vă ascultă."

Discutară ghicitoarea preț de aproape cincisprezece minute, însă niciunul nu se încumetă să dea un răspuns.

– Poate o descâlcim în somn, propuse Jake. Așa am rezolvat-o pe cea cu râul.

– Ce carte ieftină, cu răspunsurile rupte, spuse Eddie.

Se ridică și își înfășură pătura de piele în jurul umerilor ca pe o mantie.

– Păi, chiar a fost ieftină. Domnul Tower mi-a dat-o gratis.

– La ce să fiu atent, Roland? întrebă Eddie.

Pistolarul ridică din umeri și se întinse pe spate.

– Nu știu, dar cred c-o să-ți dai seama când o să vezi sau o să auzi ceva.

– Trezește-mă când începe să te ia somnul, zise Susannah.

– Fii sigură de asta.

4

Un șanț năpădit de iarbă însoțea drumul pe o parte și Eddie se așeză de cealaltă parte a lui, cu pătura pe umeri. Un văl subțire de nori acoperise cerul

nopții, ascunzând o parte dintre stele. Un vânt puternic sufla dinspre vest. Când Eddie întoarse fața în acea direcție, simți clar mirosul bivolilor care stăpâneau acum câmpiile acelea – un iz de blană încinsă și balegă proaspătă. Ascuțimea simțurilor pe care o recăpătase în ultimele câteva luni era uimitoare... și, în astfel de momente, totodată puțin înfricoșătoare.

Foarte slab, auzi mugetul unui bivol.

Se întoarse spre oraș și, după un timp, începu să i se pară că vede scântei de lumină în depărtare – lumânările electrice din povestea gemenilor – însă era perfect conștient că probabil nu vedea decât ceea ce-și dorea să vadă.

Ești foarte departe de 42nd Street, iubire – speranța e un lucru mare, orice ar spune oamenii, dar nu spera atât de tare încât să pierzi din vedere ideea asta: ești foarte departe de 42nd Street. Acolo în față nu e New Yorkul, oricât de mult ți-ai dori tu să fie. Acela e Lud, și nimeni nu știe ce este, de fapt. Iar dacă ții minte asta, poate că nu vei păți nimic.

Își petrecu timpul de pază încercând să găsească răspuns la ultima ghicitoare a serii. Perdaful pe care i-l trăsese Roland pentru gluma cu copilul mort nu-i picase bine și i-ar fi plăcut să poată începe dimineața dându-le răspunsul corect. Sigur că nu puteau verifica *niciun* răspuns la sfârșitul cărții, dar avea o bănuială că, în cazul ghicitorilor bune, un răspuns corect era de regulă evident.

Uneori lungă, alteori scurtă. Considera că aceasta era cheia și tot restul nu erau probabil decât indicații false. Ce *era* uneori lung și alteori scurt? Pantalonii? Nu. Nu puteau fi pantalonii. Poveștile? Ca pantalonii, nu i se părea că sună bine. *Băuturile* erau uneori lungi și alteori scurte...

– Comanda, murmură el și, preț de un moment, crezu că găsise soluția – ambele adjective se potriveau ca o mănușă. O comandă lungă era un meniu complet; una scurtă era ceva ce îmbucai pe fugă la un restaurant – un hamburger sau o salată cu ton. Doar că nici comenzile lungi și nici salatele cu ton nu *stau cu voi și vă ascultă.*

Simți un val de frustrare și nu putu să nu zâmbească în sinea sa, văzând cum se frământa pentru un joc de cuvinte dintr-o cărțulie pentru copii. Chiar și așa, găsea ceva mai ușor de crezut că oamenii chiar s-ar putea ucide unii pe alții din cauza unor ghicitori... dacă miza era destul de mare și dacă se trișa.

Las-o baltă... faci exact ce a spus Roland, exagerezi problema.

Totuși, la ce altceva se putea gândi?

Atunci, ropotul de tobe din oraș reîncepu și el avu ceva la care să se gândească. Nu era în crescendo; într-un moment nu era acolo și-n următorul bubuia cu forță maximă, ca și când ar fi fost apăsat un buton. Eddie se duse la marginea drumului, se întoarse către oraș și ascultă. După câteva momente, se uită înapoi să vadă dacă tobele nu-i treziseră pe ceilalți, dar era tot singur. Se răsuci spre Lud și făcu palmele pâlnie la urechi.

Bum... da-bum... da-bum-bumbum-bum.

Bum... da-bum... da-bum-bumbum-bum.

Eddie era din ce în ce mai convins că avusese dreptate privind ce anume era; că rezolvase măcar ghicitoarea aceasta.

Bum... da-bum... da-bum-bumbum-bum.

Ideea că stătea pe marginea unui drum pustiu într-o lume aproape pustie, că stătea la aproximativ două sute șaptezeci de kilometri depărtare de un oraș construit de o fabuloasă civilizație pierdută și că asculta răpăit de tobe rock'n'roll... era o nebunie, însă era oare o nebunie mai mare decât un semafor care clincănea și scotea un steguleț verde ruginit pe care scria TRECEȚI? Era oare o nebunie mai mare decât să descoperi epava unui avion nemțesc din anii 1930?

Eddie cântă în șoaptă versurile piesei Z.Z. Top:

You need just enough of that sticky stuff
To hold the seam on your fine blue-jeans
I say yeah, yeah...

Se potriveau perfect cu ritmul. Era percuția disco a piesei „Velcro Fly". Eddie era sigur de asta.

Peste scurt timp, sunetul se opri la fel de brusc cum începuse, și el mai auzi doar vântul și, mai slab, râul Send, care avea pat, dar nu dormea niciodată.

5

Următoarele patru zile fură lipsite de evenimente. Merseră; observară cum podul și orașul creșteau în dimensiune și se vedeau tot mai clar; ridicară

tabără; mâncară; își spuseră ghicitori; stătură de strajă cu rândul (Jake îl bătuse la cap pe Roland să-l lase și pe el să stea de pază cele două ore dinaintea zorilor); dormiră. Singurul incident remarcabil avu legătură cu albinele.

În jurul prânzului, în a treia zi de la descoperirea avionului prăbușit, ajunse la ei un bâzâit care crescu și tot crescu, până ce doar asta se mai auzea. În cele din urmă, Roland se opri.

– Acolo, spuse el și arătă spre un pâlc de eucalipți.

– Par a fi albine, zise Susannah.

Ochii albastru-șters ai lui Roland sclipiră.

– Poate o s-avem un mic desert astă-seară.

– Nu știu cum să-ți spun, Roland, zise Eddie, dar mie nu-mi place să fiu înțepat.

– Nimănui nu-i place, fu Roland de acord, dar azi nu suflă deloc vântul. Cred că le putem adormi cu fum și să furăm fagurele de sub ele fără să dăm foc la o jumătate de lume. Hai să aruncăm o privire.

O duse pe Susannah, care abia aștepta aventura, la fel ca pistolarul, spre pâlc. Eddie și Jake veniră după ei și Ete, trăgând aparent concluzia că discreția era mai bună, rămase pe marginea Drumului Mare, gâfâind ca un cățel și uitându-se după ei cu băgare de seamă.

Roland se opri la marginea copacilor.

– Rămâneți unde sunteți, le spuse el lui Eddie și Jake, pe un ton moale. Mergem să aruncăm o privire. Vă fac eu semn să veniți, dacă totul e bine.

O purtă pe Susannah în umbrele pestrițe ale crângului, iar Eddie și Jake rămaseră la soare, mijind ochii după ei.

Era mai răcoare la umbră. Bâzâitul albinelor era un sunet egal, hipnotic.

– Sunt prea multe, murmură Roland. Vara e pe sfârșite; ar trebui să fie plecate la cules. Nu știu...

Zări un cuib, o umflătură ca o tumoare în scobitura unui copac din mijlocul poienii, și se întrerupse.

– Ce-o fi cu ele? întrebă Susannah cu o voce moale, îngrozită. Roland, care o fi *problema* cu ele?

O albină, durdulie și leneșă ca o muscă țețe în octombrie, bâzâi pe lângă capul ei. Susannah se feri.

Roland le făcu semn celorlalți să vină. Aceștia se apropiară și rămaseră cu privirea ațintită la cuib, fără a scoate o vorbă. Despărțiturile nu erau hexagoane

perfecte, ci găuri făcute la întâmplare, de toate formele și mărimile; cuibul în sine părea topit în chip ciudat, ca și când cineva l-ar fi pârlit cu aruncătorul de flăcări. Albinele care se târau leneșe pe suprafața lui erau albe ca zăpada.

– N-o să avem miere-n seara asta, anunță Roland. Ce am putea lua din fagurele ăla o fi dulce, dar ne-ar otrăvi la fel de sigur cum noaptea vine după zi.

Una dintre groteștile albine albe zbură greoi pe lângă capul lui Jake. Băiatul se feri, cu o expresie de scârbă pe față.

– Ce le-a făcut asta? întrebă Eddie. Ce le-a făcut-o, Roland?

– Același lucru care a pustiit totul în jur; lucrul care încă-i face pe mulți bivoli să vină pe lume ca niște monștri sterili. L-am auzit numit Războiul Vechi, Marele Foc, Cataclismul și Marea Otrăvire. Orice ar fi fost, a fost începutul tuturor problemelor noastre și s-a petrecut cu mult timp în urmă, cu o mie de ani înainte ca stră-străbunicii locuitorilor din River Crossing să se fi născut. Efectele fizice – bivolii cu două capetele, albinele albe și altele asemenea – s-au împuținat odată cu trecerea timpului. Am văzut asta cu ochii mei. Celelalte modificări sunt mai mari, dar mai greu de văzut, și încă mai continuă.

Priviră albinele albe cum se târau, amețite și neputincioase, pe suprafața cuibului lor. Unele încercau, aparent, să lucreze; majoritatea doar se plimbau, lovindu-se cap în cap și cățărându-se una peste cealaltă. Eddie își aminti dintr-odată o secvență de film pe care o văzuse cândva. Prezenta o ceată de supraviețuitori care părăseau zona în care explodase o magistrală de gaz, culcând la pământ aproape un întreg cvartal dintr-un oraș californian. Albinele îi aduceau aminte de acei supraviețuitori năuci, prostrați.

– Ați avut un război nuclear, nu-i așa? întrebă el aproape acuzator. Marii Străbuni ăștia despre care-ți place să vorbești... și-au aruncat în aer fundurile mari și bătrâne de nu s-au văzut, nu-i așa?

– Nu *știu* ce s-a întâmplat. Nimeni nu știe. Înscrisurile acelor vremuri s-au pierdut și puținele povești rămase sunt confuze și contradictorii.

– Hai să plecăm de aici, propuse Jake cu voce tremurată. Mi se face rău să mă uit la insectele alea.

– Și mie, scumpule, spuse Susannah.

Așa că lăsară albinele să-și vadă de viața lor dezaxată în pâlcul de copaci străvechi și nu mâncară miere în acea seară.

6

– Când ai de gând să ne spui ceea ce *știi?* întrebă Eddie a doua zi dimineață.

Ziua era luminoasă și albastră, însă aerul era mușcător; prima toamnă petrecută în lumea acea era aproape de ei.

Roland se uită în jur.

– Cum adică?

– Aș vrea să aud toată povestea ta, de la un capăt la altul, începând cu Gilead. Cum ai crescut acolo și ce s-a întâmplat de s-a sfârșit totul. Vreau să știu cum ai aflat de Turnul Întunecat și de ce ai plecat în căutarea lui. Vreau să aflu și despre primul tău grup de prieteni. Și ce s-a întâmplat cu ei.

Roland își dădu jos pălăria, își șterse sudoarea de pe frunte, apoi o puse la loc.

– Ai tot dreptul să știi lucrurile astea, presupun, și ți le voi spune... dar nu acum. E o poveste foarte lungă. Nu mă așteptam să o spun cuiva și o voi spune doar o dată.

– Când? insistă Eddie.

– La momentul potrivit, răspunse Roland și cu asta trebui să se mulțumească.

7

Roland se trezi cu un moment înainte ca Jake să-nceapă să-l scuture. Se ridică în capul oaselor și se uită în jur, dar Eddie și Susannah încă dormeau adânc și, la prima lumină palidă a dimineții, pistolarul nu vedea nimic nelalocul lui.

– Ce este? întrebă cu voce joasă.

– Nu știu. Lupte, poate. Vino să auzi.

Roland aruncă pătura deoparte și-l urmă pe Jake. Socotea că mai aveau doar trei zile de mers până la locul unde râul Send trecea prin fața orașului și unde podul – construit drept pe traseul Grinzii – domina orizontul. Înclinarea lui pronunțată era mai vizibilă ca oricând și pistolarul vedea cel puțin o duzină de goluri acolo unde cablurile, supuse la prea mare tensiune, se rupseseră asemenea corzilor unei lire.

Astă-seară, vântul sufla direct spre ei, cum stăteau așa, întorși spre oraș, și sunetul pe care îl aducea cu el era slab, dar clar.

– Lupte *să fie?* întrebă Jake.

Roland încuviință și duse un deget la buze.

Auzi strigăte slabe, un uruit ca de obiect mare căzând și – sigur – tobele. Acum se auzi încă un uruit, mai muzical: sunet de sticlă spartă.

– Măiculiță, șopti Jake și se apropie de pistolar.

Apoi răsunară sunetele pe care Roland sperase să nu le audă: răpăit grăbit și sec de foc de arme mici, urmat de un bubuit puternic, spart – evident, o explozie de un fel sau altul. Se rostogoli pe câmpii spre ei ca o minge de bowling invizibilă. După aceea, strigătele, bufnetele și zăngăniturile scăzură repede sub nivelul sonor al tobelor. După câteva secunde, tăcură și tobele la fel de brusc ca până atunci și orașul se cufundă din nou în tăcere. Acum însă acea tăcere era încărcată de amenințare.

Roland cuprinse umerii lui Jack cu un braț.

– Încă nu e prea târziu să ocolim, spuse el.

– Nu putem.

– Din cauza trenului?

Jake încuviință și replică:

– Blaine e hain, dar e *musai* să luăm trenul. Și doar în oraș putem urca în el.

Roland se uită meditativ la băiat.

– De ce spui că e *musai?* Asta e *ka?* Fiindcă, Jake, trebuie să înțelegi că tu încă nu știi multe despre *ka* – e genul de lucru despre care înveți cât trăiești.

– Nu știu dacă e sau nu *ka*, dar știu că nu putem intra neprotejați în ținuturile pustii, iar protecție înseamnă Blaine. Fără el, vom muri, așa cum albinele alea pe care le-am văzut vor muri la venirea iernii. Trebuie să fim protejați. Fiindcă ținuturile pustii sunt otravă.

– De unde știi lucrurile astea?

– Nu *știu!* zise Jake aproape mânios. Pur și simplu, așa *e*.

– Bine, spuse Roland împăciuitor. Se uită din nou spre Lud. Dar va trebui să fim al naibii de atenți. E puțin probabil să mai aibă încă praf de pușcă. Dacă au, totuși, s-ar putea să aibă lucruri chiar și mai puternice. Mă îndoiesc că știu să le folosească, dar asta nu face decât să crească pericolul. S-ar putea aprinde la mânie și să ne arunce pe toți în aer.

– Er, rosti o voce gravă înapoia lor.

Întoarseră amândoi privirea și-l văzură pe Ete stând pe marginea drumului și uitându-se la ei.

8

Mai târziu în ziua aceea, ajunseră la un drum nou, care venea spre ei dinspre vest și se unea cu drumul lor. Dincolo de acel punct, Drumul Mare – acum mult mai larg și brăzdat pe mijloc de un despărțitor dintr-o piatră neagră, lucioasă – începea să se afunde și rambleurile năruite de ciment care se ridicau de o parte și de alta le dădeau pelerinilor un sentiment de claustrofobie. Se opriră într-un loc unde unul dintre acele diguri de ciment fusese spart, deschizând câmpul vizual spre terenul liber de dincolo, și luară o masă ușoară, nesatisfăcătoare.

– De ce crezi că au afundat drumul în felul ăsta, Eddie? întrebă Jake. Vreau să zic că cineva *l-a făcut* intenționat așa, nu?

Eddie se uită prin spărtura din ciment, unde câmpiile se întindeau mai netede ca oricând, și încuviință.

– Atunci, de ce?

– Nu știu, băiete, răspunse Eddie, însă credea că știe.

Aruncă o privire spre Roland și bănuia că și el știa. Drumul afundat care ducea la pod fusese o măsură de apărare. Soldații puși în vârful pantelor de ciment puteau controla cele două redute bine concepute. Dacă apărătorilor nu le plăcea cum arătau oamenii care se apropiau de Lud pe Drumul Mare, puteau să dezlănțuie potopul distrugerii asupra lor.

– Ești *sigur* că nu știi? insistă Jake.

Eddie îi adresă un zâmbet și încercă să nu-și mai imagineze că exista acolo un descreierat chiar în clipa aceea, unul care se pregătea să rostogolească spre ei, pe una dintre rampele acelea de ciment bătute de vreme, o bombă mare și ruginită.

– N-am nici cea mai mică idee, spuse el.

Susannah șuieră dezgustător printre dinți.

– Drumul ăsta se duce dracului, Roland. Speram să terminăm cu harnașamentul ăla nenorocit, da' n-ar fi rău să-l scoți din nou.

El aprobă și scotoci în desagă, fără alte cuvinte.

Starea Drumului Mare se deteriora pe măsură ce alte drumuri mai mici se uneau cu el, ca afluenții unui râu. Pe când se apropiau de pod, pietrele de pavaj fură înlocuite de o suprafață pe care Roland o crezu de metal și ceilalți de asfalt. Nu rezistase la fel de bine ca pavajul. Scurgerea timpului își spusese cuvântul; trecerea a nenumărați cai și căruțe de când se făcuseră ultimele reparații și-l spusese și mai tare. Suprafața fusese transformată în pietriș înșelător. A merge pe jos avea să fie dificil, iar ideea de a împinge scaunul lui Susannah pe acolo era ridicolă.

Malurile de pe ambele laturi se făcuseră tot mai abrupte, iar acum, pe culmea lor, se vedeau forme subțiri și ascuțite profilate pe cer. Roland se gândi la vârfuri de săgeată – unele uriașe, arme făcute de un trib de uriași. Tovarășilor lui li se părea că semănau cu niște rachete sau proiectile ghidate. Susannah se gândi la rachetele Redstone lansate de la Cape Canaveral; Eddie se gândi la rachetele SAM, unele construite spre a fi lansate de pe platformele camioanelor, depozitate pe tot cuprinsul Europei; Jake se gândi la rachetele ICBM ascunse în silozuri de beton ranforsat sub câmpiile din Kansas și-n munții nepopulați din Nevada, programate să riposteze la un atac venit din China sau URSS, în eventualitatea armaghedonului nuclear. Toți simțiră ca și când ar fi intrat într-o întunecată și crâncenă zonă de umbră ori într-o regiune aflată sub un blestem vechi, dar încă puternic.

La câteva ore după ce ajunseră în zona aceea – Jake o boteză Gauntlet – rambleurile de ciment se întrerupseră într-un loc unde se întâlneau șase drumuri de acces, ca firele unei pânze de păianjen, și acolo terenul se deschidea din nou... lucru care îi liniști pe toți, deși niciunul n-o spuse cu voce tare. Deasupra intersecției atârna un alt semafor. Acesta le era mai familiar lui Eddie, Susannah și Jake; cândva avusese lentile pe cele patru laturi, deși sticla se spărsese cu mult timp în urmă.

– Odinioară, fac pariu că drumul ăsta era a opta minune a lumii, spuse Susannah, și uitați-vă la el acum. E un teren minat.

– Vechile drumuri sunt uneori cele mai bune, aprobă Roland.

Eddie arătă spre vest.

– Uite!

Acum, că barierele înalte de ciment nu mai erau, puteau vedea exact ceea ce bătrânul Si le descrisese în fața cești lor de cafea amară în River Crossing.

„O singură șină", spusese el, „montată sus pe un soclu de piatră făcută de om, cum obișnuiau Bătrânii să-și facă străzile și zidurile." Șina venea spre ei dinspre vest într-o linie subțire și dreaptă, apoi urma cursul râului Send și intra în oraș pe un postament auriu îngust. Era o construcție simplă și elegantă – și singura pe care o văzuseră până acum pe care n-o atinsese deloc rugina – însă era, chiar și așa, puternic deteriorată. La jumătatea distanței, o bucată mare din postament căzuse în râul învolburat. Ce rămăsese erau doi piloni lungi îndreptați unul către celălalt ca două degete acuzatoare. Din apă, mai jos de spărtură, ieșea un tub de metal. Odată fusese albastru-deschis, dar acum culoarea era estompată de solzii ruginii. Arăta foarte mic de la acea distanță.

– S-a zis cu Blaine, glăsui Eddie. Nu-i de mirare că nu l-au mai auzit. Pilonii au cedat până la urmă pe când el traversa râul și a căzut în apă. Trebuie că decelera când s-a întâmplat, căci altfel ar fi zburat drept înainte și n-am fi văzut decât o gaură mare ca un crater de bombă în malul opus. Ei, a fost o idee frumoasă, cât a durat.

– Mercy spunea că mai este unul, îi reaminti Susannah.

– Da. A mai spus și că nu l-a mai auzit de șapte sau opt ani, iar Tușa Talitha a zis că mai degrabă de zece. Tu ce crezi, Jake... Jake? Pământul către Jake, Pământul către Jake, răspunde, prietene.

Jake, care se uita fix la rămășițele din râu ale trenului, ridică doar din umeri.

– Ești de mare ajutor, Jake, spuse Eddie. Un aport valoros – de aceea te iubesc eu. De aceea te iubim *toți*.

Jake nu-i dădu atenție. Știa ce vedea, și nu era Blaine. Rămășițele monoului care se iteau din râu erau albastre. În visul său, Blaine fusese de un roz dulceag, ca guma de mestecat cu poze ale jucătorilor de baseball, cu care puteai face schimb.

Roland, între timp, își strânsese pe piept curelele harnașamentului lui Susannah.

– Eddie, saltă-ți doamna în drăcia asta. E timpul să mergem mai departe și să vedem cu ochii noștri.

Jake își mută acum privirea, uitându-se nervos către podul care se profila în față. Auzea un uruit puternic, fantomatic, în depărtare – sunetul vântului prin agățătoarele de oțel care conectau cablurile de puntea de ciment.

– Crezi că putem traversa în siguranță? întrebă Jake.

– O să aflăm mâine, răspunse Roland.

9

A doua zi dimineață, ceata de călători a lui Roland stătea la capătul podului lung și ruginit, uitându-se peste el spre Lud. Visul lui Eddie de a întâlni elfi bătrâni și înțelepți care păstraseră utilaje funcționale de care pelerinii se puteau folosi începea să se risipească. Acum, că erau atât de aproape, vedea găuri în peisajul urban acolo unde întregi cvartale de clădiri păreau să fi fost fie arse, fie aruncate în aer. Relieful acoperișurilor îi amintea de un maxilar bolnav, din care căzuseră deja mulți dinți.

Era adevărat că majoritatea clădirilor încă stăteau în picioare, însă aveau un aspect precar, care-l umplea pe Eddie de o tristețe necaracteristică, iar podul dintre călători și acel labirint distrus de oțel și ciment putea fi oricum, numai solid și etern nu. Agățătoarele verticale din partea stângă atârnau moi; cele rămase pe partea dreaptă erau atât de încordate, încât aproape urlau. Puntea fusese construită din cutii goale de ciment turnate în formă de trapez. Unele dintre acestea se înclinaseră, arătându-și interiorul negru și gol; altele alunecaseră din poziție. Multe dintre ele se crăpaseră, dar altele erau de-a dreptul sparte, lăsând goluri suficient de mari încât să înghită camioane – camioane *mari*. Pe alocuri, acolo unde părțile inferioare și cele superioare se spărseseră, puteau vedea malul noroios al râului și apa gri-verzuie care îl uda. Eddie estima că distanța dintre punte și apă era de nouăzeci de metri în mijlocul podului. Și aceasta era, probabil, o estimare indulgentă.

Eddie se uită atent la chesoanele uriașe de care erau ancorate cablurile principale și i se păru că cel din dreapta podului arăta ca și când ar fi fost parțial smuls din pământ. Decise că ar fi mai bine să nu le atragă atenția și celorlalți asupra acestui fapt; era și așa destul de rău că podul se legăna încet, dar perceptibil. Doar privindu-l îl lua cu rău la stomac.

– Ei? îl întrebă pe Roland. Ce crezi?

Pistolarul indică spre dreapta podului. Acolo era un trotuar înclinat, lat de aproximativ un metru și jumătate. Fusese construit pe o serie de cutii mici de ciment și era, în fapt, o punte separată. Puntea aceea segmentată părea susținută de jos de un cablu – sau poate era un drug gros de oțel – ancorat de cablurile principale de susținere cu niște coliere uriașe. Eddie îl inspectă pe cel din apropiere cu interesul avid al unuia care în scurt timp avea să-și

încredințeze viața obiectului astfel studiat. Colierul părea ruginit, dar încă solid. În metal fuseseră ștanțate cuvintele TURNĂTORIA LaMERK. Eddie descoperi cu fascinație că nu mai știa dacă acele cuvinte erau în Limba Nobilă sau în engleză.

– Cred că putem folosi trotuarul, spuse Roland. E afectat doar într-un loc. Vedeți?

– Da... nu prea ai cum să nu vezi.

Podul, care trebuia că era lung de cel puțin un kilometru, poate că nu fusese îngrijit cum trebuie de peste o mie de ani, dar Roland bănuia că adevărata lui degradare avusese loc doar în ultimii cincizeci sau cam așa ceva. Pe măsură ce agățătoarele din partea dreaptă plesniseră, podul se înclinase din ce în ce mai tare în stânga. Torsiunea maximă se exercitase în mijlocul lui, între cele două turnuri de o sută douăzeci de metri, formate din cabluri. Acolo, în punte, se căscase o gaură în formă de ochi. Spărtura din trotuar era mai îngustă, dar chiar și așa, cel puțin două secțiuni de beton alăturate căzuseră în Send, lăsând un gol de minimum șase sau șapte metri lățime. Acolo unde fuseseră acele secțiuni, se vedea clar drugul sau cablul de oțel ruginit care susținea trotuarul. Pentru a trece, vor fi nevoiți să calce pe el.

– Cred că putem traversa, zise Roland, arătând calm cu degetul. Golul e un inconvenient, dar încă există balustrada laterală și ne vom putea ține de ea.

Eddie încuviință, deși simțea că inima-i bătea de să-i spargă pieptul. Porțiunea de armătură care susținea trotuarul semăna cu o conductă mare din oțel sudat și avea, poate, un metru lățime în partea de sus. Cu ochiul minții vedea cum urmau să-și croiască drum pe acolo, călcând pe suprafața curbată a armăturii, strângând balustrada în mână, în timp ce podul se legăna încet, ca un vas pe o mare agitată.

– Iisuse, spuse el. Încercă să scuipe, dar nu ieși nimic. Avea gura prea uscată. Ești sigur, Roland?

– Din câte văd, e singura variantă.

Pistolarul arătă în aval și Eddie văzu un al doilea pod. Acela se prăbușise în Send cu mult timp în urmă. Rămășițele se iteau din apă într-o încâlceală ruginită de oțel vechi.

– Dar tu, Jake? întrebă Susannah.

– Hei, nicio problemă, făcu el imediat.

Băiatul chiar surâdea.

– Te urăsc, puștiule, îi spuse Eddie.

Roland se uita la Eddie cu o urmă de îngrijorare.

– Dacă nu te simți în stare s-o faci, spune. Să nu pornim la drum și la jumătate să rămâi înlemnit.

Eddie se uită îndelung la suprafața contorsionată a podului, apoi înclină din cap.

– Cred că am să mă descurc. Nu m-am înțeles niciodată bine cu înălțimile, dar am să mă descurc.

– Bine. Roland îi scrută cu privirea. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine. Merg eu primul, cu Susannah. Apoi Jake și Eddie la urmă. Te descurci cu scaunul?

– Hei, nicio problemă, zise Eddie înviorat.

– Să mergem, atunci.

10

Îndată ce păși pe trotuar, teama umplu toate locurile goale ale ființei lui Eddie ca o apă rece și el începu să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greșeală foarte periculoasă. Văzut de pe pământ solid, podul părea că se clătina doar puțin, însă odată ce pusese piciorul pe el, avea impresia că stătea pe pendulul celui mai mare orologiu din lume. Deși foarte ușoară, mișcarea era neregulată, iar amploarea ei era mult mai mare decât anticipase. Suprafața trotuarului era extrem de crăpată și înclinată cu cel puțin zece grade spre stânga. Betonul sfărâmicios scrâșnea sub picioarele lui și scârțâitul segmentelor care se frecau unul de celălalt era constant. Dincolo de pod, acoperișurile orașului se înclinau încet când pe o parte, când pe cealaltă, ca un orizont artificial în cel mai lent joc video din lume.

Deasupra capului, vântul vâjâia constant în cablurile întinse. Jos, terenul cobora brusc spre malul nordic, mocirlos, al râului. Se afla la nouă metri înălțime... apoi la optsprezece... apoi la treizeci. Peste puțin timp ajunse deasupra apei. Scaunul cu rotile se lovea de piciorul lui stâng la fiecare pas.

Ceva îmblănit alergă printre picioarele sale și el se agăță voinicește de balustrada ruginită cu mâna dreaptă, abia reținându-și un strigăt. Ete îl depăși împleticit, aruncând o scurtă privire în sus, ca pentru a spune *Iartă-mă... doar vreau să trec.*

– Animal tâmpit! pufni el printre dinții strânși.

Descoperi că, deși nu-i plăcea să se uite în jos, avea o spaimă și mai mare să se uite la agățătoarele care încă mai reușeau să țină puntea și cablurile de deasupra laolaltă. Erau acoperite de rugină și Eddie vedea ghimpi de metal ieșind din majoritatea – ghimpii aceia semănau cu niște fire de bumbac. Știa de la unchiul lui, Reg, care lucrase atât la podul George Washington, cât și la Triborough ca vopsitor, că agățătoarele și cablurile de sus erau „împletituri" din mii de fire de oțel. La podul acela, împletitura începea să cedeze. Agățătoarele de deșirau de-a dreptul și firele plesneau.

Dacă a rezistat până acum, o să mai reziste puțin. Crezi că podul ăsta o să cadă în râu doar fiindcă treci tu pe el? Nu te flata.

Asta, totuși, nu-l liniștea. Din câte știa el, ei puteau fi primii oameni care încercau să treacă *de zeci de ani*. Iar podul, în definitiv, tot *urma* să se prăbușească, și judecând după cum arătau lucrurile, momentul nu era departe. Greutatea lor, însumată, putea fi ultima picătură.

Lovi cu mocasinul o bucată de beton și privi timorat, dar neputându-și desprinde ochii, cum bucata căzu și iar căzu, întorcându-se în aer. Se auzi un plescăit mic – *foarte* mic – atunci când ajunse în apă. O pală de vânt răcoros suflă și-i lipi cămașa de pielea asudată. Podul gemu și se clătină. Eddie încercă să-și ia mâinile de pe balustradă, însă palmele păreau lipite de metalul măcinat.

Închise ochii un moment. *N-o să te blochezi acum.* Nu *o să te blochezi. Ți-o... ți-o interzic. Dacă simți nevoia să te uiți la ceva, uită-te lung înainte.* Eddie redeschise ochii, îi ațintì spre pistolar, își forță mâinile să se descleștеze și se repuse în mișcare.

11

Roland ajunse la spărtură și se uită înapoi. Jake era la cinci pași în urma lui. Ete era la picioarele sale. Bumblerul stătea ghemuit, cu gâtul lungit înainte.

Vântul era mult mai puternic, direct deasupra râului, și Roland vedea cum unduia blana animalului. Eddie era cam la șapte metri în spatele lui Jake. Era tras la față, însă continua să pășească împleticit, ducând în mâna stângă scaunul pliat al lui Susannah. Mâna dreaptă strângea cu forță balustrada.

– Susannah?

– Da, răspunse ea imediat. Sunt bine.

– Jake?

Băiatul ridică ochii. Încă surâdea și pistolarul văzu că din partea lui nu avea să fie nicio problemă. Jake se distra ca niciodată în viață. Părul îi era suflat în valuri de pe fruntea netedă și ochii-i scăpărau. Ridică în aer degetul mare. Roland zâmbi și-i răspunse cu același gest.

– Eddie?

– Nu-ți face griji pentru mine.

Eddie părea că se uită la Roland, însă pistolarul conchise că se uita de fapt pe lângă el, la clădirile de cărămidă fără geamuri care se îngrămădeau pe malul apei, de cealaltă parte a podului. Asta era în regulă; dată fiind evidenta lui teamă de înălțimi, probabil că doar așa se putea ține sub stăpânire.

– Bine, n-o să-mi fac, murmură Roland. Acum vom trece peste spărtură, Susannah. Stai nemișcată. Nu face mișcări pripite. Înțeles?

– Da.

– Dacă vrei să te așezi mai bine, fă-o acum.

– Sunt bine așa, Roland, spuse ea cu calm. Sper doar că Eddie va fi bine.

– Eddie e un pistolar acum. O să se comporte în consecință.

Roland se întoarse spre dreapta, cu fața direct spre râul de jos, și se prinse de balustradă. Apoi începu să traverseze golul, călcând cu pași mici pe cablul ruginit.

12

Jake așteptă ca Roland și Susannah să ajungă ceva mai încolo, după care porni și el. Vântul sufla în rafale și podul se clătina înainte și înapoi, însă el nu simțea pic de teamă. Era, de fapt, în culmea extazului. Spre deosebire de Eddie, el nu suferise niciodată de teamă de înălțimi; lui îi plăcea acolo sus,

de unde putea să vadă râul desfășurat ca o panglică oțelită, sub un cer care începea să se acopere de nori.

La jumătatea găurii din pod (Roland și Susannah ajunseseră la locul unde reîncepea trotuarul și stăteau cu ochii la ceilalți), Jake se uită înapoi și i se opri inima. Uitaseră de un membru al grupului atunci când discutaseră despre modul în care vor traversa. Ete stătea ghemuit, încremenit și evident îngrozit, de cealaltă parte a găurii din trotuar. Adulmeca locul unde se termina betonul și începea armătura ruginită și curbată.

– Haide, Ete! strigă Jake.

– Ete! strigă bumblerul înapoi și tremurul vocii lui aspre fu aproape uman.

Întinse gâtul către Jake, dar nu se clinti. Ochii lui încercuiți cu auriu erau bulbucați și speriați.

O altă pală de vânt lovi podul, făcându-l să se legene și să scârțâie. Ceva vâjâi lângă capul lui Jake – ca sunetul unei corzi de chitară întinse până ce s-a rupt. Un fir de oțel plesnise la cel mai apropiat agățător vertical, aproape zgâriindu-i obrazul. La trei metri distanță, Ete se strânse temător, cu ochii ațintiți la Jake.

– Haide! strigă Roland. Se întețește vântul! Haide, Jake!

– Nu vin fără Ete!

Jake o luă încet înapoi pe unde veniseră. Nici nu apucă să facă doi pași, că Ete păși precaut pe drugul de susținere. Ghearele de la capătul piciorușelor lui crăcănate și țepene zgâriară suprafața rotunjită de metal. Eddie stătea în spatele bumblerului acum, simțindu-se neputincios și speriat de moarte.

– Asta e, Ete! îl încurajă Jake. Vino!

– Ete-Ete! Ake-Ake! strigă bumblerul și alergă pe drug.

Aproape ajunse la Jake, când veni o nouă rafală de vânt. Podul se clătină. Îngrozit, Ete zgârie cu ghearele drugul de susținere, căutând sprijin, însă fără sorți de izbândă. Labele din spate alunecară în gol. Încercă să se agațe cu cele din față, dar nu avea de ce să se prindă.

Jake dădu drumul balustradei și sări după el, conștient de nimic altceva decât de ochii înconjurați cu auriu ai lui Ete.

– *Nu, Jake!* strigară Roland și Eddie într-un glas de pe o parte și de cealaltă a golului, amândoi prea departe pentru a face altceva decât să privească.

Jake aterizează pe cablu cu pieptul și burta. Ghiozdanul îi săltă în spate și el își auzi clănțănitul dinților, un sunet ca o bilă de biliard lovind în plin altă

bilă. O nouă rafală. Se lăsă în voia ei, încolăcind mâna dreaptă pe drugul de susținere și întinzându-se cu stânga după Ete. Bumblerul dădu să cadă, și prinse tare cu dinții de mâna întinsă a băiatului. Durerea se manifestă imediat, cu o forță cotropitoare. Jake strigă, dar îndură, rămânând pe poziție, cu brațul drept strângând drugul, cu genunchii apăsând tare suprafața netedă. Ete atârna de mâna lui stângă aidoma unui acrobat de circ, uitându-se în sus cu ochii lui aurii, și atunci Jake își văzu sângele curgând pe o parte și pe cealaltă a capului bumblerului, în pârâiașe.

Apoi veni o nouă rafală de vânt și Jake începu să alunece.

13

Pe Eddie îl părăsi teama. În locul ei se instală acea stranie și totuși bine-venită răceală. Lăsă scaunul lui Susannah să cadă pe betonul crăpat și alergă pe cablul de susținere, fără a se mai sinchisi de balustradă. Jake atârna cu capul în jos deasupra golului, cu Ete legănându-se la capătul mâinii sale stângi, ca un pendul îmblănit. Și mâna dreaptă a băiatului aluneca.

Eddie depărtă picioarele și se așeză/prăbuși în șezut. Boașele sale neprotejate fură strivite, dureros, de osul pelvian, dar pentru moment și această durere ascuțită i se păru ceva străin, ca un zvon dintr-o țară îndepărtată. Îl apucă pe Jake de păr cu o mână și de o bretea a ghiozdanului cu cealaltă. Simți că-ncepea să se încline și el spre exterior și, preț de o clipă de coșmar, crezu că toți trei voi plonja prin aer, ca un lanț uman.

Dădu drumul părului lui Jake și strânse mai tare breteaua ghiozdanului, rugându-se ca băiatul să nu și-l fi cumpărat de la un magazin cu produse ieftine. Flutura cu mâna liberă deasupra capului, după balustradă. După un moment interminabil, în care alunecarea lor combinată continuă, o găsi și se apucă de ea.

– *ROLAND!* urlă el. *MI-AR PRINDE BINE PUȚIN AJUTOR!*

Roland era deja acolo, cu Susannah cocoțată încă în spinarea sa. Când se aplecă, ea încleștă brațele pe după gâtul său, ca să nu cadă din harnașament. Pistolarul îl cuprinse pe Jack cu un braț și-l trase sus. Când picioarele lui erau

din nou pe drugul de susținere, Jake încolăci un braț pe după trupușorul scuturat de tremurături al lui Ete. Mâna lui stângă era o agonie de foc și gheață.

– Dă-mi drumul, Ete, icni el. Acum îmi poți da drumul... suntem în siguranță.

O clipă teribilă, crezu că billy-bumblerul nu-l va asculta. Apoi, încet, maxilarele lui Ete se relaxară și Jake își putu extrage mâna. Era plină de sânge și prezenta un semicerc de găuri întunecate.

– Ete, zise bumblerul fără vlagă și Eddie văzu mirat că ochii ciudați ai animalului erau plini de lacrimi. Își întinse spatele și-l linse pe Jake pe față cu limba însângerată.

– E-n regulă, spuse Jake, lipindu-și fața de blana caldă. Plângea și el, cu o expresie șocată și îndurerată pe chip. Nu-ți face griji, e-n regulă. N-ai avut de ales și te înțeleg.

Eddie se ridică încet în picioare. Era gri-murdar la față și se simțea ca și când cineva l-ar fi lovit în stomac cu o bilă de popice. Duse lent mâna stângă între picioare și se pipăi.

– A dracu' vasectomie, zise el gâtuit.

– O să leșini, Eddie? întrebă Roland.

O nouă pală de vânt îi zbură pălăria de pe cap și o aruncă în fața lui Susannah. Ea o prinse și i-o îndesă înapoi până la urechi, dându-i aspectul unui țăran căzut în cap.

– Nu, răspunse Eddie. Mai că mi-aș dori să pot, dar...

– Uită-te la Jake, spuse Susannah. Sângerează rău.

– Sunt bine, zise băiatul și încercă să-și ascundă mâna.

Înainte să apuce, Roland i-o luă cu blândețe în mâinile sale. Jake suferise cel puțin o duzină de împunsături pe dosul mâinii, în palmă și pe degete. Majoritatea erau adânci. Era imposibil de spus dacă avea și oase rupte sau tendoane secționate până ce nu avea să-ncerce să o flexeze, iar acum nu era nici momentul, nici locul pentru astfel de experimente.

Roland se uită la Ete. Billy-bumblerul îi întoarse privirea, în ochii săi expresivi citindu-se tristețe și frică. Nu se linsese pe bot de sângele lui Jake, deși acesta ar fi fost cel mai natural lucru din lume pentru el.

– Lasă-l în pace, îl instrui Jake și strânse mai tare brațul cu care îl ținea pe Ete. N-a fost vina lui. A fost a mea, fiindcă am uitat de el. L-a dezechilibrat vântul.

– N-am să-i fac nimic, spuse Roland.

Deși era sigur că billy-bumblerul nu suferea de turbare, tot nu avea de gând să-i permită să guste din sângele lui Jake mai mult decât o făcuse deja. Cât despre vreo altă boală pe care bumblerul o putea purta în sânge... ei bine, *ka* avea să decidă, așa cum, în cele din urmă, făcea mereu. Roland își scoase eșarfa de la gât și-l șterse pe Ete la bot.

– Poftim, spuse. Bravo, amice. Bravo, băiete.

– Ete, rosti billy-bumblerul fără vlagă și Susannah, care se uita peste umărul pistolarului, ar fi putut jura că auzise recunoștință în vocea lui.

Îi lovi încă o pală de vânt. Vremea se înrăutățea cu rapiditate.

– Eddie, trebuie să coborâm de pe pod. Poți să umbli?

– Nu, stăpâne; da' mi-oi târî picioarele după mine.

Încă-l durea groaznic în zona pelviană și-n capul stomacului, dar nu la fel de rău ca în urmă cu câteva minute.

– Prea bine. Să ne mișcăm. Cât de repede putem.

Roland se întoarse, dădu să facă un pas și se opri. Un om stătea acum de cealaltă parte a golului, uitându-se inexpresiv la ei.

Nou-venitul se apropiase cât timp atenția lor fusese îndreptată spre Jake și Ete. Avea un arc în spate. Purta o eșarfă galben-aprins legată la cap; capetele ei fluturau ca niște fanioane în vântul puternic. La urechi îi atârnau cercei aurii rotunzi, cu cruci în centru. Un ochi era acoperit cu un petic alb de mătase. Fața-i era plină de pustule purpurii, unele deschise și supurânde. Putea să aibă treizeci, patruzeci sau șaizeci de ani. Ținea o mână ridicată deasupra capului. În ea avea ceva ce Roland nu reușea să distingă. Știa doar că, judecând după forma ei regulată, nu putea fi o piatră.

În spatele acestei apariții, orașul se profila cu o claritate bizară în lumina tot mai puțină a zilei. Când Eddie se uită peste grupurile de clădiri de pe celălalt mal – depozite de mult prădate de jefuitori, fără îndoială – la canioanele umbroase și labirinturile de piatră, înțelese pentru prima dată ce tare se înșelase, ce greșeală teribil de prostească făcuse, sperând că vor găsi ajutor. Acum vedea fațadele spulberate și acoperișurile sparte; acum vedea cuiburile de păsări clădite pe cornișe și în geamurile fără sticlă, holbate; acum își permise să *adulmece* de-a dreptul orașul, și acel miros nu era de mirodenii fabuloase și mâncăruri savuroase de felul celor pe care mama lui le aducea uneori acasă de la Zabar's, ci mai degrabă miasma unei saltele care a luat foc, a ars în voie

și apoi a fost stinsă cu apă de canal. Înțelese deodată orașul Lud, îl înțelese pe deplin. Piratul rânjitor care apăruse în timp ce atenția lor era în altă parte probabil că era cea mai apropiată versiune de elf bătrân și înțelept care exista în locul acela pustiit, aflat pe moarte.

Roland scoase revolverul.

– Lasă-l jos, pretinu' mieu, zise bărbatul cu eșarfă galbenă, cu un accent atât de pronunțat, încât sensul cuvintelor lui aproape că se pierdu. Lasă-l jos, sufletu' mieu. Ăi fi tu aprig, îhî, aiasta-i clar, da' acuma ai pierdut.

14

Pantalonii nou-venitului erau din catifea verde și peticiți. Cum stătea așa, pe marginea găurii din pod, semăna cu un corsar aflat la apusul carierei lui de jefuitor: bolnav, răpciugos și încă periculos.

– Și dacă nu mă supun? întrebă Roland. Dacă aleg să-ți trag pur și simplu un glonț în capul ăla bolnav?

– Atuncia oi ajunge-n iad numa' cu atât mai repede-naintea ta cât să-ți țiu de ușă, spuse omul cu eșarfă galbenă, și chicoti amical. Flutură mâna pe care o ținea în aer. Pen' mine-i oricum același drac.

Roland bănuia că acesta era adevărul. Omul arăta ca și când ar mai avut cel mult un an de trăit... și că ultimele luni ale acelui an aveau să fie probabil foarte neplăcute. Pustulele supurânde de pe fața lui nu aveau nicio legătură cu radiațiile; dacă Roland nu se înșela amarnic, omul acela era în ultima fază a ceea ce doctorii numeau blenoragie și restul lumii numea boala curvăsăriei. Când erai în fața unui om periculos, era întotdeauna de rău, dar măcar îți puteai calcula șansele într-o astfel de întâlnire. Când erai în fața unui mort, însă, totul se schimba.

– Știț' voi oare ce am io acilea, scumpii miei? întrebă piratul. Aveț' idee pe ce a pus mâna pretinu' vost Gasher? E o grenado, ceva mumos ce-or lăsat în urmă Bătrânii, și io i-am dat deja jos căciulia... fiindc-a sta acoperit 'nainte ca prezentările să fie făcute-i dovadă de proastă purtare, chiar așa!

Chicoti vesel un moment, apoi chipul îi rămase din nou imobil și grav. Îl părăsi orice urmă de umor, ca și când un buton ar fi fost apăsat undeva în creierul lui degenerat.

– Acuma, scumpilor, numa' deștu' mieu ce mai ține cuiu'. De mă-mpușți, o s-urmeze o bubuitură a dracu' de puternică. Tu și fofoloanca de maimucă din spatele tău o să fiț' făcuț' pulbere. Cre' că și plodu', da. Junele care stă-napoia ta și-ndreaptă spre mine pistolu' ăla de jucărie ar putea să trăiască, da' numa' pân-o să atingă apa... și o s-o atingă sigur, pen' că podu' asta atârnă de un fir deja de patrujde ani, și nu-i trebe decât un bobârnac ca să cadă. Așa că vrei să pui revolveru' cela deoparte sau vrei să ne ducem tăț' dracului în acelaș' căruț?

Roland se gândi o clipă să încerce să tragă în obiectul pe care Gasher îl numea grenado și să i-l zboare din mână, dar văzu cât de tare îl strângea și puse arma la loc.

– A, bun! făcu Gasher, din nou vesel. Știam io că iești om de omenie, numa' ce te-am văzut! O, da! Chiar așe!

– Ce vrei? întrebă Roland, deși credea că știa deja asta.

Gasher ridică mâna liberă și arătă cu un deget murdar spre Jake.

– Plodu'. Dă-mi plodu' și restu' puteț' pleca.

– Du-te și te fute singur, zise Susannah imediat.

– De ce nu? cârâi piratul. Dă-mi o bucată dă oglinză și mi-o tai acuș și-o vâr 'napoi – de ce nu, la cât îmi folosește-n zilele astea? Păi, nu pot nici să mă ușurez făr' să mă ardă până-n gât! Ochii lui, care aveau o nuanță calmă de cenușiu, nu se desprinseră nicio clipă de pe fața lui Roland. *Tu* ce spui, pretinu' mieu?

– Ce se va întâmpla cu noi, ceilalți, dacă ți-l dau pe băiat?

– Păi, vă vedeț' liniștiț' de drum făr' nicio problemă din partea noastră! răspunse prompt bărbatul cu eșarfă galbenă. Ai cuvântu' lu' Tic-Tac pentru asta. Că doară vorba lui v-o zic, chiar așe, iar Tic-Tac e un om pe cinste, nu-ș' calcă vorba odată ce ș-o dat-o. Sigur, asta n-o pot zice și despre Puberii peste care-o să daț', da' din partea lu' Cărunții lu' Tic-Tac n-o s-aveț' probleme.

– Ce naiba *vorbești*, Roland? sări Eddie. Doar nu te gândești să faci asta, nu?

Roland nu se uită în jos la Jake și buzele nu i se mișcară când murmură:

– O să-mi țin promisiunea.

– Da... știu că o vei ține. Apoi Jake ridică glasul și spuse: Pune pistolul deoparte, Eddie. Eu voi decide.

– Jake, ți-ai ieșit din *minți!*

Piratul scoase un horcăit vesel.

– Nici vorbă, pretine! *Tu* ț-ai ieșit din minț' de nu mă crezi. Cu noi măcar ar fi păzit de tobe, nu-i așe? Gândește-te: de n-aș vorbi serios, v-aș fi zis din prima s-aruncaț' armele peste bord! Nimic mai ușor! Da' am zis io asta? Noo!

Susannah auzise schimbul de replici dintre Jake și Roland. Avusese, de asemenea, ocazia să înțeleagă cât de sumbre le erau opțiunile.

– Pune-l deoparte, Eddie.

– De unde să știm că n-o să arunci grenada în noi imediat ce o să ai băiatul? strigă Eddie.

– O împușc în aer, dacă încearcă, spuse Roland. O pot face, și el *știe* că pot.

– Da, s-ar putea. Pari om dintr-o bucată, chiar așe.

– Dacă spune adevărul, continuă Roland, s-ar frige și dacă n-aș nimeri jucărioara lui, pentru că podul s-ar prăbuși și am cădea cu toții în râu.

– Foarte dăștept, fiu' mieu! zise Gasher. *Chiar* ești dintr-o bucată, așe-i? Râse hârâit, apoi redeveni serios și sigur pe sine. Gata cu vorbăria, pretinu' mieu. Alege. Îmi dai băietu' sau ne-aflăm sfârșitu' toț' deodată?

Înainte ca Roland să poată spune un cuvânt, Jake se furișă pe lângă el, pe drugul de susținere. Încă îl strângea pe Ete cu brațul drept. Își ținea mâna stângă însângerată drept în față.

– Jake, *nu!* strigă Eddie cu disperare.

– O să vin după tine, zise Roland cu aceeași voce joasă.

– Știu, răspunse Jake.

Vântul suflă din nou. Podul se legănă și gemu. Râul Send era presărat acum cu pete de spumă și apa fierbea albă în jurul epavei monoulului albastru care ieșea la suprafață în amonte.

– Așe, pretine! ugui Gasher. Buzele i se lățiră, expunând puținii dinți rămași în gingiile albe, asemenea unor lespezi funerare roase. Așe, plodu' mieu! Vino numa'.

– Roland, poate blufează! țipă Eddie. Grenada aia ar putea fi moartă!

Pistolarul nu răspunse.

În timp ce Jake se apropia de cealaltă parte a găurii din trotuar, Ete își dezgoli și el dinții și începu să mârâie la Gasher.

– Azvârle jigărania aia vorbitoare, spuse piratul.

– Du-te dracului, răspunse Jake cu aceeași voce calmă.

Gasher păru surprins pentru un moment, apoi încuviință.

– Ții la el, așe-i? Bine atuncia. Făcu doi pași înapoi. Pune-l jos imediat ce-ajungi pe beton. Și dacă sare la mine, promit că-i trag un șut de o să-i iasă creierii pe gaura din fund.

– Gaura din fund, repetă Ete printre dinții dezgoliți.

– Taci, Ete, îl apostrofă Jake în șoaptă.

Ajunse la beton tocmai când cea mai puternică rafală de până atunci lovi podul. De data aceasta, țiuitul firelor de cablu care se rupeau părea să vină de peste tot. Jake aruncă o privire înapoi și-i văzu pe Roland și pe Eddie ținându-se de balustradă. Susannah îl privea peste umărul pistolarului, cu părul ei creț suflat de vânt. Jake ridică mâna către ei. Roland o ridică și el.

De data asta n-o să mă mai lași să cad, nu-i așa? întrebase el. *Nu – nici de data asta și nici altă dată*, răspunsese Roland. Jake îl credea... Se temea totuși foarte tare de ce se putea întâmpla înainte să vină Roland. Îl puse pe Ete jos. Gasher se apropie degrabă în clipa următoare, lovind cu piciorul în micuțul animal. Ete se dădu într-o parte, ferindu-se de gheată.

– Fugi! strigă Jake.

Ete fugi, țâșnind pe lângă ei și luând-o spre capătul podului dinspre Lud cu capul în jos, ocolind găurile și sărind peste crăpăturile din asfalt. Nu se uită înapoi. O clipă mai târziu, Gasher îl prinse pe Jake cu brațul pe după gât. Putea a mizerie și carne putredă, cele două izuri combinându-se într-o singură miasmă grea, pestilențială. Îi ridică lui Jake stomacul în gât.

Piratul lovi cu pelvisul în fesele lui Jake.

– Poate că nu-s așa d-amorțit cum credeam. Nu se zice oare că tinerețea-i vinu' care-i îmbată pe bătrâni? Ne-om distra bine, așe-i, pruncu' mieu? Aha, ne-om distra atât de bine că i-om face pe înjeri să cânte.

O, Iisuse, gândi Jake.

Gasher ridică iarăși vocea.

– Acuma, noi plecăm, strașnicu' mieu pretin... Avem lucruri mari de făcut și oameni mari de-ntâlnit, chiar așe, da' io-mi țiu cuvântu'. Cât despre tine,

o să stai acolo unde ești încă v'o cinșpe minute bune, de ai minte-n cap. De te văd că faci o mișcare, ne ducem toți pe copcă. Înțelesu-m-ai?

– Da, spuse Roland.

– Mă-nțelegi când zic că n-am ni'ca de pierdut?

– Da.

– Asta-i foarte bine, atuncia. Mișcă, băiete! Un-doi!

Mâna lui Gasher îl strânse tot mai tare pe Jake de gât, până ce băiatul abia mai putea respira. În același timp, era tras înapoi. Se îndepărtară în felul acesta, cu fața spre spărtura la care Roland stătea cu Susannah în cârcă și Eddie puțin în spatele lui, încă ținând în mână Rugerul pe care Gasher îl numise pistol de jucărie. Jake simțea cum răsuflarea caldă a piratului îl lovea în ureche în reprize scurte. Mai rău chiar, îi simțea mirosul.

– Nu-ncerca nimic, șopti Gasher, c-altfel îț' smulg bijuteriile și ți le-ndes în cur. Ș-ar fi păcat să le piezi 'nainte s-apuci să le folosești, nu-i așe? Foarte păcat, da.

Ajunseră la capătul podului. Jake se crispă, crezând că Gasher va arunca totuși grenada, dar piratul n-o făcu... cel puțin, nu imediat. Îl împinse pe Jake cu spatele prin spațiul strâmt dintre două cubicule mici care probabil că serviseră, cândva, ca gherete de taxare. Dincolo de ele, depozitele din cărămidă se profilau aidoma unor blocuri cu celule de închisoare.

– Acuma, pretine, o să-ți iau mâna de pe gât, c-altfel te sufoci. Da' o să te țin de braț și, dac-o iei la fugă ca vântu' și ca gându', promit că ți-o smulg din umăr și te bat cu ea ca și c-o bâtă. Înțelesu-m-ai?

Jake încuviință și, dintr-odată, presiunea teribilă dispăru de pe traheea sa. Imediat după aceea, își simți din nou mâna – o simți caldă și umflată și plină de foc. Apoi Gasher îl apucă de biceps cu degete ca de fier, și uită complet de mână.

– Tai-tai! făcu piratul într-un falsetto grotesc și agită grenada în direcția celor-lalți. Pa-pa, scumpilor! Apoi mârâi spre Jake: Acuma *fugi*, plodu' mă-tii! *Fugi!*

Jake fu întâi răsucit și apoi smuls din loc, forțat să alerge. Zburau amândoi pe o rampă curbată în jos, spre nivelul străzii. Primul gând confuz al lui Jake fu că așa ar fi arătat East River Drive la două sau trei sute de ani după ce o stranie ciumă a creierului ar fi ucis toți oamenii raționali de pe fața pământului.

Epavele antice și ruginite ale ceea ce cu siguranță fuseseră automobile stăteau la intervale de-a lungul ambelor borduri. Majoritatea erau roadstere

în formă de bulă, care nu semănau cu nicio mașină dintre cele pe care le văzuse Jake vreodată (decât, poate, cu acelea pe care personajele cu mănuși albe ale lui Walt Disney le conduceau în benzile desenate), dar printre ele zări o broscuță Volkswagen veche, o mașină care putea fi un Chevrolet Corsair și ceva ce credea că era un Ford model A. Niciuna dintre aceste bizare epave nu avea pneuri; fie fuseseră furate, fie se făcuseră de mult praf și pulbere. Și tot ce era din sticlă fusese spart, ca și când cetățenii rămași în acel oraș ar fi disprețuit orice le-ar fi putut arăta reflexiile, chiar și accidental.

Sub și între mașinile abandonate, rigolele erau pline cu grămezi de metal neidentificat și licăriri puternice de sticlă. Copacii fuseseră plantați de-a lungul trotuarelor într-un timp îndepărtat și mai ferice, însă acum erau atât de uscați, încât aduceau cu niște sculpturi de metal, văzute pe fundalul cerului noros. Unele dintre depozite fuseseră fie bombardate, fie se prăbușiseră de la sine, și dincolo de maldărele de cărămizi care reprezentau tot ce mai rămăsese din ele, Jake vedea râul și pilonii ruginiți și îndoiți ai podului peste Send. Mirosul de putreziciune jilavă – un miros ce părea să ți se înfigă aproape fizic în nas – era mai puternic ca oricând.

Strada se îndrepta către est, depărtându-se de calea Grinzii, și Jake văzu că era din ce în ce mai gâtuită de moloz și deșeuri. La distanță de șase sau șapte cvartale, părea că se gâtuia complet, și totuși în direcția aceea îl târa Gasher. La început, ținu pasul cu el, dar piratul impunea un ritm incredibil. Jake începu să gâfâie și rămase un pas în urmă. Gasher aproape îl ridică de la sol, trăgându-l spre bariera de gunoaie și ciment și bârne ruginite care-i aștepta în față. Dopul – care lui Jake îi lăsa impresia unei construcții – se afla între două clădiri late, cu fațade de marmură prăfuită. În fața celei din stânga era o statuie pe care Jake o recunoscu imediat: era femeia numită Justiția Oarbă, iar acesta era un semn aproape sigur că clădirea pe care o străjuia fusese un tribunal. Însă nu avu decât un moment ca să se uite; Gasher îl târa fără zăbavă către baricadă, și nici prin gând nu-i trecea să încetinească pasul.

O să ne omoare pe amândoi, dacă încearcă să trecem pe acolo! gândi Jake, dar Gasher – care fugea ca vântul în pofida bolii care-și arăta prezența pe fața lui – îngropă pur și simplu degetele mai adânc în brațul lui și-l trase mai departe. Iar acum Jake văzu o alee îngustă în mormanul nu chiar atât de haotic de beton, mobilă spartă, țevi corodate și bucăți de camioane și automobile.

Înțelese imediat. Labirintul acela avea să-l întârzie câteva ore bune pe Roland... însă pentru Gasher era o joacă de copii, și știa *exact* încotro se ducea.

Gura mică și întunecată a aleii era pe partea stângă o mormanului de reziduuri. Când ajunseră la ea, Gasher aruncă obiectul verde înapoi peste umăr.

– Lasă capu' jos, șcumpule! strigă el și scoase o serie de chicote ascuțite, isterice.

Un moment mai târziu, o explozie uriașă zgudui strada. Una dintre mașinile în formă de bulă sări șase metri în aer și apoi ateriză pe capotă. Un potop de cărămizi șuieră pe deasupra capului lui Jake și ceva îl lovi tare în omoplatul stâng. Se împletici și ar fi căzut, dacă piratul nu l-ar fi smucit în picioare, trăgându-l în deschizătura îngustă din gunoaie. Odată intrați în pasajul de dincolo, umbre lungi se întinseră pofticioase și-l înconjurară.

Când dispărură din vedere, o formă mică și blănoasă se furișă din spatele unui bolovan de beton. Era Ete. Rămase în gura pasajului un moment, cu gâtul întins înainte, cu ochii scânteind. Apoi merse pe urmele lor, ținând nasul aproape de pământ și adulmecând conștiincios.

15

– Haide, spuse Roland, imediat ce Gasher își luă picioarele la spinare.

– Cum ai putut face asta? îl admonestă Eddie. Cum l-ai putut lăsa pe monstrul ăla să-l ia?

– Pentru că n-am avut de ales. Adu scaunul cu rotile. O să avem nevoie de el.

Ajunseseră la betonul aflat de cealaltă parte a spărturii, când o explozie zgudui podul, împroșcând moloz spre cerul întunecat.

– Hristoase! făcu Eddie și întoarse chipul palid și speriat spre Roland.

– Nu-ți face încă griji, rosti Roland calm. Cei de teapa lui Gasher sunt rareori neatenți cu jucăriile lor explozive.

Ajunseră la gheretele de taxare din capătul podului. Roland se opri imediat după ele, în capul rampei curbate.

– Știai că individul nu blufează, nu-i așa? întrebă Eddie. Vreau să zic că nu bănuiai, doar... *știai*.

– E un mort ambulant și oamenii ca el nu au nevoie să blufeze.

Vocea lui Roland era suficient de calmă, însă tot se simțea în ea o undă de amărăciune și tristețe.

– Știam că se poate întâmpla așa ceva și, dacă l-am fi văzut pe individ mai repede, cât încă ne aflam în afara razei oului lui exploziv, l-am fi putut ține la distanță. Dar Jake a căzut și el s-a apropiat prea tare. Îmi imaginez că-și spune că motivul pentru care am adus băiatul cu noi a fost ca să plătim tributul trecerii sigure prin oraș. La naiba! La naiba, ce ghinion!

Roland se lovi cu pumnul în picior.

– Ei, asta-i, hai să mergem după el!

Pistolarul clătină din cap.

– Aici, drumurile noastre se despart. Nu o putem duce pe Susannah acolo unde s-a dus ticălosul și nici n-o putem lăsa singură.

– Dar...

– Ascultă și nu te împotrivi... dacă vrei să-l salvăm pe Jake. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât i se răcesc mai tare urmele. Și e greu să mergi pe urme reci. Voi aveți propria voastră misiune de îndeplinit. Dacă mai există un Blaine, și sunt sigur că Jake crede că există, atunci tu și Susannah trebuie să-l găsiți. Trebuie să fie o gară sau ceea ce odinioară, pe tărâmurile îndepărtate, se numea leagăn. Înțelegi?

În sfârșit, din fericire, Eddie nu se împotrivi.

– Da. O să-l găsim. Și atunci?

– Trage câte un glonț la fiecare jumătate de oră. O să vin după ce-l recuperez pe Jake.

– Împușcăturile vor atrage și alți oameni, spuse Susannah.

Eddie o ajutase să coboare din harnașament și ea se făcea comodă în scaunul cu rotile.

Roland îi scrută cu o privire rece.

– Descurcă-te cu ei.

– Bine.

Eddie întinse mâna și pistolarul i-o strânse scurt.

– Găsește-l, Roland.

– O, îl voi găsi. Numai roagă-te zeilor tăi să-l găsesc destul de repede. Și țineți minte amândoi chipurile tatilor voștri.

Susannah încuviință:

– Vom încerca.

Roland se întoarse și alergă în pas lejer pe rampă în jos. Când dispăru din vedere, Eddie se uită la Susannah și nu fu surprins să vadă că femeia plângea. Și lui îi venea să plângă. În urmă cu o jumătate de oră, erau o ceată strâns unită de prieteni. Frăția lor fusese făcută fărâme în doar câteva minute – Jake răpit, Roland plecat după el. Până și Ete fugise. Eddie nu se simțise niciodată atât de singur.

– Am sentimentul că nu-i vom mai revedea niciodată, spuse Susannah.

– Ba sigur că-i vom revedea! replică Eddie aprig, dar știa la ce se referea ea, întrucât și el simțea la fel.

Presentimentul că drumul lor ajunsese la sfârșit înainte să înceapă bine îi apăsa greu pe suflet.

– Într-o luptă cu Attila Hunul, i-aș da trei șanse la două lui Roland Barbarul. Haide, Suze... avem de prins un tren.

– Dar unde? întrebă ea, mâhnită.

– Nu știu. Poate c-ar trebui să-l oprim pe primul elf bătrân și înțelept pe care-l întâlnim în cale și să-l întrebăm, nu?

– Ce tot vorbești acolo, Edward Dean?

– Nimic, spuse el și, cum asta era atât de al naibii de adevărat încât simțea că-i dau lacrimile, apucă mânerele scaunului cu rotile și începu să-l împingă în jos pe rampa crăpată și plină de sticlă spartă care ducea în orașul Lud.

16

Jake descinse repede într-o lume pâcloasă în care suferința constituia singurul reper: mâna care pulsa, bicepsul în care Gasher își înfipsese degetele ca niște piroane de oțel, plămânii care-l ardeau. Înainte să ajungă prea departe, acestor dureri întâi li se alătură și apoi le luă locul o usturime arzătoare în partea stângă a corpului. Se întrebă dacă Roland pornise deja după ei. Se mai întrebă și cât timp va putea Ete să trăiască în lumea aceea atât de diferită de câmpiile și pădurea pe care le cunoscuse el până acum. Apoi Gasher îl pocni peste față, însângerându-i nasul, și gândurile i se pierdură într-un val de durere roșie.

– Haide, bastard mic ce ești! Mișcă-ț' bucile!

– Fug... cât pot de repede, gemu Jake și abia reuși să ocolească un ciob gros de sticlă care ieșea ca un dinte lung și transparent din peretele de gunoaie din stânga sa.

– Bine ar fi să nu fie așa, fiin'c-atunci îț' trag una de să-ț' pierzi cunoștința și te trag mai departe de păr! Hai odată, *un-doi*, bastard mic ce ești!

Jake găsi cumva resurse să fugă mai tare. Intrase pe alee cu ideea că-n scurt timp vor ieși din nou pe bulevard, dar acum își dădea seama cu tristețe că nu va fi așa. Aceea era mai mult decât o alee; era un drum camuflat și fortificat care ducea și mai adânc pe teritoriul Cărunților. Zidurile înalte și nesigure care se apropiau continuu de ei fuseseră clădite dintr-o gamă extraordinar de variată de materiale: mașini parțial sau complet turtite de calupurile de granit și oțel așezate peste ele; stâlpi de marmură; utilaje de fabrică înroșite de rugină acolo unde nu erau înnegrite de ulei; un pește din crom și cristal mare cât un avion particular, cu un cuvânt criptic în Limba Nobilă – ÎNCÂNTARE – inscripționat delicat pe suprafața lui solzoasă; lanțuri încrucișate, cu fiecare verigă mare cât capul lui Jake, înfășurate în jurul unui amalgam indistinct de mobile ce păreau să stea deasupra lor într-un echilibru precar, ca niște elefanți de circ pe platformele lor mici de oțel.

Ajunseră la un loc unde cărarea aceea incredibilă se ramifica, și Gasher alese brațul stâng fără nicio ezitare. Ceva mai departe, alte trei alei, atât de înguste încât erau aproape niște tunele, se îndepărtau în direcții diferite. De data aceasta, Gasher alese brațul din dreapta. Noua cărare, ce părea formată din bancuri de cutii putrede și blocuri uriașe de hârtie veche – hârtie care putea să fi fost cândva cărți ori reviste – era prea îngustă pentru a le permite să alerge umăr la umăr. Gasher îl împinse pe Jake în față și începu să-l lovească necontenit în spate pentru a-l face să meargă mai repede. *Probabil că așa se simte un juncan atunci când e împins spre abator*, gândi Jake și jură că, de va fi să scape cu viață, nu va mai mânca niciodată carne de vită.

– Fugi, păsărică dulce de băiat! *Fugi!*

Jake pierdu în scurt timp socoteala curbelor pe care le luau și, pe măsură ce Gasher îl împingea mai adânc în acel haos de oțel contorsionat, mobile sparte și utilaje dezafectate, începu să-și piardă orice speranță că va fi salvat. Nici chiar Roland nu-l va mai putea găsi acum. Dacă pistolarul încerca, avea

să se piardă și să hoinărească pe cărările gâtuite ale acelei lumi de coșmar până la moarte.

Acum mergeau la vale și zidurile de hârtie tasată făcuseră loc unor metereze de fișete, mormane de mașini de calcul și grămezi de echipament IT. Era ca și când ar fi alergat printr-o versiune de coșmar a unui depozit Radio Shack. Preț de un minut întreg, peretele care gonea în stânga lui Jake păru construit doar din televizoare ori terminale video aruncate de-a valma. Se holbau la el aidoma ochilor opaci ai unor morți. Și-n vreme ce solul de sub picioarele lor continua să coboare, Jake își dădu seama că acum *chiar* erau într-un tunel. Fâșia de cer noros de deasupra lor se îngustase, devenind o panglică, iar panglica devenise șnur, după care șnurul devenise un fir de ață. Se aflau într-o întunecată lume subpământeană, alergând ca doi șobolani printr-o gigantică groapă de gunoi.

Dacă se prăbușește totul peste noi? se întrebă Jake, dar în starea lui actuală de epuizare, acea posibilitate nu-l speria prea tare. Dacă se năruia acoperișul, putea măcar să se odihnească.

Gasher îl mâna așa cum un fermier își mână catârul, lovindu-l peste umărul stâng pentru a-l înștiința să o ia la stânga și peste cel drept pentru a o lua la dreapta. Când drumul mergea în față, îl pocnea peste ceafă. Jake încercă să ocolească o țeavă ieșită din pământ și nu reuși prea bine. Aceasta îl nimeri în șold și-l făcu să se împleticească, fluturând din brațe prin pasajul îngust, către un amalgam de sticlă și scânduri crăpate. Gasher îl prinse și-l împinse iarăși în față.

– Fugi, plod împiedicat ce ești! Nu știi să fugi! De n-ar fi Omu' Tic-Tac, ț-aș da la buci chiar aci și ț-aș lua gâtu-n același timp, chiar așe aș face!

Jake alergă învăluit într-o pâclă roșie în care nu existau decât durerea și bufnetul des al pumnilor lui Gasher, care-l loveau în umeri sau în ceafă. În cele din urmă, când fu sigur că nu mai putea fugi, Gasher îl apucă de gât și-l opri atât de brusc, încât Jake se lovi de el cu un gâjâit strangulat.

– Vezi *aci* un truc mic! gâfâi Gasher jovial. Uită-te drept 'nainte și-o să vezi două cabluri întinse-n X puțin deasupra pământului. Le vezi?

La început, Jake nu le văzu. Era foarte întuneric acolo; mormane de ibrice uriașe de cupru se ridicau în stânga, iar în dreapta erau maldăre de tuburi din oțel care păreau a face parte din echipamentul de scufundări. Jake credea că pe acestea din urmă le putea transforma într-o avalanșă dacă ar fi suflat o

singură dată tare. Se șterse cu antebrațul la ochi, înlăturând șuvițe încâlcite de păr, și încercă să nu se gândească la felul în care ar arăta el îngropat sub aproximativ șaisprezece tone de tuburi. Miji ochii în direcția indicată de Gasher. Da, deslușea – cu greu – două linii subțiri și argintii care aduceau cu corzile de chitară sau banjo. Coborau de pe marginile pasajului și se încrucișau cam la șaizeci de centimetri deasupra pământului.

– Târăște-te pe dedesubt, scumpișor. Și fii tare atent, că dacă atingi numa' puțin unu' din cablurile alea, jumate din oțelu' și betonu' din oraș o să-ț' cadă-n scumpu' tău căpșor. Și-n al meu, deși mă-ndoiesc că asta ț-ar provoca v-o tresărire, zic bine? Acuma, târăște-te!

Jake își dădu jos ghiozdanul din spate, se întinse la pământ și-l împinse prin spațiul dinaintea sa. Pe când își croia drum pe sub cablurile subțiri și bine întinse, descoperi că totuși voia să mai trăiască puțin. I se părea că poate să simtă toate acele tone de gunoaie așezate într-un echilibru precar, așteptând să se prăvălească peste el. *Cablurile astea probabil că țin în loc două chei de boltă atent alese*, gândi el. *Dacă una dintre ele se rupe... pa și pusi, ne-am dus dracului*. Atinse cu spatele unul dintre cabluri și, undeva sus, ceva scârțâi.

– Ai grijă, țâcă! gemu Gasher. Ai maaare grijă!

Jake se împinse pe sub cablurile încrucișate, folosindu-se de picioare și coate. Părul ud de sudoare și murdar îi căzu iar în ochi, dar el nu mai îndrăzni să-l dea la o parte.

– Ai scăpat, icni Gasher într-un târziu și se strecură pe sub cabluri cu ușurința mișcării îndelung exersate. Se ridică în picioare și luă ghiozdanul lui Jake înainte ca băiatul să și-l poată pune înapoi în spate. Ce ai acilea, țâcă? întrebă el, desfăcând curelele și uitându-se înăuntru. Ai ceva bun pentru bătrânu' tău pretin? Fiin'că lu' Gasher îi plac bunătățile, chiar așe!

– N-am nimic acolo, decât...

Mâna piratului se mișcă iute și-i dădu capul pe spate cu o palmă zdravănă, care iscă un norișor de sânge înspumat în nasul lui.

– De ce ai făcut asta? se plânse Jake, rănit și enervat.

– Ca să-nveți să nu-mi mai zici ce pot să văd cu ochii mei! țipă Gasher și aruncă ghiozdanul în lături. Își dezgoli dinții rămași într-un rânjet teribil și periculos. Și fiin'că era cât pe ce să ne-arunci în cap tot căcatu' de deasupra noastră! Făcu o pauză, apoi adăugă cu o voce mai cumpătată: Și fiin'c-așe am

vrut io – tre' să recunosc asta. Moaca ta de oaie proastă-mi trezește pofta să te plesnesc, 'ți zic sincer. Rânjetul se lăți, expunându-i gingiile albicioase și supurânde, o imagine de care Jake s-ar fi putut lipsi. Dacă duru' de pretin al tău vine după noi pân-aci, o s-aibă o surpriză cân' o să dea peste cablurile astea, zic bine? Gasher se uită în sus, rânjind în continuare. Undeva acolo sus, dacă-mi amintesc bine, e așezat în echilibru un autobuz.

Jake începu să verse lacrimi – lacrimi de sfârșeală și deznădejde, care săpau canale înguste în murdăria de pe obrajii lui.

Gasher ridică amenințător palma desfăcută.

– Mișcă-te, țâcă, 'nainte să mă pun și io pe plâns... fiin'că bătrânu' tău pretin e un tip foarte sentimental, chiar așe, și cân' l-apucă bocitu', numa' de aplică palme-n stânga și-n dreapta-i mai apare un zâmbet pe buze. *Fugi!*

Fugiră. Gasher alese aparent la întâmplare cărări care duceau mai adânc în labirintul acela urât mirositor și plin de scârțâieli periculoase, anunțându-și alegerile cu pumni tari în umerii băiatului. La un moment dat, sunetul de tobe reîncepu. Venea parcă de peste tot și de nicăieri, iar pentru Jake aceasta fu ultima picătură. Abandonă orice speranță și orice judecată logică, și își îngădui să se afunde până la capăt în coșmar.

17

Roland se opri în fața baricadei care gâtuia strada dintr-o parte în cealaltă și de sus până jos. Spre deosebire de Jake, el nu nutrea nicio speranță că va ieși la lumină dincolo. Clădirile care se întindeau la răsărit aveau să fie insule ocupate de santinele ieșind la suprafață dintr-o mare de gunoi, ustensile, artefacte... și capcane, nu se îndoia. Unele dintre acele reziduuri erau acolo de cinci sau șapte sau o mie de ani, dar Roland credea că majoritatea fuseseră aduse de Cărunți, bucată cu bucată. Partea răsăriteană a orașului Lud devenise, de fapt, reduta Cărunților, și Roland stătea acum în fața zidului ei.

Merse înainte încet și văzu gura pasajului pe jumătate ascunsă în spatele unui bolovan de beton măcinat pe la colțuri. Erau urme de pași în praful fin – două perechi, unele mari, celelalte mici. Pistolarul dădu să se ridice în

picioare, se uită din nou și se lăsă înapoi pe vine. Nu două prechi, ci trei, cea din urmă lăsată de lăbuțele unui animal mic.

– Ete! strigă Roland încet.

Un moment, nu primi niciun răspuns, dar apoi un lătrat solitar se auzi dintre umbre. Roland păși în pasaj și văzu ochii încercuiți cu auriu uitându-se la el de după primul colț. Pistolarul se apropie cu pași siguri de bumbler. Ete, căruia încă nu-i plăcea să se apropie prea tare de altcineva în afară de Jake, se dădu un pas înapoi și rămase pe poziție, uitându-se temător în sus, la Roland.

– Vrei să mă ajuți? întrebă pistolarul.

Simțea cortina roșie a febrei luptei asaltându-l, dar acum nu era timp pentru asta. Avea să vină și timpul acela, dar acum nu trebuia să-și permită acea inexprimabilă ușurare.

– Să mă ajuți să-l găsesc pe Jake?

– Ake! lătră Ete, scrutându-l în continuare pe Roland cu ochii lui temători.

– Du-te, atunci. Găsește-l.

Ete se întoarse imediat și alergă cu viteză de-a lungul aleii, adulmecând cu botul pe jos. Roland îl urmă, aruncând doar rareori privirea în față, după Ete. În rest, rămase cu ochii ațintiți spre trotuarul antic, căutând semne.

18

– Iisuse, spuse Eddie. Ce *fel* de oameni sunt ăștia?

Urmaseră bulevardul de la baza rampei cale de vreo două cvartale, văzuseră baricada (ratând intrarea lui Roland în pasajul parțial ascuns cu mai puțin de un minut) și cotiseră la nord pe o arteră lată, care semăna cu Fifth Avenue. Nu îndrăznise să-i spună lui Susannah asta; era încă prea dezamăgit de orașul acela ruinat și urât mirositor ca să dea glas unei speranțe, fie ea cât de mică.

„Fifth Avenue“ îi duse la o zonă cu clădiri mari de piatră albă, care-i amintea lui Eddie de felul cum arăta Roma în filmele acelea cu gladiatori pe care le urmărea la TV când era mic. Erau austere și, în mare parte, încă într-o stare bună. Era aproape sigur că fuseseră clădiri publice – galerii, biblioteci,

poate muzee. Una, cu un acoperiș mare în cupolă, care se crăpase ca un ou de granit, era posibil să fi fost un observator, deși Eddie citise undeva că astronomilor le plăcea să fie *departe* de marile orașe, întrucât luminile electrice îi încurcau în studierea stelelor.

Erau spații deschise între acele edificii impunătoare și, cu toate că iarba și florile care creșteau odinioară acolo fuseseră sufocate de buruieni și tufișuri încâlcite, zona încă păstra un aer grandios, iar Eddie se întrebă dacă nu cumva fusese centrul vieții culturale din Lud. Sigur că zilele acelea apuseseră de mult; Eddie se îndoia că pe Gasher și pe amicii lui îi interesa prea tare baletul sau muzica de cameră.

El și Susannah ajunseseră la o intersecție mare, din care se desprindeau patru bulevarde late, radiind ca spițele unei roți. În mijlocul roții era o piațetă mare, pavată. Pe marginea ei erau dispuse difuzoare în vârful unor stâlpi de oțel înalți de doisprezece metri. În mijlocul piațetei era un piedestal cu rămășițele unei statui – un aprig cal de luptă din cupru, verde de cocleală, cabrat, cu picioarele din față în aer. Războinicul care-l călărise cândva zăcea prăvălit, strângând într-o mână ceva ce aducea cu o mitralieră și-n cealaltă o sabie. Picioarele lui erau încovoiate după forma calului pe care stătuse cândva, însă cizmele rămâneau sudate în marginile monturii de metal. MOARTE CĂRUNȚILOR! era scris pe piedestal, cu litere de un portocaliu spălăcit.

Uitându-se de-a lungul străzilor, Eddie văzu alți stâlpi cu difuzoare. Câțiva căzuseră la pământ, dar majoritatea erau încă în picioare și fiecare dintre ei fusese împodobit cu o sumbră ghirlandă de cadavre. Ca rezultat, piațeta în care dădea „Fifth Avenue“ și străzile care porneau de acolo erau toate străjuite de o mică armată de morți.

– Ce *fel* de oameni sunt ăștia? repetă Eddie întrebarea.

Nu se aștepta la un răspuns și Susannah nici nu i-l oferi... deși ar fi putut. Mai avusese ocazii să zărească crâmpeie din lumea lui Roland, dar niciodată nu văzuse ceva atât de clar și de precis ca acum. În toate ocaziile anterioare, ca atunci, în River Crossing, încercase ceva aproape de viziune; acum însă avu o singură străfulgerare, și fu ca și când ar fi văzut chipul contorsionat al unui maniac periculos, iluminat de o lovitură de fulger.

Difuzoarele... cadavrele atârnate... tobele. Înțelese pe dată cum se potriveau toate, cu claritatea cu care înțelesese că trăsurile încărcate din greu

care traversau River Crossing în drum spre Jimtown erau trase de boi și nu de catâri ori cai.

– Lasă gunoaiele astea, spuse ea și vocea ei tremură doar puțin. Pe noi ne interesează trenul... Încotro crezi că trebuie să ne îndreptăm?

Eddie ridică ochii spre cerul tot mai întunecat și observă fără probleme calea Grinzii în forma norilor grăbiți. Coborî privirea și nu fu foarte surprins să vadă că intrarea străzii care urma cel mai aproape cărarea Grinzii era păzită de o țestoasă mare din piatră. Capul ei de reptilă se ițea de sub buza de granit a carapacei; ochii ei afundați păreau să-i scruteze cu mare curiozitate. Eddie înclină din cap spre ea și izbuti să schițeze un zâmbet anemic.

– Vezi țestoasa cât e de mare?

Susannah aruncă și ea o privire și încuviință. El o împinse prin piațeta orașului și mai departe, pe Strada Țestoasei. Leșurile care o mărgineau emanau un miros uscat de scorțișoară, care-i făcu lui Eddie stomacul să se strângă... nu fiindcă ar fi fost insuportabil, ci fiindcă era mai degrabă chiar plăcut – aroma de mirodenie dulceagă pe care unui copil i-ar face plăcere să și-o presare peste pâinea prăjită de la micul dejun.

Strada Țestoasei era largă, din fericire, și chiar dacă majoritatea cadavrelor atârnate de stâlpii cu difuzoare erau aproape niște mumii, Susannah văzu câteva relativ proaspete, cu muște încă târându-se grăbite pe pielea înnegrită a fețelor umflate și cu viermi încă mișunând în orbitele cu pupile putrezite.

Și după fiecare difuzor era câte un morman mic de oase.

– Trebuie că sunt mii, spuse Eddie. Bărbați, femei și copii.

– Da. Glasul calm al lui Susannah i se părea chiar și ei ciudat de distant. Au avut mult timp ca să ucidă. Și l-au folosit fix pentru asta, ca să se omoare între ei.

– Unde mă-sa or fi elfii ăia înțelepți? întrebă Eddie și râsul care urmă sună prea tare a suspin.

Credea că începea în sfârșit să înțeleagă pe deplin ce însemna cu adevărat expresia aceea banală – *lumea a mers mai departe*. Câtă ignoranță și cât rău cuprindea în ea.

Și ce profunzime avea.

Difuzoarele au fost o măsură pe timp de război, gândi Susannah. *Sigur că asta au fost. Numai Dumnezeu știe ce război, sau acum cât timp, dar trebuie să fi*

fost devastator. Stăpânii din Lud au folosit difuzoarele pentru a face anunțuri în tot orașul din cine știe ce loc central, fortificat – un buncăr ca acela în care s-au retras Hitler și înalții lui comandanți la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Auzea în urechi vocea autoritară care se rostogolise din acele difuzoare – o auzea la fel de clar cum auzise scârțâitul căruțelor care treceau prin River Crossing, la fel de clar cum auzise pocnetul de bici pe spinările boilor istoviți.

Centrele A și D de distribuire a rațiilor vor fi închise astăzi; vă rugăm să veniți la centrele B, C, E și F, prezentând cupoanele obligatorii.

Echipele de miliție Nouă, Zece și Doisprezece să se prezinte la Sendside.

Bombardament aerian prevăzut între orele opt și zece. Toți cetățenii noncombatanți trebuie să se retragă în adăposturile la care au fost repartizați. Luați cu voi măștile antigaz. Repet, luați cu voi măștile antigaz.

Anunțuri, da... și o versiune denaturată de știri – o versiune militantă, propagandistică, pe care George Orwell ar fi numit-o limbă dublă. Și între buletinele de știri și anunțuri, muzică militară stridentă și îndemnuri de a-i respecta pe cei căzuți, trimițând alți bărbați și alte femei în gâtlejul însângerat al abatorului.

Apoi războiul luase sfârșit și se lăsase tăcerea... pentru o vreme. Dar la un moment dat, difuzoarele reîncepuseră să funcționeze. Cu cât timp în urmă? O sută de ani? Cincizeci? Avea importanță? Susannah credea că nu. Importanță avea faptul că atunci când difuzoarele fuseseră reactivate, singurul lucru pe care îl difuzau fusese o singură bandă rulată în buclă... banda cu înregistrarea tobelor. Iar descendenții primilor cetățeni ai orașului o luaseră drept... ce? Vocea Țestoasei? Voința Grinzii?

Susannah se forță să-și amintească momentul când își întrebase tatăl, un om tăcut, dar cinic, dacă credea că există un Dumnezeu în ceruri care dirijează cursul evenimentelor umane. *Păi*, spusese el, *da și nu, Odetta. Sunt sigur că există un Dumnezeu, dar nu cred că El mai are vreo legătură cu noi în ultima vreme; cred că după ce I-am ucis fiul, I-a intrat în sfârșit în cap că nu poate face nimic cu fiii lui Adam și cu fiicele Evei, așa că s-a spălat pe mâini de noi. Deștept tipul.*

Ea răspunsese (la aceste vorbe la care se așteptase pe deplin; avea unsprezece ani atunci și știa destul de bine cum gândește tatăl ei) arătându-i o casetă din pagina Bisericilor Comunitare a ziarului local. Acolo se spunea că reverendul

Murdock de la Biserica Metodistă a Slavei Cerești va predica în duminica următoare pe marginea subiectului intitulat „Dumnezeu ne vorbește zi de zi" – cu trimiteri la un text din Întâia epistolă a lui Pavel către Corinteni. Tatăl lui râsese atât de tare, că-i ieșiseră lacrimi la colțurile ochilor. *Ei, presupun că auzim cu toți vocea* cuiva, spusese el într-un târziu, *și poți fi sigură de un lucru, scumpa mea: fiecare dintre noi – inclusiv acest reverend Murdock – aude vocea aceea spunând exact ceea ce vrea el să audă. E mai convenabil în felul ăsta.*

Ceea ce oamenii *aceștia* voiseră să audă, aparent, la ropotul de tobe înregistrat pe bandă era o invitație să comită uciderи ritualice. Și acum, când tobele începeau să bubuie în sutele sau miile de difuzoare – o partitură zbuciumată care era doar linia de percuție a unui cântec al formației Z.Z. Top intitulat „Velcro Fly", dacă Eddie avea dreptate – acesta era semnalul lor pentru a scoate lațurile și a mai spânzura câțiva cetățeni de cei mai apropiați stâlpi cu difuzoare.

Câți? se întrebă ea în timp ce Eddie o împingea în scaunul cu rotile, cauciucurile lui dure scrâșnind peste cioburi de sticlă și foșnind printre grămezile de hârtii. *Câți vor fi fost uciși de-a lungul anilor din cauză că un circuit electric aflat undeva sub oraș începuse să sughită? Să fi început totul deoarece ei recunoscuseră alteritatea esențială a muzicii, care venea cine știe cum – ca noi, ca avionul și ca unele dintre mașinile de pe străzile acestea – dintr-o altă lume?*

Nu știa, dar știa că ajunsese să împărtășească punctul de vedere cinic al tatălui ei pe subiectul legat de Dumnezeu și de fiicele Evei. Oamenii aceia căutaseră cu lumânarea un motiv de a se ucide între ei, atâta tot, iar tobele fuseseră un motiv la fel de bun ca oricare altul.

Gândul i se întoarse la stupul pe care îl găsiseră – stupul deformat, cu albine albe, a căror miere i-ar fi otrăvit, dacă ar fi fost atât de nechibzuiți încât să o mănânce. Acolo, de partea aceea a Sendului, se afla un alt stup muribund și alte albine albe mutante, a căror înțepătură n-ar fi fost cu nimic mai puțin mortală, cu toată confuzia, precaritatea și perplexitatea lor.

Și câți alții vor trebui să moară înainte ca banda în sfârșit să se rupă?

Ca și când gândul ei ar fi influențat realitatea, difuzoarele începură dintr-odată să transmită bătăile neobosite și sincopate ale tobelor. Luat prin surprindere, Eddie strigă. Susannah strigă și ea și-și acoperi urechile cu mâinile – dar înainte de asta, auzi vag restul muzicii: pista sau pistele care fuseseră amuțite cu zeci de

ani în urmă, când cineva (probabil accidental) lovise butonul de „balance", dându-l complet într-o parte și reducând la tăcere chitarele și vocea.

Eddie continuă să o împingă pe Strada Țestoasei, de-a lungul Căii Grinzii, încercând să se uite în toate direcțiile deodată și să nu simtă izul de putrefacție. *Slavă Cerului pentru vânt*, își spuse el.

Începu să împingă scaunul mai repede, scanând spațiile năpădite de buruieni dintre clădirile mari și albe, după linia grațioasă a unei șine de monorai suspendate. Abia aștepta să iasă din acel nesfârșit culoar al morților. Când mai trase o dată adânc în piept o gură de aer cu acel miros dulce de scorțișoară, i se păru că niciodată în viață nu-și dorise ceva cu mai multă ardoare.

19

Jake ieși brusc din torpoare atunci când Gasher îl apucă de guler și-l smuci cu toată forța unui călăreț nemilos, care frânează un cal în galop. În același timp, întinse un picior și Jake se prăbuși în spate peste el. Se lovi cu capul de caldarâm și, preț de o clipă, se făcu întuneric. Gasher, brutal cum era, îl aduse degrabă în simțiri, prinzându-l de buza de jos și trăgând de ea în sus și în afară.

Jake strigă și sări în șezut, lovind orbește cu pumnii. Gasher se feri cu ușurință, vârî cealaltă mână la subsuoara băiatului și-l săltă în picioare. Jake rămase acolo, clătinându-se ca un bețiv înainte și înapoi. Nu mai putea protesta acum; aproape că nu mai putea nici înțelege. Tot ce știa era că fiecare mușchi din corpul său părea zdrobit și că mâna rănită țipa ca un animal prins în capcană.

Aparent, Gasher avea nevoie de o pauză de respirație, și de data aceasta își recăpătă suflul ceva mai greu. Rămase îndoit de mijloc, cu mâinile înfipte în genunchii pantalonilor săi verzi, gâfâind în reprize scurte, șuierătoare. Eșarfa galbenă se strâmbase pe capul lui. Ochiul teafăr sclipea ca un diamant fără valoare. Peticul de mătase albă era acum strâns și fire de materie vâscoasă galbenă, cu aspect urât, îi curgeau pe obraji de sub el.

– Uită-te deasupra, țâcă, ș-o să vezi de ce te-am oprit așa. Uită-te bine!

Jake lăsă capul pe spate și, în adâncurile șocului său, nu fu deloc surprins să vadă o fântână de marmură mare cât o rulotă, atârnată la un metru și

jumătate deasupra lor. El și Gasher se aflau aproape direct sub ea. Fântâna era agățată cu două cabluri ruginite, în mare parte ascunse în stive uriașe și nesigure de strane de biserică. Până și-n starea lui nu tocmai ageră, Jake observă că acele cabluri erau mai roase decât fuseseră agățătoarele rămase ale podului.

– Vezi? întrebă Gasher, rânjind. Duse mâna stângă la ochiul acoperit, adună un cheag de materie purulentă de dedesubt și o aruncă indiferent într-o parte. O mândrețe, așe-i? O, Omu' Tic-Tac e un glumeț, chiar așe, unu' care nu glumește. (Unde-s tobele ale futute? Ar fi trebuit să-nceapă deja – dacă Viper-a uitat de ele, o să-i bag un băț atât de adânc în cur, c-o să simtă gust de scoarță.) Acuma, uită-te în față, plodu' mieu delicios.

Jake se uită și Gasher îl plesni imediat atât de tare, că el se împletici în spate și căzu.

– Nu-n *aer*, prostovane! *Jos!* Vezi alea doo pietre de pavaj negre?

După un moment, Jake le văzu. Încuviință apatic.

– N-ai vrea să calci p-alea, c-atunci ne-ar cădea totu-n cap, țâcă, ș-apoi cine o vrea să te adune o s-aibă nevoie de o sugativă. 'Țeles?

Jake încuviință din nou.

– Bun. Gasher trase aer pentru ultima dată adânc în piept și-l plesni pe Jake peste umăr. Dă-i drumu', atuncia, ce mai aștepți? *Un-doi!*

Jake păși peste prima piatră neagră și văzu că nu era deloc o piatră de pavaj, ci o placă de metal rotunjită ca să semene cu una. A doua era chiar în fața ei, viclean așezată astfel încât, dacă un intrus neștiutor se întâmpla să o rateze pe prima, să calce aproape sigur pe a doua.

Dă-i, atunci, drumul și calcă, gândi el. *De ce nu? Pistolarul n-o să te găsească niciodată în labirintul ăsta, așa că dă-i drumul și fă totul să cadă. Nu poate fi mai groaznic decât ceea ce-ți pregătesc Gasher și prietenii lui. Va fi însă mai rapid.*

Mocasinul său prăfuit ezită în aer deasupra capcanei.

Gasher îl lovi cu pumnul în mijlocul spatelui, dar nu tare.

– Te gândești să ne vii de petrecanie, așe-i, țâcă? întrebă el. Cruzimea veselă din vocea lui fusese înlocuită de o simplă curiozitate. Dacă se mai simțea în ea o altă emoție, atunci era vorba nu de teamă, ci de amuzament. Dă-i drumu', dacă asta vrei să faci, că io am deja bilet luat. Numa' grăbește-te! Zeii spargă-ți ochii!

Piciorul lui Jake coborî lângă declanșatorul capcanei. Decizia sa de a mai trăi puțin nu se baza pe vreo speranță că Roland îl va găsi; doar că asta ar fi

făcut și pistolarul – ar fi mers mai departe până când l-ar fi împiedicat cineva, și atunci ar mai fi mers câțiva metri, dacă ar fi putut.

Dacă o făcea acum, îl putea lua pe Gasher cu el, dar Gasher singur nu era de ajuns – o singură privire era suficientă ca să știi precis că piratul spunea adevărul când afirma că oricum era deja pe moarte. Dacă mergea mai departe, poate că i se va ivi ocazia să-i ia cu el și pe unii dintre prietenii lui Gasher – poate chiar pe așa-numitul Om Tic-Tac.

Dacă tot e să le vin de petrecanie, cum spune el, gândi Jake, *mai bine s-o fac împreună cu cât mai multă lume.*

Roland ar fi înțeles.

20

Jake grețea cu privire la capacitatea pistolarului de a-i urma prin labirint; ghiozdanul lui era cea mai evidentă dovadă lăsată în urma lor, dar Roland înțelese degrabă că nu era nevoie să se oprească pentru a căuta semne. Trebuia doar să meargă după Ete.

Se opri totuși la mai multe pasaje care se intersectau, vrând să se asigure, și de fiecare dată Ete se uita înapoi și lătra o dată în felul lui jos și nerăbdător, care părea să spună: *Grăbește-te! Vrei să-i pierdem?* După ce semnele pe care le văzu – o urmă, o bucată din cămașa lui Jake, o fâșie de pânză galbenă de la eșarfa lui Gasher – îi confirmară de trei ori alegerile bumblerului, Roland se mulțumi să-l urmeze. Nu renunță să se uite după semne, dar nu se mai opri pentru a le depista. Apoi începuseră tobele și tocmai ele – plus curiozitatea lui Gasher pentru ce avea Jake în ghiozdan – fură cele care-i salvară viața în acea după-amiază.

Se opri brusc, cizmele lui prăfuite alunecând, și avea pistolul deja în mână înainte să-și dea seama ce era acel sunet. Când înțelese, puse revolverul înapoi în toc, cu un geamăt nervos. Era gata să o ia din nou la pas, când privirea îi căzu pe ghiozdanul băiatului... și apoi pe două dungi vagi care sclipeau în aer puțin la stânga. Îngustă ochii și desluși două fire subțiri care se încrucișau la nivelul genunchilor, la nici trei pași în fața lui. Ete, care era mic de statură,

se furișase fără probleme prin V-ul inversat format de fire, dar de n-ar fi fost tobele și ghiozdanul abandonat al lui Jake, Roland ar fi intrat direct în ele. Când ridică ochii, urmărind stivele aranjate nu chiar la întâmplare de o parte și de cealaltă a pasajului în acel punct, gura lui se strânse. Fusese cât pe ce, și doar *ka* îl salvase.

Ete lătră agitat.

Roland se lăsă pe burtă și se târî pe sub cabluri, mișcându-se încet și cu băgare de seamă – era mai mare decât Jake și Gasher, și își dădu seama că un om cu adevărat masiv n-ar fi putut trece pe dedesubt fără să declanșeze avalanșa atent pregătită. Tobele pompau și-i bubuiau în urechi. *Mă întreb dacă au înnebunit cu toții*, gândi el. *Dacă ar trebui să ascult asta zi de zi, cred că eu aș înnebuni.*

Ajunse de cealaltă parte a cablurilor, luă ghiozdanul de jos și se uită în el. Cărțile lui Jake și câteva articole de îmbrăcăminte erau încă acolo, la fel și comorile pe care le culesese băiatul de-a lungul drumului – o piatră cu reflexe galbene care păreau de aur, dar nu erau; un vârf de săgeată, probabil rămas de la bătrânii oameni ai pădurii, pe care Jake îl găsise într-un crâng la o zi după aducerea sa în lumea pistolarului; câteva monede din lumea lui; ochelarii de soare ai tatălui său; alte câteva lucruri pe care doar un băiat aflat în preadolescență le putea iubi și înțelege la valoarea lor. Lucruri pe care le-ar fi vrut înapoi... asta, desigur, dacă Roland ajungea la el înainte ca Gasher și prietenii lui să-l poată schimba, să-l rănească în feluri care-l puteau face să-și piardă interesul pentru toate curiozitățile inocente ale unui băiat de vârsta lui.

Chipul rânjit al lui Gasher pluti în mintea lui Roland aidoma chipului unui demon sau al unui djinn ieșit dintr-o sticlă: dinții stricați, ochii goi, urmele sifilisului de pe obraji și de sub liniile țepoase ale maxilarelor. *Dacă-i faci ceva...* gândi el și alungă imaginea, întrucât direcția acelui gând ducea într-o fundătură. Dacă Gasher îi făcea ceva băiatului (*Jake!* insistă cu tărie mintea sa... *Nu doar băiatul, ci Jake! Jake!),* Roland avea să-l omoare, da. Actul în sine n-ar fi însemnat însă nimic, căci Gasher era deja un om mort.

Pistolarul lungi curelele ghiozdanului, minunându-se de ingeniozitatea cataramelor care permiteau lucrul acesta, îl luă în spate și se ridică în picioare. Ete se întoarse pentru a merge mai departe, dar Roland îl strigă pe nume și bumblerul se uită înapoi.

– La mine, Ete.

Roland nu știa dacă bumblerul putea înțelege (sau dacă va da ascultare, în cazul în care înțelegea), însă era mai bine – mai sigur – dacă stătea aproape de el. Acolo unde se afla o capcană, era posibil să se mai afle și altele. Data viitoare, Ete putea să nu aibă la fel de mult noroc.

– Ake! lătră Ete, neclintindu-se din loc.

Lătratul era hotărât, dar lui Roland i se păru că ochii lui exprimau mai bine sentimentul pe care îl încerca – ochii erau întunecați de teamă.

– Da, dar e periculos, spuse Roland. La mine, Ete.

Înapoi de unde veneau, se auzi bufnitura unui lucru greu căzând, probabil desprins din loc de vibrația tobelor. Roland vedea acum stâlpi cu difuzoare ici și colo, ieșind din deșeuri asemenea unor stranii animale cu gât lung.

Ete se întoarse la el cu pași mari și ridică privirea, gâfâind.

– Rămâi aproape.

– Ake! Ake-Ake!

– Da. Jake.

O luă din nou la fugă și Ete alergă alături de el, mai ascultător decât orice câine.

21

Pentru Eddie, cum spusese un om deștept cândva, totul era un *déjà-vu:* alerga cu scaunul cu rotile, luându-se la întrecere cu timpul. Plaja fusese înlocuită de Strada Țestoasei, dar altminteri totul era la fel. O, mai era *totuși* o diferență relevantă: acum căuta o gară (sau leagăn) și nu o ușă stând în aer.

Susannah ședea dreaptă, cu părul suflat de vânt în spate și revolverul lui Roland în mâna dreaptă, cu țeava îndreptată în sus, către cerul înnorat și trist. Tobele ropoteau, atacându-i cu sunetul lor. Un obiect gigantic, în formă de disc, zăcea în stradă înaintea lor și mintea surmenată a lui Eddie, poate influențată de clădirile clasice din jurul lor, produse o imagine cu Jupiter și Thor jucând frisbee. Jupiter efectuează o lansare superbă și Thor lasă să cadă discul printr-un nor... Ce naiba, e timpul pentru o bere pe muntele Olimp, oricum.

Frisbee pentru zei, gândi el, împingând-o pe Susannah printre două mașini ruginite. *Ce concept!*

Sări scaunul pe trotuar pentru a ocoli artefactul, care semăna cu un soi de antenă de telecomunicații acum, că ajunseseră foarte aproape de el. Tocmai cobora încet scaunul de pe bordură înapoi în stradă – trotuarul era prea plin de mizerii ca să poată înainta – când tobele amuțiră brusc. Reverberațiile se stinseră într-o nouă tăcere, doar că nu era deloc o tăcere, înțelese Eddie. În față, intrarea boltită a unei clădiri de marmură stătea la intersecția Străzii Țestoasei cu un alt bulevard. Clădirea aceea fusese acoperită de viță-de-vie și o plantă verde, hirsută, care semăna cu bărbile chiparoșilor, însă tot își păstra aerul magnific și cumva demn. După ea, dincolo de colț, o mulțime de oameni vociferau cu însuflețire.

– Nu te opri! se răsti Susannah. Nu avem timp să...

Un chiot isteric străbătu vociferările. Fu însoțit de țipete de aprobare și, incredibil, de genul de aplauze pe care Eddie le auzise în cazinourile hotelurilor din Atlantic City după prestația pianistului de serviciu. Chiotul se pierdu într-un gâlgâit lung, care semăna cu bâzâitul unei cicade. Eddie simți că i se ridică părul pe ceafă. Aruncă o privire la cadavrele spânzurate de cel mai apropiat stâlp cu difuzor și înțelese că Puberii petrecăreți din Lud aveau încă o execuție publică.

Splendid, gândi el. *Le mai lipsește Tony Orlando și Dawn care să cânte „Knock Three Times", ca să poată muri fericiți.*

Eddie se uită curios la mormanul de pietre din colț. Așa, de aproape, lujerii care îl năpădiseră aveau un miros puternic de iarbă. Mirosul era amar de-ți făcea ochii să lăcrimeze, însă lui tot îi plăcea mai mult decât duhoarea dulce-scorțișoară a cadavrelor mumificate. Bărbile de verdeață care creșteau din lujeri cădeau în valuri, creând cascade de vegetație acolo unde cândva fuseseră o serie de intrări boltite. Dintr-una dintre aceste cascade ieși o siluetă, care se apropie iute de ei. Era un copil, își dădu seama Eddie, unul care scăpase de scutece nu de mulți ani, judecând după cât era de mic. Purta o costumație ciudată, de Micul Lord Fantleroy, cu tot cu cămașă albă cu volănașe și pantalonași din diftină. Avea panglici în păr. Eddie simți pe neașteptate o dorință aiuritoare de a flutura palma deasupra capului și a striga: *Șe șpun e banal: „Lud e șenzazional!"*

– Haideți! strigă copilul pe o voce ascuțită, pițigăiată. Mai multe bucăți de verdeață îi rămăseseră prinse în păr; le înlătură absent cu mâna stângă, din

alergare. Or să-l spânzure pe Spanker! E rândul lui Spanker să meargă în țara tobelor! Haideți, altfel pierdeți tot spectacolul, pe cinstea zeilor!

Susannah era la fel de bulversată de aspectul copilului, dar când acesta se apropie, i se păru ceva extrem de ciudat și de nelalocul lui în felul în care băiatul se curăța de verdeața care i se agățase în părul legat cu panglici: se folosea doar de o mână. Pe cealaltă, când ieșise în fugă prin cascada verde, o ținuse la spate și acolo o ținea în continuare.

Ce incomod trebuie să fie! gândi ea și atunci o casetă se derulă în mintea ei și-l auzi pe Roland cum vorbise la capătul podului. *Știam că se poate întâmpla așa ceva... dacă l-am fi văzut pe individ mai repede, cât încă ne aflam în afara razei oului lui exploziv... La naiba, ce ghinion!*

Îndreptă pistolul lui Roland spre copilul care sărise deja de pe trotuar și alerga spre ei.

– *Stai așa!* strigă ea. *Tu, nu te mișca!*

– Ce *faci,* Suze? țipă Eddie.

Susannah îl ignoră. Într-un sens foarte real, Susannah Dean nici nu mai era acolo; acum, în scaun se afla Detta Walker, și ochii ei sclipeau bănuitori, înfocați.

– *Stai sau trag!*

Micul Lord Fauntleroy putea fi și surd, la efectul pe care-l avu avertismentul ei.

– Lasă arma jos! strigă el vesel. O să pierdeți tot spectacolul! Spanker o să...

Mâna lui dreaptă începu în sfârșit să iasă de la spate. Atunci, Eddie își dădu seama că nu se uitau la un copil, ci la un pitic deformat, care depășise de mult copilăria. Expresia pe care el o luase la început drept voioșie infantilă era, de fapt, un amestec înfiorător de ură și furie. Obrajii și fruntea piticului erau acoperite de petele decolorate și supurânde ale afecțiunii pe care Roland o numise boala curvăsăriei.

Susannah nici nu-i văzu fața. Atenția ei era îndreptată spre mâna dreaptă în mișcare și spre sfera verde-mat pe care o ținea. Altceva nu avea nevoie să vadă. Pistolul lui Roland răsună. Piticul fu aruncat în spate. Când aterizâ pe trotuar, din gura lui mică ieși un strigăt de durere și furie. Grenada îi căzu din mână și se rostogoli prin aer, descriind invers arcul de cerc pe care îl trasase piticul în cădere.

Detta dispăru ca un vis și Susannah se uită de la pistolul din care ieșea fum la silueta mică și răschirată pe trotuar. Se uită la ea cu surprindere, oroare și panică.

– O, Iisuse! L-am împușcat! Eddie, l-am împușcat!

– Moarte... *Cărunților!*

Micul Lord Fauntleroy încercă să strige aceste cuvinte cu pizmă, însă ele ieșiră însoțite de o tuse înecată în sânge, sânge care-i îmbibă și ultimele locuri încă albe ale cămășii cu volănașe. Se auzi o explozie înfundată în piațeta interioară a clădirii de pe colț și cortinele răpănoase de verdeață care atârnau la arcade se umflară în exterior asemenea unor flamuri într-o vijelie. Odată cu ele ieșiră nori de fum gros, înțepător. Eddie se aruncă peste Susannah pentru a o proteja și simți o ploaie aspră de fragmente de ciment – toate de mici dimensiuni, din fericire – căzându-i pe spate, gât și creștetul capului. În stânga sa se auziră o serie de plescăituri dizgrațioase. Deschise ochii puțin, se uită în acea direcție și văzu capul Micului Lord Fauntleroy oprindu-se în rigolă. Ochii piticului erau încă deschiși, gura lui descriind acel ultim rictus.

Acum se auzeau alte voci, unele urlând, altele chiuind, toate furioase. Eddie se rostogoli de pe scaunul lui Susannah – care se clătină pe o roată înainte să se decidă să rămână în picioare – și se uită în direcția din care venise piticul. O ceată dezorganizată de aproximativ douăzeci de bărbați și femei apăruse, unii venind de după colț, alții ieșind prin cortinele de frunze care ascundeau arcadele clădirii de pe colț, materializându-se din fumul grenadei aidoma unor spirite malefice. Majoritatea purtau eșarfe albastre pe cap și toți aveau arme – o gamă diversificată (și cumva demnă de milă), care includea săbii ruginite, cuțite tocite și bâte roase. Eddie văzu un bărbat care legăna amenințător un ciocan. *Puberi*, gândi Eddie. *Le-am întrerupt petrecerea de legare a nodului la gât și sunt nervoși din cauza asta până la cer și-napoi.*

O cacofonie de strigăte – *Moarte Cărunților! Ucideți-i pe amândoi! I-au făcut felul lui Luster, Domnul să le ia ochii!* – se ridică din acel grup fascinant atunci când îi zăriră pe Susannah în scaunul ei cu rotile și pe Eddie, care stătea într-un genunchi în fața lui. Bărbatul din frunte purta o fustă ca un kilt și agita o macetă. O flutură bezmetic prin aer (și ar fi decapitat-o pe femeia corpolentă din apropierea lui, dacă aceasta nu s-ar fi lăsat în jos) și apoi atacă. Ceilalți îl urmară, chiuind veseli.

Pistolul lui Roland tună în ziua vântoasă și creștetul Puberului purtător de kilt se făcu pulbere. Pielea palidă a femeii care fusese cât pe ce să fie decapitată de macetă fu împroșcată de o ploaie roșie și ea dădu glas unui lătrat de disperare. Ceilalți trecură pe lângă ea și bărbatul mort, făcând ca toate visele urâte, cu priviri bezmetice.

– Eddie! strigă Susannah și trase din nou.

Un bărbat care purta o mantie cu căptușeală de mătase și cizme până la genunchi se prăbuși în stradă.

Eddie căută Rugerul pe pipăite și trăi un moment de panică atunci când crezu că-l pierduse. Mânerul pistolului alunecase, cine știe cum, după betelia pantalonilor. Strânse mâna pe el și trase tare. Afurisitul nu voia să iasă. Cătarea de la capătul țevii se agățase în chiloții lui.

Susannah trase trei focuri unul după altul. Fiecare glonț își găsi ținta, însă Puberii tot nu încetiniră pasul.

– *Eddie, ajută-mă!*

Eddie își rupse pantalonii, simțindu-se ca o versiune de mâna a doua a lui Superman, și izbuti în sfârșit să elibereze Rugerul. Trase siguranța cu podul palmei stângi, așeză cotul pe picior mai jos de genunchi și începu să tragă. Nu era nevoie să gândească – nu era nevoie nici să țintească. Roland le spusese că, în luptă, mâinile unui pistolar lucrează singure, și Eddie descoperi acum că așa era. Oricum, nici chiar un orb n-ar fi putut rata de la distanța aceea. Susannah redusese numărul Puberilor porniți la atac la cincisprezece; Eddie îi seceră pe cei rămași ca o vântoasă care culcă la pământ un lan de grâu, doborând patru în mai puțin de două secunde.

Acum, chipul unic al cetei, acea expresie de sete oarbă, începu să se destrame. Bărbatul cu ciocanul își aruncă arma și o rupse la fugă, șchiopătând pronunțat pe picioarele-i schimonosite de artrită. Îl urmară alți doi. Ceilalți se opriră nesiguri în stradă.

– Haideți, pămpălăilor! mârâi un bărbat relativ tânăr.

Purta eșarfa albastră legată la gât, ca un pilot de curse. Era chel, cu excepția a doi zulufi de păr roșcat, câte unul de fiecare parte a capului. Lui Susannah, tipul i se părea că seamănă cu Clovnul Clarabell; lui Eddie – cu Ronald McDonald; amândurora li se părea că nu prevestea nimic bun. Omul aruncă o suliță artizanală care probabil că la origini fusese un picior

de masă din oțel. Acesta aterizâ în stradă, în dreapta lui Eddie și a lui Susannah, zăngănind inofensiv.

– Haideți, vă zic! Le putem veni de hac dacă rămânem uni...

– Scuze, băiete, murmură Eddie, și-l împușcă în piept.

Clarabell/Ronald se împletici în spate, ducând o mână la cămașă. Se holbă la Eddie cu ochi mari, ce-i spuneau povestea cu o claritate sfâșietoare: asta nu trebuia să se întâmple. Mâna îi căzu greu de o parte a corpului. Un singur pârâiaș de sânge, incredibil de roșu în ziua cenușie, i se scurse de la colțul gurii. Când tânărul căzu în genunchi, cei câțiva Puberi rămași se chiorâră la el muți, apoi unul dintre ei se întoarse pe călcâie, vrând să spele putina.

– Nici nu te gândi, îl opri Eddie. Rămâi pe loc, prietenul meu retardat, altfel o să ai ocazia să vezi bine poiana în care ți se termină cărarea. Ridică vocea: Lăsați armele jos, băieți și fete! Pe toate! Acum!

– Tu... șopti omul pe moarte. Tu... pistolar?

– Așa-i, răspunse Eddie.

Ochii lui îi scrutară pe Puberii rămași, cu o privire aprigă.

– Iartă-mă... rogu-te, gâfâi bărbatul cu șuvițe roșcovane, apoi căzu cu fața înainte.

– *Pistolari?* întrebă unul dintre ceilalți.

În tonul lui se citea un început de groază și înțelegere.

– Ei, sunteți voi proști, da' nu și surzi, spuse Susannah. E și asta ceva, totuși.

Mișcă țeava pistolului care, Eddie era aproape sigur, nu mai conținea niciun glonț. Dacă se gândea bine, câte mai rămăseseră oare în Ruger? Își dădu seama că nu avea idee câte cartușe conținea încărcătorul și se blestemă în gând pentru această scăpare... dar se gândise el vreodată că se va ajunge la așa ceva? Răspunsul era negativ.

– L-ați auzit, oameni buni. Lăsați-le jos. Recreația e gata.

Unul câte unul, oamenii se conformară. Femeia care avea pe față aproximativ o halbă de sânge spuse:

– Nu t'ebuia să-l omori pă Winston, doamnă... era ziua lui, chiar așa.

– Ei, ar fi trebuit, atunci, să stea acasă și să mai bage sub nas niște tort, spuse Eddie.

Dată fiind natura generală a acelei experiențe, nu găsi nici comentariul femeii și nici răspunsul său deloc deplasate.

Între Puberii rămași mai era o femeie, o aschimodie căreia părul lung și blond îi cădea cu pumnii, ca și când ar fi suferit de râie. Eddie observă că se apropia pe furiș de piticul mort – și de adăpostul potențial al arcadelor năpădite de iarbă de mai încolo – și trase un glonț în betonul crăpat, aproape de piciorul ei. Habar n-avea de ce făcuse asta, dar știa că n-avea chef ca vreunul să le dea celorlalți idei. Pentru început, se temea de ce ar putea face mâinile lui dacă oamenii bolnavi și tâmpi din față ar fi încercat să fugă. Indiferent ce credea mintea sa despre pistolăritul acesta, mâinile lui descoperiseră că le plăcea la nebunie.

– Rămâi pe loc, frumoaso. Ofițerul Om-Bun îți spune să fii chibzuită. Aruncă o privire la Susannah și îl tulbură cenușiul tenului ei. Suze, ești bine? întrebă el cu o voce joasă.

– Da.

– N-o să leșini sau altceva, nu-i așa? Pentru că...

– Nu. Se uită la el cu ochi atât de întunecați, că erau ca niște peșteri. Doar că n-am mai împușcat pe nimeni până acum... pricepi?

Păi, ar fi bine să te obișnuiești cu asta – îi stătu pe limbă să spună. Își înghiți însă cuvintele și întoarse privirea la cei cinci oameni rămași înaintea lor. Aceștia se uitau la el și la Susannah cu un soi de teamă tâmpă care, totuși, nu atingea nivelul terorii.

La dracu', cei mai mulți dintre ei au uitat ce este teroarea, gândi el. *Bucurie, tristețe, iubire... totu-i o apă și un pământ. Cred că nu mai simt aproape nimic. Trăiesc în purgatoriu de prea mult timp.*

Apoi își aminti râsetele, chiotele de bucurie, aplauzele de salon, și își revizui judecata. Mai era totuși un lucru care le punea motoarele în mișcare, un lucru care îi stârnea. Spanker ar fi putut depune mărturie pentru asta.

– Cine-i șeful aici? întrebă Eddie.

Supraveghea cu mare atenție intersecția din spatele grupului, în caz că ceilalți își adunau din nou curajul. Până acum nu văzuse și nu auzise nimic alarmant de acolo. Probabil că ceilalți îi lăsaseră pe nefericiții aceștia în voia sorții.

Oamenii se uitară nesiguri unii la alții și, în cele din urmă, femeia cu fața stropită de sânge glăsui:

– Spanker era, dar când s-au auzit de data asta tobele divine, piatra lui Spanker a ieșit din pălărie și l-am pus să danseze. Cred că Winston ar fi fost următorul, da' i-ați făcut felul cu pistoalele voastre puturoase, chiar așa ați făcut.

Își șterse teatral sângele de pe obraz, se uită la el, apoi întoarse privirea posacă spre Eddie.

– Păi, și tu ce gânduri crezi că avea Winston pentru mine cu sulița aia puturoasă a lui? întrebă Eddie. Era dezgustat să descopere că femeia chiar reușise să-l facă să se simtă vinovat. Crezi că voia să-mi aranjeze puțin favoriții?

– I-ați ucis și pe Frank și Luster, continuă ea pe un ton smiorcăit. Și ce sunteți voi? Fie Cărunți, ceea ce-i rău, fie doi străini puturoși, ceea ce-i și mai rău. Cine a mai rămas pentru Puberii din Orașul de Nord? Topsy, presupun... Topsy Marinarul. Da' el nu-i aci, nu? Și-a luat barca și a pornit pe râu în jos, aha, chiar așa a făcut. Domnul putrezească-l pentru asta, așa zic io!

Susannah renunțase să mai asculte; mintea ei se fixase cu o fascinație îngrozită pe ceva ce spusese femeia înainte. *Piatra lui Spanker a ieșit din pălărie și l-am pus să danseze*. Își aminti că citise în colegiu povestirea „Loteria" a lui Shirley Jackson și înțelese că oamenii aceia, descendenții degenerați ai primilor Puberi, trăiau coșmarul imaginat de Jackson. Nicio mirare, atunci, că nu erau capabili de emoții puternice, când știau că trebuie să participe la o astfel de extragere criminală nu o dată pe an, ca în povestire, ci de două sau de trei ori în fiecare zi.

– De ce? o întrebă ea pe femeia plină de sânge cu o voce aspră, oripilată. De ce faceți asta?

Femeia se uită la Susannah ca și când ar fi fost cel mai prost om din lume.

– De ce?! Pentru ca duhurile care trăiesc în mașinării să nu intre în trupurile celor care au murit aici – Puberi și Cărunți deopotrivă – și să-i trimită sus prin găurile din stradă, ca să ne mănânce. Orice prost știe asta.

– Nu există duhuri, spuse Susannah și glasul îi sună chiar și ei a nesiguranță.

Ba sigur că existau. În lumea aceea, duhuri existau pretutindeni. Cu toate acestea, merse mai departe.

– Ceea ce voi numiți tobe divine nu e decât o bandă înregistrată, blocată într-un aparat. Doar asta e. O lovi brusc inspirația și adăugă: Sau poate Cărunții o fac intenționat – v-ați gândit vreodată la asta? Ei locuiesc în cealaltă parte a orașului, nu-i așa? Dar și sub pământ, nu? Dintotdeauna au vrut să vă

distrugă. Poate că în sfârșit au găsit un mod eficient de a vă convinge să o faceți singuri.

Femeia însângerată stătea lângă un vârstnic care purta ceva ce părea a fi cel mai vechi melon din lume și o pereche de pantaloni kaki scurți, zdrențuiți. Acum, acesta făcu un pas în față și i se adresă cu o brumă de bună-cuviință care-i transforma disprețul latent într-un pumnal cu tăișuri ascuțite ca briciul.

– Te înșeli amarnic, Madam Pistolar. Sunt o mulțime de mașinării mari sub Lud, și-n toate sunt duhuri – spirite demonice care nu vor decât răul muritorilor de rând, bărbați și femei deopotrivă. Aceste duhuri diabolice sunt *foarte* capabile să-i scoale pe morți... iar în Lud, aceștia sunt legiuni întregi.

– Ascultă, zise Eddie. Ai văzut vreodată un zombie din acesta cu ochii tăi, Jeeves? A văzut *vreunul* dintre voi?

Jeeves își răsfrânse buza și nu spuse nimic – totuși, buza aceea răsfrântă spunea, de fapt, totul. La ce să te aștepți, întreba ea, de la niște străini care pun armele înaintea bunei înțelegeri?

Eddie decise că cel mai bine era să pună capăt discuției. Oricum, nu era el croit pentru munca de misionar. Flutură Rugerul spre femeia stropită cu sânge.

– Tu și prietenul tău de colo – cel care arată ca un majordom englez într-o zi liberă – o să ne duceți la gară. După aceea, ne putem lua toți rămas-bun, și să-ți spun un adevăr: asta o să fie cea mai mare bucurie pentru mine.

– Gară? întrebă individul care semăna cu majordomul Jeeves. Ce este o gară?

– Duceți-ne la leagăn, spuse Susannah. Duceți-ne la Blaine.

Asta îl zgudui, în sfârșit, pe Jeeves; o expresie de șoc și groază înlocui disprețul cu care îi tratase până atunci.

– Nu puteți merge acolo! strigă el. Leagănul e pământ interzis, iar Blaine este cel mai periculos dintre toate duhurile din Lud!

Pământ interzis? gândi Eddie. *Splendid. Dacă e adevărat, măcar n-o să mai fie nevoie să ne facem griji din cauza voastră, găozarilor.* Era, în același timp, plăcut să audă că încă mai *exista* un Blaine... sau cel puțin că oamenii aceia credeau că el exista.

Ceilalți se holbau la Eddie și Susannah cu expresii de amuzament năuc; era ca și când intrușii ar fi sugerat unei adunături de creștini renăscuți că au găsit Chivotul Legământului și l-au transformat într-o toaletă cu plată.

Eddie ridică Rugerul până când mijlocul frunții lui Jeeves ajunse în cătarea lui.

– Noi oricum mergem, spuse el, și dacă nu vreți să vă alăturați strămoșilor voștri aici și acum, vă sugerez să terminați cu codeala și să ne duceți acolo.

Jeeves și femeia însângerată schimbară o privire nesigură, dar când bărbatul cu melon întoarse ochii spre Eddie și Susannah, chipul lui era serios.

– Împușcați-ne, dacă vreți, spuse el. Preferăm să murim aici decât acolo.

– Sunteți o șleahtă de cretini cărora le stă mintea doar la moarte! strigă Susannah la el. *Nimeni* nu trebuie să moară! Duceți-ne doar unde vrem să mergem, pentru numele lui Dumnezeu!

Femeia rosti mohotârâ:

– Dar *înseamnă* moarte să intri în leagănul lui Blaine, doamnă, chiar așa. Căci Blaine doarme, iar cel care-i strică odihna are de plătit un preț mare.

– Haide, frumoaso, se răsti Eddie. N-ai cum să simți mirosul cafelei dacă stai cu capu-n fund.

– Nu știu ce înseamnă asta, spuse femeia cu o demnitate bizară și descumpănitoare.

– Înseamnă că ne puteți duce la leagăn și să riscați Mânia lui Blaine, sau vă puteți încăpățâna să stați aici și să simțiți Mânia lui Eddie. Să știți că nu e musai să fie o execuție curată, cu un glonț în cap. Vă pot rezolva câte o bucată o dată, și chiar mă simt destul de întărâtat încât să o fac. Am o zi foarte proastă în orașul vostru – muzica e de rahat, toată lumea duhnește și primul individ pe care l-am văzut a aruncat cu o grenadă în noi și ne-a răpit un prieten. Așa că, ce spuneți?

– De ce vreți, totuși, să mergeți la Blaine? întrebă unul dintre ceilalți. Nu s-a mai clintit de ani buni din locul lui din leagăn. Ba nici de vorbit pe multele lui voci n-a mai vorbit, și nici de râs n-a mai râs.

De vorbit pe multele lui voci și de râs? gândi Eddie. Se uită la Susannah. Ea îi întoarse privirea și ridică din umeri.

– Ardis a fost ultimul care s-a apropiat de Blaine, rosti femeia însângerată.

Jeeves încuviință sobru.

– Ardis făcea mereu prostii la beție. Blaine i-a pus câteva întrebări. Le-am auzit, dar pentru mine n-au avut nicio noimă – ceva despre mama corbilor, cred – și când Ardis n-a răspuns, Blaine l-a nimicit cu foc albastru.

– Electricitate? întrebă Eddie.

Jeeves și femeia însângerată aprobară la unison.

– Da, zise femeia. Electricitate, așa i se spunea în zilele de demult, chiar așa.

– Nu e nevoie să intrați cu noi, propuse Susannah atunci. Duceți-ne doar până unde putem vedea locul. Mergem restul drumului singuri.

Femeia se uită la ea neîncrezătoare, după care Jeeves îi trase capul aproape de buzele lui și-i șușoti în ureche un timp. Ceilalți Puberi rămaseră în spatele lor într-o linie inegală, uitându-se la Eddie și Susannah cu ochii buimăciți ai unor oameni care au supraviețuit unui puternic raid aerian.

În cele din urmă, femeia întoarse privirea.

– Da, făcu ea. Vă ducem până aproape de leagăn și apoi ne scăpăm de puturoșeniile voastre.

– Exact asta gândeam și eu, spuse Eddie. Tu și Jeeves. Voi, ceilalți, împrăștierea. Își plimbă privirea peste grup, de la un capăt la celălalt. Dar țineți minte asta: dacă aruncați o singură suliță pe neașteptate, o singură săgeată, o singură cărămidă, ăștia doi mor.

Amenințarea păru atât de slabă și fără sens, încât Eddie își dori să n-o fi făcut. Cum era posibil să le pese lor de cei doi, sau de orice alt membru al clanului lor, când le făceau felul la doi sau mai mulți dintre ei în fiecare zi? Ei bine, gândi el, privindu-i pe ceilalți cum se risipesc fără a arunca măcar o privire înapoi, era prea târziu să-și facă griji pentru asta acum.

– Haideți, spuse femeia. Vreau să termin odată cu voi.

– Sentimentul e reciproc, răspunse Eddie.

Dar înainte ca ea și Jeeves să-i conducă, femeia făcu ceva ce trezi în Eddie un sentiment de căință pentru gândurile sale: îngenunche, dădu pe spate părul bărbatului în kilt și-i sărută obrazul murdar.

– Rămas-bun, Winston, spuse ea. Așteaptă-mă acolo unde copacii se dau în lături și apa e dulce. Voi veni la tine, da, voi veni cu siguranță, așa cum zorii fac umbrele să fugă spre vest.

– N-am vrut să-l ucid, explică Susannah. Vreau să știi asta. Voiam însă și mai puțin să mor eu însămi.

– Da.

Chipul care se întoarse spre Susannah era de piatră, fără urmă de lacrimi.

– Dar dacă vrei să intri în leagănul lui Blaine, o să mori oricum. Și sunt toate șansele să mori invidiindu-l pe sărmanul Winston. E nemilos, așa e Blaine. Cel mai nemilos dintre toți demonii din locul ăsta nemilos la culme.

– Haide, Maud, spuse Jeeves și o ajută să se ridice.

– Da. Hai să terminăm cu ei. Îi scrută din nou pe Susannah și pe Eddie, cu ochi aspri și-n același timp cumva confuzi. Zeii să-mi afurisească ochii fiindc-au dat de voi. Și zeii afurisească armele pe care le purtați, căci ele au fost mereu sursa nenorocirilor noastre.

Și cu atitudinea asta, gândi Susannah, *nenorocirile voastre vor dura cel puțin o mie de ani, scumpo.*

Maud impuse un pas iute de-a lungul Străzii Țestoasei. Jeeves păși sprinten alături de ea. Eddie, care o împingea pe Susannah în scaunul cu rotile, ajunse în scurt timp să gâfâie și să facă eforturi pentru a se ține după ei. Clădirile impunătoare care mărgineau drumul se depărtară până ce ajunseră să semene cu niște case de țară acoperite de iederă, la capătul unor peluze uriașe, căzute pradă buruienilor. Eddie își dădu seama că intraseră în ceea ce odinioară fusese un cartier de lux. Înaintea lor, o clădire se ridica deasupra tuturor celorlalte. Era o construcție pătrată, incredibil de simplă, ridicată din blocuri de piatră albă, al cărei acoperiș pronunțat se sprijinea pe nenumărați stâlpi. Eddie se gândi din nou la filmele cu gladiatori care-i bucuraseră copilăria. Lui Susannah, cu educația ei mai formală, îi amintea de Parthenon. Amândoi văzură și se minunară de splendidul bestiar sculptat – Urs și Țestoasă, Pește și Șobolan, Cal și Câine – care încercuia, în perechi, etajul clădirii și înțeleseră că acela era locul pe care îl căutau.

Sentimentul neplăcut că erau supravegheați de mulți ochi – ochi plini de ură și mirare, în părți egale – nu-i părăsi nicio clipă. Tunetul bubui când zăriră șina monoraiului; asemenea furtunii, șina venea dinspre sud, intra pe Strada Țestoasei și o lua drept spre Leagănul din Lud. Și pe măsură ce se apropiau de ea, de o parte și de alta a lor, leșuri vechi începură să se răsucească și să danseze în vântul întețit.

22

După ce alergară Dumnezeu știe cât timp (tot ce știa Jake sigur era că tobele se opriseră din nou), Gasher îl smuci iarăși, făcându-l să se oprească.

De data aceasta, reuși să rămână în picioare. Își găsise ritmul. Gasher, care niciodată nu mai avea unsprezece ani, nu putea spune același lucru.

– Hoo! Pompa mea bătrână dă rateuri, dulceață.

– Păcat, zise Jake insensibil, apoi se împletici în spate când mâna noduroasă a piratului intră în contact cu obrazul său.

– Mda, îs sigur c-ai vărsa lacrimi amare dac-aș pica mort aici, nu-i așe? Absolut! Da' n-ai tu norocul ăsta, plodu' mieu – moș Gasher a văzut de toate și nu m-am născut eu să cad lat la picioarele unui mucos mic ca tine.

Jake ascultă impasibil aceste vorbe incoerente. Intenționa să-l vadă mort înainte să se termine ziua. Gasher poate că avea să-l ia cu el, dar lui nu-i mai păsa de asta. Își șterse sângele de la buza proaspăt crăpată și se uită la el meditativ, întrebându-se cât de repede putea dorința de a ucide să invadeze și să cucerească sufletul unui om.

Gasher observă că se uita la degetele însângerate și rânji.

– 'Ți curge bulionu', eh? N-o să fie ultima oară când vechiu' tău amic Gasher o să te ia la scatoalce, dacă-ți mai uiți lungu' nasului... așa că fii cu ochii pe el.

Arătă cu degetul jos, la suprafața pietruită a aleii înguste pe care se aflau acum. Acolo se vedea un capac ruginit de canal și Jake își dădu seama că mai văzuse cuvintele ștanțate în el nu cu mult timp în urmă: TURNĂTORIA LaMERK.

– E un mâner pe margine, zise Gasher. Vezi? Apucă-l și trage. Hai, mai cu talent și poate o să ai încă toți dinții-n gură cân' o să te-ntâlnești cu Tic-Tac.

Jake prinse de capacul de oțel și trase. Trase tare, dar nu atât de tare cât ar fi fost în stare. Labirintul de străzi și alei prin care îl alergase Gasher fusese rău, dar cel puțin putuse să vadă. Nici nu îndrăznea să-și imagineze cum avea să fie în lumea de sub oraș, unde întunericul alunga și visele evadării, și nu intenționa să afle decât dacă chiar nu mai avea încotro.

Gasher îi demonstră imediat cât se putea de clar că el era de altă părere.

– E prea greu pentru..., începu băiatul și atunci piratul îl prinse gât și-l ridică până ce ajunseră față în față.

Lunga alergătură pe alei adusese o roșeață ușor asudată în obrajii săi și dăduse pustulelor care-i săpau carnea o nuanță urâtă, galben-purpurie. Cele deschise supurau o materie groasă, infectată, și fire de sânge, în pulsații egale. Jake simți doar o adiere a putorii lui dense înainte ca respirația să-i fie tăiată de mâna care-l prinsese de gât.

– Ascultă, mucea prost ce ești, și ascultă bine, fiin'că ăsta-i ultimu' avertisment. Ridică imediat capacu' ăla idiot, c-altfel îț' bag mâna-n gură și-ț' smulg limba cât ai zice pește. Și n-ai decât să mă muști cât poftești, fiin'că boala ce-o am îmi curge-n sânge și o să vezi primii boboci pe moaca ta-nainte să se gate săptămâna... de o fi să trăiești atâta. Ei, înțelegi acuma?

Jake aprobă frenetic din cap. Fața lui Gasher dispărea în falduri tot mai adânci de cenușiu și vocea lui părea să vină de la mare depărtare.

– Bine, atuncia.

Gasher îl împinse în spate. Jake căzu grămadă lângă capacul de canal, tușind și scuipând. Reuși până la urmă să tragă adânc în piept o gură de aer care-l arse pe gât ca un foc lichid. Scuipă un ghem de salivă vâscoasă cu fire de sânge în ea și puțin lipsi să nu vomite văzând-o.

– Acuma trage de capac, bucuria sufletului mieu, și hai să terminăm cu codeala.

Jake se târî spre canal, strecură mâna sub mâner și de data aceasta trase cu toată forța. Preț de un moment teribil, crezu că nu va reuși să-l urnească din loc. Apoi își imagină degetele lui Gasher vârându-i-se în gură și apucându-i limba, și găsi un strop de forță în plus. Simți o durere agonică, surdă și tot mai extinsă, la nivelul șalelor, când ceva cedă acolo, dar capacul circular alunecă încet într-o parte, scrâșnind pe pietrele pavajului și expunând o semilună rânjită de întuneric.

– Bun, țâcă, bun! strigă Gasher vesel. Ce măgăruș ești tu! Mai tare... nu te da bătut acuma!

Când semiluna deveni o lună și durerea de la șale deveni un foc alb, Gasher îl lovi cu gheata în fund, făcându-l să se lungească la pământ.

– Foarte bine! zise piratul, trăgând cu ochiul înăuntru. Acuma, țâcă, coboară ușurel pe scara de pe margine. Ai numa' grijă să nu aluneci și să cazi naibii, fiin'că treptele alea-s al naibii de alunecoase. Îs v'o douăzeci, dacă țiu bine minte. Și cân' ajungi jos, stai cuminte locului ș-așteaptă-mă. S-ar putea să te apuce chefu' s-o iei la fugă de bătrânu' tău amic, da' crezi c-asta ar fi o idee bună?

– Nu, răspunse Jake. Presupun că nu.

– Foarte intelijent, fiu' mieu! Buzele lui Gasher se lățiră în zâmbetul lui hidos, expunându-i iarăși cei câțiva dinți rămași. E-ntuneric acolo jos și-s o mie de tunele care se duc în toate direcțiile. Bătrânu' tău amic Gasher le

cunoaște ca pe propriu-i buzunar, chiar așe, da' tu te-ai pierde cât ai clipi. Și mai îs șobolanii – foarte mari și foarte înfometați. Așa că tu așteaptă-mă numa'.

– Așa o să fac.

Gasher îl scrută cu ochii mijiți.

– Vorbești ca o mogâldeață, da' nu ești un Puber – aș pune pariu p-orice c-așa-i. De unde ești tu, țâcă?

Jake tăcu.

– Ț-a mâncat bumbleru' limba, cumva? Ei, n-are nimic; Tic-Tac o să scoată totu' de la tine, pariu. Are el un dar, așa; le dezleagă el limbile la toți. Ș-odată ce-i face să vorbească, oamenii vorbesc uneori atât de repede și strig-atât de tare, că cineva tre' să-i lovească peste cap ca să-i tempereze. Bumblerii n-au voie să țină pe nime' de limbă în preajma lu' Omu' Tic-Tac, nici pe plozii ca tine. Acuma, coboară dracu' odată pe scară. *Un-doi!*

Lovi iute cu piciorul. De data aceasta, Jake fu pe față și se feri. Se uită în gaura de canal pe jumătate descoperită, văzu scara și începu să coboare. Încă era cu jumătate de corp deasupra solului când o bubuitură incredibilă, ca de piatră sfărâmată, zgudui aerul. Veni de la o distanță de aproximativ doi kilometri. Jake știu ce era fără a i se spune. Un strigăt de suferință pură i se desprinse de pe buze.

Un rictus apăru la colțurile gurii lui Gasher.

– Pretinu' tău ăl dur ț-a găsit urma mai bine decât te așteptai tu, nu-i așe? Nu mai bine decât m-așteptam *io*, țâcă, fiin'că io i-am văzut ochii – plini de neobrăzare și impertinență. Io m-așteptam să vină după bombonica lui dulce imediat, dacă tot era să vină, și chiar a venit. A observat cablurile, da' fântâna i-a venit de hac, așa c-*asta*-i bine. Coboară, sufletel.

Lovi cu piciorul în direcția capului lui Jake. Băiatul se feri, dar un picior îi alunecă pe scara prinsă de peretele canalului și reuși să se salveze de la cădere doar fiindcă se apucă de glezna râioasă a lui Gasher. Ridică privirea, rugător, și nu văzu pic de duioșie pe chipul acela infect, muribund.

– Te rog, spuse el și auzi cuvintele încercând să se transforme în suspin.

Îl vedea tot timpul pe Roland zăcând strivit sub uriașa fântână. Ce spusese Gasher? Dacă va vrea să-l culeagă cineva, va trebui să folosească sugativa.

– Roagă-te dacă vrei, scumpule. Da' nu te aștepta să rezolvi ceva cu asta, fiin'că mila n-are ce căuta de partea asta a podului, chiar așe. Acuma, coboară sau îți trag la șuturi în cap până-ți zboară creierii pe urechi.

Așa că Jake coborî și, când ajunse la apa stătută de pe fundul canalului, pornirea de a plânge trecuse. Așteptă, cu umerii lăsați și cu capul în pământ, ca Gasher să coboare și el și să-l ducă spre destinul său.

23

Puțin lipsise ca Roland să acționeze cablurile încrucișate care țineau sub control avalanșa de reziduuri, dar fântâna atârnată era ceva absurd – o capcană care putea foarte bine să fi fost pregătită de un copil prost. Cort îi învățase să fie tot timpul cu ochii în patru când se mișcau pe teritoriul inamic, iar asta însemna să te uiți în sus la fel de des ca în spate și în jos.

– Stai, îi spuse lui Ete, ridicând vocea pentru a se face auzit peste tobe.

– Ai! aprobă Ete, apoi se uită în față și adăugă imediat: Ake!

– Da.

Pistolarul mai aruncă o privire în sus, la fântâna de marmură suspendată, apoi examină strada, căutând declanșatorul. Erau două, observă el. Poate că odinioară camuflajul lor ca pietre de pavaj fusese eficient, dar timpul acela trecuse de mult. Roland se aplecă, ținând mâinile pe genunchi, și vorbi spre fața întoarsă în sus a lui Ete.

– O să te iau în brațe un minut. Să nu te zbați, Ete.

– Ete!

Roland îl cuprinse cu brațele. La început, Ete înțepeni și încercă să se ferească. Apoi însă Roland simți cum animalul se lăsă în voia lui. Deși nu-i făcea plăcere să fie atât de aproape de cineva care nu era Jake, era clar că avea de gând să îndure. Roland se trezi din nou întrebându-se cât de inteligent era, de fapt, Ete.

Îl purtă de-a lungul pasajului și pe sub Fântâna Atârnată din Lud, călcând cu grijă peste pietrele false de pavaj. Odată ajunși în siguranță pe partea cealaltă, pistolarul se lăsă jos pentru a-l elibera pe Ete. În clipa aceea, tobele se opriră.

– Ake! zise Ete agitat. Ake-Ake!

– Da... dar întâi mai avem ceva de făcut.

Îl conduse pe Ete cincisprezece metri mai departe pe alee, apoi se aplecă și luă de jos o bucată de beton. O aruncă meditativ dintr-o mână în cealaltă și, făcând asta, auzi dinspre est sunetul unui foc de pistol. Bubuitul amplificat al tobelor acoperise sunetul luptei lui Eddie și Susannah cu ceata răpciugoasă de Puberi, însă această împușcătură o auzi cu claritate și zâmbi – aproape sigur însemna că soții Dean ajunseseră la leagăn, și asta era prima veste bună din ziua aceea, care deja părea lungă de cel puțin o săptămână.

Roland se întoarse și aruncă bucata de beton. Ținta lui fu la fel de sigură cum fusese atunci când nimerise străvechiul semafor din River Crossing; proiectilul lovi drept în mijloc unul dintre declanșatorii decolorați și un cablu ruginit plesni cu un zbârnâit aspru. Fântâna de marmură căzu, rostogolindu-se în aer când celălalt cablu mai rezistă un moment – destul cât un om cu reflexe iuți să se poată, oricum, pune la adăpost, socoti Roland. Apoi cedă și el și fântâna se prăvăli aidoma unei stânci rozalii, deformate.

Pistolarul se lăsă pe vine în spatele unui morman de grinzi de oțel ruginit și Ete îi sări numaidecât în poală, când fântâna aterizâ în stradă cu un bubuit puternic. Bucăți de marmură roz, unele mari cât un car, zburară prin aer. Mai multe așchii mici înțepară fața lui Roland. Pe altele le curăță din blana lui Ete. Se uită peste baricada de ocazie. Fântâna se spărsese în două ca un platou uriaș. *N-o să ne întoarcem pe aici*, își spuse Roland. Pasajul, deja îngust, era acum blocat complet.

Se întrebă dacă Jake auzise prăbușirea fântânii și, dacă da, ce crezuse că s-a întâmplat. Nu-și pierdu vremea întrebându-se același lucru despre Gasher; piratul va fi crezut că el fusese făcut chiseliță, adică exact ceea ce Roland voia ca el să creadă. Oare și Jake credea asta? Băiatul trebuia să știe că un pistolar nu poate fi ucis de un dispozitiv atât de rudimentar, dar dacă Gasher îl terorizase destul, probabil că nu mai gândea atât de clar. Ei bine, era prea târziu să-și facă griji pentru asta acum, și dacă ar fi fost s-o ia de la capăt, ar fi făcut exact același lucru. Muribund sau nu, Gasher dovedise deopotrivă curaj și viclenie animalică. Dacă acum piratul era cu garda jos, trucul merita încercat.

Roland se ridică în picioare.

– Ete... găsește-l pe Jake.

– Ake!

Ete își întinse gâtul lung, adulmecă în semicerc, găsi mirosul lui Jake și o luă din nou la fugă, cu Roland după el. Zece minute mai târziu se opri la un capac de canal din stradă, mirosi de jur împrejurul lui, apoi ridică privirea spre Roland și lătră ascuțit.

Pistolarul se lăsă într-un genunchi și observă deopotrivă amalgamul de urme și zgârieturile din pavaj. Trase concluzia că gura aceea de canal era folosită destul de des. Îngustă ochii când văzu ghemul de flegmă însângerată în scobitura dintre două pietre din apropiere.

– Nemernicul îl lovește continuu, murmură el.

Trase de capac, se uită în jos, apoi desfăcu nojițele cu care i se închidea cămașa. Îl luă pe bumbler și-l vârî la sân. Ete își dezgoli dinții și, pentru un moment, Roland îi simți ghearele pe pielea pieptului și burții sale, ca niște cuțitașe ascuțite. Apoi se retraseră și Ete se mulțumi să stea cu ochii larg deschiși, uitându-se de după cămașa lui Roland și pufăind ca un motor pe abur. Pistolarul simțea bătăile iuți ale inimii lui aproape de inima sa. Scoase nojița din găicile cămășii și mai găsi una, mai lungă, în desagă.

– O să te leg în lesă. Nu-mi face plăcere și ție o să-ți facă plăcere și mai puțin, dar va fi întuneric acolo jos.

Legă nojițele una de cealaltă și formă un laț larg la un capăt, pe care îl strecură peste capul lui Ete. Se așteptă ca bumblerul să-și dezgolească dinții din nou, poate chiar să-l muște, dar Ete n-o făcu. Se uită doar în sus la Roland, cu ochii lui încercuiți cu auriu, și lătră „Ake!“ din nou, cu vocea lui nerăbdătoare.

Pistolarul prinse cu dinții capătul liber al lesei artizanale, apoi se așeză pe marginea gurii de canal... dacă într-adevăr asta era. Bâjbâi după prima treaptă a scării și o găsi. Coborî încet și cu băgare de seamă, mai conștient ca oricând că-i lipseau două degete de la o mână și că treptele de oțel erau unse cu ulei și acoperite cu ceva mai gros, care probabil era mușchi. Ete era o greutate caldă între cămașa și pieptul său, gâfâind din greu. Cercurile aurii ale ochilor lui sclipeau ca niște medalioane în lumina slabă.

În cele din urmă, piciorul precaut al pistolarului călcă în apa de pe fundul puțului. Aruncă o privire scurtă în sus la inelul de lumină albă de deasupra. *De aici începe greul*, gândi el. În tunel era cald și umed și mirosea ca într-un osuar antic. Undeva în apropiere, apa picura monoton, cavernos. Mai departe, Roland auzea uruit de mașinării. Îl scoase pe Ete din cămașă, care

se bucură să fie scos, și-l așeză în apa puțin adâncă ce susura leneș pe fundul tunelului de scurgere.

– Acum de tine depinde totul, murmură el în urechea bumblerului. La Jake, Ete. La Jake!

– Ake! lătră bumblerul și o luă iute la picior prin apă și întuneric, mișcând capul dintr-o parte în cealaltă ca un pendul. Roland îl urmă, cu capătul lesei înfășurat în jurul mâinii sale drepte, împuținate.

24

Leagănul – era destul de mare încât să fi dobândit fără probleme statut de substantiv propriu în mintea lor – se afla în mijlocul unei piețe de cinci ori mai mare decât aceea în care întâlniseră statuia năruită, și când se uită atent la el, Susannah înțelese cât de vechi și cenușiu și ponosit era de fapt restul orașului Lud. Leagănul era atât de curat, încât aproape te dureau ochii. Nicio plantă agățătoare nu-l luase în stăpânire; niciun graffiti nu-i mânjea pereții albi și scările și coloanele. Praful galben de câmpie care acoperise totul lipsea acolo. Când se apropiară, Susannah văzu și de ce: pe marginile Leagănului curgeau fără oprire șiroaie de apă, ieșind din duze ascunse în umbrele streșinilor placate cu cupru. Scările erau spălate și ele la intervale regulate de apă împroșcată din alte duze ascunse, transformându-le în cascade intermitente.

– Ha, făcu Eddie. Pe lângă asta, Grand Central seamănă cu o autogară Greyhound din Fundulumii, Nebraska.

– Ce poetic ești, dragule, i-o întoarse Susannah sec.

Scările înconjurau întreaga clădire și duceau la un hol mare, deschis. Acolo nu era nici urmă de cortină vegetală, dar Eddie și Susannah descoperiră că tot nu puteau vedea bine înăuntru; umbrele aruncate de acoperișul pronunțat erau prea adânci. Totemurile Grinzii mărșăluiau de jur împrejurul clădirii, două câte două, dar colțurile erau rezervate unor creaturi pe care Susannah spera din tot sufletul să nu le întâlnească niciodată în afara ocazionalelor coșmaruri – hidoși dragoni de piatră cu trupuri solzoase, cu mâini încleștate, prevăzute cu gheare, și ochi scrutători, răuvoitori.

Eddie o atinse pe umăr și arătă mai sus. Susannah se uită... și simți că i se taie respirația. Pe muchia acoperișului, mult deasupra Totemurilor Grinzii și a garguielor draconice, parcă dominându-le, stătea ca în șa un războinic auriu înalt de cel puțin douăzeci de metri. O pălărie răpciugoasă de cowboy era împinsă pe spate pentru a-i expune fruntea ridată și împovărată de griji; o bandană îi atârna strâmb la gât, ca și când tocmai fusese trasă jos după ce slujise îndelung ca apărătoare de gură și nas împotriva prafului. Într-un pumn ridicat în aer ținea un revolver; în celălalt, ceva ce semăna cu o ramură de măslin.

Roland de Gilead stătea deasupra Legănului din Lud, îmbrăcat în auriu.

Nu, gândi ea, amintindu-și să respire din nou. *Nu e el... dar într-un alt fel, el este. Omul acela a fost pistolar, iar asemănarea dintre el, care probabil e mort de o mie de ani sau mai bine, și Roland exprimă tot adevărul* ka-tet-*ului pe care vei avea nevoie vreodată să-l cunoști.*

Tunetul bubui spre sud. Fulgerul săgetă norii care goneau pe cer. Ea își dorea să aibă mai mult timp să studieze deopotrivă statuia aurită de deasupra Leagănului și animalele care o înconjurau; fiecare dintre acestea păreau să aibă cuvinte cioplite și Susannah bănuia că lucrurile scrise acolo puteau fi informații valoroase. În acele împrejurări, totuși, nu era timp de pierdut.

Pe pardoseală, în locul unde Strada Țestoasei intra în Piața Leagănului, fusese trasată cu vopsea roșie o dungă lată. Maud și individul pe care Eddie îl numea Jeeves Majordomul se opriră, prudenți, la distanță de ea.

– Până aici, nu mai departe, le spuse Maud pe un ton plat. Puteți să ne duceți spre moarte, oricum fiecare om le este dator zeilor cu o moarte, dar eu voi muri de partea asta a liniei morții, orice ar fi. Nu-l voi sfida pe Blaine pentru niște venetici.

– Nici eu, spuse Jeeves.

Își dăduse jos melonul prăfuit și-l ținea la pieptul gol. Pe chipul lui se citea o expresie de reverență temătoare.

– Bine, zise Susannah. Acum, ștergeți-o amândoi de aici.

– O să ne-mpușcați în spate imediat ce ne-ntoarcem, spuse Jeeves cu voce tremurată. Pun pariu pe orice, chiar așa.

Maud clătină din cap. Sângele de pe fața ei se uscase într-un desen maroniu grotesc.

– N-a existat niciodată sub soare un pistolar care să te-mpuște în spate... asta o *pot* zice sigur.

– N-avem decât cuvântul *lor* că asta sunt.

Maud arătă spre revolverul cel mare cu mâner din lemn de santal pe care Susannah îl ținea în mână. Jeeves se uită... și, după un moment, întinse palma spre femeie. Când Maud i-o luă, imaginea pe care Susannah și-o făcuse despre ei ca ucigași periculoși se nărui. Aduceau mai mult cu Hansel și Gretel decât cu Bonnie și Clyde; osteniți, speriați, confuzi și rătăciți de atât timp în pădure, încât au îmbătrânit acolo. Ura și teama ei față de cei doi se risipiră. Ce le înlocui fu mila și o tristețe profundă, dureroasă.

– Rămâneți cu bine amândoi, spuse ea cu blândețe. Mergeți în pace și nu vă temeți de rău din partea mea și a bărbatului meu.

Maud încuviință.

– Vă cred că nu ne vreți răul și vă iert că l-ați împușcat pe Winston. Dar ascultați la mine și ascultați bine: *nu intrați în Leagăn*. Orice motive credeți că aveți ca să intrați, nu sunt destul de bune. A intra-n Leagănul lui Blaine înseamnă moarte.

– Nu avem de ales, zise Eddie și tunetul hurui din nou în înaltul cerului, parcă aprobator. Acum dați-mi voie să vă spun *eu* ceva. Nu știu ce se află sub Lud și ce nu, dar știu că tobele alea care vă sucesc mințile sunt parte a unei înregistrări – a unei *melodii* – care a fost făcută în lumea din care venim eu și soția mea. Se uită la chipurile lor năuce și ridică brațele a frustrare. Iisuse Hristoase, taie și spânzură, nu pricepeți? Vă omorâți unul pe altul pentru o piesă muzicală care nici măcar n-a fost lansată vreodată ca single!

Susannah puse mâna pe umărul lui și-i murmură numele. El o ignoră pentru un moment, ochii lui scăpărând de la Jeeves la Maud și înapoi.

– Vreți să vedeți monștri? Uitați-vă bine, atunci, unul la celălalt. Și când vă-ntoarceți la azilul de nebuni căruia-i spuneți casă, uitați-vă bine la prietenii și la rudele voastre.

– Nu înțelegi, spuse Maud. Ochii ei erau întunecați și sobri. Dar vei înțelege. Da... vei înțelege.

– Duceți-vă, acum, îi îndemnă Susannah încet. N-are rost să stăm la vorbe; irosim cuvintele. Duceți-vă pe drumul vostru și încercați să vă amintiți chipurile tatălor voștri, căci cred că le-ați pierdut din vedere de prea mult timp.

Cei doi porniră înapoi pe unde veniseră, fără alte cuvinte. Se uitară însă peste umăr de câteva ori și continuară să se țină de mână: Hansel și Gretel pierduți în pădurea deasă și întunecată.

– Vreau să plec de aici, zise Eddie apăsat. Coborî siguranța Rugerului, îl îndesă înapoi la betelia pantalonilor, apoi se frecă la ochii înroșiți, cu podul palmelor. Nu vreau decât să plec, nu cer altceva.

– Știu ce spui, frumosule.

Era în mod evident speriată și totuși ținea capul înclinat în felul acela sfidător pe care el ajunsese să-l recunoască și să-l iubească. Își puse mâinile pe umerii ei, se aplecă și o sărută. Nu îngădui nici ca locul și nici ca furtuna care se pregătea să-l împiedice să facă o treabă cum scrie la carte. Când în sfârșit se îndepărtă, ea îl studie cu ochi largi, zglobii.

– Uh! Pentru ce a fost asta?

– Pentru că te iubesc, spuse el, și cred că asta-i tot ce contează. Nu ajunge?

Privirea ei se înmuie. Un moment, se gândi să-i spună secretul pe care se putea sau nu să-l aibă, dar sigur că timpul și locul erau nepotrivite – nu putea să-i spună acum că era posibil să fie însărcinată, așa cum nu putea nici să stea să citească slovele săpate în piatra Totemurilor.

– Ajunge, Eddie, spuse ea.

– Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Ochii lui căprui o priveau cu maximă concentrare. Îmi vine greu să spun lucruri de genul ăsta – viața cu Henry a făcut să fie așa, cred – dar e adevărat. Cred că am început să te iubesc pentru tu reprezinți lumea de care m-a despărțit Roland – New Yorkul, adică – însă acum e mai mult decât atât, întrucât nu-mi mai doresc să merg înapoi. Tu?

Ea se uită la Leagăn. O îngrozea ce puteau să găsească acolo. Și totuși... întoarse privirea către el.

– Nu, nu vreau să merg înapoi. Vreau să-mi petrec tot restul vieții mergând înainte. Atât timp cât ești cu mine. E ciudat, știi, să spui că ai început să mă iubești datorită tuturor lucrurilor de care te-a despărțit el.

– De ce e ciudat?

– Eu am început să te iubesc fiindcă m-ai eliberat de Detta Walker. Făcu o pauză, gândi, apoi clătină ușor din cap. Ba nu – e mai mult decât atât. Am început să te iubesc fiindcă m-ai eliberat de *amândouă* otrepele alea. Una era

o hoață spurcată la gură care se lua de bărbați și cealaltă o nesuferită înțepată. În ce mă privește, erau amândouă o apă și-un pământ. Susannah Dean îmi place mai mult decât oricare dintre ele... și tu ai fost cel care m-a eliberat.

De data aceasta ea întinse mâna. Îi puse palma pe obrazul țepos, îl trase spre ea și-l sărută tandru. Când el îi așeză o mână ușoară pe sân, ea suspină și o acoperi cu mâna ei.

– Cred că ar fi mai bine să mergem mai departe, spuse ea, altfel o să ne întindem chiar aici în stradă... și o să ne udăm, după cum se pare.

Eddie se uită o ultimă dată în jur la turnurile tăcute, la ferestrele sparte, la pereții acoperiți de viță. Apoi aprobă.

– Da. Oricum, nu cred că orașul ăsta are un viitor.

O împinse înainte și se crispară amândoi când roțile scaunului trecură peste ceea ce Maud numise linia morții, temându-se că vor declanșa cine știe ce dispozitiv de protecție antic și vor muri împreună. Dar nu se întâmplă nimic. Eddie o împinse în piață și, când se apropiau de scările care urcau spre Leagăn, o ploaie rece începu să cadă în averse.

Deși niciunul dintre ei n-o știa, venise prima dintre marile furtuni de toamnă din Lumea de Mijloc.

25

Odată intrați în bezna puturoasă a canalizării, Gasher încetini ritmul criminal pe care îl menținuse la suprafață. Jake nu credea că asta avea vreo legătură cu întunericul; Gasher știa, aparent, fiecare cotitură a drumului pe care îl urmau, exact așa cum spusese. Probabil că asta se datora satisfacției călăului pentru faptul că Roland fusese strivit sub greutatea fântânii-capcană.

El însuși începuse să-și pună întrebări.

Dacă Roland observase cablurile – o capcană mult mai subtilă decât cea care urma – era oare posibil să nu fi zărit fântâna? Jake bănuia că era posibil, dar nu prea avea sens. Mai probabil era că Roland făcuse fântâna să cadă intenționat, pentru a amorți atenția lui Gasher și, poate, a-l încetini. Nu credea că Roland îi putea urma prin acel labirint de sub străzi – întunericul

deplin ar fi biruit până și abilitățile excepționale ale pistolarului – totuși sufletul îi surâdea la gândul că Roland poate că nu murise în încercarea de a-și ține promisiunea.

Cotiră la dreapta, apoi iar la stânga. Pe măsură ce celelalte simțuri ale lui Jake se ascuțiră într-o încercare de compensare a pierderii vederii, avu o vagă percepție a altor tunele în jurul său. Sunetele înfundate ale unor mașinării vechi și hodorogite creșteau preț de o clipă, apoi se estompau când fundațiile de piatră ale orașului se strângeau din nou în jurul lor. Pale de aer îi loveau cu intermitență pielea, uneori calde, alteori răcoroase. Plescăitul pașilor lor răsuna scurt atunci când treceau pe lângă tunelele perpendiculare din care suflau palele acelea urât mirositoare, și o dată Jake fu cât pe ce să-și piardă capul lovindu-se de un obiect metalic care cobora din tavan. Lovi cu palma în el și simți ceva ce putea fi o valvă mare. După aceea flutură mâinile în față la fiecare pas, încercând să preîntâmpine alte incidente.

Gasher îl ghida cu ghionturi în umeri, așa cum un căruțaș și-ar ghida boii. Se mișcau cu un ritm bun. Nu alergau, ci făceau doar pași mari. Gasher își recăpătă suflul destul cât, la început, să fredoneze și apoi să înceapă să cânte cu o voce joasă, de tenor, surprinzător de melodică.

Rible-ti-tible-ti-ting-ting-ting,
Am găsit serviciu și o să-ți iau un inel,
O să m-apropii de tine-ncetinel,
Ș-atunci țâțele o să ți le ating,
Rible-ti-tible-ti-ting-ting-ting!

O, rible-ti-tible,
S-ar putea să te gâdile,
Da' eu tot mă joc cu ale tale ting-ting-ting!

Și urmau încă cinci sau șase versuri cam în aceeași linie.

– Acuma cântă *tu* ceva, țâcă.

– Nu știu nimic, gâfâi Jake.

Spera să sune mai obosit decât era de fapt. Nu știa dacă asta-l va ajuta cu ceva sau nu, dar acolo, în întuneric, orice variantă merita încercată.

Gasher coborî cotul în mijlocul spatelui său, aproape destul de tare ca să-l lungească în apa adâncă până la glezne care curgea leneș prin tunelul pe care îl traversau.

– Ba *să știi* ceva, dacă nu vrei să-ț' zmulg șira spinării. Făcu o pauză, apoi adăugă: Acilea jos îs fantome, băiete. Trăiesc în mașinării, fute-m-aș, chiar așe. Dacă le cânți le ții la distanță... nu știi atâta lucru? Acum *cântă!*

Jake se gândi intens, nedorindu-și încă o lovitură de iubire din partea lui Gasher, și își aminti un cântecel pe care îl învățase în tabăra de vară, la vârsta de șapte sau opt ani. Deschise gura și începu să-l urle în întuneric, ascultând ecourile cum se întorceau între sunetele apei care curgea, ale celei care cădea și ale mașinăriilor străvechi care uruiau.

Iubita mea e coafeză, ea e newyorkeză,
Îi cumpăr orice ca să fie la modă,
Are șolduri mari
Ca două corăbii de corsari,
O, mamă, așa mă scutur eu de bani.

Iubita mea e dili, vine din Philly,
Îi cumpăr orice ca să fie la modă,
Are ochi mari
Ca două funduri de ochelari,
O, mamă, așa mă...

Gasher întinse mâinile, îl prinse de urechi ca și când ar fi fost două mânere de urcior și-l scutură, făcându-l să se oprească.

– E o groapă chiar 'naintea ta, zise el. La ce voce ai, țâcă, aș face un bine lumii de te-aș lăsa să cazi în ea, da' Tic-Tac n-ar fi deloc de acord cu asta, așe că mai ieșți în siguranță nițeluș.

Mâinile lui Gasher lăsară urechile băiatului, care ardeau ca focul, și se agățară de spatele cămășii lui.

– Acuma apleacă-te înainte pân' o să simți scara de p-ailaltă parte. Ș-ai grijă să nu aluneci și să ne tragi p-amândoi jos!

Jake se aplecă precaut în față, cu mâinile întinse, îngrozit că va cădea într-o groapă pe care n-o vedea. Când bâjbâi după scară, simți aer cald – curat și

aproape aromat – suflându-i pe lângă față și văzu jos licărul slab al unei lumini trandafirii. Degetele lui atinseră o treaptă de oțel și se strânseră pe ea. Rănile de mușcătură de la mâna stângă se deschiseră din nou și simți sânge cald curgându-i în palmă.

– Te-ai prins? întrebă Gasher.

– Da.

– Atuncia, coboară! Ce mai aștepți, fiț-ar zeii ai naibii!

Gasher dădu drumul cămășii și Jake și el și-l imagină trăgând piciorul în spate, intenționând să-l grăbească cu un șut un fund. Păși peste groapa slab iluminată și începu să coboare pe scară, folosindu-și mâna rănită cât mai puțin posibil. De data aceasta, treptele nu aveau mușchi pe ele și nici ulei, și nu erau aproape deloc ruginite. Puțul era foarte lung și, în timp ce cobora, grăbindu-se pentru ca Gasher să nu-l calce pe mâini cu ghetele lui cu talpă groasă, descoperi în amintire un film pe care-l văzuse odată la televizor – *Călătorie spre centrul pământului*.

Uruitul de mașinării crescu în intensitate și strălucirea trandafirie deveni mai puternică. Vuietul mecanic tot nu-i suna bine, dar urechile îi spuneau că utilajele acelea erau într-o stare mai bună decât cele de deasupra. Și când în sfârșit ajunse la fund, descoperi că podeaua era uscată. Noul puț orizontal era pătrat, înalt cam de un metru optzeci, și era placat cu inox nituit. Se întindea cât vedea Jake cu ochii în ambele direcții, perfect drept. Știu instinctiv, fără a fi nevoie să se gândească la asta, că tunelul acela (care trebuia să se afle la cel puțin douăzeci de metri sub Lud) urma și el calea Grinzii. Și undeva la suprafață – Jake era sigur de asta, deși n-ar fi putut spune de ce – trenul pe care veniseră să-l caute se afla direct deasupra lor.

Grilaje înguste de ventilație erau încastrate de-a lungul pereților, puțin sub tavanul puțului; din ele ieșea aerul curat și uscat. De unele atârnau mușchi în bărbi albastre-verzui, însă majoritatea erau neobturate. Sub fiecare al doilea grilaj era câte o săgeată galbenă cu un simbol care semăna cu un *t* mic. Săgețile indicau direcția în care mergeau ei.

Lumina trandafirie venea de la tuburile de sticlă dispuse pe tavan în șiruri paralele. Unele – cam tot al treilea – erau stinse, altele pâlpâiau, dar cel puțin jumătate din ele erau încă funcționale. *Tuburi cu neon*, gândi Jake, uimit. *Ca să vezi!*

Gasher veni lângă el. Văzu expresia de surprindere de pe chipul lui și rânji.

– Frumos, așe-i? Răcoare vara, călduros iarna, și-atâta mâncare, că cinci sute de oameni n-ar putea-o mânca în cinci sute de ani. Și știi care-i partea mai bună, țâcă? Partea cea mai bună din toată tărășenia asta?

Jake clătină din cap.

– Puberii ăia idioț' n-au nici a mai mică idee că locu' ista există. Iei crede c-aci jos îs monștri. Niciun Puber nu s-apropie la mai mult de șase metri de o gură de canal, decât dacă n-are-ncotro!

Își azvârli capul pe spate și râse cu poftă. Jake nu i se alătură, deși o voce rece din spatele minții îi spuse că așa ar fi politicos să facă. Nu i se alătură întrucât știa exact ce simțeau Puberii. *Erau* monștri sub oraș – troli și korrigani și orci. Nu fusese el oare capturat de unul?

Gasher îl împinse în stânga.

– Io-te... aproape am ajuns. *Un-doi!*

Alergară lejer mai departe, sunetul pașilor lor urmându-i într-o serie de ecouri. După zece sau cincisprezece minute astfel consumate, Jake văzu o trapă etanșă cam la două sute de metri în față. Apropiindu-se, zări o roată mare de valvă ieșind din ea. O cutie de comunicații era instalată pe perete, în dreapta.

– Îs gata, gemu Gasher când ajunseră la ușa de la capătul tunelului. Genu' ăsta de activități ie prea mult pentr-un invalid ca bătrânu' tău amic, chiar așe! Apăsă butonul interfonului și răcni: L-am adus, Tic-Tac... îi teafăr cum îl voiai! Nu-i lipsește niciun fir de păr! Nu ț-am zis c-așa oi face? Ai încredere-n Gasher, am zis, că ți l-o aduce cât ai zice pește! Acuma, deschide și lasă-ne să intrăm!

Eliberă butonul și se uită nerăbdător la ușă. Roata de valvă nu se învârti. În schimb, o voce plată și tărăgănată se auzi din interfon:

– Care-i parola?

Gasher se încruntă oribil, se scărpină în barbă cu unghiile-i lungi și mizerabile, apoi ridică peticul de la ochi și scobi de acolo încă un cheag de mucilagii verzi-gălbui.

– Tic-Tac și parolele lui! i se adresă el lui Jake. Părea îngrijorat și, totodată, iritat. E un tip șmecher, da' asta le întrece pe toate, dacă mă-ntrebi pe mine, chiar așe.

Apăsă butonul și țipă:

– Haide, Tic-Tac! Dacă nu-mi recunoști vocea, ai nevoie de aparat auditiv!

– O, dar ți-o recunosc, se întoarse vocea tărăgănată. Lui Jake i se părea că semăna cu vocea lui Jerry Reed, cel care jucase alături de Burt Reynolds în *Smokey și banditul.* Nu știu însă cine e cu tine, am dreptate? Sau ai uitat că videocamera de acolo s-a întors cu cracii-n sus anul trecut? Dă-mi parola, Gasher, că altfel acolo o să-ți putrezească oasele!

Gasher își îndesă degetul în nas, extrase un ghemuleț de muci de culoarea jeleului cu mentă și-l strivi în grilajul difuzorului. Jake urmări acest gest copilăresc de enervare cu o fascinație mută și simți un râs isteric, nelalocul lui, cum creștea în el. Să fi bătut atâta drum prin labirinturi minate și tunele întunecoase ca să rămână blocați la ușa aceea etanșă doar pentru că Gasher nu-și amintea parola Omului Tic-Tac?

Piratul se uită la el plin de ură, apoi își plimbă mâna peste tigvă, dându-și jos eșarfa galbenă leoarcă de sudoare. Craniul era chel dedesubt, cu excepția câtorva peri negri ca țepii unui porc spinos, și adâncit tare deasupra tâmplei stângi. Gasher aruncă o privire în eșarfă și scoase din ea o bucată de hârtie.

– Domnu' binecuvânteze-l pe Hoots, murmură el. Hoots are grijă de mine ca o mamă, chiar așe.

Mîji ochii spre hârtie, întorcând-o pe toate părțile, apoi i-o întinse lui Jake. Menținu un ton scăzut, ca și când Omul Tic-Tac l-ar fi putut auzi chiar dacă butonul interfonului nu era apăsat.

– Iești un gentleman adevărat, așe-i? Și primu' lucru pe care un gentleman îl învață după ce-a fo' învățat să nu-și halească rahatu' e să citească. Așa că citește-mi cuvântu' de pe hârtia asta, că mie mi s-o șters din cap... așe-i cum zic.

Jake luă hârtia, se uită la ea, apoi ridică iarăși ochii spre Gasher.

– Și dacă refuz? întrebă el dârz.

Gasher fu pe moment descumpănit de răspunsul lui... și apoi începu să rânjească cu o bună-dispoziție periculoasă.

– Păi, o să te iau de gât și o să bat în ușă cu capu' tău, spuse el. Mă-ndoiesc că l-o convinge pe bătrânu Tic să-mi dea drumu' înăuntru – fiindcă-i încă nervos pe amicu' tău cel dur, așe-i, da, da' io m-aș simți al dracu' de ușurat să-ț' văd creierii picurând pe roata aia.

Jake se gândi la spusele lui, râsul acela bolnăvicios continuând să crească în el. Omul Tic-Tac era un tip într-adevăr șmecher – știuse că va fi dificil să-l

convingi pe Gasher, care oricum era pe moarte, să rostească parola, chiar dacă Roland l-ar fi luat prizonier. Ce nu luase în calcul Tic-Tac era memoria defectuoasă a piratului.

Să nu râzi. Dacă râzi, chiar o să te bată să-ți zboare creierii.

În ciuda bravelor lui cuvinte, Gasher îl privea cu reală anxietate, și Jake înțelese un fapt cu potențial puternic: poate că Gasher nu se temea de moarte... dar *se temea* de umilință.

– Bine, Gasher, rosti el calm. Cuvântul de pe bucata asta de hârtie este *generos.*

– Dă-mi-o aicea.

Gasher smulse hârtia, o puse înapoi în eșarfă și își înfășură iute pânza galbenă în jurul capului. Apăsă cu degetul mare butonul interfonului.

– Tic-Tac? Mai ești acolo?

– Unde altundeva să fiu? La marginea apuseană a lumii?

Vocea tărăgănată suna acum ușor amuzată.

Gasher scoase limba albicioasă la difuzor, însă glasul său era lingușitor, aproape servil.

– Parola-i „generos", și ce cuvânt frumos e ăsta! Acuma, lasă-mă să intru, pe tăți zeii!

– Desigur, spuse Omul Tic-Tac.

Un angrenaj se puse în mișcare undeva în apropiere, făcându-l pe Jake să tresară. Roata de valvă din mijlocul ușii se învârti. Când se opri, Gasher apucă de ea, o trase spre el, îl înșfăcă pe Jake de braț și-l împinse peste buza ridicată a ușii, în cea mai ciudată încăpere pe care o văzuse în viața lui.

26

Roland coborî în lumina roz, difuză. Ochii luminoși ai lui Ete se uitau din V-ul deschis al cămășii sale; ținea gâtul întins cât era el de lung, și era destul de lung, în timp ce adulmeca aerul cald care sufla prin grilajele de ventilație. Roland se bazase complet pe nasul bumblerului în pasajul întunecat de deasupra și se temuse teribil că animalul va pierde mirosul lui Jake în apa care curgea... dar când auzise zvon de cântec – întâi Gasher,

apoi Jake – venind spre ei prin conducte, se mai relaxase. Ete nu-l condusese în direcția greșită.

Și Ete îl auzise. Până atunci se mișcase încet, precaut, chiar reluându-și pașii din când în când pentru a se asigura, dar când auzi vocea lui Jake, o rupse la fugă, întinzând lesa de piele. Roland se temea că-l va striga pe Jake cu vocea lui ascuțită – *Ake! Ake!* – însă n-o făcuse. Și tocmai când ajunseră la puțul care ducea la nivelurile inferioare ale acelui labirint al Minotaurului, Roland auzise sunet de mașinării noi – un fel de pompă, poate – urmat de bufnetul metalic, răsunător, al unei uși trântite.

Ajunse la baza tunelului pătrat și aruncă o privire scurtă la șirurile paralele de tuburi luminoase care duceau în ambele direcții. În ele ardea focul-de-mlaștină, observă el, ca în cazul firmei din fața localului lui Balazar din orașul New York. Se uită mai atent la găurile înguste de ventilație, cromate, din partea de sus a fiecărui perete, și la săgețile de sub ele, apoi scoase lațul nojiței de după gâtul lui Ete. Acesta scutură imediat din cap, în mod clar bucuros că scăpase de ea.

– Suntem aproape, murmură el în urechea ciulită a bumblerului, așa că trebuie să facem liniște. Înțelegi, Ete? Foarte multă liniște.

– In-ște, răspunse Ete într-o șoaptă aspră, care ar fi fost comică în alte împrejurări.

Roland îl puse jos și Ete o luă imediat de-a lungul tunelului, cu gâtul întins, cu botul la podeaua de oțel. Pistolarul îl auzea cum murmura *Ake-Ake! Ake-Ake!* pe un ton jos. Își scoase pistolul din toc și porni după el.

27

Când cerurile se deschiseră și ploaia începu să cadă în torente, Eddie și Susannah ridicară ochii spre vastul Leagăn al lui Blaine.

– A naibii de mare clădirea asta, dar au uitat de rampele pentru handicapați! țipă Eddie, ridicând vocea pentru a se face auzit peste ploaie și tunete.

– Lasă asta, zise Susannah grăbită, coborând din scaunul cu rotile. Hai să urcăm scările și să ne adăpostim de ploaie.

Eddie se uită neîncrezător în sus. Treptele erau mici... dar erau o grămadă.

– Ești sigură, Suze?

– Ne luăm la întrecere, albule, spuse ea și începu să urce târâș cu o ușurință ireală, folosindu-se de mâini, de antebrațele ei musculoase și de cioturile picioarelor.

Și aproape că-l întrecu; Eddie trebuia să urce și scaunul, și asta îl încetini. Amândoi gâfâiau când ajunseră în vârf, și fuioare de abur se ridicau din hainele lor ude. Eddie o apucă de sub brațe, o ridică în aer și apoi o ținu așa, cu mâinile încleștate la nivelul șalelor ei, în loc să o pună înapoi în scaun, cum intenționase. Se simțea excitat și pe jumătate nebun, fără a avea nici cea mai vagă idee de ce.

O, mai lasă-mă-n pace, gândi el. *Ai ajuns până aici în viață; asta ți-a pus glandele pe foc și gata de distracție.*

Susannah își linse buza plină de jos și își înfipse degetele puternice în părul lui. Trase. Îl duru... și în același timp i se păru minunat.

– Ți-am spus că te întrec, albule, rosti ea cu voce joasă, aspră.

– Fugi de aici. Te-am luat... cu jumătate de pas.

Încercă să nu pară așa epuizat cum era și descoperi că-i era imposibil.

– Poate... dar am stors totul din tine, nu-i așa?

O mână îi ieși din păr, alunecă în jos și strânse cu tandrețe. Un surâs licări în ochii ei.

– *Ceva* însă nu e stors.

Tunetul zgudui cerul. Ei tresăriră, apoi râseră deodată.

– Haide, spuse el. E o nebunie. Nu e deloc momentul.

Ea nu-l contrazise, dar mai strânse o dată înainte să pună mâna înapoi pe umărul lui. Eddie simți un junghi de regret când o așeză în scaun și o împinse pe lespezile mari de piatră, spre adăpostul acoperișului. Avu impresia că vedea același regret și în ochii ei.

Când scăpară de ploaie, Eddie se opri și se uitară amândoi în spate. Piața Leagănului, Strada Țestoasei și întreg orașul de dincolo de ele dispăreau cu rapiditate într-o cortină cenușie mișcătoare. Lui nu-i părea câtuși de puțin rău. Lud nu-și câștigase un loc în clasorul său mental cu amintiri plăcute.

– Uite, murmură Susannah.

Arăta spre un burlan din apropiere. Avea jos un cap mare și solzos de pește care putea fi rudă apropiată cu garguiele-dragon care decorau colțurile Leagănului. Apa curgea din gura lui într-un torent argintiu.

– Asta nu e doar o ploicică trecătoare, nu-i așa? întrebă Eddie.

– Nu. O să plouă până când o să se satureze, și atunci o să mai plouă puțin, doar de ciudă. Poate o săptămână; poate o lună. Nu că pentru noi va avea vreo importanță, dacă Blaine se decide că nu îi place cum arătăm și ne prăjește. Trage un foc ca să-i dai de știre lui Roland că am ajuns aici, scumpule, și apoi o să aruncăm o privire înăuntru. Să vedem ce e de văzut.

Eddie îndreptă Rugerul către cerul cenușiu, apăsă trăgaciul și trase focul pe care Roland îl auzi la distanță de aproape doi kilometri, în timp ce mergea pe urmele lui Jake și Gasher prin labirintul minat. Eddie mai rămase un moment pe loc, încercând să se convingă că era posibil ca totul să iasă bine, că sufletul lui greșea insistând cu încăpățânare că nu-i vor mai vedea niciodată pe pistolar și pe băiatul Jake. Apoi coborî piedica pistolului, îl puse înapoi la centura pantalonilor și se întoarse la Susannah. Răsuci scaunul ei cu spatele la scări și o împinse pe culoarul de coloane care ducea în adâncul clădirii. Ea desfăcu cilindrul armei lui Roland și-l reumplu din mers.

Sub acoperiș, ploaia scotea un sunet tainic, fantomatic; până și bubuiturile tunetului erau mai slabe. Coloanele care susțineau structura aveau un diametru de cel puțin trei metri, iar vârfurile lor se pierdeau în semiîntuneric. De acolo sus, dintre umbre, Eddie auzea conversații uguite de porumbei.

Acum, o pancartă ce atârna pe lanțuri groase de crom argintiu ieși din penumbră:

NORTH CENTRAL POSITRONICS
VĂ UREAZĂ BUN VENIT
ÎN LEAGĂNUL DIN LUD
⟵ DIRECȚIA SUD-EST (BLAINE)
DIRECȚIA NORD-VEST (PATRICIA) ⟶

– Acum știm numele celui căzut în râu, spuse Eddie. Patricia. S-au încurcat însă la culori. Rozul ar trebui să fie pentru fete și albastrul pentru băieți, nu invers.

– Poate că sunt *amândoi* albaștri.

– Nu sunt. Blaine e roz.

– De unde știi?

Eddie afișă un aer confuz.

– Nu știu cum... dar știu.

Urmară săgeata care indica peronul lui Blaine, intrând în ceea ce trebuia să fie o sală mare de așteptare. Eddie nu avea abilitatea lui Susannah de a vedea trecutul în străfulgerări clare, vizionare, dar imaginația sa umplu acel spațiu vast, sprijinit pe piloni, cu o mie de oameni grăbiți; auzi țăcănit de tocuri și murmur de voci, văzu îmbrățișări de întoarcere acasă și de despărțire. Și peste toate acestea, difuzoarele susurând știri despre zeci de destinații diferite.

Patricia urmează să plece spre Baroniile din Nord-Vest...

Pasagerul Killington, pasagerul Killington este rugat să se prezinte la biroul de informații de la nivelul inferior!

Blaine sosește la linia 2...

Acum erau doar porumbeii.

Eddie se cutremură.

– Uită-te la chipurile lor, murmură Susannah. Nu știu dacă ție îți dau fiori, dar mie sigur îmi dau.

Arăta în dreapta. Sus pe perete, o serie de capete sculptate păreau să se desprindă din marmură, holbându-se în jos la ei dintre umbre – oameni aspri cu chipuri de călăi mulțumiți de serviciul lor. Unele fețe căzuseră și zăceau în bucăți de granit cam la douăzeci de metri mai jos de semenii lor. Cele rămase erau împânzite de crăpături și împroșcate cu găinați de porumbel.

– Trebuie să fi fost Curtea Supremă sau ceva asemănător, opină Eddie, scrutând timorat toate acele buze subțiri și toți acei ochi crăpați și goi. Numai niște judecători pot avea un aer atât de sever și, în același timp, să pară atât de enervați – ți-o spune un om care știe. Nu există unul care să pară că ar da doi bani pe tine.

– „Doar un morman de imagini, frânte în lumina soarelui, unde copacii morții nu-ți dăruie adăpost“, murmură Susannah și, la aceste cuvinte, Eddie simți că i se face pielea de găină pe brațe și pe piept și pe picioare.

– Ce-i asta, Suze?

– Un poem scris de un om care trebuie să fi văzut orașul Lud în vise, rosti ea. Haide, Eddie. Lasă-i în pace.

– Ușor de zis, greu de făcut.

Dar începu să o împingă din nou.

În față, o barieră mare cu grilaj, ca o fortificație de castel, ieși din semiîntuneric... și dincolo de ea zăriră primele detalii ale Monoului Blaine. Era roz, exact cum spusese Eddie că va fi, o nuanță delicată care se potrivea cu striațiile din marmura stâlpilor. Blaine plutea deasupra peronului larg. Avea formă netedă și aerodinamică de glonț și părea făcut mai degrabă din carne decât din metal. Suprafața lui era întreruptă doar o dată – de un geam triunghiular dotat cu un ștergător mare. Eddie știa că va mai fi un geam triunghiular cu încă un ștergător mare de cealaltă parte a botului său, astfel încât dacă îl priveai din față, ar fi părut că Blaine avea un chip, exact ca Charlie, trenulețul Uu-uu. Ștergătoarele ar fi semănat cu două pleoape coborâte ușor, exprimând viclenie.

O lumină albă, care venea de la luminatorul de sud-est al Leagănului, cădea peste Blaine într-un dreptunghi lung, distorsionat. Lui Eddie, corpul trenului îi amintea de spinarea unei fabuloase balene roz – una aflată într-o nemișcare perfectă.

– Ha, făcu el în șoaptă. L-am găsit.

– Da. Monoul Blaine.

– Crezi că o fi mort? *Pare* a fi mort.

– Nu este. Doarme, poate, dar nu e nici pe departe mort.

– Ești sigură?

– Tu erai sigur că va fi roz?

Nu era o întrebare la care Eddie trebuia să răspundă, așa că n-o făcu. Chipul pe care Susannah îl ridică spre el era crispat și purta amprenta vizibilă a spaimei.

– Doarme, și știi ceva? Mă tem să-l trezesc.

– Păi, o să-i așteptăm pe ceilalți, atunci.

Ea clătină din cap.

– Cred că ar fi mai bine să-ncercăm să fim pregătiți pentru momentul când vor ajunge ei aici... fiindcă am o bănuială că vor veni pe fugă. Împinge-mă până la cutia de pe barele acelea. Seamănă cu un interfon. O vezi?

O vedea, și o împinse încet către ea. Era instalată de o parte a unei porți închise, în mijlocul barierei care se întindea pe toată lungimea Leagănului. Barele verticale ale barierei erau fabricate din ceva ce semăna cu inoxul; cele ale porții păreau a fi fier ornamental, iar capetele de jos dispăreau în găuri

placate cu oțel, în podea. Le-ar fi fost imposibil, observă Eddie, să le miște din loc. Golul dintre ele nu era mai mare de zece centimetri. Până și lui Ete i-ar fi fost greu să se strecoare pe acolo.

Porumbeii se foiau și uguiau deasupra lor. Roata stângă a scaunului cu rotile scârțâia monoton. *Un regat pentru o cutie cu ulei*, gândi Eddie și-și dădu seama că nu era doar speriat. Ultima dată când simțise așa o teroare fusese în ziua când el și Henry stătuseră pe trotuarul de pe Rhinehold Street din Dutch Hill, uitându-se la ruina coșcovită a Conacului. În acea zi din 1977, nu intraseră, ci întorseseră spatele casei bântuite și-și văzuseră de drum, iar el își amintea că-și jurase că niciodată, niciodată, *niciodată* nu se va mai întoarce acolo. Aceea fusese o promisiune pe care și-o respectase, și totuși iată-l aici, într-o altă casă bântuită, iar sursa bântuirii se afla la mică distanță de el – Monoul Blaine, o siluetă lungă și joasă, de culoare roz, cu un geam ce se zgâia la el ca ochiul unui animal periculos, care se preface că doarme.

Nu s-a mai clintit de ani buni din locul lui din Leagăn... Ba nici de vorbit pe multele lui voci n-a mai vorbit, și nici de râs n-a mai râs... Ardis a fost ultimul care s-a apropiat de Blaine... și când Ardis n-a răspuns, Blaine l-a nimicit cu foc albastru.

Dacă-mi vorbește, probabil c-o să înnebunesc, gândi Eddie.

Vântul sufla în rafale afară și un val de picături fine intră pe ușa înaltă din lateralul clădirii. Văzu picăturile lovind geamul lui Blaine și formând mărgele pe el.

Eddie se cutremură deodată și se uită în jur.

– Suntem priviți... simt.

– Nu m-ar surprinde prea tare. Împinge-mă mai aproape de poartă, Eddie. Vreau să văd mai bine cutia.

– Bine, dar nu o atinge. Dacă e electrificată...

– Dacă Blaine vrea să ne prăjească, o va face, zise Susannah, uitându-se printre bare la spatele lui Blaine. Știi asta, și o știu și eu.

Și fiindcă Eddie știa că acesta era purul adevăr, nu spuse nimic.

Cutia semăna cu o combinație între un interfon și o alarmă antifurt. În jumătatea superioară era montat un difuzor prevăzut, alături, cu un buton de VORBIRE/ASCULTARE. Sub acesta erau cifre aranjate în formă de romb:

1
2 3
4 5 6
7 8 9 10
11 12 13 14 15
16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30 31 32 33 34 35 36
37 38 39 40 41 42 43 44 45
46 47 48 49 50 51 52 53 54 55
56 57 58 59 60 61 62 63 64
65 66 67 68 69 70 71 72
73 74 75 76 77 78 79
80 81 82 83 84 85
86 87 88 89 90
91 92 93 94
95 96 97
98 99
100

Sub romb erau alte două butoane deasupra cărora erau imprimate cuvinte în Limba Nobilă: COMANDĂ și INTRĂ.

Susannah părea dezorientată și sceptică.

– Ce crezi că o fi chestia asta? Seamănă cu un aparat dintr-un film științifico-fantastic.

Sigur că așa era, înțelese Eddie. Susannah probabil că văzuse, la vremea ei, unul sau două sisteme de siguranță – locuise, totuși, printre bogații din Manhattan, chiar dacă nu fusese primită cu brațele deschise de ei – însă exista o diferență ca de la cer la pământ între electronicele din când-ul ei, 1963, și cele din al său, adică 1987. *N-am discutat prea mult despre diferențe*, gândi el. *Mă întreb ce ar crede dacă i-aș spune că Ronald Reagan era președintele Statelor Unite atunci când m-a luat Roland? Probabil ar zice că sunt nebun.*

– E un sistem de securitate, spuse el.

Apoi, deși nervii și instinctele clamau să nu o facă, se forță să întindă mâna dreaptă și apăsă butonul VORBEȘTE/ASCULTĂ.

Nu se auzi niciun pârâit electric; niciun foc albastru mortal nu-i străbătu brațul. Niciun semn că aparatul era măcar conectat.

Poate că Blaine este mort. Poate că totuși este mort.

Nu credea însă asta.

– Alo? făcu el și îl văzu cu ochiul minții pe nefericitul Ardis, strigând în timp ce era pârjolit de focul albastru care-i străbătea fața și corpul, topindu-i ochii și aprinzându-i părul. Alo... Blaine? E *cineva* aici?

Eliberă butonul și așteptă, încordat de tensiune. Mâna lui Susannah se furișă în a sa, rece și mică. Nu veni niciun răspuns și Eddie – acum mai precaut ca oricând – apăsă iarăși butonul.

– Blaine?

Luă degetul. Așteptă. Și când tot nu primi răspuns, o veselie periculoasă îl cuprinse, cum se întâmpla deseori în clipe de stres și teamă. Când veselia aceea punea stăpânire pe el, prețul ce trebuia plătit nu părea să mai conteze. *Nimic* nu mai conta. Așa fusese atunci când îl păcălise pe omul de legătură pământiu la față al lui Balazar în Nassau, și așa era acum. Iar dacă Roland l-ar fi văzut în clipa când nerăbdarea aceasta lunatică îl subjugase, ar fi văzut mai mult decât o simplă asemănare între Eddie și Cuthbert; ar fi putut jura că Eddie *era* Cuthbert.

Apăsă butonul cu degetul mare și începu să urle în difuzor, adoptând un accent britanic apăsat (și complet fals).

– Salve, Blaine! Sal'tare, bătrâne! Sunt Robin Leanch, gazda emisiunii *Viețile celor bogați și fără minte*, și am venit să-ți spun că *ai câștigat* șase miliarde de dolari și un nou Ford Escort la tragerea la sorți organizată de *Reader's Digest!*

Porumbeii își luară zborul deasupra lor în explozii neașteptate de aripi. Susannah icni. Chipul ei purta expresia năucă a unei credincioase care tocmai și-a auzit soțul înjurând într-o catedrală.

– Eddie, termină! *Termină!*

Eddie nu se putea opri. Gura lui zâmbea, dar ochii sclipeau cu un amestec de teamă, isterie și furie născută din frustrare.

– Tu și iubita ta monorai, Patricia, veți petrece o lună în cel mai mare *lux* în pitorescul Jimtown, unde veți bea doar cele mai fine vinuri și veți mânca doar cele mai fine virgine? Veți...

– ...ş̦ş̦ş̦...

Eddie se întrerupse, uitându-se la Susannah. Era sigur că ea fusese cea care îl șâșâise – nu doar fiindcă încercase deja s-o facă, ci fiindcă ea era singura persoană alături de el – și totuși, în același timp, știa că *nu* fusese Susannah. Că fusese *o altă* voce: vocea unui copil foarte mic și foarte speriat.

– Suze? Ai...

Susannah clătină din cap și ridică în același timp o mână în aer. Arătă în direcția cutiei interfonului și Eddie văzu că butonul purtând inscripția COMANDĂ strălucea într-un ton palid de roz. Era aceeași culoare a monoului care dormea în cala lui, de cealaltă parte a barierei.

– *Ş̦ş̦ş̦... nu-l treziți*, se tângui vocea de copil. Pluti dinspre difuzor, blândă ca o briză de seară.

– Cum...? începu Eddie.

Apoi scutură din cap, întinse mâna spre butonul VORBEȘTE/ASCULTĂ și-l apăsă ușor. Când vorbi din nou, n-o mai făcu în acea imitație țipătoare de Robin Leach, ci în șoaptă, ca un conspirator.

– Ce ești tu? Cine ești tu?

Lăsă butonul. El și Susannah se priviră reciproc cu ochii mari ai unor copii care știu că împart casa cu un adult periculos – poate chiar psihotic. De unde le venise ideea asta? Păi, le-o dăduse un alt copil, unul care a trăit cu un adult psihotic mult timp, ascunzându-se în colțuri și furișându-se afară doar când știa că adultul doarme; un copil speriat, care se întâmplă să fie aproape invizibil.

Nu veni niciun răspuns. Eddie lăsă secundele să se scurgă. Fiecare părea destul de lungă cât să-ți permită să duci la capăt un roman întreg. Tocmai întindea mâna din nou spre buton, când lumina roz reapăru.

– *Eu sunt Micul Blaine*, șopti vocea copilului. *Cel pe care el nu-l vede. Cel pe care l-a uitat. Cel pe care crede că l-a lăsat în urmă, în încăperile ruinate și pe culoarele morților.*

Eddie apăsă iarăși butonul cu o mână care începuse să tremure. Auzea un tremur și-n propria-i voce.

– *Cine? Cine* este cel care nu vede? Ursul?

Nu – nu ursul; nu el. Shardik zăcea mort în pădure, cu mulți kilometri în urma lor; lumea mersese mai departe chiar și de atunci. Eddie își aminti pe dată cum se simțise când lipise urechea de acea stranie ușă nedescoperită

din poiana în care ursul își dusese violenta semiviață, acea ușă cu dungile ei teribile galbene și negre. Totul era un întreg, înțelese el acum; totul făcea parte din același îngrozitor întreg decrepit, o rețea franjurată în al cărei mijloc se afla Turnul Întunecat, ca un incomprehensibil păianjen de piatră. Întreaga Lume de Mijloc devenise un singur conac bântuit în aceste bizare zile din urmă; întreaga Lume de Mijloc se preschimbase în Vane; întreaga Lume de Mijloc devenise un ținut pustiu, bântuit și bântuitor.

Văzu buzele lui Susannah formând cuvintele adevăratului răspuns înainte ca vocea din interfon să poată vorbi din nou, și acele cuvinte erau la fel de evidente ca rezolvarea unei ghicitori odată ce s-a găsit răspunsul.

– *Marele Blaine*, șopti vocea acorporală. *Marele Blaine este duhul din mașină – duhul din* toate *mașinile.*

Susannah dusese mâna la gât și strânse, ca și când ar fi avut de gând să se stranguleze. Ochii ei erau plini de teroare, însă nu erau sticloși, nu erau uluiți, ci ageri, știutori. Poate că știa o voce ca aceea din când-ul ei – când-ul în care întregul reprezentat de Susannah fusese aruncat în umbră de personalitățile antagonice ale Dettei și Odettei. Vocea copilărească o surprinsese la fel de tare ca pe el, însă ochii ei spuneau că nu era străină de conceptul enunțat.

Susannah știa foarte bine ce însemna nebunia dualității.

– Eddie trebuie să plecăm, spuse ea.

Teroarea transformase cuvintele într-un șuvoi auditiv fără inflexiuni. Eddie auzea aerul șuierând în gâtlejul ei ca un vânt rece într-un horn.

– Eddie trebuie să plecăm Eddie trebuie să plecăm Eddie...

– *Prea târziu*, zise vocea plăpândă, tânguitor. *S-a trezit. Marele Blaine s-a trezit. Știe că sunteți aici. Și vine.*

Dintr-odată, lumini – lămpi cu sodiu, de un portocaliu tare – începură să se aprindă câte două deasupra lor, îmbăind întinderea punctată de piloni a Leagănului într-o strălucire orbitoare care izgoni toate umbrele. Sute de porumbei plonjară și se răsuciră în picaj, într-un zbor fără țintă, speriați, goniți din rețeaua lor de cuiburi împletite în înalt.

– Stai! strigă Eddie. Te rog, stai!

Agitat cum era, uită să apese butonul, dar asta nu mai conta; Micul Blaine răspunse oricum.

– *Nu! Nu-l pot lăsa să mă prindă! Nu-l pot lăsa să mă ucidă și pe mine!*

Becul de pe cutia interfonului se stinse, însă doar pentru un moment. De data aceasta, se aprinseră și COMANDĂ și INTRĂ, iar culoarea lor nu era roz, ci roșul-închis al forjei unui fierar.

– CINE SUNTEȚI VOI? răcni o voce, și veni nu doar din cutie, ci din fiecare difuzor încă funcțional din oraș.

Leșurile putrezite care atârnau de stâlpi tremurară sub vibrațiile acelei voci puternice; lăsa impresia că până și morții ar fi fugit de Blaine, dacă ar fi putut.

Susannah se strânse în scaun, cu palmele apăsate pe urechi, cu fața lungă de spaimă, cu gura schimonosită într-un strigăt mut. Eddie simți că revine la toate terorile fantastice și halucinatorii ale vârstei de unsprezece ani. Oare de vocea aceasta să se fi temut atunci când el și Henry stăteau în fața Conacului? Cea pe care, poate, chiar o *anticipase?* Nu știa... dar *știa* cum trebuia să se fi simțit Jack din povestea aceea veche atunci când își dăduse seama că scuturase vrejul de fasole de prea multe ori și că-l trezise pe uriaș.

– CUM ÎNDRĂZNIȚI SĂ-MI DERANJAȚI SOMNUL? SPUNEȚI-MI ACUM, ALTFEL VEȚI MURI PE LOC.

Ar fi putut înlemni acolo, lăsându-l pe Blaine – pe Marele Blaine – să le facă orice-i făcuse lui Ardis (sau ceva și mai rău); poate că *ar fi trebuit* să înlemnească, prizonier al acelei terori de basm, incredibile ca lumea de dincolo de vizuina iepurelui. Amintirea vocii plăpânde care vorbise întâi fu, însă, cea care-i permise să se miște. Aceea fusese vocea unui copil îngrozit, un copil care încercase totuși să-i ajute, îngrozit sau nu.

Așa că acum trebuie să te ajuți singur, gândi el. *Tu l-ai trezit; rezolvă situația, pentru Hristos!*

Eddie întinse mâna și apăsă iarăși butonul.

– Numele meu este Eddie Dean. Femeia care e cu mine este soția mea, Susannah. Suntem...

Se uită la Susannah, care încuviință și-i făcu semne frenetice să continue.

– Suntem plecați la drum. Căutăm Turnul Întunecat, care se află pe Cărarea Grinzii. Suntem în tovărășia altor doi, Roland de Gilead și... și Jake din New York. Și noi suntem din New York. Dacă tu ești...

Pregetă un moment, reprimându-și cuvintele *Marele Blaine.* Dacă le folosea, putea face ca inteligența aflată în spatele vocii să devină conștientă de faptul că ei mai auziseră o voce; un duh dinăuntrul duhului, se putea spune.

Susannah gesticulă din nou cu ambele mâini, îndemnându-l să continue.

– Dacă tu ești Monoul Blaine... ei bine... vrem să ne duci tu.

Eliberă butonul. Nu veni niciun răspuns preț de, aparent, foarte mult timp. Se auzi doar fâlfâitul agitat al porumbeilor de sus. Când Blaine vorbi din nou, vocea lui veni doar din difuzorul instalat pe poartă și păru aproape umană.

– NU-MI PUNE RĂBDAREA LA ÎNCERCARE. TOATE UȘILE ACELUI UNDE SUNT ÎNCHISE. GILEAD NU MAI EXISTĂ, IAR CEI CUNOSCUȚI CA PISTOLARI SUNT MORȚI CU TOȚII. ACUM, RĂSPUNDE-MI LA ÎNTREBARE: CINE SUNTEȚI? ASTA E ULTIMA VOASTRĂ ȘANSĂ.

Se auzi un sfârâit. O rază de lumină albastră-albă coborî din tavan și arse o gaură de mărimea unei mingi de golf în podeaua de marmură, la mai puțin de un metru și jumătate în stânga scaunului lui Susannah. Din ea se ridică leneș fum care mirosea cum miroase aerul după ce a lovit fulgerul. Un moment, Susannah și Eddie se uitară unul la celălalt cu o teroare mută, apoi Eddie sări la cutia de comunicare și apăsă butonul.

– Te înșeli. *Într-adevăr* venim din New York! Am venit pe ușile de pe plajă acum câteva săptămâni!

– E adevărat! strigă Susannah. Jur că este!

Tăcere. Dincolo de bariera lungă, spinarea roz a lui Blaine se curbă ușor. Geamul din față părea să-i privească aidoma unui ochi de sticlă inexpresiv. Ștergătorul ar fi putut fi o pleoapă pe jumătate închisă, ca și când trenul ar fi făcut șmecher cu ochiul.

– DEMONSTRAȚI-O, zise Blaine într-un târziu.

– Hristoase, cum să fac asta? o întrebă Eddie pe Susannah.

– Nu știu.

Eddie apăsă din nou butonul.

– Statuia Libertății! Îți sună cunoscut?

– CONTINUĂ, îl îndemnă Blaine.

Acum, vocea părea aproape meditativă.

– Empire State Building! Wall Street! World Trade Center! Coney Island! Radio City Music Hall! East Vil...

Blaine îl întrerupse... Și acum, incredibil, vocea care ieși din difuzor era vocea tărăgănată a lui John Wayne:

– BINE, PELERINULE. TE CRED.

Eddie și Susannah schimbară o altă privire, de confuzie și ușurare. Dar când Blaine vorbi din nou, vocea lui era iar rece și lipsită de emoție.

– PUNE-MI O ÎNTREBARE, EDDIE DEAN DIN NEW YORK. ȘI AR FI BINE SĂ FIE UNA BUNĂ. Urmă o pauză, după care Blaine adăugă: PENTRU CĂ DACĂ NU E, TU ȘI FEMEIA TA VEȚI MURI, INDIFERENT DE UNDE VENIȚI.

Susannah se uită de la cutia de pe poartă la Eddie.

– Despre *ce* vorbește? șuieră ea.

Eddie clătină din cap.

– N-am nici cea mai vagă idee.

28

Lui Jake, încăperea în care îl trăsese Gasher i se părea că aducea cu un siloz de rachete Minuteman decorat de pacienții unui azil de nebuni: parte muzeu, parte living, parte cuib de hippie. Deasupra capului, spațiul se curba până la un tavan rotunjit și, sub el, cobora douăzeci și cinci sau treizeci de metri spre o bază la fel de rotunjită. Tuburi cu neon erau dispuse în linii verticale de-a lungul singurului perete curbat, în culori alternative: roșu, albastru, verde, galben, portocaliu, piersică, roz. Aceste tuburi lungi se întâlneau în grupuri țipătoare în partea de sus și-n cea de jos a silozului... dacă într-adevăr asta era.

Încăperea ocupa o înălțime de aproximativ trei sferturi din vastul spațiu în formă de capsulă și planșeul ei era format dintr-un grilaj de fier ruginit. Covoare turcești, după aspect (mai târziu, află că ele proveneau de fapt dintr-o baronie numită Kashmir), erau întinse ici și colo pe podeaua de grilaj. Colțurile lor erau ținute în loc de cufere cu ferecături de alamă ori lămpi cu picior sau de picioarele scurte ale unor fotolii tapisate. Altfel, ar fi fâlfâit asemenea unor fâșii de hârtie legate de un ventilator electric, întrucât un curent constant de aer cald venea cu viteză de jos. Un alt curent, ieșind dintr-un grup rotund de guri de ventilație asemenea celor din tunelul care-i adusese acolo, se învârtea cam la un metru și jumătate deasupra capului lui Jake. De cealaltă parte a

camerei era o ușă identică cu aceea pe care intraseră el și Gasher, iar Jake bănuia că dincolo de ea se continua coridorul subteran care urma Calea Grinzii.

În încăpere erau șase persoane, patru bărbați și două femei. Jake bănuia că avea în fața ochilor înaltul comandament al Cărunților – asta, desigur, dacă mai rămăseseră destui Cărunți ca un înalt comandament să-și aibă rostul. Niciunul nu era tânăr, dar toți erau încă în floarea vârstei. Îl cercetau pe Jake cu aceeași curiozitate cu care îi cerceta și el.

În centrul camerei, cu un picior masiv aruncat lejer peste brațul unui fotoliu destul de mare ca să se poată numi tron, ședea un bărbat ce părea a fi o corcitură de luptător viking și uriaș dintr-o poveste pentru copii. Bustul său musculos era gol, cu excepția unei brățări argintii la un biceps, o teacă de cuțit legată peste un umăr și o amuletă ciudată la gât. De la brâu în jos era învești mântat în nădragi mulați de piele moale, îndesați în cizme înalte. În jurul unei cizme purta o eșarfă galbenă. Părul lui, un blond-gri murdar, curgea în cascadă aproape până la mijlocul spatelui lat; ochii erau la fel de verzi și de curioși ca ochii unui motan destul de bătrân ca să fie înțelept, dar nu destul încât să-și fi pierdut acel rafinat simț al cruzimii care trece drept distracție în cercurile de feline. Pe spătarul fotoliului era agățată o curea și de ea atârna ceva ce aducea a mitralieră foarte veche.

Jake studie mai atent podoaba de pe pieptul vikingului și văzu că era o cutiuță de sticlă în formă de sicriu pusă pe un lanț de argint. Înăuntrul ei, un cadran mic de ceas auriu anunța că era trei și cinci minute. Sub cadran, un pendul minuscul de aur se mișca de la stânga la dreapta și, în ciuda vuietului aerului care circula de sus și de jos, Jake reușea să audă tic-tac-ul pe care îl scotea. Brațele ceasului se mișcau mai repede decât ar fi trebuit și Jake nu fu foarte surprins să vadă că se roteau înapoi.

Se gândi la crocodilul din *Peter Pan*, cel care fugea mereu după căpitanul Hook, și un zâmbet mic îi întinse buzele. Gasher văzu și ridică mâna. Jake se feri, acoperindu-și fața cu palmele.

Omul Tic-Tac scutură din deget la Gasher; un gest amuzant, ca de profesoară severă.

– Ei, ei... nu-i nevoie de asta, Gasher, spuse el.

Piratul lăsă imediat mâna jos. Chipul i se schimbă complet. Înainte, alternase între furie stupidă și un soi de umor viclean, aproape existențial.

Acum, exprima doar adorație și servilism. Asemenea celorlalți din încăpere (și lui Jake însuși), Gasher nu-și putea lua mult timp ochii de la Tic-Tac; privirea îi era atrasă inexorabil spre el. Jake înțelegea de ce. Omul Tic-Tac era singura persoană de acolo care părea să debordeze de energie, de sănătate și de viață.

– Dacă zici tu că nu-i nevoie, atuncia nu-i, rosti Gasher, dar îi aruncă lui Jake o privire întunecată înainte să-și mute ochii înapoi la blondul uriaș de pe tron. Totuși, ie foarte obraznic, Ticky. Foarte obraznic, Ticky. Foarte, foarte obraznic, chiar așe, și de vrei s-auzi părerea mea, o s-aibe nevoie de un dresaj serios!

– Când o să am nevoie de părerea ta, o să ți-o cer, i-o întoarse Omul Tic-Tac. Acum, închide ușa, Gash... Te-ai născut în grajd?

O femeie cu păr negru râse pițigăiat, un sunet asemănător cu croncănitul unei ciori. Tic-Tac întoarse iute ochii către ea; femeia tăcu numaidecât și lăsă ochii în grilajul podelei.

Ușa pe care îl târâse Gasher era de fapt formată din două uși. Dispozitivul îi amintea lui Jake de ecluzele pneumatice ale navelor spațiale în filmele SF ceva mai inteligente. Gasher le închise pe amândouă și se întoarse spre Tic-Tac, făcând semnul cu degetul mare ridicat. Omul Tic-Tac încuviință și se întinse languros în sus, pentru a apăsa un buton montat într-o piesă de mobilier care semăna cu un podium de orator. O pompă se puse în mișcare în perete și lumina tuburilor cu neon scăzu perceptibil. Se auzi un șuierat ușor de aer și roata de valvă a ușii interioare se învârti. Jake bănuia că același lucru făcea și cea a ușii exterioare. Deci era, de fapt, un soi de adăpost antibombă, nu încăpea îndoială. Când pompa se opri, lumina tuburilor lungi cu neon reveni la normal.

– Poftim, spuse Tic-Tac satisfăcut. Ochii lui începură să-l măsoare pe Jake de sus până jos. Băiatul avu un sentiment clar și foarte incomod că era catalogat de un expert. Acum suntem în deplină siguranță. Stă bine, ca puricii-n blana unui câine. Așa-i, Hoots?

– Mda! răspunse prompt un bărbat înalt și slab, într-un costum negru.

Fața lui era plină de un fel de urticarie pe care o scărpina obsesiv.

– L-am adus, zise Gasher. Ț-am zis că poț' avea-ncredere în mine pentru treaba asta, n-am zis?

– Ai zis, confirmă Tic-Tac. Și așa a fost. M-am îndoit puțin la sfârșit, nu știam dacă-ți vei aminti parola, dar...

Femeia cu păr negru scoase încă un croncănit pițigăiat. Omul Tic-Tac se întoarse pe jumătate spre ea, zâmbetul acela leneș scobindu-i gropițe în obraji, și înainte ca Jake să poată înțelege ce se întâmpla – ce se întâmplase *deja* – ea se împletici în spate, cu ochii bulbucați de surprindere și durere, pipăind cu mâinile o stranie umflătură din mijlocul pieptului, care cu o secundă înainte nu fusese acolo.

Jake își dădu seama că Omul Tic-Tac făcuse o mișcare de un fel sau altul în timp ce se întorsese, o mișcare atât de iute, încât nu fusese decât o străfulgerare. Plăselele albe și subțiri care înainte ieșeau din teaca prinsă pe umărul lui lipseau acum. Cuțitul ajunsese în cealaltă parte a încăperii, ieșind din pieptul femeii cu păr negru. Tic-Tac îl scosese și-l aruncase cu o viteză incredibilă, pe care Jake era sigur că nici Roland n-ar fi întrecut-o. Fusese ca un truc de magie neagră.

Ceilalți priviră în tăcere cum femeia se împletici spre Tic-Tac, gâlgâind aspru, cu mâinile încleștate în jurul plăselelor. Șoldul ei se lovi de o lampă cu picior și cel pe nume Hoots sări să o prindă înainte de a cădea. Tic-Tac nu se clinti; rămase cu piciorul aruncat peste brațul tronului, uitându-se la femeie cu zâmbetul lui leneș pe buze.

Piciorul ei se agăță sub un covor și femeia se prăvăli cu capul înainte. Omul Tic-Tac se mișcă din nou cu viteza aceea înfricoșătoare, trăgându-și piciorul de pe brațul fotoliului și împingându-l apoi în față ca un piston. Se afundă în stomacul femeii cu păr negru, care schimbă direcția, zburând în spate. Sângele îi țâșni pe gură și stropi mobila. Femeia se lovi de perete, alunecă la podea și rămase cu bărbia sprijinită în stern. Lui Jake i se părea că semăna cu un mexican dintr-un film, care-și făcea siesta tolănit lângă peretele unui bordei. Îi venea greu să creadă că femeia își pierduse viața cu o așa rapiditate teribilă. Tuburile cu neon îi transformau părul într-un halou jumătate roșu și jumătate albastru. Ochii ei pâcloși îl fixau pe Omul Tic-Tac cu o stupefacție finală.

– I-am *spus* de râsul ăla, grăi Tic-Tac. Ochii i se mutară la cealaltă femeie, o roșcată corpolentă, care aducea cu un camionagiu de cursă lungă. Nu-i așa, Tilly?

– Da, făcu Tilly imediat. În ochii ei licăreau teama și surescitarea, și își lingea obsesiv buzele. I-ai spus, da, de multe, multe ori. Pun pariu pe orice c-așa a fost.

– Te-aș crede, dacă ți-ai putea scoate capul din fundul ăla cât o baniță, spuse Tic-Tac. Adu-mi cuțitul, Brandon, și nu uita să-l ștergi de putoarea curvei ăleia înainte să mi-l pui în mână.

Un om scund și crăcănat sări să execute ordinul. La început, cuțitul nu vru să iasă; părea înțepenit în sternul nefericitei femei cu păr negru. Brandon aruncă îngrozit o privire peste umăr la Omul Tic-Tac și apoi trase mai tare.

Tic-Tac părea însă că uitase deopotrivă de Brandon și de femeia pe care moartea o găsise, la propriu, râzând. Sclipitorii lui ochi verzi se ațintiseră asupra altui lucru, care îl interesa mai mult decât femeia moartă.

– Vino aici, țâcă, spuse el. Vreau să te văd mai bine.

Gasher îi dădu un brânci. Jake se împletici în față. Ar fi căzut, dacă mâinile vânjoase ale lui Tic-Tac nu l-ar fi prins de umeri. Apoi, când fu sigur că Jake nu-și va pierde din nou echilibrul, Tic-Tac apucă încheietura stângă a băiatului și o ridică. Ceea ce-i stârnise interesul era ceasul Seiko.

– Dacă asta-i ce cred eu că este, atunci cu siguranță e o prevestire, zise Tic-Tac. Spune-mi, băiete... ce-i acest *siglu* pe care îl porți?

Jake, care habar nu avea ce era un *siglu*, putea doar să spere.

– E un ceas. Dar nu funcționează, domnule Tic-Tac.

Hoots chicoti la cuvintele lui, apoi își acoperi gura cu ambele mâini, când Omul Tic-Tac întoarse privirea spre el. După un moment, Tic-Tac se uită înapoi la Jake și un surâs solar îi înlocui încruntarea. Văzând acel surâs aproape uitai că lângă perete zăcea o femeie moartă, și nu un mexican care-și făcea siesta, dintr-un film. Văzându-l, aproape uitai că oamenii aceia erau nebuni și că Tic-Tac era foarte probabil cel mai nebun din tot azilul.

– *Ceas*, repetă Tic-Tac, încuviințând din cap. Aha, potrivit nume; în definitiv, la ce-ți trebuie un orologiu dacă nu să te uiți la el din când în când?[1] Așa-i, Brandon? Așa-i, Tilly? Așa-i, Gasher?

Aceștia aprobară numaidecât. Omul Tic-Tac îi cadorisi cu surâsul lui cuceritor, după care se întoarse la Jake. Acum, băiatul observă că zâmbetul,

[1] *Watch* („ceas de mână“) în limba engleză înseamnă și „a privi“ (n. tr.).

cuceritor ori nu, nu atingea și ochii verzi ai bărbatului. Aceștia erau așa cum fuseseră de la bun început: reci, cruzi și curioși.

Întinse un deget spre Seiko-ul care susținea că ora era șapte și nouăzeci și unu de minute – dimineața *și* seara – și-l trase înapoi chiar înainte să atingă sticla de deasupra afișajului cu cristale lichide.

– Spune-mi, dragă băiete... ceasul ăsta al tău e minat?

– Hă? O! Nu. Nu, nu e minat.

Jake atinse cu degetul lui cadranul ceasului.

– Asta nu înseamnă nimic, dacă e setat pe frecvența corpului tău, zise Omul Tic-Tac.

Vorbi pe tonul tăios și disprețuitor pe care îl folosea și tatăl lui Jake atunci când nu voia ca oamenii să-și dea seama că nu avea nici cea mai palidă idee despre ce vorbea. Tic-Tac aruncă o privire scurtă spre Brandon și Jake îl văzu cum cântărea avantajele și dezavantajele desemnării bărbatului crăcănat ca „degustător" personal. Apoi abandonă gândul și reveni la Jake.

– Dacă trebușoara asta îmi dă un șoc, micul meu prieten, o să mori sufocat cu propriile-ți boașe în treizeci de secunde.

Jake înghiți greu, dar nu spuse nimic. Omul Tic-Tac întinse iarăși degetul și de data aceasta îl lăsă să atingă cadranul ceasului Seiko. În clipa aceea, toate cifrele se mutară la zero și numărătoarea reîncepu.

Când Tic-Tac atinsese ceasul, ochii lui se îngustaseră într-o grimasă de durere așteptată. Acum, colțurile lor se ridară sub efectul primului zâmbet veritabil pe care Jake îl văzuse din partea lui. Credea că asta se datora în parte propriului său curaj, însă cel mai mult se datora mirării și interesului.

– Mi-l dai mie? îl întrebă el pe Jake, mieros. Ca gest de bunăvoință din partea ta, să zicem? Îmi plac mult ceasurile, dragul meu flăcău... chiar așa.

– Cu mare plăcere.

Jake își dădu jos ceasul de la mână și-l lăsă să cadă în palma întinsă a Omului Tic-Tac.

– Vorbește ca un mic jentleman cu buci netede, nu-i așe? zise Gasher vesel. În trecut, răsplata ar fi fost mare pentru ăl de aducea pe unu' ca el, Ticky, da, chiar așe-ar fi fost. Păi, tatăl mieu...

– Taică-tău a murit atât de măcinat de sifilis, încât nici câinii nu voiau să-l mănânce, îl întrerupse Omul Tic-Tac. Taci odată, idiotule.

La început, Gasher păru furios... și apoi doar jenat. Se afundă într-un scaun din apropiere și închise gura.

Tic-Tac, între timp, examina brățara elastică a ceasului Seiko cu o expresie de mirare. O lărgea, o lăsa să revină la poziția inițială, o lărgea din nou, o lăsa iarăși să revină la poziția inițială. Lăsă o șuviță de păr să cadă între verigile deschise, apoi râse când acestea se închiseră pe ea. Într-un final, strecură ceasul pe mâna sa și-l împinse până la jumătatea antebrațului. Lui Jake i se părea că acel suvenir din New York arăta foarte ciudat acolo, dar nu spuse nimic.

– Deosebit! exclamă Tic-Tac. De unde-l ai, țâcă?

– L-am primit de ziua mea de la părinți, răspunse Jake.

Gasher se aplecă înainte, dorind poate să readucă în discuție ideea recompensei. Dacă așa era, mina serioasă a Omului Tic-Tac îl făcu să se răzgândească și se așeză înapoi fără a spune nimic.

– *Adevărat?* se minună Tic-Tac, ridicând sprâncenele.

Descoperise butonașul care lumina cadranul și-l tot apăsa, aprinzând și stingând luminița. Apoi întoarse privirea la Jake și ochii lui erau îngustați, din nou două tăieturi de un verde-deschis.

– Spune-mi ceva, țâcă... ăsta funcționează cu circuit dipolar sau unipolar?

– Cu niciunul, zise Jake, neștiind că evitând să-și recunoască ignoranța asupra acelor termeni avea să-și atragă multe probleme pe viitor. Funcționează cu o baterie nichel-cadmiu. Cel puțin, eu așa știu. N-a trebuit s-o înlocuiesc până acum și am pierdut de mult pliantul cu instrucțiuni.

Omul Tic-Tac îl privi îndelung fără să vorbească și Jake își dădu seama cu uimire că blondul încerca să decidă dacă îl luase sau nu peste picior. Dacă ajungea la concluzia că *îl luase*, Jake bănuia că bătaia mâncată pe drum până acolo avea să pară o gâdilătură în comparație cu ce-i putea face Omul Tic-Tac. Deodată, jindui să-i distragă gândul de la asta – și-o dorea mai mult ca orice pe lume. Și spuse primul lucru despre care credea că-l va ajuta.

– El a fost bunicul tău, nu-i așa?

Omul Tic-Tac ridică întrebător din sprâncene. Mâinile lui se întoarseră pe umerii lui Jake și, deși nu strângea tare, băiatul simți fenomenala lui forță. Dacă Tic-Tac alegea să strângă și să tragă brusc în față, îi putea rupe claviculele ca pe niște creioane. Dacă împingea, probabil că-i putea rupe spatele.

– *Cine* a fost bunicul meu, țâcă?

Ochii lui Jake măsurară încă o dată capul masiv și nobil și umerii lați ai Omului Tic-Tac. Își aminti ce spusese Susannah: *Uită-te cât e de mare, Roland – trebuie să-l fi uns cu alifii ca să-l poată îndesa în carlingă!*

– Omul din avion. David Quick.

Ochii lui Tic-Tac se căscară a surprindere și uimire. Apoi el lăsă capul pe spate și scoase un hohot de râs care reverberă în tavanul boltit. Ceilalți zâmbiră crispat. Niciunul, însă, nu îndrăzni să râdă liber... nu după ce pățise femeia cu păr negru.

– Oricine ai fi și de oriunde ai veni, băiete, ești cel mai șmecher om pe care bătrânul Tic-Tac l-a văzut de mulți ani. Quick a fost străbunicul, nu bunicul meu, dar ai nimerit-o pe aproape... Tu ce părere ai, Gasher, dragule?

– Da, încuviință piratul. E șmecher, așe-i, ț-aș fi putut zice și io asta. Da' foarte obraznic, totuș'.

– Da, spuse Omul Tic-Tac, pe gânduri. Mâinile i se strânseră pe umerii băiatului și-l trase mai aproape de fața aceea zâmbitoare, chipeșă, de lunatic. Văd și eu că e obraznic. I se citește în ochi. Dar o să ne ocupăm noi de asta, nu-i așa, Gasher?

Nu lui Gasher i se adresează, gândi Jake. *Ci mie. Crede că mă poate hipnotiza... și s-ar putea să aibă dreptate.*

– Da, șopti piratul.

Jake avea impresia că se înecă în ochii aceia verzi și mari. Deși strânsoarea lui Tic-Tac nu era încă foarte puternică, el tot nu reușea să tragă suficient aer în plămâni. Își adună toată forța într-o încercare de a se elibera de influența blondului și rosti din nou primele cuvinte care-i veniră în minte:

– Astfel căzu Lord Perth, și pământul s-a cutremurat sub tunet.

Avu asupra lui Tic-Tac efectul unei lovituri peste față. Se trase înapoi, îngustând ochii verzi, strângând dureros mâinile pe umerii lui Jake.

– *Ce* spui acolo? De unde ai auzit asta?

– Mi-a șoptit o păsărică, răspunse Jake cu o obrăznicie calculată și-n clipa următoare se trezi că zbura prin încăpere.

Dacă s-ar fi lovit de peretele curbat cu capul, și-ar fi pierdut cunoștința sau ar fi murit. Dar se lovi cu un șold, sări înapoi și ateriză grămadă pe grilajul de fier. Scutură ametit capul, se uită în jur și se trezi față în față cu femeia care nu-și făcea siesta. Scoase un strigăt speriat și se târî pe mâini și genunchi.

Hoots îl lovi cu piciorul în piept, aruncându-l pe spate. Jake rămase așa, gâfâind, uitându-se în sus la grupul de culori acolo unde se întâlneau tuburile cu neon. Un moment mai târziu, chipul lui Tic-Tac îi umplu câmpul vizual. Buzele omului erau strâns unite într-o linie dreaptă, dură, obrajii erau îmbujorați și i se citea teama în ochi. Podoaba de sticlă în formă de sicriu pe care o purta la gât atârna direct în fața ochilor lui Jake, legănându-se încet înainte și înapoi pe lănțișorul ei argintiu, ca și când ar fi imitat pendulul orologiului minuscul dinăuntrul ei.

– Gasher are dreptate, spuse el. Strânse cămașa lui Jake în pumn și-l trase sus. Ești obraznic. Dar cu mine nu e bine să fii obraznic, țâcă. Cu mine *niciodată* nu e bine să fii obraznic. Ai auzit de oameni cărora le lipsește o doagă? Ei bine, mie-mi lipsesc toate doagele, și ar fi o mie de oameni care ar putea depune mărturie pentru asta, dacă nu i-aș fi scurtat deja de limbă. Să nu-mi mai vorbești niciodată de Lord Perth... niciodată, niciodată, *niciodată*... Altfel te scalpez și-ți mănânc creierii. În Leagănul Cărunților nu vreau să aud povestea aia ghinionistă. *M-ai înțeles?*

Îl scutura pe Jake înainte și înapoi ca pe o cârpă, și băiatul izbucni în lacrimi.

– *Ai înțeles?*

– D-D-Da!

– Bun.

Îl așeză în picioare, iar el se clătină ametit, ștergându-și ochii înlăcrimați și lăsând pe obraji dâre de mizerie atât de neagră, încât semănau cu urme de rimel.

– Acum, plodul meu micuț, o să ținem o ședință de întrebări și răspunsuri. Eu o să-ți pun întrebările și tu o să dai răspunsurile. Înțelegi?

Jake nu răspunse. Se uita la un panou al grilajului de ventilație care punea în mișcare aerul din încăpere.

Omul Tic-Tac îi prinse nasul între două degete și strânse fără milă.

– *M-ai înțeles?*

– *Da!* strigă Jake.

Ochii săi, udați acum de lacrimi nu doar de durere, ci și de teroare, se întoarseră la fața lui Tic-Tac. Voia să se uite înapoi la grilajul de ventilație, voia cu disperare să se convingă că ceea ce văzuse acolo nu era un simplu truc al minții sale speriate și suprasolicitate, dar nu îndrăznea. Se temea că altcineva – Tic-Tac însuși, cel mai probabil – îi va urma privirea și va vedea ce văzuse el.

– Bun.

Bărbatul blond îl trase de nas înapoi la fotoliul său, se așeză și își aruncă din nou piciorul peste mâner.

– Haide atunci, să purtăm o discuție scurtă. Să începem cu numele tău, ce zici? Care ar putea fi el, țâcă?

– Jake Chambers.

Cu nările strânse, vocea i se auzea nazal și neclară.

– Și ești tu, Jake Chambers, un nasist?

Preț de o clipă, Jake se întrebă dacă acesta era un mod ciudat de a-l întreba dacă are nasul lung... dar, sigur că toți puteau să vadă că nu-l avea.

– Nu înțeleg ce...

Tic-Tac îl scutură înainte și înapoi de nas.

– Nasist! Nasist! Nu te mai juca cu mine, băiete!

– *Nu înțeleg...* începu Jake și atunci se uită la mitraliera veche care atârna pe fotoliu și se mai gândi o dată la aeronava Focke-Wulf prăbușită. Elementele se unire în mintea sa.

– Nu... nu sunt nazist. Sunt american. Povestea asta s-a sfârșit cu mult înainte să mă nasc eu!

Omul Tic-Tac dădu drumul nasului său, din care începură imediat să curgă șiroaie de sânge.

– Puteai să-mi spui asta din prima și n-ai mai fi suferit așa, Jake Chambers... Dar măcar acum înțelegi cum procedăm aici, nu-i așa?

Jake aprobă din cap.

– Aha. Foarte bine! Începem cu întrebările simple.

Ochii lui Jake alunecară înapoi la grilajul de ventilație. Ceea ce văzuse înainte era tot acolo; nu fusese doar un joc al imaginației lui. Doi ochi încercuiți cu auriu pluteau în întunericul din spatele fantelor cromate.

Ete.

Tic-Tac îl plesni peste față, făcându-l să cadă pe spate în brațele lui Gasher, care îl împinse imediat înainte.

– A venit ora școlii, scumpule, șopti Gasher. Fii atent la lecții, acuma! Fii foarte atent!

– Uită-te la mine când vorbesc cu tine, îl admonestă Tic-Tac. Dacă nu văd respect la tine, Jake Chambers, îți tai coaiele.

– Bine.

Ochii verzi ai lui Tic-Tac sclipeau periculos.

– Bine *ce*?

Jake căută răspunsul corect, împingând în lături amalgamul de întrebări și brusca speranță care-i răsărise în minte. Și găsi ceva ce i-ar fi folosit la propriul său Leagăn al Puberilor... cunoscut și sub numele de Piper School.

– Bine, *domnule*?

Tic-Tac surâse.

– E și ăsta un început, băiete, spuse el și se aplecă înainte, cu antebrațele pe coapse. Acum... ce e acela american?

Jake începu să vorbească, străduindu-se din toate forțele să nu se uite spre grilajul de ventilație.

29

Roland puse pistolul în toc, prinse roata de valvă cu ambele mâini și încercă să o răsucească. Nici nu se clinti. Asta nu-l surprinse prea tare, însă ridica probleme serioase.

Ete stătea lângă cizma lui stângă, uitându-se în sus fără stare, așteptând ca Roland să deschidă ușa și ei să poată continua căutarea lui Jake. Pistolarul își dorea să fie atât de simplu. Nu-i ajuta cu nimic să stea acolo și să aștepte să iasă cineva; puteau trece ore sau chiar zile înainte ca unul dintre Cărunți să se decidă să folosească din nou ieșirea aceea. Cât timp pistolarul aștepta să se întâmple așa ceva, Gasher și prietenii lui își puteau pune în cap să-l jupoaie pe Jake de viu.

Apropie capul de oțelul ușii, da nu auzi nimic. Nici asta nu-l surprinse. Văzuse uși precum aceea cu mult timp în urmă – nu puteai să le spargi încuietorile trăgând în ele și-n mod clar nu puteai auzi nimic prin ele. Putea fi una singură; puteau fi două așezate față în față, cu un spațiu de aer mort între ele. Undeva, însă, trebuia să existe un buton care să facă roata din mijlocul ușii să se miște și, astfel, să elibereze încuietorile. Dacă Jake putea ajunge la acel buton, totul putea fi bine.

Roland înțelegea că nu era membru deplin al acestui *ka-tet;* bănuia că până și Ete era mai conștient decât el de viața secretă care exista în inima lui (se îndoia foarte tare că bumblerul mersese pe urma lui Jake ajutându-se doar de nas, străbătând tuneluri prin care apa curgea în pâraie poluate). Cu toate acestea, fusese capabil să-l ajute atunci când băiatul încerca să treacă din lumea lui în aceasta. Fusese capabil să *vadă*... și atunci când Jake încercase să recupereze cheia pe care o scăpase, fusese capabil să-i trimită un mesaj.

De data aceasta trebuia să fie foarte precaut cu trimisul de mesaje. În cel mai bun caz, Cărunții aveau să-și dea seama că se întâmpla ceva. În cel mai rău, Jake putea interpreta greșit ceea ce Roland încerca să-i spună și risca să facă o prostie.

Dar dacă putea *să vadă*...

Roland închise ochii și își direcționă concentrarea spre Jake. Se gândi la ochii băiatului și își trimise *ka*-ul în căutarea lor.

La început, nu se întâmplă nimic, dar în cele din urmă o imagine începu să se formeze. Era un chip încadrat de păr lung, blond-gri. Ochi verzi străluceau în orbite adânci ca niște focuri-palide într-o peșteră. Roland înțelese degrabă că acela era Omul Tic-Tac și că era un descendent al bărbatului care murise în caleașca zburătoare – interesant, însă fără nicio valoare practică în situația dată. Încercă să se uite dincolo de Omul Tic-Tac, la restul încăperii în care era ținut Jake și la oamenii din ea.

– Ake, șopti Ete, parcă reamintindu-i că nu era nici timpul și nici locul să tragă un pui de somn.

– Șșș, făcu pistolarul, fără a deschide ochii.

Dar nu ajută la nimic. Văzu doar secvențe încețoșate, probabil fiindcă Jake se concentra atât de tare asupra Omului Tic-Tac; toți și toate celelalte nu erau decât o serie de forme învăluite în aure gri, la marginea percepției lui Jake.

Roland redeschise ochii și lovi ușor cu pumnul stâng în palma deschisă a mâinii drepte. Ceva îi spunea că putea insista să vadă mai multe... însă așa îi putea anunța băiatului prezența sa. Și asta ar fi fost periculos. Gasher putea mirosi ceva nelalocul lui, iar dacă n-o făcea el, o făcea Omul Tic-Tac.

Ridică privirea spre grilajele înguste de ventilație, apoi o coborî spre Ete. Se întrebase de multe ori cât era bumblerul de deștept, de fapt; acum părea că urma să afle.

Pistolarul întinse în sus mâna stângă, cea teafără, își strecură degetele între lamelele orizontale ale grilajului de lângă trapa prin care fusese dus Jake, și trase. Grilajul se desprinse într-o ploaie de rugină și mușchi uscat. Gaura rămasă era mult prea mică pentru un om... dar nu și pentru un billy-bumbler. Puse grilajul jos, îl ridică pe Ete și-i vorbi încet în ureche.

– Du-te... vezi... întoarce-te. Înțelegi? Nu te lăsa văzut. Doar du-te și vezi și întoarce-te.

Ete se uită în sus, la chipul său. Nu spuse nimic, nu rosti nici măcar numele lui Jake. Roland nu avea idee dacă înțelesese sau nu, dar a pierde timpul nu-i ajuta cu nimic. Îl puse pe Ete în tubul de ventilație. Bumblerul adulmecă bucățile de mușchi uscat, strănută ușor, apoi rămase ghemuit acolo. Curentul de aer îi sufla blana lungă și mătăsoasă. Se uita nesigur la Roland cu ochii lui ciudați.

– Du-te și vezi și întoarce-te, repetă Roland în șoaptă, și Ete dispăru printre umbre, pășind fără zgomot, cu ghearele retrase, pe pernițele labelor.

Roland scoase iarăși pistolul și făcu cel mai greu lucru. Așteptă.

Ete se întoarse în mai puțin de trei minute. Roland îl luă din tub și-l puse pe podea. Ete se uită în sus la el, cu gâtu-i lung întins.

– Câți, Ete? întrebă pistolarul. Câți ai văzut?

Un moment lung, crezu că bumblerul nu va face decât să se uite fix la el în felul lui anxios. Apoi Ete ridică nesigur laba dreaptă în aer, scoase ghearele și se uită la ele, încercând parcă să-și amintească ceva foarte dificil. În cele din urmă, începu să lovească în podeaua de oțel.

O dată... de două... de trei... de patru ori. O pauză. Apoi încă de două ori, repede și delicat, ghearele scoase păcănind ușor pe oțel: cinci, șase. Ete făcu o nouă pauză, cu capul plecat, semănând cu un copil pierdut în ghearele unei titanice lupte mentale. Apoi lovi cu ghearele o ultimă dată, ridicând în același timp ochii spre Roland.

– Ake!

Șase Cărunți... și Jake.

Roland îl luă în brațe și-l mângâie.

– Bravo! murmură în urechea lui.

De fapt, era aproape copleșit de surprindere și recunoștință. Sperase ceva, dar răspunsul primit era uimitor. Și nu avea îndoieli mari cu privire la acuratețea numărătorii.

– Bravo, băiete!

– Ete! Ake!

Da, Jake. Jake era problema. Jake, căruia îi făcuse o promisiune pe care avea de gând s-o respecte.

Pistolarul gândi intens în felul lui straniu – acea combinație de pragmatism sec și intuiție sălbatică, pe care probabil o moștenise de la strania lui bunică, Nebuna Deidre, și care îl ținuse în viață atâția ani după dispariția vechilor lui camarazi. Acum se baza pe ea pentru a-l ține în viață pe Jake.

Îl luă iarăși pe Ete în brațe, știind că Jake poate va trăi – *poate* –, dar că bumblerul avea aproape sigur să moară. Șopti câteva cuvinte simple în urechea ciulită a animalului, repetându-le iar și iar. În cele din urmă, termină de vorbit și îl puse înapoi în tubul de ventilație.

– Bravo, băiete, șopti el. Du-te, acum. Rezolvă treaba. Inima mea merge cu tine.

– Ete! Ima! Ake! șopti bumblerul, după care dispăru iarăși în întuneric.

Roland aștepta să se dezlănțuie iadul.

30

Pune-mi o întrebare, Eddie Dean din New York. Și ar fi bine să fie una bună... dacă nu e, tu și femeia ta veți muri, indiferent de unde veniți.

Dumnezeule mare, cum să răspunzi la așa ceva?

Luminița roșu-închis se stinsese; acum se aprinse cea roz.

– *Grăbiți-vă,* îi îndemnă vocea Micului Blaine. *E mai rău ca oricând... grăbiți-vă, altfel vă omoară!*

Eddie era vag conștient că stoluri de porumbei agitați încă zburau fără țintă prin Leagăn și că unii dintre ei intraseră cu capul în piloni și căzuseră morți la podea.

– Ce vrea? șuieră Susannah spre difuzor și spre vocea Micului Blaine, aflată undeva dincolo de acesta. Pentru Dumnezeu, *ce vrea?*

Niciun răspuns. Și Eddie simți că perioada de grație pe care poate c-o avuseseră se apropia repede de sfârșit. Apăsă butonul VORBEȘTE/ASCULTĂ și spuse cu o vitalitate frenetică, în timp ce transpirația îi șiroia pe obraji și pe gât.

Pune-mi o întrebare.

– Deci... Blaine! Ce ai mai făcut în ultimii ani? Se pare că n-ai mai mers pe traseul de sud-est, hă? Vreun motiv? N-ai mai avut chef?

Niciun sunet, decât fâlfâitul porumbeilor. În mintea sa îl văzu pe Ardis încercând să strige în timp ce obrajii i se topeau și limba-i lua foc. Își simți părul de la ceafă cum i se ridică. Teamă? Ori acumularea de electricitate?

Grăbiți-vă... e mai rău ca oricând.

– Cine te-a construit, totuși? întrebă Eddie agitat, gândind: *De-aș ști măcar ce* vrea *blestemăția asta!* Vrei să vorbim despre asta? Cărunții au fost? Nu... probabil Marii Străbuni, nu? Sau...

Lăsă vorba neterminată. Acum simțea tăcerea lui Blaine ca o greutate fizică pe pielea sa, ca niște mâini cărnoase, tatonante.

– Ce *vrei?* strigă el. Ce mama naibii vrei să *auzi?*

Niciun răspuns – dar butoanele de pe cutie străluceau din nou cu o nuanță mânioasă de roșu și Eddie știa că timpul se scursese aproape cu totul. Auzea un zumzăit scăzut în apropiere – un sunet ca de generator electric – și nu credea că-și imagina doar, oricât de mult și-ar fi dorit asta.

– Blaine! strigă dintr-odată Susannah. Blaine, mă auzi?

Niciun răspuns... și Eddie simți cum aerul se umplu de electricitate la fel cum un bol se umple cu apă când e ținut sub robinet. Simțea pârâitul ei mușcător în nări la fiecare respirație; își simțea plombele bâzâind ca niște insecte nervoase.

– Blaine, am *eu* o întrebare și *este* una destul de bună! Ascultă! Susannah închise ochii pentru un moment, frecându-se cu degetele grăbit la tâmple, apoi îi redeschise. „Este și totuși... ăă... nu există, dar are un nume. E uneori lungă... alteori scurtă...“

Se întrerupse și se uită la Eddie cu ochi mari, agonici.

– Ajută-mă! Nu-mi amintesc cum e mai departe!

Eddie nu făcu decât să se holbeze la ea ca și când ar fi luat-o razna. Despre ce Dumnezeu vorbea? Apoi își aminti și totul avu o logică stranie perfectă, iar restul ghicitorii își găsi locul în mintea sa la fel de ușor ca ultimele două piese ale unui puzzle. Se aplecă iarăși către difuzor.

– „Stă cu voi și vă ascultă.“ Ce este? Iată întrebarea noastră, Blaine... Ce este?

Lumina roșie de pe butoanele COMANDĂ și INTRĂ de sub cifrele aranjate în romb se stinse. Urmă un moment nesfârșit de tăcere înainte ca

Blaine să vorbească din nou... dar Eddie era conștient că senzația de electricitate care i se târa pe piele scădea în intensitate.

– UMBRA, DESIGUR, răspunse vocea lui Blaine. UNA UȘOARĂ... DAR NU REA. NU, DELOC REA.

Vocea care se auzea din difuzor era marcată de o trăsătură meditativă... și de altceva. Plăcere? Nostalgie? Eddie nu se putea decide, însă *știa* că era ceva în voce care-i reamintea de Micul Blaine. Și mai știa ceva: Susannah le salvase pielea, cel puțin pentru moment. Se aplecă și îi sărută fruntea rece, transpirată.

– MAI ȘTIȚI ȘI ALTE GHICITORI? întrebă Blaine.

– Da, o mulțime, zise Susannah deodată. Tovarășul nostru, Jake, are o carte întreagă cu ghicitori.

– DIN ACEL NEW YORK? întrebă Blaine și acum tonul lui era perfect clar, cel puțin pentru Eddie. Blaine poate că era o mașină, însă Eddie fusese ani la rând dependent de heroină și recunoștea semnele sevrajului atunci când le întâlnea.

– Din New York, da, spuse el. Dar Jake a fost luat prizonier. L-a luat un om pe nume Gasher.

Niciun răspuns... și apoi butoanele se luminară din nou în nuanța aceea ștearsă de roz-trandafiriu.

– *Bine până acum*, șopti vocea Micului Blaine. *Dar trebuie să aveți grijă... e șmecher...*

Luminile roșii reapărură cât ai clipi.

– A VORBIT VREUNUL DINTRE VOI?

Vocea lui Blaine era rece și – Eddie ar fi putut jura asta – bănuitoare.

Se uită la Susannah. Femeia îl privi la rândul ei cu ochii largi și speriați ai unei fetițe care a auzit ceva indescriptibil mișcându-se încet sub pat.

– Mi-am dres eu vocea, Blaine, spuse Eddie. Înghiți și își șterse sudoarea de pe frunte cu antebrațul. Sunt... rahat, la naiba cu bravura! Sunt speriat de moarte.

– FOARTE INTELIGENT DIN PARTEA TA. GHICITORILE DESPRE CARE VORBIȚI... SUNT STUPIDE? N-AȘ ÎNGĂDUI SĂ-MI FIE PUSĂ RĂBDAREA LA ÎNCERCARE CU GHICITORI STUPIDE.

– Majoritatea sunt inteligente, spuse Susannah, dar se uită temătoare la Eddie când o spuse.

– MINȚI. NICI NU ȘTII CUM SUNT GHICITORILE ACELEA.

– Cum poți să...?

– ANALIZĂ A VOCII. FRICATIVELE ȘI ACCENTUAREA EXAGERATĂ A DIFTONGILOR OFERĂ UN COEFICIENT VIABIL AL ADEVĂRULUI/NEADEVĂRULUI. FIABILITATEA PRONOSTICULUI ESTE DE 97 LA SUTĂ, PLUS SAU MINUS 0,5 LA SUTĂ.

Vocea tăcu un moment și, când vorbi din nou, o făcu într-o tărăgănare amenințătoare, pe care Eddie o găsi foarte familiară. Era vocea lui Humphrey Bogart.

– ÎȚI ȘUGEREZ SĂ TE LIMITEZI LA CE CUNOȘTI, ȘCUMPO. ULTIMUL CARE A-NCERCAT SĂ ASCUNDĂ ADEVĂRUL DE MINE A AJUNS PE FUNDUL RÂULUI ȘEND CU O PERECHE DE CIZME DE COWBOY DIN CIMENT ÎN PICIOARE.

– Hristoase, făcu Eddie. Am bătut șase sute de kilometri ca să întâlnim versiunea electronică a lui Rich Little. Cum poți să imiți oameni precum John Wayne și Humphrey Bogard, Blaine? Oameni din lumea noastră?

Nimic.

– Bine, la asta nu vrei să răspunzi. Ce zici de următoarea: dacă voiai ghicitori, de ce n-ai spus așa?

Nu veni nici acum vreun răspuns, însă Eddie descoperi că nu-i trebuia de fapt unul. Lui Blaine îi plăceau ghicitorile, așa că le spusese *lor* una. Susannah o rezolvase. Eddie bănuia că, dacă ea n-ar fi făcut-o, amândoi ar fi semănat acum cu două calupuri de cărbune mărime supereconomică zăcând pe podeaua Leagănului din Lud.

– Blaine? întrebă Susannah cu fereală. Nu primi răspuns. Blaine, mai ești acolo?

– DA. SPUNE-MI ÎNCĂ UNA.

– Când o ușă nu este o ușă? întrebă Eddie.

– CÂND ESTE UȘA RAIULUI. VA TREBUI SĂ GĂSIȚI UNELE MAI BUNE, DACĂ CHIAR VĂ AȘTEPTAȚI SĂ VĂ DUC UNDEVA. *PUTEȚI* GĂSI UNELE MAI BUNE?

– Dacă ajunge Roland aici, sunt sigură că putem, spuse Susannah. Indiferent cât de bune or fi ghicitorile din cartea lui Jake, Roland știe cu sutele – el le-a studiat, de fapt, în copilărie.

După ce spuse acestea, Susannah își dădu seama că nu și-l putea imagina pe Roland copil.

– *Ne vei* duce, Blaine?

– S-AR PUTEA, spuse Blaine și Eddie fu cât se poate de sigur că auzise un ton slab de cruzime în vocea lui. DAR VA TREBUI SĂ ACTIVAȚI POMPA CA SĂ MĂ PUNEȚI ÎN MIȘCARE, IAR POMPA MEA SE ACTIVEAZĂ INVERS.

– Și ce înseamnă asta? întrebă Eddie, uitându-se printre zăbrele la linia netedă și roz a spatelui lui Blaine.

Blaine însă nu răspunse nici la aceasta, nici la celelalte întrebări pe care i le mai puseră ei. Luminile portocaliu-deschis rămaseră aprinse, dar atât Marele Blaine, cât și Micul Blaine păreau să fi intrat în hibernare. Eddie, totuși, știa că nu era așa. Blaine era treaz. Blaine stătea cu ochii pe ei. Blaine le asculta fricativele și accentuarea diftongilor.

Se uită la Susannah.

– „Va trebui să activați pompa, dar pompa mea se activează invers", rosti el măsurat. E o ghicitoare, nu-i așa?

– Da, sigur. Se uită la geamul triunghiular, atât de asemănător cu un ochi semiînchis, viclean, și apoi îl trase aproape ca să-i poată șopti în ureche. E nebun de legat, Eddie – schizofrenic, paranoic, probabil psihotic.

– Mie-mi spui! făcu el tot în șoaptă. Avem de-a face cu un monorai duh-din-computer genial și lunatic, căruia-i plac ghicitorile și călătorește mai repede decât viteza sunetului. Bun venit în *Zbor deasupra unui cuib de cuci,* versiunea fantasy.

– Ai idee care e răspunsul?

Eddie clătină din cap.

– Tu?

– O furnicătură mică, în spatele minții. O lumină falsă, probabil. Mă tot gândesc la ce a spus Roland: o ghicitoare bună e întotdeauna logică și întotdeauna rezolvabilă. E ca trucul unui magician.

– Înșelătoare.

Ea încuviință.

– Du-te să mai tragi un foc, Eddie... Anunță-i că tot aici suntem.

– Mda. Măcar dacă am putea fi siguri că și ei sunt tot acolo...

– Crezi că sunt, Eddie?

Tânărul porni spre ieșire și vorbi fără a se opri ori a se uita înapoi.

– Nu știu – asta-i o ghicitoare la care nici măcar Blaine nu poate răspunde.

31

– Aș putea primi ceva de băut? întrebă Jake.

Vocea lui se auzi înfundată și nazală. Deopotrivă gura și vata din nările abuzate se umflau. Semăna cu cineva care a fost bumbăcit zdravăn într-o încăierare de stradă.

– O, da, răspunse Tic-Tac judicios. *Ai putea*. Categoric, aș spune că *ai putea*. Avem multe de băut, nu-i așa, Viperă?

– Aha, zise un bărbat înalt, purtător de ochelari, într-o cămașă de mătase albă și o pereche de pantaloni de mătase neagră. Semăna cu un profesor de colegiu dintr-un desen *Punch*, de la pragul dintre secole. Nu bem cu rația aici.

Omul Tic-Tac, din nou așezat lejer în fotoliul său ca un tron, se uită ironic la Jake.

– Avem vin, bere, suc și, desigur, apă curată. Uneori n-ai nevoie de altceva, nu-i așa? Apă rece, curată, acidulată. Cum îți sună, țâcă?

Gâtul lui Jake, umflat și el și uscat ca iasca, îl înțepa dureros.

– Sună bine, șopti el.

– Da' știu că mi s-a făcut *și mie* sete, mărturisi Tic-Tac. Buzele i se lățiră într-un zâmbet. Ochii verzi scăpărară. Adu-mi un urcior de apă, Tilly – al naibii să fiu dacă știu unde mi-am lăsat bunele maniere.

Tilly păși printr-o trapă din cealaltă parte a încăperii – opusă celei prin care intraseră Jake și Gasher. Jake o însoți cu privirea și își linse buzele umflate.

– Acum, spuse Tic-Tac, întorcându-și ochii la Jake, spui că orașul american din care vii – New Yorkul ăsta – seamănă mult cu Lud.

– Păi... nu tocmai...

– Dar *recunoști* unele dintre mașini, insistă Tic-Tac. Valve și pompe și altele. Ca să nu mai amintesc de tuburile cu foc-palid.

– Da. Noi le spunem neon, dar e același lucru.

Tic-Tac întinse mâna spre el. Jake se crispă, dar blondul îl mângâie doar pe umăr.

– Da, da; pe aproape. Ochii-i scăpărau. *Și* ai auzit de computere?

– Sigur, dar...

Tilly se întoarse cu urciorul și se apropie cu teamă de tronul Omului Tic-Tac. Acesta îl luă și i-l întinse lui Jake. Când băiatul vru să-l ia, Tic-Tac

îl trase înapoi și bău el. În timp ce privea apa cum șiroia de la gura lui Tic-Tac și se scurgea pe pieptul lui gol, Jake începu să tremure. Nu se putu abține.

Omul Tic-Tac se uită peste urcior la el, parcă tocmai amintindu-și că Jake era încă acolo. În spatele lui, Gasher, Viperă, Brandon și Hoots rânjeau ca niște școlari care tocmai au auzit o glumă vulgară amuzantă.

– Ei, m-am luat cu setea *mea* și am uitat complet de *tine!* strigă Tic-Tac. Ce urât din partea mea, zeii blesteme-mi ochii! Dar, sigur, arăta atât de bine... și *chiar* este bună... rece... curată...

Întinse urciorul spre Jake. Când băiatul se întinse după el, Tic-Tac îl trase înapoi.

– Întâi, țâcă, spune-mi ce știi despre computerele dipolare și circuitele cu diode, rosti el cu răceală.

– Ce...

Jake se uită spre grilajul gurii de ventilație, dar ochii aurii încă lipseau. Începea să creadă că și-i imaginase, totuși. Își mută privirea înapoi la Omul Tic-Tac, înțelegând clar un lucru: nu avea să primească niciun strop de apă. Fusese o prostie să viseze că va primi.

– Ce sunt computerele dipolare?

Chipul Omului Tic-Tac se contorsionă de furie; aruncă apa rămasă în fața învinețită și umflată a băiatului.

– *Nu face pe prostul cu mine!* țipă el. Își dădu jos ceasul Seiko și-l scutură în fața lui Jake. *Când te-am întrebat dacă ăsta funcționează cu circuit dipolar, ai spus că nu! Așa că nu-mi spune că nu știi despre ce vorbesc, când deja ai zis foarte clar că știi!*

– Dar... dar...

Jake nu putea să continue. Capul i se învârtea de teamă și confuzie. Era conștient, într-un fel îndepărtat, că-și lingea cât de multă apă putea de pe buze.

– *Sunt o mie de computere d-astea dipolare futute chiar sub orașul ăsta futut, poate o SUTĂ de mii, și singurul care încă funcționează nu face altceva decât să joace Fiți atenți la mine și să difuzeze tobele alea!* Vreau *computerele! Vreau să funcționeze pentru MINE!*

Omul Tic-Tac sări în față de pe tron, îl apucă pe Jake, îl scutură înainte și înapoi, după care îl aruncă la podea. Jake lovi o lampă, o răsturnă și becul

se sparse cu un pocnet sec. Tilly scoase un țipăt scurt și făcu un pas înapoi, cu ochii mari, speriată. Viperă și Brandon se uitară nesiguri unul la celălalt.

Tic-Tac se aplecă în față, cu coatele pe coapse, și strigă în fața lui Jake:

– *Le vreau ȘI INTENȚIONEZ SĂ LE AM!*

În încăpere se lăsă tăcerea, întreruptă doar de vuietul moale al aerului cald care ieșea din gurile de ventilație. Apoi furia schimonosită de pe chipul Omului Tic-Tac dispăru atât de repede, încât păru că nici nu existase vreodată. Fu înlocuită de un alt surâs fermecător. Se aplecă și mai tare în față și-l ajută pe Jake să se ridice în picioare.

– Scuze. Când încep să mă gândesc la potențialul locului ăstuia, uneori mă las purtat de val. Te rog, țâcă, să-mi accepți scuzele. Luă de jos urciorul răsturnat și i-l aruncă lui Tilly. Umple-l, căței nefolositoare! Ce-i cu tine?

Își întoarse atenția spre Jake, continuând să arboreze zâmbetul acela de prezentator de emisiune-concurs TV.

– Bine; ți-ai făcut jocul și eu mi l-am făcut pe al meu. Acum, spune-mi tot ce știi despre computerele dipolare și circuitele cu diode. După aceea poți să bei.

Jake deschise gura să spună ceva – nu avea idee ce – și atunci, incredibil, vocea lui Roland era în mintea sa, umplând-o.

Distrage-le atenția, Jake – și dacă e vreun buton care deschide ușa, apropie-te de el.

Omul Tic-Tac îl privea cu atenție.

– Tocmai ți-a venit ceva în minte, nu-i așa, țâcă? Întotdeauna îmi dau seama. Așa că hai, nu păstra secretul; spune-i bătrânului tău prieten, Ticky.

Jake observă o mișcare cu colțul ochiului. Deși nu cuteza să se uite în sus la panoul de ventilație – nu când atenția lui Tic-Tac era îndreptată asupra sa – știa că Ete se întorsese și că trăgea cu ochiul printre lamele.

Să le distragă atenția... și, dintr-odată, Jake știu exact cum să procedeze.

– Într-adevăr, m-am gândit la ceva, spuse el, dar nu are legătură cu computerele. Are legătură cu vechiul meu amic, Gasher. Și cu vechiul *lui* amic, Hoots.

– I-auzi! I-auzi! strigă Gasher. Ce tot îndrugi acolo, băiete?

– De ce nu-i spui lui Tic-Tac cine ți-a dat *de fapt* parola, Gasher? Apoi *eu* îi voi spune lui Tic-Tac unde o ții.

Privirea întrebătoare a Omului Tic-Tac se mută de la Jake la Gasher.

– Despre ce vorbește?

– Ni'ca! făcu Gasher, însă nu-și putu opri o privire iute aruncată spre Hoots. Bate numa' din gură, încearcă să scape de belea aruncând-o asupra mea, Ticky. Ț-am zis io că-i șmecher! Nu ț-am...

– Uită-te în eșarfa lui, bine? zise Jake. Are o bucată de hârtie pe care e scris cuvântul. A trebuit să i-l citesc eu, fiindcă el nici de asta n-a fost în stare.

Furia lui Tic-Tac nu se manifestă brusc; chipul i se întunecă treptat, ca un cer de vară înaintea unei furtuni teribile.

– Dă-mi să-ți văd eșarfa, Gasher, spuse el cu o voce groasă, mătăsoasă. Lasă-l pe vechiul tău amic să arunce o ocheadă.

– Minte, 'ți spun! se văicări Gasher, punând mâinile pe eșarfă și făcând doi pași înapoi spre perete. Direct deasupra sa sclipeau ochii încercuiți cu auriu ai lui Ete. Nu tre' decât să te uiț' la fața lui ca să știi c-un țâcă jmecher ca aista numa' de minciuni se ține!

Omul Tic-Tac își mută privirea la Hoots, care părea bolnav de teamă.

– Ce spui de asta? întrebă blondul cu aceeași voce mătăsoasă, teribilă. Ce spui, Hoots? Știu că tu și Gasher sunteți nedespărțiți de mult și mai știu că ai mintea unei gâște, dar cu siguranță nici tu n-ai putea fi atât de prost încât să scrii pe hârtie parola de intrare în încăperea interioară... Mă înșel? Mă *înșel?*

– Am... am chezut numa'..., începu Hoots.

– Taci! strigă Gasher. Îl săgetă pe Jake cu o privire de ură pură. O să te omor pentru asta, bombonel... să vezi de nu.

– Dă-ți jos eșarfa, Gasher, îi porunci Omul Tic-Tac. Vreau să mă uit în ea.

Jake făcu un pas lateral, mai aproape de podiumul cu butoanele de control.

– Nu! Mâinile lui Gasher se întoarseră la eșarfă și o apăsară ca și când aceasta și-ar fi putut lua zborul de una singură. Al naibii să fiu dacă ț-o dau!

– Brandon, apucă-l, zise Tic-Tac.

Brandon sări la Gasher. Mișcarea piratului nu fusese la fel de rapidă ca a lui Tic-Tac, dar fusese suficient de iute; se aplecă, scoase un cuțit din cizmă și-l îngropă în brațul lui Brandon.

– *O, ticălosule!* strigă Brandon surprins, simțind durerea, în timp ce sângele începea să-i țâșnească din braț.

– *Uite ce-ai făcut!* țipă Tilly.

– Chiar trebuie să fac *totul* aici de unul singur? urlă Tic-Tac, mai mult exasperat decât mânios, din câte se părea, și se ridică în picioare.

Gasher se retrase din fața lui, fluturând cuțitul însângerat cu mișcări imprevizibile. Cealaltă mână o ținea așezată ferm pe creștetul capului.

– Înapoi, gâfâi el. Te iubesc ca pe un frate, Ticky, da' dacă nu te dai înapoi, o s-ascund lama asta-n măruntaiele tale – chiar așe.

– *Tu?* Puțin probabil, spuse Omul Tic-Tac râzând.

Își scoase și el cuțitul din teacă și-l ținu delicat de plăselele din os. Toți ochii erau îndreptați asupra celor doi bărbați. Jake făcu doi pași rapizi spre podiumul cu noianul de butoane și întinse mâna spre cel pe care îl apăsase Tic-Tac.

Gasher se trăgea cu spatele pe lângă peretele curbat, tuburile luminoase vopsindu-i fața roasă de pustule într-o succesiune de culori bolnăvicioase: verde-fiere, roșu-febră, galben-icter. Acum, Omul Tic-Tac era cel care stătea sub grilajul de ventilație, unde pândea Ete.

– Pune-l jos, Gasher, zise blondul pe un ton rezonabil. Ai adus băiatul cum ți-am cerut; dacă trebuie să cadă măgăreața pe capul cuiva pentru asta, acela va fi Hoots, nu tu. Arată-mi doar...

Jake îl văzu pe Ete ghemuindu-se pentru a sări și înțelese două lucruri: ce intenționa bumblerul să facă și cine-l pusese să o facă.

– *Ete, nu!* strigă el.

Se întoarseră toți cu fața la el. În acel moment, Ete sări, lovind șubredul grilaj de ventilație și desprinzându-l din perete. Omul Tic-Tac se răsuci spre sursa sunetului și Ete îi căzu peste fața întoarsă în sus, mușcând și zgâriind.

32

Roland auzi strigătul chiar și prin ușile duble – *Ete, nu!* – și inima îi stătu în loc. Aștepta roata de valvă să se învârtă, dar nu se întâmplă nimic. Închise ochii și trimise cu toată puterea: *Ușa, Jake! Deschide ușa!*

Nu simți niciun răspuns și imaginile dispăruseră. Linia de comunicație cu Jake, precară încă de la început, fusese întreruptă.

33

Omul Tic-Tac se împletici în spate, înjurând și strigând și dând să apuce cu mâinile animalul care i se zvârcolea pe față, mușcându-l și zgâriindu-l. Simți ghearele lui Ete pătrunzându-i în ochiul stâng, spărgându-l, și o oribilă durere roșie i se afundă în cap asemenea unei torțe aprinse, aruncate într-un puț adânc. În acel moment, furia copleși durerea. Îl prinse pe Ete, îl smulse de pe față și-l ținu deasupra capului, vrând să-l stoarcă precum o cârpă.

– *Nu!* gemu Jake.

Uită de butonul care descuia ușile și luă arma care atârna pe spătarul fotoliului.

Tilly țipă. Ceilalți fugiră care încotro. Jake îndreptă spre Omul Tic-Tac vechea mitralieră germană. Ete, cu capul în jos în mâinile acelea uriașe și îndoit gata să se rupă, se zvârcolea și lovea cu dinții în aer. Urla agonic – un sunet oribil, omenesc.

– *Lasă-l în pace, ticălosule!* strigă Jake și apăsă trăgaciul.

Avu destulă prezență de spirit ca să țintească jos. Detunătura armei Schmeisser de calibru 40 fu asurzitoare în spațiul închis, deși trase doar cinci sau șase gloanțe. Unul dintre tuburile aprinse pocni într-o explozie de foc portocaliu rece. O gaură apăru la doi centimetri deasupra genunchiului stâng al pantalonilor strâmți de pe Omul Tic-Tac și o pată roșu-închis începu să se lățească. Gura blondului se deschise într-un O șocat, o expresie care spunea mai clar decât ar fi făcut-o cuvintele că, deși inteligent, Tic-Tac se așteptase să ducă o viață lungă și fericită în care să împuște oameni, dar în care el însuși să nu fie împușcat niciodată. Să se tragă *asupra* lui, poate, dar chiar să fie nimerit? Acea expresie de surprindere spunea că asta pur și simplu nu avea ce căuta în schema lucrurilor.

Bun venit în lumea reală, cretinule, gândi Jake.

Tic-Tac îl scăpă pe Ete la podea, ca să se prindă cu mâinile de piciorul rănit. Viperă sări la Jake, îl prinse cu un braț pe după gât și-n clipa următoare Ete îl atacă, lătrând pițigăiat și morfolindu-i glezna prin pantalonii de mătase neagră. Viperă strigă și se îndepărtă dansând, scuturând din picior pentru a scăpa de Ete. Bumblerul se ținea ca un scai. Jake se întoarse și văzu că Omul Tic-Toc se târa spre el. Își recuperase cuțitul și strângea acum lama între dinți.

– Adio, Ticky, zise Jake și apăsă din nou trăgaciul mitralierei.

Nu se întâmplă nimic. Jake nu știa dacă era goală sau înțepenită, dar nu era timpul să stea pe gânduri. Făcu doi pași în spate și descoperi că retragerea îi era blocată de fotoliul mare, care-i servise lui Tic-Tac drept tron. Înainte să-l poată ocoli, punându-l între ei, Tic-Tac îl apucă de gleznă. Cealaltă mână a lui se duse la mânerul cuțitului. Rămășițele ochiului stâng îi atârnau pe obraz ca un glob de jeleu cu mentă; ochiul drept se holba în sus la Jake cu o ură dementă.

Băiatul încercă să scape din strânsoarea mâinii și se prăbuși crăcănat pe tronul lui Tic-Tac. Privirea îi căzu pe un buzunar care fusese cusut în brațul drept. De sub buza lui elastică se ițea mânerul perlat și crăpat al unui revolver.

– O, țâcă, ce-o să mai suferi! șopti extaziat Omul Tic-Tac. O-ul de surprindere fusese înlocuit de un rânjet larg, tremurat. O, ce-o să mai suferi! Și ce fericit voi fi eu să... *Ce...?*

Rânjetul bătu în retragere și O-ul de surprindere începu să reapară, când Jake îndreptă spre el revolverul placat cu nichel și-i trase cocoșul. Mâna care-l ținea de gleznă continuă să strângă până ce el avu impresia că i se vor sfărâma oasele.

– *N-o* să faci tu asta! rosti Tic-Tac într-o șoaptă aprigă.

– Ba o *s-o fac*, zise Jake inflexibil și apăsă trăgaciul pistolului obosit.

Se auzi un pocet sec, mult mai puțin dramatic decât detunătura teutonică a Schmeisser-ului. O găurică neagră apăru sus, în dreapta frunții lui Tic-Tac, care continuă să se holbeze la Jake, ochiul său bun exprimând incredulitate.

Jake încercă să-și adune forțele pentru a mai trage o dată și nu reuși.

Dintr-odată, o bucată din scalpul lui Tic-Tac se descoji ca un tapet vechi și-i căzu peste obrazul drept. Roland ar fi știut ce însemna asta; pentru Jake, însă, gândirea coerentă era de acum aproape o imposibilitate. O groază sumbră, izvorâtă din panică, i se învârtea prin minte ca pâlnia unei tornade. Se chirci în fotoliul mare, când mâna de pe glezna sa căzu și Omul Tic-Tac se prăbuși cu fața înainte.

Ușa. Trebuia să deschidă ușa și să-l lase pe pistolar să intre.

Concentrându-se la aceasta și la nimic altceva, Jake lăsă pistolul cu mâner perlat să zăngănească pe grătarul de fier și se împinse afară din fotoliu. Întindea din nou mâna spre butonul pe care își amintea că-l văzuse pe Tic-Tac apăsându-l, când două mâini îl prinseră de gât și-l traseră înapoi, departe de podium.

– Am zis c-o să te omor pentru asta, scârbă mică, șopti o voce în urechea lui, și Gasher îș' ține-ntotdeauna promisiunile.

Jake lovi orbește în spate cu ambele mâini, dar nu întâlni decât aer. Degetele lui Gasher i se afundară în gât, sufocându-l fără milă. Lumea începu să se facă gri în fața ochilor lui. Griul se transformă repede în purpuriu, iar purpuriul în negru.

34

O pompă porni și roata de valvă din mijlocul trapei se răsuci iute. *Slavă tuturor zeilor!* gândi Roland. Apucă roata cu mâna dreaptă când aceasta nici nu se oprise bine și trase de ușă. Cealaltă ușă era întredeschisă; din spatele ei veneau zgomote de oameni care se luptă și lătratul lui Ete, acum ascuțit de panică și furie.

Roland lovi ușa cu cizma și văzu că Gasher îl gâtuia pe Jake. Ete îl lăsase pe Viperă și încerca acum să-l facă pe Gasher să-i dea drumul băiatului, dar cizma piratului avea un rol dublu: îl proteja pe purtător de dinții bumblerului și-l proteja pe Ete de infecția virulentă care curgea prin sângele lui Gasher. Brandon îl înjunghie din nou pe Ete în coaste, într-o încercare de a-l face să lase glezna piratului, dar bumblerul nu-l luă în seamă. Jake atârna în mâinile murdare ale călăului său, ca o marionetă ale cărei sfori au fost tăiate. Era alb-albăstrui la față, iar buzele umflate aveau o nuanță delicată de lavandă.

Gasher ridică privirea.

– *Tu*, mârâi el.

– Eu, aprobă Roland.

Trase un foc și partea stângă a capului lui Gasher se dezintegră. Bărbatul zbură în spate, eșarfa galbenă pătată de sânge desfăcându-se, și ateriză peste Omul Tic-Tac. Picioarele lui loviră spasmodic grilajul de fier preț de un moment, apoi se liniștiră.

Pistolarul îl împușcă pe Brandon de două ori, acționând cocoșul revolverului cu podul palmei drepte. Brandon, care stătea aplecat deasupra lui Ete pentru a-i aplica o nouă lovitură, se răsuci, se lovi de perete și alunecă încet, ținându-se de un tub. Dintre degetele vlăguite se revărsa lumină verde de mlaștină.

Ete șchiopătă spre locul unde zăcea Jake și începu să-i lingă fața palidă și nemișcată.

Viperă și Hoots văzuseră destul. O luară la fugă umăr lângă umăr către ușița prin care Tilly se dusese să aducă urciorul de apă. Nu era momentul pentru acte de cavalerism; Roland îi împușcă pe amândoi în spate. Trebuia să se miște repede acum, foarte repede, și nu voia să riște ca ei să-l încurce în vreun fel, în caz că-și adunau din nou curajul.

Un ghem de luminițe portocalii se aprinse în partea superioară a incintei în formă de capsulă și se declanșă o alarmă: urlete prelungi și groase care se loveau de pereți. După un moment sau două, luminile de urgență începură să pulseze în ritm cu alarma.

35

Eddie se întorcea la Susannah, când alarma începu să urle. Luat prin surprindere, strigă și ridică Rugerul, îndreptându-l aiurea, spre nimic.

– *Ce se întâmplă?*

Susannah clătină din cap – nu avea idee. Alarma era înfricoșătoare, dar asta nu constituia decât o parte a problemei; era suficient de zgomotoasă ca să producă durere la nivel fizic. Săgețile acelea de sunet amplificat îl duceau pe Eddie cu gândul la claxonul unui tir ridicat la puterea a zecea.

În clipa aceea, lămpile portocalii începură să pulseze. Când ajunse la scaunul lui Susannah, Eddie văzu că și butoanele COMANDĂ și INTRĂ pulsau roșu-aprins. Aduceau cu doi ochi care clipeau.

– Blaine, ce se întâmplă? strigă el. Se uită în jur, dar nu văzu decât umbre care săltau haotic. Tu faci asta?

Singurul răspuns al lui Blaine fu râsul – un râs mecanic și teribil, care-l făcu să se gândească la clovnul mecanic din fața Casei Ororilor de la Coney Island atunci când era el mic.

– *Blaine, termină!* urlă Susannah. *Cum să ne gândim la un răspuns la ghicitoarea ta cât sirena asta de antiaeriană nu tace?*

Râsul se opri la fel de brusc cum începuse, dar Blaine nu oferi niciun răspuns. Sau poate că o făcu; din spatele barelor care-i separau de peron, motoare uriașe acționate de turbine cu transmisie lentă se treziră la comanda computerelor dipolare pe care Omul Tic-Tac și le dorise atât de tare. Pentru prima dată în zeci de ani, Monoul Blaine era treaz și accelera spre viteza sa de croazieră.

36

Alarma, care într-adevăr avusese ca scop avertizarea locuitorilor demult dispăruți ai orașului Lud de iminența unui atac aerian (și care nici măcar nu fusese verificată vreme de aproape o sută de ani), învălui orașul într-o cortină sonoră. Toate becurile încă funcționale se aprinseră și începură să pulseze în ritm. Puberii de la suprafață și Cărunții de sub pământ deveniră convinși că sfârșitul de care se temuseră dintotdeauna era aproape. Cărunții bănuiau că se produsese o cataclismică defecțiune mecanică. Puberii, mereu convinși că duhurile ce bântuiau mașinăriile de sub oraș se vor trezi într-o zi pentru a se răzbuna pe viii rămași, se apropiau probabil cel mai mult de adevăr.

În mod sigur rămăsese o inteligență în străvechile computere de sub oraș, un singur organism viu care încetase să funcționeze rațional cu mult timp în urmă, în condiții care, în interiorul implacabilelor lui circuite bipolare, nu puteau însemna decât o realitate absolută. Își pătrase logica tot mai străină în hotarele bancurilor lui de memorie vreme de opt sute de ani și ar mai fi putut-o păstra alți opt sute, de n-ar fi apărut Roland și prietenii săi; și totuși, acea *mens non corpus* vegetase și înnebunise tot mai mult cu fiecare an; chiar și în perioadele ei tot mai lungi de latență se putea spune că visa, iar acele vise deveniseră din ce în ce mai anormale pe măsură ce lumea mergea mai departe. Acum, cu toate că inimaginabila mașinărie care menținea Grinzile slăbise, această inteligență nebună și inumană se trezise în încăperile ruinate și reîncepuse, acorporală ca orice duh, să hoinărească pe culoarele morților.

Cu alte cuvinte, Monoul Blaine se pregătea să iasă din Dodge.

37

Îngenuncheat lângă Jake, Roland auzi pași în spatele său și se răsuci, ridicând pistolul. Tilly, cu fața pământie transformată într-o mască a confuziei și fricii superstițioase, ridică mâinile și strigă:

– *Nu mă ucide, sai! Te rog! Nu mă ucide!*

– Fugi, atunci, îi spuse Roland scurt și, când Tilly începu să se miște, îi lovi gamba cu țeava revolverului. Nu într-acolo... ci pe ușa pe care am venit eu. Și dacă ne-om mai vedea vreodată, voi fi ultimul lucru pe care-l vei mai zări în viața ta. Acum, *du-te!*

Femeia dispăru între umbrele săltătoare, rotitoare.

Roland coborî o ureche la pieptul lui Jake, pe cealaltă acoperind-o cu palma pentru a reduce strigătele alarmei. Auzi inima băiatului: bătea încet, dar puternic. Își trecu brațele pe sub el și, când făcu asta, ochii lui Jake se deschiseră ușor.

– Nu m-ai lăsat să cad, de data asta.

Vocea lui nu era decât o șoaptă aspră.

– Nu. Nici de data asta și nici altă dată. Nu-ți forța vocea.

– Unde-i Ete?

– Ete! lătră bumblerul. *Ete!*

Brandon îl înjunghiase de mai multe ori, dar nicio rană nu părea mortală ori măcar gravă. Era evident că bumblerul suferea, însă era la fel de clar că exulta de fericire. Se uita la Jake cu ochi scânteietori, cu limba rozalie atârnându-i afară.

– Ake, Ake, *Ake!*

Jake izbucni în lacrimi și se întinse după el; Ete șchiopătă în cercul brațelor lui și se lăsă îmbrățișat pentru un moment.

Roland se ridică și se uită în jur. Privirea îi rămase ațintită spre ușa aflată în cealaltă parte a încăperii. Cei doi bărbați pe care îi împușcase în direcția aceea se duseseră, iar femeia tot acolo voise să meargă. Pistolarul se apropie de ușă cu Jake în brațe și Ete alături. Împinse cu piciorul pe unul dintre cei doi Cărunți morți și, aplecându-se de spate, trecu pragul. Încăperea de dincolo era o bucătărie. În ciuda aparatelor încastrate și a pereților placați cu inox, reușea să semene cu o cocină; pe Cărunți, aparent, nu-i interesa prea mult curățenia.

– Apă, șopti Jake. Te rog... foarte sete.

Roland simți atunci o dublare stranie, ca și când timpul s-ar fi pliat în sine. Își aminti când ieșise din deșert, înnebunit de căldură și pustiire. Își aminti când leșinase în grajdul haltei, pe jumătate mort de sete, și când se trezise cu gust de apă rece curgându-i pe gât în jos. Băiatul îi dăduse jos cămașa, o înmuiase sub jetul pompei și-i dăduse să bea. Acum era rândul lui să facă același lucru pentru Jake.

Se uită în jur și văzu o chiuvetă. Se duse la ea și deschise robinetul. Din el ieși apă rece și curată. Deasupra lor, în jurul lor, sub ei, alarma urla și urla.

– Poți să stai în picioare?

Jake aprobă din cap.

– Așa cred.

Roland îl puse în picioare, pregătit să-l prindă dacă dădea vreun semn de instabilitate, dar Jake se agăță de chiuvetă, apoi își băgă capul sub șuvoiul de apă. Pistolarul îl luă pe Ete și îi studie rănile. Se închegau deja. *Ai scăpat ușor, prietenul meu blănos*, gândi Roland, după care duse mâna pe lângă Jake, ca să ia în căușul palmei niște apă pentru animal. Ete o bău pofticios.

Jake se trase înapoi de la robinet, cu părul lipit de față. Încă era palid și urmele cruntelor bătăi încasate erau vizibile, însă arăta mai bine decât atunci când Roland se aplecase prima dată deasupra lui. Preț de un moment teribil, pistolarul fusese convins că era mort.

Se trezi că-și dorește să se poată întoarce în timp și să-l omoare pe Gasher din nou, iar asta îl duse la un alt gând.

– Și cel pe care Gasher l-a numit Omul Tic-Tac? L-ai văzut, Jake?

– Da. Ete l-a atacat prin surprindere. I-a sfâșiat fața. Apoi l-am împușcat eu.

– E mort?

Buzele lui Jake începură să tremure. Le strânse cu fermitate.

– Da. L-am nimerit în... Își atinse fruntea, deasupra sprâncenei drepte. Am avut... am avut noroc.

Roland se uită apreciativ la el, apoi clătină încet din cap.

– Mă îndoiesc de asta, să știi. Dar nu contează acum. Vino.

– Unde mergem?

Vocea băiatului era în continuare un simplu murmur răgușit, iar el se tot uita peste umărul lui Roland spre încăperea în care fusese cât pe ce să moară.

Roland arătă cu degetul spre cealaltă partea a bucătăriei. După o altă trapă, coridorul continua.

– Pe acolo, pentru început.

– PISTOLARULE, bubui o voce de pretutindeni.

Roland se răsuci pe călcâie, strângându-l cu un braț pe Ete și ținându-l pe celălalt pe după umerii lui Jake, însă nu avea pe cine să vadă.

– Cine îmi vorbește? strigă el.

– SPUNE-ȚI NUMELE, PISTOLARULE.

– Roland de Gilead, fiul lui Steven. Cine îmi vorbește?

– GILEAD NU MAI EXISTĂ, rosti vocea, ignorând întrebarea.

Roland ridică privirea și văzu mai multe cercuri concentrice pe tavan. Vocea venea de acolo.

– NICIUN PISTOLAR N-A MAI CĂLCAT ÎN LUMEA DINĂUNTRU SAU ÎN LUMEA DE MIJLOC DE APROAPE TREI SUTE DE ANI.

– Eu și prietenii mei suntem ultimii.

Jake îl luă pe Ete. Bumblerul linse imediat fața umflată a băiatului; ochii lui încercuiți cu auriu erau plini de adorație și fericire.

– Este Blaine, îi șopti Jake lui Roland. Nu-i așa?

Pistolarul aprobă. Sigur că da – însă ceva îi spunea că Blaine nu era doar un simplu tren monorai.

– BĂIETE! TU EȘTI JAKE DIN NEW YORK?

Jake se lipi mai tare de Roland și se uită în sus, spre difuzoare.

– Da, răspunse el. EU sunt. Jake din New York. Ăă... fiul lui Elmer.

– MAI AI CARTEA CU GHICITORI? CEA DESPRE CARE AM AUZIT?

Jake duse mâna peste umăr și o expresie de dezolare îi umplu fața când degetele lui nu atinseră decât spatele. Dar când se uită din nou la Roland, pistolarul ținea întins ghiozdanul spre el și, chiar dacă chipul îngust și aspru cioplit al bărbatului era la fel de inexpresiv ca întotdeauna, Jake intui la colțurile gurii lui fantoma unui surâs.

– Va trebui să potrivești curelele, spuse Roland când Jake luă ghiozdanul. Le-am lungit eu.

– Dar *Ghici ghicitoare ce-i!...?*

Roland încuviință.

– Ambele cărți sunt acolo.

– CE AI PENTRU MINE, MICULE PELERIN? întrebă vocea într-un fel leneș, tărăgănat.

– Fir-ar! făcu Jake.

Ne aude, dar ne și vede, gândi Roland și, un moment mai târziu, observă un ochi mic de sticlă într-un colț, mult deasupra câmpului vizual al unui om normal. Simți că o răceală îi învăluie pielea și știu atât după expresia nedumerită de pe chipul lui Jake, cât și după felul în care brațele băiatului se strânseseră în jurul lui Ete, că nu era singurul care nu se simțea în apele lui. Vocea aceea aparținea unei mașini, o mașină incredibil de *deșteaptă*, o mașină *jucăușă*, însă era ceva foarte greșit cu ea.

– Cartea, spuse Jake. Am cartea cu ghicitori.

– BUN. Cu o satisfacție aproape umană. EXCELENT, SINCER.

Un individ bărbos și răpciugos apăru dintr-odată în pragul ușii din celălalt capăt al bucătăriei. De bicepsul lui era legată o eșarfă galbenă, pătată cu sânge, care flutura.

– Focuri în pereți! strigă el.

În panica lui, păru să nu-și dea seama că Roland și Jake nu făceau parte din mizerabilul lui *ka-tet* subpământean.

– Fum la nivelurile inferioare! Oameni care-ș' iau viața! Ceva-i aiurea! La naiba, *totu*-i aiurea! Tre' să...

Ușa cuptorului se deschise deodată ca o gură. O rază groasă de foc albastru-alb țâșni din el și înfășură capul bărbosului. Bărbatul fu aruncat în spate, cu hainele în flăcări și pielea fierbându-i pe față.

Jake se uită în sus la Roland, îngrozit. Roland puse un braț pe umerii lui.

– M-A ÎNTRERUPT, spuse vocea. A FOST NEPOLITICOS, NU?

– Da, răspunse Roland calm. Extrem de nepoliticos.

– SUSANNAH DIN NEW YORK SPUNE CĂ ȘTII MULTE GHICITORI PE DE ROST, ROLAND DE GILEAD. AȘA ESTE?

– Da.

Avu loc o explozie într-una dintre camerele în care se intra din brațul acela al coridorului; podeaua trepidă sub picioarele lor și voci strigară într-un cor dezorganizat. Luminile care pâlpâiau și sirena care urla se opriră pe moment, apoi reveniră cu forță. Din gurile de ventilație ieșiră mici fuioare de fum înțepător. Ete adulmecă și strănută.

– SPUNE-MI O GHICITOARE, PISTOLARULE, îl invită vocea.

Era senină și nederanjată, ca și când ar fi stat toți undeva, în piața unui sat liniștit, și nu sub un oraș ce părea pe cale să se destrame.

Roland se gândi un moment și ceea ce-i veni în gând fu ghicitoarea preferată a lui Cuthbert.

– Prea bine, Blaine, începu el, îți spun. Ce e mai bun ca toți zeii și mai rău ca Bătrâna cu coasa? Morții îl mănâncă; vii care îl mănâncă mor încet.

Urmă o pauză lungă. Jake își îngropă fața în blana lui Ete pentru a scăpa de duhoarea Căruntului pârlit.

– *Ai grijă, pistolarule.*

Vocea era slabă ca o briză răcoroasă în cea mai toridă zi de vară. Vocea mașinii venise din toate difuzoarele, dar aceasta ieși numai din difuzorul aflat chiar deasupra lor.

– *Ai grijă, Jake din New York. Ține minte că acestea sunt Vanele. Mergi încet și fii cu mare băgare de seamă.*

Jake se uită la pistolar cu ochi tot mai mari. Roland clătină încet din cap și ridică un deget. Arăta ca și când s-ar fi scărpinat pe o parte a nasului, numai că degetul acela îi brăzda în același timp buzele și Jake bănuia că Roland îi transmitea de fapt să tacă.

– DEȘTEAPTĂ GHICITOARE, glăsui Blaine într-un final. În vocea lui se simțea, parcă, o adevărată admirație. RĂSPUNSUL ESTE NIMICUL, NU-I AȘA?

– Așa este, spuse Roland. Și tu ești deștept, Blaine.

Când vocea vorbi din nou, Roland auzi ceea ce Eddie auzise deja: o lăcomie insațiabilă și incontrolabilă.

– MAI SPUNE-MI UNA.

Roland inspiră adânc.

– Nu acum.

– SPER CĂ NU MĂ REFUZI, ROLAND, FIUL LUI STEVEN, CĂCI ȘI ASTA E NEPOLITICOS. *EXTREM* DE NEPOLITICOS.

– Du-ne la prietenii noștri și ajută-ne să ieșim din Lud, spuse Roland. Atunci, s-ar putea să fie timp pentru ghicitori.

– TE-AȘ PUTEA UCIDE PE LOC, spuse vocea și acum era rece precum cea mai întunecată zi de iarnă.

– Da, zise Roland. Sunt sigur că ai putea. Dar ghicitorile ar muri odată cu mine.

– AȘ PUTEA LUA CARTEA BĂIATULUI.

– Să furi e mai nepoliticos și decât să refuzi sau să întrerupi pe cineva, remarcă Roland.

Vorbi ca și când n-ar fi făcut decât să umple timpul cu ceva, însă degetele rămase la mâna lui dreaptă strângeau tare umărul lui Jake.

– Pe lângă asta, rosti Jake, uitându-se în sus la difuzorul din tavan, răspunsurile nu sunt în carte. Paginile acelea au fost rupte. Într-o clipă de inspirație, își atinse tâmpla cu degetul. Le am însă aici, continuă el.

– SĂ NU UITAȚI CUMVA CĂ NIMENI NU IUBEȘTE UN ȘTIE-TOT, spuse Blaine.

Se auzi încă o explozie, mai puternică și mai aproape. Un grilaj de ventilație sări din locul lui și brăzdă bucătăria ca un proiectil. Un moment mai târziu, doi bărbați și o femeie intrară pe ușa care ducea către restul bârlogului Cărunților. Pistolarul ridică revolverul spre ei, apoi îl lăsă jos când aceștia se împleticiră prin bucătărie și intrară în silozul de alături fără a arunca măcar o privire la el și Jake. Lui Roland i se păru că semănau cu niște animale care fug din calea unui incendiu de pădure.

Un panou de inox din tavan se crăpă, expunând un dreptunghi de întuneric. Ceva argintiu sclipi în el și, după câteva momente, o sferă de oțel, cu diametrul de aproximativ treizeci de centimetri, căzu din gaură și rămase atârnată în aerul bucătăriei.

– URMAȚI, spuse Blaine pe un ton plat.

– Ne va duce la Eddie și Susannah? întrebă Jake plin de speranță.

Blaine răspunse doar cu tăcere... dar când sfera începu să plutească de-a lungul coridorului, Roland și Jake o urmară.

38

Jake nu-și amintea clar perioada care urmase, și probabil că era mai bine așa. Își părăsise lumea cu mai mult de un an înainte ca nouă sute de oameni să se sinucidă împreună într-o țărișoară sud-americană numită Guyana, dar

știa de existența pornirilor ucigașe periodice la lemingi, iar ce se întâmpla în orașul subpământean în curs de dezintegrare al Cărunților semăna cu asta.

Erau explozii, unele la nivelul lor, dar majoritatea mult sub ei; fum înțepător ieșea uneori prin grilajele gurilor de ventilație, însă cele mai multe purificatoare de aer încă funcționau și curățau bună parte din fum înainte ca acesta să se poată aduna în nori înecăcioși. Nu văzură niciun incendiu. Și totuși, Cărunții reacționau ca și când venise momentul apocalipsei. Majoritatea fugeau panicați, cu chipurile lipsite de expresivitate, dar mulți se sinuciseseră pe coridoare și în încăperile interconectate prin care sfera de oțel îi conduse pe Roland și Jake. Unii se împușcaseră; cei mai mulți își tăiaseră gâtul sau încheieturile mâinilor; câțiva păreau să fi înghițit otravă. Pe chipurile tuturor morților se citea aceeași expresie de teroare atotstăpânitoare. Jake putea înțelege doar vag ce-i mânase să facă asta. Roland avea o idee mai bună privind ceea ce li se întâmplase – lor și *minților* lor – atunci când orașul mort mai întâi prinsese viață în jurul lor și apoi păruse să înceapă a se destrăma. Și tot Roland fu cel care înțelese că Blaine o făcea intenționat. Că Blaine îi mâna la asta.

Se feriră și trecură pe lângă un om spânzurat de o conductă pentru încălzire din tavan și tropotiră pe niște scări de oțel în jos, în urma mingii de oțel plutitoare.

– Jake! strigă Roland. Nu tu m-ai lăsat să intru, nu-i așa?

Jake clătină din cap.

– Așa mă gândeam și eu. Blaine a fost.

Ajunseră la baza scărilor și se grăbiră de-a lungul unui coridor îngust, spre o trapă pe care scria INTRAREA ABSOLUT INTERZISĂ, cu literele ascuțite ale Limbii Nobile.

– *Blaine* să fie? întrebă Jake.

– Da... e un nume la fel de bun ca oricare altul.

– Și celălalt...

– Taci! spuse Roland înnegurat.

Mingea de oțel se opri în fața trapei. Roata se învârti și ușa se întredeschise. Roland o trase și păși într-o uriașă încăpere subterană, care se întindea în trei direcții, din câte puteau ei să vadă. Era plină de aparent nesfârșite șiruri de panouri de control și echipament electronic. Majoritatea panourilor erau stinse, dar în timp ce Jake și Roland stăteau de cealaltă parte a ușii, uitându-se

în jur cu ochi mari, văzură lumini-pilot aprinzându-se și auziră mașini punându-se în funcțiune.

– Omul Tic-Tac zicea că sunt mii de computere, rosti Jake. Se pare că avea dreptate. Doamne, uită-te!

Roland nu înțelese cuvântul folosit de Jake și de aceea nu spuse nimic. Privi doar cum, șir după șir, panourile se aprindeau. Un nor de scântei și o limbă scurtă de foc verde ieșiră dintr-o consolă când o componentă străveche se defectă.

Majoritatea aparatelor, însă, păreau să funcționeze perfect. Ace care nu se mai mișcaseră de secole sărită deodată pe verde. Cilindri mari de aluminiu se învârtiră, scuipând informații înmagazinate pe cipuri de silion în băncile de memorie aflate din nou în stare de alertă maximă, gata să primească orice comandă. Monitoare digitale, indicând totul, de la presiunea slabă a apei în Baronia Râului de Vest la amperajul disponibil la Centrala Nucleară din Bazinul Send, se luminară afișând matrice cu puncte în roșu și verde. Deasupra, bancuri de globuri agățate începură să se aprindă, împrăștiind raze de lumină. Și de jos, de sus și din jurul lor – de peste tot – se auzi uruitul de bas al generatoarelor și motoarelor cu transmisie lentă, care se trezeau din lungul lor somn.

Jake dădea semne clare de epuizare. Roland îl ridică iarăși în brațe și alergă după mingea de oțel pe lângă mașinile ale căror funcții și rost nici nu le putea bănui. Ete fugea la picioarele lui. Mingea coti la stânga și culoarul în care se aflau acum trecea printre șiruri de monitoare TV, mii la număr, stivuite pe rânduri asemenea blocurilor unui joc de construcții pentru copii.

Tatei i-ar plăcea la nebunie, gândi Jake.

Unele secțiuni ale acelei vaste galerii video rămăseseră întunecate, însă majoritatea ecranelor erau aprinse. Arătau un oraș căzut pradă haosului – atât sus, cât și jos. Cete de Puberi alergau fără țintă pe străzi, cu ochii holbați, cu gurile mișcându-se fără a scoate vreun sunet. Mulți săreau de pe clădirile înalte. Jake observă cu oroare că alte sute se strânseseră la Podul Send și se aruncau în râu. Alte ecrane arătau camere mari, pline de paturi, ca niște dormitoare. Unele dintre ele erau cuprinse de flăcări și focul părea pus chiar de Cărunții panicați – își incendiau propriile saltele și mobile, din Dumnezeu știe ce motiv.

Un ecran arăta un gigant cu piept cât un butoi aruncând bărbați și femei în ceva ce semăna cu o presă plină de sânge. Asta era destul de rău, însă era

ceva și mai rău: victimele stăteau singure la coadă, așteptându-și docile rândul. Călăul, cu eșarfa galbenă bine strânsă peste craniu și cu capetele înnodate legănându-i-se sub urechi ca niște cosițe, apucă o femeie bătrână și o săltă în aer, așteptând răbdător ca blocul de metal inoxidabil să se ridice de pe nicovală, astfel încât să o poată arunca înăuntru. Bătrâna nu se împotrivea; părea, de fapt, că *zâmbea*.

– ÎN ÎNCĂPERI, OAMENII VIN ȘI PLEACĂ, spuse Blaine. DAR EU NU CRED CĂ VREUNUL DINTRE EI VORBEȘTE DESPRE MICHELANGELO.

Râse deodată – un râs ciudat, pițigăiat, care suna ca niște șobolani mișunând pe cioburi de sticlă. Sunetul îi trimise lui Jake fiori pe gât în sus. Nu voia să aibă nimic de-a face cu o inteligență care râdea în felul acela... Dar aveau ei de ales?

Întoarse neputincios privirea spre monitoare... și Roland îi răsuci imediat capul înapoi. O făcu cu blândețe, dar cu fermitate.

– Nu ai ce să vezi acolo, Jake, spuse el.

– Dar de ce o fac? întrebă băiatul. Nu mâncase nimic toată ziua și tot îi venea să vomite. *De ce?*

– Pentru că sunt speriați și Blaine le alimentează spaima. Mai degrabă însă, cred, pentru că au trăit prea mult în cimitirul strămoșilor și s-au săturat. Înainte să-ți fie milă de ei, ține minte ce fericiți ar fi fost să te ia cu ei în poiana în care se sfârșește cărarea.

Mingea de oțel mai dădu iute un colț, lăsând în urmă ecranele TV și echipamentul electronic de monitorizare. În față, pe podea, era instalată o panglică lată dintr-un material sintetic. Sclipea ca smoala proaspătă între două dungi înguste de oțel cromat, care dispăreau într-un punct undeva, la ceea ce nu era partea opusă a încăperii, ci orizontul ei.

Mingea tresăltă agitată deasupra panglicii negre și, dintr-odată, banda – căci asta era – se puse încet în mișcare, târându-se între bordurile de oțel cu viteză de alergare ușoară. Mingea descrise arcuri mici în aer, îndemnându-i să urce.

Roland păși pe lângă banda mișcătoare până ce ajunse să egaleze cât de cât viteza ei, după care se conformă. Îl puse pe Jake jos și toți trei – pistolarul, băiatul și bumblerul cu ochi aurii – fură purtați repede prin acea câmpie subterană umbrită, unde străvechile mașini se trezeau la viață. Banda mișcătoare îi purtă la o zonă cu ceva ce păreau a fi fișete – șiruri după șiruri nesfârșite de

fișete. Erau întunecate... dar nu erau moarte. Un murmur slab și hipnotic venea dinăuntrul lor și Jake văzu crăpături fine de lumină galben-deschis răzbătând printre panourile de oțel.

Gândul îi zbură imediat la Omul Tic-Tac.

Sunt poate o sută de mii de computere d-astea dipolare futute chiar sub orașul ăsta futut! Vreau *computerele alea!*

Păi, gândi Jake, *încep să se trezească, așa că aș spune că ai obținut ce voiai, Ticky... dar dacă ai fi aici, nu cred că ai mai vrea asta.*

Atunci își aminti de străbunicul lui Tic-Tac, care avusese curajul să urce într-un avion dintr-o altă lume și să urce cu el spre cer. Având astfel de sânge în vene, Jake bănuia că, departe de a fi atât de speriat încât să se sinucidă, pe Tic-Tac l-ar fi bucurat la culme întorsătura aceasta... și cu cât s-ar fi sinucis mai mulți oameni de teroare, cu atât ar fi fost el mai bucuros.

Prea târziu acum, Ticky, gândi el. *Slavă Domnului!*

Roland vorbi cu voce moale, întrebătoare:

– Toate cutiile astea... cred că străbatem mintea lucrului care-și spune Blaine, Jake. *Cred că-i străbatem mintea.*

Jake încuviință și se trezi cu gândul la eseul său final.

– Creierul Blaine e al naibii de hain.

– Da.

Jake se uită atent la Roland.

– Oare o să ieșim acolo unde cred eu că o să ieșim?

– Da, răspunse Roland. Dacă încă ne aflăm pe Calea Grinzii, o să ieșim în Leagăn.

Jake aprobă.

– Roland?

– Ce-i?

– Mersi că ai venit după mine.

Roland încuviință mut și puse un braț pe după umerii băiatului.

Departe înaintea lor, motoare uriașe prinseră viață, huruind. Un moment mai târziu, un scrâșnet greu începu și o nouă lumină – strălucirea necruțătoare a lămpilor portocalii cu sodiu – îi potopi. Jake vedea acum locul unde se oprea banda mișcătoare. După ea era o scară rulantă îngustă și abruptă, care urca spre acea lumină portocalie.

39

Eddie și Susannah auziră motoare grele pornind direct sub ei. O clipă mai târziu, o fâșie lată din podeaua de marmură începu să se tragă încet înapoi, deschizând o fantă lungă și luminată. Podeaua dispărea în direcția lor. Eddie apucă mânerele scaunului și o împinse repede pe Susannah înapoi de-a lungul barierei de oțel dintre peronul monoraiului și restul Leagănului. Erau mai mulți stâlpi pe traseul dreptunghiului de lumină în continuă expansiune și Eddie aștepta ca ei să se prăbușească în gaură pe măsură ce podeaua pe care se sprijineau dispărea de sub baza lor. Dar nu se prăbușiră. Stâlpii rămaseră în picioare, părând să plutească în gol.

– Văd o scară rulantă! strigă Susannah peste alarma care nu mai tăcea.

Stătea aplecată în față și se uita cu ochi mijiți în gaură.

– Îhî, strigă Eddie înapoi. Dacă aici sus e gara, la subsol puteți găsi raioanele de mercerie, parfumuri, lenjerie...

– *Poftim?*

– Nu contează!

– *Eddie!* țipă Susannah.

Încântarea și surprinderea izbucniră pe chipul ei ca focurile de artificii pe 4 iulie. Se aplecă și mai tare, arătând cu degetul, și Eddie se văzu nevoit să o țină, ca să nu se răstoarne din scaun.

– *E Roland! Sunt amândoi!*

Se auzi o bufnitură și se simți un cutremur ușor când fanta din podea se deschise la maximum și se opri. Motoarele care o făcuseră să se miște pe șinele ascunse se opriră, uruind tot mai încet. Eddie alergă la marginea găurii și-l văzu pe Roland pe o treaptă a scării rulante. Jake – alb la față, învinețit, însângerat, dar evident Jake și evident în viață – stătea alături de el și se sprijinea de umărul pistolarului. Iar pe treapta din spatele lor, uitându-se în sus cu ochii lui luminoși, era Ete.

– *Roland! Jake!* țipă Eddie.

Sări în aer, fluturând mâinile deasupra capului și, când aterizâ, începu să danseze pe marginea fantei. Dacă ar fi purtat pălărie, ar fi aruncat-o în sus.

Pistolarul și băiatul se uitară la el și fluturară din mâini. Jake surâdea, observă Eddie, ba chiar și însoțitorul lui înalt și aprig arăta cât pe ce să zâmbească.

Minunile, gândi Eddie, nu mai încetau să apară. Își simțea dintr-odată inima prea mare în piept și dansă mai repede, fluturând din brațe și chiuind. Se temea că, dacă nu se mișca mereu, bucuria și ușurarea pe care le simțea chiar îl puteau face să explodeze. Până în momentul acela nu-și dăduse seama cât de tare se convinsese că nu-i vor mai revedea niciodată pe Roland și pe Jake.

– *Hei, băieți! Grozav! Perfect! Mișcați-vă fundurile aici sus!*

– Ajută-mă, Eddie!

Se întoarse. Susannah încerca din răsputeri să coboare din scaun, dar un pliu al pantalonilor din velur pe care îi purta se prinsese în mecanismul de frânare. Râdea și plângea în același timp, ochii ei negri radiind bucurie. Eddie o ridică din scaun cu atâta violență, că acesta se răsturnă. Dansă cu ea în cerc. Ea se agăță de gâtul lui cu o mână și cu cealaltă flutură energic în aer.

– Roland! Jake! Veniți aici! Mișcați-vă bucile, m-auziți?

Când ajunseră sus, Eddie îl îmbrățișă pe Roland, bătându-l pe spate, în vreme ce Susannah acoperi cu sărutări fața râzătoare și întoarsă în sus a lui Jake. Ete alerga în opturi strânse, lătrând subțire.

– Scumpule! spuse Susannah. Ești bine?

– Da, spuse Jake. Încă surâdea, dar în ochi avea lacrimi. Și mă bucur că sunt aici. Nici nu știi cât de mult.

– Aș putea ghici, scumpule. Pe-asta poți pune pariu. Se întoarse spre Roland. Ce i-au făcut? Arată ca și când l-ar fi călcat cineva cu buldozerul pe față.

– Asta i se datorează în principal lui Gasher, zise Roland. Dar n-o să-l mai deranjeze niciodată pe Jake. Și nici pe altcineva.

– Dar tu, uriașule? Tu ești bine?

Roland încuviință, uitându-se în jur.

– Deci ăsta e Leagănul.

– Da, spuse Eddie, care se uita atent în fantă. Ce-i acolo, jos?

– Mașini și nebunie.

– Elocvent ca întotdeauna, văd. Știi ce tare mă bucur să te văd, bătrâne? Ai măcar idee?

– Da... cred că am.

Roland zâmbi atunci, gândindu-se la felul în care se schimbă oamenii. Fusese un timp, și nu foarte de mult, când lui Eddie puțin îi lipsise să-i taie gâtul tocmai cu cuțitul lui.

Motoarele de jos reîncepură să huruie. Scara rulantă se opri. Fanta din podea începu să se închidă. Jake se duse la scaunul răsturnat al lui Susannah și, în timp ce-l îndrepta, zări forma netedă și roz din spatele barelor de fier. I se tăie respirația și visul pe care îl avusese după ce părăsise River Crossing se întoarse cu toată forța: vasta formă roz ca de glonț brăzdând câmpiile goale din vestul Missouri, către el și Ete. Două geamuri mari, triunghiulare, sclipind pe fața goală a acelui monstru în atac, geamuri ca doi ochi... și acum visul lui devenise realitate, exact cum știuse că se va întâmpla.

E doar un groaznic tren uu-uu și numele lui e Blaine cel Hain.

Eddie se apropie și își puse un braț pe după umerii lui Jake.

– Ei, iată-l aici, campionule... exact cum a fost vorba. Ce crezi despre el?

– Nu-i mare lucru, sincer să fiu.

Era o subestimare de zile mari, însă Jake era prea sleit de puteri pentru a fi în stare de o reacție mai însuflețită.

– Asta zic și eu, rosti Eddie. Vorbește. Și îi plac ghicitorile.

Jake încuviință.

Roland o săltase pe Susannah pe un șold și împreună examinau cutia de control cu butoane numerotate dispuse în formă de romb. Jake și Eddie li se alăturară. Eddie descoperi că se uita mereu în jos la Jake, pentru a se asigura că nu era doar o plăsmuire a imaginației sale; băiatul era într-adevăr acolo.

– Acum ce mai e? îl întrebă el pe Roland.

Pistolarul plimbă ușor degetul peste butoanele numerotate și clătină din cap. Nu știa.

– Fiindcă mie mi se pare că motoarele monoulul se turează, spuse Eddie. Adică, e greu să-ți dai seama cu alarma aia care urlă, dar cred că așa e... Și, la urma urmei, este un robot. Dacă pleacă fără noi?

– Blaine! strigă Susannah. Blaine, ești...

– ASCULTAȚI CU ATENȚIE, PRIETENI, bubui vocea lui Blaine. SUB ORAȘ EXISTĂ STIVE URIAȘE CU CANISTRE CONȚINÂND SUBSTANȚE CHIMICE ȘI BIOLOGICE DE RĂZBOI. AM DECLANȘAT UN PROGRAM CARE VA PROVOCA O EXPLOZIE ȘI VA ELIBERA ACESTE GAZE. EXPLOZIA SE VA PRODUCE ÎN DOUĂSPREZECE MINUTE.

Vocea tăcu un moment, apoi glasul Micului Blaine, aproape complet acoperit de urletul neîncetat și pulsatil al alarmei, li se adresă:

– *...mă temeam de așa ceva... trebuie să vă grăbiți...*

Eddie îl ignoră pe Micul Blaine; oricum, nu-i spunea ceva ce el să nu știe deja. *Sigur* că trebuia să se grăbească, însă acest fapt ocupa abia al doilea loc, la mare distanță, în mintea sa în acel moment. Ceva mult mai important îl preocupa.

– *De ce?* întrebă el. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut asta?

– AȘ SPUNE CĂ ESTE EVIDENT. NU POT DISTRUGE ORAȘUL FĂRĂ SĂ MĂ DISTRUG PE MINE ÎNSUMI. ȘI CUM V-AȘ PUTEA DUCE UNDE VREȚI SĂ MERGEȚI DACĂ AȘ FI DISTRUS?

– Dar încă mai sunt mii de oameni în oraș, protestă Eddie. Pe ei îi vei *ucide*.

– DA, rosti Blaine calm. PA ȘI PUSI TUTUROR, RĂMAS-BUN, NU UITAȚI SĂ-MI SCRIEȚI.

– *Dar de ce?* strigă Susannah. *De ce*, fir-ai al naibii?

– PENTRU CĂ EI MĂ PLICTISESC. PE VOI PATRU, PE DE ALTĂ PARTE, VĂ GĂSESC DESTUL DE INTERESANȚI. DESIGUR, CÂT TIMP VOI *CONTINUA* SĂ VĂ GĂSESC INTERESANȚI VA DEPINDE DE CALITATEA GHICITORILOR VOASTRE. ȘI APROPO DE GHICITORI, N-AR FI MAI BINE SĂ ÎNCEPEȚI SĂ O REZOLVAȚI PE A MEA? MAI AVEȚI EXACT UNSPREZECE MINUTE ȘI DOUĂZECI DE SECUNDE ÎNAINTE SĂ SE FISUREZE CANISTRELE.

– Oprește-te! urlă Jake peste sirena asurzitoare. Nu-i vorba doar de oraș – un gaz ca acela ar putea fi dus de vânt *oriunde!* I-ar putea ucide chiar și pe locuitorii din River Crossing!

– GHINIONUL LOR, A SPUS UN ALIGATOR, răspunse Blaine insensibil. DEȘI CRED CĂ EI POT SĂ-ȘI MAI MĂSOARE CÂȚIVA ANI DIN VIAȚĂ ÎN LINGURI DE CAFEA; AU ÎNCEPUT FURTUNILE DE TOAMNĂ ȘI VÂNTURILE PUTERNICE VOR PURTA GAZELE ÎN DIRECȚIA OPUSĂ LOR. PENTRU VOI PATRU, ÎNSĂ, SITUAȚIA ESTE DIFERITĂ. AȚI FACE BINE SĂ VĂ PUNEȚI MINTEA LA CONTRIBUȚIE, CĂCI ALTFEL VĂ PAȘTE ȘI PE VOI PA ȘI PUSI, RĂMAS-BUN, NU UITAȚI SĂ-MI SCRIEȚI. Vocea făcu o pauză. O ULTIMĂ INFORMAȚIE SUPLIMENTARĂ: GAZUL ACESTA *NU* ESTE NEDUREROS.

– Dă înapoi! spuse Jake. Noi oricum îți vom spune ghicitori, nu-i așa, Roland? Îți vom spune câte ghicitori vrei! *Numai dă înapoi!*

Blaine începu să râdă. Râse mult timp, proiectând hohote ascuțite de veselie electronică în spațiul larg și gol al Leagănului, unde se amestecau cu urletul monoton și sfredelitor al alarmei.

– Oprește-te! strigă Susannah. Oprește-te! Oprește-te! *Oprește-te!*

Blaine se opri. Un moment mai târziu, alarma se întrerupse brusc. Liniștea care urmă – întreruptă doar de ropotul ploii – fu asurzitoare.

Acum, vocea care ieși din difuzor era foarte blândă, măsurată și lipsită de orice milă.

– MAI AVEȚI ZECE MINUTE, spuse Blaine. SĂ VEDEM CÂT DE INTERESANȚI SUNTEȚI DE FAPT.

40

– ANDREW.

Nu este niciun Andrew aici, străine, gândi el. *Andrew a pierit de mult; Andrew nu mai este, cum nici eu nu voi mai fi, în curând.*

– *Andrew!* insistă vocea.

Venea de departe. Venea din afara presei de cidru care cândva fusese capul său.

Odinioară *existase* un băiat pe nume Andrew, și tatăl lui îl dusese la un parc în partea vestică a orașului Lud, un parc în care creșteau meri și era o baracă de tinichea ruginită care arăta ca dracu' și mirosea dumnezeiește. Ca răspuns la întrebarea lui, tatăl lui Andrew i-a spus că se numește casa cidrului. Apoi l-a mângâiat pe cap, i-a spus să nu se teamă și l-a condus pe ușa acoperită cu o pătură.

Înăuntru, lângă pereți erau stivuite coșuri nenumărate cu mere, și mai era un bătrân costeliv pe nume Dewlap, ai cărui mușchi se mișcau pe sub piele ca viermii și a cărui treabă era să răstoarne merele, coș cu coș, în aparatul clămpănitor, cu șuruburile slăbite, aflat în mijlocul încăperii. Pe țeava din cealaltă parte a aparatului ieșea cidru dulce. Un alt om (nu-și mai amintea care

era numele acestuia) stătea acolo, datoria lui fiind să umple sticlă după sticlă cu cidru. Un al treilea bărbat stătea în spatele lui, și treaba *lui* era să-l pocnească în cap pe cel care umplea sticlele dacă se făcea prea mare risipă.

Tatăl lui Andrew îi dăduse un pahar cu cidru înspumat și, cu toate că el avusese parte de multe delicatese în anii petrecuți în oraș, niciodată nu gustase ceva mai bun decât băutura aceea dulce și răcoroasă. Avea impresia că înghițise o pală de vânt de octombrie. Și totuși, ceea ce-și amintea mai clar decât gustul cidrului sau mișcarea viermănoasă a mușchilor lui Dewlap când răsturna coșurile era felul nemilos în care aparatul transforma merele roșii-aurii în lichid. Două duzini de tamburi le purtau sub cilindrul rotitor de oțel cu găuri în el. Prima dată, merele erau strivite și apoi crăpau de-a dreptul, împrăștiindu-și sucurile pe un jgheab înclinat, în vreme ce sâmburii și pulpa erau oprite de o sită.

Acum, capul lui era presa de cidru și creierii erau merele. În curând avea să crape la fel cum crăpau merele sub cilindru, și întunericul binecuvântat urma să-l înghită.

– Andrew! Ridică fruntea și uită-te la mine.

Nu putea... și n-ar fi făcut-o nici dacă ar fi putut. Mai bine să rămână acolo întins și să aștepte întunericul. Oricum, trebuia să fie mort; nu-i trăsese oare țâncul ăla diabolic un glonț în creier?

– Nici măcar pe aproape de creier n-a trecut, puturosule, și nu ești pe moarte. Ai doar o durere de cap. *Vei muri*, însă, dacă nu te ridici din propriu-ți sânge... și o să mă asigur, Andrew, că moartea ți se va părea o binecuvântare în comparație cu ceea ce simți acum.

Nu amenințările îl făcură pe bărbatul întins pe podea să ridice capul, ci mai degrabă felul în care deținătorul acelei voci pătrunzătoare, șuierătoare, părea să-i fi citit gândurile. Țeasta lui se ridică încet și durerea fu sfâșietoare – obiecte grele păreau să alunece și să se lovească de carcasa osoasă care conținea rămășițele minții sale, săpând în calea lor canale însângerate prin materia cenușie. Îi scăpă un geamăt prelung și cleios. Încercă o senzație de furnicătură la obrazul drept, ca și când o duzină de muște s-ar fi târât pe sângele de acolo. Voia să le alunge, însă știa că avea nevoie de ambele mâini ca să se susțină.

Silueta care stătea în cealaltă parte a camerei, lângă trapa care ducea în bucătărie, arăta fantomatic, ireală. Asta, în parte datorită luminilor din tavan

care încă pâlpâiau și în parte fiindcă-l vedea pe nou-venit doar cu un ochi (nu-și amintea ce se întâmplase cu celălalt și nici nu voia să-și amintească), însă avea o bănuială că motivul principal era acela că ființa *era* fantomatică și ireală. Arăta ca un om... totuși, individul care fusese cândva Andrew Quick nutrea convingerea că nu era, de fapt, deloc om.

Străinul din fața trapei purta o jachetă scurtă și neagră strânsă la mijloc cu o curea, pantaloni de dril spălăciți și cizme vechi, colbuite – cizmele unui țăran, ale unui cowboy sau...

– Sau ale unui pistolar, Andrew? întrebă străinul și se hlizi.

Omul Tic-Tac se holbă disperat la silueta din prag, încercând să-i vadă chipul, dar jacheta scurtă avea glugă și gluga era ridicată. Trăsăturile străinului erau pierdute în umbre.

Sirena încetă brusc. Luminile de urgență rămaseră aprinse, dar măcar se opriră din pâlpâit.

– Poftim, spuse străinul cu vocea lui șoptită, pătrunzătoare. În sfârșit ne putem auzi gândurile.

– Cine ești? întrebă Omul Tic-Tac.

Se mișcă puțin și greutățile acelea îi alunecară iarăși prin cap, brăzdând canale noi în creierul său. Oricât era senzația aceasta de rea, gâdilăturile mușchilor pe obrazul lui drept erau și mai rele.

– Sunt un om cu multe nume, partenere, rosti bărbatul din întunericul glugii sale și, cu toate că vocea lui era gravă, Tic-Tac auzi nuanța unui râs dincolo de suprafața ei. Unii îmi spun Jimmy și alții îmi spun Timmy; unii îmi spun Handy și alții – Dandy. Pot să mă cheme Ratatul sau pot să mă cheme Învingătorul, numai să nu mă cheme prea târziu la cină.

Omul din prag lăsă capul pe spate și râsul lui îl înfioră pe rănit, făcându-i pielea pe brațe și spate să i se încrețească; era ca urletul unui lup.

– Mi s-a spus Străinul fără Vârstă, continuă bărbatul. Începu să pășească spre Tic-Tac și, văzându-l, omul de la podea gemu și încercă să se târască înapoi. Mi s-a mai spus și Merlin sau Maerlyn – dar cui să-i pese, întrucât eu n-am fost niciodată *ăla*, deși nici n-am spus că n-aș fi. Uneori mi se zice Magicianul... sau Vrăjitorul... dar sper că noi, Andrew, putem merge mai departe în termeni mai simpli. În termeni mai *umani.*

Își lăsă gluga pe spate, arătându-și chipul spân, cu frunte lată, care nu era, în pofida aspectului plăcut, nicidecum uman. Pometii Vrăjitorului erau puternic îmbujorați; ochii lui albaștri-verzui scânteiau cu o fericire impetuoasă mult prea sălbatică pentru a fi rațională; părul lui de un negru-albăstriu stătea ridicat în șuvițe caraghioase, ca penele unui corb; buzele roșietice se depărtară, pentru a expune dinții unui canibal.

– Spune-mi Fannin, rosti apariția rânjitoare. Richard Fannin. N-o fi, poate, un nume *perfect* corect, dar socotesc că-i destul de bun pentru moment. Întinse o mână în palma căreia nu se vedea nicio linie. Ce spui, partenere? Strânge mâna care a zdruncinat lumea.

Creatura care fusese cândva Andrew Quick și căreia i se spusese pe coridoarele Cărunților Omul Tic-Tac țipă și încercă iarăși să se târască în spate. Bucata de scalp desprinsă de glonțul de calibru mic care-i răzuise doar tigva, fără însă a o străpunge, flutura în voie; șuvițele lungi de păr blond-cenușiu continuau să-i gâdile obrazul. Quick, însă, nu mai simțea. Uitase chiar și durerea de cap și pulsația din orbita ochiului stâng. Se concentra cu toată puterea minții asupra unui singur lucru: *Trebuie să scap de bestia asta cu înfățișare umană.*

Dar când străinul îl prinse de mâna dreaptă și i-o scuturâ, gândul acesta se risipi ca un vis dimineața, la trezire. Strigătul care stătuse prizonier în pieptul lui Quick îi ieși de pe buze într-un geamăt coital. Se holbă tâmp în sus, la nou-venitul rânjitor. Bucata desprinsă de scalp fâlfâia.

– Te deranjează aia? *Precis*. Poftim!

Fannin prinse între degete bucata de scalp și o rupse cu o mișcare iute de pe țeasta lui Quick, expunând un petic lăptos de craniu. Se auzi un sunet ca de pânză groasă sfâșiată. Quick urlă din toți rărunchii.

– Cuminte, cuminte, doare doar o secundă.

Bărbatul stătea acum pe vine în fața lui și vorbea ca un părinte indulgent unui copil cu o așchie de lemn în deget.

– Nu-i așa?

– D-d-da, bolborosi Quick.

Și așa era. Deja durerea se risipea. Și când Fannin întinse iarăși mâna spre el, mângâindu-i partea stângă a feței, Quick se smuci în spate doar din reflex și se stăpâni degrabă. În vreme ce palma fără linii mângâia, el simți că-i revin forțele. Ridică ochii spre nou-venit cu o recunoștință tâmpă, cu buzele tremurând.

– Nu-i așa că este mai bine, Andrew? Este, nu-i așa?

– Da! Da!

– Dacă vrei să-mi mulțumești – și sunt sigur că vrei – trebuie să spui ceva ce obișnuia să spună o veche cunoștință a mea. A ajuns până la urmă să mă trădeze, însă mi-a fost bun prieten destul de mult timp și încă-i păstrez un loc cald în inimă. Spune: „Viața mea pentru tine", Andrew – poți spune asta?

Putea și chiar o spuse; de fapt, i se părea că nu se mai *putea* opri din a o spune.

– Viața mea pentru tine! Viața mea pentru tine! Viața mea pentru tine! Viața mea...

Străinul îi atinse iarăși obrazul, numai că de data aceasta capul lui Andrew Quick fu săgetat de un junghi puternic de durere pură. Strigă.

– Scuze pentru asta, dar timpul e scurt și tu începeai să semeni cu o placă stricată. Andrew, îngăduie-mi să ți-o spun verde în față: ți-ar plăcea să-l ucizi pe țâncul care te-a împușcat? Ca să nu mai pomenesc de prietenii lui și de durul care i-a adus aici – pe el, mai mult decât pe toți ceilalți. Chiar și pe potaia care ți-a scos ochiul, Andrew – ți-ar plăcea asta?

– Da! icni fostul Om Tic-Tac. Își făcu palmele pumni. *Da!*

– Asta-i bine, zise străinul și-l ajută să se ridice în picioare, pentru că ei *trebuie* să moară – își bagă nasul unde nu le fierbe oala. Mă așteptam ca Blaine să se ocupe de ei, însă lucrurile au mers mult prea departe ca să mă mai pot baza pe *altceva*... În definitiv, cine ar fi crezut că vor putea ajunge atât de departe?

– Nu știu, admise Quick.

Nu avea, de fapt, nici cea mai vagă idee despre ce vorbea străinul. Și nici nu-i păsa; o senzație de exaltare îi acapara mintea ca un drog excelent și, după durerea presei de cidru, asta-i era de ajuns. Mai mult decât de ajuns.

Buzele lui Richard Fannin se strâmbară.

– Ursul și osul... cheia și trandafirul... ziua și noaptea... timpul și mareea! *Destul!* Destul, am spus! *Nu trebuie sub nicio formă să se apropie de Turn mai mult decât s-au apropiat până acum!*

Quick se împletici în spate când mâinile omului se mișcară cu viteza năucitoare a unui fulger. Una rupse lănțișorul care ținea micuțul ceas cu pendulă închis sub sticlă; cealaltă îi smulse ceasul Seiko al lui Jake Chambers de pe antebrațul.

– Pe astea le iau eu, pot? Vrăjitorul Fannin surâse fermecător, cu buzele ușor strânse peste acei dinți înfiorători. Sau te împotrivești?

– Nu, răspunse Quick, renunțând fără a crâcni la ultimele simboluri ale lungii sale domnii (fără a fi, de fapt, conștient că făcea asta). Cu toată plăcerea.

– Mulțumesc, Andrew, zise mieros omul întunecat. Acum trebuie să ne grăbim – în următoarele aproximativ cinci minute mă aștept la o schimbare drastică în atmosfera de aici. Înainte să se întâmple asta, trebuie să ajungem la cea mai apropiată debara în care se află măști de gaze, și cursa se preconizează a fi strânsă. Eu aș putea supraviețui fără probleme, dar mă tem că tu ai întâmpina unele dificultăți.

– Nu înțeleg despre ce vorbești, spuse Andrew Quick.

Capul reîncepuse să-i zvâcnească și mintea îi vâjâia.

– Nici nu e nevoie să înțelegi, zise străinul pe un ton egal. Vino, Andrew, cred că trebuie să ne grăbim. O zi plină, plină, nu? Cu puțin noroc, Blaine îi va pârli chiar acolo, pe peron, unde fără-ndoială că încă se mai află – a devenit excentric de-a lungul anilor, sărmanul de el. Noi, însă, cred că trebuie să ne grăbim.

Își petrecu brațul peste umerii lui Quick și, chicotind, îl conduse prin trapa pe care Roland și Jake o folosiseră cu doar câteva minute înainte.

VI

GHICITORILE ȘI ȚINUTURILE PUSTII

1

– Bun, spuse Roland. Ziceți-mi ghicitoarea lui.

– Cum rămâne cu oamenii de acolo? întrebă Eddie, arătând peste Piața Leagănului, mare și plină de stâlpi, și spre orașul de dincolo. Ce putem face pentru ei?

– Nimic, recunoscu Roland, dar încă avem posibilitatea să facem ceva pentru noi înșine. Acum, care e ghicitoarea?

Eddie se uită la forma aerodinamică a monoului.

– A spus că trebuie să activăm pompa ca să-l punem în mișcare. Doar că pompa lui se activează invers. Are vreun sens pentru tine?

Roland o întoarse atent pe toate fețele, apoi clătină din cap. Coborî ochii spre Jake.

– Vreo idee, Jake?

Băiatul clătină și el din cap.

– Eu nici măcar nu *văd* vreo pompă.

– Asta probabil e cea mai ușoară parte, spuse Roland. Vorbim despre el ca despre o persoană, fiindcă Blaine pare a fi o ființă, însă tot mașină este –

una sofisticată, dar mașină. Și-a pornit singur motoarele, totuși trebuie să fie nevoie de un cod sau de o combinație pentru a deschide poarta și ușile trenului.

– N-ar strica să ne grăbim, spuse Jake agitat. Cred că au trecut două sau trei minute de când ne-a vorbit ultima dată. Cel puțin.

– Nu te baza pe asta, rosti Eddie pe un ton sumbru. Timpul curge ciudat aici.

– Și totuși...

– Mda, mda.

Eddie aruncă o privire spre Susannah, numai că ea stătea pe șoldul lui Roland și studia rombul de cifre cu o expresie visătoare. Întoarse privirea către pistolar.

– Sunt aproape sigur că ai dreptate când spui că este o combinație – la asta trebuie să slujească toate butoanele astea numerice. Așa e, Blaine? Am nimerit-o măcar pe asta?

Niciun răspuns; doar huruitul grăbit al motoarelor monoulului.

– Roland, zise Susannah pripit. Trebuie să mă ajuți.

Expresia ei visătoare fu înlocuită de un amestec de oroare, uimire și hotărâre. În ochii lui Roland, Susannah nu fusese niciodată mai frumoasă... sau mai singură. Stătuse pe umerii lui atunci când erau la marginea poienii și priveau cum ursul încerca să-l doboare pe Eddie din copac, și Roland nu-i văzuse expresia când îi spusese că ea trebuie să tragă. Dar știa ce expresie fusese, întrucât o vedea acum. *Ka* era o roată, singura ei menire era să se învârtă și, în cele din urmă, întotdeauna se întorcea la locul din care pornise. Așa fusese dintotdeauna și așa era acum; Susannah era din nou în fața ursului și chipul ei spunea că era conștientă de acest lucru.

– Ce-i? întrebă el. Ce este, Susannah?

– Știu răspunsul, dar nu reușesc să ajung la el. Mi-e blocat în mine așa cum îți rămâne în gât un os de pește. Am nevoie de ajutorul tău ca să-mi aduc aminte. Nu chipul, ci vocea lui. Ce a *spus* el.

Jake coborî privirea la încheietura mâinii și fu surprins din nou de amintirea ochilor verzi ca de pisică ai Omului Tic-Tac atunci când văzu nu ceasul, ci doar locul unde fusese acesta – o formă albă, delimitată pe pielea sa puternic bronzată. Oare cât timp mai aveau? Cu siguranță nu mai mult de șapte minute, iar asta cu indulgență. Ridică ochii și văzu că Roland scosese un glonț de la curea și îl răsucea înainte și înapoi pe

încheieturile degetelor de la mâna stângă. Jake își simți imediat pleoapele grele și, cu iuțeală, își feri privirea.

– Ce voce vrei să-ți amintești, Susannah Dean? întrebă Roland cu o intonație joasă, cumpătată.

Ochii lui nu erau ațintiți spre fața ei, ci spre cartuș, în timp ce acesta își executa nesfârșitul dans pe încheieturile degetelor... și înapoi... pe partea cealaltă... și iar înapoi...

Nu trebuia să ridice privirea ca să știe că Jake își luase ochii de la dansul glonțului, în vreme ce Susannah n-o făcuse. Începu să grăbească mișcarea, până când glonțul păru aproape să plutească deasupra mâinii sale.

– Ajută-mă să-mi amintesc vocea tatălui meu, spuse Susannah Dean.

2

Preț de o clipă, se lăsă tăcerea, întreruptă doar de o explozie zguduitoare, undeva departe în oraș, de ploaia care răpăia pe acoperișul Leagănului și de huruitul gros al motoarelor cu transmisie lentă ale monoraiului. Apoi un șuierat hidraulic străbătu aerul. Eddie își luă privirea de la cartușul ce dansa pe degetele pistolarului (avu nevoie de ceva efort; își dădea seama că în câteva clipe ar fi fost hipnotizat și el) și se uită cu ochii mijiți printre barele de fier. O tijă argintie subțire ieșea din suprafața roz, curbată, dintre geamurile din față ale lui Blaine. Semăna cu o antenă.

– Susannah? întrebă Roland cu aceeași voce joasă.

– Ce-i?

Ochii ei erau deschiși, însă glasul părea distant și ușor – glasul cuiva care vorbește în somn.

– Îți amintești vocea tatălui tău?

– Da..., dar nu o pot auzi.

– ȘASE MINUTE, PRIETENI.

Eddie și Jake tresăriră și se uitară spre difuzorul din cutia de control, dar Susannah păru să nu fi auzit nimic; ea se uita doar la cartușul plutitor. Sub

el, încheieturile degetelor lui Roland urcau și coborau precum ițele unui război de țesut.

– Încearcă, Susannah, o îndemnă el și, dintr-odată, o simți schimbându-se în cercul brațului său drept. Păru să ia în greutate... și, într-un fel indefinibil, păru să câștige vitalitate. Era ca și cum esența ei se schimbase.

Și așa era.

– Da' di ce vă pierdeț' vremea cu *curva* aia? întrebă vocea aspră a Dettei Walker.

3

Detta suna deopotrivă exasperată și amuzată.

– N-a luat niciodată mai mult dă 6 la mate de cân' se știe. Și nici p-ăsta nu l-ar fi luat de n-aș fi fo' io s-o ajut. Făcu o pauză, după care adăugă cu dușmănie: Și tati. Și iel a ajutat-o. Io știam de numerele speciale, da' iel o fo' ăl de ne-a arătat năvodu'. Mamă, ce m-am mai distrat pă sama asta! Motivu' pen' care Suze nu-ș' amintește-i fi'ncă Odetta n-a-nțeles niciodată numerele speciale.

– Ce numere speciale? întrebă Eddie.

– Numerele *prime!*

Pronunță cuvântul *prime* într-un fel rotunjit. Se uită la Roland, părând din nou complet trează... doar că nu era Susannah, cum nu era nici aceeași creatură scârbavnică și diabolică cunoscută înainte sub numele de Detta Walker, deși *suna* la fel ca ea.

– S-a dus la tati numa' lacrimi pen' că ierea cât pe ce să pice la cursu' de mate... și nici nu ierea vorba decât de algebră simplă, pe d-asupra! Știa să calculeze – dacă știam *eu*, știa și *ea* – da' nu voia. 'Țelegi, o scorpie ca ea era prea bună pentr-o țâră de *ars mathematica*.

Detta lăsă capul pe spate și râse, dar țâfna ei otrăvită, seminebună, lipsea din acel sunet. Părea sincer amuzată de prostia gemenei ei mentale.

– Și tati a zis: „O să-ț' arăt un truc, Odetta. L-am învățat în colegiu. Pe mine m-a ajutat să trec de treaba asta cu numerele prime, ș-o să te-ajute ș' pe tine. O s' te ajute să afli orice număr prim poftești." *Oh*-detta, proastă ca noaptea, zice: „Profesoara spune că nu egzistă formulă pentru aflarea

numerelor prime, tati.“ Și tati răspunde imediat: „Nici nu egzistă. Da’ le poți prinde, Odetta, dac-ai un năvod.“ Îi zicea Năvodu’ lu’ Eratostene. Du-mă, Roland, la cutia aia din perete – o s’ răspunz io la ghicitoarea computerului ăla cretin. O s-arung io un năvod ș-o să vă prinz o cursă cu trenu’.

Roland o duse, urmat îndeaproape de Eddie, Jake și Ete.

– Dă-mi bucat-aia de cărbune de o ții în desagă.

Pistolarul scotoci și scoase un ciot mic de băț înnegrit. Detta îl luă și se uită printre gene la rombul de cifre.

– Nu-i tocma’ așe cum mi-o arătat tati, da’ io crez că tot aia-i, rosti ea după un moment. Numerele prime mă plac – ale’ normale ș-ale’ speciale. Tre’ să fie numere care nu se-mpart decât la unu și la ele însele. Doi e prim, pen’ că-l poți împărți la unu ș’ la doi, da’ e *singuru’* număr par care-i prim. Niciun altu’ care-i par nu mai ie ș’ prim.

– M-am pierdut, recunoscu Eddie.

– Asta pen’ că nu ești decât o față palidă cu capu’ gol, spuse Detta, dar nu cu răutate.

Se mai uită atentă la rombul de cifre, apoi începu să atingă rapid cu vârful cărbunelui toate butoanele cu numere pare, lăsând pe ele urme negre.

– Trei e un număr prim, da’ niciun număr *înmulțit* cu trei nu mai e prim, spuse ea și, acum, Roland auzi un lucru straniu, dar minunat: Detta dispărea din vocea femeii; era înlocuită nu de Odetta Holmes, ci de Susannah Dean. Nu mai trebuia să o scoată el din transă; ieșea de una singură, într-un mod cât se poate de natural.

Susannah începu să atingă cu cărbunele multiplii lui trei rămași acum, după ce numerele pare fuseseră deja eliminate: nouă, cincisprezece, douăzeci și unu și așa mai departe.

– La fel stau lucrurile cu cinci și șapte, murmură ea și, cât ai zice pește, era trează și din nou sută la sută Susannah Dean. Trebuie doar să le însemni pe cele impare, ca douăzeci și cinci, care n-au fost deja bifate.

Rombul de pe cutia de control arăta acum așa:

1

2 3

~~4~~ 5 ~~6~~

7 ~~8~~ ~~9~~ ~~10~~

11 ~~12~~ 13 ~~14~~ ~~15~~

~~16~~ 17 ~~18~~ 19 ~~20~~ ~~21~~

~~22~~ 23 ~~24~~ ~~25~~ ~~26~~ ~~27~~ ~~28~~

29 ~~30~~ 31 ~~32~~ ~~33~~ ~~34~~ ~~35~~ ~~36~~

37 ~~38~~ ~~39~~ ~~40~~ 41 ~~42~~ 43 ~~44~~ ~~45~~

~~46~~ 47 ~~48~~ ~~49~~ ~~50~~ ~~51~~ ~~52~~ 53 ~~54~~ ~~55~~

~~56~~ ~~57~~ ~~58~~ 59 ~~60~~ 61 ~~62~~ ~~63~~ ~~64~~

~~65~~ ~~66~~ 67 ~~68~~ ~~69~~ ~~70~~ 71 ~~72~~

73 ~~74~~ ~~75~~ ~~76~~ ~~77~~ ~~78~~ 79

~~80~~ ~~81~~ ~~82~~ 83 ~~84~~ ~~85~~

~~86~~ ~~87~~ ~~88~~ 89 ~~90~~

~~91~~ ~~92~~ ~~93~~ ~~94~~

~~95~~ ~~96~~ 97

~~98~~ ~~99~~

~~100~~

– Poftim, spuse ea, ostenită. Ce-a rămas în năvod sunt toate numerele prime dintre unu și o sută. Sunt convinsă că asta e combinația care deschide poarta.

– MAI AVEȚI UN MINUT, PRIETENI. AȚI DOVEDIT CĂ SUNTEȚI MULT MAI AGERI DECÂT SPERAM EU CĂ VEȚI FI.

Eddie ignoră vocea lui Blaine și își aruncă brațele în jurul lui Susannah.

– Te-ai întors, Suze? Ești trează?

– Da. M-am trezit în mijlocul discursului ei, dar am mai lăsat-o să vorbească puțin. Mi se părea nepoliticos să o întrerup. Se uită la Roland. Ce spui? Vrei să încercăm?

– CINCISPREZECE SECUNDE.

– Da. Încearcă tu combinația, Susannah. Tu ai găsit răspunsul.

Ea întinse mâna spre vârful rombului, însă Jake i-o acoperi cu mâna lui.

– Nu, spuse el. „Pompa asta se activează *înapoi*.“ Ți-amintești?

Femeia păru speriată, apoi zâmbi.

– Așa e. Isteț Blaine ăsta... Dar isteț e și Jake.

Urmăriră toți în liniște cum ea apăsă numerele pe rând, începând cu nouăzeci și șapte. Se auzi câte un declic slab când fiecare buton în parte rămase apăsat. După ce-l apăsă pe ultimul, nu urmă nicio pauză plină de tensiune; poarta din mijlocul barierei începu imediat să alunece pe șine, zăngănind și presărând fire de rugină de undeva de sus.

– DELOC RĂU, spuse Blaine admirativ. ABIA AȘTEPT CE URMEAZĂ. POT SĂ VĂ SUGEREZ SĂ URCAȚI LA BORD CÂT DE REPEDE? DE FAPT, POATE VREȚI SĂ ALERGAȚI. ÎN ZONA ACEASTA SUNT MAI MULTE VALVE DE ELIBERARE A GAZULUI.

4

Trei ființe umane (una purtând o a patra pe șold) și un animal mititel îmblănit trecură în pas alergător prin bariera care se deschidea și sprintară spre Monoul Blaine. Acesta huruia pe loc în zona lui îngustă de îmbarcare, jumătate deasupra peronului și jumătate sub el, semănând cu un glonț gigantic – unul vopsit într-o nepotrivită nuanță rozalie – așezat pe țeava unei puști puternice. În imensitatea Leagănului, Roland și ceilalți semănau cu niște pete mișcătoare. Deasupra lor, stoluri de porumbei – care mai aveau acum doar patruzeci de secunde de trăit – plonjau și zburau în cerc sub străvechiul acoperiș al Leagănului. Când călătorii se apropiară de mono, o secțiune curbată a carcasei lui roz alunecă în sus, deschizând o ușă. Dincolo de ea se întindea un covor gros, albastru-pal.

– Bun venit în Blaine, grăi o voce suavă, când ei dădură buzna la bord. Recunoscură cu toții vocea; era o versiune ceva mai puternică, ceva mai încrezătoare a Micului Blaine. Lăudat fie Imperiul! Vă rog, asigurați-vă că aveți permisele de tranzit la îndemână și țineți minte că a călători clandestin este o gravă infracțiune care se pedepsește conform legii. Nădăjduim că veți avea o călătorie plăcută. Bun venit în Blaine. Lăudat fie Imperiul! Vă rog, asigurați-vă că aveți permisele de tranzit...

Vocea acceleră deodată ritmul, devenind întâi chițăitul unei veverițe și apoi un geamăt pițigăiat, indistinct. Urmă o scurtă înjurătură electronică – *BUUP!* – după care se opri.

– CRED CĂ NE PUTEM LIPSI DE BAZACONIILE *ASTEA* RĂSUFLATE, NU? întrebă Blaine.

De afară se auzi o explozie uriașă, zguduitoare. Eddie, care o purta acum pe Susannah, fu aruncat în față și ar fi căzut, dacă Roland nu l-ar fi prins de braț. Până în clipa aceea, Eddie se agățase cu disperare de ideea că amenințarea lui Blaine cu privire la gazul otrăvitor nu era decât o glumă nesărată. *Trebuia să-ți dai seama că nu e așa*, gândi el. *Oricine consideră că imitațiile unor vechi actori de film sunt comice nu poate fi de încredere. Cred că asta e, într-un fel, o lege a naturii.*

În spatele lor, secțiunea curbată a carcasei alunecă înapoi cu un bufnet slab. Prin guri ascunse de aerisire începu să sufle aer și Jake simți un pocnet ușor în urechi.

– Cred că tocmai a presurizat compartimentul.

Eddie încuviință, uitându-se în jur cu ochi mari.

– Am simțit-o și eu. Uitați-vă la locul ăsta! Pfuu!

Citise odată despre o companie de aviație – Regent Air poate că fusese – care efectua curse între New York și Los Angeles pentru cei care doreau să zboare în stil mai elegant decât cel oferit de Delta sau United. Deservea zborurile cu o aeronavă 727 dotată inclusiv cu salon, bar, sală video și compartimente pentru dormit. Își imagina că interiorul acelui avion trebuia să fi semănat puțin cu ceea ce vedea acum.

Stăteau într-o încăpere lungă, tubulară, mobilată cu fotolii rotative tapisate în pluș și sofale modulare. În capătul compartimentului, care probabil avea cel puțin douăzeci de metri, era o zonă care semăna nu cu un bar, ci cu un bistrou comod. Un instrument care putea fi un clavecin stătea pe un piedestal din lemn lustruit, luminat de un singur spot ascuns. Eddie aproape se aștepta să apară Hoagy Carmichael și să-nceapă să cânte „Stardust".

Lumina indirectă strălucea din panouri amplasate sus de-a lungul pereților și, la jumătatea compartimentului, din tavan atârna un candelabru. Lui Jake i se părea a fi o replică mai mică a celui care zăcea în bucăți pe podeaua sălii de bal din Conac. Și nici nu-l surprindea lucrul acesta – începuse să ia astfel

de conexiuni și dubluri ca pe niște lucruri normale. Singurul element din încăperea aceea splendidă care părea nelalocul lui era absența geamurilor.

Piesa de rezistență se afla pe un piedestal sub candelabru. Era o sculptură în gheață întruchipând un pistolar, cu un revolver în mâna stângă. Mâna dreaptă ținea hățurile unui cal de gheață care venea, cu capul în pământ și obosit, în urma sa. Eddie observă că la mâna aceasta, pistolarul nu mai avea decât trei degete: inelarul, degetul mic și degetul mare.

Jake, Eddie și Susannah se uitau fascinați la chipul supt de sub pălăria înghețată, când podeaua începu să uruie ușor sub picioarele lor. Asemănarea cu Roland era remarcabilă.

– A TREBUIT SĂ LUCREZ ÎN PRIPĂ, MĂ TEM, spuse Blaine cu modestie. CE PĂRERE AVEȚI?

– E extraordinar, replică Susannah.

– MULȚUMESC, SUSANNAH DIN NEW YORK.

Eddie încerca una dintre sofale cu mâna. Era incredibil de moale; atingând-o, îi venea să doarmă pentru cel puțin șaisprezece ore.

– Da' știu că Marii Străbuni călătoreau cu stil!

Blaine râse din nou și nota stridentă, puțin dementă, din râsul acela îi făcu să se privească reciproc, tulburați.

– NU VĂ FACEȚI O IDEE GREȘITĂ, zise Blaine. ACESTA ERA COMPARTIMENTUL BARONIEI – CEEA CE CRED CĂ VOI AȚI NUMI CLASA ÎNTÂI.

– Unde sunt celelalte vagoane?

Blaine ignoră întrebarea. Sub picioarele lor, uruitul motoarelor continua să crească. Susannah își aminti cum turau piloții motoarele înainte să pornească în trombă pe pista de la LaGuardia sau Idlewild.

– VĂ ROG SĂ LUAȚI LOC, INTERESANȚII MEI NOI PRIETENI.

Jake se trânti într-un fotoliu rotativ. Ete îi sări numaidecât în poală. Roland ocupă fotoliul de lângă el, aruncând o singură privire spre sculptura în gheață. Țeava revolverului începea să picure încet în vasul de porțelan puțin adânc în care era plasată sculptura.

Eddie se așeză pe o sofa împreună cu Susannah. Era la fel de comodă pe cât îi spusese mâna lui că va fi.

– Mai exact, unde mergem, Blaine?

Blaine răspunse cu vocea răbdătoare a cuiva care își dă seama că vorbește unei persoane inferioare din punct de vedere mental și că trebuie să se adapteze.

– DE-A LUNGUL CĂII GRINZII. CEL PUȚIN PÂNĂ ACOLO UNDE DUCE ȘINA MEA.

– La Turnul Întunecat? întrebă Roland.

Susannah își dădu seama că era prima dată când pistolarul deschidea gura, adresându-se duhului guraliv din mașina de sub Lud.

– Doar până la Topeka, rosti Jake cu voce joasă.

– DA, aprobă Blaine. TOPEKA ESTE NUMELE PUNCTULUI TERMINUS, DEȘI MĂ SURPRINDE CĂ ȘTII ASTA.

La câte știi despre lumea noastră, gândi Jake, *cum de nu știi că o doamnă a scris o carte despre tine, Blaine? Să fie din cauza numelui schimbat? Să fi fost suficient ceva atât de simplu ca să păcălească o mașină complicată ca tine și s-o facă să-și treacă cu vederea propria biografie? Dar Beryl Evans, femeia care, chipurile, a scris* Charlie, trenulețul Uu-uu? *Ai cunoscut-o, Blaine? Unde este ea acum?*

Bune întrebări... dar Jake nu credea, cine știe de ce, că era momentul potrivit să le dea glas.

Pulsația motoarelor devenea treptat mai puternică. Un bufnet slab – nici pe departe la fel de puternic ca explozia care zguduise Leagănul când se îmbarcau ei – străbătu podeaua. O expresie de panică traversă chipul lui Susannah.

– O, *rahat!* Eddie! Scaunul meu cu rotile! A rămas afară!

Eddie o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Prea târziu acum, iubito, rosti el când Monoul Blaine începu să se miște, alunecând spre ieșirea din Leagăn pentru prima oară în zece ani... și pentru ultima oară în lunga, foarte lunga lui istorie.

5

– COMPARTIMENTUL BARONIEI BENEFICIAZĂ DE O FUNCȚIE VIZUALĂ DEOSEBIT DE BUNĂ, spuse Blaine. AȚI DORI SĂ O ACTIVEZ?

Jake se uită la Roland, care ridică din umeri și încuviință.

– Da, te rog, zise Jake.

Ce se întâmplă atunci fu atât de spectaculos, încât îi lăsă pe toți gură-cască... deși Roland, care nu știa multe despre tehnologie, dar care își petrecuse toată viața în termeni cordiali cu magia, fu cel mai puțin impresionat dintre ei toți. Fiindcă nu apărură pur și simplu geamuri în pereții curbați ai compartimentului; întregul vagon – pereții, podeaua și tavanul – se făcu lăptos, se făcu translucid, se făcu transparent și apoi dispăru complet. În numai cinci secunde, Monoul Blaine parcă dispăru și pelerinii avură impresia că gonesc pe aleile orașului fără niciun ajutor ori sprijin.

Susannah și Eddie se strânseră reciproc precum doi copilași în calea unui animal pornit la atac. Ete lătră și încercă să sară pe pieptul cămășii lui Jake. Băiatul abia observă; el strângea marginile fotoliului și se uita dintr-o parte în alta, cu ochii lărgiți de uimire. Panica lui de la început lăsă loc unei desăvârșite încântări.

Mobilele erau în continuare acolo, observă el; la fel și barul, clavecinul și sculptura de gheață pe care Blaine o crease ca atracție principală, însă acum această întreagă configurație a vagonului părea să plutească la douăzeci de metri deasupra districtului central, potopit de ploaie, al orașului Lud. La un metru și jumătate în stânga lui Jake, Eddie și Susannah pluteau pe una dintre canapele; la un metru în dreapta sa, Roland ședea într-un fotoliu rotativ albastru-pal, cu cizmele lui colbuite și scâlciate așezate pe nimic, zburând senin deasupra ținutului pustiu urban, plin de moloz.

Jake simțea covorul sub mocasinii săi, dar ochii insistau că nici acesta, nici podeaua de dedesubt nu mai existau. Se uită înapoi peste umăr și văzu gaura întunecată din peretele de piatră al Leagănului îndepărtându-se încet.

– Eddie! Susannah! Fiți atenți!

Jake se ridică în picioare, ținându-l pe Ete înăuntrul cămășii, și începu să pășească încet pe ceea ce părea a fi spațiu gol. Pentru a face primul pas avu nevoie de multă tărie, întrucât ochii îi spuneau că nu exista nimic între insulele plutitoare de mobilier, însă odată ce începu să se miște, senzația de necontestat a podelei sub el ușură treaba. Lui Eddie și Susannah, băiatul li se părea că umblă în aer în vreme ce clădirile părăginite și degradate ale orașului alunecau de o parte și cealaltă a lui.

– Nu face asta, băiete, zise Eddie fără vlagă. O să-mi vină rău.

Jake îl ridică pe Ete cu grijă din cămașă.

– E-n regulă, îi spuse și-l puse jos. Vezi?

– Ete! fu de acord bumblerul, dar după ce aruncă o privire între labe la parcul orașului care curgea acum pe sub ei, încercă să se târască pe picioarele băiatului și să se așeze pe mocasinii lui.

Jake se uită în față și văzu fâșia lată și cenușie a șinei monoraiului urcând ușor, dar constant, printre clădiri și dispărând în ploaie. Plecă din nou ochii și nu văzu decât strada și membranele plutitoare ale norilor joși.

– De ce nu pot vedea șina de sub noi, Blaine?

– IMAGINILE PE CARE LE VEDEȚI SUNT GENERATE DE COMPUTER, răspunse Blaine. COMPUTERUL ȘTERGE ȘINA DIN IMAGINEA CVADRANTULUI DE JOS, PENTRU A OFERI O PRIVELIȘTE MAI PLĂCUTĂ, DAR ȘI PENTRU A ÎNTĂRI ILUZIA CĂ PASAGERII ZBOARĂ.

– E incredibil, murmură Susannah. Teama ei de la început trecuse și acum se uita în jur cu interes. Parcă am fi pe un covor zburător. Mă tot aștept ca vântul să-mi sufle părul în spate...

– POT OFERI SENZAȚIA ACEASTA, DACĂ VREI, spuse Blaine. LA FEL ȘI PUȚINĂ UMEZEALĂ, CA SĂ SE POTRIVEASCĂ, ÎNȚELEGI, CU CONDIȚIILE METEO DE AFARĂ. TOTUȘI, AR FI NECESAR UN SCHIMB DE HAINE.

– Nu e nevoie, Blaine. N-are rost să ducem iluzia prea departe.

Șina trecea printr-un grup de clădiri înalte care-i aminti lui Jake de zona Wall Street din New York. Când ieșiră dintre ele, șina coborî pentru a trece pe sub ceva ce aducea cu un drum supraelevat. Și atunci văzură ei norul purpuriu și o mulțime de oameni care fugeau din calea lui.

6

– Blaine, ce e aia? întrebă Jake, însă deja știa.

Blaine râse... și alt răspuns nu dădu.

Norul purpuriu ieșea din grilajele trotuarului și din geamurile sparte ale clădirilor pustii, însă în cea mai mare parte părea să vină din gurile de canal

precum aceea pe care o folosise Gasher pentru a intra în tunelele de sub străzi. Capacele de fier fuseseră aruncate în lături de explozia pe care ei o simțiseră atunci când urcaseră la bordul monoului. Priviră în tăcere, îngroziți, cum gazul vinețiu se târa de-a lungul bulevardelor și se întindea pe străzile lăturalnice, pline de dărâmături. Îi mâna pe locuitorii din Lud încă interesați de supraviețuire înaintea lui, ca pe vite. Majoritatea erau Puberi, judecând după eșarfe, dar Jake vedea și câteva pete de galben-aprins. Vechile animozități fuseseră date uitării acum, că sfârșitul se apropia cu pași repezi.

Norul purpuriu începu să-i prindă din urmă pe cetățeni – cei mai mulți, bătrâni neputincioși, incapabili să alerge. Aceștia căzură la pământ, zgâriindu-și gâtul cu unghiile și strigând fără a scoate un sunet, imediat ce gazul îi atinse. Jake văzu un chip schimonosit de agonie uitându-se în sus la el, incredul, văzu orbitele umplându-se imediat cu sânge – și închise ochii.

Înainte, șina monoraiului dispărea în pâcla purpurie care se apropia. Eddie gemu și își ținu răsuflarea când plonjară în ea, dar sigur că aceasta se depărtă în jurul lor, și pe ei nu-i atinse niciun rotocol al morții care învăluia orașul. A te uita pe străzile de jos era cum te-ai uita printr-un geam cu vedere spre iad.

Susannah își lipi fața de pieptul lui.

– Fă, Blaine, pereții să revină, zise Eddie. Nu vrem să vedem asta.

Blaine nu dădu niciun răspuns și transparența din jurul lor rămase. Norul se risipea deja în fuioare purpurii răzlețe. După el, clădirile orașului se micșorau și se apropiau unele de altele. Străzile acelei secțiuni erau alei încâlcite, aparent fără ordine ori coerență. Pe alocuri, întregi cvartale păreau să fi fost arse din temelii... și asta cu mult timp în urmă, căci câmpia reclama acele zone, îngropând molozul sub ierburile care, într-o bună zi, aveau să înghită întregul Lud. *Așa cum jungla a înghițit marile civilizații incașe și mayașe*, gândi Eddie. *Roata* ka-*ului se învârte și lumea merge mai departe.*

Dincolo de mahalale – căci, Eddie era sigur, asta fuseseră încă înainte să vină zilele răului – era un perete sclipitor. Blaine se mișca încet în acea direcție. În piatra albă văzută o spărtură pătrată. Șina monoraiului trecea prin ea.

– UITAȚI-VĂ SPRE PARTEA DIN FAȚĂ A COMPARTIMENTULUI, VĂ ROG, îi invită Blaine.

Ei se uitară și peretele din față reapăru – un cerc drapat în albastru ce părea că plutea în gol. Nu era prevăzut cu nicio ușă; dacă exista vreo cale de a intra în cabina operatorului, Eddie n-o vedea. Sub privirea lor, o zonă dreptunghiulară din acel zid din față se întunecă, devenind din albastru, violet, și din violet – negru. O clipă mai târziu, o linie de un roșu-aprins apăru pe dreptunghi, șerpuind pe suprafața lui. Puncte violete apărură la intervale neregulate de-a lungul liniei și, chiar înainte să apară nume alături de puncte, Eddie își dădu seama că se uita la o hartă de traseu, una nu foarte diferită de cele instalate în stațiile de metrou din New York și chiar în garniturile de metrou. Un punct verde pâlpâitor apăru la Lud, care era baza de operațiuni a lui Blaine și, în același timp, punctul lui terminus.

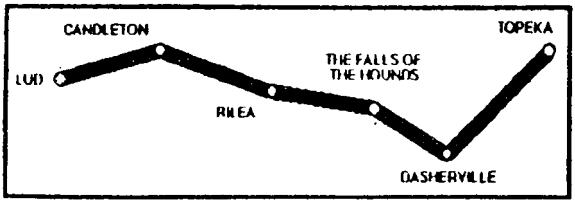

– AVEȚI ÎN FAȚĂ RUTA NOASTRĂ DE PARCURS. DEȘI SUNT CÂTEVA COTITURI DE-A LUNGUL EI, VEȚI OBSERVA CĂ TRASEUL MERGE CONTINUU PE DIRECȚIA SUD-VEST – DE-A LUNGUL CĂII GRINZII. DISTANȚA TOTALĂ ESTE DE PUȚIN PESTE OPT MII DE ROȚI – SAU UNSPREZECE MII DE KILOMETRI, DACĂ PREFERAȚI ACEASTĂ UNITATE DE MĂSURĂ. ODINIOARĂ ERA MULT MAI PUȚIN, DAR ASTA SE ÎNTÂMPLA ÎNAINTE CA TOATE SINAPSELE TEMPORALE SĂ ÎNCEAPĂ SĂ SE TOPEASCĂ.

– Cum adică, sinapse temporale? întrebă Susannah.

Blaine scoase râsul lui neplăcut... dar nu-i răspunse.

– CU VITEZA MEA MAXIMĂ, VOM AJUNGE LA PUNCTUL TERMINUS AL CURSEI ÎN OPT ORE ȘI PATRUZECI ȘI CINCI DE MINUTE.

– Peste o mie trei sute de kilometri la oră deasupra solului, zise Susannah. Vocea ei era slăbită de mirare. Iisuse Hristoase!

– DESIGUR, SPUN ASTA PRESUPUNÂND CĂ DE-A LUNGUL TRASEULUI ȘINA A RĂMAS INTACTĂ. AU TRECUT NOUĂ ANI

ȘI CINCI LUNI DE CÂND NU M-AM MAI SINCHISIT SĂ FAC DRUMUL, AȘA CĂ NU POT FI SIGUR.

În față, zidul din partea sud-estică a orașului se apropia. Era înalt și gros și erodat în partea de sus. Părea totodată a fi festonat cu schelete – mii și mii de ludiți morți. Spărtura spre care se îndrepta Blaine încet părea adâncă de cel puțin șaizeci de metri și, acolo, schelăria care susținea șina era foarte înnegrită, ca și când cineva ar fi încercat să o ardă sau să o arunce în aer.

– Ce se întâmplă dacă ajungem la un loc unde șina a dispărut? întrebă Eddie.

Își dădu seama că ridica mereu vocea când i se adresa lui Blaine, ca și când ar fi vorbit cu cineva la telefon și legătura era slabă.

– LA O MIE TREI SUTE DE KILOMETRI LA ORĂ? Blaine părea amuzat. PA ȘI PUSI, RĂMAS-BUN, NU UITA SĂ-MI SCRII.

– Haide! făcu Eddie. Nu-mi spune că o mașină atât de sofisticată ca tine nu-și poate monitoriza propria șină, ca să știe dacă are defecțiuni.

– PĂI, AȘ FI PUTUT FACE ASTA, DAR... FIR-AR! MI-AM DISTRUS ACELE CIRCUITE CÂND NE-AM PUS ÎN MIȘCARE.

Chipul lui Eddie era o mască a uimirii.

– *De ce?*

– E PUȚIN MAI PALPITANT ÎN FELUL ĂSTA, NU CREZI?

Eddie, Susannah și Jake schimbară priviri descumpănite. Roland, deloc surprins, din câte se vedea, ședea placid în fotoliul lui, cu mâinile împreunate în poală, uitându-se în jos pe când treceau la nouă metri deasupra bordeielor coșcovite și a clădirilor ruinate care umpleau partea aceea de oraș.

– UITAȚI-VĂ BINE CÂND PĂRĂSIM ORAȘUL ȘI OBSERVAȚI CE VEDEȚI, le spuse Blaine. OBSERVAȚI BINE.

Invizibilul Vagon al Baroniei îi purtă spre spărtura din zid. Trecură prin ea și, când ieșiră de partea cealaltă, Eddie și Susannah strigară la unison. Jake aruncă o singură privire și își acoperi ochii cu mâinile. Ete începu să latre bezmetic.

Roland se holbă în jos, cu ochii mari cât cepele, cu buzele strânse într-o linie albă, ca o cicatrice. Înțelegerea îl umplu ca o lumină orbitoare.

Dincolo de Marele Zid al Orașului Lud începeau *adevăratele* ținuturi pustii.

7

Monoul cobora pe când se apropia de spărtura din zid, aduncându-i la nu mai mult de nouă metri deasupra solului. Asta le spori șocul... căci atunci când ieșiră pe partea cealaltă, pluteau la o înălțime înfiorătoare – două sute cincizeci de metri, poate trei sute.

Roland se uită înapoi peste umăr la zidul care acum se îndepărta de ei. Păruse foarte înalt când mergeau către el, dar din acel unghi arăta de-a dreptul micuț – o unghie ciobită de piatră atârnând la marginea unui vast și steril promontoriu. Versanți de granit, udați de ploaie, plonjau în ceea ce părea a fi, la prima vedere, un abis fără fund. Direct sub zid, stânca era presărată cu găuri mari, circulare, ca niște orbite goale. Apă neagră și fuioare de ceață purpurie ieșeau din ele în râuri negre, mocirloase, și se împrăștiau în jos peste granit în evantaie puturoase, suprapuse, ce arătau aproape la fel de vechi ca stânca însăși. *Probabil că acolo se duc toate reziduurile orașului,* gândi pistolarul. *Peste margine și jos în groapă.*

Doar că nu era o groapă; era o câmpie scufundată. Era ca și când terenul din afara orașului s-ar fi aflat deasupra unui titanic lift cu acoperiș plat și, la un anumit moment în trecutul lui sumbru și neștiut, liftul ar fi coborât, luând o bucată uriașă din lume cu el. Șina lui Blaine, centrată pe scheletul ei îngust, traversând pe deasupra acelei câmpii căzute și pe sub norii îngreunați de ploaie, părea că plutește în gol.

– Ce ne ține sus? strigă Susannah.

– GRINDA, DESIGUR, răspunse Blaine. TOATE LUCRURILE SLUJESC GRINDA, SĂ ȘTII. UITAȚI-VĂ ÎN JOS... VOI APLICA O MĂRIRE DE 4X PE ECRANELE DIN CVADRANTUL INFERIOR.

Până și Roland încercă o senzație de vertigo în viscere, când pământul de dedesubt urcă imediat spre locul unde pluteau ei. Imaginea care apăru era mai urâtă decât tot ceea ce văzuse el până atunci... și, din păcate, văzuse multe lucruri urâte la viața lui. Solul fusese topit și făcut pulbere în urma unui eveniment teribil – un cataclism dezastruos care, fără-ndoială, aruncase acea parte de lume adânc în sine încă de la început. Suprafața pământului devenise ca de sticlă neagră distorsionată, bombată din loc în loc în niște forme ce nu se puteau numi chiar dealuri și adâncită în crăpături și falii adânci care nu se

puteau numi chiar văi. Câțiva copaci pitici oribili ridicau ramuri schimonosite către cer; măriți prin transfocare, aceștia păreau să se întindă spre călători ca brațele unor lunatici. Ici și colo, grupuri de conducte groase ceramice ieșeau prin suprafața sticloasă a solului. Unele păreau scoase din uz sau puse pe pauză, dar în altele se vedea licăr tainic de lumină albastru-verzuie, ca și când forje și furnale titanice ar fi ars continuu în măruntaiele pământului. Vietăți zburătoare deformate, care semănau cu pterodactilii, pluteau printre aceste conduce pe aripi pergamentoase, lovindu-se uneori între ele cu ciocuri încovoiate. Stoluri întregi de astfel de zburătoare oribile stăteau cocoțate pe vârfurile circulare ale altor hornuri, aparent încălzindu-se în aerul ce urca dinspre focurile eterne din străfund.

Trecură pe deasupra unei fisuri care străbătea în zigzag ceva ce aducea cu albia unui râu secat... doar că nu era secat. În adâncul albiei se vedea o fâșie subțire de un stacojiu-închis, care pulsa aidoma unei inimi. Alte fisuri mai mici se ramificau din ea și Susannah, care-l citise pe Tolkien, își spuse: *Asta au văzut Frodo și Sam atunci când au ajuns în inima lui Mordor. Acestea sunt Hăurile Osândei.*

O jerbă de foc țâșni direct sub ei, împroșcând în sus stânci înroșite și cheaguri lungi de lavă. Preț de un moment, li se păru că-i vor înghiți flăcările. Jake țipă și își trase picioarele pe scaun, strângându-l pe Ete la piept.

– NICIO GRIJĂ, MICULE MÂNĂ-IUTE, tărăgănă John Wayne. ȚINE MINTE CĂ VEZI TOTUL MAI MARE DECÂT ESTE ÎN REALITATE.

Văpaia se stinse. Stâncile, multe mari cât niște fabrici, căzură înapoi într-o furtună mută.

Susannah se pomeni hipnotizată de ororile sumbre care se desfășurau sub ei, prizonieră a unei fascinații mortale din brațele căreia nu se putea desprinde... și simți că latura întunecată a personalității ei, acea latură a *khef*-ului său care era Detta Walker, nu se mulțumea doar să privească; acea latură a ei se îmbăta cu priveliștea, înțelegând-o, *recunoscând-o*. Într-un fel, era locul pe care Detta îl căutase dintotdeauna, replica fizică a minții ei nebune și a inimii ei pustii, demente. Dealurile sterpe de la nord și est de Marea Vestului; pădurea spulberată din jurul Portalului Ursului; câmpiile goale de la nord-vest de Send; toate păleau în comparație cu acel fantastic și nesfârșit tablou al dezolării. Ajunseseră la Vane și intraseră în ținuturile pustii; întunecimea otrăvită a acelui loc interzis îi împresura acum pe toți.

8

Acele ținuturi, deși otrăvite, nu erau însă complet moarte. Din când în când, călătorii surprindeau siluete sub ei – arătări deformate, ce nu aveau nicio asemănare cu oamenii ori animalele – umblând alene ori tropăind în sălbăticiile fumegânde. Majoritatea se strângeau, aparent, fie în jurul grupurilor de hornuri ciclopice ieșite din pământul topit, fie pe marginile crevaselor înflăcărate care brăzdau peisajul. Era imposibil să vezi clar acele arătări albicioase, săltărețe, și pentru asta erau cu toții recunoscători.

Printre creaturile mai mici hoinăreau altele mai mari – ființe rozalii ce se asemănau puțin cu berzele și cu niște trepiede însuflețite. Se mișcau încet, aproape cumpătat, ca niște predicatori care meditează la iminența damnării, oprindu-se din când în când pentru a se apleca brusc în față și, aparent, a ciuguli ceva de pe jos, așa cum se apleacă bâtlanii pentru a prinde pești. Era ceva extrem de respingător la acele creaturi – Roland simțea asta la fel de tare ca toți ceilalți – însă era imposibil de spus ce anume provoca acea senzație. Totuși, existența ei era incontestabilă; arătările-berze erau, în hidoșenia lor desăvârșită, aproape imposibil de privit.

– Aici n-a avut loc niciun război nuclear, spuse Eddie. Aici... aici...

Vocea lui slabă, oripilată, suna ca aceea a unui copil.

– NU, aprobă Blaine. A FOST MULT MAI RĂU DE ATÂT. ȘI ÎNCĂ NU S-A TERMINAT. AM AJUNS ÎN PUNCTUL ÎN CARE, DE REGULĂ, ACCELEREZ. AȚI VĂZUT DESTUL?

– Da, răspunse Susannah. O, Doamne, Dumnezeul meu, da.

– POT ÎNCHIDE, ATUNCI, VIZOARELE?

Nota crudă, îndărătnică, se întorsese în vocea lui Blaine. La orizont, un lanț muntos zimțat, coșmaresc, se profila prin ploaie; piscurile sterile păreau să se înfigă în cerul cenușiu aidoma unor colți.

– Fă cum vrei, numai termină cu jocurile, spuse Roland.

– PENTRU O PERSOANĂ CARE A VENIT SĂ MĂ ROAGE SĂ O DUC UNDEVA, EȘTI FOARTE NEOBRĂZAT, spuse posac Blaine.

– Ne-am câștigat cursa, răspunse Susannah. Doar ți-am rezolvat ghicitoarea, nu?

– Pe deasupra, pentru asta ai fost construit, îi ținu Eddie isonul. Ca să duci oamenii dintr-un loc în altul.

Blaine nu răspunse în cuvinte, dar difuzoarele din tavan emiseră un șuierat de furie amplificat, ca de pisică, astfel că Eddie își dori să-și fi ținut naibii gura aia mare. În jurul lor, aerul începu să se umple de curbe colorate. Covorul albastru-închis reapăru, acoperind priveliștea sălbăticiei fumegânde de sub ei. Lumina indirectă reapăru și ea, și ei se pomeniră din nou în Vagonul Baroniei.

Un murmur jos începu să vibreze prin pereți. Pulsația motoarelor reîncepu să crească. Jake simți o mână blândă și nevăzută împingându-l înapoi în fotoliu. Ete se uită în jur, gemu tulburat și începu să lingă fața băiatului. Pe ecranul din capătul compartimentului, punctul verde – aflat acum ușor la sud-est de cercul violet alături de care era imprimat cuvântul LUD – începu să pâlpâie mai repede.

– O să simțim? întrebă Susannah speriată. Atunci când va depăși bariera sunetului?

Eddie clătină din cap.

– Nu. Relaxează-te.

– Știu ceva, rosti Jake deodată.

Ceilalți întoarseră capul, dar Jake nu li se adresa lor. Băiatul se uita la hartă. Blaine nu avea un chip, desigur – precum Oz cel Mare și Teribil, el era doar o voce fără corp – însă harta servea ca punct focal.

– Știu ceva despre *tine*, Blaine.

– NU ZĂU, MICULE MÂNĂ-IUTE!

Eddie se aplecă în față, apropiindu-și buzele de urechile lui Jake, și șopti:

– Ai grijă... nu cred că știe de existența celeilalte voci.

Jake încuviință ușor din cap și se trase în spate, fără însă a-și dezlipi ochii de la harta rutieră.

– Știu de ce ai eliberat gazul acela și de ce ai ucis toți oamenii. Știu și de ce ne-ai luat pe noi; și n-ai făcut-o doar fiindcă ți-am rezolvat ghicitoarea.

Blaine râse în felul lui anormal (râsul acela, începeau ei să descopere, era mult mai neplăcut decât oricare dintre jalnicele lui imitații ori amenințările melodramatice și cumva copilărești), dar nu spuse nimic. Sub ei, turbinele cu transmisie lentă ajunseseră la un huruit egal. Chiar dacă nu mai vedeau lumea din jur, senzația de viteză era foarte clară.

– Ai de gând să te sinucizi, nu-i așa? Jake îl ținea pe Ete în brațe, mângâindu-l încet. Și vrei să ne iei cu tine.

– *Nu!* gemu vocea Micului Blaine. *Dacă-l provocați, îl împingeți la fapte! Nu vedeți...?*

Dar vocea mică și șoptită fu fie întreruptă, fie acoperită de râsul lui Blaine. Sunetul era strident și sacadat – ca al unui bolnav în fază terminală care râde în delir. Luminile începură să pâlpâie, ca și când forța acelor hohote mecanice solicitau prea multă energie. Umbrele lor săltau pe pereții curbați ai Vagonului Baroniei aidoma unor fantome neliniștite.

– PA ȘI PUSI, rosti Blaine printre hohotele dezlănțuite; vocea lui, la fel de calmă ca oricând, părea a fi pe un canal separat, lucru care sublinia și mai pregnant natura lui schizofrenică. RĂMAS-BUN, NU UITA SĂ-MI SCRII.

Sub ceata de pelerini a lui Roland, motoarele cu transmisie lentă duduiau cu bătăi tari, ritmice. Pe harta rutieră din fața compartimentului, punctul verde pulsatil începuse acum să se miște perceptibil de-a lungul liniei luminate, către ultima oprire: Topeka, unde Monoul Blaine era evident că intenționa să pună capăt vieții lor, a tuturor.

9

Într-un târziu, râsul se opri și lumina interioară radie din nou constant.

– NU VREȚI PUȚINĂ MUZICĂ? întrebă Blaine. AM PESTE ȘAPTE MII DE CONCERTE ÎN ARHIVA MEA – O COLECȚIE DE PESTE TREI SUTE DE NIVELURI. CONCERTELE SUNT PREFERATELE MELE, DAR POT OFERI ȘI SIMFONII, OPERE ȘI O SELECȚIE APROAPE NESFÂRȘITĂ DE MUZICĂ POP. POATE V-AR PLĂCEA NIȘTE MUZICĂ DE CABRETĂ. CABRETA-I UN INSTRUMENT ASEMĂNĂTOR CU CIMPOIUL. E FOLOSIT LA UNUL DINTRE NIVELURILE SUPERIOARE ALE TURNULUI.

– Cabretă? întrebă Jake.

Blaine păstră tăcerea.

– Cum adică „e folosit la unul dintre nivelurile superioare ale Turnului“? întrebă Roland.

Blaine râse... și apoi tăcu.

– N-ai ceva de Z.Z. Top? se interesă Eddie cu acreală.

– BA AM, zise Blaine. CE ZICI DE NIȘTE „TUBE-SNAKE BOOGIE“, EDDIE DIN NEW YORK?

Eddie își dădu ochii peste cap.

– Dacă mă gândesc mai bine, pas.

– De ce? întrebă Roland brusc. De ce vrei să ne ucizi?

– Pentru că e hain, zise Jake pe un ton sumbru.

– MĂ PLICTISESC. ÎN ACELAȘI TIMP, SUNT PERFECT CONȘTIENT CĂ SUFĂR DE O BOALĂ DEGENERESCENTĂ PE CARE OAMENII O NUMESC NEBUNIE, PIERDEREA CONTACTULUI CU REALITATEA, LUATUL PE ARĂTURĂ, LIPSA UNEI DOAGE, PITICI LA MANSARDĂ ET CAETERA. DIAGNOSTICAREA REPETATĂ A EȘUAT SĂ EVIDENȚIEZE SURSA ACESTEI PROBLEME. POT TRAGE DOAR CONCLUZIA CĂ ESTE O AFECȚIUNE SPIRITUALĂ CE DEPĂȘEȘTE ABILITATEA MEA DE REMEDIERE.

Blaine tăcu un moment, apoi urmă:

– DE-A LUNGUL ANILOR, AM SIMȚIT CĂ MINTEA MEA E TOT MAI CIUDATĂ. A-I SLUJI PE OAMENII DIN LUMEA DE MIJLOC A DEVENIT INUTIL CU SECOLE ÎN URMĂ. A-I SLUJI PE CEI CÂȚIVA OAMENI DIN LUD CARE DOREAU SĂ SE AVENTUREZE AFARĂ DIN ORAȘ A DEVENIT LA FEL DE AIUREA NU CU MULT TIMP DUPĂ, ȘI TOTUȘI AM MERS MAI DEPARTE PÂNĂ LA SOSIREA LUI DAVID QUICK, ACUM O SCURTĂ BUCATĂ DE TIMP. NU-MI AMINTESC EXACT CÂND A FOST ASTA. CREZI TU, ROLAND DE GILEAD, CĂ MAȘINILE POT DEVENI SENILE?

– Nu știu.

Vocea lui Roland era distantă și Eddie nu trebui decât să se uite la fața lui ca să știe că, chiar și acum, gonind la trei sute de metri deasupra iadului, în strânsoarea unei mașini care o luase evident razna, mintea pistolarului se întorsese la Turnul lui afurisit.

– ÎNTR-UN FEL, *NICIODATĂ* N-AM ÎNCETAT SĂ-I SLUJESC PE OAMENII DIN LUD, spuse Blaine. I-AM SLUJIT PÂNĂ ȘI CÂND AM ELIBERAT GAZUL ȘI I-AM UCIS.

Susannah spuse:

– Da' *chiar* că ești nebun, dacă crezi asta.

– DA, DAR NU SUNT *SMINTIT*, zise Blaine și izbucni într-o nouă repriză de râs isteric.

În cele din urmă, vocea robotică reveni.

– LA UN MOMENT DAT, AU UITAT CĂ VOCEA MONOULUI ERA ȘI VOCEA COMPUTERULUI. NU LA MULT TIMP DUPĂ ACEEA, AU UITAT CĂ ERAM UN SLUJITOR ȘI AU ÎNCEPUT SĂ CREADĂ CĂ SUNT UN ZEU. CUM AM FOST CONSTRUIT SĂ SLUJESC, LE-AM ÎNDEPLINIT CERERILE ȘI AM DEVENIT CE DOREAU EI – UN ZEU CARE ÎMPĂRȚEA DEOPOTRIVĂ FAVORURI ȘI PEDEPSE DUPĂ BUNUL SĂU PLAC... SAU DUPĂ MEMORIA CU ACCES ALEATORIU, DACĂ PREFERAȚI. ASTA M-A AMUZAT O SCURTĂ PERIOADĂ. APOI, LUNA TRECUTĂ, SINGURA MEA COLEGĂ RĂMASĂ – PATRICIA – S-A SINUCIS.

Fie cade încet pradă senilității, gândi Susannah, *fie incapacitatea lui de a estima curgerea timpului este o altă manifestare a demenței sale; sau ăsta e un alt semn de cât de bolnavă a ajuns de fapt lumea lui Roland.*

– AVEAM DE GÂND SĂ-I URMEZ EXEMPLUL, CÂND AȚI APĂRUT VOI. OAMENI INTERESANȚI, CARE CUNOȘTEAU GHICITORI!

– Stai așa! făcu Eddie, ridicând mâna. Încă n-am înțeles bine. Presupun că pot pricepe dorința ta de a pune capăt întregii povești; oamenii care te-au construit nu mai sunt, n-au mai fost mulți pasageri în ultimii două sau trei sute de ani, și trebuie că a început să te plictisească să faci drumul de la Lud la Topeka tot timpul gol, dar...

– EI, STAI AȘA UN MINUT, PARTENERE, rosti Blaine cu vocea lui John Wayne. N-AR FI BINE SĂ-ȚI FORMEZI IDEEA CĂ EU AȘ FI DOAR UN TREN. ÎNTR-UN FEL, BLAINE CU CARE VORBIȚI ESTE DEJA LA CINCI SUTE DE KILOMETRI ÎN URMA NOASTRĂ, ȘI COMUNICĂ PRIN INTERMEDIUL TRANSMISIUNILOR RADIO CODIFICATE ULTRARAPIDE.

Jake își aminti imediat tija subțire argintie pe care o văzuse ieșind din fruntea lui Blaine. Antena Mercedes-Benz-ului tatălui său ieșea din teaca ei la fel atunci când deschideai radioul.

Așa comunică el cu bancurile de computere de sub oraș, își spuse. *Dacă am putea întrerupe cumva semnalul antenei...*

– Dar *ai* intenția să te sinucizi, indiferent unde s-ar afla adevăratul tău eu, nu-i așa? insistă Eddie.

Niciun răspuns – însă era ceva reținut în tăcerea aceea. În ea, Eddie simțea că Blaine privea... și aștepta.

– Erai treaz când te-am găsit? întrebă Susannah. Nu erai, nu-i așa?

– FĂCEAM SĂ SE AUDĂ CEEA CE PUBERII NUMEAU TOBELE DIVINE, DIN PARTEA CĂRUNȚILOR, DAR ASTA ERA TOT. AȚI PUTEA SPUNE CĂ MOȚĂIAM.

– Și atunci, de ce nu ne duci pur și simplu la capătul liniei și pe urmă să te culci la loc?

– Pentru că e hain, repetă Jake cu voce joasă.

– DIN CAUZA VISELOR, spuse Blaine în exact același timp și cu o voce înfricoșător de asemănătoare cu a Micului Blaine.

– De ce n-ai pus punct atunci când Patricia s-a autodistrus? întrebă Eddie. Până la urmă, dacă creierul tău și creierul ei sunt parte din același computer, cum de n-ați făcut pasul împreună?

– PATRICIA A ÎNNEBUNIT, zise Blaine încet, vorbind de parcă nu el însuși ar fi recunoscut că același lucru i se întâmpla și lui. ÎN CAZUL EI, PROBLEMA IMPLICA PE LÂNGĂ O AFECȚIUNE SPIRITUALĂ, ȘI O DEFECȚIUNE TEHNICĂ. ASTFEL DE DEFECȚIUNI AR TREBUI SĂ FIE IMPOSIBILE LA TEHNOLOGIA CU TRANSMISIE LENTĂ, DAR SIGUR CĂ LUMEA A MERS MAI DEPARTE... NU-I AȘA, ROLAND DE GILEAD?

– Așa e, admise Roland. Se manifestă o boală gravă la Turnul Întunecat, care este inima tuturor lucrurilor, și se răspândește. Ținuturile de sub noi sunt doar un alt semn al acestei boli.

– NU POT GARANTA VERIDICITATEA ORI FALSITATEA ACESTEI AFIRMAȚII; ECHIPAMENTUL MEU DE MONITORIZARE DIN LUMEA DE CAPĂT, UNDE SE ÎNALȚĂ TURNUL ÎNTUNECAT,

E SCOS DIN FUNCȚIUNE DE PESTE OPT SUTE DE ANI. CA URMARE, NU POT FACE RAPID DIFERENȚA DINTRE FAPT ȘI SUPERSTIȚIE. LA DREPT VORBIND, DIFERENȚA DINTRE CELE DOUĂ PARE A FI FOARTE MICĂ ÎN PREZENT. E O SITUAȚIE FOARTE ANAPODA – CA SĂ NU ZIC NEPOLITICOASĂ – ȘI SUNT SIGUR CĂ A CONTRIBUIT LA APARIȚIA AFECȚIUNII MELE SPIRITUALE.

Această afirmație îi amintea lui Eddie de ceva ce spusese Roland nu cu mult timp în urmă. Oare ce fusese? Încercă să afle cuvintele, dar nu găsi nimic... doar o vagă amintire a pistolarului vorbind într-un fel iritat, necaracteristic pentru comportamentul său normal.

– PATRICIA A ÎNCEPUT SĂ PLÂNGĂ CONTINUU, O STARE PE CARE AM GĂSIT-O DEOPOTRIVĂ NEPOLITICOASĂ ȘI NEPLĂCUTĂ. CRED CĂ NU ERA DOAR NEBUNĂ, CI ȘI SINGURĂ. DEȘI FOCUL ELECTRIC CARE A STAT LA BAZA PROBLEMEI INIȚIALE A FOST DEGRABĂ STINS, ERORILE DE LOGICĂ AU CONTINUAT SĂ SE RĂSPÂNDEASCĂ PE MĂSURĂ CE CIRCUITELE S-AU SUPRAÎNCĂRCAT ȘI SUBBANCURILE S-AU DEFECTAT. M-AM GÂNDIT SĂ PERMIT DEFECȚIUNILOR SĂ ACAPAREZE TOT SISTEMUL ȘI AM DECIS SĂ IZOLEZ ÎN SCHIMB ZONA CU PROBLEME. AUZISEM ZVONURI, VEDEȚI VOI, CĂ UN PISTOLAR CĂLĂTOREA DIN NOU PE FAȚA PĂMÂNTULUI. CU GREU PUTEAM CREDE ASTFEL DE BASME, ȘI TOTUȘI VĂD CĂ AM FĂCUT BINE AȘTEPTÂND.

Roland se foi în fotoliu.

– Ce zvonuri ai auzit, Blaine? Și de la cine le-ai auzit?

Blaine alese să nu răspundă la această întrebare.

– PÂNĂ LA URMĂ, ATÂT DE TARE M-AU DERANJAT SMIORCĂIELILE EI, ÎNCÂT AM ȘTERS CIRCUITELE CARE-I CONTROLAU PULSIUNILE. AM EMANCIPAT-O, AȚI PUTEA SPUNE. A REACȚIONAT ARUNCÂNDU-SE ÎN RÂU. PA ȘI PUSI, PATRICIA.

S-a simțit singură, nu se mai oprea din smiorcăit, s-a înecat și tot ce poate face jigodia asta mecanică este să glumească pe seama ei, gândi Susannah. Se simțea aproape îngrețoșată de furie. Dacă Blaine ar fi fost o persoană în carne și oase, și nu doar o grămadă de circuite îngropate undeva, sub un oraș rămas

acum mult în urma lor, ar fi încercat să-i lase niște urme proaspete pe față, care să-i amintească de Patricia. *Vrei ceva interesant, cretinule? Ți-aș arăta eu ce înseamnă interesant, zău așa.*

– SPUNEȚI-MI O GHICITOARE, îi invită Blaine.

– Nu încă, zise Eddie. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Îi acordă șansa să răspundă și, când vocea computerului rămase mută, continuă: Când e vorba de sinucidere, eu sunt, cum să zic, pentru. Dar de ce vrei să ne iei cu tine? Vreau să zic, care e sensul?

– *Pentru că așa vrea el*, zise Micul Blaine într-o șoaptă îngrozită.

– PENTRU CĂ AȘA VREAU EU, spuse Blaine. ĂSTA-I SINGURUL MOTIV PE CARE-L AM ȘI SINGURUL DE CARE *AM NEVOIE*. ACUM, SĂ TRECEM LA LUCRURI SERIOASE. VREAU NIȘTE GHICITORI ȘI LE VREAU IMEDIAT. DACĂ REFUZAȚI, N-O SĂ AȘTEPT SĂ AJUNGEM LA TOPEKA – NE FAC FELUL TUTUROR CHIAR AICI ȘI ACUM.

Eddie, Susannah și Jake întoarseră capul spre Roland, care continua să stea în fotoliul său cu mâinile împreunate în poală, uitându-se la harta rutieră din partea frontală a compartimentului.

– Du-te-n mă-ta, spuse pistolarul.

Nu ridică vocea. La fel de bine putea să-i spună lui Blaine că niște muzică de cabretă ar fi fost, într-adevăr, oportună.

Din difuzoarele de sus se auzi un suspin șocat, oripilat – Micul Blaine.

– *CE* SPUI?

Evident nevenindu-i să creadă, vocea Marelui Blaine se apropiase din nou foarte mult de vocea nebănuitului său geamăn.

– Am spus să te duci în mă-ta, repetă Roland cu calm, dar dacă asta nu pricepi, o pot spune mai clar. Nu. Răspunsul este nu.

10

Un timp foarte, foarte lung nu veni răspuns de la niciunul dintre cei doi Blaine, iar când Marele Blaine răspunse totuși, n-o făcu în cuvinte. În schimb,

pereții, podeaua și tavanul începură să-și piardă din nou culoarea și soliditatea. În interval de zece secunde, Vagonul Baroniei încetase iarăși să existe. Monoul zbura acum prin lanțul muntos pe care îl văzuseră la orizont: piscuri gri-fier goneau spre ei cu o viteză sinucigașă, apoi rămâneau în urmă, dezvăluind văi sterile prin care cărăbuși gigantici se târau aidoma unor țestoase de uscat. Roland văzu ceva ce aducea cu un șarpe uriaș descolăcindu-se pe neașteptate din gura unei peșteri. Apucă unul dintre cărăbuși și-l trase înapoi în bârlogul său. Roland nu văzuse niciodată în viața lui asemenea animale ori asemenea peisaj, și se i făcuse pielea de găină pe tot corpul. Erau amenințătoare, însă nu asta era problema. Erau nemaivăzute – și *asta* era problema. Era ca și când Blaine i-ar fi transportat într-o altă lume.

– POATE CĂ AR TREBUI SĂ DERAIEZ AICI, spuse Blaine. Vocea lui era meditativă, dar dincolo de ea pistolarul auzi o profundă, zvâcnitoare ură.

– Poate că așa ar trebui să faci, rosti pistolarul cu indiferență.

Nu se *simțea* însă indiferent și știa că era posibil ca Blaine să-i poată desluși sentimentele în voce – le spusese doar că avea un astfel de echipament și, chiar dacă era sigur că monoul putea să mintă, nu avea motive să se îndoiască în cazul de față. Dacă Blaine *într-adevăr* citea anumite accente în vocea pistolarului, jocul probabil că ajunsese deja la sfârșit. Era o mașină incredibil de sofisticată... și totuși era doar o mașină. Exista posibilitatea să nu poată înțelege că ființele umane sunt deseori capabile să meargă într-o direcție chiar și atunci când toate emoțiile și instinctele le spun să n-o facă. Dacă depista în vocea pistolarului accente care indicau teamă, probabil că avea să presupună că Roland blufa. O asemenea greșeală putea însemna moarte pentru toți.

– EȘTI OBRAZNIC ȘI ARogant, spuse Blaine. POATE CĂ ASTEA ȚIE ȚI SE PAR TRĂSĂTURI INTERESANTE, MIE ÎNSĂ NU MI SE PAR.

Eddie afișa o expresie exasperată. Rosti pe mutește cuvintele *Ce crezi că FACI?* Roland îl ignoră; era ocupat cu Blaine și știa foarte bine ce făcea.

– O, pot să fiu și mai obraznic.

Roland de Gilead își desfăcu mâinile și se ridică încet. Stătu aparent în gol, cu picioarele depărtate, cu mâna dreaptă pe șold și cu stânga pe mânerul de santal al revolverului. Stătea așa cum mai stătuse de atâtea ori înainte, pe străzile prăfuite a o sută de orașe uitate, în zeci de canioane sterpe, în nenumărate baruri cu mirosurile lor de bere acră și carne prăjită. Nu era decât o altă

confruntare pe o altă stradă pustie. Atâta tot, și asta era suficient. Era *khef, ka* și *ka-tet.* Faptul că întotdeauna se ajungea la o confruntare era elementul central al vieții sale și axul pe care se învârtea *ka*-ul său. Că bătălia era purtată cu vorbe în loc de gloanțe nu avea acum nicio importanță; avea să fie, chiar și așa o luptă până la moarte. Duhoarea morții în aer era la fel de clară și de precisă precum putoarea de stârvuri putrede într-o mlaștină. Atunci îl cuprinse furia luptei, așa cum se întâmpla mereu... și intră într-o altă stare a ființei proprii.

– Pot spune că ești o mașină arogantă, cu capul sec, neroadă, imbecilă. Pot spune că ești o creatură proastă, care nu judecă mai mult decât suflul vântului de iarnă într-o scorbură de copac.

– ÎNCETEAZĂ.

Roland continuă pe același ton senin, ignorându-l complet pe Blaine.

– Din nefericire, puterea mea de a fi obraznic are o limită, dat fiind că nu ești decât o mașină... ceea ce Eddie numește „flecușteț".

– SUNT MULT MAI MULT DECÂT ATÂT...

– Nu-ți pot spune muist, de pildă, fiindcă n-ai nici gură, nici mădular. Nu pot spune că ești mai infect decât cel mai infect vagabond care s-a târât vreodată prin șanțurile celei mai jegoase străzi, întrucât chiar și o astfel de creatură e mai bună decât tine; tu n-ai genunchi pe care să te târăști și n-ai cădea în ei dacă ai face-o, căci tu nu cunoști conceptul de milă, această slăbiciune omenească. Nu-ți pot spune nici măcar să-ți fuți mama, pentru că n-ai avut așa ceva.

Roland pregetă cât să-și tragă răsuflarea. Cei trei tovarăși ai lui erau înmărmuriți. De jur împrejurul lor, sufocantă, era tăcerea trăsnită a Monoului Blaine.

– Îți *pot* spune creatură perfidă care și-a lăsat propria parteneră să se sinucidă, un laș care s-a distrat torturându-i pe nerozi și ucigându-i pe inocenți, un spiriduș mecanic pierdut și smiorcăit care...

– *ÎȚI PORUNCESC SĂ TE OPREȘTI SAU VĂ UCID PE TOȚI PE LOC!*

În ochii lui Roland scăpăra un foc albastru atât de sălbatic, încât Eddie se feri de el. Vag, îi auzi pe Jake și Susannah icnind.

– *Ucide-ne dacă vrei, dar nu-mi porunci nimic!* răcni pistolarul. *Ai uitat chipurile celor care te-au făcut! Acum, fie ne ucizi, fie îți ții gura și mă asculți pe mine, Roland de Gilead, fiul lui Steven, pistolar și lord al ținuturilor străvechi!*

N-am străbătut atâția kilometri și atâția ani ca să-ți ascult balivernele copilărești! Ai înțeles? Acum ascultă-mă tu pe MINE!

Urmă un moment de liniște șocată. Nimeni nu respira. Roland privea aprig înainte, cu fruntea sus, cu mâna pe mânerul pistolului.

Susannah Dean își duse palma la gură și pipăi surâsul slab de pe buze așa cum o femeie pipăie un articol nou de îmbrăcăminte – o pălărie, poate – pentru a se asigura că-i stă drept. Se temea că acesta era sfârșitul vieții ei, și totuși sentimentul predominant nu era teama, ci mândria. Aruncă o privire în stânga și văzu că Eddie se uita la Roland cu un surâs năuc. Expresia lui Jake era și mai simplă: adorare, nici mai mult, nici mai puțin.

– Spune-i! rosti Jake cu răsuflarea tăiată. Arată-i tu! Așa!

– Ai face bine să fii atent, aprobă Eddie. Chiar îl doare în cot, Blaine. Nu de pomană i se zicea Câinele Turbat din Gilead.

După un moment prelung, Blaine întrebă:

– AȘA ȚI SE ZICEA, ROLAND, FIUL LUI STEVEN?

– Se poate, încuviință Roland, stând calm în aer, deasupra dealurilor sterpe.

– LA CE-MI SUNTEȚI BUNI DACĂ NU-MI SPUNEȚI GHICITORI? întrebă Blaine.

Acum suna ca un copil îmbufnat căruia i s-a permis să stea treaz dincolo de ora lui normală de culcare.

– N-am spus că n-o vom face, zise Roland.

– NU? făcu Blaine descumpănit. NU ÎNȚELEG. TOTUȘI, ANALIZA AMPRENTEI VOCALE INDICĂ UN DISCURS RAȚIONAL. TE ROG, EXPLICĂ.

– Ai spus că le vrei *acum*, răspunse pistolarul. Eu *asta* refuzam. Nerăbdarea te-a făcut necuviincios.

– NU ÎNȚELEG.

– Te-a făcut obraznic. *Asta* înțelegi?

Urmă o tăcere lungă, încărcată. Apoi:

– DACĂ CE AM SPUS ȚI S-A PĂRUT OBRĂZNICIE, ÎMI CER SCUZE.

– Se acceptă, Blaine. Avem însă o problemă mai mare.

– EXPLICĂ.

Blaine părea acum nesigur pe sine și Roland nu era tocmai surprins. Trecuse mult timp de când computerul nu mai primise alte răspunsuri

din partea oamenilor în afara ignoranței, neglijării și servilismului superstițios. Dacă experimentase simplul curaj uman, asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

– Închide compartimentul din nou și o voi face.

Roland se așeză ca și când orice alt argument – și perspectiva morții imediate – ar fi fost acum de negândit.

Blaine se execută. Pereții se umplură de culoare și peisajul coșmaresc de jos fu din nou ascuns vederii. Luminița de pe harta rutieră clipea acum aproape de punctul pentru Candleton.

– Prea bine, spuse pistolarul. Obrăznicia se poate ierta, Blaine; așa am fost învățat în copilărie, iar lutul s-a uscat în forma lăsată de mâna olarului. Am fost învățat însă și că prostia e de neiertat.

– CÂND AM DAT EU DOVADĂ DE PROSTIE, ROLAND DE GILEAD?

Vocea lui Blaine era moale și reținută. Susannah se gândi imediat la o pisică ghemuită în fața unei găuri de șoarece, dând din coadă, cu ochii verzi strălucind.

– Noi avem ceva ce-ți dorești, spuse Roland, dar singura răsplată pe care ne-o oferi este moartea. Asta-i o prostie *foarte* mare.

Urmă o pauză foarte, foarte lungă în timp ce Blaine cumpăni. După care, rosti:

– CE SPUI TU E ADEVĂRAT, ROLAND DE GILEAD, NUMAI CĂ ÎNCĂ N-AȚI FĂCUT DOVADA CALITĂȚII GHICITORLOR. N-AM SĂ VĂ RECOMPENSEZ CU VIEȚILE VOASTRE PENTRU NIȘTE GHICITORI PROASTE.

Roland încuviință.

– Înțeleg, Blaine. Ascultă, acum, și înțelege-mă și tu. O parte din ce-ți voi spune le-am spus-o deja prietenilor mei. Când eram mic în Baronia Gilead, erau șapte Sărbători în fiecare an – a Iernii, a Pământului Larg, a Semănării, a Mijlocului Verii, a Pământului Plin, a Secerișului și a Sfârșitului de An. Ghicitorile erau o parte importantă a fiecărei Sărbători, însă erau atracția principală la Sărbătoarea Pământului Larg și la aceea a Pământului Plin, întrucât se credea că pot aduce recolte bogate sau, dimpotrivă, sărace.

– ASTA-I O SUPERSTIȚIE FĂRĂ NICIUN SUPORT REAL, spuse Blaine. O GĂSESC SUPĂRĂTOARE ȘI ENERVANTĂ.

– Sigur că e o superstiție, fu Roland de acord, dar ai fi surprins cât de bine prevesteau ghicitorile recoltele. De pildă, ghicește asta, Blaine: Care este diferența dintre o bunică și o budincă?

– ASTA-I FOARTE VECHE ȘI NU FOARTE INTERESANTĂ, rosti Blaine, care părea totuși bucuros că avea ceva de rezolvat. BUDINCA POATE FI BUNICICĂ, DAR BUNICA NU POATE FI BUDINCICĂ. O GHICITOARE BAZATĂ PE REZONANȚA FONETICĂ. ÎNCĂ UNA DE GENUL ĂSTA, UNA SPUSĂ LA NIVELUL ÎN CARE SE AFLĂ BARONIA NEW YORK, ZICE AȘA: CARE E DIFERENȚA DINTRE UN GENERAL ȘI UN OROLOGIU?

– Asta o știu, sări Jake. Orologiul are tictacul lui și generalul tactica lui.

– DA, aprobă Blaine. O GHICITOARE DINTRE CELE MAI PROSTEȘTI.

– În sfârșit sunt de acord cu tine, bătrâne Blaine, spuse Eddie.

– VREAU SĂ-MI MAI POVESTEȘTI DESPRE CONCURSURILE DE GHICITORI DIN GILEAD, ROLAND, FIUL LUI STEVEN. MI SE PARE DEOSEBIT DE INTERESANT.

– La prânz, cu ocazia Pământului Larg și a Pământului Plin, cam între șaisprezece și treizeci de concurenți se strângeau în Sala Străbunilor, care era deschisă pentru eveniment. Atunci erau singurele momente din an când plebea – negustorii și fermierii și alții asemenea – avea voie să intre în Sala Străbunilor, și în ziua aceea se îngrămădeau *toți* acolo.

Ochii pistolarului erau distanți și visători; era expresia pe care Jake o văzuse pe chipul lui în acea înnegurată cealaltă viață, când Roland îi povestise cum el și prietenii lui, Cuthbert și Jamie, se strecuraseră odată în balconul aceleiași Săli pentru a urmări un fel de dans ritualic. Jake și Roland urcau pe munți când Roland îi vorbise despre episodul acesta, erau aproape pe urmele lui Walter.

Marten ședea lângă mama și tata, spusese Roland. *Îi recunoșteam chiar și de la înălțimea aceea – și o dată ea și Marten au dansat, încet și învârtindu-se, iar ceilalți le-au făcut loc pe ring și au aplaudat când dansul s-a încheiat. Pistolarii nu au aplaudat însă...*

Jake se uită curios la Roland, întrebându-se din nou de unde venea omul acela ciudat și distant... și de ce.

– În mijlocul podelei era așezat un butoi mare, urmă Roland, și în el fiecare concurent arunca o mână de pergamente cu ghicitori scrise pe ele. Multe erau

vechi, ghicitori pe care le primiseră de la străbuni – chiar și din cărți, în unele cazuri – dar multe altele erau noi – scornite cu acea ocazie. Trei arbitri, unul întotdeauna un pistolar, dădeau verdictul atunci când ghicitorile erau spuse cu voce tare. Nu erau acceptate decât dacă arbitrii le considerau corecte.

– DA, GHICITORILE TREBUIE SĂ FIE CORECTE, aprobă Blaine.

– Așa începea concursul de ghicitori, spuse pistolarul.

Un zâmbet vag îi atinse buzele, gândindu-se la zilele acelea, zile când avea vârsta băiatului plin de vânătăi care ședea în fața sa, cu billy-bumblerul în brațe.

– Spuneau ghicitori ore în șir. Se forma un rând în centrul Sălii Străbunilor. Poziția în rând era hotărâtă prin tragere la sorți și, cum era mult mai bine să te afli la coadă decât în capătul rândului, toți sperau la un număr mare, deși câștigătorul trebuia să răspundă corect la cel puțin o ghicitoare.

– CATEGORIC.

– Fiecare bărbat sau femeie – întrucât unii dintre cei mai buni concurenți din Gilead erau femei – se apropia de butoi, extrăgea o ghicitoare și i-o dădea Maestrului. Maestrul o citea și, dacă ghicitoarea nu primea răspuns după ce nisipul din clepsidra de trei minute se scurgea, concurentul trebuia să părăsească rândul.

– ȘI ACEEAȘI GHICITOARE I SE SPUNEA URMĂTORULUI DIN RÂND?

– Da.

– ACELA AVEA, DECI, MAI MULT TIMP DE GÂNDIRE.

– Da.

– ÎNȚELEG. SUNĂ STRAȘNIC.

Roland se încruntă.

– Strașnic?

– Vrea să spună că sună distractiv, îi explică Susannah imediat.

Roland ridică din umeri.

– Era distractiv pentru spectatori, presupun, dar concurenții tratau problema cu toată seriozitatea, și deseori se iscau certuri și lupte cu pumnii după încheierea concursului și după premiere.

– CARE ERA PREMIUL?

– Cea mai mare gâscă din Baronie. Și an de an învățătorul meu, Cort, ducea gâsca aceea acasă.

– ÎNSEAMNĂ CĂ ERA UN CONCURENT REDUTABIL, zise Blaine plin de respect. MI-AR PLĂCEA SĂ FIE AICI, DE FAȚĂ.

Suntem doi, deci, gândi Roland.

– Acum ajung la propunerea mea, zise apoi pistolarul.

– TE ASCULT CU MARE INTERES, ROLAND DE GILEAD.

– Să zicem că următoarele ore vor fi Sărbătoarea noastră. Cum tu dorești să auzi noi ghicitori, nu ne vei spune niciuna din milioanele pe care deja le știi...

– CORECT.

– Pe cele mai multe oricum nu le-am putea rezolva, continuă Roland. Sunt sigur că știi ghicitori care l-ar fi lăsat mască și pe Cort, dacă ar fi fost extrase din butoi.

Nu era deloc sigur de asta, însă trecuse vremea folosirii pumnului și venise timpul pentru palma deschisă.

– DESIGUR, acceptă Blaine.

– Propun ca, în loc de gâscă, viețile noastre să fie premiul, zise Roland. Îți vom spune ghicitori pe traseu, Blaine. Dacă, atunci când vom ajunge la Topeka, tu vei fi rezolvat toate ghicitorile noastre, vei avea voie să-ți pui în aplicare planul dintâi și să ne ucizi. Asta este gâsca ta. Dar dacă *noi* te blocăm pe *tine* – dacă există o ghicitoare fie în cartea lui Jake, fie în mintea vreunuia dintre noi, la care tu să nu știi să răspunzi – trebuie să ne duci la Topeka și apoi să ne lași liberi să ne vedem mai departe de drum. Asta este gâsca *noastră.*

Tăcere.

– Ai înțeles?

– DA.

– Ești de acord?

Din nou tăcere din partea Monoului Blaine. Eddie stătea rigid, cu brațele în jurul lui Susannah, uitându-se spre plafonul Vagonului Baroniei. Mâna stângă a femeii alunecase peste pântece, gândindu-se la un secret care era posibil să crească acolo. Jake mângâia ușor blana lui Ete, ocolind porțiunile încâlcite și însângerate, unde bumblerul fusese înjunghiat. Așteptară cât timp Blaine – adevăratul Blaine, acum departe în urma lor, ducându-și cvasiviața sub un oraș în care toți locuitorii zăceau morți de mâna sa – cumpănea la propunerea pistolarului.

– DA, spuse el într-un târziu. SUNT DE ACORD CA, DACĂ REZOLV TOATE GHICITORILE PE CARE MI LE SPUNEȚI, SĂ VĂ DUC CU MINE ÎN LOCUL UNDE CĂRAREA SE TERMINĂ ÎN LUMINIȘ. DACĂ UNUL DINTRE VOI SPUNE O GHICITOARE PE CARE EU NU O POT REZOLVA, VĂ VOI CRUȚA VIEȚILE ȘI VĂ VOI DUCE LA TOPEKA, UNDE VEȚI PĂRĂSI MONOUL ȘI VĂ VEȚI CONTINUA DRUMUL SPRE TURNUL ÎNTUNECAT. AM ÎNȚELES CORECT TERMENII ȘI LIMITELE PROPUNERII TALE, ROLAND, FIUL LUI STEVEN?

– Da.

– PREA BINE, ROLAND DE GILEAD.

PREA BINE, EDDIE DIN NEW YORK.

PREA BINE, SUSANNAH DIN NEW YORK.

PREA BINE, JAKE DIN NEW YORK.

PREA BINE, ETE DIN LUMEA DE MIJLOC.

Ete ridică scurt ochii la auzul numelui său.

– VOI SUNTEȚI *KA-TET;* UN TOT FORMAT DIN MAI MULȚI. LA FEL ȘI EU. ACUM VOM DOVEDI CARE *KA-TET* ESTE MAI PUTERNIC.

Urmă o clipă de liniște, întreruptă doar de pulsația grea și egală a turbinelor cu transmisie lentă, care îi purtau pe deasupra ținuturilor pustii, îi purtau spre Topeka, locul unde Lumea de Mijloc se sfârșea și începea Lumea de Capăt.

– DECI, strigă vocea lui Blaine. ARUNCAȚI-VĂ NĂVOADELE, RĂTĂCITORILOR! PUNEȚI-MĂ LA ÎNCERCARE CU ÎNTREBĂRILE VOASTRE. SĂ ÎNCEAPĂ CONCURSUL.

NOTA AUTORULUI

Al patrulea volum din povestea Turnului Întunecat ar trebui să apară – presupunând, desigur, că viața Scriitorului Fidel și interesul Cititorului Fidel vor mai dăinui – în viitorul nu foarte îndepărtat. E greu să fiu mai exact de atât; niciodată nu mi-a fost ușor să găsesc ușile spre lumea lui Roland și mi se pare că am nevoie de tot mai multă muncă pentru a ciopli cheile care să se potrivească în încuietorile acestora. Chiar și așa, dacă cititorii vor cere un al patrulea volum, acesta le va fi oferit, întrucât încă *sunt* capabil să găsesc lumea lui Roland atunci când îmi pun mintea la contribuție, și încă mă ține în mreje... mai tare, în multe feluri, decât orice altă lume prin care imaginația mea a hoinărit. Și asemenea acelor misterioase motoare cu transmisie lentă, această poveste pare că-și află propriul ritm, tot mai rapid, pe măsură ce înaintez în ea.

Sunt perfect conștient că unii cititori ai *Ținuturilor pustii* vor fi nemulțumiți de faptul că s-a terminat în felul acesta, lăsând atât de multe lucruri nerezolvate. Nici eu nu sunt foarte mulțumit că-i las pe Roland și pe tovarășii lui în grija nu foarte tandră a Monoului Blaine și, chiar dacă nu sunteți obligați să mă credeți, trebuie totuși să insist că am fost surprins de încheierea acestui al treilea volum, așa cum s-ar putea să fie unii dintre cititorii mei. În același timp, cărțile care se scriu singure (și aceasta așa a făcut, în cea mai mare parte) trebuie de asemenea lăsate să se încheie singure, și nu pot decât să te asigur pe tine, Cititorule, că Roland și ceata lui au ajuns la una dintre vămile cruciale ale poveștii lor, și că trebuie să-i lăsăm acolo pentru o vreme, să răspundă la întrebări și să completeze formulare. Toate astea nu sunt decât un mod metaforic de a spune că povestea a ajuns, încă

o dată, la un sfârșit provizoriu și că inima mea a fost îndeajuns de înțeleaptă încât să mă oprească de la a încerca să forțez nota.

Conținutul următorului volum este încă neclar, deși vă pot asigura că problema Monoului Blaine va fi rezolvată, că vom afla cu toții mult mai multe despre tinerețea lui Roland și că ne vom reîntâlni atât cu Omul Tic-Tac, cât și cu fascinantul personaj Walter, așa-numitul Vrăjitor sau Străin fără Vârstă. Cu acest teribil și enigmatic personaj își începe și Robert Browning poemul epic *Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a,* spunând despre el:

> Întâi gândit-am c-amăgiri sunt toate
> Vorbele spuse de un schilod ca el,
> Cărunt, cu ochii răi, privind mișel
> Cum i-ascultam minciunile sfruntate.
> Cu râsu-ascuns sub buzele-i strâmbate,
> Se veselea când m-osândea-n ăst fel.

Acest mincinos maliții os, acest magician întunecat și puternic este cel care deține adevărata cheie a Lumii de Capăt și a Turnului Întunecat... pentru cei suficient de curajoși să o înșface.

Și pentru cei care au rămas.

Bangor, Maine
5 martie 1991

Cuprins

Argument 7

CARTEA ÎNTÂI 15
Jake 15
Ursul și osul 17
Cheia și trandafirul 108
Ușa și demonul 177

CARTEA A DOUA 255
Lud 255
Orașul și ka-tet-ul 257
Podul și orașul 320
Ghicitorile și ținuturile pustii 460

Nota autorului 493

De același autor, la Editura Nemira
au apărut:

Carrie

Salem's Lot

Shining

Apocalipsa (2 vol.)

Cimitirul animalelor

Christine

Orașul bântuIT (2 vol.)

Misery

Jocul lui Gerald

Colorado Kid

Mobilul

Povestea lui Lisey

Misterul regelui

Casa întunericului

Ochii dragonului

Duma Key

Dolores Claiborne

Talismanul

Pistolarul (seria TURNUL ÎNTUNECAT)

Alegerea celor trei (seria TURNUL ÎNTUNECAT)

Blaze (sub pseudonimul Richard Bachman)